SOME OPINIONS

"The Tantras have hitherto played in Indology the part of a jungle which everybody is anxious to avoid It is therefore a matter of congratulation that at last somebody has made up his mind scientifically to explore the jungle .. .. .. That these books (including those in preparation) are likely to become a great boon everybody will admit' —*Theosophist*

"*For the serious student of Comparative Religion, however, Tantra is a mine of information*" —*The Quest*

'Tantrik literature has been neglected by Sanskrit scholars as well as students by Comparative Religion ..Mr. Arthur Avalon has devoted himself to the study of these obscure writings with an enthusiasm worthy, some would think, of other Sanskrit writings as yet untranslated One may join in his hope that much of the prejudice against them will disappear when the Tantras are read in their entirety '—*The Times of India*

"*The Tantra Shastra is the source of some of the most fundamental concepts as regards worship*' —*Madras Mail*

'We cannot say whether the publication to the world by a foreigner of these secret scriptures is a fulfilment of the prophecy contained in the Tantras, but we think more good than evil is likely to result"—*Udbodhana*

"*The Tantras embrace every phase of human life and there is hardly a branch of learning which is not covered by them*"—*The Bengalee*

'These books dealing with the secret mysticism and magic of India are the most interesting which have been published in recent years" —*Neue Metaphysische Rundschau*

"An inestimable benefit to all interested in India and Indian thought, opening up *the vast domain of Tantrik lore which forms one of the most important, yet strangely neglected, regions in the realm of Sanskritic learning* . . ..The prejudice of Western Sanskritists and *the consequent distrust of English educated Hindus* taking their cue from their European Gurus have been instrumental in making the Tantras looked upon with disfavour by the present generation But there is no denying that almost *the whole of the present day Hinduism on both its philosophic and ritualistic side has a Tantrik basis*"—*The Calcutta University Magazine*

"The Tantra offers many suggestions to the West in virtue of the accentuation of Will and Power" —*Il Nuovo Paese* (Roma)

'For many years past the Shastra has suffered neglect at the hands of both Indian and European scholars and manuscripts are rapidly disap... This with the general ignorance prevailing regarding the subject... of the Tantra, threatens to pass the Shastra into oblivion, and the... Our... of the public, especially of the Hindu public are due to Arthur

for his attempt at rescuing it from this undeserved fate —*The Express*

"Arthur Avalon has made a very happy choice from amongst the immense material of Indian literature ..A highly important Source for the study of present day orthodox Hinduism'.—*Literarisches Zentralblatt fur Deutschland* (F B)

"Since the 'discovery' of the Sanskrit language by Sir W Jones, the attention of the learned in Europe has been widely drawn to other Shastras of the Hindus But the Tantra Shâstra has not been so fortunate European *savants* having been previously under the impression that it was utterly contemptible and full of superstition Arthur Avalon is the first to remove this stigma and he is therefore undoubtedly the object of gratitude of every Hindu "—*Pratibha*

' But it is a most difficult and dangerous subject in every way, and confronts us with endless problems, religious, psychical and moral, that are almost undreamed of today in the West' —*The Quest*

' We have already on several occasions drawn the attention of our readers to the courageous effort which Arthur Avalon is making to supply students of Comparative Religion with materials which will enable them to treat with greater understanding certain aspects of religion in India hitherto veiled in almost impenetrable obscurity —*The Quest*

' It is strange that though Hinduism and its several writings have been critically studied by Western Scholars for nearly a century, this Tantrik phase and its scriptures have been hitherto neglected, with the result that very little is known of them and that little too, is full of misconception To the ordinary mind the Tantra is associated with all that is abominable in Hinduism and the very mention is enough to provoke disgust This work of Mr Avalon is a generous as well as a courageous task —*The Times of India* (Bombay)

' But in Sir John Woodroffe we have a complete understanding of the spiritual Philosophy of the Indians .. . The Tantrik text books which he has illuminated with great power and ringing conviction have this message of a perfect life" —*The Liberator*

' Mr Arthur Avalon has rendered an unique service to humanity generally and the Indian people, in particular, in editing the Tantrik Texts series and in translating some thought provoking works on Tantra'.—*The Kalpaka*

"The merit of Mr Avalon's timely publication has become widely known by this time in India and outside Nobody can deny that his works have dispelled a mass of gloom that was hitherto enshrouding the Tantrik lore in the minds of the outside world and Scholars have come to realise now, that *the religious history of the land is not understood if proper study be not made of the ... Literature* .....Tantra embraces this Power of Nature, i e Nature with a conscious soul and thus transfigures the whole life and creation as ...station of a living Power, selfconscious and selfsufficient" — *Vedanta* ... (Madras)

"Evidently the doctrine of the Tantras is nothing but a pure Vedantic one .. One of the most striking features of the Tantra is its doctrine of both enjoyment and liberation —*Modern Review*

"Arthur Avalon has by his learned edition of Tantrik Texts in both Sanskrit and English, indeed rendered an eminent service to the cause of Sanskrit literature" —*The Calutta Review.*

'We suspect that 'Arthur Avalon' is one of the learned Pandits of Bengal whose native speech has not been without influence upon his almost impeccable English" —*The Nation* (New York)

"The Catholicity is typical of the whole Tantrik system which is in its aspiration one of the greatest attempts yet made to embrace the whole of God manifested and unmanifested in the adoration, self discipline and knowledge of a single soul...... Mr Avalon in his publications insists upon the greatness of the Tantra and seeks to clear away by a dispassionate statement of the real facts, the cloud of misconceptions which have obscured our view of this profound and powerful system"—*Arya* (Madras)

"The Tantras are obscene, the Tantras are full of indecency, the Tantras are flooded with Adirasa, the Tantras are loathsome, the Tantras are terrible, the Kali of the Non Aryan is the object of worship of the Tantrika Such loud words of condemnation were wont to resound without pause in the mouths of the English educated class *Fifteen annas of the high class Brahmana families of Bengal are Shakta and yet their religious books were being obscured in this fashion.* Having received an English initiation and education they were cutting with their own hand the branch on which they were seated At that moment Arthur Avalon (people say he is Mr Justice Woodroffe) broke their false pride and revealed the greatness of the Tantra and the English educated Babus commenced to rub their eyes" —*Bharatavarsha*

To the Western mind the generic term "Hinduism conveys for the most part the idea of Vedantic philosophy With the religious and ritualistic side of Hinduism the Occident is practically unacquainted In fact till Mr Avalon approached the subject of the Tantra Shāstra hitherto relegated by scholars to the limbo of superstition if nothing worse, the European mind knew nothing of *orthodox Hinduism*" —*Occult Review*

'In these days when we are being flooded by Western Science and Scientific education and even our great living poet Rabindra Nath Tagore seems to have become hypnotised by the false glitter of Western materialism, it is a relief to come across a book of the type we have before us Sir John Woodroffe is one of the very few who has wholeheartedly stood up for Indian Cul[illegible] —*Amrita Bazar Patrika* heap

"The year 1913 will ever remain a memorable date in Indianism, the y in which we received in one lot a whole library of texts, translations and critical essays on the Tantrik Literature hitherto almost unknown. Our

admiration was mingled with amazement' (Translated from the French). *Bulletin de L' Association Francaise des Amis de L' Orient* (Masson Oursel).

"These books (Tantras) are probably the worst that Hinduism has produced, for they consist in the main of grossly superstitious rites, charms and diagrams and meaningless syllables said to be instinct with supernatural power with here and there horrible filth" —*International Review of Missions* (Dr J N Farquhar of the Y M C A)

'Students of Hinduism will be thankful to Mr Arthur Avalon for this new contribution to the study of Tantrik Philosophy culture —*Hindu Review*

"The general impression about Tantrism of which Mr Avalon is an enthusiastic and fearless exponent has been that it is a degraded form of religion sanctioning immoral practices under its veil . . The author has indirectly shown that taking its philosophical aspect into consideration, it can attain a very high level and compare favourably with, or even excel, the doctrines of Sānkhya or Māyāvāda" —*Quarterly Journal of the Mythic Society*

"Most meritorious productions From what has been said it is clear that *Avalon is right, where he declares that up to now this literature has been too often judged and more often condemned without knowing* it and that the Tantras deserve to become better known than has been the case hitherto" Dr. Winternitz in *Ostasiatische Zeitschrift*

"This is *one of the most important of the Eastern systems* the Indian Shākta Tantra—in which those very obscurities of thought with which European thinkers have long and vainly struggled are developed in full and explained most clearly It is not too much to say that only a little time ago the Tantra was barely known to us or if known at all, prejudiced by its glosses at once so futile and obscene The merit of having restored the Tantra to its proper splendour is due to Arthur Avalon —*Bilychnis Revista Mensile de Studi Religiosi* (Prof J C. Evola)

"One cannot do enough homage to the magnificent series of publications which an English savant under the pseudonym of Arthur Avalon has brought into being—a pleiades of Tantrik works texts and translations. One of the most inaccessible schools of Indian speculation has thus thanks to him, been fruitfully explored" —*Revue Philosophique* (Paris)

"Through me, the Royal Academy of Italy expresses its most heartful thanks to you for your act of generosity which will no doubt both increase our interest for Indian culture and render more strong the cultural intercourse between Italy and India" —President of the Royal Academy of Italy

"Please accept my sincere thanks for this kind gift to be used not only in the ... of our Ethnographical Museum but also in my lectures on Indian ... delivered in the University of Munich" —Dr L. Scherman

"Even in these days of Scientific progress, the value of the Agamas can hardly be overestimated" —*Prabuddha Bharata*

"It is to Sir John Woodroffe more than to any other Indianist that we owe the first, in the slightest way adequate, introduction to the extensive Tantrik literature of mediaeval and later Saktism or the cult of Aryo Dravidian Magna Mater to Western readers ... .A subject which has called forth the gravest reprobation from the vast majority of Orientalists but hitherto from a very inadequate knowledge of the literature'—*Occult Review*, (G R S Mead)

"They evidendly went to the study of these uninviting books with an absolutely open mind, and have availed themselves of every help that they could get from genuine Hindu Pandits and Sadhakas in their study and interpretation of these sacred texts These and other volumes in preparation will throw considerable light upon an aspect of Hindu thought and culture which has so long baffled the modern intellect'—*Hindu Review*

'Sir John Woodroffe—that rare thing—an Englishman who is really interested in the doctrines of India and has published numerous works on one aspect of such doctrine which is unknown to the European public" . ... . *Revue de Philosophie* (R Guenon)

'Science is only beginning to discern the great truths discovered in India centuries ago'.—*Malabar Journel*

"To the European reader unacquainted with Tantras it will reveal a new world altogether, so unlike things they have seen, heard or even read —*The Englishman* Calcutta)

'It is an astonishing fact in the History of Indianism—the opening up by one man alone of a Literature the most unknown and misunderstood baffling above all by its strange technicalities'—*Le Message* (Paris)

'The appearance of Arthur Avalon as an expounder and defender of the Tant as is a momentous event in the history of Sanskrit Research"—*Prabuddha Bharata*

"A distinct and abiding service has been rendered to the people of India by the publication of these Tantrik Texts The popular wrong notion about Tantra will be removed by a study of these Volumes"—*Vaitarani* (Cuttack, Orissa)

"These volumes (*Sharad tilaka*) should be valuable to all orthodox believers in the efficacy of daily worship and prayer But in these days of cultural charlatanism when not a few "Leaders' think that everyone, whatever his qualification, has a right to do everything under the sun, when Gandhian reforms contend that even Panchamas have a right to be Purohits in every sacred shrine, we wonder if any work that prescribes rigid qualification and knowledge and discipline as necessary for worship of various kinds will be widely welcomed But the volumes before us are not meant for cheap reformers'—*Federated India*

'Later sages and philosophers are wellknown to have composed works embodying the principles and practices of the Agamic faith, and some of

these works, because of the eminence of their authors and the intrinsic value of the works themselves, have been raised almost to the same pedestal as the divine Tantras ascribed to Siva himself Sankaracharya's *Prapanchasara* is one such authoritative work, which has already been published in the Tantrik Texts series a second edition of this work is in preparation We have here a work of the 8th century A D of the greatest authority in the Agama cult The present work—*Sharadatilaka*—is a modern Tantrik work which ranks in worth and estimation with the *Prapanchasara* of Sankaracharya and even with the "revealed' Tantras Raghava Bhatta, wrote a commentary on it which is also published in the present edition Raghava Bhatta was one of the encyclopaedic scholars of the medieval type, whose knowledge of Sanskrit lore was as deep as it was extensive This type of scholarship is fast on the way to disparition

"This will be found eminently, helpful, and has made the labours of all subsequent workers considerably easier The field of ancient Indian literature has been enriched by this praiseworthy edition of an important Tantric text, and both the interested public and the Agamanusandhana Samiti can be congratulated for this finely got up book ... ..Glory of the spiritual Sadhana of India" —Dr Suniti Kumar Chaterji in *The Calcutta Review*

TANTRIK TEXTS

श्रीश्रीप्रपञ्चसारतन्त्रम्

TANTRIK TEXTS

EDITED BY

ARTHUR AVALON

VOL. XIX

PRAPANCHASĀRATANTRAM

PART. II.

CHAPTERS XXI—XXXVI.

Sanjiti
PRAJSAN

Published for the
ĀGAMĀNUSANDHĀNA SAMITI
BY
THE SANSKRIT PRESS DEPOSITORY,
27-I Cornwallis Street,
CALCUTTA.

1935.

Printed by—NANIGOPAL DUTT
at The Emerald Printing Works,
9, D. L. Roy Street,
CALCUTTA.

श्रीश्रीप्रपञ्चसारतन्त्रम्

भगवत्पाद-श्रीमच्छङ्कराचार्यविरचितम्

तच्छिष्य-पद्मपादाचार्यविरचित-विवरणोपेतम्

प्रयोगक्रमदीपिकाख्यविवरणविवृतिसमेतञ्च ।

पद्मपादाचार्यविरचित-शिवपञ्चाक्षरीभाष्यम् ।

श्रीआर्थारएवेलनेन प्रवर्त्तितं पर्यवेक्षितञ्च ।

श्रीश्रीमज्जगदम्बिकाम्बासरस्वतीश्रीचरणकमलाश्रित-

श्रीअटलानन्दसरस्वतीसम्पादितम् ।

एकाविंशाद्यन्त्यपटलान्तम् ।

कलिकातानगर्यां

२७१ नं कर्णओयालिस् ष्ट्रीट्स्थ-

संस्कृतप्रेस डिपजिटरी भवनात् प्रकाशितम् ।

लण्डनराजधान्यां लुज्याक् एण्ड कों कार्तकेण

प्रकाशितम् ।

संवत्—१८८२

अथ प्रवक्ष्यामि च मासभेदभिन्नानि यन्त्राण्यपि संग्रहेण ।
रेखाक्रमद्युन्ति विचित्रवर्णोल्लसन्ति विप्रोक्त विधानभाञ्जि ॥ १
यैः कुर्युरिष्टाग्निनिविष्टचेष्टा धरण्यनन्तादिकसंज्ञकानि ।
व्रतान्यभीष्टार्थदकल्पवृक्षैरनारतैनैव च साधकेशाः ॥ २
मेषादिकं यत्र चतुष्कमादौ मासेषु तन्नायुगलावृतं स्यात् ।
सिंहादिकं भूगृहसंवृतञ्च चापादिकं पार्थिवयुग्मवीतम् ॥ ३
मेषादिकेषु त्रिगुणात्मकानि चराणि भास्वद्गुणितात्मकानि ।
स्थिराख्यथो षड्गुणितानि तज्ज्ञैरुक्तानि यन्त्राण्युभयात्मकानि ॥ ४
तानि त्रिषड्द्वादशकात्मकोक्तैः स्थूलैश्चवर्णैरप्यभिलक्षितानि ।
स्वैः स्वैश्च नामप्रविभक्तरूपभेदैर्बहिर्वेष्टितबिम्बकानि ॥ ५
त्रिगुणितमपि यन्त्रमष्टपत्रावृतमथ षड्गुणितं त्रिषड्दलाख्यम् ।
स्थिरगतमपि चाष्टयुग्मपत्रं तदपि षड्युगपत्रशोभितं वा ॥ ६
पद्मं चरोभस्थिरसंज्ञकेषु रक्तप्रपीताच्छदलादिवर्णम् ।
मासेषु यन्त्रोदरक्लृप्ततन्मासाभिधामूर्त्यभिधाक्षराढ्यम् ॥ ७
केशवमेषादीनां ये दीर्घा मूर्तिराशिवर्णानाम् ।
ते वृत्तानि भवन्ति च निगदितमिति यन्त्रक्लृप्तिसामान्यम् ॥ ८

अथाष्टाक्षरस्यैव मासयन्त्रभेदेन विधानभेदं वक्तुमारभते—अथ प्रवक्ष्यामीति । यन्त्रादिकथनप्रयोजनमाह—यैः कुर्युरिति ॥ १ ॥ २ ॥

मासयन्त्राणां सामान्यलक्षणं विभागश्च आह—मेषादिकमिति ॥ ३ ॥ ४ ॥

स्वैः स्वैश्च नामेति । स्वैः स्वै रूपैर्मेषवृषभादिलक्षणैः । कथंभूतैः । नामभिः मेषवृषभेत्यादिभिः ललाटलिखितैः सह प्रविभक्तं रूपं येषां ते तथोक्ताः । बिम्बशब्देन यन्त्रबाह्ये लिखितानि वाय्वादिमण्डलान्युच्यन्ते ॥ ५ ॥ ६ ॥

यन्त्रोदरक्लृप्तेति । मध्यबीजस्य यानि वेष्टनान्युक्तानि त्रिगुणितादिषु तद्बाह्ये ओं मेषाधिपतये केशवाय नमः इत्यादिमन्त्रैर्वेष्टितानीत्यर्थः ॥ ७ ॥

वृत्तानि भवन्तीति । उक्तवेष्टनबाह्ये मेषाद्याकारबाह्य इति केचित् ॥ ८ ॥

सुवर्णगोक्षीरजपाशिलालपीतेन्द्रनीलारुणकैरवाभाः ।
काश्मीरमेघाञ्जनरोचिषश्च क्रमेण वर्णैरपि केशवाद्याः ॥ ९
इतीरिताश्चापि किरीटहारकेयूरपीताम्बरकादितुल्याः ।
सचक्रशङ्खाः सगदाम्बुजाश्च संपूजनीयास्तपनैः क्रमेण ॥ १०

धातर्यममित्राख्यावरुणांशुभगा विवस्वदिन्द्रयुताः ।
पूषाह्वयपर्जन्यौ त्वष्टा विष्णुश्च भानवः प्रोक्ताः ॥ ११
प्रथमं केशवधातृकमितरन्नारायणार्यमाख्यञ्च ।
अन्यन्माधवमैत्रं परमपि गोविन्दवारुणं प्रोक्तम् ॥ १२
पञ्चममपि विष्ण्वंशु मधुसूदनभगश्च षष्ठमपि ।
त्रिविक्रमविवस्वदाख्यं सप्तममन्यच्च वामनेन्द्रमपि ॥ १३
श्रीधरपौष्णं नवमं दशमश्च हृषीकेशपार्जन्यम् ।
अम्बुजनाभं त्वाष्ट्रं दामोदरवैष्णवं विधानमिति ॥ १४

शिला मनःशिला । आलं हरितालम् । सचक्रशङ्खा इति ।

पद्मारिगदया शङ्खपद्मशङ्खगदारिभिः ।
गदारिशङ्खपद्मैश्च केशवाद्यास्त्रयोऽङ्किताः ॥
गदाचक्राब्जशङ्खैश्च गदाशङ्खारिपङ्कजैः ।
शङ्खचक्राब्जगदया गोविन्दाद्या अङ्किताः ॥
गदाब्जचक्रशङ्खैश्च चक्रशङ्खगदाम्बुजैः ।
चक्राम्बुजगदाशङ्खैस्त्रिविक्रमपुरःसराः ॥
चक्रशैलाब्जशङ्खैश्च पद्मशैलारिशङ्खकैः ।
शङ्खचक्रगदापद्मैः हृषीकेशादयः क्रमात् ॥
उत्तराधरभेदेन दक्षवामक्रमात्तथा ।

इत्युक्तक्रमेणेत्यर्थः ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥

पूजामन्त्रान् कथयति—प्रथमं केशवेति । ओं अं केशवाय धात्रे नमः । ओं आं नारायणाय अर्यम्णे नमः । इति द्वादशाक्षरद्वादशस्वरमूर्त्यादित्यनमस्कारयुता मन्त्रा इत्यर्थः । एते च पुष्पाञ्जलिन्यासादिमन्त्राः । मूलमन्त्रास्त्वेते । ओं ह्रीं नमो भगवतेऽस्मै केशवाय ओं ह्रीं ओं नम इति केशवमन्त्रः । ओं क्लीं नमो भगवतेऽस्मै नारायणाय ओं क्लीं ओं नमः ।

आदौ विधानेषु समेतमूर्तीः शक्तीश्चतस्रोऽभियजेद्यथावत् ।
राशिष्वथो भानुयुताश्च मूर्तीः प्रवक्ष्यमाणाश्च निरूप्य मन्त्री ॥ १५
वृषहरिवृश्चिककलशात्मकेष्वथो केतुकेशवाद्यैश्च ।
मत्स्यादिकशेषाद्यैः समभियजेदन्तरा समावरणम् ॥ १६

ओं ह्स्त्रौं (ह्स्त्रैः) नमो भगवते माधवाय ओं ह्स्त्रौं (ह्स्त्रैः) ओं नमः। ओं ध्रौं (ध्रैं) नमो भगवतेऽनन्ते गोविन्दाय ओं ध्रौं (ध्रैं) ओं नमः। ओं मुक्तिहर्षोकराय स्वाहान्ते विष्णवे नमः। ओं म्प्रौं मधुसूदनाय ओं म्प्रौं ओं नमः। ओं क्षीं त्रिविक्रमाय ओं क्षीं ओं नमः। ओं प्रौं वटुवामनाय ओं प्रौं ओं नमः। ओं क्लीं श्रीं क्लौं नमः श्रीधराय ओं क्लीं श्रीं क्लौं ओं नमः। ओं ऐं द्रीं द्रां हृषीकेशाय विष्णवे ओं ऐं द्रीं द्रां ओं नमः। ओं हुं ओं नमः पद्मनाभाय ओं हुं ओं नमः। ओं द्रूं ओं नमो दामोदराय ओं द्रूं ओं नम इत्यवशिष्टा मन्त्राः। एतैः सहितेनाऽष्टाक्षरेण पूजाः कार्याः।

ओं केशवाय विद्महे जलधराय धीमहि तन्नो ध्रुवः प्रचोदयात्। नारायणाय विद्महे भवोद्भवाय धीमहि तन्नो विश्वः प्रचोदयात्। श्रीं माधवाय विद्महे लक्ष्मीधराय धीमहि तन्नो विश्वः प्रचोदयात्। श्रीगोविन्दाय विद्महे विश्वेश्वराय धीमहि तन्नो विश्वः प्रचोदयात्। विष्णवीश्वराय विद्महे देवश्रेष्ठाय धीमहि तन्नो व्यापी प्रचोदयात्। मधुसूदनाय विद्महे लोकपालाय धीमहि तन्नो धीरः प्रचोदयात्। वामनेशाय विद्महे मायारूपाय धीमहि तन्नश्चित्तं प्रचोदयात्। श्रीधरेशाय विद्महे लक्ष्मीधराय धीमहि तन्नो जातः प्रचोदयात्। त्रिविक्रमाय विद्महे महाम्बुजाय धीमहि तन्नो जीवः प्रचोदयात्। हृषीकेशाय विद्महे महादेवाय धीमहि तन्नः साध्यः प्रचोदयात्। पद्मनाभाय विद्महे आकर्षणानाय धीमहि तन्नो ब्रह्मा प्रचोदयात्। दामोदराय विद्महे स्तवप्रियाय धीमहि तन्नो दिव्यः प्रचोदयात्। इति गायत्रीभिर्वोपचारान् प्रयच्छेत् ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥

आवरणेष्वपि सामान्यावरणान्याह—आदाविति। यथावदिति। अङ्गानन्तर्यम्। वासुदेवादीनां वासुदेवादिमन्त्रपूर्वकत्वं चाह—मन्त्रीति। या मूर्तिः मध्ये पूज्या तस्याः स्थाने वासुदेवमन्त्रेण पूजोक्ता। सा तु केतुकेशवाद्यैरिति। केत्वादेः पूर्वं मत्स्या[द्या]द्यावरणं केशवादेः पूर्वं शेषाद्यावरणमित्यर्थः। अतः सर्वपूजासु केत्वाद्यावरणासित्वमपि सिद्धम् ॥ १५ ॥ १६ ॥

प्रानुप्रोद्यत्स्वराष्टद्वितयहृतमहाबीजकं शक्तिलक्ष्मी-
कामैरास्वाग्निकोणं बहिरपि हृतसिंहान्वितक्रोडमन्त्रम् ।
बिन्दूनामन्तरालेष्वपि च विलिखितैः कादिवर्गैश्च युक्तं
षड्भिर्वायव्यगेहावृतमभिमतकामप्रदं मेपयन्त्रम् ॥ १७
गौरीन्दिरा रतिधृती वसुधा तुष्टिपुष्टिचमासरस्वत्यः ।
मूर्त्योश्च मध्यमावृतिरग्नेशात् प्राग्ध्वजादिभिरपि कथिता ॥ १८
हयगजरथभृत्याद्योनरिपरिभवशौर्यादिसिद्धिश्च ।
लैलो यशश्च विपुलं पूजयितुर्वितनुते विधानमिदम् ॥ १९
वर्णैराद्यैरन्त्यैः समभिहृतमहाबीजमन्त्रमध्यराजत्-
पान्तश्वाद्यक्षराद्यं गुहनयनहुताशाश्रिराजन्मघार्णम् ।
अस्रेर्गण्डद्वयोद्यत्वलिपिपरिवीतञ्च नाद्यैश्च कान्तैः
काद्यैर्नान्तैश्च यन्त्रं बहुविधफलदं पूजितं स्याद्गृहोत्थम् ॥ २०

नित्यानन्दा[न्ता] व्यापिनी व्योमरूपा
शान्तिर्विद्यारूपिणी च प्रतिष्ठा ।
कल्पामोघा चण्डिका दीर्घजिह्वे-
त्येवं प्रोक्ता ह्यावृतिः स्यात्तृतीया ॥ २१

प्रानुप्रोद्यदिति । अकारादिस्वराष्टकं प्रतिलोमेन लकाराद्यष्टकमनुलोमेन इत्यर्थः । अं लं आं लं वं ए इत्येवं क्रमेण पूर्वस्थितवेष्टनबाह्ये वेष्टयेदित्यर्थः । बहिरपीति । शक्तिवेष्टनाद् बहिरपीत्यर्थः । नृसिंहानुष्टुब्वराहमन्त्राभ्यां वलयद्वयं कार्यम् । बिन्दूनामन्तरालेष्विति । वायुमण्डलस्य बिन्दूनामन्तरालेष्वित्यर्थः । अभिमतकामप्रदमिति । मध्ये कामबीजस्य लेखनं सूचितम् । यन्त्रसामान्यमन्यास्त्वत्रापि समानाः ॥ १७ ॥

मूर्त्योरिति । वासुदेवादिकेशवाद्योरित्यर्थः । अत्र वासुदेव गौरी केशव-ध्वजेन्द्रवज्राद्यैः षडावरणा मेपयन्त्रपूजेत्यर्थः ॥ १८ ॥ १९ ॥

अन्त्मध्यराजदिति । महाबीजवेष्टनाद्यां मध्ये राजद्भिः पान्तशाद्यक्षो-राद्यमित्यर्थः । यं सं शां मं ङं हं इत्यादि क्रमेण वेष्टयेन्मध्यबीजमित्यर्थः । नाद्यैः कान्तैरिति । शक्तिवेष्टनाद् बाह्ये नं कं धं खं दं गमित्यादिक्रमेण वेष्टनमवगन्तव्यम् । अत्र वासुदेव नित्यानन्दा केशव मत्स्य शेष ध्वजेन्द्र

सुरभिहयमहिषदासीदासाम्बरधान्यकादिसिद्धिकरम् ।
वृषजं विधानमेतद्देहान्ते सिद्धिकृत् परस्य सतः ॥ २२
प्रागच्छन्मातृभिख्यालिपिभिरभिवृतं तत् स्वरायुक्तवृत्तं
शाद्यैः क्षान्तैस्तदाद्यैरपि परिवृतगण्डन्तदस्रान्तजूंसम् ।
काद्यैर्भान्तैः प्रवीतं मयरलवहयुग्विन्दुकं वायुगेहा-
वीतं वाञ्छाप्रदानप्रसवगुणयुतं युग्मजं यन्त्रमेतत् ॥ २३

इन्द्राणी कौमारिका ब्रह्मजाया
वाराह्याख्या वैष्णवी चाथ लक्ष्मीः ।
चामुण्डा माहेश्वरी स्यात्तृतीया
रक्षा प्रज्ञा श्रीप्रदं स्याद्विधानम् ॥ २४

पाशाद्यष्टाक्षरार्णप्रतिपुटितमहाष्टाक्षरार्णावृतान्त-
र्बीजं शाखान्तरूढेगगनन्तहरिबीजात्तकोणं बहिश्च ।
कामिन्यष्टाक्षराद्यन्तगहरिहरबीजावृतं प्रत्यनूद्य-
द्वर्णाढ्यं वायुगेहे स्थितमिति गदितं कर्कटौल्यस्य यन्त्रम् ॥

वज्रादिभिः नवावरणा वृषयन्त्रपूजा ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥

प्रागच्छदिति । प्रातिलोम्येनागच्छद्भिः ब्रह्माण्यादिमातृणामभिख्यालिपिभिः नामाक्षरैरभिवृतमध्यबीजमित्यर्थः । यदेवंभूतं यन्त्रं तद्युग्मजमित्युत्तरत्र यच्छब्दस्यान्वयः । मातृकाक्षरावृतिं विविनक्ति—स्वरायुक्तावृत्तमिति । अः अं महालक्ष्मी औं ओं चण्डिके ऐं एं इन्द्राणी इत्यादिक्रमेण वेष्टनमवगन्तव्यम् । शाद्यैः क्षान्तैरिति । षड्गुणितस्य गण्डद्वादशकं भवति । तेषु शादिक्षान्तं क्षादिशान्तं च लिखेदित्यर्थः । तत्र दक्षिणभागगण्डेषु क्षादिकं वामेषु शादिकमित्यवगन्तव्यम् । तदस्रान्तेति । षट्स्वस्रेषु जूं स इति लिखेदित्यर्थः । काद्यैर्भान्तैरिति । शक्तिवेष्टनाद् बहिः कं भं खं बं गं फमित्यादि क्रमेण च लेखनीयम् । म य र ल व ह युग्विन्दुकमिति । वायुमण्डलविन्दुष्वेतानि लिखेदित्यर्थः । अत्र वासुदेवेन्द्राणी केशव केलिन्द्र वज्रादिभिः सप्तावरणा मिथुनयन्त्रपूजा ॥ २३ ॥ २४ ॥

पाशाद्यष्टार्णेति । महाष्टाक्षरं वैष्णवाष्टाक्षरम् । शाखान्तरूढं गगनेति । शाखान्तं प्रणवः तस्मिन् रूढं ईं शाखान्तरूढे गगनं हकारः तदुपरि क्रौं

रक्ता रमा कराली कमला चण्डेन्दिरा महोच्छुष्मा ।
श्रीरिति मूर्तियुगलयोर्मध्यगता चाहुतिरियच्चापि ॥ २६
भूतिर्विभूतिरुन्नतिर्नतिर्धृतिरतिसंयतिश्च नयः ।
आहुतिरेषा प्रोक्ता श्रीवश्यकरं विधानमिति गदितम् ॥ २७

उष्मार्णाष्टाक्षरावेष्टितहृदयमथो द्वादशार्णात्तकोणं
सान्तःस्थात्माष्टवर्णैः क्रमगतविगतैरुल्लसत्तस्वगण्डम् ।
सिंहानुष्टुब्द्वयार्णान्तरितलहतकलालङ्कृतं चाथ वह्नि-
प्राणेशानद्यपाटाखिगकचटतपलक्ष्मलं सिंहयन्त्रम् ॥ २८

पुष्टिस्तुष्टिर्धृतिरपि कृतिः शान्तिकान्ती प्रमोदा
मेधा हर्षा स्मृतिरभिमता क्षान्तिका स्यात्तृतीया ।
कृष्णः सत्यो नृहरिवराहौ विश्वमूर्तिर्वरेण्यः
शौरिः शूरो नरसुरजितौ विष्णुजिष्णू चतुर्थी ॥ २९

विषघ्ननिग्रहं तेजो यशश्च धनसङ्गमम् ।
करोत्यर्चयितुश्चास्य विधानमिति सिंहजम् ॥ ३०

एतैरात्तकोणमित्यर्थः । बहिर्येति । त्रिकोणात् बहिरित्यर्थः । क्ष हरि मि ह र लि हरि इत्यादिक्रमेण वेष्टनम् । प्रत्यनुष्टुबर्णाख्यमिति । शक्तिवेष्टनबाह्ये । -षष्ठ वासुदेव रक्ता भूति केशव केलिन्द्र वज्रादिभिः अष्टावरणा कर्कटकपूजा ॥ २६॥२६॥२७ ॥

उष्मार्णेति । अक्षरानुविगता उष्मार्णा ग्राह्याः । शं षो षं नं सं मों हं मा हं रां सं यं मं षां शं यं इति वेष्टनप्रकारः । द्वादशार्णं प्रसिद्धम् । सान्तस्थेति । क्रमगतात्माष्टाक्षरवर्णद्वयान्तरं क्रमगतान्तस्थवर्णानामेकैकं लिखित्वा विगता-त्माष्टाक्षरवर्णद्वयान्तरं विगतान्तस्थवर्णानामेकैकं लिखित्वा विगतात्माष्टा-क्षरवर्णद्वयान्तरं विगतान्तस्थवर्णानामेकैकं चतुर्विंशतिगण्डेषु लिखेदित्यर्थः । सिंहानुष्टुबिति । शक्तिवेष्टनाद् बहिः उं ग्रं भं वीं रं श्रां इत्यादिप्रकारेण वेष्टनम् । वह्निप्राणेति । पृथिवीमण्डलस्य अग्निवायवीशाननिऋतिकोणेषु कचटतपवर्गान् पयशलवर्णांश्च लिखेदित्यर्थः । लक्ष्मशब्देन यवर्ग उक्तः । षष्ठ वासुदेव पुष्टि कृष्णानन्त केशव मत्स्य केलिन्द्र वज्रादिभिर्दशावरणा सिंह-पूजा ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥

सर्गाद्यान्ताद्यमन्त्रैरभिहततद्‌दयं दृग्डिभिश्चाथ क्षान्ती-
ह्रूंहैहौहोभिरात्तास्त्रिकमथ तु शिखाद्योतिवर्गान्त्यवर्णम् ।
वर्णैः प्रत्यन्वितैः प्रावृतमवनिपुरास्त्रोल्लसत्कामबीजं
क्लिन्नेस्वाहार्णयुक्तं महिततरफलं कन्यकोत्यस्त्र यन्त्रम् ॥ २१

अत्राऽर्च्यौ मधुसूदनस्त्वथ हृषीकेशाह्वयो मोहिनी
वैकुण्ठो विरजा हरिः सरसिजा शार्ङ्गी तमोहारिणी ।
ब्रह्माख्यः कमलावती च समुकुन्दाख्यो रमेति क्रमा-
न्मत्स्याद्यैश्च सुताश्वगोमहिषसौभाग्यप्रदं पावनम् ॥ २२

आद्यैरावीतबीजं ग्रहवलययुतं हुंफड्‌ढा युक्तकोणं
बाह्ये माशाङ्कुशार्णावृतमथ युगपण्मूर्तिनामार्णमर्णैः ।
प्रत्यन्वेष्यद्भिरुद्यद्धरियुतहरवर्णैश्च वीतं धरायाः
कोणेषूद्यन्नृसिंहाक्षरमिति कथितं स्यात्तुलायन्त्रमेतत् ॥ २३

प्राक्प्रोक्तैश्चक्राद्यैरुक्ताश्च समावृतिस्तृतीया स्यात् ।
भीतोमलब्धिमेतत्करोति वाणिज्यलाभञ्च ॥ २४

सर्गाद्यान्ताद्यमन्त्रैरिति । विसर्गाद्याकारान्तैरकाराद्यमन्त्रैश्च वेष्टयेत् । अः
धं धं औं ओं ऐं एं इत्यादिप्रकारेण आत्तास्त्रिकमित्यस्त्रिशब्देन षट्कोणकोणा-
न्युच्यन्ते । शिखाशब्देन षट्कोणाग्राणि । वर्गान्त्यः ञकारः । वर्णैः
प्रत्यन्वितैरिति । शक्तिवेष्टनबाह्ये अवनिपुरकोणेषु एव क्लीं क्लिन्नेस्वाहार्णाः ।
अत्र वासुदेव हृषीकेश मत्स्य केशव केलिन्द्र वज्रादिभिरष्टावरणा कन्यका पूजा ।
॥ २१ ॥ २२ ॥

आद्यैरावीतमिति । ग्रहवलययुतं यथा भवति तथाद्यैः आवीतमध्यबीज-
मित्यर्थः । सूर्यं अं आ सोम इं ईं अङ्गारक उं ऊं शुक्र ऋं ॠं बुधः लृं ॡं
बृहस्पते एं ऐं शनैश्चर ओं औं राहो अं केतो अः इति वेष्टन प्रकारः । हुं
फड्‌ढायुक्तकोणमिति । हुंफडयुक्तत्रिकोणकोणमित्यर्थः । बाह्य इति ।
शक्तिवेष्टनाद् बाह्य इत्यर्थः । युगपण्मूर्तयः केशवाद्याः तेषां नामार्णैरेकावृतिः
तद्वद्भिः प्रत्यन्वेष्यद्भिः मातृकावर्णैः आवृतिद्वयं तद्वद्भिः हरिहरवर्णैः । अङ्गवासु-
देवचक्रकेशवकेलिन्द्रवज्रादिभिः सप्तावरणा तुलापूजा ॥ २३ ॥ २४ ॥

अक्लीवद्वादशान्द्वादशलिपिहृतहृल्लेखमस्त्रिद्विषट्क-
प्रोत्तास्यष्टाक्षरोष्माणेकमपि लिपिभिः कादिभिश्चाऽभिवीतम् ।
तद्बाह्ये चन्द्रबिम्बप्रपुटितवसुधामण्डलास्त्रिप्रराजत्-
क्ष्मीवार्णं दृश्चिकोर्ध्वं प्रवरतरफलप्राप्तिदं यन्त्रमेतत् ॥ ३५

चिद्रूपा चिन्मया चिन्तामणिः श्रीः क्षोणिसंज्ञका ।
रतिश्च पावनी धारा धरणी तारणी तथा ॥ ३६
द्राविणी मोहिनी चेति तृतीयेयं समाहृतिः ।
अन्वयाप्तिं धर्मरतिं प्राप्नुयादस्य चाऽर्चनात् ॥ ३७

षट्कोणावद्धबाणासनविवरलसन्नारसिंहं तदन्तः
शक्तेर्बाह्ये परानुप्रचितलघुसन्ध्यर्णयुक्पञ्चकाढ्यम् ।
अस्त्रिष्वावद्धशिष्टस्वरमुपरिलसच्छूलकं प्राग्वदर्णै-
र्भूमिरष्टास्त्रिकोद्यद्दृनचुलवकं चापयन्त्रं तदेतत् ॥ ३८

चर्याह्वा सुनदाऽरुणा सगगना घोरा रमा द्राविणी
वीरा वैरिणि हारिणी सहरिणी मन्दारिका द्वादश ।
प्रोक्तेयञ्च समाहृतिः पुनरिदं संपूजयन् प्राप्नुया-
ल्लक्ष्मीसन्ततिवृद्धिवश्यपटुतां कान्तिञ्च भक्तिं शुभाम् ॥ ३९

अक्लीवेति । द्वादशलिपिर्द्वादशाक्षरम् । अं श्रीं आं नं उं मों इत्यादिप्रकारेण वेष्टनमवगन्तव्यम् । अस्त्रिद्विषट्केति । अष्टाक्षराक्षरद्वन्द्वं कोणद्वये लिखित्वा ऊष्माणमेकैकं तृतीयकोणे विलिख्याऽवशिष्टकोणेष्वप्येवं क्रमेण लिखेदित्यर्थः । लिपिभिः कादिभिरिति । शक्तिवेष्टनबाह्ये । चन्द्रबिम्ब-प्रपुटितकेति । चन्द्रमण्डलं लिखित्वा तन्मध्ये भूमण्डलं विरच्य तत्कोणेषु क्ष्मीं इत्यक्षराणि लिखेदित्यर्थः । अत्र वासुदेव चिद्रूपानन्त केशव माधव केलिन्ध-पद्मादिभिर्मन्त्रावरणा हृदयिकपूजा ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥

बाणासनेति । बाणासनशब्देन धनुराकारं षट्कोणान्तरालमुच्यते । तदन्तरिति षट्कोणमध्य इत्यर्थः । युक्पञ्चकाढ्यं पञ्चकद्वयाढ्यं किं तत्पञ्चक द्वयमिति । तदाह—लघुसन्ध्यर्णेति । अ इ उ ऋ लृ इत्येतल्लघुपञ्चकम् । ए ऐ ओ औ अं इत्येतत् सन्धिपञ्चकम् । वेष्टनक्रममाह—परानुप्रचितेति । लृं एं ऋं ऐं उं ओं इं औं अं अं इति क्रमेण वेष्टयेदित्यर्थः । अस्त्रिष्विति ।

मध्यस्थायाः परीतौ विलसदनुपरात्तस्वराक्पराधं
सिंहार्णान्तास्त्रिगण्डस्फुरितहरिहरार्णं ग्रहार्णावृतञ्च।
तद्बाह्ये षोड़शार्णावरवृतमुभकुद्योतितं कोणराजत्
सोऽहं हंसाद्यराव्यं मकरभवमिदं यन्त्रमिष्टार्थदायि॥ ४०
मेधा हर्षा श्रद्धा क्षमा रतिर्वाक् सरस्वती प्रीतिः।
वाणी चेति तृतीयावृतिरुक्ता मकरजे विधानेऽस्मिन्॥ ४१
स्वचेत्ववर्तिनः स्युरेंशा क्रमात् केशवादिभिः सहिताः।
अर्चयितणामेतद्धनधान्यसमृद्धिदं विधानं स्यात्॥ ४२
शक्तिश्रीकामबीजैः पुटितहरिहरब्रह्मभिश्चावृतान्त-
र्बीजं कोणद्विपट्कस्फुरितन्टहरिबीजप्रतिद्योतितञ्च।
आदित्यान्तैश्च वर्णैर्वृतमवनिगृहद्वन्द्वकोणान्तकाम-
श्रीशक्तिस्मार्णचिन्तामणिमनु तदिदं श्रीकर कुम्भयन्त्रम्॥ ४३
अच्युतकामिनिभालुमनोज्ञा त्रिशतनुर्विमला हरिभद्रे।
सूक्ष्मसरस्वतिनन्दनसन्ध्या स्यादिति मध्यगता वृतिरेषा॥ ४४

षट्कोणेष्वित्यर्थः। आ ईं ऊ ऋ लॄं ऋ. इत्येते शिष्टा स्वरा.। उपरि लसच्छूलमास वर्गमिति। षट्कोणाया विर्गच्छतस्स शूलेषु मास क च ट त प य वर्गमित्यर्थः। यदुजब्बलमकं कामबीजद्वमित्यर्थः। अङ्ग वासुदेव क्षपोकेश-केशव केविन्द्र वज्रादिभिः समावरणा चापपूजा॥ ३८॥ ३९॥

अनुपरात्तस्वराक्पराधमिति। अं ऋ. आ ॠं इं औमित्यादिक्रमेणेत्यर्थः। सिंहार्णान्तास्त्रीति क्षौंकारविशिष्टकोणत्रयमित्यर्थः। ग्रहार्णावृतिः हरिहरवाह्ये। षोड़शार्णावृतिश्च तत्रैव। षोडशार्णः सुदर्शने वक्ष्यमाणो ग्राह्यः। अत्र षोडशार्णा-धराभ्यां वृतमिति। शक्तिवेष्टनात् बहिर्मातृकावृतिरपि उक्ता। स्वचेत्ववर्तिन इत्युक्तं ग्रहावरणं सर्वत्र समानमिति केचित्। सर्वथापि तस्य पृथग्-गणनाद्दृम्। केशवाद्यावरण एवाऽन्तर्भूतत्वादित्यवगन्तव्यम्। अङ्ग वासुदेव-मेधा केशव केविन्द्र वज्रादिभि. समावरणा मकरयन्त्रपूजा॥ ४०॥ ४१॥ ४२॥

शक्तिश्रीति। क्लीं हरिः श्रीं हरः क्लीं ब्रह्मेति क्रमेणावृतिः कार्येत्यर्थः। आदित्यान्तैरिति। शक्तिबाह्ये। अवनिगृहेति। दिग्गतकोणेषु कामादयो लेख्याः। कोणगतकोणेषु चिन्तामणिमनुरिति विभागः। अङ्गवासुदेवाच्युता-

अवनिपशुपुत्रसम्पदमपि पितृसौख्यञ्च तत्त्वबोधञ्च ।
कुरुते विधानमेतत् प्रयोक्तुरन्ते च निर्वृतिं परमाम् ॥ ४५

व्यन्वेप्यदृभ्रस्वदीर्घा समभिहतमहावीजमस्येषु पट्सु
द्योतत्सौमारखभ्मोगिरिटुहितृधरावीजकं प्रोंसमेतम् ।
वीतं काद्यैः कपान्तैर्वहिरपि च कुकोणाष्टकोल्लासिहंसं
सर्वार्थान् साधकेभ्यो वितरति विधिवत्कल्पितं मीनयन्त्रम् ॥ ४६

हृष्टिर्व्युष्टिस्तुष्टिरिष्टा सपुष्टिः कान्तिर्मेधा मङ्गला वामसंज्ञा ।
दुर्गा प्रज्ञा भारती मध्यसंस्था वाक्सामर्थ्यश्रीकरं स्याद्विधानम् ॥
एभिर्विधानैर्धरणीव्रतादिदीक्षाविधीन् ये विधिना प्रकुर्युः ।
ते पुण्यभाजो नितरां समृद्धा सपुत्रदाराः सुखिनो भवन्ति ॥ ४८
दीर्घायुषो मुख्यतरेन्दिराश्च महाप्रभावास्त्वसमानवीर्याः ।
कलेवरान्ते विगताधयस्ते विष्णोरनन्यं पदमाप्नुवन्ति ॥ ४९
एभिर्विधेयाः कलशाश्च तत्तन्मासोक्तयन्त्रेषु नरैर्यथावत् ।
निजेप्सितं प्राप्य मनोरथन्ते भक्ताश्च मुक्तेरनुभावकाः स्युः ॥ ५०

कर्पूरान्विते च हाटकपट्टे यन्त्रं विलिख्य चतुरस्रे ।
तद्दृद्धिवांशकृते वा कलशेषु विनिक्षिपेच्च दीक्षासु ॥ ५१
अभिषिच्य यन्त्रकलशं गुरवे प्रददातु संयतमतिः सुमतिः ।
दुरितापनोदविधये द्युतये यशसे श्रियै च मतिसंयतये ॥ ५२

एषां यागविधीनामेकैन तु पूजयंस्तदवसाने ।
तत्तन्मूर्तिं प्रीत्यै संस्तोतव्योऽनया हरिः स्तुत्या ॥ ५३
प्रसीद भगवन्मह्यमज्ञानात्कुण्ठितात्मने ।
तवाङ्घ्रिपङ्कजरजोरागिणीं भक्तिमुत्तमाम् ॥ ५४

भमा केयय मध्य केलिन्द्र यन्त्रादिभिर्नवावरणा कुम्भपूजा ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥

व्यन्वेप्यदृभ्रेति । थं थां थीं इं यें ऊं मृं क्टं फं लं ठं ऐं इं थीं थं थः इति क्रमेणावृत्तिः कार्दैर्व्यूर्वैः । विधिवत् कल्पितमिति । यन्त्रकुदादिकं पूरयति । पद्मयामदेव द्वयोकेश केशय केलिन्द्र यन्त्रादिभिः समावरणा मीन-पूजा ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ ५० ॥ ५१ ॥ ५२ ॥

अज प्रसीद भगवन्नमितद्युतिपञ्जर ।
अप्रमेय प्रसीदाऽस्मद्दुःखहन् पुरुषोत्तम ॥ ५५
स्वसंवेद्यस्वरूपात्मन्नानन्दात्मन्ननामय ।
अचिन्त्यसार विश्वात्मन् प्रसीदेश निरञ्जन ॥ ५६
प्रसीद तुङ्ग तुङ्गानां प्रसीद शिव शोभन ।
प्रसीद स्पष्ट गम्भीर गम्भीराणां महाद्युते ॥ ५७
प्रसीदाऽव्यक्त विस्तीर्ण विस्तीर्णानामणोरणो ।
प्रसीदार्द्राद्रिंजातीनां प्रसीदाऽन्तान्तयायिनाम् ॥ ५८
गुरोर्गरीयः सर्वेश प्रसीदाऽनन्त[न्य] देहिनाम् ।
जय माधव मायात्मन् जय शाश्वत शङ्खभृत् ॥ ५९
जय सुन्दर सौम्यात्मन् जय केशव केशिहन् ।
जय शार्ङ्गधर श्रीमन् जय नन्दकनन्दन ॥ ६०
जय चक्रगदापाणे जयाऽजय्य जनार्दन ।
जय रत्नोत्करावद्धकिरीटाक्रान्तमस्तक ॥ ६१
जय पक्षिपतिच्छायानिरुद्धार्ककराकर ।
नमस्ते नरकाराते नमस्ते मधुसूदन ॥ ६२
नमस्ते नलिनापाङ्ग नमस्ते नयनाञ्जन ।
नमः पापहरेशान नमः सर्वभयापह ॥ ६३
नमः संहृतसर्वात्मन् नमः सम्भृतकौस्तुभ ।
नमस्ते नयनातीत नमोऽतिक्रान्तवाक्पथ ॥ ६४
नमो विभिन्नस्रेयांश नमः स्मृतिपथातिग ।
नमस्त्रिमूर्तिभेदेन सर्गस्थित्यन्तहेतवे ॥ ६५
विष्णवे त्रिदशारातिजिष्णवे परमात्मने ।
चक्राभिन्नारिचक्राय चक्रिणे चक्रबन्धवे ॥ ६६
विष्वाय विश्ववन्द्याय विश्वभूतात्मने नमः ।
नमोऽस्तु योगिध्येयाय नमोऽस्त्वध्यात्मरूपिणे ॥ ६७

स्तुतिमाह—प्रसीदेत्यादि षोडशभिः ॥ ५३—६८ ॥

भुक्तिप्रदाय भक्तानां नमस्ते मुक्तिदायिने ।
मनोवाक्कायचेष्टाः सुध्यानस्तुतिनमस्क्रियाः ॥ ६८
देवेश कर्म सर्वं मे भवेदाराधनं तव ।
विषयेष्वपि सक्तो मे हुतं विष्णो तवाऽच्युत ॥ ६९
इति हवनजपार्चाभेदतो विष्णुपूजा-
निरतहृदयकर्मा यस्तु मन्त्री चिराय ।
स खलु सकलकामान् प्राप्य हृष्टान्तरात्मा
जननमृतिवियुक्तामुत्तमां मुक्तिमेति ॥ ७०
इति श्रीप्रपञ्चसारे एकविंशः पटलः ।

यस्तु मन्त्री चिरायेति । मन्त्रोक्तान् केशवादिमन्त्रान् सूचयति ॥ ६९ ॥
इति श्रीपद्मपादाचार्यकृते प्रपञ्चसारविवरणे
एकविंशः पटलः ।

द्वाविंशः पटलः ।

अथोच्यते द्वादशवर्णसंज्ञो मन्त्रस्तु साङ्गः सजपः सहोमः ।
विधानतो यं प्रतिजप्य भक्ता भुक्तेश्च मुक्तेश्च परं भवेयुः ॥ १
तारं सहृदयं मध्ये भगवते स्वभंवार्णयोः ।
सुयरोश्च तथा देवा मन्त्रोऽयं द्वादशाक्षरः ॥ २
ऋषिः प्रजापतिश्छन्दो गायत्री विष्णुरुच्यते ।
देवता हृद्ध्रुवेण स्यान्नमसा शिर उच्यते ॥ ३
चतुर्भिश्च शिखा वर्णैः पञ्चभिः कवचं भवेत् ।
प्रोक्तमस्त्रं समस्तेन पञ्चाङ्गविधिरीदृशः ॥ ४

सपादजानुयुगललिङ्गनाभ्युदरेषु च ।
हृद्दोर्गलास्यदृङ्मस्तशिखास्वक्षरतो न्यसेत् ॥ ५
शिखाललाटनेत्रास्यगलदोर्हृदयेष्वपि ।
सकुक्षिनाभिलिङ्गाख्यजानुपादेषु विन्यसेत् ॥ ६
हृत्कुक्षिनाभिषु तथा गुह्यजानुपदेष्वथ ।
करकण्ठास्यदृङ्मस्तशिखामूर्धसु विन्यसेत् ॥ ७
संहृतेर्दीपसंहारः सृष्टेश्च शुभपुष्टयः ।
स्थितेस्तु शान्तिविन्यासस्तस्मात्कार्यस्त्रिधा मतः ॥ ८

हरिमुज्ज्वलचक्रदराब्जगदाकुलदोःपरिघं सितपद्मगतम् ।
वलयाङ्गदहारकिरीटधरं नवकुण्डलकं प्रणमामि सदा ॥ ९
विधिवदथ विहितदीक्षो जपेन्मनुं वर्णलक्षमानममुम् ।
शुद्धैश्च तिलैर्जुहुयाद्द्वादशसाहस्रसंख्यकं मन्त्री ॥ १०

द्वादशमूर्तिविधानानन्तरं तत्समष्टिवाचकस्य द्वादशाक्षरस्य विधानं वदन् विनियोगमाह—अथोच्यत इति । ॐ बीजम् । नमः शक्तिः ॥ १ ॥ २ ॥

पञ्चाङ्गविधिरीदृश इति । द्वादशाङ्गस्यापि सद्भावः सूचितः । तच्च द्वादशवर्णैः धाम पुरुष सत्याच्युत वासुदेवादिनारायण ब्रह्म विष्णु नरसिंह वराहाख्यभिः षडङ्गोदरपृष्ठबाहूरुजानुपादेषु कार्यम् ॥ ३॥४॥५॥६॥७॥८॥९ ॥

द्वादशसाहस्रकं मन्त्रीति । विशेष होमजपेषु मोजविशेष उक्तः ॥ १० ॥

पीठे हरेरथाङ्गैः सशक्तिभिर्मूर्तिभिस्तदनु यजेत् ।
केशवसुरनाथाद्यैरपि देवं भक्तिसंयुतो विद्वान् ॥ ११
समिधामथ दुग्धवृक्षजानां जुहुयादर्कसहस्रकं सदुग्धम् ।
मनसः परिशुद्धये मनस्वी सघृतेनापि पयोऽम्बसा सितेन ॥ १२
द्वादशाक्षरजपं तु सार्चनं यो भजेन्नियमतो दिने दिने ।
ऐहिकं समुपलभ्य वाञ्छितं प्रेत्य याति परमक्षयं हरेः ॥ १३
अथ प्रवक्ष्यामि सुदर्शनस्य विधिं मनोः संग्रहतो जपादेः ।
यस्मिन्स्थितः सिद्धिमवापुरग्र्यां सिद्धा मुनीन्द्रा अपि सद्य एव ॥ १४
अन्त्यतुरीयतदादिकाष्टगुदहनानन्तवह्निवर्मास्त्रैः ।
तारादिर्मनुरुक्तः स्यादभिमतसिद्धिदो रथाङ्गाख्यः ॥ १५
ऋषिरस्याऽहिर्बुध्न्यश्छन्दोऽनुष्टुब्देवता च विष्णुः ।
चक्रपदैराविसुधीसंज्वालाद्यैः शिरोऽन्वितैरङ्गम् ॥ १६
ऐन्द्रीं समारभ्य दिशमन्वधस्तादन्तं समुक्त्वा क्रमशो दशानाम् ।
चक्रेण बध्नामि नमस्तथोक्त्वा चक्राय शीर्षस्य दिशां प्रबन्धः ॥ १७
त्रैलोक्यं रक्ष रक्षेति हुं फट् स्वाहेति चोदितः ।
तारादिकोऽयं मन्त्रः स्यादग्निप्राकारसंज्ञकः ॥ १८
तारन्तु मूर्ध्नाथ सिताक्षचक्रुपावथो
मध्ये भ्रुवोश्च समधो वदने हकारम् ।
हृद्गुह्यजानुपदसन्धिषु चाऽवशिष्टान्
वर्णांश्चसेदिति मनो.[तनौ] पुनरग्निवर्णान् ॥ १९

भक्तिसंयुतो विद्वानित्यष्टाक्षरोक्तं सर्वम् । विद्वानिति । मासयन्त्र-पूजादिक्रमत्रापि समानमित्युक्तम् ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥

सम्यग्विज्ञानविज्ञेयस्य वासुदेवस्य पूजामभिधाय चक्रात्मकज्ञानविशिष्टस्य तस्यैव विधानं वक्तुमारभते—अन्त्येति ॥ १५ ॥

देवता विष्णुरिति । सुदर्शनविष्णुरित्यर्थः । रं बीजम् । हुं शक्तिः ॥ १६ ॥

ऐन्द्रीं दिशं चक्रेण बध्नामि नमश्चक्राय स्वाहेत्याद्याः प्रयोगेषु रक्षार्थं दिग्बन्धनमन्त्राः । सुदर्शनमुद्रया महाऽऽर्त्रं दिग्बन्धः कार्यः ॥ १७ ॥ १८ ॥

तारं तु मूर्ध्नीति वर्णन्यासः । पत्रापि समानाः सामान्यन्यासाः ॥ १९ ॥

अव्याद्भास्करसप्रभाभिरखिलाभाभिर्दिशो भासयन्
भीमाक्षः स्फुरदट्टहासविकसद्दंष्ट्राग्रदीप्ताननः ।
दोर्भिश्चक्रदरौ गदाब्जमुसलप्रासांश्च पाशाङ्कुशौ
बिभ्रत् पिङ्गशिरोरुहोऽथ भवतश्चक्राभिधानो हरिः ॥ २०
प्रोक्त्वा सुदर्शनायेति विद्महेऽन्ते महापदम् ।
ज्वालाय धीमहि प्रोक्त्वा तन्नश्चक्रः प्रचोदयात् ॥ २१
सौदर्शनीयं गायत्री जप्तव्या जपुमिच्छता ।
सान्निध्यकारिणीं मुद्रां दर्शयेदनया सुधीः ॥ २२
नमो भगवते प्रोक्त्वा महासुदर्शनाय च ।
महाचक्राय च तथा महाज्वालाय चेत्यपि ॥ २३
दीप्तरूपाय चेत्युक्त्वा सर्वतो रक्ष रक्ष माम् ।
महाबलाय स्वाहेति प्रोक्तस्तारादिको मनुः ।
रक्षाकरः प्रसिद्धोऽयं क्रियमाणेषु कर्मसु ॥ २४
षट्कोणान्तःस्थतारं विवरलिखितमन्त्राक्षरं सन्विराजत्
स्वाङ्गं बाह्ये कलाभिस्तदुदरगताष्टाक्षरश्चाऽष्टपत्रम् ।
पद्मं वर्णैर्विराजत् विकृतिदललसत्षोडशार्णं त्रिवीतं
व्योमान्त्यार्णं स्वनाम्ना विरचितगुणपाशाङ्कुशं चक्रयन्त्रम् ॥ २५

ध्यानमाह—अव्यादिति ॥ २० ॥

सुदर्शनगायत्रीमाह—प्रोच्येति । सान्निध्यकारिणी मुद्रा सुदर्शनमुद्रा । सुधीरिति । सहस्रारस्य सुदर्शनस्य ध्यानमुक्तम् ॥ २१ ॥ २२ ॥

रक्षाकरमपरं मन्त्रमाह—नम इति ॥ २३ ॥ २४ ॥

पूजादौ प्रयोक्तव्यं यन्त्रमाह—षट्कोणेति । विवरशब्देन कोणषट्कमुक्तम् । बाह्य इति । वृत्तबाह्य इत्यर्थः । कलाः स्वराः । उदरं दलमध्यम् । वर्णैः विराजद्विकृतिदललसत्षोडशार्णमिति । वर्णैः कादिक्षान्तैः द्विशः केसरस्थानलिखितैः विराजद्विकृतिसंख्यादलयुक्तपद्मदलस्थषोडशार्णमित्यर्थः । तद्बाह्यस्थवृत्तत्रयं चेति । त्रिवीतं व्योमान्त्यार्णं व्योमार्णो हकारः अन्त्यार्णः क्षकारः । तद्बाह्ये स्वनाम्ना सह विरचितगुणपाशाङ्कुशम् । गुणः प्रणवः । प्रथमं प्रणवः ततो मायाः प्रथमाक्षरम् । ततः पाशः ततो नामद्वितीयाक्षरम् ।

प्रणवहृद्भगवद्युतङे महादिकरधाङ्गचतुर्थी हुमस्त्रकैः ।
निगदितस्त्विति षोडशवर्णको मनुवरो मुनिभिर्विहितादरः ॥ २६
क्वाथैः पयोभूरुहचर्मसिद्धैर्दुग्धेन गव्यैरपि पञ्चभिर्वा ।
मूलैः पयोर्वा प्रतिपूर्य कुम्भं समर्चयेच्चक्रहरिं क्रमेण ॥ २७
षडङ्गैः प्रथमावृतिरपि च पूज्या चक्रादिभिर्द्वितीया च ।
लक्ष्म्यादिभिस्तृतीया क्रमात्तथेन्द्रादिभिश्चतुर्थी स्यात् ॥ २८
चक्रशङ्खगदापद्ममुसला धनुरेव च ।
पाशाङ्कुशौ पीतरक्तासितश्यामत्विषस्त्विमाः ॥ २९
लक्ष्मीः सरस्वती चाथ रतिः प्रीत्याह्वया ततः ।
कीर्त्तिः कान्तिस्तुष्टिपुष्टी क्रमेणैव तु शक्तयः ॥ ३०
संपूज्य चैवं विधिना हरिन्तु शिष्यं गुरुः प्रीततमोऽभिषिञ्चेत् ।
भक्त्या स्वशक्त्या विभवैर्द्विजातीन् सन्तर्प्य भूयो गुरुणाऽनुशिष्टः ॥ ३१
एकाग्रचित्तो रविलक्षसंख्यं जपेन्मनुं नित्यकृताभिपूजः ।
तावत् सहस्रं तिलसर्षपाज्यबिल्वाज्यदोग्धानि जुहोतु सम्यक् ॥ ३२
समुद्रतीरेऽप्यथवाऽद्रिशृङ्गे समुद्रगानां सरिताञ्च तीरे ।
जपेद्विविक्ते निज एव गेहे विष्णोर्गृहे वा पुरुषो मनस्वी ॥ ३३
यथोक्तसंख्यं विधिवत् प्रजप्ते मन्त्रे यथोक्तैश्च हुते हुताग्नौ ।
द्रव्यैरथ स्वार्थपरार्थहेतोः कुर्यात् प्रयोगान् विधिना यथावत् ॥ ३४
पीताभा कर्णिका स्यादरुणतरमर श्यामलञ्चाऽन्तरालं
नेमिः श्वेता च बाह्ये विरचितशिखरेखाकुलं पार्थिवान्तम् ।
चक्रद्वन्द्वं लिखित्वा विशदमतिरथो सौम्ययाम्यस्थ मन्त्री
कुम्भं सपूर्य सौम्ये प्रस्चयतु तथा दक्षिणे होमकर्म ॥ ३५

ततोऽङ्कुशमिति विरचनाप्रकारः ॥ २५ ॥ २६ ॥

पीतरक्तादिवर्णा लक्ष्म्याद्या ज्ञातव्याः । २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥

सम्यगिति । द्रव्याणां समविभागं सूचयति ॥ ३१ ॥ ३२ ॥

मनस्वीति । ब्रह्मचर्यादिनियमवानित्यर्थः ॥ ३३ ॥

विधिना यथावदिति । विधिनेत्यग्निजननादिकमुक्तम् । यथावदिति । कार्यानुगुणमोजविशेषयोगः सूचितः ॥ ३४ ॥

षड्विंशच्छतसम्मितैरथ घृतापामार्गकैश्चाक्षतैः
सद्राजीतिलपायसैश्च सकलैर्गव्यैर्घृताक्तैः क्रमात्।
हुत्वा तद्धुतशिष्टमत्र विधिवत् क्षिप्त्वा प्रतिद्रव्यकं
प्रस्थार्धान्नकृतञ्च पिण्डममलं कुम्भोदके मन्त्रवित्॥ ३६
संस्थाप्य दक्षिणस्थं साध्यं कुम्भेन तेन नीराज्य।
तमथ घटं सद्रव्यं बहिरारादष्टमे क्षिपेद्राशौ॥ ३७
अन्यादिकमपि सर्वं क्षिपेदथ घटस्य दक्षिणे भागे।
हुतशेषान्नेन च बलिं मन्त्रेणाऽनेन मन्त्रवित् कुर्यात्॥ ३८
हृदयान्ते विष्णुपदं प्रोक्त्वाऽथ गणेभ्य उच्चरेत् पूर्वम्।
शान्तिकरेभ्यश्च बलिं गृह्णन्त्विति शान्तये नमोऽन्तः स्यात्॥ ३९
ज्वरादिकां रोगपरम्परां वा विसूच्यपस्मारभवां रुजं वा।
रक्षःपिशाचग्रहवैकृतं वा विधिस्त्वयं मङ्क्षु हरेद्विकारम्॥ ४०
पालाशैर्वा स्तनजद्रुमजैर्वा मञ्चे कृते फलकैः।
संपूर्य पञ्चगव्यैस्तत्र तु संस्थाप्य शुद्धमपि गदिनम्॥ ४१
पूर्वोद्दिष्टैर्दिक्षु च सलयं जुहुयुः पृथग्द्विजा वशिनः।
द्रव्यैः सदक्षिणं तानभ्यर्च्य च मुच्यते रुजो जन्तुः॥ ४२

विंशदमितिरथो इति। चक्रायाञ्चाघ्नत्वमुक्तम्। मन्त्रीति। चक्रस्य मूलमन्त्रतत्त्ववित्। कुम्भं संपूर्येति। गन्धोदकेन संपूर्य तत्र देवमावाह्याऽभिपूज्येत्यर्थः॥ ३६॥

विधिवत् क्षिप्त्वेति। दशांशं कलशे क्षिप्त्वेत्यर्थः। कुम्भोदक इति। कुम्भमुद्रेत्यर्थः। मन्त्रविदिति। षडक्षरमूलान्वित सुदर्शनगायत्र्या क्षिपेदित्यर्थः। मन्त्रविदित्यनेनैव दक्षिणभागस्थस्य साध्यस्य सकलीकरणं रक्षोघ्नमन्त्रेण नीराजनं चोक्तम्।

ॐ स्थाने हृषीकेश तव प्रकीर्त्याऽग्ने सह नमो जगत् प्रहृष्यत्यनुरज्यते चाऽग्ने स्वाहा मात्रा रक्षांसि भीतानि दिशो द्रवन्ति हुं फट् यथा सर्वे नमस्यन्ति च सिद्धसंघाः ओमिति रक्षोघ्नमन्त्रः॥ ३६॥ ३७॥

मन्त्रवित् कुर्यादिति। प्रत्यङ्मन्त्रादित्वं मन्त्रस्य सूचितम्॥ ३८॥ ३९॥ ४०॥

ग्रहमन्त्रोर्ध्वपिता मन्त्रमोचकत्वमुक्तम्॥ ४१॥ ४२॥

विप्रक्षीरद्रुमलक्ष्मालयजपुरकाश्मीरकुष्ठवियामा-
विल्वापामार्गराजीतिलतुलसियुगक्रान्तिदूर्वायवार्कैः ।
लक्ष्मीदेवीकुशागोमयकमलवचारोचनापञ्चगव्यैः
सिद्धेऽग्नौ कुम्भसिद्धं मनुजपसहितं भस्म सर्वार्थदायि ॥ ४३

लक्ष्म्यायुष्करमतुलं पिशाचभूता-
पस्मारादिकमचिरेण नाशयेच्च ।
क्षुद्रादीनपि विविधांस्तथोपसर्गा-
नेतस्मान्न परतरा समास्ति रक्षा ॥ ४४

जुहुयात् गुग्गुलुगुलिकासहस्रकं साष्टकं च मन्त्रितमः ।
त्रिदिनं चतुर्दिनं वा सर्वोपद्रवनिवारणं भवति ॥ ४५
खरमञ्जर्याः समिधामयुतं वा मन्त्रवित्तमो जुहुयात् ।
ज्वरभूतामयविस्मृत्यपस्मृतीः शमयितुं नियतचित्तः ॥ ४६
चाज्याक्तैर्जुहुयाच्छ्रिये सरसिजैर्दूर्वाभिरप्यायुषि
मेधायै द्विजभूरुहैश्च कुमुदैः श्वेतैस्तथा वाससे ।
शुद्धाज्यैः पशवेऽप्युदुम्बरभवैः पुत्राय चाऽश्वत्थजै-
रेकाब्दं विधिवत् सहस्रसमितैरष्टोत्तरं मुक्तये ॥ ४७
चक्रस्य नाभिसंस्थं स्मृत्वाऽऽत्मानं जपेन्मनुं मन्त्री ।
स्वयमेकोऽपि न युद्धे मर्त्यैर्बहुभिः पराजितो भवति ॥ ४८
मन्त्री सुनियतचित्तश्चक्रस्थं भाव[भ्राम]येद्धिया यस्तम् ।
भाविश्य सकलं मुक्त्वा मुञ्चति दग्धोऽग्निनाऽऽशु नाभिभुवा ॥ ४९

सिद्धेऽग्नौ कुम्भसिद्धमिति । पूर्वोक्तविधानेनाऽग्निं संस्कृत्य पूर्वोक्तप्रकारेणैव कुम्भे पञ्चगव्यं संयोज्य तस्मिन् प्रोक्तमौषधजातं निक्षिप्य मूलमन्त्रं जपन् मर्जयेत् । ततः कुम्भमध्यगतौषधिभिरग्नावग्नौ मूलेन शतं सहस्रं वा हुत्वा जपपूजादिना घटे सिद्धं भस्म सकलाभ्युदयदायीत्यर्थः ॥ ४३ ॥ ४४ ॥

साष्टकं च मन्त्रितम इति नृसिंहबीजयोग उक्तः ॥ ४५ ॥

मन्त्रवित्तमो जुहुयादित्यपि तथा वषट्कारयोगश्च ॥ ४६ ॥ ४७ ॥

मनुं जपेन्मन्त्रीति । रक्षोघ्नमन्त्रयुतमित्यर्थः ॥ ४८ ॥

मन्त्री सुनियतचित्त इति यथा दीप्तमित्यपि सहस्रारज्वालाकरा-

दीप्तं करालदहनप्रतिमस्य चक्रं
यस्य स्मरेच्छिरसि कस्यचिदप्रियस्य ।
सम्प्राहतोऽस्य दहनप्रतिमो ज्वरः स्या-
त्रिंशद्दिनैश्च स परेतपुरं प्रयाति ॥ ५०

कलाहतं याद्दिमदाभिवेष्टितं
समचरं यच्छिरसि स्मरेत् सदा ।
दृशाहतोऽसौ प्रति चाम्यते रिपु-
र्मृतिं तथा मण्डलतः प्रयाति ॥ ५१

सार्णं[न्तं] वायसवर्णं शत्रोः शिरसि स्मरेच्च सम्प्राहम् ।
उच्चाटयति चिप्रं मारयति वा धियोऽस्य नैश्चित्यात् ॥ ५२

स्रवत्सुधावर्षिणमिन्दुसप्रभं
समचरं यच्छिरसि प्रचिन्तयेत् ।
क्षणात् समाप्यायितसर्वविग्रहो
भवेत् स मर्त्यः सुचिरञ्च जीवति ॥ ५३

मध्ये तारं तदनु च मनुं वर्णशः कोणषट्के
बाह्ये चाङ्गं लिखतु कनके रूप्यके चाऽथ ताम्रे ।
मायाणे वा विधिवदभिजप्याऽथ संस्थापितं त-
च्चक्रं चोरग्रहरिपुभयध्वंसि रक्षाकरञ्च ॥ ५४

स्थाने हृषीकेशविदर्भितं च साष्टाचरञ्चाप्यभिजप्तमेतत् ।
रक्षां ग्रहादेः सततं विधत्ते यन्त्रं सुकृप्तञ्च मनुलयेण ॥ ५५

सत्वध्यानमुक्तम् ॥ ४९ ॥ ५० ॥

कलाहतमिति । यं यामित्यादिभिरावृतमित्यर्थः । शिरसि स्थितं समचरं वायसाकारं हृद्गतं जीवं ग्रसति चेन्मृतिं याति । धीनैश्चित्यमप्येतदेव ॥ ५१ ॥ ॥ ५२ ॥

स्रवत्सुधावर्षिणमिति प्रयोगोऽमृतमण्डले वं वामित्यादियुक्तश्च कार्यः ॥५३॥

विधिवदभिजप्येति । होमादिपूर्वकमित्यर्थः ॥ ५४ ॥

रक्षोघ्नमन्त्रमुद्धरति—स्थानेति ॥ ५५ ॥

अष्टाक्षरान्तरितपादचतुष्ककोष्ठं
कोष्ठद्वयोल्लिखितसाध्यसुदर्शनञ्च ।
रेखाभिरष्टुभयतः श्रुतिशः प्रबद्धं
तत्सप्तकोष्ठमिति यन्त्रमिदं प्रशस्तम् ॥ ५६

भूर्जे वा क्षौमपट्टे तनुमसृणतरे कर्पटे वाऽस्य यन्त्रं
मन्त्री सम्यग्लिखित्वा पुनरपि गुलिकीकृत्य लाक्षाभिवीतम् ।
कृत्वा भस्मादिहोमप्रविहितघृतसम्पातपातात्तशक्ति
लग्नं सम्यग्विदध्यात् प्रतिशममुपयान्त्येव सर्वे विकाराः ॥ ५७

इति जपहुतार्चनाभिर्यन्त्रविशेषैश्च साधु मन्त्रमिमम् ।
भजते योऽसौ मन्त्री लभते भुक्तिं सुखेन मुक्तिञ्च ॥ ५८

इति श्रीप्रपञ्चसारे द्वाविंशः पटलः ।

यन्त्ररचनाप्रकारमाह—अष्टाक्षरेति । रेखाष्टकं लिखित्वा एकान्तरितमुभयतो बद्ध्वा अष्टाक्षराक्षरद्वयान्तरितगीतात्रिष्टुप्पादचतुष्कयुतकोष्ठचतुष्कं कुर्यात् । प्रथमं पादद्वयमूर्ध्वभागस्थकोष्ठद्वये अपरद्वयमधोभागस्थकोष्ठद्वये मध्यकोष्ठोभयभागस्थकोष्ठद्वयोः सुदर्शनं मध्यकोष्ठगप्रणवे साध्यादिकं लिखेदिति यन्त्ररचनाप्रकारः । श्रुतिशः प्रबद्धमिति । द्वतीयद्वतीयरेखादिभिः बद्धमित्यर्थः ॥ ५६ ॥

मन्त्रीति । यन्त्रहृदयादिकमुक्तम् । भस्मादिना होमप्रविहितघृतसम्पातपातेन प्राप्तशक्तीत्यर्थः ॥ ५७ ॥ ५८ ॥

इति श्रीपद्मपादाचार्यकृते प्रपञ्चसारविवरणे
द्वाविंशः पटलः ।

त्रयोविंशः पटलः ।

धर्मवित्तसुखमोक्षफलाप्तौ योषितामपि नृणां प्रवरं यत् ।
मन्त्ररत्नमतिगुह्यमिदानीं वक्ष्यते मतिमतामपि रम्यम् ॥ १
दौर्भाग्यव्याधिदारिद्र्यजराशोकभयातुराः ।
भर्तृराजाभिभूताश्च स्त्रीविघ्नार्त्तास्तदीप्सवः ॥ २
पुत्रभृत्यार्थिनो युद्धजयकामान्यवञ्चिताः ।
भूतार्थाक्लिष्टसंसारवश्यसंवननार्थिनः ॥ ३
बलिसिद्ध्यर्थिनश्चैव अन्तर्धानाभिकाङ्क्षिणः ।
शत्रुभिः परिभूताश्च सर्वविघ्नैरुपद्रुताः ॥ ४
मारणोच्चाटनद्वेषस्तम्भाकर्षणकाङ्क्षिणः ।
भजेयुः सर्वथैवेनं मन्त्रं त्रैलोक्यमोहनम् ॥ ५
हृदयपुरुषोत्तमान्ते त्वप्रतिरूपेति चापि संभाष्य ।
लक्ष्मीनिवासपरतो जगदादौ सकल इत्युदाहृत्य ॥ ६
क्षोभय सर्वपदान्ते स्त्रीहृदयविदारण त्रिभुवनेति ।
समनोन्मादकरेति च सुरासुरान्ते वदेन्मनुजपदम् ॥ ७
भूयश्च सुन्दरीजनमनांस्यथो तापयादिकान् वीप्सन् ।
तापय दीपय शोषय मारय भृगुकामिकालवान्ते तु ॥ ८

रक्षाप्रधानसुदर्शनमभिधाय रक्षितस्य शीघ्रं विभूतिसिद्धये त्र्योपुरुषोत्तमविधिमाह—धर्मेति । अथवा चक्राधिरूढस्य भगवतो विधिमभिधाय गरुडाधिरूढस्य भगवतो विधिरभिधीयत इति सम्बन्धो वाच्यः । धर्मेत्यादिना विनियोग उक्तः । योषितामपीति । स्त्रीणामप्यत्राऽधिकार उक्तः । मतिमतामिति । तत्तत्पुरुषार्थविनियोगे बीजविशेषज्ञानामित्यर्थः ॥ १ ॥

भूतार्थाक्लिष्टसंसारेति । प्रभूतानां प्राणिनां प्रयोजनायाक्लिष्टसंसारनिर्वाहादिकमर्थयन्तीति तथोक्ताः ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥

मारणोच्चाटनेत्यादिना स्वार्थप्रयोगकांक्षिणामप्यधिकार उक्तः ॥ ५ ॥

मन्त्रमुद्धरति—हृदयेति । तन्द्री श्रीकण्ठाद्यं सम्प्रवर्णं कमिति क्षमुक्तमिति ।

निद्रां वालिनमाभाष्य ब्रूयादपि ततः परम् ।
मोहय द्रावयेति च भूयश्चाकर्षयेत्युदीर्यान्तः ॥ ९
समस्तपरमसुभगं सर्वप्रदयोस्तु मध्यतः प्रवदेत् ।
सौभाग्यस्त्रष्टिवह्नीन् ससर्वादिकं कामशब्दञ्च ॥ १०
तन्द्री श्रीकण्ठाद्यां सश्रवणां कं हनद्वयञ्च वदेत् ।
चक्रेण वाऽथ गदया खड्गेन च सर्वबाणैश्च ॥ ११
भिन्दद्वयञ्च पाशेनाऽन्ते घट्टयद्वयं समाभाष्य ।
भूयोऽङ्कुशेन ताड़य तु[कु]रुयुग्मकञ्च किञ्च प्रवदेत् ॥ १२
तिष्ठसि तावद्यावत् समोहितं मे समाभाष्य ।
सिद्धं भवतु च हुंफट् नमोऽन्तिकं मन्त्रमुद्धरेन्मन्त्री ।
मन्मथबीजोपेतं ताराद्यं सर्वसिद्धिदं भवति ॥ १३
मन्त्रपदानि द्वादश विद्यादाज्ञापदानि तावन्ति ।
सम्बुद्ध्यन्ता हुंफट्पदान्विताश्चेमे मन्त्राः स्युः ।
मध्यनरान्ते च परे गदिता मुनिभिर्मनोरमुष्य पुनः ॥ १४

अमुकशब्दं परित्यज्य तत्स्थाने साध्यनामप्रयोग उक्तः । मन्त्रमुद्धरेन्मन्त्रीति । प्रति-श्लोकं बीजप्रयोग उक्तः ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥

मन्त्रपदानीति । आमन्त्रणपदानि सम्बुद्ध्यन्तपदानीत्यर्थः । तानि द्वादश विद्यात् । द्वादशाङ्गन्यासपूजादिसाधनत्वेन जानीयादित्यर्थः । आज्ञापदानि प्रार्थनपदानीति भावः । तान्यपि तापयादीनि तावन्ति द्वादशसंख्याकानि विद्यात् । वश्याकर्षणक्रूरकर्मादिषु प्रयोक्तव्यं जानीयादित्यर्थः ।

तत्र द्वादशाङ्गादिमन्त्राणां द्वादशमूर्तिसंयोगमाह—सम्बुद्ध्यन्ताः पुरुषाद्यन्ता इति सम्बुद्ध्यन्ता मन्त्रांशाः पुरुषाद्यन्ताः । सम्बुद्ध्यन्तानां पदानामुपरि पुरुषादयः प्रयोक्तव्या इत्यर्थः । पुरुष सत्याच्युत वासुदेव संकर्षण प्रद्युम्नानिरुद्ध नारायण ब्रह्म विष्णु नरसिंह वराहाः पुरुषादयः ।

आज्ञापदान् विशिनष्टि—हुं फट्पदान्विता इति । आज्ञापदानामुपरि हुंफडिति प्रयोक्तव्यमित्यर्थः ।

पुनरपि मन्त्रपदानां विशेषं दर्शयन् बीजप्रयोगक्रमं मन्त्रपदानां द्वादश-संख्यानाञ्च पूरयति—मध्येति । मध्यनरान्ते परे सति मुनिभिः द्वादशमन्त्रा गदिताः स्युरित्यन्वयः । बीजनिवृत्तौ मध्यस्थो नरः पुरुषः पुरुषोत्तमः

कामबीजरूपी मध्यनरः तस्यान्ते पार्श्वे सति पार्श्वद्वयगतश्रीत्रिश्रीबीजद्वये सतीत्यर्थः। अनेन बीजानां प्रयोगक्रम उक्तः। आमन्त्रणपदानां बीजत्रयेण सार्धं द्वादशसंख्या च पूरिता।

अवशिष्टं मन्त्रांशमाह—परे सतीति। सम्बुद्ध्यन्तपदानामुपरि चतुर्थ्यन्ते परपदे च सतीत्यर्थः। चशब्देन मन्त्राणामादिभूत प्रणवोपरि मन्त्रमध्यगतनमःपदयोगः सूचितः। आत्मपदेष्वपि बीजत्रययोगं वदन् तेषामादौ पुरुषोत्तमपदसंयोगमाह—मध्यनरान्ते च पर इति। मध्यनरस्य मध्यमपुरुषस्यान्ते उत्तमपुरुषे पुरुषोत्तमे सति परे अन्ये आत्मामन्त्राः स्युरित्यर्थः।

अत्रायं द्वादशाङ्गमन्त्रप्रयोगक्रमः। ॐ नमो क्लीं पराय पुरुषात्मने हृदयाय नमः। ॐ नमः क्लीं पराय सत्यात्मने शिरसे स्वाहा। ॐ नमः श्रीं पराय अच्युतात्मने शिखायै वषट्। ॐ नमः पुरुषोत्तमपराय वासुदेवात्मने कवचाय हुम्। ॐ नमः अमतिरूपपराय संकर्षणात्मने नेत्राभ्यां वौषट्। ॐ नमो लक्ष्मीनिवासपराय प्रद्युम्नात्मने अस्त्राय फट्। ॐ नमः सकलजगत्क्षोभणपराय अनिरुद्धात्मने उदराय नमः। ॐ नमः सर्वस्त्रीहृदयविदारणपराय नारायणात्मने पृष्ठाय नमः। ॐ नमः त्रिभुवनमनोन्मादकरपराय ब्रह्मणे बाहुभ्यां नमः। ॐ नमः समस्तपरमसुभगपराय विष्ण्वात्मने ऊरुभ्यां नमः। ॐ नमः सर्वसौभाग्यकर पराय नृसिंहात्मने जानुभ्यां नमः। ॐ नमः सर्वकामप्रदपराय वराहात्मने पादाभ्यां नमः। इति द्वादशाङ्गन्यासादिमन्त्राः।

द्वादशाङ्गन्यासानन्तरं लक्ष्म्याद्याः सुदर्शनोक्ताः शक्तयो मूर्धास्यहृद्गुह्यकण्ठनाभ्यचिसर्वाङ्गेषु स्रां स्रीं स्रूं स्रें स्रैं स्रों स्रौं स्रं बीजयुता न्यस्तव्याः। अथात्मामन्त्रा वश्यादिक्रियासु पुष्पाञ्जल्यर्था उच्यन्ते। ॐ क्लीं क्लीं श्रीं नमः पुरुषोत्तम अमुष्य सुरासुरमनुजसुन्दरीजनमनांसि तापय तापय हुं फट् तुरु तुरु किं तिष्ठसि तावत् यावत् समीहितं मे सिद्धं भवति हुं फक्षमः इति तापनमन्त्रः। एवमेव दीपन शोषय मारण स्तम्भन द्रावणाकर्षण मन्त्रेषु प्रणवादिबीजचतुष्टयस्य नमसः पुरुषोत्तमपरस्य अमुष्य सुरासुरमनुजसुन्दरीजनमनांसीत्यस्य दीपयेत्यादिवीप्सायां हुंफट्पदयोः तुरु तुरु इत्यादेश्च प्रयोगो द्रष्टव्यः। एते च मन्त्रा वश्याकर्षणेषु प्राधान्येन प्रयोक्तव्याः। मारणमन्त्रव्यतिरिक्ताः षण्मन्त्रा एव वश्यादौ प्रयोक्तव्या इत्यन्ये।

अथ मारणादौ प्रयोक्तव्या घट्टन ताडन भेदन छेदन मारण मन्त्रा उच्यन्ते। ॐ क्रीं क्लीं श्रीं नमः पुरुषोत्तम अमुकं पाशेन घट्टय द्विः हुं फट् तुरु तुरु किं

ऋषिस्तु जैमिनिः प्रोक्तश्छन्दश्च जगतीप्यवे ।
सर्वलोकशरण्योऽसौ देवता पुरुषोत्तमः ॥ १५
पुरुषोत्तमत्रिभुवनमनोन्मादकरेति च ।
हृदयं सकलान्ते च जगत्क्षोभण इत्यपि ॥ १६
सलक्ष्मीदयितेत्येवं शिरोमन्त्र उदाहृतः ।
मन्मथोत्तमशब्दान्ते ऋद्धजे कामदीपिनि ॥ १७
शिखा सुभगशब्दस्तु परमाद्यन्तदन्ततः ।
सर्वसौभाग्य इत्यन्ते करमप्रतिरूपकम् ॥ १८
केशवस्मरवर्णान्ते जातिश्च कवचं विदुः ।
सुरासुरहृदययोर्मध्ये मनुजसुन्दरी ॥ १९
विदारणपदं तस्मात् सर्वप्रहरणेति च ।
धरसर्वपदान्ते तु कामिकं हनयुग्मकम् ॥ २०
हृदयान्ते बन्धनानीत्यथाऽऽकर्षयं वीक्षयेत् ।
ततो महाबलेत्येतदस्त्रमन्त्रमुदीरितम् ॥ २१
त्रिभुवनेश्वरसर्वान्ते जनेत्युक्त्वा मनांसि च ।
हनदारययोर्युग्मं पृथङ्से वशमानय ॥ २२
नेवं तारादिकाः सर्वे हुंफडन्ता नमोऽन्तिकाः ।
त्रैलोक्यमोहनान्ते तु हृषीकेशाऽप्रतीति च ॥ २३
रूपमन्मथ सर्वस्त्रीहृदयाकर्षणेति च ।
आगच्छाऽऽगच्छ च नमो मन्त्रः स्याद्व्यापकाह्वयः ॥ २४
आचाशादिविसर्गान्तेपूक्तोऽयं चापि सूरिभिः ॥ २५

तिष्ठोत्यादिर्घेदनमन्त्रः । अथाऽङ्कुशेन ताड्य ताडयेत्यादिस्ताडनमन्त्रः । ॐ ह्रीं क्लीं श्रीं नमः पुरुषोत्तम अमुकं चक्रेण गदया खड्गेन सर्वबाणैः भिन्द भिन्द हुं फट शुरु शुरु किं तिष्ठोत्यादिर्भेदनमन्त्रः । तथा हनहनेत्यादि हननमन्त्रः । तथा मारय मारयेत्यादिर्मारणमन्त्रः इति ॥ १४ ॥

ऋष्यादिकमाह—ऋषिरिति ॥ १५—२४ ॥

उक्तोऽर्थं चापीति । पूर्वोक्तावाहनादिमन्त्रसमुच्चयार्थोऽपिशब्दः ॥ २५ ॥

सुदर्शन महाचक्रराजेत्युक्त्वा धमद्वयम् ।
सर्वदुष्टभयान्ते तु कुरुच्छिन्दयुगन्ततः ॥ २६
विदारयद्वयान्ते तु परमन्त्रान् ग्रस ग्रस ।
भक्षयद्वयभूतानि त्रासयद्वयवर्मफट् ॥ २७
चक्राय नम इत्येष चक्रमन्त्रः प्रकीर्तितः ।
शङ्खमन्त्रो जलचराय स्वाहेति परिकीर्तितः ॥ २८
कौमोदकि महान्ते तु बलि सर्वासुरान्तकि ।
प्रसीद हुंफट् स्वाहेति गदामन्त्र उदाहृतः ॥ २९
संवर्त्तकान्ते मुसल पोथयद्वितयं ततः ।
हुंफट् स्वाहा मौसलकः शार्ङ्गाय सशराय च ॥ ३०
शार्ङ्गस्य खड्गतीक्ष्णान्ते छिन्दयुक् खड्गमन्त्रकः ।
अङ्कुशाद्यं चट्टयुगं चाऽङ्कुशस्य समीरितः ॥ ३१
सानन्तलोहितवक्री बम्भाकर्षयवीप्सकौ ।
वह्निजाया च पाशस्य स्वमुद्राभिर्न्यसेदिमान् ॥ ३२
स्वाहान्तः पक्षिराजाय तस्य मन्त्रः प्रकीर्त्तितः ।
त्रैलोक्यमोहनायान्ते विद्महे तु समुच्चरन् ॥ ३३
स्मराय धीमहीत्युक्त्वा तन्नो विष्णुः प्रचोदयात् ।
गायत्र्येषा तयाऽर्चांसु स्नानद्रव्याणि शोधयेत् ॥ ३४
व्यस्तैर्द्वादशभिर्मन्त्रैर्नमोऽन्तैश्चाऽर्च्यते हरिः ।
भृगुः सबिन्दुः खड्गीशो देव्या मन्त्र उदाहृतः ॥ ३५
सूक्ष्मामरमहासेनक्लीवहीनैः स्वरैरसौ ।
लक्ष्म्यादीनान्तु शक्तीनां मन्त्राः पूजाविधौ स्मृताः ॥ ३६

चक्राद्यायुधाष्टकमन्त्रानुद्धरति—सुदर्शनेति। शङ्खादिमन्त्रेष्वपि सम्बोधनशब्दः। पाञ्चजन्याय नमः। कौमोदक्यै नमः। इत्यादिकमन्ते प्रयोक्तव्यम् ॥ २६॥२७॥ ॥ २८॥२९॥३०॥३१॥३२ ॥

गरुडमन्त्रमाह—स्वाहेति ॥ ३३॥३४ ॥

व्यस्तैर्द्वादशभिरिति। नित्यपूजासु सम्पुटस्यैः द्वादशभिरितरचाऽऽत्ममन्त्रैर्यथायोगमित्यर्थः। श्रीमन्त्रमाह—भृगुरिति ॥ ३५॥३६ ॥

उद्यद्दिनेन्दुपयोदभ्रमरपिकारावकुसुमसौरभ्ये ।
सुमनोहरे च कल्पकवृक्षोद्याने रमापतिं ध्यायेत् ॥ ३७
अरुणारविन्दकर्णिकामध्यगगरुडोपरि स्थितं देवम् ।
उद्यद्दिनकरकोटिप्रतिमं सिन्दूरनवजवाकान्तिम् ॥ ३८
दरचापमुसलपाशान् चक्रासिगदाङ्कुशान् भुजैर्दधानम् ।
अतिहृद्ययौवनोन्मुखसौन्दर्यातिशयसाम्यनिर्मुक्तम् ॥ ३९
अतिविह्वलं स्मरस्य शरैरतिरुचिरा + + ।
+ + + + ॥ ४०
औदार्यकान्तिसौरभलावण्यसुधारसैर्जगत् सकलम् ।
सिञ्चन्तमिव समस्तानुग्रहिणं श्रीमुखाब्जसन्नसुहृगम् ॥ ४१
वामोरुजङ्गगतयाऽऽलिङ्गितदेहं श्रिया मदोत्कटया ।
तद्वक्त्राम्बुरुहासवपिपासितभ्रान्तनेत्रषट्पदया ॥ ४२
रोमाञ्चहर्षनिर्गतजलमुक्तालङ्कृताङ्गया सततम् ।
वामकरस्थाम्बुजया प्रतप्तकनकाभयाऽतिसुन्दर्या ॥ ४३
अनुपमसौन्दर्येण च सर्वाभरणैरुपेतयाऽतिमुदा ।
विष्वग्बहुप्रकारानेकैः सपरिच्छदैश्च देवगणैः ॥ ४४
गन्धर्वदैत्यरक्षोयक्षपन्नगैर्मुनीन्द्रैश्च ।
संसेवितं पुरन्ध्रीवृन्दैश्चाऽनङ्गबाणसन्तप्तैः ॥ ४५
भावहावमधुरस्मितवक्त्रप्रेक्षणस्खलितभाषणजातैः ।
स्पष्टकाञ्चनघनस्तनभारैः स्रस्तवस्त्रचिकुरैर्मदलोलैः ॥ ४६

चरितमदनवारिस्वेदकम्पैर्विवस्त्रै-
र्मदनविगतलज्जैः स्पन्दमानाधरोष्ठैः ।
मृदुतरकरपद्माकृष्टनव्यञ्चलीकैः
शिरसि मुषितधैर्यैः कम्पिताशेषगात्रैः ॥ ४७

[ध्यानमाह—उद्यदिति सार्धैस्त्रयोदशभिः । मदनलुलितघूर्णितं ताम्रं च नेत्रपद्मं यस्य तम् । अनेकैः भूषणैः दिव्याभ्यामम्बराभ्यां गन्धपुष्पाभ्यां च समुज्ज्वलम् । इति सम्प्रदायदीपिकाकारः ॥ ३७—५० ॥

ज्वरार्त्तैः श्वसद्भिः पतद्भिः शरीरैः
शरैर्दारितैर्मन्मथस्याऽतिघोरैः ।
समाप्यायितैस्तस्य लावण्यदृष्ट्या
समुत्थाय विष्णोस्तमेवाऽभियातैः ॥ ४८

करतलकलितकोकनदैस्तत्पदयुगलं च पुनः परिपूज्य ।
नयनजलैः सगद्गदवाक्यैर्भव परमेश्वर पतिः शरणं नः ॥ ४९

इत्थं संप्रार्थितं तं सकलसुरवरस्त्रीसहस्रैरजस्रं
दिव्यैर्भोगार्थिभिश्चाऽप्यखिलमुनिवरैर्भक्तितो मुक्तिकामैः ।
ध्यात्वा लक्षार्धसंख्यं जपतु मनुमिमं प्राप्तमन्त्रा[दीक्षोऽ]भिषिक्ता
द्रव्यैरेतैश्च जुह्वन् भवति मनुवरस्याऽधिकारी क्रियासु ॥ ५०

शतं दधि घृतं पयः पृथगथाऽयुतं साज्यहविषा
शृतेन पयसा हुनेद्रविमितं तथा साक्षततिलैः ।
तथा दधदशो[शतो]न्मितं त्रिमधुभिर्वरैश्चात्तवफलैः
पलाशसमिधां शतं समभितोषयेत् स्वं गुरुम् ॥ ५१

ततो लक्षत्रयं जप्त्वा कुण्डे चाऽर्धेन्दुसन्निभे ।
हुनेदम्भोरुहैर्जातिकुसुमैश्च यवैरपि ।
दशांशं वैष्णवे वह्नौ ब्राह्मणांश्चैव तोषयेत् ॥ ५२

अम्भोधाराः सदा भिन्ने सेतौ संसिद्धयोऽखिलाः ।
यथाऽम्भोनिधिमायान्ति तथा यान्ति निरन्तरम् ॥ ५३

मन्त्रिणः कृतकृत्यत्वं काङ्क्षमाणाः पुनः पुनः ।
पीठे तु वैष्णवे नित्यं पूजयेत् पुरुषोत्तमम् ॥ ५४

अङ्गानि कर्णिकायामग्न्यादिदलेषु चाऽष्ट लक्ष्म्याद्याः ।
ताश्च स्तुलंसरप्रीकीकातुप्वाद्याः सुदर्शने ज्ञेयाः ॥ ५५

कियत्संख्यो होमस्तदाह—शतमिति ॥ ५१॥५२॥५३ ॥

प्रथमावरणं प्रागादिदलेषु लक्ष्म्याद्यावरणं पूजयेत् । ताश्च लसरप्रीकीकातुप्वाद्याः लुः । लादिः लक्ष्मीः । सादिः सरस्वती । रादी रतिः । प्रादिः प्रीतिः । क्यादिः कीर्तिः । कादिः कान्तिः । त्वादिस्तुष्टिः । प्वादिः पुष्टिः । ॥ ५४ ॥ ५५ ॥ ५६ ॥ ५७ ॥ ५८ ॥ ५९ ॥

दरचक्रगदामुसलाः पूर्वाद्याशासु चाऽथ कोणेषु ।
वह्न्यादिषु शार्ङ्गखड्गाङ्कुशपाशा दिशाधिपाः पूज्याः ॥ ५६
अङ्गानि देववर्णानि मदविवशाः शक्तयोऽष्ट लक्ष्म्याद्याः ।
चामरहस्ताः सर्वाः स्वलङ्कृताश्चाऽथ सुन्दर्यः ॥ ५७
योऽर्चयेत् सकृदप्येवं पुरुषः पुरुषोत्तमम् ।
प्राप्य राज्येप्सितां लक्ष्मीं प्राप्नोत्यमरवन्दिताम् ॥ ५८
दुर्भगो वसुसहस्रहुतेन स्यादतीव सुभगश्च मनोज्ञः ।
दीप्तिमत्प्रभवतैलवरेण व्याधिमोक्षणपरस्तु तथैव ॥ ५९
श्रीफलैः प्रजुहुयात्कमलैर्वाऽक्षिस्वनोऽपि रविसहस्रमतोऽसौ ।
स्याद्धनाधिपसमोऽयुतसंख्यं जपुराधिरूपयाति विनाशम् ॥ ६०
यां प्रमदामभिकाङ्क्षति तस्या नामयुतं प्रजपेन्मनुमेतम् ।
पञ्चमहर्वेदनेऽष्टसहस्रं सा वशमेति न तत्र विचारः ॥ ६१
इयारिकुसुमैर्हरिं समभिपूज्य चाऽष्टोत्तरं
सहस्रमपि जुह्वतः शशिभवप्रसूनैः शुभैः ।
भवन्त्यवशगा नृपास्त्रिदशभिर्दिनैः किङ्कराः
परैर्हृतधनस्तथा कटुभवेन तैलेन वा ॥ ६२
समिद्भिरथ बोधिवेदैश्शतं तथाऽष्टोत्तरं
त्रिमासमथवा जपेद्दशशतं तथा नित्यशः ।
स एव पुनरेत्य तद्वसु समाहृतं सन्निर्णं
प्रणम्य पुनरर्पयेत्समभितोष्य चोपायनैः ॥ ६३
राजीयाऽष्टोत्तरशतं जप्त्वा शत्रुगृहे खनेत् ।
इयारिकुसुमं वापि पक्षे शुक्लेऽसिते क्रमात् ॥ ६४
शुक्लं रक्तं वेष्टितश्च क्षेमैश्चाऽटनकृद्रिपोः ।
नित्यं नेत्रसमिद्भिस्तु चाऽष्टोत्तरसहस्रकम् ॥ ६५
षण्मासन्तु ततस्तेजोवत्यास्तैलं सहस्रकम् ।
जुह्वतो म्रियते शत्रुर्द्वेष्टा मासचतुष्टयात् ॥ ६६

सौभाग्यादीनां फलभेदानाचष्टे—श्रीफलैरिति ॥ ६०—७२ ॥

अनेन विधिना वाऽथ स्तम्भनं स्यात्तथैव च ।
तथैवाज्याक्तादूर्वाणां होमतो मुच्यते भयात् ॥ ६७
पयोव्रतोऽर्चाजपतत्परस्त्रिमासमङ्कोलघृतं सहस्रम् ।
नित्यं हुनेच्चैव ततस्त्रिमासे पूर्णे हुताशेऽपि च हूयमाने ॥ ६८
प्राप्ते च मध्ये दिवसस्य वह्नेः पार्श्वे शशाङ्कप्रतिमा सुदीप्ता ।
संदृश्यते वै गुलिका समानुः सहस्रमष्टोत्तरमेव मन्त्रम् ॥ ६९
प्रतिमन्त्र्य च तां वहतो गुलिकाममरैरपि दर्शनमस्य भवेत् ।
इह सिद्धिरथाऽस्य भवत्यखिला वडवामुखपुष्करयानमुखा ॥ ७०
इति सिद्धमुनीन्द्रयक्षविद्याधरगन्धर्वसमहाप्सरोरगाद्यैः ।
प्रतिसेवितमुत्तमं विधानं गदितं तत् पुरुषोत्तमस्य विष्णोः ॥ ७१
इति जपहुतपूजाध्यानकैः श्रीधरं यो
भजति स तु समग्रां सम्पदैश्वर्यलक्ष्मीम् ।
अधरकृतविपक्षां प्राप्य लोकैकवन्द्यो
व्रजति पदमनन्तं लोकवन्द्यस्य विष्णोः ॥ ७२

इति श्रीप्रपञ्चसारे त्रयोविंशः पटलः ।

इति श्रीपद्मपादाचार्यकृते प्रपञ्चसारविवरणे
त्रयोविंशः पटलः ।

दरचक्रगदामुसला: पूर्वाद्याशासु चाऽथ कोणेषु ।
वह्न्यादिषु शार्ङ्गखड्गाङ्कुशपाशा दिशाधिपा: पूज्या: ॥ ५६
अङ्गानि देववर्णानि मदविवशा: शक्तयोऽष्ट लक्ष्म्याद्या: ।
चामरहस्ता: सर्वा: स्वलङ्कृताश्चाऽथ सुन्दर्य: ॥ ५७
योऽर्चयेत् सकृदप्येवं पुरुष: पुरुषोत्तमम् ।
प्राप्य राज्येप्सितां लक्ष्मीं प्राप्नोत्यमरवन्दिताम् ॥ ५८
दुर्भगो वसुसहस्रहुतेन स्यादतीव सुभगश्च मनोज्ञ: ।
दीप्तिमत्प्रभवतैलवरेण व्याधिमोक्षणपरस्तु तथैव ॥ ५९
श्रीफलै: प्रजुहुयात्कमलैर्वाऽकिञ्चनोऽपि रविसहस्रमतोऽसौ ।
स्याद्धनाधिपसमोऽयुतसंख्यं जुहुराधिरुपयाति विनाशम् ॥ ६०
यां प्रमदामभिकाङ्क्षति तस्या नामयुतं प्रजपेन्मनुमेतम् ।
पञ्चमहर्यदनैऽष्टसहस्रं सा वशमेति न तत्र विचार: ॥ ६१
हयारिकुसुमैर्हरिं समभिपूज्य चाऽष्टोत्तरं
सहस्रमपि जुह्वत: शशिभवप्रसूनै: शुभै: ।
भवन्त्यवशगा नृपास्त्रिदशभिर्दिनै: किङ्करा:
परैर्हृतधनस्तथा कटुभवेन तैलेन वा ॥ ६२
समिद्भिरथ बोधिजैर्दशशतं तथाऽष्टोत्तरं
त्रिमासमथवा जपेद्दशशतं तथा नित्यश: ।
स एव पुनरेत्य तद्वसु समाहृतं मन्त्रिणं
प्रणम्य पुनरर्पयेत्समभितोष्य चोपायनै: ॥ ६३
राजीश्चाऽष्टोत्तरशतं जप्त्वा शत्रुगृहे खनेत् ।
हयारिकुसुमं वापि पक्षे शुक्लेऽसिते क्रमात् ॥ ६४
शुक्लं रक्तं वेष्टितञ्च केशैश्चाऽटनलद्रिपो: ।
नित्यं नेत्रसमिद्भिस्तु चाऽष्टोत्तरसहस्रकम् ॥ ६५
षण्मासन्तु ततस्तैलेनोवल्यास्तैलं सहस्रकम् ।
जुह्वतो म्रियते शत्रुर्दृष्टा मासचतुष्टयात् ॥ ६६

होमादीनां फलभेदानाचष्टे—श्रीफलैरिति । ६०—७२ ।

अनेन विधिना वाऽथ स्तम्भनं स्यात्तथैव च ।
तथैवाज्याक्तदूर्वाणां होमतो मुच्यते भयात् ॥ ६७
पयोव्रतोऽर्चाजपतत्परश्च त्रिमासमह्नोऽजपन्नुतं सहस्रम् ।
नित्यं हुनेच्चैव ततस्त्रिमासे पूर्णे हुताशेऽपि च हूयमाने ॥ ६८
प्राप्ते च मध्ये दिवसस्य वह्नेः पार्श्वे शशाङ्कप्रतिमा सुदीप्ता ।
संदृश्यते वै गुलिका सभानुः सहस्रमष्टोत्तरमेव मन्त्रम् ॥ ६९
प्रतिमन्त्रा च तां वहतो गुलिकाममरैरपि दर्शनमस्य भवेत् ।
इह सिद्धिरथाऽस्य भवत्यखिला वड़वामुखपुष्करयानमुखा ॥ ७०
इति सिद्धमुनीन्द्रयक्षविद्याधरगन्धर्वसमप्सरोरगाद्यैः ।
प्रतिसेवितमुत्तमं विधानं गदितं तत् पुरुषोत्तमस्य विष्णोः ॥ ७१
इति जपहुतपूजाध्यानकैः श्रीधरं यो
भजति स तु समग्रां सम्पदैश्वर्यलक्ष्मीम् ।
अधरकृतविपक्षां प्राप्य लोकैकवन्द्यो
व्रजति पदमनन्तं लोकवन्द्यस्य विष्णोः ॥ ७२

इति श्रीप्रपञ्चसारे त्रयोविंशः पटलः ।

इति श्रीपद्मपादाचार्यकृते प्रपञ्चसारविवरणे
त्रयोविंशः पटलः ।

चतुर्विंशः पटलः ।

अथोच्यते श्रीकरनामधेयमष्टाक्षरं लोकहिताय तावत् ।
येन प्रजप्तेन समर्चितेन हुतेन सिद्धिं समुपैति मन्त्री ॥ १

सर्गार्द्रकः सतो विंशतियुगमियुतं शान्तगं चन्द्रबिम्बं
श्रीवाङ्गः शुक्रमेदोहरिशयनङकारा मनुः श्रीकराख्यः ।
न्यस्याद्या वामपङ्क्तौ हरिरपि पुनरङ्गानि यान्तैर्हुमन्तै-
र्भीपवासप्रमर्दप्रसहितगदितध्वंसरक्षैर्हितन्तैः ॥ २

मूर्धाक्षिकण्ठहृदयोदरसोरुजानु-
पादद्वयेषु लिपिशो न्यसतु स्वदेहे ।
विप्रादिकान्मुखकरोरुपदेषु वर्णा-
श्चक्रादिकानपि करेषु ततस्तदस्त्रान् ॥ ३

दुग्धाब्धिद्वीपवर्यप्रविलसितसुरोद्यानकल्पद्रुमाधो-
भद्राम्भोजन्मपीठोपरिगतविनतानन्दनस्कन्धसंस्थः ।
दोर्भिर्बिभ्रद्रथाङ्गं सदरमथ गदापङ्कजे स्वर्णवर्णो
भास्वन्मौलिर्विचित्राभरणपरिगतः स्याच्छ्रिये वो मुकुन्दः ॥ ४

दिक्पत्रेषु श्रीरतिधृतिकान्तीः कोणगेषु मूर्तीश्च ।
इष्ट्वाऽभितो निधीशौ विष्वक्सेनञ्च दिक्पतीन् प्रयजेत् ॥ ५

आराध्य चैवं विधिनाऽथ विष्णुं मन्त्री पुनर्होमविधिं करोतु ।
श्रीवृक्षदुग्धोत्थसमिद्भिरब्जैः साज्येन दौग्धेन च सर्पिषा च ॥ ६

विभूतिप्रदयोगरूपोत्तमानन्तरं तथाविधमेव श्रीकरं सविनियोगमाह—
अथोच्यत इति । मन्त्रीति । तत्तत्सिद्ध्युचितबीजयोग उक्तः ॥ १ ॥

श्रीवाङ्गः श्रीकरः । श्रीं बीजम् । स्वाहा शक्तिः । हरिर्ऋषीति ।
श्रीकरविष्णुरित्यर्थः । यान्तैर्हुमन्तैरिति । क्रमेणोभयान्तत्वं भीपादीनाम्
विप्रादिन्यासोऽप्यक्षरैः सार्धमेव कार्यः ॥ २ ॥ ३ ॥

श्रिये वो मुकुन्द इत्यनेनैव श्रीदेव्या सह ध्यानमित्यवगन्तव्यम् ॥ ४ ॥ ५ ॥

मन्त्री पुनर्होमविधिमिति । जप पूजा होमादिषु प्रणवश्रीबीजयोग

पृथगष्टशतं क्रमेण हुत्वा कनकाद्यैरपि तर्पिते गुरौ च ।
अभिषिच्य तथाऽभिपूज्य विप्राननुमेनं प्रजपेद्यथाऽष्टलक्षम् ॥ ७

द्रव्यैस्तैः प्रतिजुहुयाद्दशांशमाने-
राचार्यं पुनरपि पूजयेज्जपान्ते ।
स प्राप्नोत्यपरिमितां श्रियश्च कीर्त्तिं
क्रान्तिञ्चाऽचिरमनुरज्यते च लोकैः ॥ ८

दूर्वां घृतप्रसिक्तां जुहुयादयुतं नरस्तु हुतशिष्टैः ।
आज्यैश्चरुमुपयुञ्ज्याद्दद्याद् गुरवे च दक्षिणां शक्त्या ॥ ९
परिभोजयेच्च विप्रांस्तेषु दिनेषु स्वशक्तितो भक्त्या ।
अपमृत्युरोगपापान् विजित्य स तु दीर्घमायुराप्नोति ॥ १०
अनुदिनमादित्याभिमुखः प्रजपेदूर्ध्वीकृतस्वबाहुयुगः ।
तस्य गृहेऽन्नसमृद्धिश्चिराय संजायते सुष्ठुतरा ॥ ११
एवं प्रोक्तैः प्रतिजपहुतार्चादिभिर्मन्त्रमेनं
भक्त्या यो वा भजति मनुजो नित्यशः सोऽचिरेण ।
इष्टैः पुत्रैर्धनधरणिधान्यादिभिर्हृष्टचेताः
स्यादप्यन्ते परमपरिशुद्धं परं धाम विष्णोः ॥ १२
अथ कथयामि विधानं महावाराहाभिधानमन्त्रस्य ।
साङ्गं सजपं सहुताराधनमपि मन्त्रिणामभीष्टाप्त्यै ॥ १३
वाक्यं प्रोक्त्वा हृदाद्यं तदनु भगवते युग्वराहं च रूपा-
येत्युक्त्वा व्याहृतीनामुपरि च पतये भूपतित्वञ्च मेऽन्ते ।
देहीत्याभाष्य दान्तं सुमतिरथ पुनर्दापयस्वेति शान्तं
प्रोक्त्वा तारादिकं प्रोद्धरतु मनुवरं तं त्रयस्त्रिंशदर्णम् ॥ १४

उक्तः ॥ ६ ॥ ७ ॥

द्रव्यैस्तैरिति । क्षीरदुग्धसमिदादिभिः दीक्षाहोमाय कथितैरित्यर्थः ॥ ८ ॥
॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥

विभूत्यतिशयार्थं वराहमन्त्रमाह—अथेति । मन्त्रिणामभीष्टाप्त्यै इति ।
अभीष्टविषयेषु बीजविशेषयोगार्थः ॥ १३ ॥

सुमतिरिति । भूपतित्वमित्यत्र साध्यनामग्रहणमुक्तम् । हूं बीजम् ।

ऋषिस्तु भार्गवः प्रोक्तोऽनुष्टुप् छन्द उदीरितम् ।
वराहो देवता चाऽस्य कथ्यन्तेऽङ्गान्यतःपरम् ॥ १५

अस्यैकशृङ्गो हृदयं शिरोऽपि व्योमोल्कतेनोऽधिपतो शिखा च ।
स्याद्विश्वरूपः कवचं महादंष्ट्रोऽस्त्रमुक्तं स्वयमेव चाऽङ्गम् ॥ १६

ससप्तभिः पुनः षड्भिः सप्तभिश्चाऽथ पञ्चभिः ।
अष्टभिर्मूलमन्त्रार्णैर्विदध्यादङ्गकल्पनाम् ॥ १७

जान्वोरापादमुद्यत्कनकमिव हिमप्रख्यमाजानु नाभेः
कण्ठादानाभि वह्निप्रभमथ शिरसश्चागलं नीलवर्णम् ।
मौलेर्व्योमाभमार्कं करलसदरिशङ्खासिखेटं गदाख्य-
त्याख्येष्टाभीतिहस्तं प्रणमत वसुधोल्लासिदंष्ट्रं वराहम् ॥ १८

सजलाम्बुवाहनिभमुद्यतदोःपरिघं धराधरसमानतनुम् ।
सितदंष्ट्रिकाधृतभुवं त्वथवा प्रविचिन्तयेत् सपदि कोलममुम् ॥ १९

हैमप्रख्यं पार्थिवे मण्डले वा नीहाराभं नीरजेऽग्नेस्तदाभम् ।
वायोः कृष्णं द्युप्रभं वा द्विविष्टं क्रोडं व्यासं सत्यसंस्थं यजेद्वा ॥ २०

अष्टपत्रमथ पद्ममुल्लसत्कर्णिकं विधिवदारचय्य च ।
मण्डलं रविसहस्रसन्निभं शूकरं यजतु तत्र सिद्धये ॥ २१

प्राग्दक्षिणप्रत्यगुदग्दिशासु चत्वारि चाऽङ्गानि यजेत् क्रमेण ।
अस्त्रं विदिक्ष्वर्ध्वमधश्च चक्राद्यस्त्राणि पूज्यानि वराहमूर्तेः ॥ २२

अरिशङ्खकृपाणखेटकसंज्ञान् सगदाशक्तिवराभयाह्वयांश्च ।
अभिपूज्य दिशाधिपान् यथावद्वरगन्धाक्षतपुष्पधूपदीपैः ॥ २३

स्पष्टा मन्त्रिः ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥

सजलाम्बुवाहेति । द्विभुजस्य ध्यानमुक्तम् ॥ १९ ॥

स्तम्भनशान्तिकवश्याद्युच्चाटनशून्यताकरणादिषु पृथिव्यादिबीजयुक्तस्य ध्यानविशेषानाह—हैमप्रख्यमिति । एते च ध्यानविशेषाः सर्वमन्त्रेषु समानाः । सत्यसंस्थमिति । मुमुक्षोर्ध्यानमुक्तम् । स्वात्मस्थमित्यर्थः । प्राणसंस्थमिति पाठः ॥ २० ॥

उल्लसत्कर्णिकमिति । वराहबीजविशिष्टकर्णिकमित्यर्थः । विधिवदारचय्येति । अरकेसरं चतुश्चतुर्वर्णलसद्दलाष्टकं बहिर्व्यञ्जनावेष्टितं

दंष्ट्रायां वसुधा सशैलनगरारण्यापगा हुंकृतौ
वागीशी श्वसितेऽनिलो रविविधू वाम्रोश्च दत्तान्ययोः ।
कुक्षौ स्युर्वसवो दिशः श्रुतिपथे दस्रौ दृशोः पादयोः
पद्मोल्थो हृदये हरिः पृथगमी पूज्या मुखे शङ्करः ॥ २४
एवं काले कोलमभ्यर्चयित्वा जप्यो मन्त्रोऽसौ पुनर्लक्षसंख्यम् ।
होमं कृत्वा तद्दशांशैश्च पद्मैस्त्रिस्वादक्तैः प्राप्नुयाद्भूसमृद्धिम् ॥ २५
ध्यानादपि धनसिद्धिर्मन्त्रजपाद्याऽधरो भवेत् सधरः ।
जपपूजाहुतविधिभिर्मङ्क्षु नरो धनधरेन्दिराबान् स्यात् ॥ २६
ध्यातः सन् भूरुहेऽसौ भुवमतुलतरां वारुणे शान्तिमुच्चै-
राग्नेयें वश्यकृत्या[कीर्त्या]दिकमनिलपुरस्थोऽयमुच्चाटनादीन् ।
रक्षां व्योम्नोऽरिभूतग्रहविषदुरितेभ्योऽनिलाग्न्योश्च पीडां
युद्धे वज्रोरयोर्वै जयमपि सुतरां संविधत्ते वराहः ॥ २७
हरिस्थेऽर्केऽष्टम्यामथ सितरुचौ कोलवपुषा
सितां गव्यैः सर्वैर्युतमयुतजप्तामपि शिलाम् ।
उदग्वक्त्रो मन्त्री मनुजपरतः स्थापयतु ता-
मयत्नं चेलेषु द्रुतमरिनिरोधं शमयति ॥ २८
भौमे वारेऽथ भानूदयमनु जपवान् सन् गृहीत्वा मृदंशं
कोलात्मा वैरिकुड्यादपि च कुलालतस्तच्च कृत्वा गुणांशम् ।
एकं जातौ विलिम्पयात् पुनरपरतरं पाकपात्रे तथाऽन्य-
त्तोये तस्मिन् सदुग्धे प्रतिपचतु हविः संस्कृते हव्यवाहे ॥ २९
आराध्य चाऽष्टोर्ध्वशतं प्रमाणां साज्येन मन्त्री ॥ ४८
सप्तारवारं जुहुयाद्यथावत् चेवोत्थितापत्पटलः ॥

भूकोपस्थबीजमारचय्येत्यर्थः ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ [यन्त्रं रंजसकृत्समिति
एवं काले इति । प्रातरेवेत्यर्थः ॥ २५ ॥
ध्यानजपादीनां फलभेदमाचष्टे—ध्यानादपीति । दिक्षु आवाह्य संपूजयेदित्यर्थः ।
सितां गव्यैरिति । दशपलमितां बिल्वां
मनुजपरत इति । भूबीजसाहित्यमुक्तम् ॥ २८ ॥ वरणे चतुर्विंशः पटलः ।
साज्येन मन्त्रीत्यपि तथैव ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३-

भृगुवारे च मुखेऽङ्कः संगृह्य मृदं हविः सुसम्पाद्य ।
जुहुयादीरितविधिना बलिमपि दद्यान्महीविरोधिषु ॥ ३१
हुतक्रियैवं दिवसैश्च सप्तभिः प्रणाशयेद्भूमिविवादसङ्कटम् ।
परेतवेतालपिशाचडाकिनीसमुत्थिताश्चाविकृतिं विधिस्त्वयम् ॥ ३२
विलोड्य तामेव मृदञ्च दुग्धे हुनेद्घृतेनाऽप्ययुतं सहस्रम् ।
द्विमण्डलादेव मही महार्घ्या स्यान्मन्त्रिणोऽस्यैव तु निःसपत्ना ॥ ३३
न्यपतरुसमिधामयुतं मन्त्रेणाऽनेन यो हुनेन्मन्त्री ।
गृहयात्राऽस्य न सीदेत् क्षेत्रादिकमपि वर्धते क्रमशः ॥ ३४
अष्टोर्ध्वशतं मन्त्री दिनशो यो वा जुहोति शालीभिः ।
स तु वत्सरेण मन्त्री विराजते व्रीहिपुञ्जपूर्णगृहः ॥ ३५
मन्त्रेणाऽनेन सर्पिर्जुहुत दशशतं मण्डलात् स्वर्णसिद्धिः
स्यादन्नेनाञ्जलिन्या अपि कुसुमसहस्रेण वा वाससाञ्च ।
लाजानां कन्यकाया अपि च मधुयुजां होमतो वाञ्छितायाः
सिद्धी रक्तोत्पलानामपि मधुरयुजां स्याद्धुताच्छ्रीः समग्रा ॥ ३६
दण्डार्घीशो व्योमासनस्तु वाराहमुच्यते बीजम् ।
अमुना तु साधितेन प्राप्नुवन्ति नराः सिद्धिमतुलतराम् ॥ ३७
तारेऽमुमपि लिखित्वा तद्बाह्येऽनलपुरं समापुटितम् ।
तद्बाह्यके चतुर्दलमब्जं स्यात्तद्बहिस्तथाऽष्टदलम् ॥ ३८
बाह्ये षोडशपत्रं मण्डलमाखण्डलीयमपि बाह्यम् ।
शूकरबीजे साध्यं तेनाप्यष्टकमन्त्रमस्त्रिषु च ॥ ३९
स्वाहा अग्निः ॥ १४ अपि दलमूलेऽष्टार्णकेसराणि लिखेत् ।
मनलाम्भुवाहेति। हिं शूकरमन्त्रस्य चाऽक्षरान् क्रमशः ॥ ४०

स्तम्भनगाम्भिकमन्त्र्यादुक्तसमेव। हुनेन्मन्त्रीत्यपि। तथा शतं मन्त्रीति।
विशेषानाह—हेमपत्रमिति। [a] विराजत इत्यस्मिन्नेव पद्योरे बीजयोग
धत्वर्संस्पमिति। मुसुधोर्ध्वान्तु [b]
धार्यः ॥ २० ॥ ऋष्यादिदेवते पूर्वोक्ते। गायत्री छन्दः। दीर्घयुजा
 छलभृत्कर्णिकमिति। वराह गतिः। ध्यानपूजादिकं पूर्ववत् ॥ १७ ॥ १८ ॥
षष्ठेति। अरकेसरं षतु

२५ ॥

अन्तेऽवशिष्टमक्षरमथाऽष्टपत्रे स्वराद्यकिञ्जल्के ।
वर्णांश्चतुश्चतुरपि तथाऽष्टमे पञ्च चालिखेत् पत्रे ॥ ४१
व्यञ्जनकिञ्जल्केऽन्त्ये द्वौ द्वौ वयमन्त्यके दले विलिखेत् ।
तारमहीकोलार्णैः प्रवेष्टयेत् साध्यवर्णपरिपुटितैः ॥ ४२
तद्बाह्ये मनुवर्णैर्विदर्भिताभिश्च साध्यपद्मलिपिभिः ।
क्ष्माबिम्बचतुष्कोणे गर्भगसाध्याक्षरं भूबीजम् ॥ ४३
अष्टसु शूलेषु तथा वाराहं वायुधेन संयुक्तम् ।
लाक्षाकुङ्कुमचन्दनलघुकर्पूरैः सरोचनैर्विलिखेत् ।
गोमक्षूदम्भोयुक्तैर्लेखन्या हैमया दिने प्रवरे ॥ ४४
सौवर्णे राज्यसिद्धिं रजतजफलके ग्रामसिद्धिश्च ताम्रे
साहस्रस्वर्णसिद्धिं भुजदललिखितं चाशु संसारयात्राम् ।
क्षौमे लाभं धरायाः पिचुतरुफलके कार्यसिद्धिं निजेष्टां
मन्त्रं सञ्जप्तमेतद्घृतहुतकृतसम्पातपातं करोति ॥ ४५
मन्त्री समास्थाय वराहरूपं साध्यप्रदेशे निखनेच्च यन्त्रम् ।
स्थिराद्यराशावभिवाह्य कोलमङ्गानि दिक्षु क्षिपतां यथावत् ॥ ४६
यन्त्रममुं रक्षायै रोगग्रहवेकृतेषु जन्तूनाम् ।
संयज्य शिरसि बध्यात् स तु नीरोगस्त्वयत्नतो भवति ॥ ४७

कृत्वेवं प्रणिगदितो वराहमन्त्रो
यस्त्वेनं प्रभजति नित्यशो जपाद्यैः ।
स प्राप्नोत्यखिलमहीसमृद्धिमस्मिन्
देहान्ते व्रजति हरेः परं पदं तत् ॥ ४८

इति श्रीप्रपञ्चसारे चतुर्विंशः पटलः ॥

तथा वराहमिति । साध्यादिनामसहितमित्यर्थः । [यन्त्रं दंजसक्तमिति क्वचित्] ॥ ४४ ॥ ४५ ॥

निक्षिपतां यथावदिति । गर्तेषु सितपाषाणादिषु आवाह्य संपूजयेदित्यर्थः । ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥

इति श्रीपद्मपादाचार्यकृते प्रपञ्चसारविवरणे चतुर्विंशः पटलः ।

पञ्चविंशः पटलः ।

अथ प्रवक्ष्यामि नृसिंहमन्त्रस्याऽनुष्टुभः संग्रहतो विधानम् ।
साङ्गं सजापं सहुतक्रमञ्च सार्चाविधानं निजवाञ्छितार्थैः ॥ १
उग्रं वीरयुतं महान्तिकमथो विष्णुं ज्वलन्तान्वितं
संप्रोक्त्वाऽथ च सर्वतोमुखनृसिंहाणींस्तथा भीषणम् ।
भद्रं मृत्युयुतं च मृत्युमपि तच्चोक्त्वा नमाम्या युतं
भूयोऽहम्पदमुद्धरेत् मनुमिमं मन्त्री समस्तार्थदम् ॥ २
ब्रह्मा प्रजापतिर्वा प्रोक्त ऋपिर्नारदश्च विद्वद्भिः ।
छन्दोऽनुष्टुबुदाहृतमथ विष्णुर्देवता नृसिंहाख्यः ॥ ३

वर्णैश्चतुर्भिरुदितं हृदयं शिरश्च
तावद्भिरष्टभिरथाऽस्य शिखा प्रदिष्टा ।
षड्भिश्च वर्म नयनञ्च चतुर्भिरस्त्रं
प्रोक्तं क्रमेण मनुनाऽक्षरशः षडङ्गम् ॥ ४

सशिरोललाटदृग्युगमुखकरपत्सन्धिकेषु साग्रेषु ।
उदरहृद्दोर्गलपार्श्वेष्वपरे ककुदि क्रमान्न्यसेद्वर्णान् ॥ ५
प्रतिपत्तिरस्य चोक्ता प्रसन्नताक्रूरताविशेषेण ।
द्विविधा प्रसन्नया स्यात् साधनपूजाऽन्यया प्रयोगविधिः ॥ ६
जान्वोरासक्ततीक्ष्णस्वनखरुचिलसद्बाहुसंस्पृष्टकेश-
श्चक्रं खड्गञ्च दोर्भ्यां दधदनलसमज्योतिषा ग्रस्तदैत्यः ।
ज्वालामालापरीतं रविशशिदहनत्रीक्षणं दीप्तजिह्वं
दंष्ट्रोग्रं धूतकेशं वदनमपि वहन् पातु वो नारसिंहः ॥ ७

वराहविधानानन्तरं नृसिंहविधानं वदन् विनियोगमाह—अथेति ॥ १ ॥
मन्त्री समस्तार्थदमिति । तत्तदर्थविशेषेषु बीजविशेषप्रयोग उक्तः । क्ष्रौं बीजम् । हं शक्तिः ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥
प्रथमां प्रतिपत्तिमाह—जान्वोरिति । बाहुसंस्पृष्टकेश इति । कचेगय केशौ । को ब्रह्मा । ईशो रुद्रश्च ॥ ६ ॥ ७ ॥

उद्यद्भास्वत्सहस्रप्रभमशनिनिभं चीक्षणं विचरन्तं
वह्नीनक्षाय विद्युत्ततिविततसटाभीषणं भूषणेश्च ।
दिव्यैरादीप्तदेहं निशितनखलसद्बाहुदण्डैरनेकैः
सम्भिन्नं भिन्नदैत्येश्वरतनुमतनुं नारसिंहं नमामि ॥ ८
नरसिंहमसुं धियैव पूर्वं प्रणिपाताघ्यंकमाद्यसाचमाद्यैः ।
प्रयजेत् सहगन्धपुष्पधूपादिभिरेवं प्रवरैश्च नृत्यगीतैः ॥ ९
सुविशदमतिरथ बहिरपि सम्यक् संपूज्य वैष्णवं पीठम् ।
तत्रावाह्य च नरहरिमुपचारैः सम्यगर्चयेत्प्रवरैः ॥ १०
अङ्गैः प्रथमावृतिरपि पक्षीन्द्रानन्तशर्वकमलभवैः ।
सहश्रीह्रीधृतिपुष्टिभिरपरोक्ता लोकपालकैरन्या ॥ ११
प्राक्प्रत्यग्यमशशिनां दिगाश्रिता मूर्तयोऽनलादिषु च ।
स्युः शक्तय इत्येवं भक्त्या परया युतोऽर्चयेद्देवम् ॥ १२
द्वात्रिंशतिकसहस्रैरधिकृतिरयुतैर्भवेत् पुरश्चरणम् ।
तावद्भिस्तावद्भिर्लक्षैः सिद्धिः समीरिता चाऽस्य मनोः ॥ १३
विकृतिद्विगुणसहस्रैर्जुहुयादाज्यान्वितैश्च दुग्धान्नैः ।
जपपरिपूर्तौ मन्त्री दिनशः संपूजयेच्च नरसिंहम् ॥ १४
विधाय तद्दोनविशिष्टकर्णिकं चतुश्चतुर्वर्णलसद्दलाष्टकम् ।
सुलक्षितं मण्डलमन्यलक्षणैर्विधाय तस्मिन् कलशं प्रपूर्य च ॥ १५
यथोक्तमार्गेण समर्च्य साष्टकं सहस्रसंख्यं प्रजपेन्मनुं ततः ।
विकृच्चरन्मन्त्रमयाऽभिषेचयेद्ध्रुवमेव मृत्योः प्रतिमुच्यते मुखात् ॥ १६

क्रूरां प्रतिपत्तिमाह—उद्यदिति । अतनुमिति सूक्ष्मादिरूपमुक्तम् ॥ ८ ॥

नरसिंहमसुमिति । मानसपूजा । सा च सर्वमन्त्रेषु समाना ॥ ९ ॥

विशदमतिरित्याधारशक्त्यादीनां ध्यानं सूचितम् । सम्यगिति । मूल-प्रकृत्यादिमन्त्रयोग उक्तः पीठपूजायाम् । स च सर्वत्र समानः ॥ १०॥११॥१२॥१३ ॥

जपपरिपूर्तौ मन्त्रीति । अत्र द्वादशाक्षर पञ्चाक्षर गरुडपञ्चाक्षरानन्तषडक्षरा-दयः सूचिताः । [ईं कमलासनाय नमः इति आसनवाचकः इति सम्प्रदाय-दीपिकाकारः] क्षिपान्ते तारं स्वाहेति गरुडपञ्चाक्षरम् । आमस्तेऽनन्ताय नम इत्यनन्तमन्त्रः ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥

वर्णान्त्यानलभुवनबिन्दुभिरुक्तं नृसिंहबीजमिदम् ।
तन्नास्ति सम्यगमुना मन्त्रविदा साधितेन यदसाध्यम् ॥ १७
ऋष्यादिकमपि पूर्ववदङ्गं बीजेन दीर्घयुजा ।
ध्यानार्चनादिकमन्यदशेषं समानं स्यात् ॥ १८
विभवानुरूपतोऽस्मै दातव्या दक्षिणा च निजगुरवे ।
प्राणप्रदानकर्त्रे न च कार्यं वित्तशाठ्यममलधिया ॥ १९
संप्रीणयित्वा गुरुमात्मशक्त्या संपूजयेद्द्विजप्रवरान् यथावत् ।
स लौकिकीं शुद्धिमवाप्य शुद्धं परं परवापि पदं समेति ॥ २०

दूर्वाविकैरष्टसहस्रसंख्यै-
राराध्य मन्त्री जुहुयादथाप्सु ।
शान्तिं प्रयान्त्येव तदोपसर्गा
आपो हि शान्ता इति च श्रुतिः स्यात् ॥ २१
उत्पाते सति महति च्छुपद्रवाणां
होमोऽयं भवति च शान्तिदो नराणाम् ।
यद्वाऽन्यन्निजमनसेप्सितञ्च कामं
तत्प्राप्नोत्यखिलनृणां प्रियश्च भूयात् ॥ २२

दुःस्वप्नेष्वपि दृष्टेष्ववशिष्टा जाग्रता निशा नेया ।
जपमानमन्वशक्त्या सुस्वप्नो भवति तत्क्षणादेव ॥ २३
चरन् वने दुष्टमृगाहिघोरव्यालाकुले मन्त्रमिमं जपेद्यः ।
असाधितं साधितमेव तस्य न विद्यते भीर्वहुरूपजाता ॥ २४
जप्तेनाऽष्टसहस्रं कलशेनाऽप्यहिविषार्त्तमभिषिञ्चेत् ।
अतिविषमेण विषेणाऽप्यसौ विमुक्तः सुखी भवति ॥ २५

सम्यगमुनेत्यृष्यादिकं सूचितम् । ब्रह्मा ऋषिः । गायत्री छन्दः । नृसिंहो देवता । दीर्घयुजा सेनाऽङ्गानि । क्षौं बीजम् । यं शक्तिः । ध्यानादिकं पूर्ववत् । मन्त्रमिदेति । तत्तत्साध्यानुरूपबीजप्रयोग उक्तः [ऋष्यादिकमपीति श्लोकः क्वचिन्न दृश्यते] ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥

मन्त्री जुहुयादथाप्स्विति । नृसिंहं ओपणमिति निष्कीलमन्त्रेणेत्यर्थः । ॥ २१॥२२॥२३॥२४॥२५॥२६॥२७॥२८॥२९॥३० ॥

मूषिकलूतावृश्चिकबहुपादाद्युद्भवं विषं शमयेत् ।
अष्टोत्तरशतजापान्मनुरयमभिमन्त्रितञ्च भस्माद्यम् ॥ २६
सशिरोऽक्षिकर्णहृद्गलकुक्षिरुजाज्वरविसर्पवमिहिक्काः ।
मन्त्रौषधाभिचारिकजातान् विकारानयं मनुः शमयेत् ॥ २७
नरहरिवपुषात्मना गृहीतं हरिणशिशुं निजवैरिणं विचिन्त्य ।
क्षिपतु गगनतः क्षितौ सुदूरं यमनुदिनं प्रतिचाल्यते स मासात् ॥ २८
याञ्च दिशं प्रति मनुनाक्षिप्तोऽसौ तां दिशं प्रयात्यचिरात् ।
पुत्रकलत्रधनादींस्त्यक्त्वा न पुनर्निवृत्तये सहसा ॥ २९
नरहरिवपुषात्मना निजारिं खरनखरायसमग्रभिन्नदेहम् ।
क्षणमिव निहतं विचिन्त्य खादन्निव जपतां मनुमेष नाशमेति ॥ ३०
पूर्वतरे मृत्युपदे विधाय निजसाध्यनाम मन्त्रितमः ।
क्रूरेण चक्षुषा तं दहन्निवालोक्य जपतु सप्तदिनम् ॥ ३१
दिनशोऽष्टोर्ध्वसहस्रं म्रियते रिपुरस्य नाऽत्र सन्देहः ।
मारणकर्म न शस्तं क्रियते यद्ययुतमथ जपेच्छान्त्यै ॥ ३२
वश्याकृष्टिद्वेषणमोहोच्चाटादिकानि यदि वाञ्छति ।
तदृष्ट्या प्रतिपत्त्या तत्तत्कर्म प्रसाधयेन्मन्त्री ॥ ३३
दिनमनु दिननाथं पूजयित्वा दिनादौ
नरहरिमपि सम्यक् प्रोक्तमार्गेण मन्त्री ।
तदनु तदनुमत्या भस्मना मन्त्रितेन
प्रतिरचयतु राज्ञे वाऽप्यभीष्टाय रक्षाम् ॥ ३४
न्यासोक्तेषु स्थानेष्वपि न्यसेद्भस्मना च मन्त्रार्णान् ।
अखिलोपद्रवशान्त्यै सम्पत्त्यै वाञ्छितार्थसिद्धौ च ॥ ३५
अथ परराष्ट्रजयेच्छो राज्ञः कुर्यात्प्रयोगविधिमेवम् ।
नरहरिमपि विधिना तं हिरण्यकशिपुद्विषं समभ्यर्च्य ॥ ३६

साध्यनाम मन्त्रितम इति । चक्षुषि नृसिंहबीजन्यास उक्तः ॥ ३१ ॥ ३२ ॥
साधयेन्मन्त्रीति । स्तम्भनादिषु पृथिवीबीजादियोग उक्तः ॥ ३३ ॥
प्रोक्तमार्गेण मन्त्रीति । रक्षायां नृसिंहबीजयोग उक्तः ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥
॥ ३० ॥ २८ ॥ २९ ॥

तस्य पुरस्ताद्विधिवन्निधाय वह्निं बिभीतकतरुकाष्ठैः ।
उज्ज्वलिते च ज्वलने समूलतूलैः शरेभशतदशकैः ।
खादन्निवोच्चरेन्मनुमरीश्च भिन्दन्निव क्षिपेत् समिधः ॥ ३७
हुत्वा परराष्ट्रेभ्यः पृतनां सन्नाह्य सम्मुखे तस्याः ।
निघ्नन्तं रिपुसेनां स्मरेन्नृसिंहं पुरेव दितितनयान् ॥ ३८
यावज्जितारिरेष्यति नृपतिस्तावज्जपेत् स्मरन्देवम् ।
सेन्द्रसुरासुररक्षोयक्षानपि जयति का कथा मनुजे ॥ ३९
श्रीकामः श्रीप्रसूनैर्दशकमथ शतानां हुनेद्बिल्वकाष्ठै-
स्तत्पत्रैर्वा प्रसूनैः सुमतिरथ समिद्भिः फलैर्वा तदीयैः ।
पुत्रेप्सुः पुत्रजीवेन्धनचितदहने तत्फलैर्वा सहस्रै-
र्दूर्वाभिस्त्वायुषेऽब्दादभिमतमखिलं प्राप्नुयान्मन्त्रजापी ॥ ४०
ब्राह्मीं वचां वाऽष्टशताभिजप्तां प्रातः समद्यान्नृहरिं विचिन्त्य ।
संप्राप्य मेधां स तु वेदशास्त्रनिष्णातधीः स्यादपि वत्सरेण ॥ ४१

उक्तैः किमत्र बहुभिर्मनुनाऽमुनैव
संप्रार्थितं सकलमेव लभेद्विधिज्ञः ।
तस्मादमुं भजत तत्प्रतिपन्नचित्ताः
संसारसागरसमुत्तरणार्थिनो ये ॥ ४२
पाशाङ्कुशान्तरितशक्तिनृसिंहबीजै-
र्वर्मास्त्रयुङ्मनुरयं कथितः षडर्णः ।
ऋष्यादिकाः स्वभवपङ्क्तिकनारसिंहा
वर्णैश्च मन्त्रविहितैः कथितं षडङ्गम् ॥ ४३

भव्यान्निर्व्याजरौद्राकृतिरतिविकृतास्योल्लसत्तीक्ष्णदंष्ट्र-
श्चक्रं शङ्खं च पाशाङ्कुशकुलिशगदादारुणान्यादधानः ।
रक्ताकारश्च नाभेरध उपरि सितो दिव्यभूषाविशेषो
देयोऽर्काग्नीन्दुनेत्रो निखिलसुखकरो नारसिंहश्चिरं वः ॥ ४४

सुमतिरिति । श्रीबीजश्रीनरसिंहाभिषेकध्याने कथिते । प्राप्नुयान्मन्त्रजापीत्यनु-
जप उक्तः । षडर्णस्य श्रीं बीजम् । ह्रीं शक्तिः ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥

षट्कोणस्थसुदर्शनं वसुदलप्रोल्लासिताष्टाक्षरं
बाह्ये द्वादशवर्णपत्रकमलं तत् षोडशार्णच्छदम् ।
द्वात्रिंशन्मनुवर्णपत्रकमलं वृत्तोल्लसन्माष्टकं
मध्योत्थं ध्रुवमूर्तिबीजवलयं चक्रं नृसिंहात्मकम् ॥ ४५
हृल्लेखान्तःस्थसाध्यं दहनपुरयुगास्रिस्थमन्त्रार्णमन्तः-
सिंहानुष्टुप्चतुर्वर्णकलसितदलाढ्यं कलाकेसरञ्च ।
वृत्तोद्यद्व्यञ्जनावेष्टितमवनिपुरान्तःस्थवृत्तो[चिन्तो]मलं तद्-
यन्त्रं रक्षःपिशाचामयरिपुविषविध्वंसनं नारसिंहम् ॥ ४६

इति विरचितयन्त्रप्रोज्ज्वले मण्डले प्राक्-
समभिहितकषायाम्भोभिरापूर्य कुम्भम् ।
प्रतियजतु तदङ्गैरस्त्रभेदैस्तदीयै-
स्तदनु शतमखाद्यैः साधु वज्रादिकैश्च ॥ ४७

रथचरणशङ्खमाशाङ्कुशकुलिशगदाह्वयानि चाऽस्त्राणि ।
दारणमुद्राकरयोर्ययोस्तदीयौ कृपाणखेटाख्यौ ॥ ४८
इति कृतदीक्षः प्रजपेद्वरलक्षप्रमाणात्मकं मन्त्रम् ।
जुहुयाच्च षट्सहस्रं जपावसाने घृतेन शुद्धेन ॥ ४९
खरमञ्जरीसमुत्थं जुहुयादथ मञ्जरीसहस्रयुतम् ।
प्रस्नातपञ्चगव्यं सप्तदिनं भूतशान्तये मन्त्री ॥ ५०
छिन्नरुहां समिधां त्रिसहस्रं यश्च जुहोति चतुर्दिनमात्रम् ।
दुग्धयुतं त्वचिरात्सकलानां क्षेमविधिर्ज्वरशान्तिकरः स्यात् ॥ ५१
अस्य यन्त्रमभिलिख्य भूर्जके साधु वाऽथ तृणराजपत्रके ।
मन्त्रजप्तमथ शीर्षबन्धनात्कृर्तिविभ्रमशिरोरुजापहम् ॥ ५२

रक्तोत्पलैः प्रतिदिनं मधुरत्रयाक्तै-
र्यो वा जुहोति नियमेन सहस्रसंख्यैः ।

ध्यानमाह—मध्यादिति । [षट्कोणस्थेति श्लोकः पुस्तकान्तरे नास्ति] ॥४४॥
॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥
भूतशान्तये मन्त्रीति । मन्त्रजप्तपञ्चगव्यप्राशनादिकं सूचितम् ॥५०॥५१॥५२॥

मासेन वाञ्छितमवाप्नोति मन्त्रजापी
स्यात्तत्परेण धनधान्यसमृद्धगेहः ॥ ५३
आरक्तोत्पलशतसहस्रकैः प्रफुल्लै-
रम्भोजैस्त्रिमधुरसंयुतैर्जुहोतु ।
लक्ष्मीः स्यादतिमहती महत्तथायुः
संप्राप्य सकलजगत्प्रियश्च भूयात् ॥ ५४
लाजाभिस्त्रिमधुरसंयुताभिरग्नौ
मासार्धं प्रतिजुहुयान्मुखे सहस्रम् ।
कन्यार्थी प्रतिलभते वरोऽथ कन्यां
कन्या वा भवति वरार्थिनी वराढ्या ॥ ५५
तिलैः सराजीवरमञ्जरीसमिद्भिर्घृतैश्च द्विसहस्रसंख्यकैः ।
प्रजुह्वतो नैव रुजो ग्रहोद्भवा न वाऽभिचारक्षतिरस्य जायते ॥
दूर्वाधिकशतैः पयोघृतयुतैश्च दूर्वाचयै-
र्जुहोति दिनमुखे विभुं नरहरिं विचिन्त्याऽनले ।
अवाप्य स तु दीर्घमायुरखिलैर्विमुक्तो गदैः
सुखी भवति मानवो निजकलत्रपुत्रादिभिः ॥ ५७
विस्तारैः किं प्रतिजपति यो मन्त्रमेनं यथोक्तं
लब्ध्वा कामान् समभिलषितानाशु मन्त्री स भूयात् ।
द्रव्यैराढ्यो द्विजनृपवरैः पूजितः शान्तचेता
देहान्ते स्यात् परमपरिशुद्धं परं धाम विष्णोः ॥ ५८

इति श्रीप्रपञ्चसारे पञ्चविंशः पटलः ।

मन्त्रजापीति । श्रीभोजयोग उक्तः ॥ ५३ ॥ ५४ ॥ ५५ ॥ ५६ ॥ ५७ ॥
भाग्य मन्त्रोल्लसितविशेषप्राप्तो बीजविशेषयोग उक्तः ॥ ५८ ॥

इति श्रीपद्मपादाचार्यकृते प्रपञ्चसारविवरणे
पञ्चविंशः पटलः ।

षड्विंशः पटलः ।

अथ सम्प्रति विष्णुपञ्जरस्य प्रतिवक्ष्यामि समासतो विधानम् ।
जितवांस्त्रिपुरं हरोऽपि येन त्रिदशानामधिपो वलासुरञ्च ॥ १
शक्तेर्द्वादशगुणिते यन्त्रे मन्त्राणि मण्डलान्यपि च ।
बीजानि यानि चोक्तान्येभिः क्रमशस्तु पञ्जरं विष्णोः ॥ २
विष्णुं लिखेन्मध्यगशक्तिबिन्दौ कपोलयोः सिंहवराहबीजे ।
तद्विश्वरूपाह्वयमन्त्रवीतं प्रवेष्टयेत् षोड़शवर्णकेन ॥ ३
तारं हृदन्ते भगवत्पदं महाविष्णुवासुदेवौ च ङेऽन्तौ ।
विश्वादिरूप शरणं भव मे प्रभविष्णवे नमः स्यान्मन्त्रः ॥ ४
द्वादशाक्षरमन्त्रान्ते भवेतां कवचास्त्रकौ ।
स्वाहान्तः षोड़शार्णोऽयं मन्त्रः सर्वार्थसाधकः ॥ ५
क्रमेण तद्वर्णविकारजाताश्चक्रादिकाः षोड़श मूर्तयः स्युः ।
याभिस्तु विष्णोरिह पञ्जरस्य प्रवर्त्यते शक्तिरनेकरूपा ॥ ६

नृसिंहविधानानन्तरं रक्षाकरत्वसाम्यात् विष्णुपञ्जरविधानमाह—अथ संप्रतीति । रक्षाकरत्वमाह—जितवानिति ॥ १ ॥

विष्णुपञ्जरयन्त्रं तावदाह—शक्तेरिति । मण्डलानि हत्तत्रिकोणचतुरस्राणि ॥ २ ॥

अधिकर्मशमाह—विष्णुमिति । विष्णुमकारमित्यर्थः । तस्य बिन्दौ विश्वरूपविष्णुरपि लेखनीयः । तस्य हस्तेषु वक्ष्यमाणायुधवारणक्रमेण षोड़शाक्षराक्षराण्यपि लेखनीयानि । कपोलयोरिति । अकारहकारभागद्वन्द्वयोरित्यर्थः । सिंहवराहशब्दाभ्यामेव तद्बीजे उक्ते । ते चाकारकपोलयोः लेखनीये । बीजे इति तु हकारकपोलयोः गरुड़चक्रबीजलेखनमुक्तम् । तद्विश्वरूपेति । तच्छब्देन मध्यमबीजमुक्तम् ॥ ३ ॥

विश्वरूपमन्त्रमुद्धरति—तारमिति । ओं बीजम् । नमः शक्तिः ॥ ४ ॥ ५ ॥

चक्रादिमन्त्रेषु षोड़शाक्षराक्षरयोगं सूचयति—तद्वर्णविकारजाता इति । याभिरिति । कारणसूक्ष्मस्थूलरूपाभिः भगवद्धस्तवेष्टनबीजपद्मदलादिस्थाभिरित्यर्थः ॥ ६ ॥

यन्त्रस्य बीजेषु चतुर्षु पूर्वं प्रागादिचिषाप्रत्यगुदग्गतेषु ।
विद्वांस्तु चक्रञ्च गदाञ्च शार्ङ्गं खड्गञ्च मन्त्रैः सहितं विलिख्यात् ॥
शङ्खहलमुसलशूलान्यग्न्याद्यस्रिष्वथाऽष्टबीजेषु ।
विलिखेत् दण्डं कुन्तं शक्तिं
पाशाङ्कुशकुलिशपरशुशतमुखवह्नीन् ॥ ८
सप्रणवहृदयभगवद्विष्णुस्वाख्यानमूर्तिधरयुक्ताः ।
सेनापतिसहिता निजमन्त्रान्ता मूर्तयोऽत्र लिखितव्याः ॥ ९
सहस्रारपदं पूर्वं कौमोदकी ततो भवेत् ।
महाशार्ङ्गपदं पश्चात् महाखड्गपदं पुनः ॥ १०

यन्त्रस्य बीजेष्विति । वेष्टनशक्तिबीजेष्वित्यर्थः । विद्वानिति । चित्रकर्मज्ञ इत्यर्थः । मन्त्रैः सहितमिति । ललाटे तत्तन्मन्त्रांश्च लिखेदित्यर्थः ॥ ७ ॥

अस्रिष्विति । अस्रिगतबीजबिन्दुष्वित्यर्थः । सिंहवराहमूर्त्योस्तु लेखनं शक्तिवेष्टनपूर्वापरभागयोः । गरुडचक्रमूर्त्योस्तु शक्तिवेष्टनबाह्ये नृसिंहस्याग्रे ॥८॥

चक्रादिमन्त्रानुद्धरति—सप्रणवेति । नमो योगादेव भगवद्विष्णुपदयोश्चतुर्थ्यन्तत्वमवगन्तव्यम् । स्वाख्यानं स्वस्य चक्रादेराख्यानम् । ततश्च ओं नमो भगवते विष्णवे चक्रायेत्येतत् सिद्धं भवति । स्वाख्यानमूर्तीति । स्वाभिमुख्यार्थमाख्यानं स्वाख्यानं तेन सहिता मूर्तिः स्वाख्यानमूर्तिः । सम्मुखयन्तो मूर्तिमन्त्र इत्यर्थः । स्वस्य साधकस्य आख्यानं स्वाख्यानं शोभनप्रार्थनमाख्यानं स्वाख्यानं मां रक्षेत्याख्यानमित्यर्थः । सुतरामाख्यानं स्वाख्यानं रक्षरक्षेति सोपस्वेत्यर्थः । ततश्च चक्रमूर्ते मां रक्ष रक्षेत्येतत् सिद्धं भवति । स्वाख्यानमूर्तिधरयुक्ताः सेनापतिसहिता इति । स्वाख्यानयुक्ताः । स्वाख्यानमूर्तियुक्ताः । स्वाख्यानमूर्तिधरयुक्ताः । स्वाख्यानमूर्तिधराः सेनापतिसहिता इत्यन्वयः । तत्र स्वाख्यानयुक्ता इत्यस्यायमर्थः । ओं नमो भगवते विष्णवे चक्रायेत्यादीनि स्वाख्यानाभिः युक्ता इति । स्वाख्यानमूर्तियुक्ता इत्यस्यायमर्थः । उक्तमन्त्रान्ते चक्रमूर्तये इत्यादि योजयेदिति । ततः परं चक्रमूर्तिधरायेत्यादि योजयेत् । ततः परं चक्रमूर्तिधरसेनापतये इत्यादि योजयेदित्यर्थागिटस्यार्थः ॥ ९ ॥

निजमन्त्रानुद्धरति—सहस्रारेति । योऽयं एतधरं विद्वानिति । वराहबीजयोगविद्वानित्यर्थः । विष्वक्सेनयोरन्तरेति । विष्णवे पीतवस्त्रधराय महावराहायेति क्रमेणेत्यर्थः । मन्त्रोति । महावराहमन्त्रस्यान्ते योग इत्यर्थः ।

प्रोक्तानि वर्मास्त्रान्तानि निजमन्त्राणि वै क्रमात् ।
पूर्वं महापाञ्चजन्यं महाहलमनन्तरम् ॥ ११
ततो महामुसलकं महाशूलं ततः परम् ।
स्वाहान्तानि च मन्त्राणि शङ्खादीनां क्रमाद्विदुः ॥ १२
दण्डादीनामथाऽष्टानामन्ते युञ्ज्यान्नमःपदम् ।
मोवं धृतधरं विद्वान् वाराहे विष्णुभिख्ययोः ॥ १३
अन्तरा योजयेन्मन्त्री नारसिंहे पुनः सुधीः ।
नखञ्च दलितञ्चैव रिपुविग्रहमेव च ॥ १४
योजयित्वा नृसिंहात् प्राक् सिंहमन्त्रं समापयेत् ।
विष्णोरन्ते महापक्षिराजाय च गरुत्मते ॥ १५
हरिपूर्वं वाहनाय प्राणात्मन इतीरयेत् ।
नमोऽन्तोऽसौ तु विद्वद्भिर्मन्त्रो गारुत्मतो मतः ॥ १६
सत्रिष्टुभा वह्निगृहेण पूर्वं सानुष्टुभेन्दोर्निलयेन चापि ।
गायत्रमन्त्रोल्लसितेन भूयः संवेष्टयेदर्कनिकेतनेन ॥ १७
अनुलोमविलोमगैश्च वर्णैरभिवीतं च सुधापुटद्वयेन ।
नलिनं बहिरष्टयुग्मपत्रं प्रविदध्यादथ मूर्तिमन्त्रयुक्तम् ॥ १८
तद्बहिर्मण्डलं सर्वलक्षणैरभिलक्षितम् ।
तस्मिन्नावाह्य विधिवद्विश्वरूपं हरिं यजेत् ॥ १९
अग्नीषोमात्मकमरिगदाशार्ङ्गखड्गैः सशङ्खै-
रुद्यद्बाहुं हलमुसलशूलैः सदण्डैः सकुन्तैः ।
शक्त्या पाशाङ्कुशकुलिशटङ्काग्निभिश्चाऽर्कवह्नि-
द्योतद्वक्त्राङ्घ्रिकसरसिजं तप्तकार्तस्वराभम् ॥ २०

नारसिंहे पुनः सुधीरिति । नृसिंहबीजयोगश्च इत्यर्थः । नृसिंहात् प्रागिति । महानृसिंहाय नमः इत्यतः पूर्वमित्यर्थः । नृसिंहमन्त्रं समापयेदित्यनुष्टुभोऽन्ते योग उक्तः । विष्णोरन्त इति । विष्णवे महापक्षिराजायेत्यादिक्रमेणो-च्चरेदित्यर्थः । विद्वद्भिरिति । महापदयोग उक्तः ॥ १०—१८ ॥

अग्नीषोमात्मकमिति । दक्षिणाधोहस्तमारभ्य पञ्चमे पञ्चमे हस्ते चक्रादिचतु-ष्टयं दक्षिणाधस्तृतीयहस्तमारभ्य पञ्चमे पञ्चमे शङ्खादिचतुष्टयं दक्षिणाधोद्वितीय-

विष्णुं भास्वत्किरीटं मणिमुकुटकटीसूत्रकेयूरहार-
ग्रैवेयोर्म्यादिमुख्याभरणमणिगणोल्लासिदिव्याङ्गरागम् ।
विश्वाकाशावकाशप्रविततमयुतादित्यसङ्काशमुद्य-
द्दाह्वप्रव्ययनानायुधनिकरधरं विश्वरूपं नमामि ॥ २१

अभ्यर्च्य पूर्ववत् पीठं नवशक्तिसमन्वितम् ।
अर्चयेत् क्रमशो विद्वान् मूर्तिशक्तिचतुष्टयम् ॥ २२

चक्रञ्च चक्राङ्कितिरीटमौलिं सशङ्खचक्रं सगदं सशार्ङ्गम् ।
रक्ताम्बरं रक्ततनुं करालदंष्ट्राननं प्राग्दलकेऽर्चयीत ॥ २३

पूज्या गदा गदाङ्कितमौलिः सगदा सचक्रशङ्खधनुः ।
पीताम्बरानुलेपा पीता क्रुद्धा च याम्यसंस्थदले ॥ २४

शार्ङ्गं शार्ङ्गाङ्कितकं श्यामं शार्ङ्गारिदरगदाहस्तम् ।
रक्तांशुकानुलेपनमाल्यादि वारुणे यजेत् पत्रे ॥ २५

खड्गं सखड्गशिरसं खड्गारिगदाधनुःकरं धूम्रम् ।
विकृताम्बरानुलेपस्रजं समर्चयेदुदक्पत्रे ॥ २६

शङ्खं सशङ्खशिरसं शङ्खारिगदाधनुःकरं सुसितम् ।
सितवसनमाल्यभूषं यजेन्महानादमग्निसंस्थदले ॥ २७

शङ्खोक्तचिह्नभूषान् खाल्लादिकधरचतुर्भुजानपरान् ।
हलमुसलशूलसंज्ञान् संयजेन्निशाटादिकेषु पत्रेषु ॥ २८

दण्डादिकांस्तथाऽष्टौ छिद्रदलेष्वर्चयीत रक्ताभान् ।
स्वस्वायुधप्रधानांश्चतुर्भुजाञ्ज्वलमुखानलान्तांश्च ॥ २९

दंष्ट्राग्रलग्नवसुध सजलाम्बुवाह-
घोरत्विषं त्वभियजेदथ साष्टबाहुम् ।
चक्रासिबाणसगदादरचर्मशार्ङ्ग-
शक्त्याख्यकान् दधतमादिमहावराहम् ॥ ३०

हस्तमारभ्य एकैकान्तरितहस्तेषु दण्डाद्यष्टकमित्येवमायुधधारणक्रमः ॥ २०॥२१ ॥
क्रमशो विद्वानिति । वासुदेवादिमन्त्राः सूचिताः ॥ २२—२३ ॥

अर्कानलोज्ज्वलमुखं नयनैस्त्रिभिश्च
वह्निं वमन्तमवधूतसटाकलापम् ।
शुक्लाभभूषमरिशङ्खगदासिबाहुं
भूयोऽभिराधयतु खे च महान्नृसिंहम् ॥ ३१
अग्रे समग्रबलमुग्रतनुं स्वपक्ष-
विक्षेपविक्षतविलक्षविपक्षपक्षम् ।
खङ्ग[गड]ाग्रतुण्डमसुमण्डलचण्डनाथ-
माराधयेदथ च पञ्जरकस्य विष्णोः ॥ ३२
भूयोऽपि केशवेन्द्रादिकान् समभ्यर्चयेच्चक्रवज्रादीन् ।
गन्धादिभिरुपचारैः पञ्चभिरथ संयतात्मको मन्त्री ॥ ३३
निजोदितो होमविधिश्च कार्यो दीक्षाविधानाभिहिते च वह्नौ ।
ससर्पिषाऽन्नेन तु वह्निमूर्तीर्हुत्वा तु विष्णोर्मनुना तथैव ॥ ३४
हुत्वा मनुवर्णसमं षोडशवर्णं जुहोतु षोडशशः ।
जुहुयाच्च वासुदेवादिकं शान्त्यादींश्चाऽथ रुद्रसंख्येन ॥ ३५
दुग्धतरूत्थाः समिधः क्रमेण चक्रादिभिश्चतुर्मन्त्रैः ।
जुहुयादष्टोर्ध्वशतं शङ्खाद्यैर्द्वादशभिरथ मनुभिः ॥ ३६
तिलसिद्धार्थैर्जुहुयाद्विकारसंख्यं पृथक् पृथङ्मन्त्री ।
त्रिष्टुबनुष्टुप्तत्पदमन्त्रैर्मन्त्रार्णसंख्यकं हविषा ॥ ३७
सघृतेन केशवादीन्दिनकारसंख्यं तथेन्द्रवज्रादीः ।
जुहुयात् पृथगपि वसुमितमथ च महाव्याहृतीर्हुनेन्मतिमान् ॥ ३८
आराध्य च विसृज्याऽग्निमभिषिच्य सुसंयतः ।
विष्णोस्तु पञ्जरं कुर्याद्यो ब्रह्मबृहस्पती ॥ ३९
छन्दस्त्वनुष्टुप् त्रिष्टुप् च मुनिभिः समुदाहृते ।
विश्वरूपादिको विष्णुर्विष्णुपञ्जरदेवता ॥ ४०

संयतात्मको मन्त्रीति । केशवादीनामुक्ता मन्त्राः सूचिताः । वह्निमूर्तिग्रहणं जिह्वादीनामप्युपलक्षणम् । विष्णोर्मनुर्विश्वरूपमन्त्रः । [निजोदित इत्यत्र निवेदिते इत्यपि पाठः] ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥

पृथक् पृथङ्मन्त्रीति । महानृसिंहगरुडमन्त्रैरपि होमं सूचयति ॥ ३७ ॥

मन्त्रं सुदर्शनं चेत्यमिम[ष्ट]मष्टाक्षरं मनुम् ।
संयोज्य कृच्छ्रे महति जपेन्मन्त्री विधानवित् ॥ ४९
आग्नेये वक्ष्यमाणेन विधानेन समाहितः ।
सिकतोपलचर्वादीन् साधयेदथ तैः क्रियाम् ॥ ५०
वास्तौ पुरे वा ग्रामे वा विदध्याद्विषयेऽपि वा ।
मध्ये च षोड़शाशान्ते खनेदष्टादशाऽवटान् ॥ ५१
अष्टादशन्तु चक्राख्य विदध्यात् पुरतोऽवटम् ।
हस्तागाधांस्तथाऽऽयामांश्चतुरस्रान् समन्ततः ॥ ५२
अन्योन्यतश्चंक्रमार्थं शुद्धान् मार्गान् विधाय च ।
गोमयेनोपलिप्यैतानानीय स्थाप्य वस्त्वपि ॥ ५३

सुधीरिति। गायाचक्रमन्त्रेष्वपि गीतात्रिष्टुबादियोगश्च इत्यर्थः ॥४६॥४७॥४८॥

पादपूर्वोत्तरभागयोरष्टाक्षरस्य च क्रमेण योगमाह—मन्त्रमिति। जपेन्मन्त्री विधानविदिति। सुदर्शनानन्तरं प्रणवशक्तिषोड़शाक्षराक्षरादिबीजस्तोत्रयोग इत्यादिकं दर्शितम्।

अयमत्र मन्त्रप्रयोगक्रमः। श्रीं क्रीं रं विष्णुरग्रे स्थितं चक्रमित्यन्तमुक्तप्रकारेण त्रिवारं जप्त्वा षोड़शाक्षरादिमन्त्रषट्कं त्रिवारमावर्त्य सुरान्तमित्यादि विष्णुचक्ररयाहता इत्यन्तमेकवारं जप्त्वा षोड़शाक्षरादिमन्त्रषट्कमप्येकैकवारं जपित्वा त्रिष्टुबादिमन्त्रषट्कं पञ्चवारमावर्त्य श्रीं नमो भगवती विष्णवे विश्वरूपमूर्ते मामित्यादि विश्वरूपमन्त्रमपि पञ्चवारं जपित्वा चक्रादिचतुर्विंशतिमन्त्रान् पञ्चवारमावर्तयेत्। श्रीं नमो नारायणाय स्वाने हृषीकेश तव प्रकीर्त्या सहस्रार हुं फट् श्रीं क्रीं श्रीं विष्णुः प्राच्यां स्थितश्चक्री श्रीं नमो भगवते विष्णवे चक्रमूर्ते मां रक्ष रक्ष श्रीं नमो भगवते विष्णवे चक्राय चक्रमूर्तये चक्रमूर्तिधराय चक्रमूर्तिधरसेनापतये सहस्रार हुं फडिति चक्रमन्त्रः। एवमन्येऽपि मन्त्रा ऊह्याः। एवं रक्षां कृत्वाऽङ्गर्यादिकं विन्यस्योपसंहरेदिति ॥ ४८ ॥

शरीररक्षाप्रकारमभिधाय वास्त्वादिरक्षाप्रकारमाह—आग्नेये इति। विधानप्रकारमाह—मध्य इति ॥ ५० ॥ ५१ ॥

हस्तागाधानिति। मध्यव्यतिरिक्तानां परिमाणकथनं मध्ये तु त्रिहस्तेन त्रिभीमो भाव्यम्। वराहनृसिंहयोरपि तत्रैव प्रतिष्ठाया वक्ष्यमाणत्वात्

शुक्लपुष्करपत्रेषु निदध्याद्विंशतिष्वपि ।
ततो मध्यगकुण्डस्य प्रविश्य पुरतो गुरुः ॥ ५४
तदन्तरिष्टा पीठञ्च तत्र यन्त्रमनुस्मरन् ।
स्थापयेद्देशावे स्थाने विश्वरूपधिया सुधीः ॥ ५५
ततः क्रमेण चक्रादीन् दिक्कुण्डेषु चतुर्ष्वपि ।
पुनः शङ्खादिकांस्तद्वत् कुण्डेष्वस्राश्रितेष्वपि ॥ ५६
तथा दण्डादिकानष्टौ छिद्राशासु प्रकल्पयेत् ।
मध्ये पुनरधश्चोर्ध्वे कोलकेसरिणौ यजेत् ॥ ५७
चक्रस्य प्राक्तने कुण्डे स्थापयेद्विनतासुतम् ।
ततः समस्थलीकृत्य क्रमात् समुपलिप्य च ॥ ५८
प्रत्यगासनमासीनो मध्यगस्थण्डिले स्थिते ।
यन्त्रे काञ्चनपट्टस्थे पूजयेत् पूर्ववत् प्रभुम् ॥ ५९
वादित्रघोषबहुलं निवेद्यान्तं यथाक्रमम् ।
हुनेच्च पूर्वसन्दिष्टैर्द्रव्यैः पूर्वोक्तमानतः ॥ ६०
आशोपाशान्तराशासु बलिं दद्यात्त्रिशस्त्रिशः ।
क्रमाच्चक्रादिमूर्तीनां पञ्चपूराऽम्भसा सुधीः ॥ ६१
तत उद्वास्य देवेशं पूजां परिसमाप्य च ।
दत्त्वा सुवर्णवासांसि गुरवे ब्राह्मणानपि ॥ ६२
प्रतर्प्य विभवैः सम्यक् भोजयेद्देवताधिया ।
तत्रोपसर्गा नश्यन्ति नरनारीमहीस्थिताः ॥ ६३

एकोनविंशतिकुण्डानि कार्याणि। चक्रस्य पुरतो गरुडस्यापि हि स्थापनमत्र विवक्षितम्। [पुष्करपत्रेण सहितान् तत्तन्मन्त्रैर्यथाविधि आसान् सिकतादीन् विश्वरूपविष्ण्वादिदेवताबुद्ध्या तत्तन्मन्त्रैस्तेषु तेषु घवटेषु उक्तक्रमेण स्थापयेदित्याह —स्थापयेदित्यादिना। मध्ये पुनरिति। मध्यमावटे विश्वरूपस्याधरेऽध ऊर्ध्वं च द्रव्यस्थापनपूर्वकं वराहनृसिंहौ पूजयेदित्यर्थः। चक्रस्य प्राक्तन इति। नृसिंह-प्रतिष्ठानन्तरं तत्पुरस्थितकुण्डे सुदर्शनचक्रं प्रतिष्ठाप्य तत्पुरस्थितकुण्डे गरुडं प्रतिष्ठापयेदित्यर्थः। पञ्चपूराम्भसेति। दधिशक्तुलाजतिलहरिद्रारजोभिरा-मोदनं तेषु विष्णुपार्षदेभ्यो बलिं विकिरयेदित्यर्थः। इति मन्त्रप्रदीपिका-

ग्रहक्षुद्रपिशाचाद्या नेक्षन्ते तां दिशं भयात् ।
अश्मपातादिका ये च भया नश्यन्ति तेऽचिरात् ॥ ६४
शस्यवृष्टिर्गोसमृद्धिश्च प्रजावृद्धिश्च जायते ।
धनधान्यसमृद्धिश्च वर्धते तत्कुलं क्रमात् ।
दारिद्र्यरोगनिर्मुक्तं सुखमाभूतसंप्लवम् ॥ ६५

रक्षोभिरक्षतबलैरसुरैश्च दैत्यैः
सर्वैः समुद्यतमहास्त्रधरैः परीतम् ।
विष्णोस्तु पञ्जरमिदं प्रभजन्तमव्यात्
साक्षाद्पौन्द्रमपरत्र नरे कथा का ॥ ६६

इति श्रीप्रपञ्चसारे षड्विंशः पटलः ॥

कारः]॥ ५२—६५ ॥

अपरत्र नरे कथा केति । एवंविधग्रहपरीतमिन्द्रमपि अरक्षत् । तत उत्पन्नग्रहं नरं रक्षितुं सामर्थ्यमस्तीति का कथेत्यर्थः ॥ ६६ ॥

इति श्रीपद्मपादाचार्यकृते प्रपञ्चसारविवरणे
षड्विंशः पटलः ।

सप्तविंशः पटलः ।

अथाऽभिवक्ष्यामि मनुं समासात् प्रासादसंज्ञं जगतो हिताय ।
येन प्रजप्तेन यथाऽर्चितेन हुतेन सिद्धिं लभते यथेष्टाम् ॥ १
प्रसादनत्वान्मनसो यथावत् प्रासादसंज्ञाऽस्य मनोः प्रदिष्टा ।
अन्त्यात्तृतीयः प्रतिलोमतः स्यादनुग्रहार्धेन्दुयुतश्च मन्त्रः ॥ २
ऋषिरस्य वामदेवः पङ्क्तिश्छन्दश्च देवतेशः स्यात् ।
तेनैवाऽक्लीबकलादीर्घयुजाऽङ्गानि तस्य बीजेन ॥ ३
शूलाही टङ्कघण्टासिसृणिकुलिशपाशाग्न्यभीतीर्दधानं
दोर्भिः शीतांशुखण्डप्रतिघटितजटाभारमौलिं त्रिनेत्रम् ।
नानाकल्पाभिरामापघनमभिमतार्थप्रदं सुप्रसन्नं
पद्मस्थं पञ्चवक्त्रं स्फटिकमणिनिभं पार्वतीशं नमामि ॥ ४

ईशानादीन् मन्त्रवित् पञ्च मन्त्रा-
नङ्गुष्ठादिष्वङ्गुलीषु क्रमेण ।
न्यस्येदब्भिर्व्युत्क्रमाद्व्योमगाभि-
र्ह्रस्वाद्याभिस्ताभिरेवाऽङ्गुलीभिः ॥ ५

ईशानस्तत्पुरुषाघोराख्यौ वामदेवसंज्ञश्च ।
सद्योजाताह्वय इति मन्त्राणां देवताः क्रमात् पञ्च ॥ ६

वैष्णवविधानानन्तरं शैवं विधानं वदन् शैवागमसारस्य प्रासादस्य विधानं सप्रयोजनं वक्तुमुपक्रमते—अथेति ॥ १।२ ॥

देवतेशः स्यादिति । सदाशिव इत्यर्थः ॥ ३।४ ॥

मन्त्रवित् पञ्च मन्त्रानिति । अङ्गुष्ठाभ्यां नम इत्यादियोग उक्तः । ताभिरेवाङ्गुलीभिरित्यस्य मूर्धाननादिषु विन्यसेदिति उत्तरत्रान्वयः ॥ ५ ॥

ईशानादिमन्त्रान् विहाय देवतानामभिर्वा बीजपह्वितैः न्यास इति मन्त्राणां देवतानामानि कथयति—ईशान इति ॥ ६।७।८।९ ॥

मूर्धाननहृद्गुह्यकपादेषु च नामभिः स्ववीजाद्यैः ।
ऊर्ध्वप्राग्दक्षोदक्पश्चिमगेष्वाननेषु विन्यसेत् ॥ ७
प्रतिपाद्य निजं शरीरमेवं प्रजपेदिन्द्रियलक्षकं शिवात्मा ।
जुहुयाच्च दशांशतस्तदन्ते मधुराक्तैः करवीरजप्रसूनैः ॥ ८
अथवा कुसुमैर्जवासमुत्थैः कमलैर्वा विमलेन पायसेन ।
नृपवृक्षभवैः समिद्वरैर्वा जुहुयात् साधकसत्तमः समृद्ध्यै ॥ ९
अष्टपत्रगुणवृत्तराशिभिर्वीथिकल्पतरुभिः समावृतम् ।
मण्डलं प्रतिविधाय शूलिनः पीठमत्र नवशक्तिभिर्यजेत् ॥ १०
वामा ज्येष्ठा रौद्री काल्याख्या कलवलाद्यविकरिण्यौ ।
सबलप्रमथिनिसर्वभूतदमन्यौ मनोन्मनीश्च यजेत् ॥ ११
तारादिकं नतिमपि प्रोक्ता भगवत्पदं चतुर्थ्यन्तम् ।
सकलगुणात्मपदान्ते शक्तियुताय चेति सम्भाष्य ॥ १२
भूयोऽनन्तायेति च योगान्ते पीठात्मने चेति ।
नमसा युक्तं यात् स्तूपीठाख्योऽयं मनुः समुद्दिष्टः ॥ १३
न्यासक्रमेण देहे मन्त्री गन्धादिभिः समभ्यर्च्य ।
पूर्वोक्तदिक्षु मूर्तीर्विदिक्षु सनिवृत्तिपूर्विकाश्च यजेत् ॥ १४
सद्यो वेदाक्षमालाभयवरदकरः कुन्दमन्दारगौरो
वामः काश्मीरवर्णोऽभयवरदपरश्वक्षमालाविलासी ।
अक्षस्रग्वेदपाशाङ्कुशडमरुकखट्वाङ्गशूलान् कपालं
बिभ्राणो भीमदंष्ट्रोऽञ्जनरुचिरतनुर्भीतिदश्चाप्यघोरः ॥ १५

अष्टपत्रेति । मध्ये प्रासादिकं केसरेषु स्वरान् दलेष्वष्टाक्षरं तद्बहिः वृत्ते व्यञ्जनानि पार्थिवकोणेषु प्रासादं लिखेत् । तद्बहिः गुणवृत्तादिकं लिखेदित्यर्थः ॥ १० ॥

पीठशक्तीराह—वामेति ॥ ११॥१२॥१३ ॥

न्यासक्रमेण मन्त्रीति । पूजायां पञ्चावयवेन्तत्वमुक्तम् । पूर्वोक्तदिक्ष्विति । ऊर्ध्वप्रागित्यत्रेत्यर्थः ॥ १४ ॥

प्रोक्ताः सर्वे इति पञ्चात्मरम् । वाहुभिः खेटा[विद्या]भयवरदकुठारधरायामस्मिन् पक्षे गर्वो देवः स्वयमपि शूलडमरुकवराभयधरोऽस्मिन् पक्षे पञ्चात्मरमायित्य

विद्युद्वर्णोऽथ वेदाभयवरदकुठारान् दधत् पूरुषाख्यः
प्रोक्ताः सर्वे त्रिनेत्रा विधृतमुखचतुष्काश्चतुर्बाहवश्च ।
मुक्तागौरोऽभयेष्टाधिककरकमलोऽघोरतः पञ्चवक्त्र-
स्त्वीशो ध्येयोऽम्बुजन्मोद्भवमुररिपुरुद्रेश्वराः स्युः शिवान्ताः ॥ १६
भूतानां शक्तित्वाद्व्याप्तत्वाज्जगति वा निवृत्त्याद्याः ।
तेजोरूपाः करपदवर्णविहीना मनीषिभिः प्रोक्ताः ॥ १७
अनन्तसूक्ष्मौ च शिवोत्तमश्च तथैकपूर्वावपि नेत्ररुद्रौ ।
त्रिमूर्तिश्रीकण्ठशिखण्डिनश्च प्रागादिपत्रेषु समर्चनीयाः ॥ १८
शूलाशनिशरचापोत्तासिदोर्दण्डभीषणाः सर्वे ।
पद्मासनाश्च नानाविधभूषणभूषितास्त्रिनेत्राश्च ॥ १९
पाटलपीतसितारुणशितिरक्तशितिप्रभाश्च धूम्रान्ताः ।
कोटीरघटितविलसच्छशिकलायुताश्च मूर्तयः क्रमशः ॥ २०
उमा चण्डेश्वरो नन्दी महाकालो गणेश्वरः ।
वृषभृङ्गिरिटिस्कन्दाः संपूज्याश्चोत्तरादिकाः ॥ २१
कनकविदूरजविद्रुममरकतमुक्तासिताच्छरक्ताभाः ।
पद्मासनसंस्थाश्च क्रमादुमाद्या गुहान्तिकाः प्रोक्ताः ॥ २२
पुनराशेशास्तदनु च कुलिशाद्या दिक्क्रमेण संपूज्याः ।
प्रासादविधानमिदं निगदितमिति सकलवर्गसिद्धिकरम् ॥ २३
अमुना विधिना महेशपूजां दिनशो यः कुरुते समाहितात्मा ।
स तु सम्यगवाप्य दृष्टभोगान् परमन्ते परिपूर्णमेति धाम ॥ २४
वक्ष्यामि शैवागमसारमष्टत्रिंशत्कलान्यासविधिं यथावत् ।
सपञ्चभिर्ब्रह्मभिरीशपूर्वैः सर्ष्यादिकैः साङ्गविशेषकैश्च ॥ २५

ईशानस्य ध्यानमाह—मुक्तागौर इति । सद्यादीनां स्वरूपमाह—अम्बुजन्मेति । मूर्त्यावरणाद्बहिरङ्गावरणं द्रष्टव्यम् ॥ १५—२४ ॥

प्रासादविधानमभिधाय तदवयवभूतानां पञ्चब्रह्मणां विधानमाह—वक्ष्यामीति । शशिन्यङ्गदेष्टदामरीच्यंशुमालिन्यः ईशानकलाः । निवृत्त्याद्यायतस्त्रस्तत्पुरुषकलाः । तमोमोहाक्षयानिद्राव्याधिर्मृत्युक्षुधातृषा इति अघोरकलाः ।

ईशोऽनुष्टुब्भूरीश्वरास्ततत्पुरुषसंज्ञगायत्र्यापः ।
पुनरस्त्यनुष्टुवापो वामकृतिभगा हरस्त्वनुष्टुब्भगयुक् ॥ २६
इन्द्रियतारसमेतं सर्वज्ञायेति हृच्छिरस्त्वमृते ।
तेजोमालिनि पूर्वं स्वाहाय ब्रह्मशिरस इति कथितम् ॥ २७
ज्वलितशिखिशिखान्ते त्वनादिबोधाय चाऽन्वितेह शिखा ।
वज्रिणे वज्रधराय स्वान्ते तन्त्रायेति वर्म नेवश्च ॥ २८
सौ चौ[चौ] ह्रौ विन्दुयुतं संप्रोक्ताऽलुप्तशक्तये च तथा ।
श्लौं पशु हुं फट् अनन्तशक्तये तथा चाऽस्त्रं स्यात् ।
समुनिच्छन्दोदेवतयुक्तं तदङ्गपट्कमिति कथितम् ॥ २९
करदेहमुखन्यासं मन्त्री पूर्ववदाचरेत् ।
कलाः प्रविन्यसेद्देहे वक्ष्यमाणक्रमेण तु ॥ ३०
ताः स्युः पञ्च चतस्रोऽष्टौ त्रयोदश चतुर्दश ।
अष्टत्रिंशत्कलाः सम्यक् न्यस्तव्या मन्त्रवित्तमैः ॥ ३१

रजा रक्षा रतिः पाल्या कामा संयमिनी क्रिया [किया] ।
बुद्धिः स्थिरा च रात्रिश्च भ्रामिणी मोहनी जरा ॥

इति वामदेवकलाः ।

बुद्धिः सिद्धिर्धृतिर्लक्ष्मीर्मेधा प्रज्ञा प्रभा सुधा ।

इति सद्योजातकलाः । एताश्च पञ्चब्रह्मकलाभिः सार्धं न्यस्तव्याः । अथवैः सार्धं वक्ष्यामीत्याह—सपञ्चभिरिति ॥ २५॥२६ ॥

इन्द्रियतारसमेतमिति । ऐं क्लीं श्रीं हसखफ्रें ह्सौः सर्वज्ञाय सर्वात्मने हृदयाय नमः इति हृन्मन्त्र इत्यर्थः । पञ्चप्रणवयोगः शिरआदिष्वपि समानः । स्वाहाय इत्यत्र पूर्वं नित्यपदं योज्यमित्याचार्याः । अस्त्रेऽपि श्लौमित्यस्यानन्तरं क्लौमिति योज्यम् । मन्त्रवित्तमैरिति । प्रणवशक्तिप्रासादयोगः पदविभागश्च कथितः ।

ईशानः सर्वविद्यानामीश्वरः सर्वभूतानां ब्रह्माधिपतिर्ब्रह्मणोऽधिपतिर्ब्रह्मा शिवो मे अस्तु सदाशिवोम् ।

तत्पुरुषाय विद्महे महादेवाय धीमहि तन्नो रुद्रः प्रचोदयात् ।

अघोरेभ्योऽथ घोरेभ्यो घोरघोरतरेभ्यश्च सर्वतः सर्वशर्वेभ्यः नमस्ते अस्तु रुद्ररूपेभ्यः ।

दिक्षु प्राग्याम्यवारीड्वसुपनिजभुवामैन्द्रवारार्किराज्ञां
हृद्ग्रीवांसद्वयीनाभ्युदरचरमवक्षःसु गुह्याण्डयोश्च ।
सोर्वोर्जान्वोः सजङ्घास्फिगुभयकटिपार्श्वे च पद्दोस्तलेषु
घ्राणे के बाहुयुग्मेष्वपि विशदमतिर्विन्यसेदङ्गुलीभिः ॥ ३२
विन्यासः प्रतिमाकृतौ च नितरां सान्निध्यकृत् स्यादयं
देहे वापि शरीरिणां निगदितः सामर्थ्यकारीति च ।
न्यासे यत्र तथाऽमुनैव दिनशो विन्यस्तदेहः पुमान्
क्षेत्रं देशमसुष्य योजनमितं शैवागमज्ञा विदुः ॥ ३३
न्यस्यैवं पञ्चभिर्ब्रह्मभिरथ शिवमाराधयेद्भिराभि-
र्मध्यप्राग्याम्यसौम्यापरदिशि पुनरङ्गैरनन्तादिभिश्च ।
व्योमाद्यैर्दिशायैः पुनरपि कुलिशाद्यैर्यजेदेवमुक्तं
पाञ्चब्राह्मं विधानं सकलसुखयशोभुक्तिमुक्तिप्रदं च ॥ ३४
पञ्चाक्षरविहितविधिं वक्ष्ये जगतामभीष्टसिद्धिकरम् ।
सिद्धेन येन देही प्रेत्येह च वाञ्छितं पदं लभते ॥ ३५

वामदेवाय नमः । ज्येष्ठाय नमः । रुद्राय नमः । कालाय नमः । कलविकरणाय नमः । बलाय नमः । बलविकरणाय नमः । बलप्रमथनाय नमः । सर्वभूतदमनाय नमः । मनोन्मनाय नमः ।

सद्योजातं प्रपद्यामि सद्योजाताय वै नमः । भवे अभवे अनादिभवे भजस्व मां भवोद्भवाय नमः ॥ २७॥२८॥२९॥३०॥३१ ॥

न्यासक्रममाह—दिक्ष्विति । शिरोदिक्ष्वित्यर्थः । ऐन्द्रेत्यादिना वक्त्रादि तत्पुरुषन्यासस्थानान्युच्यन्ते । हृदित्यादिना अघोरकलान्यासस्थानानि । गुह्येत्यादिना वामकलान्यासस्थानानि । पद्दोरित्यादिना सद्योजातकलान्यासस्थानानि । अङ्गुलीभिरित्यङ्गुष्ठाद्यङ्गुलीभिः क्रमेणेशानकलादि न्यसेदित्यर्थः । ओं ह्रीं ह्रौं नमः शिवाय ईशानः सर्वविद्यानां शशिन्यै नमः इत्यादयो मन्त्राः ॥ ३२॥३३॥३४ ॥

पञ्चब्रह्मविधानमभिधाय तदात्मकस्य पञ्चाक्षरस्य विधिं वदन् विनियोगमाह—पञ्चाक्षरेति । जगतामिति । पञ्चाक्षरमन्त्रे सर्वेषामधिकार उक्तः । न केवलं प्रातिमात्रेष्टसिद्धिः किन्तु साधितेनैवेत्याह—सिद्धेनेति ॥ ३५ ॥

दीर्घौ विषौ विसर्गौ मृत्युः साक्षौ च सवाचरः पवनः ।
ताराद्भवति यदस्मात्तदादिरभिधीयते मनुप्रवरः ॥ ३६
अस्याऽचराण्यसूनि च पञ्च स्युः पञ्चभूतगानि तथा ।
जगदपि भूताख्यं तेन हि जगदात्मतोदिताऽस्य मनोः ॥
प्रोक्तस्यादिकं पूर्वमङ्गवर्णैस्तु मन्त्रजैः ।
षडङ्गुलीदेहवक्त्रेषु मूलमन्त्राक्षरादिकान् ॥ ३८
न्यसेत्तत्पुरुषाघोरसद्योवामेशसञ्ज्ञकान् ।
सतर्जनीमध्यमान्त्यानामिकाङ्गुष्ठकेषु च ३९
वक्त्रहृत्पादगुह्याख्यमूर्धस्वपि च नामभिः ।
प्राग्याम्यवारुणोदीच्यवक्त्रेष्वपि च मूर्धनि ॥ ४०
बिभ्रद्दोर्भिः कुठारं मृगमभयवरौ सुप्रसन्नो महेशः
सर्वालङ्कारदीप्तः सरसिजनिलयो व्याघ्रचर्मात्तवासाः ।
ध्येयो मुक्तापरागामृतरसकलिताद्रिप्रभः पञ्चवक्त्र-
स्त्र्यक्षः कोटीरकोटीघटिततुहिनरोचिःकलोत्तुङ्गमौलिः ॥ ४१
अचरलक्षचतुष्कं जप्यात्तावत्सहस्रमपि जुहुयात् ।
शुद्धैस्तिलैर्घृतैर्वा दुग्धान्नैर्दुग्धभूरुहैध्मैर्वा ॥ ४२
तत्पुरुषाद्याः सर्वे प्रधानसम्प्रोक्तबाहुहेतियुताः ।
उल्लसितमुखचतुष्कास्तेजोरूपो विलक्षणस्त्वीशः ॥ ४३
आवृतिराद्या मूर्तिभिरङ्गैरन्याऽपराऽप्यनन्ताद्यैः ।
अपरोमादिभिरमरेन्द्राद्यैरपरा तदायुधैः प्रोक्ता ॥ ४४
कथयामि मनोर्विधानमन्यन्मुनिपूज्यं प्रवरं पिनाकपाणेः ।
स्वतनौ परिकल्प्य पीठमङ्गान्यपि विन्यस्य तथैव मन्त्रवर्णान् ॥
हृन्मुखांसोरुयुग्मेषु षड्वर्णान् क्रमशो न्यसेत् ।
कण्ठमूले तथा नाभौ पार्श्वयुक्पृष्ठहृत्सु च ॥ ४६

प्रणवस्य भूतयोन्यात्मत्वमितरेषां भूतात्मत्वं च वदन् न्यासादौ मन्त्रविशेषान् आह—तारादिति । अनेन चाऽचरतत्त्वन्यासः सूचितः ॥ ३६॥३७ ॥

प्रोक्तं पूर्वमिति प्रासाद इत्यर्थः । यं बीजम् । आय शक्तिः ॥ ३८—४८ ॥

मूर्द्धास्यनेत्रघ्राणेषु दोःपत्सन्ध्यग्रकेषु च ।
सशिरोवक्त्रहृदयजठरोरुपदेष्वपि ॥ ४७
हृदाननपरश्वेणाभीत्याख्यवरदेषु च ।
मुखांसहृदयेषु त्रीन् परान् पादोरुकुक्षिषु ॥ ४८
ऊर्ध्वाधः क्रमशः कुर्याद्गोलकन्यासमुत्तमम् ।
पुनस्तत्पुरुषाघोरसद्योवामेशसंज्ञकान् ॥ ४९
ललाटजठरह्रांसहृदयेषु क्रमान्न्यसेत् ।
पुनस्तत्प्रतिपत्त्यर्थं जपेन्मन्त्रमिमं सुधीः ॥ ५०
नमोऽस्तु स्थाणुभूताय ज्योतिर्लिङ्गाम्र[मृ]तात्मने ।
चतुर्मूर्तिवपुश्छायाभासिताङ्गाय शम्भवे ॥ ५१
कुर्यादनेन मन्त्रेण निजदेहे समाहितः ।
मन्त्री पुष्पाञ्जलिं सम्यक् त्रिशः पञ्चश एव च ॥ ५२
पूर्वोक्त एव पीठे प्रागङ्गैर्मूर्तिभिः शक्तिभिस्तदनु ।
वृषपालचण्डदुर्गागुहनन्दिगणपसैन्यपाः पूज्याः ॥ ५३
पूज्याश्च वासवाद्याः पुनरुपहारैः क्रमेण भक्तिमता ।
अभ्यर्चिते हुते च स्तोतव्यः संस्तवेन पुनरीशः ॥ ५४
नमो विरिञ्चिविष्ण्वीशभेदेन परमात्मने ।
सर्गसंस्थितिसंहारव्याहृति[वृत्ति]व्यक्तमूर्तये ॥ ५५
नमस्तुर्याप्रोट्भूतभूतभौ[भू]तात्मने भुव. ।
भूरिभारार्तिसंहर्त्रे भूतनाथाय शूलिने ॥ ५६
विश्वग्रासाय विलसत्कालकूटविषाशिने ।
तत्कलङ्काङ्कितग्रीवनीलकण्ठाय ते नमः ॥ ५७
नमो ललाटनयनप्रोल्लसत्कृष्णवर्त्मना ।
ध्वस्तस्मरनिरस्ताधियोगिध्येयाय शम्भवे ॥ ५८

मन्त्रमिदं सुधीरिति । मन्त्रार्थगतमानस इत्यर्थः ॥ ५०॥५१॥५२ ॥
मन्त्री पुष्पाञ्जलिमिति । मूलमन्त्रयोगमाह । सम्यगिति । सप्रतिपत्तिकमित्यर्थः ॥ ५३—६६ ॥

नमो देहार्धकान्ताय दग्धदक्षाध्वराय च ।
चतुर्वर्गे[र्षे]ष्वभीष्टार्थदायिने मायिनेऽणवे ॥ ५८
स्थूलाय सूक्ष्मभूताय शूलदारितविद्विषे ।
कालहन्त्रे नमश्चन्द्रखण्डमण्डितमौलये ॥ ६०
विवाससे कपर्दान्तर्भ्रान्ताहिसरिदिन्दवे ।
देवदैत्यासुरेन्द्राणां मौलिघृष्टाङ्घ्रये नमः ॥ ६१
भस्माभ्यक्ताय भक्तानां भुक्तिमुक्तिप्रदायिने ।
व्यक्ताव्यक्तस्वरूपाय शङ्कराय नमो नमः ॥ ६२
नमोऽन्तकान्धकरिपवे पुरद्विषे
नमोऽस्तु ते द्विरदवराहभेदिने ।
विषोल्लसत्फणिवरबद्धमूर्तये
नमः सदा वृषवरवाहनाय ते ॥ ६३
वियन्मरुद्धुतवहवार्वसुन्धरा-
मखेशरव्यमृतमयूखमूर्तये ।
नमः सदा नरकभयापभेदिने
भवेह नो भवभयभङ्गकृद्विभो ॥ ६४
स्फुलेन्दुखण्डपरिमण्डितमौलिमेव-
मुद्वासयेत् पुनरमुं हृदयाम्बुजे स्वे ।
अभ्यर्च्य देह[व]मपि संयतचित्तवृत्ति-
र्भूत्वा शिवो जपतु मन्त्रमहेशमेनम् ॥ ६५
सन्तर्प्य विप्रान् पुनरेवमेव संपूजयेदिन्दुकलावतंसम् ।
जपेद्यथाशक्ति शिवस्वरूपी भूत्वा तथाऽन्ते च शिवः स भूयात् ॥
अमुमेव मनुवरं मनुलक्षं हृल्लेखया अभितो निरुद्धम् ।
जप्त्वा नृपतरुसमिधां मधुरयुजां मनुसहस्रमपि जुहुयात् ॥ ६७

शक्तिपञ्चाक्षरविधानमाह—अमुमेवेति । ह्राडादियुतेन षड्वर्णेण अङ्गानि । ऋष्यादिकं पूर्ववत् । ओं बीजम् । ह्रीं शक्तिः । अष्टाक्षरस्याप्येवमेव बीजशक्ती । पञ्चार्णोक्तान्यङ्गानि । इति ह्राडादियोगबाधकं न भवति ॥ ६७—७२ ॥

वन्दे हरं वरदशूलकपालहस्तं
साभीतिमद्रिसुतयोज्ज्वलदेहकान्तिम् ।
वामोरुपीठगतया निजवामहस्त-
न्यस्तारुणोत्पलयुजा परिरब्धदेहम् ॥ ६८

आवृतिरङ्गैराद्या द्वल्लेखाद्याभिरनु तृपाद्यैश्च ।
मातामैशैरुक्तं पञ्चावरणं विधानमीशस्य ॥ ६९

आप्यायिनी शशियुताऽप्यरुणाऽग्निमाया-
विन्द्वन्विता च नकुली भुवनेन्दुयुक्ता ।
दीर्घौ कलायुतविपश्च शिवाद्यवर्णाः
स्याच्छूलिनो मनुरयं वसुवर्णयोगी ॥ ७०

वामाङ्कन्यस्तवामेतरकरकमलायास्तथा वामबाहु-
न्यस्तारक्तोत्पलायाः स्तनविधृतलसद्वामबाहुः प्रियायाः ।
सर्वाकल्पाभिरामो धृतपरशुमृगेष्टः करैः काञ्चनाभो
ध्येयः पद्मासनस्थः स्मरललिततनुः सम्पदे पार्वतीशः ॥ ७१

पञ्चार्णोक्ताङ्गाद्यः पञ्चब्रह्मप्रदिष्टपूजश्च ।
वसुमितलक्षजपोऽयं मन्त्रस्तावत्सहस्रहोमश्च ॥ ७२

इति जपहुतपूजाध्यानकैरीशयाजी
प्रियतरचरितः स्यात् सर्वतो देहभाजाम् ।
धनविभवयशःश्रीसम्पदा दीर्घजीवी
तनुविपदि च शैवं तत्परं धाम भूयात् ॥ ७३

इति श्रीप्रपञ्चसारे सप्तविंशः पटलः ।

इति श्रीपद्मपादाचार्यकृते प्रपञ्चसारविवरणे
सप्तविंशः पटलः ।

अष्टाविंशः पटलः ।

अथ प्रवक्ष्यते मन्त्रो दक्षिणामूर्त्तिसंज्ञितः ।
जपतामिष्टसंसिद्धिविधानसुरपादपः ॥ १
अद्रिः क्षिणा कालकर्णकामिकायुपयेचराः ।
तुभ्यामध्यगताः स्मुर्ध्यं वटमूलनिवासिने ॥ २
नैधाष्टनिरताङ्गाय नमो रुद्राय शम्भवे ।
तारशक्तिनिरुद्धोऽयं मन्त्रः षट्त्रिंशदक्षरः ॥ ३
शुकः प्रोक्तो मुनिश्छन्दोऽप्यनुष्टुप् समुदाहृतम् ।
दक्षिणामूर्त्तिरुद्रोऽस्य देवता समुदाहृता ॥ ४
तारशक्त्यादिकैर्ङाद्यन्तैर्मन्त्राक्षरैः क्रमात् ।
ऋत्वक्षिवसुवस्वग्निगुणवर्णविभागशः ।
मन्त्री कुर्यात् षडङ्गानि जातियुक्ति समाहितः ॥ ५
कालिकाश्रुतिदृग्गण्डद्वयनासास्यके दश ।
दोःसन्धिकण्ठाननहृन्नाभिकव्यन्धुषु क्रमात् ॥ ६
पत्सन्धिषु पुनर्द्वाभ्यां मन्त्रविद्व्यापकं न्यसेत् ।
एवं न्यस्तशरीरोऽथ चिन्तयेन्मन्त्रदेवताम् ॥ ७
मुद्रां भद्रार्थदात्रीं सपरशुहरिणां बाहुभिर्बाहुमेकं
जान्वासक्तं दधानो भुजगवरसमाबद्धकक्षो वटाधः ।
आसीनश्चन्द्रखण्डप्रतिघटितजटः क्षीरगौरस्त्रिनेत्रो
दद्यादाद्यैः शुकाद्यैर्मुनिभिरभिवृतो भावशुद्धिं भवो वः ॥ ८

एवं पञ्चवक्त्रस्य शिवस्य मन्त्रानभिधाय दक्षिणवक्त्रप्रधानं सौम्यमन्त्रमाह—अथ प्रवक्ष्यत इति। इष्टेति। विनियोग उक्तः। ओं बीजम्। ह्रीं शक्तिः। मन्त्री कुर्यादिति। सर्वत्रादियोग उक्तः ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥

द्वाभ्यां मन्त्रविदिति। प्रणवशक्त्योः सर्वत्र योगं जानन्नित्यर्थः [आद्यन्तप्रणवशक्त्योरेकत्वं जानन्नित्यर्थ इति पदार्थादर्शधृतपाठः] ॥ ६ ॥ ७ ॥

ध्यानमाह—मुद्रामिति ॥ ८ ॥

प्राक्प्रोक्तविधानेन च सम्यक् संपूज्य साधु कलशाद्यैः ।
कृतसंदीपो मन्त्री जप्यादेनं मनुं समाहितधीः ॥ ९
द्वात्रिंशदयुतमानं प्रतिजप्य जुहोतु तद्दशांशमितैः ।
दुग्धाप्लुतैस्तिलैर्वा साज्येन पयोऽम्बसा हयेनाऽपि ॥ १०
जप्त्वैवं मन्त्रमेनं दिनमनु गिरिशं पूजयित्वा च हुत्वा
स्तुत्वा नत्वा मनोवाक्तनुभिरवहितः प्राप्य कामानशेषान् ।
व्याख्याता चागमानां भुवि कविषु वरः साधु वेदान्तवेदी
वादीट् सोऽद्वैतविद्याफलममलतरं याति शैवं पदं तत् ॥ ११
जीवशिखिकर्णरेफान् प्रतिवीप्सा प्रादिकांश्च पुनरपि तान् ।
मेधाप्यायिनियान्तांस्तानेव तरान्तिकान् सतनुरूपान् ॥ १२
आभाप्य घटप्रघटौ सकहवमौ बन्धघातयौ वीप्सा ।
प्रोक्ता वर्मास्त्रावधि समुद्धरेच्छक्तिपूर्वकं मन्त्रम् ॥ १३
ऋषिरस्याऽघोराख्यः संप्रोक्तस्त्रिष्टुबुच्यते छन्दः ।
रुद्रोऽप्यघोरपूर्वः संप्रोक्ता देवताऽस्य मनोः ॥ १४
हृत् पञ्चभिस्तदर्णैः शिरोऽपि षड्भिः शिखा तथा दशभिः ।
तावद्भिरेव कवचं दृगष्टभिर्द्वादशभिरपि चाऽस्त्रम् ॥ १५
कदृगास्यकण्ठहृन्नाभ्यन्धूरुषु जानुजङ्घयोः पदयोः ।
एकादशधा भिन्नैर्मन्त्रार्णैर्न्यसतु विग्रहे मन्त्री ॥ १६
पञ्चभिरथो सपड्भिर्द्वाभ्यामप्यष्टभिश्चतुर्भिश्च ।
षड्भिश्चतुर्लयैश्च च षड्भिर्द्वाभ्यां च भेदितैः क्रमशः ॥ १७
कालाभ्राभः कराग्रैः परशुडमरुकौ खड्गखेटौ च बाण-
ष्वासौ शूलं कपालं दधदतिभयदो भीषणास्यस्त्रिनेत्रः ।

कृतसंदीपो मन्त्रीति । प्रणवनमस्कारं पश्चात्प्रयोग उक्तः [न्यासमन्त्रादौ प्रणवनमस्कारयोग उक्त इति पदार्थादर्शोद्धृतपाठः] ॥ ८ ॥

इतरेणापीत्यपिशब्दार्थः ॥ १० ॥ ११ ॥

दधिपयःप्रभृतिभिर्यजेदित्याह—जीवेति ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥

विग्रहे मन्त्रीति । न्यासमन्त्रेषु प्रणवनमआदियोगार्थः । हुं बीजम् ।
ह्रीं शक्तिः ॥ १६॥१७॥१८॥१९॥२० ॥

रक्ताकाराम्बरोऽहिप्रवरघटितगात्रोऽरिनागग्रहादीन्
खादन्निष्टार्थदायी भवदनभिमतोच्छित्तये स्यादघोरः ॥ १८
स्वच्छो मुमुक्षोस्तु भवेदघोरः काम्यक्रियायामपि रक्तवर्णः ।
कृष्णोऽभिचारे ग्रहवैकृते च प्रोक्तो जपः स्यादपि लक्षमानः ॥ १९
घृताप्लवसिक्तैस्तिलतण्डुलैश्च जपावसाने जुहुयाद्दशांशम् ।
घृतप्लुतैर्वाऽथ हविर्भिरेव तावत्प्रयुञ्जन् समुपैति कामान् ॥ २०
छद्मेखास्थितसाध्याक्षरविलसत्कर्णिकं कलावीतम् ।
वर्गाष्टकान्तकेसरमन्त्ये सहलक्षयाक्षरोल्लसितम् ॥ २१
मन्त्राक्षरत्रयोग्रहलमध्यदलाग्रकस्य तद्बाह्ये ।
वह्निपुटास्त्रिसमाश्रितकवचास्त्रं प्रतिविलिख्य यन्त्रमिदम् ॥ २२
कृत्वा समाप्य मण्डलमत्र विनिःक्षिप्य पूरयेत् कलशम् ।
पीठे पिनाकपाणेर्गव्यैर्वा क्वाथकृप्ततोयैर्वा ॥ २३
अङ्गावृतेरनु च हेतिभिरीरिताभिः
पश्चाच्च मातृभिरथाऽपि दिशाधिनाथैः ।
संपूजयीत विधिनेति षडक्षरोत्थ-
मार्गेण वा मनुपरिस्फुरणाय मन्त्री ॥ २४
आज्यापामार्गसमित्तिलसर्षपपायसाज्यकैश्च पृथक् ।
रात्रौ सहस्रहोमाद्भूतापस्मारादिशान्तिरुद्दिष्टा ॥ २५
सितकिंशुकनिर्गुण्डीकनकापामार्गजन्मनां समिधाम् ।
पृथगपि सहस्रहोमान्निग्रहमोक्षोऽचिराद्ग्रहाणां स्यात् ॥ २६

पूजायन्त्रमाह—छद्मेति । साध्याक्षरमिति । साधकाद्यक्षरस्योपलक्षणम् । कलावीतमिति । स्वरैर्वेष्टितमध्यबीजमित्यर्थः । अन्त्ये सहलक्षयाक्षरोल्लसितमिति । अन्त्ये दले सहलक्षयाक्षरोल्लसितम् । क्षयाक्षरं क्षकारः । उक्तं हि भुवनं कपत इति । स एव लकारेण सह वर्तत इति सहलक्षयाक्षरं तेनोल्लसितमित्यर्थः । अथवा हकारलकाराभ्यां सह वर्तमानं क्षकारं तेनाऽन्त्येन सहसितमित्यन्यदलेऽक्षरत्रयलेखनमनेन दर्शितम् । समाप्य मण्डलमिति । इन्द्राद्यग्न्यादिकं बहिः कल्पयित्वेत्यर्थः ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥

परिस्फुरणं सिद्धिः । मन्त्रीति । प्रणवशक्तिपुटितत्वमुक्तम् ॥ २४॥२५॥२६ ॥

गव्याज्यैर्जुहुयात् पृथग्दशशतं मन्त्री मयूरेधकै-
र्भूयस्तैश्चतुरङ्गुलैश्च शिवपञ्चम्यां निशायां हुनेत् ।
सर्पिर्मार्गसपञ्चगव्यचरुभिः सर्पिः ससंपातकं
हुत्वा तत् प्रतिभोजयेत् प्रतिशमं यान्त्येव सर्वे ग्रहाः ॥ २७
षट्कोणे कर्णिकायां स्फुरयुगलयुतां साध्यगर्भाञ्च शक्तिं
कोणाग्रे प्रस्फुरद्वन्द्वकमथ विलिखेन्मन्त्रवर्णान् दलेषु ।
षड्वेदद्वन्द्वषड्वेदकचतुर्युगषट्संख्यकान् बाह्यषट्के
वर्मास्त्राख्यां तदेतद् ग्रहगदभयहृद् यन्त्रमाघोरमाहुः ॥ २८
न च रिपवो न च रोगा न ग्रहपीडा न शस्त्रबाधा च ।
न च वेलरुजो मर्त्यान् स्पृशन्त्यघोरास्त्रमन्त्रजापरतान् ॥ २९
तस्मादघोरास्त्रमनुं प्रजप्यात् समर्चयेत्तद्विहितं विधानम् ।
हुनेच्च तेनैव समस्तवाञ्छासंसिद्धये चाऽथ विमुक्तये च ॥ ३०

खसप्तमः कर्णयुतोऽर्धचन्द्रवान्
कुपञ्चमो द्यौन्दुयुतो ध्रुवादिकः ।
मनुस्त्वयं मृत्युजयात्मकः स्फुटं
समीरितः साधकरक्षणक्षमः ॥ ३१

ऋषिरस्य कहोलाख्यश्छन्दो देव्यादिका च गायत्री ।
स्याद्देवता च मृत्युञ्जयरुद्रोऽङ्गान्यथाचरेद् भृगुणा ॥ ३२

पुटितनलिनसंस्थं मौलिवल्लेन्दुरेखा-
गलदमृतजलार्द्रं चन्द्रवह्न्यर्कनेत्रम् ।
स्वकरकलितमुद्रापाशवेदाक्षमालं
स्फटिकरजतमुक्तागौरमीशं नमामि ॥ ३३

मन्त्री मयूरेति । शक्त्यनन्तरं चिन्तामणियोग उक्तः ॥ २७॥२८॥२९॥३० ॥

शिवस्यैवोर्ध्वपञ्चप्रधानं मन्त्रवर्यमाह — खसप्तम इति ॥ ३१ ॥

षडङ्गान्यथाचरेत् भृगुणेति । नाभिहृद्भ्रूमध्येषु षडक्षरन्यासानन्तरं दीर्घस्वरयुतेन भृगुणा षडङ्गान्याचरेदित्यर्थः । जूं बीजम् । सः शक्तिः ॥ ३२ ॥

स्फटिकरजतमुक्तायुपमिति । एकैकाक्षरप्रधानेषु मध्यमादिषु ध्यानेष्वपि सर्वविशेष उक्तः ॥ ३३ ॥

जप्यो ऽयं मन्त्रवर्यस्तिलचरु दीक्षापूर्वं होमकृत् स्याद्द्रव्यैः ।
दुग्धाज्याक्तैः शुद्धखण्डैर्गुडूच्या गुर्वादेशात् साधको हव्यवाहे ॥ ३४
अर्चा कार्या नित्यशः शैवपीठे स्यादप्यङ्गैर्लोकपालैस्तदस्त्रैः ।
सम्यक् पूजावस्तुभिर्मन्त्रजापी प्रोक्तं ह्येतन्मृत्युजेतुर्विधानम् ॥ ३५
इति जपहुतार्चनादिभिः सिद्धो मन्त्रोक्तमूर्तिविहिततनुः ।
समाचरेन्निजान्तर्योगं कृत्यापमृत्युनाशकरम् ॥ ३६
तारनालमथ मध्यपत्रकं ह्याद्यकर्णिकयुतं क्रमोत्क्रमात् ।
चिन्तयेन्नियतमन्तरा शिवं नौरजे च नियतायुषेऽब्जयोः ॥ ३७
ऊर्ध्वाधः प्रोतपद्मद्वयदलनिचितैरक्षरैस्तैर्ध्रुवाद्यै-
राद्यन्तैर्मन्दमन्दप्रतिगलितसुधापूरसंसिच्यमानम् ।

गुर्वादेशादिति । द्रव्यदेवतैक्यज्ञत्वमुक्तम् ॥ ३४ ॥

सम्यक् पूजावस्तुभिरिति । अमृतमयैरित्यर्थः । मन्त्रजापीति । मन्त्रा-त्मता मन्त्रे चोता च । मन्त्रजापीत्यनेनाऽर्चा विशिनष्टि । शिवपदादाविर्भूय तत्रैव विलीनया माययाऽमृतमय्याऽर्चा कार्येत्यर्थः । वक्ष्यमाणमन्त्रेणाऽर्चा कार्येति भावः ॥ ३५ ॥

मन्त्रोक्तमूर्तिविहिततनुरिति । मन्त्रगततत्तदक्षराणुगतज्ञसत्तरपञ्चकेन सार्धम् उक्तैरीशानादिमूर्तिभिर्विहिततनुरिति । प्रणवादिप्रधानयोगेषु न्यासविशेषाः कथिताः । तत्र प्रणवप्रधानयोगे ओ ए ऊ ई अं इति बीजैः सार्धमीशानादि-मूर्तिभिः मूर्त्तवक्त्रन्यासं कुर्यात् । यौमित्यादिभिः सार्धं वा । इतरयोस्तु योगयोर्ज्वौं सौमित्यादिभि. सार्धं न्यासः कार्यः । स॰: सार्धं समष्टिमूर्तेरित्यर्थ-सिद्धमेतत् ॥ २६ ॥

प्रणवप्रधानं योगमाह—तारेति । क्रमोत्क्रमादिति । ऊर्ध्वाधोमुखपद्मद्वयं क्रमोत्क्रममन्त्रात्मकं चिन्तनीयमित्युक्तम् । चिन्तयेन्नियतमन्तरा शिवमिति । नियतमन्तरा नियतस्य नित्यस्य मायाबीजस्याऽनुलोमविलोममन्त्रमध्यस्थितस्य अन्तरा मध्ये शिवं पञ्चाक्षरमित्यर्थः । ततो ध्यानार्थमीं नमः शिवाय ईमिति मन्त्रः सूचितः अनुलोमविलोममध्ये । अत्र च शिवः स्फटिकनिभः स्त्रीरूपी वीणावादनपरो ध्येयः ॥ ३७ ॥

अस्मिन्नेव योगे मन्त्रान्तरं शिववाचकमाह—ऊर्ध्वाध इति । पूर्ववत् पद्मद्वयं षट्दल्पत्र दलेष्वपि अक्षरत्रयं लेख्यमित्याह—दलनिचितैरक्षरैरिति । स्वरविशिष्टा-

ईशानं सूक्ष्मरूपं विमलतरसुषुम्नान्तरा सन्निषण्णं
ध्यायन्नाप्नोति रोगैर्नियतपरिहृतस्तत्क्षणाद्दीर्घमायुः ॥ ३८
आदौ तारं विलिखतु ससाध्याह्वयं कर्णिकायां
दिक्पत्रेष्वप्यपरमपरं वाऽपि तत्कोणकेषु ।
भूयो भूमेः परमनु मृगाङ्कं तदस्रेषु टान्तं
जप्त्वा वन्ध्यग्रहगदविषध्वंसि यन्त्रं तदेतत् ॥ ३९
इति कृतयन्त्रविभूषितमण्डलमध्ये निधाय कलशमपि ।
आपूर्य चाऽभिषिञ्चेच्छ्रीवश्यकरं ग्रहाभिचारहरम् ॥ ४०
ततश्छिन्नोद्भवानाञ्च समिद्भिश्चतुरङ्गुलैः ।
दुग्धसिक्तैः समिद्धेऽग्नौ षट्सहस्रद्वयं हुनेत् ॥ ४१
यस्तु वह्नौ जुहोत्येवं यावत्संख्येन साधकः ।
तावत्संख्यैः सुधाकुम्भैरग्निः प्रीणाति शङ्करम् ॥ ४२
आप्यायितोऽग्निना शर्वः साधकस्येप्सितान् वरान् ।
प्रदद्याद्दायुराद्यांश्च दुरन्तान् प्रलयान्तिकान् ॥ ४३
मन्त्रान्ते साध्याख्यां पालययुगलं प्रतीपमपि मन्त्रम् ।
प्रोक्त्वा समापयेन्मनुमयमपि मृत्युञ्जयाह्वयो मन्त्रः ॥ ४४

नामस्वराणां लेखनं कर्तव्यमित्याह—आद्यन्तैरिति । अ आ इत्यादयः अन्ते येषामक्षराणां तान्याद्यन्तानि तैरित्यर्थः । तस्मात् प्रणवसम्बन्धिभिः स्वरैः केसरस्थाने संवेष्ट्य जकारसम्बन्धिभिः स्वरैः दलमध्ये वेष्टयित्वा सकारसम्बन्धिभिः स्वरैः दलाग्रे वेष्टयेदित्यर्थः । पूर्वोक्तयन्त्रेऽपि समानमेतत् वेष्टनत्रयम् । ईशानं सूक्ष्मरूपमिति मन्त्रविशेषमाह । इकारः सूक्ष्मशब्दार्थः । ततः ईं ईशानाय नमः ईं इति मन्त्रः सिद्धः अनुलोमविलोमभध्ये । अत्र [illegible] शिवो वीणावादनपरो ध्येयः ॥ ३८ ॥

बाह्यप्रयोगाङ्गं यन्त्रमाह—आदौ तारमिति ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥

होमकाले प्रतिपत्तिमाह—तावत्संख्यैरिति ॥ ४२ ॥ ४३ ॥

मध्यबीजप्रधानमान्तरं योगमाह—मन्त्रान्त इति । मन्त्रमपि प्रोक्त्वा प्रतीपं प्रतिलोमं समापयेदित्यन्वयः । पालयेत्यस्याऽन्ते ज्वीं नमः शिवाय ज्वोमित्येतन्मन्त्रमुक्त्वा प्रतिलोममुच्चरेदित्यर्थः । रजतवर्णा मुद्रापुस्तकधरा देव्यत्र

अथवाऽमलकमलपुटान्तरितं शिशुवेशभूषणं रुद्रम् ।
ध्यात्वा जप्याद् यथावद् भूतक्षमा मृत्युनाशनं दृष्टम् ॥ ४५
चतुरङ्गुलिपरिमाणैरमृताखण्डैरथाऽर्कसाहस्रम् ।
जुहुयाच्च दुग्धसिक्तैरारोग्यायाऽऽयुषे च लक्ष्म्यै च ॥ ४६
अमृता वटतिलदूर्वाः पयो घृतं पायसं क्रमेणेति ।
सप्तद्रव्याण्युक्तान्येतैर्जुहुयात् पृथक् सहस्रतयम् ॥ ४७
तीव्रे ज्वरे घोरतरेऽभिचारे सोन्मादके दाहगदे च मोहे ।
तनोति शान्तिं न चिरेण होमः सञ्जीवनं चाऽब्दशतप्रमाणम् ॥ ४८
सम्भोजयेद्धोमदिनेषु विप्रान् सप्ताधिकान् स्वादुभिरन्नभोज्यैः ।
सतर्णका गाश्च हुतावसाने दद्याद् द्विजेभ्यो हुतकर्मकृद्भ्यः ॥ ४९
निजजन्मदिने शतं शतं यो जुहुयाद् द्रव्यवरैश्च सप्तसंख्यैः ।
मधुरैः प्रतिभोजयेच्च विप्रानभिवाञ्छन्नियमेन दीर्घमायुः ॥ ५०
अथवा सप्तभिरेतैर्द्रव्यैरेकेन वा सहस्रतयम् ।
जन्मर्क्षहोममावान्निरुपद्रवमुत्तमं व्रजेदायुः ॥ ५१
दूर्वात्रितयैर्जुहुयान्मन्त्रविदेकादशाहुतीर्दिनशः ।
जित्वाऽपमृत्युरोगान् प्रयात्यसावायुषश्च दैर्घ्यमपि ॥ ५२
जन्मर्क्षाणां त्रितये छिन्नाकाश्मर्यवकुलजैर्विधृमैः ।
क्रमशो जुहुयात् सहस्रं नश्यन्त्यपमृत्युरोगदुरितानि ॥ ५३

ध्येया । पुनः पूर्ववदक्षरत्रयविशिष्टषोडशस्वरयुक्तं पद्मद्वयं सञ्चिन्त्य तन्मध्ये मुद्रापुस्तकधरं शिवं सञ्चिन्त्य पालयान्ते क्ष्रौं ईशानाय नमः क्ष्रौमिति जपित्वा प्रतिलोमं जपेदिति मध्यबीजयोगः ॥ ४४ ॥

वक्षोरस्थेऽचाम्भाने. योगादिकमाह—अथवेति । अमलदलं चर्तदलं स्वरविशिष्टमवाप्यनुलोमविलोममन्त्रात्मकं द्रष्टव्यम् । स्त्रिं नमः शिवाय स्त्रौमिति देवीमन्त्रः । स्त्रिं ईशानाय नमः स्त्रौमिति देवमन्त्रः । तत्र त्रिवर्षं दिग्वाससं विचित्रकिङ्किण्याद्यलंकृतं वामहस्ते अर्धेन्दुधरं तमेव दक्षिणहस्तेन भक्षयन्तं सुप्रसन्नं देवं देवीं च ध्यायेत् । अर्धनारीश्वरो वा सर्वत्र ध्येय इति ॥ ४५ ॥

॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ ५० ॥ ५१ ॥

मन्त्रविदेकादशाहुतीरिति । पञ्चाक्षरयोग उक्तः ॥ ५२ ॥ ५३ ॥ ५४ ॥

सितसिद्धार्थैः सहस्राहुत्या नश्यन्त्युपद्रवा ज्वरजाः ।
तद्वदपामार्गहुतान्मृत्युञ्जयमप्यरोगतां लभते ॥ ५४

प्रोक्तैर्ध्यानजपार्चनाहुतविधानाद्यैश्च मृत्युञ्जयं
यो मन्त्री प्रभजेन्मनुं प्रतिदिनं प्रातः प्रसन्नाशयः ।
तस्येष्टानि भवन्ति संस्तुतिरपि स्फीता च पुत्रादयः
सम्पन्नाः सुसुखी च जीवति चिरं देहापदि स्याच्छिवः ॥ ५५

इति श्रीप्रपञ्चसारे अष्टाविंशः पटलः ।

प्रभजेद् यो मन्त्रीति । प्रणवान्ते शक्तिबीजयोग उक्तः ॥ ५५ ॥

इति श्रीपद्मपादाचार्यकृते प्रपञ्चसारविवरणे
अष्टाविंशः पटलः ।

अथवाऽमलकमलपुटान्तरितं शिशुवेशभूषणं रुद्रम् ।
ध्यात्वा जप्याद् यथावद् भूतलकृशा मृत्युनाशनं दृष्टम् ॥ ४५
चतुरङ्गुलिपरिमाणैरमृताखण्डैरथाऽर्कसाहस्रम् ।
जुहुयाच्च दुग्धसिक्तैरारोग्यायाऽऽयुषे च लक्ष्म्यै च ॥ ४६
अमृता वटतिलदूर्वाः पयो घृतं पायसं क्रमेणेति ।
सप्तद्रव्याण्युक्तान्येतैर्जुहुयात् पृथक् सहस्रत्रयम् ॥ ४७
तीव्रे ज्वरे घोरतरेऽभिचारे सोन्मादके दाहगदे च मोहे ।
तनोति शान्तिं न चिरेण होमः सञ्जीवनं चाऽब्दशतप्रमाणम् ॥ ४८
सम्भोजयेद्धोमदिनेषु विप्रान् सप्ताधिकान् स्वादुभिरन्नभोज्यैः ।
सतर्णका गाश्च हुतावसाने दद्याद् द्विजेभ्यो हुतकर्मकर्त्ता ॥ ४९
निजजन्मदिने शतं शतं यो जुहुयाद् द्रव्यवरैश्च सप्तसंख्यैः ।
मधुरैः प्रतिभोजयेच्च विप्रानभिवाञ्छन्नियमेन दीर्घमायुः ॥ ५०
अथवा सप्तभिरेतैर्द्रव्यैरेकेन वा सहस्रत्रयम् ।
जन्मर्क्षहोममावाप्निरुपद्रवमुत्तमं व्रजेदायुः ॥ ५१
दूर्वात्रितयैर्जुहुयान्मन्त्रविदेकादशाहुतीर्दिनशः ।
जित्वाऽपमृत्युरोगान् प्रयात्यसावायुषश्च दैर्घ्यमपि ॥ ५२
जन्मर्क्षाणां त्रितये छिन्नाक्ताश्मर्यवकुलजैरिध्मैः ।
क्रमशो जुहोत् सहस्रं नश्यन्त्यपमृत्युरोगदुरितानि ॥ ५३

ध्येया । पुनः पूर्ववदक्षरत्रयविशिष्टषोडशस्वरयुक्तं पद्मद्वयं सञ्चिन्त्य तन्मध्ये मुद्रापुस्तकधरं शिवं सञ्चिन्त्य पाशयान्ते ज्रौं ईशानाय नमः ज्रौमिति जपित्वा प्रतिलोमं जपेदिति मध्यबीजयोगः ॥ ४४ ॥

तृतीयबीजप्रधानं योगादिकमाह—अथवेति । कमलद्वयं वर्णत्रयं स्वरविशिष्टमक्षराण्यनुलोमविलोमसन्त्रात्मकं द्रष्टव्यम् । स्विं नमः शिवाय स्त्रौमिति देवीमन्त्रः । स्विं ईशानाय नमः स्त्रौमिति देवमन्त्रः । तत्र त्रिवर्षं दिग्वाससं विचित्रकिङ्किण्याद्यलंकृतं वामहस्ते अर्धेन्दुधरं तमेव दक्षिणहस्तेन भक्षयन्तं मुक्तावर्णं देवं देवीं च ध्यायेत् । अर्धनारीश्वरो वा सर्वत्र ध्येय इति ॥ ४५ ॥ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ ५० ॥ ५१ ॥

मन्त्रविदेकादशाहुतीरिति । पञ्चाक्षरयोग उक्तः ॥ ५२ ॥ ५३ ॥ ५४ ॥

सितसिद्धार्थैः सहस्राहुत्या नश्यन्त्युपद्रवा ज्वरजाः ।
तद्वदपामार्गहुतान्मृत्युञ्जयमप्यरोगतां लभते ॥ ५४
प्रोक्तैर्ध्यानजपार्चनाहुतविधानाद्यैश्च मृत्युञ्जयं
यो मन्त्री प्रभजेन्मनुं प्रतिदिनं प्रातः प्रसन्नाशयः ।
तस्येष्टानि भवन्ति संसृतिरपि स्फीता च पुत्रादयः
सम्पन्नाः सुसुखी च जीवति चिरं देहापदि स्याच्छिवः ॥ ५५

इति श्रीप्रपञ्चसारे अष्टाविंशः पटलः ।

प्रभजेद् यो मन्त्रीति । प्रयवान्ते शक्तिबीजप्रयोग उक्तः ॥ ५५ ॥

इति श्रीपद्मपादाचार्यकृते प्रपञ्चसारविवरणे
अष्टाविंशः पटलः ।

एकोनविंशः पटलः ।

अथ सजपहुताद्यो वक्ष्यते साधुचिन्ता-
मणिरभिमतकामप्राप्तिकल्पद्रुमोऽयम् ।
अनलकपमरेफप्राणसत्यान्तवाम-
श्रुतिहिमरुचिखण्डैर्मण्डितो मन्त्रराजः ॥ १

ऋषिरपि काश्यप उक्तश्छन्दोऽनुष्टुप् च देवतोमेशः ।
यान्तैः षड्भिर्वर्णैरङ्गं या देवताऽर्धनारीशः ॥ २

अहिशशधरगङ्गाबद्धतुङ्गात्ममौलि-
स्त्रिदशगणनताङ्घ्रिस्त्रीक्षणः स्त्रीविलासः ।
भुजगपरशुशूलान् खड्गवह्नी कपालं
शरमपि धनुरीशो बिभ्रदव्याच्चिरं वः ॥ ३

हावभावललितार्धनारिकं भीषणार्धमथवा महेश्वरम् ।
पाशसोत्पलकपालशूलिनं चिन्तयेज्जपविधौ विभूतये ॥ ४
अथवा षोडशशूलव्यग्रभुजा त्रिनयनाहिनद्धाङ्गी ।
अरुणांशुकानुलेपनवर्णाभरणा च भगवती ध्येया ॥ ५
विहितार्चनविधिरथाऽनुदिनं प्रजपेद्दशायुतमितं मतिमान् ।
अयुतं हुनेत्त्रिमधुरार्द्रतरैस्तिलतण्डुलैस्तदवसानविधौ ॥ ६
शैवोक्तपीठाङ्गपदैर्यथावद् वृषेन्दुगुर्नगसेर्मुखाद्यैः ।
समाढ्भिर्दिक्पतिभिर्महेशं पञ्चोपचारैर्विधिनाऽर्चयीत ॥ ७

ऊर्ध्ववक्त्रप्रधानमन्त्रानन्तरमुत्तरवक्त्रप्रधानं मन्त्रं वदन् विनियोगमाह—अथ सजपहुताद्य इति ॥ १ ॥ २ ॥

उमेशदेवतापक्षे ध्यानमाह—अहीति ॥ ३ ॥

अर्धनारीश्वरदेवतापक्षेऽप्याह—हावभावेति । पुरश्चरणे नित्यजपपूजादौ अर्धनारीश्वरध्यानं नियमयति—जपविधाविति ॥ ४ ॥

क्रूरप्रयोगे ध्यानमाह—अथवेति । रं बीजम् । श्रीं शक्तिः ॥ ५ ॥

मतिमानिति । उन्मन्यन्तं व्याप्तचित्त इत्यर्थः ॥ ६ ॥

अङ्गपदैर्यथावदिति । सर्वज्ञादियुक्तैरित्यर्थः । मुखाद्यैरिति । वृं वृषभाय

आरभ्यादिज्वलनं दिक्संस्थैरष्टभिर्मनोर्वर्णैः ।
आराधयेच्च मातृभिरिति संप्रोक्तः प्रयोगविधिरपरः ॥ ८

कात्पूर्वं हसलिपिसंयुतं जपादौ
जप्तॄणां प्रवरमितीह केचिदाहुः ।
प्रासादाद्ययुतजपेन सद्य कुर्या-
दावेशादिकमपि नीकजाद्य मन्त्रः ॥ ९

शिरसोऽवतरन्निशेशबिम्बस्थितमञ्जिर्वृतमागलत्सुधार्द्रम् ।
अपमृत्युहरं विषज्वरापस्मृतिविभ्रान्तिशिरोरुजापहञ्च ॥ १०
निजवर्णविकीर्णकोणवैश्वानरगेहस्थितयाहृतत्रिकोणम् ।
विगतस्वरबीतमुत्तमाङ्गे स्मृतमेतत् चपयेत् चणाद्य यहार्तिम् ॥ ११
वह्निर्बिम्बे वह्निवत् प्रज्वलन्तं न्यस्त्वा बीजं मस्तके यस्तजन्तोः ।
ध्यात्वाऽऽवेशं कारयेदस्तुजीवं तज्जप्तं वा सम्यगाघ्रापणेन ॥ १२
शुक्लादिः शुक्लभाः पौष्टिकशमनविधौ क्रष्टिवश्येषु रक्तो
रक्तादिः चोभसंक्षोभनविधिषु हकारादिको हैमवर्णः ।
धूम्रोऽद्दामर्दनोच्चाटनविधिषु समीरादिको मा[ऽद्य]दिरुक्तः
पीताभः स्तम्भनादौ मनुरतिविमलो मुक्तिभाजामना[द्य]दिः ॥ १३
सन्ध्याभं प्राणगेहस्थितमथ नयने ध्यातमान्ध्यं विधत्ते
बाधिर्यं कर्णरन्ध्रेऽर्दितमपि वदने कुच्चिगं शूलमाशु ।
मर्मस्थाने समीरं सपदि शिरसि वा दुःसहं शीर्षरोगं
बाधोर्ध्वं कण्ठनालेऽवनिहतमथ तन्मण्डले बीजमेतत् ॥ १४

मनः इत्यादिप्रकारेण मुद्राधरादेरित्यर्थः । अथवा देवस्याऽग्रमारभ्य पूजयेदित्यर्थः ॥ ७ ॥

अर्धनारीश्वरध्यानपक्षे तृपमादिशान आवरणान्तरमाह—आरभ्येति ॥ ८ ॥

कात्पूर्वमिति । रेफं परित्यज्य तत्स्थाने इत्यर्थः । प्रासादादित्यमपि तथैव ॥ ९ ॥ १० ॥

निजवर्णेति विकीर्णेति । निपातन्देन वैश्वानरो मूलमन्त्रयोः । अतः सर्व-कोणेषु त्रिकोणे लिखित्वा तेषु बीजेषु मूलाधराणि षट्कोणपूर्वकोणमारभ्य लिखित्वा मध्यगतत्रिकोणे बिन्दौ मूलं लिखित्वा तत्र वक्ष्यमाणक्रमेण मकार-

प्रालेयत्विषि च स्वरावृतमिदं नेत्रे स्मृतं तद्रुजं
योनौ वामदृशोऽस्रविस्रुतिमथो कुक्षौ च शूलं जयेत् ।
विस्फोटे सविषे ज्वरे हृदि तथा रक्तामये विभ्रमे
दाहे शीर्षगदे स्मरेद्विधिमिमं संदग्धये मन्त्रवित् ॥ १५

साध्याया हृदयकुशेशयोदरस्थं
प्राणाख्यं दृढमभिवध्य बीजवर्णैः ।
तेजस्तच्छिरसि विधुं विधाय वाते-
नाकर्षेदपि निजवाञ्छयैव मन्त्री ॥ १६

पारिभद्रसुमनोदलभद्रं वह्निबिम्बगतमक्षरमेतत् ।
संस्मरेच्छिरसि यस्य स वश्यो जायते न खलु तत्र विचारः ॥ १७
निजनामगर्भमथ बीजमिदं प्रविचिन्त्य योनिसुषिरे सुदृशः ।
भ्रमयेत् वशाच्छिततया मनसः स्रवयेच्च शुक्रमथवा रुधिरम् ॥ १८
निजशिवशिरःस्थितं तद्बीजं स्मृत्वा प्रवेशयेद्योनौ ।
यस्यास्तत्सम्पर्कात्तच्च स्रवयेत् क्रमेण[चणेन] वशयेच्च ॥ १९
परेफगर्भधृतसाध्यपदं त्रिकगं हुताशयुगपट्कवृतम् ।
विगतस्वराहतमगारभुवि स्थितमेतदाशु वशयेद्रमणान् ॥ २०

सम्बन्धरेफोदरे साध्यं कोदरे मोदरे वा साधकं साधकांशे कामं च विलिखेदिति सिद्धम् ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥

संदग्धये मन्त्रविदिति । वकारयोगोऽन्से पञ्चाक्षरयोगश्चोक्तः ॥ १५ ॥

वातेनेति । काकचञ्चुवातेनेत्यर्थः । निजवाञ्छयैव मन्त्रीति । मूलाधारगत-मन्त्राग्नौ साध्यप्रक्षेप उक्तः ॥ १६ ॥ १७ ॥

भ्रितत्या मनस इति । योनिस्थमन्त्ररज्ज्वाबद्धस्य तस्या मनस स्वलिङ्ग-निःसृतकुण्डलीशक्त्याकर्षणध्यानमुक्तम् । स्रवयेच्चेति । यस्य प्रतिबन्ध इष्टः । शुक्रस्य रक्तस्य वा तदाश्रये पृथिवीबीजस्यमर्पं चिन्तयेत् । इतरथाऽग्निबीजस्थं तत इष्टं भवतीत्यर्थः ॥ १८ ॥

उभयोरपि सहचरणार्थमन्यमुक्तस्यप्रयोगान्तरमाह—निजशिवेति । त्रिकग-मिति । त्रिकोणगतमित्यर्थः । हुताशयुगात्मकं षट्कोणं हुताशयुगपट्कं तेन वृतमित्यर्थः । अत्राऽपि कोणेषु मन्त्राक्षरयोगो द्रष्टव्यः ॥ १९ ॥ २० ॥

मधुरत्रयसंयुतेन शालीरजसा पुत्तलिकां विधाय तेन ।
मनुना जुहुयात्तया[या] विभज्य त्रिदिनं यस्य कृते वशीभवेत् सः ॥
विषपावकोद्यदभिधानगदं ठगतं कुकोणष्ट[यु]तलाङ्गलिकम् ।
अहिपचक्रसपरिजपमिदं शिरसो रुजं प्रशमयेददनात् ॥ २२
कण्ठे कैनाऽवबद्धाऽर्पितदहनयुजा मज्जया मेन वामं
दक्षं संवेष्ट्य वक्षोरुहमनलसमीरैभिरंसद्वयस्य ।
वक्त्रे नाभौ च दीर्घं सुमतिरथ विनिःक्षिप्य बिन्दुं निशैर्यं
वक्षस्याधाय बद्ध्वा चिरमिव विहरेत् कन्दुकैरात्मसाध्यैः ॥ २३
कृत्वा वह्नेः पुरमनु मनुं बन्धुजीवेन तस्मि-
न्नाधायाऽग्निं विधिवदभिसंपूज्य चाऽऽज्यैः शताख्यम् ।
तैलोद्याख्ये प्रतिविहितसंपातमष्टोत्तरं त-
द्धुत्वा जप्तं दुरितविषवेतालभूतादिहारि ॥ २४
साध्याख्यागर्भमेनं लिख दहनपुरे कर्णिकायां षडस्रं
वाह्यास्विष्वङ्गमन्त्रान् दलमनु परितो बीजवर्णान् विभज्य ।
भूयोऽचः कादियादीस्त्रिषु वृतिषु कुगेहास्रगे नारसिंहं
तस्मिन् कार्यो यथावत्कलशविधिरयं सर्वरक्षाकरः स्यात् ॥ २५

तया विभज्येति । सव्यपाद सव्यपार्श्व सव्यहस्त शिरो दक्षिणहस्त दक्षिणपार्श्व-दक्षिणपादेषु जुहुयात् स्त्रीवश्ये । पुरुषवश्ये तु विपरीतमित्यर्थः ॥ २१ ॥

विषपावको मकारसम्बद्धो रेफः तस्मिन् उद्भूतेन साध्यसाधकाभिधानेन गदेन च संयुक्तमित्यर्थः ॥ २२ ॥

सुमतिरिति । बिन्दुलक्षणेन निर्योगेन तस्य जीवं वक्षसि निक्षिप्येत्युक्तम् । [प्रयोगान्तरं प्रयोगमाह—कण्ठं केनेति । साध्यस्य कण्ठं रेफसहितककारेण बद्ध्वा मज्जया षकारेण मेन मकारेण च वामदक्षिणहस्तौ संवेष्ट्य अनलसमीरैभिः रेफयकारचतुर्दशस्वरैः स्तनद्वयं वक्त्रं च बद्ध्वा ऊकारेण दीर्घरूपेण नाभिं बद्ध्वा सुमतिः बिन्दुलक्षणेन निर्योगेन तस्य जीवं वक्षसि निक्षिप्य स्वशीलां वश्यैः क्रीडासाधनैरिव विहरेदित्यर्थः । इति मन्त्रप्रदीपिकाकारः] ॥ २३ ॥

कृत्वा वह्नेः पुरमिति । बन्धुजीवपुष्परसेन भूमिं विलिख्य तत्र तद्रसेन तत्पुष्पेण त्रिकोणं निर्मित्वा तन्मध्ये मन्त्रं च विलिख्य अन्वाधानादिकं कुर्यादित्यर्थः । अत्र मोक्षणमपि मूलमन्त्रसंस्कृतं ग्राह्यम् ॥ २४ ॥ २५ ॥

टान्ते लिख्यात् कलाभिर्वृतमनुमनलावासयुग्मेन वह्नि-
द्योतत्कोणेन बाह्ये तदनु सविटविम्बेन कादार्णभाजा ।
तद्बाह्ये च्मापुराभ्यां लिखितनृहरियुक्तास्त्रकाभ्यां तदेतद्
यन्त्रं रक्षाकरं स्याद् ग्रहभयविषमक्ष्वेलजूर्त्यादिरोगे ॥ २६
बिम्बद्वन्द्वे कृशानोर्विलिखतु मनु[णि]मेनंससाध्यं तदस्नि-
ष्वन्त्यादीन् व्यञ्जनार्णान् स्वरयुगलमथो सन्धिषट्के यथावत् ।
तारावीतञ्च बाह्ये कुटहपरिवृतं गोमयाद्रोचनाभ्यां
लाक्षाबद्धं निबध्यात्ज्वपमहितमिदं साधु साध्योत्तमाङ्गे ॥ २७
लक्ष्म्यायुःपुष्टिकरं परञ्च सौभाग्यवश्यकृत् सततम् ।
चोरव्यालमहोरगभूतापस्मारहारि यन्त्रमिदम् ॥ २८
साध्याख्याकर्मयुक्तं दहनपुरयुगे मन्त्रमेनं तदस्नि-
ष्वग्निज्वालाद्य बाह्ये विषतरुविटपे सायशाखे लिखित्वा ।
जप्त्वाऽष्टोर्ध्वं सहस्रं न्हरिकृतधिया स्थापयेत् तत्र शत्रु-
व्याघ्रादिक्रोड़चोरादिभिरपि च पिशाचाद्यो न व्रजन्ति ॥ २९

ससिद्धसुरपूजितः सकलवर्गसंसाधको
ग्रहज्वरविषापहो विविधकामकल्पद्रुमः ।
किमत्र बहुना नृणामभिमतार्थचिन्तामणिः
समुक्त इह संग्रहान्मनुवरस्तु चिन्तामणिः ॥ ३०
षष्ठस्वरी हुतवहस्तययोस्तुरीया-
वादिस्वरौ मनुरयं कथितः फडन्तः ।
अस्य त्रिको निगदितो मुनिरप्यनुष्टुप्
छन्दश्च चण्डसहितो मनुदेवतेशः ॥ ३१

रक्षाकरं यन्त्रमाह—टान्त इति ॥ २६ ॥
बिम्बद्वन्द्व इति । बिम्बद्वन्द्वमध्य इत्यर्थः । तदस्निष्वन्तरालेषु । यथावदिति । मातृकारीत्या मार्धमित्यर्थः । कुटहे च नृसिंहबीजं लिखितव्यम् ॥ २७।२८ ॥
दहनपुरयुगे युगमध्य इत्यर्थः । तदस्निष्वन्तरालेषु चैनं पूर्ववल्लिखित्वा नैमित्राद्योऽग्निज्वालाद्य लिखेदित्यर्थः ॥ २९ ॥ ३० ॥
महेश्वरस्य मन्त्रानभिधाय चण्डेश्वरस्य मन्त्रमाह—षष्ठेति । घं बीजम् ।

दीप्तज्वलज्ज्वालिनिभिस्तटेन च हनेन च ।
सर्वज्वालिनिसंयुक्तैः फडन्तैरङ्गमारभेत् ॥ ३२

अव्यात् कपर्दकलितेन्दुकलः कराग्र-
शूलाक्षसूत्रकलशामण्डलुटङ्क ईशः ।
रक्ताभ्र[भ]चर्मवसनोऽरुणमङ्कजस्थो
नेत्रत्रयोल्लसितवक्त्रसरोरुहो वः ॥ ३३

कृतसंदीक्षो मन्त्री जप्याल्लक्षत्रयञ्च मन्त्रमिमम् ।
जुहुयात्त्रिमधुरयुक्तैः सतिलैरपि तण्डुलैर्दशांशेन ॥ ३४
व्याघातसमिद्भिर्वा मनुजापी तावतीभिरथ जुहुयात् ।
पूर्वोक्त एव पीठे गन्धाद्यैरर्चयेच्च चण्डेशम् ॥ ३५
चण्डचण्डाय चेत्युक्त्वा प्रवदेद् विद्महेपदम् ।
चण्डेश्वराय च प्रोक्त्वा धीमहिपदमुद्धरेत् ॥ ३६
तन्नश्चण्ड इति प्रोक्त्वा ब्रूयाद् भूयः प्रचोदयात् ।
एषा तु चण्डगायत्री जपात् सान्निध्यकारिणी ॥ ३७
अङ्गैः समातृभिर्मन्त्री लोकेशैः समग्रपूजयेत् ।
कूर्मो विष्णुयुतो दण्डी बीजमस्योच्यते बुधैः ॥ ३८
वदेच्चण्डेश्वरायेति बीजादिहृदयान्तिकम् ।
अर्चनादिष्विमं मन्त्रं यथावत् सम्प्रयोजयेत् ॥ ३९
एवं जपहुतार्चाभिः सिद्धे मन्त्रे तु मन्त्रिणः ।
वाञ्छितादधिकं लभेत् काञ्चनं नात्र संशयः ॥ ४०
वत्सरस्य जपो यावत्तावज्जप्यात् षडक्षरम् ।
ऐहिकामुष्मिकीं सिद्धिं तथा हि लभते नरः ॥ ४१

कृत्वा पिष्टेन शाल्याः प्रतिकृतिमनलं चाऽपि काष्ठैश्चिताना-
माधायारभ्य पुंसस्त्रिमधुरलुलितं दक्षिणाङ्गुष्ठदेशात् ।

फट् शक्तिः ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥
मन्त्री जप्यादिति । प्रणवयोग उक्तः ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥
मन्त्रो लोकेशैरिति । चण्डपार्षदावेति योगः सूचितः ॥ ३८ ॥
यथावदिति । प्रणवयोग उक्तः ॥ ३९॥४०॥४१॥४२॥४३॥४४॥४५॥४६ ॥

छित्वा छित्वाऽष्टयुक्तं शतमथ जुहुयाद् योषितो वामभागा-
द्विप्रादीनां चतुर्णां वशकरमनिशं मन्त्रमेतद्धुतान्तम् ॥ ४२
अनुदिनमष्टशतं यो जुहुयात् पुष्पैरनेन मन्त्रेण ।
सप्तदिनैः स तु लभते वासस्तद्वर्णसङ्काशम् ॥ ४३
अहरहरष्टशतं यो मन्त्रेणाऽनेन तर्पयेदीशम् ।
तस्य तु मासचतुष्कादर्वाक् सञ्जायते महालक्ष्मीः ॥ ४४
साध्यर्क्षाङ्घ्रिपचर्मणा सुमसृणां पिष्टेश्च लोणैः कृतां
छित्त्वा पुत्तलिकां प्रतिष्ठितचलां जप्त्वा च रात्रौ हुनेत् ।
सप्ताहं पुरुषोऽङ्गना यदि चिरं वश्यस्त्ववश्यं भवे-
दस्मिन् जन्मनि नाऽत्र चोद्यविषयो देहान्तरेऽसंशयः ॥ ४५
इति चण्डमन्त्रविहितं विधिवद्विधिमादरेण य इमं भजते ।
स तु वाञ्छितं पदमिहाप्य पुनः शिवरूपतामपि परत्र लभेत ॥ ४६

इति श्रीप्रपञ्चसारे एकोनविंशः पटलः ।

इति श्रीपद्मपादाचार्यकृते प्रपञ्चसारविवरणे
एकोनत्रिंशः पटलः ।

विंशः पटलः ।

अथाऽखिलार्थानुगतैव शक्तिर्युक्ता चतुर्विंशतितत्त्वभेदैः ।
गायत्रिसंज्ञाऽप्यथ तद्विशेषान् सहप्रयोगान् कथयामि साङ्गान् ॥ १

ताराह्वयो व्याहृतयश्च सप्त गायत्रिमन्त्रः शिरसा समेतः ।
अन्वर्थकं मन्त्रमिमन्तु वेदसारं पुनर्वेदविदो वदन्ति ॥ २

जप्यः स्यादिह परलोकसिद्धिकामैर्मन्त्रोऽयं महिततरो द्विजैर्यथावत् ।
भूदेवा नरपतयस्तृतीयवर्णाः संप्रोक्ता द्विजवचनेन तेऽत्र भूयः ॥ ३

तेषां शुद्धकुलद्वयोत्थमहसामारभ्य तन्तुक्रियां
तारव्याहृतिसंयुता सहशिरो गायत्र्युपास्या परा ।
सन्ध्योपासनया जपेन च तथा स्वाध्यायभेदैरपि
प्राणायामविधानतो मतिमतां ध्यानैस्तथा नित्यशः ॥ ४

तान्त्रिकमन्त्रानन्तरं वैदिकमन्त्रान् वदन् वेदसाररूपिण्या गायत्र्या विधानं प्रसक्ततः प्रतिपादयन् तद्वाच्यदेवतायाः तत्त्वमाह—अथाऽखिलेति । अथशब्दस्तान्त्रिकानन्तर्यार्थः । अखिलार्थानुगता शक्तिरेव गायत्रीसंज्ञाऽपि भवेत् । अथ तद्विशेषानपि सहप्रयोगान् साङ्गान् प्रवदामीत्यन्वयः । त्रिसप्तव्याहृतिदशद्वादशप्रणवशक्तिश्रीबीजादियुक्ता गायत्र्या विशेषशब्दार्थः । अखिलार्थानुगताया एकरूपिण्याः शक्तेः कथं चतुर्विंशत्यक्षरात्मकगायत्र्यात्मकत्वमित्याशङ्क्य शक्तेरपि चतुर्विंशतत्त्वात्मकता चतुर्विंशतिसंख्यायोगादिति वदन् गायत्र्यक्षरैः सार्धं तत्त्वन्यासं सूचयति—युक्ता चतुर्विंशतितत्त्वभेदैरिति ॥ १ ॥

प्रवदामीति प्रतिज्ञातं विशेषमाह—ताराह्वय इति । अन्वर्थकत्वं साधयति—वेदसारमिति ॥ २ ॥

जपादावधिकारनियममाह—जप्यः स्यादिति । यथावदिति उपनयनादिपूर्वकमित्यर्थः । द्विजशब्देन रूढिमाश्रित्य न ब्राह्मणमात्रं गृह्यते इत्याह—भूदेवा इति ॥ ३ ॥

द्विजेष्वपि शुद्धानामेव अधिकार इत्याह—तेषामिति । शुद्धानामपि उपनीतानामेवाऽधिकार इत्याह—तारस्येति । उपासनप्रकारानाह—सन्ध्येति । सन्ध्योपासनादि प्रकारस्तत्रत्र वक्ष्यति ॥ ४ ॥

आदौ तारः प्रकृतिविकृतिप्रोत्थितोऽसौ च मूला-
धारादारादलिविकृतिराविश्य सौषुम्नमार्गम् ।
आद्यैः शान्तावधिभिरनुगो मात्रया सप्तभेदैः
शुद्धो मूर्धावधिपरिगतः शाश्वतोऽन्तर्बहिश्च ॥ ५

प्रकाशितादौ प्रणवप्रपञ्चता निगद्यते व्याहृतिसप्तकं पुनः ।
सभूर्भुवः स्वश्च महोजनस्तपःसमन्वितं सत्यमिति क्रमेण च ॥ ६

भूःपराद्या व्याहृतयो भूःशब्दस्तदि वर्तते ।
तत्पदं सदिति प्रोक्तं सन्मात्रत्वात् तु भूरतः ॥ ७

अथ ध्यानार्थं सविशेषाया गायत्र्या अर्थं वदन् प्रणवस्याऽर्थं सानुभवसाधनमाह—आदाविति। आदौ भवो यस्तारः असौ प्रकृतिविकृतिप्रोत्थितः। प्रकृतिः निष्कला परावाग्रूपिणी परप्रणवात्मिका कुण्डलिनी शक्तिः। तस्या विकृतिर्विकारः पश्यन्त्यादिरूपः तद्रूपेण प्रोत्थितः अभिव्यक्तः। एतमुच्चारणात् पूर्वं पूर्णसंविदात्मना स्थितस्य परप्रणवस्य किञ्चिद् बहिर्मुखः सन् स्वातन्त्र्येच्छाज्ञानप्रयत्न शरीरसम्बन्धतदन्तर्गत क्रियाज्ञानशक्तिरूप गुरुवक्त्र मनोन्मन्युन्मना समनाव्यापिनीसर्वशक्तिनादान्तनादावस्थाः मात्रस्य विशेषयत्नरूप निरोधिन्यात्मना ज्वालाप्रवाहशब्द भेदरूप कालबिन्दुबीजात्मना चोच्चारणसमये अभिव्यक्तस्य प्रणवस्य सुषुम्नाप्रवेशक्रमं दर्शयति तेन परानुभवप्रकारं दर्शयितुम्—असावित्यादिना। असावभिव्यक्तः प्रणवः। मूलाधारात् आमूलाधारम् उद्गतो य आरः। आ समन्तात् स्वप्रभया राति गच्छतीत्यारश्चिदग्निः ज्योतिर्लिङ्गाकारः तस्मादलिविकृतिः सन् सौषुम्नमार्गं प्रविश्य शाश्वतो भवतीत्यन्वयः। सौषुम्नमार्गं प्रविष्टे प्रणवे स्थानविशेषे वाचकरूपाकारादिसप्तभेदानुसन्धानं कर्तव्यमित्याह—आद्यैः शान्तावधिभिः सप्तभेदैरनुगत इति। वाचकभेदानुगतवद् वाच्यभेदानुगमोऽपि ध्यातव्य इत्याह—मात्रयेति। मात्रा कुण्डलिनी शक्तिः। तया च ब्रह्मविष्णुरुद्रेश्वरसदाशिवशक्तिपररूपिण्या अनुगत इत्यर्थः। उक्तवाच्यवाचकभेदे संहारेण शुद्धज्योतिर्मात्रप्रणवो ध्यातव्य इत्याह—शुद्ध इति। मूर्धशब्देन सर्वोत्कृष्टं द्वादशान्तस्थं तत्त्वमुच्यते। तत्पर्यन्तं व्यापिन्यादिद्वारेण गत्वा शाश्वतो भवति। अपरिच्छिन्नत्वेन शाश्वतत्वमुपपादयति—अन्तर्बहिश्चेति ॥ ५ ॥

एवं निर्विशेषब्रह्मार्थत्वं प्रणवस्योत्तमाधिकारिणां प्रदर्श्य मन्दानां सप्रपञ्चार्थमाह—प्रकाशितादाविति। ताराद्भिन्नान् त्रिगुणासत्यादानित्यचरार्थः ॥ ६ ॥

भूतत्वात् कारणत्वाच्च भुवःशब्दस्य सङ्गतिः ।
सर्वस्य स्वीरणात् स्वात्मतया च स्वरितीरितम् ॥ ८
महत्त्वाच्च महस्त्वाच्च महःशब्दः समीरितः ।
तदेव सर्वजनता तस्माज्जन[नु]र्व्याहृतिर्जनः ॥ ९
तपो ज्ञानतया चैव तथा तापतया स्मृतम् ।
सत्यं परत्वादात्मत्वादनन्तज्ञानतः स्मृतम् ॥ १०
प्रणवस्य व्याहृतीनामतः सम्बन्ध उच्यते ।
अकारो भूरुकारस्तु भुवो मार्णः स्वरीरितः ॥ ११

एवं प्रणवस्य सगुणं निर्गुणं चार्थमभिधाय व्याहृतीनामर्थं वदन् भूरित्यस्यार्थमाह—भूःशब्दस्तदोति तत्पदार्थं इत्यर्थः । भूःशब्दस्य कथं तत्र वृत्तिरिति तत्राह—तत्पदं सदिति । सदिति पदं यस्य अग्राथः 'तत् सदेव सौम्य' 'ॐ तत्सत्' इत्यादौ सदिति प्रोक्तम् । भूश्च सत्तार्थः । अतस्तस्य तदर्थत्वं तत्पदत्वं संभवतीत्यर्थः । अतः पूर्वोक्तस्य प्रणवार्थस्य सन्मात्रत्वात् भूःशब्देनापि तदेव लक्षणयोच्यते इत्याह—सन्मात्रत्वादिति । मन्दानां चादित्यानुगतं सदादिशब्दवाच्यं सगुणं ब्रह्म भूःशब्देन प्रतिपत्तव्यमिति उक्तम् ।

तुशब्देन भुव इत्यत्र भुरित्यस्य भूतात्मत्वं व इत्यस्य जगद्वमनात्मत्वं जगदुपादानात्मत्वं च स्वीकृत्याह—भूतत्वादिति । भूतत्वं नित्यसिद्धत्वं पारमार्थिकत्वं च । भुवःशब्दस्य संगतिरिति । प्रणवार्थेन लक्षणया मुख्यया वृत्त्या वा सम्बन्ध इत्यर्थः । एवमुत्तरपदानामपि प्रणवार्थेनैव संगतिः । स्वःशब्दस्य स्वर्गसुखात्मकत्वेनात्मार्थत्वं सुवचनार्थत्वं चाहायाह—सर्वस्येति ॥ ७ ॥ ८ ॥

महत्त्वं त्रिविधं देशतः कालतो वस्तुतश्च । महस्त्वं चैतन्यं ज्योतिरपि । एतच्च तदेव इति यत्रैवेत्यर्थः । तस्मात्तद्व्याहृतिर्जन इति शब्दार्थयोरैक्यमप्युक्तम् ॥ ९ ॥

तापतयेति । अज्ञानां संसारतापनिमित्तत्वादित्यर्थः । आदित्यानुगते तु तद्रूपत्वं प्रसिद्धमेव । सत्यं परत्वादिति । अनृतेभ्यः परत्वादित्यर्थः । तत् कथमित्याह—आत्मत्वादिति । तदपि कथमित्याह—अनन्तेति ॥ १० ॥

एवं केवलनिर्गुणनिष्ठानां केवलसगुणनिष्ठानां च प्रतिपत्तिप्रकारमभिधाय सगुणद्वारा निर्गुणपर्यन्तं गच्छतां प्रतिपत्तिप्रकारं वदन् प्रणवमात्राभिः व्याहृतीनां सम्बन्ध इत्याह—अकारो भूरिति । अत्र विष्णुरुद्रेश्वर सदाशिव कारण मात्र·

बिन्दुर्महस्तथा नादो जनः शक्तिस्तपः स्मृतम् ।
शान्तं सत्यमिति प्रोक्तं यत् स्यात् परतरं पदम् ॥ १२
प्रणवस्य व्याहृतीनां गायत्र्यैक्यमथोच्यते ।
अत्रापि तत्पदं पूर्वं प्रोक्तं तदनु वर्ण्यते ॥ १३
तद्द्वितीयैकवचनमनेनाऽखिलवस्तुनः ।
सृष्ट्यादिकारणं तेजोरूपमादित्यमण्डले ॥ १४
अभिध्येयं सदानन्दं परं ब्रह्माऽभिधीयते ।
यत्तत्सवितुरित्युक्तं षष्ठ्येकवचनात्मकम् ॥ १५
धातोरिह विनिष्पन्नं प्राणिप्रसववाचकात् ।
सर्वासां प्राणिजातीनामिति प्रसवितुः सदा ॥ १६
वरेण्यं वरणीयत्वात् सेवनीयतया तथा ।
भजनीयतया सर्वैः प्रार्थनीयतया स्मृतम् ॥ १७

योऽङ्काराद्यर्थभूताः व्याहृतिभिरपि ध्येया इत्यर्थः ॥ ११ ॥ १२ ॥

एवं बहिःप्रणवव्याहृतिपक्षमभिधायाऽन्तःप्रणवव्याहृतिपक्षमाश्रित्य प्रणवाद्यर्थकथनायोपक्रमते—प्रणवस्येति । प्रणवस्त्रिमात्रः । व्याहृतयश्च तिस्रः । तेषां गायत्र्यैक्यं ओं भूर्भुवःस्वस्तत्सवितुर्वरेण्यमिति प्रकारेण अथवा ओं अं भूः तत् सवितुर्वरेण्यम् ओं उं भुवः भर्गो देवस्य धीमहि ओं मं स्वः धियो यो नः प्रचोदयात् । इत्यैक्यं स्वरूपतोऽर्थतश्चोच्यत इति ।

अत्रापि तत्पदं पूर्वमिति । प्रथमपाद प्रथमव्याहृत्योरैक्यार्थत्वद्योतनायेति । अपिना ध्येयवाचकत्वेन द्वितीयैकवचनमुपपादयति—अनेनेति । आदित्यमण्डले इत्युपलक्षणम् । कारणमण्डलस्यापि ।

धियो य इत्यत्र यच्छब्देन चास्य सम्बन्ध इत्याह—यत्तदिति । द्वितीयं पादं व्याचष्टे—तत् सवितुरिति । षूङ् प्राणिप्रसव इति धातुः । इति प्रसवितुर्यस्मात् संकोचकं नास्ति तस्मात् सर्वप्रसविता परमेश्वरोऽस्यार्थः । इति तात्पर्यकथनमेतत् ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥

परमपुरुषार्थरूपत्वात् वरणीयत्वम् । अभीप्सितस्य वरणायोगात् । तदर्थं सेवनीयत्वमप्यस्य । पूजाभिलक्षणभजनेन विना सेवायोगात् भजनीयत्वमप्यस्ति । प्रार्थनया विना पूजादिलक्षणभजनस्याप्ययोगात् तदर्थं सर्वैः प्रार्थनीयत्वमप्यस्य ॥ १७ ॥

पूर्वस्याऽष्टाक्षरस्यैवं व्याहृतिर्भूरिति स्मृता ।
पापस्य भर्जनाद्भर्गो भक्तस्निग्धतया तथा ॥ १८
देवस्य वृष्टिदानादिगुणयुक्तस्य नित्यशः ।
प्रभूतेन प्रकाशेन दीप्यमानस्य वै तथा ॥ १९
ध्यै चिन्तायामतो धातोर्निष्पन्नं धीमहीत्यदः ।
निगमाद्येन दिव्येन विद्यारूपेण चक्षुषा ॥ २०
हृद्यो हिरण्मयो देव आदित्ये नित्यसंस्थितः ।
हीनतारहितं तेजो यथा स्यात् स हिरण्मयः ॥ २१
यः सूक्ष्मः सोऽहमित्येवं चिन्तयामः सदैव तु ।
द्वितीयाष्टाक्षरस्यैवं व्याहृतिर्भुव ईरिता ॥ २२
धियो बुद्धीर्मनोरस्य छान्दसत्वाद् य ईरितः ।
ज्ञातश्च लिङ्गव्यत्यासः सूत्रात् सुप्तिङुपग्रहात् ॥ २३
यत् तु तेजो निरुपमं सर्ववेद[दिव]मयात्मकम् ।
भजतां पापनाशस्य हेतुभूतमिहोच्यते ॥ २४

पूर्वस्याऽष्टाक्षरस्यैवमिति । एवमुक्तेन प्रकारेण यस्मात् सर्वजगत्कारणं सदात्मकं ब्रह्म प्रथमपादार्थः तस्मात्तस्य भूरित्येव व्याहृतिरीरितेत्यर्थः ।

भर्गश्चित्प्रकाशः । केन चिन्त्यत इति तदाह—निगमाद्येनेति । प्रथमं प्रणवेन संचिन्त्य पुनस्तदेव तदक्षरव्याहृतिपादैश्चिन्तनीयमित्यर्थः ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥

अथ 'य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्मयः' इत्यादिश्रुतिमाश्रित्य ध्येयस्वरूपं ध्यानप्रकारं चाह—हृद्यो हिरण्मय इति । द्वितीयाष्टाक्षरस्यैवमिति । एवमुक्तेन प्रकारेण द्वितीयपादद्वितीयव्याहृत्योरेकार्थत्वात् तयोः संगतिर्ज्ञेयेत्यर्थः ॥२१॥२२॥

धियो यो न इति मन्त्रे य इति वचनमनुपपन्नमिति तत्राह—छान्दसत्वादिति । छन्दसि तु लिङ्गव्यत्ययादिकं सम्भवतीत्यत्र प्रमाणमाह—ज्ञातश्चेति । सुप्तिङुपग्रहलिङ्गनराणां कालहल स्वरकर्तृयङां च व्यत्ययमिच्छति शास्त्रकृदेषाम् सोऽपि च सिध्यति बाहुलकेन इति वचनादित्यर्थः ॥ २३ ॥

यच्छब्दार्थः क इति । भर्गशब्देनोक्तः प्रकाश इत्याह—यत्त्विति । निरुपममित्यनेन निर्गुणनिष्ठानां ध्येयं तेज इत्युक्तम् । सर्ववेदमयात्मकमिति । सगुणनिष्ठानां सर्ववेदमयः सूर्यः तदात्मकमित्यर्थः । भर्गपदार्थस्य विशेष्यत्वमितरेषां विशेषणत्वं च विभज्याह—पापनाशस्येति ॥ २४ ॥

न इति प्रोक्त आदेशः षष्ठ्यसौ युष्मदस्मदोः ।
तस्मादस्माकमित्यर्थः प्रार्थनायां प्रचोदयात् ॥ २५
तृतीयाष्टाक्षरस्याऽपि व्याहृतिः स्वरितीरिता ।
एवं दशपदान्यस्यास्त्रयश्चाऽष्टाक्षराः स्मृताः ॥ २६
षड्क्षराश्च चत्वारः स्युश्चतुर्विंशदक्षराः ।
इत्थंभूतं यदेतस्य देवस्य सवितुर्विभोः ॥ २७
वरेण्यं भजतां पापविनाशनकरं परम् ।
भर्गोऽस्माभिरभिध्यातं धियस्तन्नः प्रचोदयात् ॥ २८
उक्तैवमव गायत्री पुनस्तच्छिर उच्यते ।
आपो ज्योती रस इति सोमाग्न्योस्तेज उच्यते ॥ २९
तदात्मकं जगत् सर्वं रसस्तेजोद्वयं युतम् ।
अमृतं तदनाशित्वाद्बृहत्वाद्ब्रह्म उच्यते ॥ ३०
यदानन्दात्मकं ब्रह्म सत्यज्ञानादिलक्षणम् ।
तद्भूर्भुवः स्वरित्युक्तं सोऽहमित्योमुदाहृतम् ॥ ३१
एतत् तु वेदसारस्य शिरस्त्वाच्छिर उच्यते ।
त्रय्येरिति निर्दिष्टे वेदसारे सुनिश्चितः ॥ ३२
फलार्थी फलमाप्नोति मुमुक्षुर्मोक्षमृच्छति ।
उपस्युषसि चोत्थाय कृतशौचविधिर्द्विजः ॥ ३३

न इति षष्ठी । बहुवचनस्यादेशत्वात् षष्ठीबहुवचनमेवेत्याह—न इति । तस्य तदादेशे प्रमाणमाह—युष्मदस्मदोरिति । युष्मदस्मदोः षष्ठी । चतुर्थीद्वितीयार्थयोर्बहुवचनस्य वस्नसौ इत्येतावादेशौ भवतः । पदसंख्याकथनेन पदतत्त्वन्यासः सूचितः । पदाक्षरसंख्याकथनेन भूमिरन्तरिक्षं द्यौरित्यष्टावक्षराणीत्युक्तमुपासनं सूचितम् । चतुष्पात्त्वकथनेन 'पादोऽस्य विश्वा भूतानि' इत्युक्तं चिन्तनं सूचितम् । चतुर्विंशाक्षरत्वकथनेन चतुर्विंशतितत्त्वात्मनोपासनमुक्तम् ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥

उक्तमर्थं संक्षिप्याह—इत्थमिति । सोमाग्निशब्दाभ्यां प्रकृतिपुरुषावुच्येते । न केवलं कारणमात्रमुच्यते किन्तु कारणात्मकं जगदप्युच्यते इत्याह—तदात्मकं जगदिति । रसशब्दार्थमाह—रस इति ॥ २७॥२८॥२९॥३०॥३१॥३२ ॥

वेदसारे सुनिश्चित इत्युक्तां निष्ठां साङ्गमाह—उपस्युषसीति ॥ ३२—३८ ॥

दन्तानां धावनञ्चैव जिह्वानिर्लेखनादिकम् ।
कृत्वा स्नात्वा समाचम्य मन्त्रपूतेन वारिणा ॥ ३४
आपोहिष्ठामयाद्याभिस्तृग्भिस्तिसृभिरेव च ।
अभ्युक्ष्य शुद्धदेहः सन्नपः पीत्वा समाहितः ॥ ३५
सूर्यश्चेत्यनुवाकेन पुनराचम्य पूर्ववत् ।
अभ्युक्ष्य शुद्धदेहः सन् गृहीत्वाऽञ्जलिना जलम् ॥ ३६
आदित्याभिमुखो भूत्वा तद्गतात्मोर्ध्वलोचनः ।
वेदसारं जपन् ज्योतिर्मूलभूतं परात्परम् ॥ ३७
कृत्स्नं सर्वस्य लोकस्य मण्डलान्तर्व्यवस्थितम् ।
चिन्तयन् परमात्मानमापस्तूर्ध्वं विनिःक्षिपेत् ॥ ३८
एनस्ताः प्रतिनिघ्नन्ति जगदाप्याययन्ति च ।
ततः प्रदक्षिणीकृत्य पुनराचम्य संयतः ॥ ३९
क्रमात्तारादिमन्त्राणामृष्यादीन् विन्यसेत् सुधीः ।
तत्र तु प्रणवस्याऽऽद्यात्रिरुक्तः प्रजापतिः ॥ ४०
छन्दस्तु देवी गायत्री परमात्मा च देवता ।
जमदग्निभरद्वाजभृगुगौतमकाश्यपाः ॥ ४१
विश्वामित्रो वसिष्ठाख्य ऋषयो व्याहृतीरिताः ।
गायत्र्युष्णिगनुष्टुप् च बृहती पङ्क्तिरेव च ॥ ४२
त्रिष्टुब्जगत्यौ छन्दांसि कथ्यन्ते देवता अपि ।
सप्तार्चिरनिलः सूर्यो वाक्पतिर्वरुणो हरिः ॥ ४३
विश्वेदेवा इति प्रोक्ताः सप्तव्याहृतिदेवताः ।
हन्मुखांसोरुयुग्मेषु सोदरेषु क्रमान्न्यसेत् ॥ ४४
विश्वामित्रस्तु गायत्र्या ऋषिश्छन्दः स्वयं स्मृतम् ।
सविताऽस्या देवता च ब्रह्मा शिरऋषिः स्मृतः ।
छन्दस्तु देवी गायत्री परमात्मा च देवता ॥ ४५

सुधीरिति । ऋष्यादिन्यासस्थानमुक्तं भवतीत्यर्थः । अथवा तारादिव्याहृतीनामित्यर्थः ॥ ३८ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥

स्थानेषु पूर्वमुक्तेषु सतारा व्याहृतीर्न्यसेत् ।
गायत्रीं शिरसा विद्वान् जप्यात्त्रिः स्यादुपासना ॥ ४६
हृदयेऽधस्तयोर्ध्वञ्च महादिष्वपि संयतः
व्यापयेद्व्याहृतीः सम्यग्गायत्रीञ्च शिरोयुताम् ।
सार्धं संस्मृत्य संजप्यात्त्रिविधं जपलक्षणम् ॥ ४७
आत्मन्यधश्चोपरि च दिग्भ्यस्ताः समुपानयेत्
गायत्रीं पूर्ववज्जप्यात् स्वाध्यायविधिरीदृशः ॥ ४८
एतत्त्रयं त्रिशः कुर्यादृजुकायस्त्वनन्यधीः ।
निरुच्छ्वासः स विज्ञेयः प्राणायामो मनीषिभिः ॥ ४९
ध्यानस्य केवलस्याऽस्य व्याख्याने दर्शितः क्रमः ।
त्रिर्व्याहृत्यादिमभ्यसेद्गायत्रीं सन्ध्ययोः सुधीः ॥ ५०
शतं वाऽथ सहस्रं वा मन्त्रार्थगतमानसः ।
पूर्वं प्रपञ्चयागोक्तान् गाणपत्यजपादिकान् ॥ ५१
लिपिन्यासादिकान् साङ्गान् षडङ्गन्यासादिसंयुतान् ।
सनिजर्ष्यादिकान् सर्वान् विदध्याद्विधिवद्बुधः ॥ ५२
पादसन्धिचतुष्कान्धुनाभिहृद्गलदोर्द्वये ।
सन्ध्यास्यनासागण्डाक्षिकर्णभ्रूमस्तकेष्वपि ॥ ५३

पूर्वं कर्तव्यतया उक्तानुपासनाजपस्वाध्यायप्राणायामध्यानानाम् क्रमेण प्राह—स्थानेष्वित्यादिना । विद्वानर्थज्ञ इत्यर्थः ॥ ४६ ॥

व्याहृतीः सम्यगिति । बहिर्मुखाभिः मुद्राभिः जगत् सर्वं व्याहृतिभिः व्यापयेदित्यर्थः । समुपानयनमन्तर्मुखमुद्राभिः व्याप्तं व्यापनमानयनं चेत्यर्थः । एतत्त्रयं त्रिशः इति । ऋषिच्छन्दादिकं सर्वं कृत्वा पुनः व्याहृत्यादिरहितां गायत्रीं त्रिः जपेत् । अयमेकः प्राणायामः । पुनरप्येवं द्विवारं कुर्यादित्यर्थः ॥ ४७।४८।४९ ॥

ध्यानेष्वथ नित्यम् इत्युक्ता ध्यानप्रकाराः कथं कर्तव्या इति तत्र निराकारध्यानप्रकार उक्त इत्याह—ध्यानस्येति । केवलस्येति । केवलस्य निराकारस्येत्यर्थः । अस्येति । प्राणायामादिभिः युक्तस्येत्यर्थः । सुधीरिति । व्याहृतीनामादौ प्रणवेन स्वरूपध्यानमुक्तम् ॥ ५० ॥

अथ जपक्रममाह—पूर्वमिति । मन्त्रार्थगतम इति । प्रणवगणपत्यादियोगो

वारुणैन्द्रवयास्यप्रागूर्ध्वगेषु मुखेषु च ।
क्रमेण वर्णान् विन्यसेद्गायत्र्या मन्त्रवित्तमः ॥ ५४
शिरोभ्रूमध्यनयनवक्त्रकण्ठेषु वै क्रमात् ।
हृन्नाभिगुह्यजान्वाख्यपादेष्वपि पदान्न्यसेत् ॥ ५५
सब्रह्मविष्णुरुद्रेश्च सेश्वरैः ससदाशिवैः ।
ससर्वात्माह्वयैः कुर्यादङ्गन्यासं समाहितः ॥ ५६
एवं कृत्वा तु सिद्ध्यर्थं गायत्रीं दीक्षितो जपेत् ।
अथ त्रिगुणिते प्रोक्ते विचित्रे मण्डलोत्तमे ॥ ५७
शक्तिभिः प्राक्समुक्ताभिः सौरं पीठं समर्चयेत् ।
तत्र निःक्षिप्य कलशं यथापूर्वप्रचारतः ॥ ५८
गव्यैर्वा पञ्चभिः क्वाथजलैर्वा पूरयेत्ततः ।
तस्मिन्नावाह्य कलशे शक्तिमित्थं विचिन्तयेत् ॥ ५९
मन्दाराह्वयरोचनाञ्जनजवाच्छाभैर्मुखैरिन्दुम-
द्रत्नोद्यन्मुकुटाङ्गसन्नतचतुर्विंशार्णचित्राऽतनुः ।
अक्षे चाऽरिगदाह्वयौ गुणकपालाख्यौ च पाशाङ्कुशे-
ष्टाभीतीर्दधती भवेद्भवदभीष्टोद्भाविनी तारिणी ॥ ६०
सञ्चिन्त्य भर्तारमिति प्रभाणां त्रिशक्तिमूर्तीः प्रथमं समर्च्य ।
आदित्यशक्त्याख्यचतुष्टयेन यजेद्द्वितीयावरणे दिनेशम् ॥ ६१
प्रह्लादिनीं प्रभां नित्यां सविश्वम्भरसंज्ञिकाम् ।
विलासिनीप्रभावत्यौ जयां शान्तां क्रमाद्यजेत् ॥ ६२
कान्तां दुर्गासरस्वत्यौ विद्यां रूपाह्वयां तथा ।
विशालेशां व्यापिनीं च विमलाख्यां क्रमाद्यजेत् ॥ ६३
तमोऽपहारिणीं सूक्ष्मां विश्वयोनिं जयावहाम् ।
पद्मालयां परां शोभां पद्म[भद्र]रूपां तथा यजेत् ॥ ६४

णियमित्यस्य द्वित्वं चोक्तम् ॥ ५१॥५२॥५३॥५४ ५५॥५६॥५७॥५८॥५९॥६० ॥
त्रिशक्तिमूर्तीर्ब्रह्माद्याः । आदित्यशक्त्याख्यचतुष्टयेनेति । आदित्यादि-पञ्चकसहितेनादित्यशक्तिचतुष्टयेनेत्यर्थः । तत्रादित्यो मध्ये रव्यादयो दिक्षु उषाद्या विदिक्षु ॥ ६१ ॥ ६२ ॥ ६३ ॥ ६४ ॥ ६५ ॥ ६६ ॥ ६७ ॥ ६८ ॥ ६९ ॥

मातृभिः सारुणान्ताभिः पञ्चमो सप्तमी ग्रहैः ।
आदित्यपार्षदन्तैरप्यष्टमीन्द्रादिभिः सुरैः ॥ ६५
आवृत्तिः कथिता चेति विधानं परमीदृशम् ।
गन्धादिभिर्निवेद्यान्तैर्दिनेशं सम्यगर्चयेत् ॥ ६६
अथ पुनरमुमभिषिञ्चेत् संयतचित्तश्च देशिकः शिष्यम् ।
कृतहुतविधिमपि विधिवद्विहितबलिं दत्तदक्षिणं गुरवे ॥ ६७
भूयस्त्वक्षरलक्षं गायत्रीं संयतात्मको जप्त्वा ।
जुहुयात् पायसघृततिलदूर्वाभिर्दुग्धतरुसमिद्भिरपि ॥ ६८
एकैकं त्रिसहस्रं मन्त्री समभीष्टसिद्धये मुक्त्यै ।
अयुतसहस्रसंख्यं मुख्यतरैः केवलैस्तिलैर्जुहुयात् ॥ ६९
दुरितोच्छेदनविषये मन्त्री दीर्घायुषि च विशदमतिः ।
आयुःकामो जुहुयात् पायसदूर्वाज्यैः क्षीरवाज्यैश्च ।
दूर्वाभिः सतिलाभिः सर्वैस्त्रिसहस्रसंख्यकं मन्त्री ॥ ७०
अथवा त्रिमधुरसिक्तैररुणैर्जुहुयात् सरोरुहैरयुतम् ।
नष्टश्रीरपि भूयो भवति मनोज्ञः स मन्दिरं लक्ष्म्याः ॥ ७१
अन्नाद्यर्थ्यन्नैरपि पालाशैर्ब्रह्मवर्चसे जुहुयात् ।
सर्वैरेतैर्जुहुयात् सर्वफलाप्त्यै द्विजेश्वरो मतिमान् ॥ ७२
इति परमरहस्यं वेदसारस्य सारं
गदितमन मुमुक्षैर्योगिभिर्ध्यानगम्यम् ।
अमुमथ जपहोमध्यानकाले य एवं
भजति स तु विमुक्तः कर्मभिर्मुक्तिमेति ॥ ७३

इति श्रीप्रपञ्चसारे त्रिंशः पटलः ॥

दुरितोच्छेदनविषये मन्त्रोति। दीर्घायुष्याय मृत्युञ्जयसंयोग उक्तः। विशदमतिरिति। शुक्लध्यानयुक्तम्। त्रिसहस्रसंख्यकं मन्त्रोत्यपि तथा इति ॥ ७० ॥ ७१ ॥ ७२ ॥ ७३ ॥

इति श्रीपद्मपादाचार्यकृते प्रपञ्चसारविवरणे त्रिंशत्पटलः ।

एकविंशः पटलः ।

अथ वक्ष्यामि विद्यायास्त्रिष्टुभः प्रवरं विधिम् ।
ऋषिच्छन्दोदेवताभिरङ्गन्यासक्रमैः सह ॥ १
मरीचिः काश्यपो नाम ऋषिश्छन्दः स्वयं स्मृतम् ।
देवता जातवेदोऽग्निरुच्यन्तेऽङ्गान्यतो मनोः ॥ २
नवभिः सप्तभिः षड्भिः सप्तभिश्च तथाऽष्टभिः ।
सप्तभिर्मूलमन्त्रेण कुर्यादङ्गानि वर्णकैः ॥ ३
अङ्गुष्ठगुल्फजङ्घासु जानूरुकटिगुह्यके ।
सनाभिहृदयोरोजपार्श्वयुक्पृष्ठकेषु च ॥ ४
स्कन्धयोरुभयोर्मध्ये बाहुमूलोपबाहुषु ।
प्रकूर्परप्रकोष्ठेषु मणिबन्धतलेषु च ॥ ५
मुखनासाक्षिकर्णेषु मस्तमस्तिष्कमूर्धसु ।
विन्यसेदक्षरान्मन्त्री क्रमान्मन्त्रसमुद्भवान् ॥ ६
शिखाललाटदृक्कर्णयुगोष्ठरसनासु च ।
सकण्ठबाहुहृत्कुक्षिकटिगुह्योरुजानुषु ॥ ७
जङ्घाचरणयोर्न्यसेत् पदानि त्रिष्टुभः सुधीः ।
इति विन्यस्तदेहस्तु कुर्याज्जपादिकाः क्रियाः ॥ ८
उद्यद्विद्युत्करालाकुलहरिगलसंस्थाऽरिशङ्खासिखेटे-
ष्विष्वासास्त्रत्रिशूलानरिगणभयदां तर्जनीञ्चाऽऽदधाना ।
चर्मास्युद्घूर्णदोर्भिः प्रहरणनिपुणाभिर्वृता कन्यकाभि-
र्दद्यात्कार्शानवीष्टांस्त्रिनयनलसिता चापि कात्यायनी वः ॥ ९

सावित्र्या विधानमभिधाय आग्नेय्या विधानं वक्तुमारभते—अथ वक्ष्यामीति । [मन्त्रोऽयमृग्वेदोक्तः प्रसिद्ध. तेनाऽत्र नोक्तः] ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥
अक्षरान्मन्त्रोति । प्रणवगायत्र्यादिपूर्वजानिष्वर्थः । मूर्धाग्निष्वपि दत्रा । रं बीजम् । ह्रीं शक्तिः ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥

दीक्षा प्रवर्त्तते पूर्वं यथावद्देशिकोत्तमैः ।
ततोऽस्त्रक्लृप्तिः सम्प्रोक्ता स्यात्प्रयोगविधिस्ततः ॥ १०
दीपकाख्याचराग्र्यादौ शक्त्यावेष्ट्य ततो बहिः ।
यन्त्रं षड्गुणितं कृत्वा दुर्वर्णलसितास्रकम् ॥ ११
बहिरष्टदलं पद्मं प्रोक्तलक्षणलक्षितम् ।
अथ पीठं यजेन्मन्त्री क्रमात् सनवशक्तिकम् ॥ १२
जया सविजया भद्रा भद्रकाली सुदुर्मुखी ।
व्याघ्रसिंहमुखी दुर्गा विष्टुभो नव शक्तयः ॥ १३
तत्राधाय घटं गव्यकार्यमूत्रपयोऽम्भसाम् ।
एकेन पूरणं कृत्वा आवाह्य च विभावसुम् ॥ १४
आहुतेर्वहिरण्यादिपादाष्टकविनिःसृताः ।
मूर्तीरभ्यर्चयेदग्नेर्जातवेदादिकाः क्रमात् ॥ १५
पृथिव्यम्ब्वनलेशानव्यात्मनेपदसंयुतान् ।
अर्चयेद्दिक्षु कोणेषु निवृत्त्यादीर्यथाक्रमम् ॥ १६
दिक्ष्वेकादशसंख्याः स्युर्जार्णाद्या वर्णशक्तयः ।
लोकपालांश्च तद्वतोर्विधिमिति समर्चयेत् ॥ १७
जाग[य]ता तपनो वेदगर्भा दहनरूपिणी ।
सेन्दुखण्डा शुभङ्कर्त्री सनभश्चारिणी तथा ॥ १८
वागीश्वरी मदवहा सोमरूपा मनोजवा ।
मरुद्वेगा रात्रिसंज्ञा तीव्रकोपा यशोवती ॥ १९
तोयात्मिका तथा नित्या दयावत्यपि हारिणी ।
तिरस्क्रिया वेदमाता तथाऽन्या दमनप्रिया ॥ २०

यथावदिति । योजनान्तमित्यर्थः । अस्त्रक्लृप्तिः भविष्यतीति ॥ १० ॥
दीपकाख्येति । मध्यगसाध्याख्यादिकं लिखेदित्यर्थः । शक्त्येति । विष्टुभेत्यर्थः ।
यजेन्मन्त्रीति । प्रणवशक्त्यादित्वं मन्त्राणामुक्तम् ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥
वर्णशक्तीनां ध्यानाद्यायतनमाह — जार्णाद्या इति । जाद्यर्णाद्या इत्यर्थः ।
[एकादशेति प्रतिदिशमेकादशेत्यर्थः] ॥ १७ ॥
भयरमणीमाह — जागता इति ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥

समाराध्या नन्दिनी च परा रिपुविमर्दिनी ।
षष्ठी च दण्डिनी तिग्मा दुर्गा गायत्रिसंज्ञिका ॥ २१
निरवद्या विशालाक्षी श्वासोद्वाहा च नादिनी ।
वेदना वह्निगर्भा च सिंहवाहाह्वया तथा ॥ २२
धुर्या दुर्विषहा चैव रिरसा तापहारिणी ।
त्यक्तदोषा निःसपत्ना चत्वारिंशच्चतुर्युताः ॥ २३
अभिषिच्य पुनः शिष्यं कुम्भाद्यैन् गुरुराहरेत् ।
ईदृशं यन्त्रमारुह्य जपेच्छिष्यः सुयन्त्रितः ॥ २४
मन्त्राक्षरसहस्रन्तु सिद्ध्यर्थं गुरुसन्निधौ ।
सर्वजापेषु चाग्नेय्या गायत्र्या द्विगुणो जपः ॥ २५
कर्तव्यो वाञ्छितावाप्त्यै रक्षायै कार्यसिद्धये ।
तिलराज्यनलचीरद्रुत्तेभ्रहविराज्यकैः ॥ २६
सर्पिःसिक्तैः क्रमाद्धोमः साधयेदीप्सितं नृणाम् ।
चत्वारि चत्वारिंशच्च चतुःशतसमन्वितम् ॥ २७
चतुःसहस्रसंयुक्तं प्रोक्तैर्द्रव्यैर्हुतक्रिया ।
एवं संसिद्धमन्त्रस्य सुरक्षाद्याः क्रिया मताः ॥ २८
चत्वारि चत्वारिंशच्च वर्णानामस्त्रमिष्यते ।
विलोमपाठो वर्णानामस्त्रमाहुर्मनीषिणः ॥ २९
पादाष्टकमिदं विद्यात्ततोऽष्टाङ्गो मनुस्त्वयम् ।
अमुकामो मनुन्त्वेनं पादांस्तु प्रतिलोमतः ॥ ३०
जपेत्तथा हि मन्त्रोऽयं चाल्यते दुष्टदूषितः ।
आद्याः पञ्चाक्षराः पादास्त्रयः सप्ताक्षरः परः ॥ ३१
पञ्चमश्चाऽथ षष्ठश्च द्वौ तु पादौ षडक्षरौ ।
पञ्चाक्षरौ तदन्त्यौ च तेषां भावो निगद्यते ॥ ३२

ईदृशमिति उक्तपूजायन्त्रग्रहणं कृतम् ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥

अष्टाङ्गो मनुस्त्वयमिति । अष्टमूर्तिभिः सहाऽष्टपादन्यासः सूचितः । भिन्नवेत्यारभ्य पादाक्षरगणना ।

तेषां भाव इत्यादिना तत्त्वन्यासं सूचयति । भावो याथात्म्यम् ॥३०॥३१॥३२॥

आ[न्त्या]द्यं ज्ञानेन्द्रियं कामं द्वितीयं पाञ्चभौतिकम् ।
तृतीयं धातवः सप्त चतुर्थं वर्णसप्तकम् ॥ ३३
षडूर्मयः पञ्चमं स्यात् षष्ठः षाट्कौशिको मतः ।
सप्तमश्चाऽष्टमः पादः शब्दाद्यं वचनादिकम् ॥ ३४
साङ्गः सप्रतिपत्तिकः सगुरुपद्द्वन्द्वप्रणामक्रियो
जाप्योऽत्यादिपदान्तकोऽन्तविगतो वर्णप्रतीपस्तथा ।
गुर्वादेशविधानतश्च विधिवद्ध्यातो मनुर्मन्त्रिणा
तत्तत्कार्यसमाप्तयेऽखिलविपद्ध्वान्तौघभानूदयः ॥ ३५
अनुलोमजपेऽङ्गानामपि पाठोऽनुलोमकः ।
प्रतिलोमानि तानि स्युः प्रतिलोमविधौ तथा ॥ ३६
अन्तपादप्रतीपे हि तथा तानि भवन्ति हि ।
वर्णप्रतीपे हि तथा मात्रा च प्रतिलोमके ॥ ३७
प्रतिपत्तिविशेषांश्च तत्र तत्र विचक्षणः ।
गुर्वादेशविधानेन प्रविद्ध्यान्न चाऽन्यथा ॥ ३८

आद्यपादत्रयं देव्या हैरण्यगर्भरूपार्थः । चतुर्थो देव्या वैराजरूपार्थः । तत्र धातुशब्देन पञ्चीकृतभूतानि तदनुगतनामरूपे चोक्ते । अवशिष्टपादचतुष्कं दैव्येच्छया स्वहीतव्यष्टिशरीरगतं तत्त्वजातम् ।

पञ्चिपदेशजीवप्रकृतितत्त्वानि क्लीं ह्रीं श्रीं इभिः सह व्यापकत्वेन प्रथमत एव न्यस्तव्यानि ॥ ३३ ॥ ३४ ॥

अतिदुर्गापदपादवर्णप्रतिलोमानां जपे नियममाह—साङ्ग इति । प्रतिपत्तिः सत्पत्र क्रूरकर्मणि वक्ष्यमाणानामेका । अथवा सत्रैव अष्टभुजाऽतिक्रूरा ध्येया । सहस्रभुजा सहस्रनयना वा । प्रतिजपं देवतारूपो गुरुर्मनसा नमस्कार्य इत्याह—सगुरुपदिति । अत्यादिपदान्तकः अतिदुर्गा । अन्तविगतः अवसानादारभ्य विलोमेन गतः । पदपादप्रतिलोमावित्यर्थः । वर्णप्रतिलोमानां पृथग्ग्रहणात् । वक्ष्यमाणप्रयोगः प्रतिपत्तयश्च गुर्वादेशेनैव ज्ञातव्या इत्याह—गुर्वादेशेति । मन्त्रिणेति । तत्तत्कर्मोचितवेशादियोग उक्तः ॥ ३५ ॥

साङ्ग इत्युक्तमङ्गभेदमाह—अनुलोमेति । वर्णपदन्यासयोरपि समानोऽयं न्यासः ।

मन्त्रप्रतिषेधमात्रेणाऽकार्यासन्दाह निवर्तयितुं शक्य इति पुनरप्याह—प्रतिपत्तीति ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥

जपः पुरोक्तसंख्यः स्याद्धुतकृत्स्मिस्तथा भवेत् ।
चीरवृत्तसमिद्राजीतिलहव्यघृतैः क्रमात् ॥ ३९
अथवा पञ्चगव्योत्थचरुणा हुतमुच्यते ।
प्रत्यङ्मुखेन कर्तव्यं प्रायोजपहुतादिकम् ॥ ४०
ततः स्युर्मन्त्रवर्णेभ्यस्तावत्यो वह्निदेवताः ।
प्रत्येकमाहतास्तास्तु पञ्चकेन नतभ्रुवाम् ॥ ४१
तत्पञ्चकस्य प्रत्येकमावृत्तं पञ्चभिः पृथक् ।
प्रत्येकं पञ्चकानाञ्च षोडशावृत्तिरिष्यते ॥ ४२
प्रत्येकं षोडशानाञ्च कोटयः परिचारिकाः ।
इत्येकाक्षरजात् पूर्वादेकस्मात् षोडशात्मकात् ॥ ४३
एतावत्यस्तु जातास्तद्विस्तारं पुनरूहयेत् ।
तत्र त्विन्द्रियजाः प्रोक्ता देवतास्तूर्ध्वदृष्टयः ॥ ४४
तिर्यञ्चो भौतिकाः प्रोक्ता धातूत्थास्तूभयाननाः ।
ऊर्मिजास्तूर्ध्ववदनास्तिर्यञ्चश्चाऽथ कोशजाः ॥ ४५

प्रतिलोममन्त्रस्य पृथक्साधनं कर्तव्यमित्याह—जपः पुरोक्तसंख्य इति । प्रायोजपहुतादिकं प्रतिलोमजपहुतादिकमित्यर्थः ॥ ३९ ॥ ४० ॥

प्रयोगार्थं मन्त्रवर्णदेवताव्याप्तिमाह—तत इति । सिद्धमन्त्रस्य स्मृत्यनन्तरमित्यर्थः । सर्वासां वर्णशक्तीनां पञ्चभूतात्मकत्वात् पञ्चकेनाहता इति उक्तम् । तासामपि पञ्चभूतात्मकत्वात् आह—तत्पञ्चकमिति । तासामपि भूतगतशब्दादिगुणभेदेन कारणवर्द्धितेन षोडशधा भेदमाह—प्रत्येकमिति । कोटिभेदोऽपि शब्दादिवैचित्र्यादेव ज्ञातव्यः ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥

उक्तां विभूतिमनूद्य विभूत्यन्तरमाह—इत्येकाक्षरजादिति । इति इत्थम् । एकाक्षरजात् पञ्चकात् पूर्वं पूर्वं जातात् प्रत्येकं पञ्चकपरिवृतात् पुनरप्येकैकस्मात् षोडशात्मकादेतावत्यो विभूतयो जाता इत्यर्थः । तद्विस्तारं पुनरूहयेदित्यस्याऽयमर्थः । कोटीनां मध्ये एकैकस्या पञ्चकोटयः परिचारिकाः । तासामेकैकस्याः पुनः पञ्च कोटयः । तासामेकैकस्याः षोडशकोटयः । तासामेकैकस्याः कोटिकोटयः । इत्यादिप्रकारेणोहयेदिति ॥ ४३ ॥ ४४ ॥

इन्द्रियजानामूर्ध्वदृष्टित्वं केवलसमष्टिजत्वेन । प्रत्यङ्मुखत्वात् तिर्यञ्चः ।

क्लीबा मुखद्वयोपेता गोचरोत्थाः स्त्रियो मताः ।
अधोमुखाश्च तिर्यञ्च इत्युक्तो मूर्तिसंग्रहः ॥ ४६
आभिः सर्वाभिरपि च शिखाभिर्जातवेदसः ।
व्याप्यते परराष्ट्रेषु वृक्षगुल्मलतादिकम् ॥ ४७
आरम्भे मानुषाणि स्युर्मध्यमाख्याभिचारिके ।
कर्मण्यासुरभानि स्युर्दैवानि स्युस्तथा हुतौ ॥ ४८
अन्त्याश्वेन्द्वर्कादितिगुरुहरिमित्रानिलाह्वया दैवाः ।
पूर्वोत्तरत्रयीयमहरविधयो मानुषाः परेऽसुरभाः ॥ ४९
नन्दास्वारभ्य रिक्तासु प्रयोज्याऽऽत्मनि संहरेत् ।
भद्रासु संग्रहं कुर्याज्जयासु तु विशेषतः ॥ ५०
आरेणारभ्य मन्देन प्रयोज्याऽऽदित्यशारयी ।
संहरेत् संग्रहं कुर्याद्वारे स्वाचार्ययोः सुधीः ॥ ५१
चरैर्विसृज्योभयकैराहरेदभ्यसेत् स्थिरैः ।
दिनास्त्रं दिनरुद्रयुक्तं वारग्रहसमन्वितम् ॥ ५२

वराहसिंहादिवदना इत्यर्थः । उभयानना इति । द्विवदना ऊर्ध्वाधोमुखा इत्यर्थः । पञ्चोद्गतस्तेनोभयात्मकत्वात् तासाम् । ऊर्ध्वगानामूर्ध्ववदनत्वम् । तासामध्यात्म-स्थूलसूक्ष्मकारणसमष्टिरूपत्वेन विवक्षितत्वात् । तिर्यक्त्वं पूर्ववत् क्रोधजानाम् । क्लीबत्वं स्त्रीपुरुषमिश्रात्मकत्वात् । गोचरोत्थानां स्त्रीत्वं प्रकृतिप्रधानत्वात् । अधोमुखत्वं बहिर्मुखप्राधान्यात् ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥

प्रयोगे प्रतिपत्तिमाह—आभिरिति ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ ५० ॥ ५१ ॥

[राशीनपि विदधाति—चरैरिति राशिभिः । इति दीपिकाकारः ।]

दिनास्त्रमिति । अतिदुर्गादिनास्त्रमेकादशाक्षरं च । दिनरुद्रयुक्तमिति । दिनरुद्रौ द्वादशसंख्यात्मकः प्राणबुद्धिमहदिन्द्रियदशकयुतमन्त्र इत्यर्थः । आद्यन्तयोः द्वादशादित्यनामयुक्तमिति चार्थः । आदित्यगतदेवताध्यानयुक्तमिति चार्थः । वारग्रहसमन्वितमिति [illegible] ग्रहाभिमानिग्रहनामभिः समन्वितमस्त्रे [illegible] समन्वित [illegible] प्रधानाकाराभिर्वारग्रहाभिमानिदेवताभिः षट्कोणस्थाभिः समन्वितमिति त्रिधा योज्यम् ॥ ५२ ॥

कृत्तिकादि च कृत्यान्तं कृत्याक्तं जातवेदसः ।
नक्षत्रात्मा हुताशः स्यात्तिथ्यात्मेन्दुरुदाहृतः ॥ ५३

कृत्तिकादि चेति । युक्तमिति पदमत्रापि योज्यम् । कृत्तिकादि चादि च कृत्तिकादि । कृत्तिकादिशब्देन सप्तविंशतिनक्षत्राणि उक्तानि कृत्तिकादीनि । आदिशब्देन प्रथमाद्वितीयेत्यादि तिथिपञ्चदशकमुक्तम् । तदेव द्वयमाद्यन्तयोः युक्तमिति कृत्तिकादि चेत्यस्यैकोऽर्थः ।

कृत्तिका त्वक् । त्वक् च तदादि च कृत्तिकादि । इन्द्रियगणात् पूर्वं त्वगादिधात्वष्टकयुक्तमित्यर्थः । कृत्यान्तं कृत्यावसानम् । साध्यनामान्ते मारय मारय दह दहेति वा क्रियायुक्तमित्यर्थः ।

कृत्तिका कुण्डलिनी तदादि च । कृत्यान्तं कृत्यापि कुण्डलिनी तदन्तं च दिनान्तम् । सर्पज्वालायुधादिरूपिणीं कुण्डलिनीमुत्थाप्य साध्यं ग्रसित्वा कुण्डलिन्यग्नावानीय दाहान्तं दिनान्तमध्यात्मप्रयोग इत्यर्थः ।

कृत्याक्तं जातवेदसः । कृत्याक्तं नाम प्रतिलोमाक्तं पञ्चदशाक्षरं च । अतिदुर्गाप्रतिलोमाक्तमेवेति केचित् । तदप्येवमेव प्रयोक्तव्यमिति शिवः ।

प्रयोगप्रकारं मन्त्रविशेषं चाह—नक्षत्रात्मा हुताशः स्यादिति । नक्षत्राणामात्मा आधारभूतः हुताशः स्यात् । द्वादशादित्य सप्तग्रह तिथीनामुपलक्षणं नक्षत्रग्रहणम् । आदित्यादीनां ग्रहणम् । आदित्य ग्रह नक्षत्र तिथीनामस्त्राद्यन्तयोः चतुर्थीसम्बुद्ध्यन्ततया स्थितानामादौ चतुर्थीसम्बुद्ध्यन्तः अग्निशब्दः प्रयोक्तव्य इत्यर्थः ।

अथाऽन्योऽर्थः । नक्षत्रादय आत्मा आधारो यस्य हुताशस्याऽनुलोमत्रिष्टुभः स तथोक्तः । चतुर्थ्यन्तनक्षत्रादीनामन्तेऽनुलोममन्त्रः प्रयोक्तव्य इत्यर्थः ।

अथाऽन्योऽर्थः । नक्षत्रात्मा सप्तविंशत्यात्मा हुताशः अग्निमन्त्रः स्यात् । अमुष्य त्वचं दह दहेत्यादित्यान्ते रं रं रमित्याद्यग्निमन्त्रः सप्तविंशतिवारमावर्तनीयः इत्यर्थः ।

अन्योऽर्थः । नक्षत्रात्मा सप्तविंशतिज्वालारूपः हुताशः कुण्डल्यात्मा हुताशमन्त्रोऽध्यात्मप्रयोगे ध्येयः । अधिदैवतप्रयोगे सप्तविंशत्यादित्यात्मा इति विशेषः ।

तिथ्यात्मेन्दुरुदाहृत इत्यनेनाऽस्त्रोपसंहारसमये मन्त्रविशेषं प्रतिपत्तिविशेषं चाह । अत्रापि निश्चयग्रहणमुपलक्षणार्थम् आदित्यादीनां तिथ्यादीनामात्मा इन्दुः सोमः । चतुर्थीसम्बुद्ध्यन्तादित्य ग्रह नक्षत्र तिथीनामादौ तथाविधः सोमशब्दः प्रयोक्तव्य इत्यर्थः ।

ताभ्यां करोति दिनकृद्विसर्गादानकर्मणी ।
कुर्वीत निपुणो मन्त्री प्रयोगादन्यथात्महा ॥ ५४

अन्योऽर्थः । तिथ्यादय आत्मा यस्य सोमस्याऽनुलोममन्त्रस्य स तथोक्तः । चतुर्थ्यन्तसोमशब्दान्ते अनुलोममन्त्रः प्रयोक्तव्य इत्यर्थः ।

अन्योऽर्थः । तिथ्यात्मा इन्दुः सौम्यत्वात् गायत्रीन्दुः । स तिथ्यात्मा पञ्चदशात्मा । उपसंहारविधौ प्रतिलोमजपाभावात् तत्स्थाने गायत्रीपञ्चदशकं जप्तव्यमित्यर्थः ।

अन्योऽर्थः । तिथ्यात्मा पञ्चदशात्मा इन्दु' सोममन्त्रः वं वं वं वं वं वं वि वं व वे वं व व वं य व इत्युदाहृतः । सम्बुद्ध्यन्ते तिथ्यादीनामनन्तरपठितानां मम त्वचं पूरय पूरय इत्यादीनामन्ते अमृतमन्त्रः पञ्चदशवारमावर्तनीय इत्यर्थः ।

अन्योऽर्थः । तिथ्यात्मा पञ्चदशात्मा अमृतधारात्मा इन्दुः । परकुण्डल्यमृतरूपो मन्त्रोऽध्यात्मप्रयोगे अधिदैवते पञ्चदशचन्द्रात्मा उदाहृत इति ॥ ५२ ॥

इदानीं प्रयोगप्रकारमाह—ताभ्यामिति । ताभ्यां कृशानेन्दुभ्यां नाडीद्वय वर्तिभ्यां करोति दिनकृत् । आदित्यात्मा साधकः मध्यनाडीप्रधान, स विसर्गादानकर्मणी दक्षिणमार्गे चाऽग्निरूपेणाऽग्निरूपाणां देवतानां विसर्गं कृत्वा ता विसृष्टा देवतास्तत्तदेव साध्यप्रदेशे संस्थाप्य तन्मूलभूतं कुण्डल्यात्मकं तेजः केवलं तेनैव मार्गेण मूलाधारपर्यन्तमानयति । पुनः सोममन्त्रोच्चारणसमये वाममार्गेण मध्यमार्गेण चातिसौम्यतेजोरूपेण कुण्डलिनीं विसृज्य पूर्वविसृष्टदेवतासंस्थाभिः अमृतधाराभिस्तासामाप्यायनं वामनाडीद्वारेण कृत्वा मध्यनाडीद्वारेणात्मनोऽप्याप्यायनं विधाय तामपि कुण्डलिनीं वामनाडीद्वारेण गतां तेनैव मार्गेण मूलाधार पर्यादत्ते । मध्यगतां तु तां तथैव स्थापयतीत्यर्थः । प्रणवान्ते अग्नये धात्रे इति उक्त्वा अनुलोमत्रिष्टुब्मन्त्रेन दुर्गांति कन्नीहन्न मजस्त्र यो इति दिनाक्षरम् सं साये य सायै यर्य माधे यर्यसायया इति कृत्वान्ते मोक्षा अतिदुर्गांप्रतिलोमं मोच्चार्य अग्ने धातरमुष्य त्वचं दह दह रं ररं ररं रैं ररं ररं रमित्यग्निमन्त्रं सप्तविंशतिवारमावर्तयेत् । इत्यादयः प्रयोगमन्त्राः । प्रणवान्ते सोमाय धात्र इत्यस्यान्ते अनुलोमत्रिष्टुममुच्चार्य गायत्रीं पञ्चदशवारमावर्त्य सोम धातः अमुष्य त्वचं पूरय पूरय इत्याद्यन्ते अमृतमन्त्रमपि पञ्चदशवारं जपेदित्यादय आदानमन्त्राः । एते च धात्र पूर्वं रक्तिकार्पातपट्टाद्येकषष्टिमन्त्राः प्रयोगादानयोः त्वगादिषु विंशतिषु प्रत्येकं प्रयोक्तव्याः । व्यस्तप्रयोगे । समस्तप्रयोगे तु धात्वादानां त्वगादीनां च नामानि सन्निवेशोच्चार्य एक एव मन्त्रः प्रयोक्तव्यः । निरपेक्षादानसमये स्वेकषष्टिरेव प्रयोक्तव्यः । आगच्छागच्छेति च तत्र क्रिया एकप्रयोगपक्षे

रक्षानिग्रहकर्मणोरनुपराग्वक्त्राः प्रधानाकृति-
प्रख्या मन्त्रविधानविच्च दिशि दिश्येकादशैकादश ।
संस्थाप्य क्रमशोऽक्षरोदितरुचीः शक्तीर्जपेद्वा मनुं
सम्यग्वा जुहुयादनु प्रतिगतं सिद्ध्यै समाराधयेत् ॥ ५५
पीताऽयोमुष्टिगदाहस्ता महिषाज्यसंयुतपुलाकैः ।
वैभीतकारिष्टसमित्कोद्रवकैः स्तम्भयेच्च हुतविधिना ॥ ५६
सुसिता पाशाङ्कुशयुग्विगलद्वारिप्रवाहसम्भिन्ना ।
वैतससमिद्धुत्या मधुरयुजा मङ्क्षु वर्षयेद्दुर्गा ॥ ५७
रक्ता पाशाङ्कुशिनी निशि फलिनीकेसरोद्भवैः पुष्पैः ।
चन्दनरससंसिक्तैर्होमाद्दुर्गा वशीकरोति जगत् ॥ ५८
लवणैस्त्रिमधुरसिक्तैस्तत्कृतया वा जुहोतु पुत्तल्या ।
अङ्कुलकाष्ठैर्नक्तं सप्ताहान्नृपतिमपि वशे कुरुते ॥ ५९
सकपालशूलपाशाङ्कुशहस्ताऽरुणतरा तथा दुर्गा ।
आकर्षयेच्च लावण्यपुत्तल्या त्रिमधुराक्तया होमात् ॥ ६०
ध्यात्वा धूम्रां मुसलत्रिशिखकरामस्थिभिश्च तीक्ष्णाक्तैः ।
कार्पासानां निम्बच्छदमेषघृते हुताच्च विद्वेषः ॥ ६१
धूम्रा रात्रौ त्रिशूलाहितहस्ता विषदलैः समाहिषाज्यैः ।
होमाच्च मरिचसर्षपवल्कभिरुलूकरुधिरसेचितैरटयेत् ॥ ६२
शिखिशूलकराऽग्निनिभा सर्षपतैलाक्तमलबीजैश्च ।
मरिचैर्वा रात्रियुतैर्होमादहितान् विमोहयेद्दुर्गा ॥ ६३

एकैकेनैवोपसंहारः ॥ ५४ ॥

अनुलोमप्रतिलोमयोः कार्यभेदध्यानभेदं चाह—रक्षेति । अनुपराग्वक्त्रा इति उभयोरपि रक्षानिग्रहकर्मणोः अनुपराग्वक्त्रत्वं ज्ञातव्यम् । मन्त्रविधानविदिति । रक्षायां चतुश्चत्वारिंशदनुलोमविधानवित् । निग्रहे चतुश्चत्वारिंशत्प्रतिलोमविधानविदित्यर्थः । मूलोक्तमेव सर्वत्र विधानं प्रतिलोमविधानेषु आवरणपूजादिक्रममपि प्रातिलोम्येन कार्यमिति विशेषः । अक्षरोदितरुचीरिति । रुचयः शक्तयः । चतुश्चत्वारिंशदक्षराणां यावत्यः शक्तय उक्ताः । तावच्छक्तिर्विशिष्टा एकैकाक्षरशक्तय इत्यर्थः । चतुश्चत्वारिंशत्तत्त्वानि पादादिकविभूति-

कृपणा शूलासिकरा रिपुदिनवृक्षोद्भवैः समित्प्रवरैः ।
व्रणकृद्घृतसंसिक्तैर्होमान्मारयति मासतो दुर्गा ॥ ६४
नक्तलवृक्षसमिधो मरिचानि च तीक्ष्णहिङ्गुशकलानि ।
मारणकर्मणि विहितान्यारुष्करस्नेहसिक्तानि ॥ ६५
नचनवृक्षसमिधां विलिखितसाध्याभिधानकर्मवताम् ।
सचतुश्चत्वारिंशत्तत्त्वयुजां होमकर्म मारणकरम् ॥ ६६
मरिचं क्षौद्रसमेतं प्रत्यक्पुष्पीपरागसम्भिन्नम् ।
उष्णाम्भःपरिलुलितं प्रसिचयेद्धन्तवक्त्रपुत्तल्या ॥ ६७
हृदये वदने च रिपोः सम्मुखतः संप्रतिष्ठिते वायोः ।
तत्त्वैरभिभूतोऽरिः स्यात्तत्क्वथनात् पचमात्रकान्म्रियते ॥ ६८
सैव प्रतिकृतिरसकृत्तत्प्रतिष्ठितसमीरणा च विशदधिया ।
तीक्ष्णस्नेहालिप्ता विलोमजापेन तापनीयाऽग्नौ ॥ ६९
विधिना ज्वरविद्धः स्यादपघनहोमेन हानिरङ्गस्य ।
सर्वाहुत्या मरणं प्राप्नोति रिपुर्न तत्र सन्देहः ॥ ७०
प्राक्प्रोक्तान् भूतवर्णान् दशदशयुगशो विन्दुयुक्तान्नमोऽन्तान्
योनैमं यास्विमध्यष्वपि पुनरथ संस्थाप्य भूताभवर्णान् ।
वर्णैस्तैः साकमन्तेमनुमपि कुलिशाद्यैः स्वचिह्नैः समेतं
कुर्यात् कर्माणि सम्यक् पटुविशदमतिः स्तम्भनाद्यानि मन्त्री ॥
जदडादिललाः कामसौचतुर्थाका वसौ वारः ।
ह्रस्वैर्द्वितीयरवा वह्नेरिन्दुयोनिकादियपाः ॥ ७२

कथनेन कथितानि तद्बुद्ध्या जुहुयादित्यर्थः ॥ ५५–७० ॥

अन्तेमनुमपीति । विटुभमपीत्यर्थः । न तु मध्ये लेखनीयः । कुलिशाद्यैरिति स्तम्भनाद्यचित पृथिव्यादिमण्डलैरित्यर्थः । मन्त्रीति । तत्तत्प्रयोगोचितानुलोमविलोममन्त्र इत्यर्थः । पटुविशदमतिरिति । पूर्वोक्तध्यानविशेषेष्वायत्तमतिरित्यर्थः । चतिदुर्गाप्रतिनामैव मारणोच्चाटन विद्वेषणस्तम्भन मोहनादीनि । गणितविद्याग्निदुर्गाभिः वशम् अग्निदुर्गया आकर्षणं सोमसिन्धुदुर्गाभ्यां सौम्यप्रयोग इत्यादिमन्त्रविनियोगश्च इत्यर्थः ॥ ७१ ॥

मूर्तिवर्णानाह—जदडिति ।

मरुतः कपोलबिन्दुकपञ्चमवर्णाः शहौ तथा व्योम्नः ।
मनुषु परेष्वपि मन्त्री करोतु कर्माणि तेषु संसिद्धैः ॥ ७३

उन्मत्तखेलनैवद्रुमभवसमिधां सप्तसाहस्रकान्तं
प्रत्येकं राजितैलालुलितमथ हुनेन्नाडिमाज्याप्लुतं वा ।
कृष्णाष्टम्यादामेवं सुनियतचरितः सप्तरात्रं निशायां
निःसन्देहोऽस्य शत्रुस्त्यजति किल निजं देहमाविष्टमोहः ॥ ७४

सामुद्रे च सविङ्गुलोरकविषैः साध्यं विधायाकृतिं
ह्रत्वाऽधोवदनां जले घटकटाहादिस्थिते क्वाथयेत् ।
सप्ताहं ज्वलनं जपन् विषतरोर्यष्ट्या शिरस्ताडनं
कुर्वन् सप्तदिनान्तरे यमपुरक्रीडापरः स्यादरिः ॥ ७५

अर्कस्यन्दनवह्निपन्नगसुखयलाङ्घ्रिमाशाम्बरं
न्यग्रोधं तिलजाप्लुतं विषयुतं होतं करैर्भासतः ।
वायुप्रेरितवह्निमण्डलमहाज्वालाकुलाशादिकं
ध्यायन् वैरिणमुल्लिखेत् जलममुं मन्त्रं जपन् मृत्यवे ॥ ७६

आर्द्रांशुकोऽग्निमनुना त्वथ सप्तरात्रं
सिद्धार्थतैललुलितैर्मरिचैर्जुहोतु ।
आरभ्य विष्टिदिवसेऽरिनरः प्रलाप-
मूर्च्छान्वितेन विपरीक्रियते ज्वरेण ॥ ७७

[भूतवर्णान् विभजते—ऊदद्गादीति सार्धेन । ऊकारश्च ओकारश्च ऊ । दत् दन्ताक्षरः ओकारः । गादयो गजडदबाः । लकारलकारौ च । एते दश भौः पृथिव्या वर्णाः । नसोः नासिकापुटयोरक्षरे ऋकारऋकारौ । औकारश्च । चतुर्थाश्चैकाः घझढधभाः । वकारसकारौ च । इत्येते दश वारः जलस्य वर्णाः । दृश्योरक्षरे इकारईकारौ । ऐकारश्च । द्वितीयाः खछठथफाः । रेफक्षकारौ च । एते दश अग्निवर्णाः । अर्द्धन्दुमिति । अकारआकारौ । योनिरेकारः । कादयः कचटतपाः । यकारषकारौ च । इत्येतानि दश वायोरक्षराणि । कपोलयोरक्षरे लृकारलृकारौ च । बिन्दुः पञ्चदशस्वरः । ङञणनमाः शकारहकारौ च । इत्येते दश आकाशस्य वर्णा इत्यर्थः । अयं विधिः सर्वमन्त्रसाधारण इति सूते—मनुषु परेष्विति । इति सम्प्रदायदीपिकाकारः]।

मन्त्री करोत्विति । तत्तमन्त्रयोग इत्युक्तः ॥ ७२—८० ॥

तालस्य पत्रे भुजपत्रके वा
मध्ये लिखेत् साध्यनराभिधानम् ।
अथाऽभितो मन्त्रमिमं विलोमं
विलिख्य भूमौ विनिखन्य तत्र ॥ ७८

आधाय वैश्वानरमादरेण समर्च्य सम्यङ्मरिचैर्जुहोतु ।
तीव्रो ज्वरस्तस्य भवेत् पुनस्तत्तोये क्षिपेद्वश्यतमः स भूयात् ॥ ७९

सिंहस्थां शरनिकरैः क्षणानुवर्ती-
धावन्तीं रिपुमनु धावमानमेनाम् ।
संचिन्त्य क्षिपतु जलं दिनेशबिम्बे
जप्त्वाऽमुं मनुमपि चाटनाय शीघ्रम् ॥ ८०

कृत्वा स्थण्डिलमङ्गणे भगवतीं न्यासक्रमादर्चयेद्-
गन्धाद्यैः पुनरम्भसा च विकिरेन्मन्त्री निशायां बलिम् ।
जप्त्वा मन्त्रममुं च रोगसहिताः कृत्या निकृत्या कृता-
स्तांस्तान् भूतपिशाचवैरिविहितान् दुःखानसौ नाशयेत् ॥ ८१

विधिवदभिज्वाल्याऽनलमन्वहमाराध्य गन्धपुष्पाद्यैः ।
सन्ध्यासु जपाच्च मनुरयमाकाङ्क्षितसर्वसिद्धिकल्पतरुः ॥ ८२

कुसुमरसलुलितलोणैर्वारुणवदनो जुहोतु सन्ध्यासु ।
मन्त्रार्णसंख्यमग्नेरेकैकेन द्रावयेदरीनचिरात् ॥ ८३

शुद्धैश्च तण्डुलैरथ हविरपि निष्पाद्य पञ्चगव्यमपि ।
सघृतेन तेन जुहुयादष्टसहस्रं समेतसम्पातम् ॥ ८४

प्राशितसम्पातस्य स्याद्रक्षा सर्वथैव साध्यस्य ।
प्राङ्गणमन्दिरयोरपि निखनेत् द्वारेऽवशिष्टसम्पातम् ॥ ८५

कृत्या नश्यति तस्य वोचितेन यक्षादयो भीत्या ।
कर्त्तारमेति कुपिता हत्वा सर्वात्मना च नाशयति ॥ ८६

ब्रह्मद्रुमफलकान्ते मन्त्रितमः सप्तसप्तकोष्ठयुते ।
कोणोदराणि हित्वा मायाबीजं सकामं मध्यगते ॥ ८७

मन्त्री निशायामिति । पञ्चदुर्गादिभिः बलिदानमुक्तम् ॥ ८१—८६ ॥
मन्त्रितमः मन्त्रीति । सर्वकोष्ठेषु मायाबीजलेखनमुक्तम् ॥ ८७—८४ ॥

विलिखेत् क्रमेण मन्त्राक्षरांश्च शिष्टेषु तेषु कोष्ठेषु ।
तत्र मरुतः प्रतिष्ठां विधाय निधाय वह्निमपि जुहुयात् ॥ ८८
आज्येनाऽष्टसहस्रं फलकोपरि सम्यगात्तसम्पातम् ।
विप्रतिपत्तिधरायां निखनेन्नश्यन्त्युपद्रवाः सद्यः ॥ ८९
सिकताचरुगव्यात्मकमन्त्रां प्रतिष्ठा विधीयते सिद्धैः ।
प्रस्थाढ़कघटमाना गृहपुरराष्ट्राभिगुप्तये सिकताः ॥ ९०
मध्येऽष्टाशान्तासु च कुण्डानामारचय्य नवकमपि ।
विधिना निवपेत् क्रमशः सिंहधनुष्काजगाविनि दिनेशे ॥ ९१
तिथिषु तु कालाष्टम्यां भेषु विशाखाग्निमूलभाग्ये[गे]षु ।
वारेषु मन्दवाक्पतिवर्जाः सर्वे प्रशस्यन्ते तथा ॥ ९२
हस्तश्रवणमघासु प्राजापत्ये च कर्म कुर्वीत ।
द्वादशसहस्रसंख्यं प्रजपेद्गायत्रमपि यथा प्रोक्तम् ॥ ९३
मध्ये च मूलमनुना तदायुधैरष्टदिक्षु चक्राद्यैः ।
सक्षपालान्तैः पृथगपि संस्थापनकर्म निगदितं विधिवत् ॥ ९४
तासाञ्च देवता अपि परिपूज्य यथाक्रमेण मन्त्रितमः ।
कुर्याद्बलिं दिनयष्टकरणेभ्यो लोकपालराशिभ्यः ॥ ९५
सिकताषोड़शकुड़वं ब्रह्मद्रुमभाजनेऽन्नगव्याक्तम् ।
निर्वपति यदि विधिना तं देशं यामं करोति चतुरब्दात् ॥ ९६
अर्केऽजस्येऽब्धिगायामपरिमितबलायां समादाय शुद्धाः
सम्यक् संशोधयित्वातपमनु सिकताः शूर्पकोणैर्विशोध्य ।
संशुद्धे पञ्चगव्ये सुमतिरथ विनिःक्षिप्य ताः कुम्भसंस्था
मन्त्राग्नौ मन्त्रजापी द्विजतरुसमिधा सर्वयेत् कार्यहेतोः ॥ ९७
एवं मृदुपलयोरधः संस्थाप्यन्ते सपञ्चगव्यास्ताः ।
वसुधाविप्रतिपत्तिचयस्य पुष्टिश्च कुर्वते क्रमशः ॥ ९८

यथाक्रमेण मन्त्रितम इति । चक्रादिमन्त्रैः पूजनं सूचितम् । यष्टादि-बलिमन्त्राश्च सूचिताः ॥ ९५ ॥ ९६ ॥

सिकतोपादानशोधनसंस्कारक्रममाह—अर्केऽजस्य इति । सुमतिरिति । अग्निमन्त्रदेवतासिकतानामैक्यस्य इत्यर्थः ॥ ९७ ॥ ९८ ॥ ९९ ॥ १०० ॥ १०१ ॥

रथचरणदरगदाम्बुजहस्ता निष्टप्तशातकुम्भनिभा ।
सघृतपयोऽम्बोहोमान्महतीं लक्ष्मीं समावहेद्दुर्गा ॥ ९९
व्रीहिभिरन्नैः क्षीरैः समिद्भिरपि दुग्धवीरुधामाज्यैः ।
मधुरत्रयमधुरैर्महतीमृद्धिं करोति हुतविधिना ॥ १००
यद्यद्वाञ्छति पुरुषस्तत्तदमुष्य प्रभावतः साध्यम् ।
सपत्तनपत्राढ्यां सगिरिपुरग्रामकाननां वसुधाम् ।
साब्धिक्षणोपलमुदधिं दहति हि मतिमानयत्नमेतेन ॥ १०१
एवं प्रोत्थापयति च मन्त्रेणाऽनेन निश्चितधीर्मन्त्री ।
पुंसा श्रेन कियद्वा मन्त्रस्याख्यायतेऽस्य सामर्थ्यम् ॥ १०२

तस्मादेनं मनुवरमभीष्टाप्तये संयतात्मा
जप्यान्नित्यं सहुतविधिमप्यादरादर्चयीत ।
भक्त्या कुर्यात् सुमतिरभिषेकादिकं कर्मजातं
कर्तुं वाऽन्यत् प्रवणमतिरत्रैव भक्तः सदा स्यात् ॥ १०३

इति श्रीप्रपञ्चसारे एकत्रिंशः पटलः ।

निश्चितधीर्मन्त्रीति । पूर्वोक्तास्त्रप्रयोगध्यानप्रताऽस्त्रमन्त्रप्रयोगज्ञता कोक्ता । ॥ १०२ ॥ १०३ ॥

इति श्रीपद्मपादाचार्यकृते प्रपञ्चसारविवरणे
एकत्रिंशत्पटलः ।

द्वात्रिंशः पटलः ।

अथ लवणमनुं वदामि साङ्गं सजपं सप्रतिपत्तिकं सहोमम् ।
विधिवद्विहितेन येन सर्वां जगतीमात्मवशे करोति मन्त्री ॥ १

लवणाम्भसि चेत्याद्या द्वितीया लवणेति च ।
दहेति तृतीया स्यात्तं दग्ध्वेति च चतुर्थ्यपि ।
ऋक् पञ्चमी च या ते स्याद्यथा प्रोक्तमथर्वणि ॥ २
ऋग्भिराभिस्तु पञ्चाङ्गं पञ्चभिर्वा समीरितम् ।
विद्याक्षरैः षडङ्गं वा प्रणवाद्यैर्निगद्यते ॥ ३
पञ्चभिश्च त्रिभिरपि पञ्चभिः करणाक्षरैः ।
सपञ्चभिर्युगार्णेन जातियुक्तैः समीरितम् ॥ ४
अङ्गिराः स्यादृषिश्छन्दोऽनुष्टुप्त्रिष्टुप् च देवताः ।
अग्नीरात्रिस्तथा दुर्गा भद्रकाली समीरिताः ॥ ५

अथाऽग्निदुर्गादिदैवत्यस्य लवणमन्त्रस्य विधानमाह—अथ लवणेति। करोति मन्त्रीति। चिटिमन्त्रवानित्यर्थः। तारपाशशक्त्यङ्कुश यं लं वं इति उक्त्वा लवणाम्भसि तीक्ष्णोऽसि उग्रोऽसि हृदयं तव लवणस्य पृथिवी माताऽस्ते लवणस्य वरुणः पिता। प्रथमा। लवणे हूयमाने तु पुनः कुतो निद्रा कुतो रतिः। लवणं पचति पाचयति। लवणं छिन्दति भिन्दति अमुकस्य दह गात्राणि दह मांसं दह लवणम्। द्वितीया। दह त्वगसृङ्मांसमेदोऽस्थिभ्यो मज्जिकां दह यदि वसति योजनशते नदीनां वा शतान्तरे। तृतीया। तं दग्ध्वा नय मे योगमये लवणस्य तेजसा लोहप्राकारे नगरे कृष्णसर्पैर्बद्धार्गले अत्रैव वशमायातु। लवणमन्त्रपुरस्कृतः। चतुर्थी।

या ते रात्रिः शल्यविद्धस्य शूलाग्रारोपितस्य च ।
या ते रात्रिर्महारात्रिः सा ते रात्रिर्महानिशा ॥ इति पञ्चमी ।

क्रौं बीजम्। क्लीं शक्तिः।

ॐ आं क्लीं क्रौं चिटि चिटि चण्डालि महाचण्डालि अमुकं मे वशमानय स्वाहा। इति चिटिमन्त्रः। लवणवदेव बीजादिकमस्यापि ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥

अरुणोऽरुणपङ्कजसन्निभः स्रुवशक्तिवराभययुक्तकरः ।
अमिताचिरजातगतिर्विलसन्नयनत्रितयोऽवतु वो दहनः ॥ ६
नीलतरांशुककेशकलापा नीलतनुर्निबिड़स्तनभारा ।
साङ्कुशपाशसशूलकपाला यामवती भवतोऽवतु नित्यम् ॥ ७
करकमलविराजच्चक्रशङ्खासिशूला
परिलसितकिरीटा पातितानेकदैत्या ।
त्रिनयनलसिताङ्गी तिग्मरश्मिप्रकाशा
पवनसखनिभाङ्गी पातु कात्यायनी वः ॥ ८
सुरौद्रसितदंष्ट्रिका त्रिनयनोर्ध्वकेशोल्बणा
कपालपरशूल्लसड्डमरुकाग्निशूलाकुला ।
घनाघननिभा रणद्रुचिरकिङ्किणीमालिका
भवद्विभवसिद्धये भवतु भद्रकाली चिरम् ॥ ९
अयुतं नियतो मन्त्री मन्त्रमृक्पञ्चकान्वितम् ।
प्रजपेत्त्रिसहस्रं वा सम्यगेनं समाहितः ॥ १०
दशांशेन हुनेत्सिद्ध्यै हविषा घृतसंयुजा ।
एवं कृते प्रयोगार्हो मन्त्रो भूयान्न चाऽन्यथा ॥ ११
षष्ठिरात्रौ वरे ख्याते वश्याकर्षणकर्मणोः ।
दुर्गाभद्रे तथा देव्यौ शस्ते मारणकर्मणि ॥ १२
आरभ्य कर्मतन्मन्त्री तृतीयां कृष्णपक्षजाम् ।
संदीक्षितो भवेत्पूते मन्दिरे मन्त्रजापवान् ॥ १३
निखन्यात्तत्र कुण्डञ्च दोर्मात्रं त्र्यस्रमेखलम् ।
चतुष्कं सुन्दराकारं पुत्तलीनाञ्च कारयेत् ॥ १४
एकां साध्यर्क्षवृक्षेण शालीपिष्टेन चाऽपराम् ।
चक्रिक्ष्मामृदा चाऽन्यां मधूच्छिष्टेन चाऽपराम् ॥ १५

अयुतं नियतो मन्त्रीति । प्रणवपाशाङ्कुशवायुपृथिव्यमृतयोग उक्तः । समन्वितं षिटिमन्त्रमिति शेषः ॥ १० ॥

मन्त्रो भूयान्न चाऽन्यथेति । मारणादिषु तदुचितबीजप्रयोग उक्तः ॥ ११।१२ ॥

आरभ्य कर्मतन्मन्त्रीति । कर्म विशेषपूजादिकम् । मन्त्रोत्थाग्नेये दौर्गे वा

तासु हृद्देशलिखितसाध्याख्यासु समाहितः ।
सम्यक् संस्थापयेत् प्राणान् साध्यादानीय साधकः ॥ १६
उत्तानां दारवीं कुण्डे खनेन्मन्त्राभिमन्त्रिताम् ।
पिष्टजां विष्टरस्याऽधः पादस्थाने च मृन्मयीम् ॥ १७
लम्बयेदम्बरे सिक्थमयीमूर्ध्वमधोमुखीम् ।
पुनः कृष्णाष्टमीरात्रौ पूर्वयामे गते सति ॥ १८
रक्तमाल्याम्बरो मन्त्री कृतरक्तानुलेपनः ।
सम्यक्कृतलिपिन्यासः प्राणायामादिकृच्छुचिः ॥ १९
कुडवं पीतलवणं सुश्लक्ष्णं परिचूर्णितम् ।
दधिक्षौद्रघृतक्षीरैः प्रोक्षयित्वा सुशोधितम् ॥ २०
आलोड्य गुडसम्पाज्यैर्विस्पष्टावयवामथ ।
तेन पुत्तलिकां मन्त्री चार्वङ्गीं कारयेद्बुधः ॥ २१
तस्याश्च स्थापयेत्प्राणान् गुर्वादेशविधानतः ।
अष्टोर्ध्वशतसंख्यं वा तथाऽष्टोर्ध्वसहस्रकम् ॥ २२
जपन्मन्त्रं पञ्चविंशत्संख्यं प्रतिकृतिं स्पृशन् ।
जपित्वाऽङ्गानि विन्यस्येत् स्वाङ्गे प्रतिकृतावपि ॥ २३
सतारैर्धिटिमन्त्रार्णैश्चतुर्विंशतिसंख्यकैः ।
शिरोललाटदृक्कर्णनासास्यचिबुकेष्वपि ॥ २४
सकण्ठहृदयोरोजनाभिकुक्षिकटीषु च ।
मेढ्रपायूरुजान्वग्रजङ्घाङ्घ्रिषु च विन्यसेत् ॥ २५
अधोगुह्यादभेदः स्यादूर्ध्वं भेदो द्विषि सति ।
आत्मन्येवं प्रविन्यस्य पुनः प्रतिकृतौ न्यसेत् ॥ २६

शक्तपूजामन्त्रकलापपदस्पष्टमुक्तम् ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥
मन्त्री कृतरक्तानुलेपन इति न्यासादिभिः मन्त्रामलत्वमुक्तम् ॥ १८ ॥ २० ॥
पुत्तलिकां मन्त्रीति । मन्त्रं जपता पुत्तलीका कार्येत्युक्तम् ॥ २१ ॥
गुर्वादेशविधानत इति । प्रतिकृतिष्वदि प्राणप्रतिष्ठायन्त्रस्थापनपूर्वक-मित्यर्थः । अनयमारप्याटौ प्राणप्रतिष्ठाप्रकारभेदधाऽनेन सूचितः ॥ २२ ॥
स्वाङ्गे प्रतिकृतावपीति । स्वाङ्गे कर्मोपक्रम एव न्यासः कार्यः ॥ २३—२६ ॥

अङ्गुष्ठसन्धिप्रपदजङ्घाजानूरुपायुषु ।
सलिङ्गनाभिजठरहृदयेषु स्तनद्वये ॥ २७
कन्धराचिबुकास्येषु घ्राणदृक्कर्णयुग्मयोः ।
ललाटशिरसोर्न्यस्येत् प्रतिमायाश्च संयथः ॥ २८
उपलिप्तेऽथ कुण्डेऽन्तर्बहिर्गोमयवारिणा ।
साध्यसंमुखमासीन आदध्याद्धव्यवाहनम् ॥ २९
प्रज्वाल्य साध्योद्भुतरुकाष्ठैरभ्यर्च्य दिक्क्रमात् ।
राजीकुशोलघुप्याद्भिस्त्रयषो राजतादिषे ॥ ३०
देवतां प्रति पाद्यार्घ्यं दत्त्वा कार्यार्थसिद्धये ।
उपतिष्ठेद्धुतस्याशावन्ते मन्त्रैरितीरितैः ॥ ३१
त्वमाननमसिवह्ने निशाया हव्यवाहन ।
हविषा मन्त्रदत्तेन तृप्तो भव तया सह ॥ ३२
जातवेदो महादेव तप्तजाम्बूनदप्रभ ।
स्वाहापते विश्वभक्ष त्वयं दह शत्रुहन् ॥ ३३
ईशे शर्वरि शर्वाणि यस्तं मुक्तं त्वया जगत् ।
महादेवि नमस्तुभ्यं वरदे कामदा भव ॥ ३४
तमोमयि महादेवि महादेवस्य सुव्रते ।
त्रियामे पुरुषं कृत्वा वशमानय देव्यु[हि]मे ॥ ३५
दुर्गे सर्गादिरहिते दुर्गसंरोधनार्गले ।
चक्रशङ्खधरे देवि दुष्टशत्रु[सत्त्व]भयङ्करि ॥ ३६
नमस्ते दह शत्रून् मे वशमानय चण्डिके ।
शाकम्भरि महादेवि शरणं मे भवाऽनघे ॥ ३७
भद्रकालि भवाभीष्टे भद्रसिद्धिप्रदायिनि ।
सपत्नान् मे हन हन दह शोषय तापय ॥ ३८
शूलासिशक्तिचक्राद्यैकृत्तृकृत्योत्तृकृत्य मा‍ग्ग ।
महादेवि महाकालि १८।१७ ३९

(उपस्थानमन्त्रं दर्शयति—त्वमाननमि(ति)
क्वचित् 'त्रियामे' स्थाने 'प्रिया मे पुरुषं'

पुनः प्रतिकृतेरङ्गसप्तकं निशितायसा ।
दक्षपादादिकं छित्त्वा पश्चिमं प्रजपेन्मनुम् ॥ ४०
साध्यं संस्मृत्य शितधीर्जुहुयात् सप्तसंख्यया ।
दक्षिणं चरणं पूर्वं ततो दक्षार्धकं पुनः ॥ ४१
दक्षहस्तं तृतीयं स्याद्गलादूर्ध्वं चतुर्थकम् ।
पञ्चमं वामहस्तं स्यात् षष्ठं वामार्धमेव च ॥ ४२
सप्तमं वामपादं स्यादन्याऽपि स्याद्धुतक्रिया ।
सप्त सप्त विभागो वा क्रमादङ्गेषु सप्तसु ॥ ४३
एकादशांशभिन्नैर्वा तदङ्गैः सप्तभिर्हुनेत् ।
होमोऽन्यथा वा पूर्वन्तु दक्षिणं चरणं भवेत् ॥ ४४
द्वितीयो दक्षिणकरस्तृतीयं शिर उच्यते ।
वामबाहुश्चतुर्थन्तु मध्यादूर्ध्वन्तु पञ्चमम् ॥ ४५
अधोभागस्तु षष्ठः स्याद्वामपादस्तु सप्तमः ।
हुत्वैवं पूर्वसंप्रोक्तेरुपस्थाय च मन्त्रकैः ॥ ४६
अर्चयित्वा दण्डदीर्घं प्रणमेद्धव्यवाहनम् ।
सस्वर्णाम्बु समुक्तां गां शोणां दद्यात् सतर्णकाम् ॥ ४७
दक्षिणां सप्तकर्णन्तु दद्यान्मारणकर्मणि ।
अंशुकं रुचकं धान्यं दत्त्वा संप्रीणयेद्गुरुम् ॥ ४८
एवं कृतेन मन्त्रीष्टं लभते होमकर्मणा ।
अथवा मारणाकाङ्क्षी साध्यवामाङ्घ्रिपांशुभिः ॥ ४९
सनिम्बतिलसिद्धार्थत्रयकृत्तैलसंयुतैः ।
हिङ्गुत्रिकटुकोपेतैर्महिषीमूत्रपेषितैः ॥ ५०
वराहपारावतयोः पुरीषेण समन्वितैः ।
एतैर्विमिश्रयित्वा तु लोणं पूर्वोक्तसंख्यकम् ॥ ५१
पूर्ववत् पुत्तलीं तेन लोणचूर्णेन कारयेत् ।
प्राणान् प्रतिष्ठापयेच्च तत्र पूर्वोक्तसंख्यया ॥ ५२

सस्वर्णाम्बु समुक्तामित्यत्र सकर्णसवर्णमुक्तामिति क्वचित् । मूत्रपेषितैरित्यत्र मूत्रविट्विषैरिति क्वचित्] ॥ ४२—५६ ॥

पूर्वोक्ताभिः पुत्तलीभिः कुण्डे दक्षिणादिङ्मुखः ।
दुर्गां वा भद्रकालीं वा प्रणिपत्य यथोचितम् ॥ ५३
उपस्थितेऽर्धरात्रे तु सव्यपाणिस्थशस्त्रकः ।
वामपादं समारभ्य जुहुयात् पूर्वसंख्यया ॥ ५४
समापयेद्दक्षपादे विकारेणाऽयसो वशी ।
विसप्ताहप्रयोगेण मारयेद्रिपुमात्मनः ॥ ५५
तस्यां रात्रामुपोष्याऽथ परेऽहनि तु साधकः ।
प्राणायामादिभिरपि गायत्रीजपहोमकैः ॥ ५६
विमुक्तपातको भूत्वा स पुनर्विहरेद्वशी ।
यां कल्पयन्त्यपामार्गराजीघृतहवींषि च ॥ ५७
पृथगष्टोत्तरशतावृत्त्या हुत्वा बलिं हरेत् ।
दशस्वाशासु दिवि च मन्त्रैरेतैर्यथाक्रमम् ॥ ५८

यो मे पूर्वगतः पाप्मा पापकेनेह कर्मणा इन्द्रस्त्वं देवो राजा जम्भयतु स्तम्भयतु मोहयतु वशयतु मारयतु नाशयतु बलिं तस्मै प्रयच्छतु क्षतं मम शुभं मम शिवं मम शान्तिः स्वस्त्ययनं मम ।

यो मेऽग्निगतः । यो मे यमगतः । यो मे निर्ऋतिगतः । यो मे वरुणगतः । यो मे वायुगतः । यो मे सोमगतः । यो मे ईशानगतः । यो मे अधोगतः । यो मे ऊर्ध्वगतः । यो मे पातालगतः ।

यो मे दिवि गतः पाप्मा पापकेनेह कर्मणा सूर्यस्त्वं देवो राजा जम्भयतु स्तम्भयतु मोहयतु वशयतु मारयतु नाशयतु बलिं

यां कल्पयन्तीत्यस्य ब्रह्मानुष्टुप्प्रत्यङ्गिरस ऋष्याद्याः । ॐ बीजम् । ह्रीं शक्तिः । अष्टचतुश्चतुर्यतु षड्भिरक्षरैरङ्गानि । भ्रूमध्यनयनद्वयगलबाहुद्वयस्तनाभिपार्श्वद्वयकटिद्वयाम्बुपादद्वयेषु न्यासः । वज्रचर्मधरा कृष्णा मुक्तकेशी दिगम्बरा महादंष्ट्रा सर्पा[र्पा]भरणा भक्षिताखिलवैरिणा ।

यां कल्पयन्ति नोऽरयः क्रूरां कृत्यां वधूमिव ।

तां ब्रह्मणाऽपनिर्नुदः प्रत्यक्कर्तारमृच्छतु ॥ इति मन्त्रः ॥ ५७ ॥ ५८ ॥

[अनेन मन्त्रेणोक्तद्रव्यैरष्टशतं हुत्वा बलिं दद्यादित्याह—यो इति ।

तस्मै प्रयच्छतु कृतं मम शुभं मम शिवं मम शान्तिः स्वस्त्ययनं मम। यो मे सर्वगतः।

एवं दिशासु दशसु देवताभ्यो बलिं हरेत्।
बलावेवं कृते शत्रोराशु कृत्या प्रणश्यति ॥ ६०

प्रणवयुगलं भूयुग्मान्तस्थितं ठगतश्च
तदनुकुलिशगं तेषां मध्ये भुवं भुवमन्तरा।
अमरपतिदिक्कोणे ग्लौं पाशाङ्कुशान्तरमायया
वलयितमथो जम्भाद्यष्टौ लिखेत् कुरुते जडम् ॥ ६१

जम्भयस्तम्भयौ मोहय तथा वश्यमोहयौ।
इत्यनन्तास्तथा स्युस्ते जम्भाद्यष्टौ द्विठान्तिकाः ॥ ६२

अथवा लवणैः परागभूतैर्मधुराक्तैः पुनरष्टमीनिशायाम्।
जुहुयाच्च चतुर्दशीनिशान्तं कुड्वोन्मितमेभिरेव मन्त्रैः ॥ ६३

नारीं नरं वा नगरं नृपान् वा
ग्रामान् जनान् वा मनसोऽनुरूपम्।
वशीकरोत्येव हुतक्रियेयं
चिराय नैवाऽत्र विचारणीयम् ॥ ६४

इति लवणमनोर्विधानमेवं प्रणिगदितं विविधप्रभेदभिन्नम्।
विधिवदमुमादरेण संप्रयुञ्जन् व्रजति फलं निजवाञ्छितं चिराय ॥

इति श्रीप्रपञ्चसारे द्वात्रिंशः पटलः।

इत्यादिमन्त्रेष्वाद्यन्तौ मन्त्रौ पुर्णपुटितौ। इतरेऽपि तथैव ऊह्याः ॥ ५८ ॥ ५९ ॥
बलिप्रदानप्रकारमाह—दशस्विति ॥ ६० ॥ ६१ ॥ ६२ ॥
मधुरत्रयाभिषिक्तलवणचूर्णमुद्राभिः वश्याकर्षणादिषु जुहुयादित्यभिधत्ते—अथवेति ॥ ६२ ॥ ६३ ॥
अस्य मन्त्रस्याऽन्येऽपि विविधभेदाः सन्तीति सूचयन् उपसंहरति—इति लवणमनोरिति। इति सम्बन्धदीपिकायाम् ॥ ६४ ॥)

इति श्रीपद्मपादाचार्यकृते प्रपञ्चसारविवरणे
द्वात्रिंशत्पटलः।

त्रयस्त्रिंशः पटलः ।

अथाऽभिवक्ष्ये महितस्य मन्त्रस्याऽनुष्टुभः संग्रहतो विधानम् ।
ऋष्यादिकैरङ्गपदैर्यथावद्दीक्षाजपार्चाहवनक्रमेण ॥ १
ऋषिरभिहितो वशिष्ठश्छन्दोऽनुष्टुप् च देवता रुद्रः ।
त्र्यम्बकपदादिकः स्यान्मनुनाऽमुनैव षडङ्गकॢप्तिरिह कथिता ॥ २
त्रिभिस्तु वर्णैर्हृदयं शिरश्च चतुर्भिरष्टाभिरथो शिखा च ।
उक्तं नवार्णैः कवचं तथाऽक्षि मन्त्रार्णकं त्र्यम्बकमस्त्रमाहुः ॥ ३
प्राक्प्रत्यग्याम्यसौम्ये शिरसि च वदनोरोगलांसेषु नाभौ
हृद्देशे पृष्ठकुक्ष्योरथ शिवगुदयोरूरुमूलान्तयोश्च ।
जान्वोस्तद्वृत्तयुग्मस्तनतटयुगपार्श्वेषु मत्पाणिनासा-
शीर्षेष्वप्यूर्ध्वतोऽर्णैर्न्यसतु पुनरधस्तोऽपि मन्त्री तयोर्ध्वम् ॥ ४
चरणावसन्धिगुह्याधारोदरहृदयकन्धरासु पुनः ।
बाह्वोः सन्ध्यग्रास्योष्ठघ्राणदृक्श्रुतिभ्रूशीर्षेषु ॥ ५
वर्णान् न्यस्य शिरोभ्रूदृग्वक्त्रगलहृदुदरगुह्येषु ।
ऊर्वोर्जान्वोः पदयोः पदेश्च मनुवित् क्रमेण विन्यसेत् ॥ ६
वशिष्ठादिक्रमेणैव अङ्गन्यासं समाचरेत् ।
वशिष्ठस्त्र्यम्बकश्चैव त्रिनेत्रश्च तथैव च ।
अनुष्टुप्छन्दसे चेति जातियुक्तेन मन्त्रवित् ॥ ७
अच्छः स्वच्छारविन्दस्थितिरुभयकराङ्कस्थितं पूर्णकुम्भं
द्वाभ्यां वेदाक्षमाले निजकरकमलाभ्यां घटौ नित्यपूर्णौ ।
द्वाभ्यां तौ च स्रवन्तौ शिरसि शशिकलावन्धुरे स्रावयन्तौ
देहे देवो दधानः प्रदिशतु विशदाकल्पजातः श्रियं वः ॥ ८

मारणयक्ष्मादिकर्तृरायुःक्षयलक्षणभयादायुःप्रदं मन्त्रं वक्तुमारभते – अथाऽभिवक्ष्य इति [मन्त्रोऽयं वैदिकत्वान्नोक्तः] ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥

मन्त्री तयोर्ध्वमिति । प्रणवशक्तिमायादियोग उक्तः । ॐ बीजम् । ह्रीं शक्तिः ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥

मन्त्रविदिति । पञ्चाक्षरप्रणवशक्तिबीजयोगः सूचितः ॥ ७ ॥ ८ ॥

प्रासादोक्ते च पीठे गव्यैर्वा दुग्धतरुकषायैर्वा ।
संपूर्य कलशमस्मिन् महेशमावाह्य पूजयेद्भक्त्या ॥ ९
अङ्गैराद्याऽर्काद्यैः पुनरावृतिरष्टभिर्द्वितीया स्यात् ।
मन्त्रार्णशक्तिभिः स्युः पुनश्चतस्रो दिशापवज्राद्यैः ॥ १०
अर्केन्दुधरणितोयानलेरवियदात्मसंज्ञकास्ते च ।
आनुष्टुभमित्यष्टावरणं प्रोक्तं विधानवरमेवम् ॥ ११
रमा राका प्रभा ज्योत्स्ना पूर्णोषा पूरणी सुधा ।
विश्वा विद्या सिता प्रह्वा सारा सन्ध्या शिवा निशा ॥ १२
आर्द्रा प्रज्ञा प्रभा मेधा कान्तिः शान्तिर्धृतिर्मतिः ।
धरोमा पावनी पद्मा शान्ताऽमोघा जयाऽमला ॥ १३
द्वात्रिंशदिति निर्दिष्टाः शक्तयोऽनुष्टुभः क्रमात् ।
शिवानुभावतो नित्यं जगदाप्याययन्ति याः ॥ १४
इति परिपूज्य महेशं कलशजलैः समभिषेचयेच्छिष्यम् ।
कनकांशुकरत्नाद्यैर्गुरुमपि परिपूज्य मनुमतः सिद्धै ॥ १५
प्रजपेल्लक्षमथास्या द्रव्यैर्जुहुयाज्जपावसाने च ।
बिल्वपलाशौ खदिरवटसिद्धार्थदौग्धदुग्धानि ॥ १६
दधि दूर्वेति दशैतान्याज्यसमेतानि होमवस्तूनि ।
एकैकशः सहस्रं दशभिर्हुत्वा प्रतर्प्य विप्रांश्च ॥ १७
भवति नरः सिद्धमनुर्मन्त्रेण च सर्वकर्मकर्ता स्यात् ।
बिल्वैरयुतं हुत्वा महतीं लक्ष्मीमवाप्नुयाद्विप्रः ॥ १८
तावद्भिर्द्विजवृक्षैर्द्विजः श्रियं पुष्कलामवाप्नोति ।
खदिरसमिदयुतहोमात्तेजोबलपुष्टिमाप्नुयादिष्टाम् ॥ १९
न्यग्रोधायुतहोमाद्धनधान्यसमृद्धिमेति न चिरेण ।
अयुतं तिलैः प्रजुह्वन्नपमृत्योः पाप्मनो विमुक्तः स्यात् ॥ २०
सिद्धार्थायुतहोमैर्वैरिगणमपमृत्युमपि विनाशयति ।
पायसहुतेन परमां रमामथायुर्यशो लभेन्मर्त्यः ॥ २१

प्रासादोक्ते पीठे कलशमापूर्य तस्मिन् भगवन्तमावाह्य पूजयेदित्याह — प्रासादोक्त इति । अष्टमूर्तीराह — अर्केति । मन्त्रवर्णशक्तीराह — रमेति । ['प्रभा'

दुग्धहुताच्छान्तिः स्यात् परहुत्वा नश्यति श्रियं लभते ।
दधिहोमतोऽन्नवान् स्यात् संवननकरं च तद्वदन्ति बुधाः ॥ २२
दूर्वायुतेन जुह्वन् रोगान्निर्वास्य सर्वमपमृत्युम् ।
गर्वितधीरव्दानां विप्रवरः सर्वथा शतं जीवेत् ॥ २३
निजजन्मदिने पयोऽन्धसा वा शतवीर्यात्रितयैः पयोघृताक्तैः ।
जुहुयाच्च शतं च विंशतिं यः स लभेदायुररोगितां चिराय ॥ २४
काश्मर्यदारुसमिधां त्रिशतं समेत-
सर्पिः पयोऽन्नसहितं त्रिदिनं जुहोतु ।
विप्रान् प्रतर्प्य च गुरून् परिपूज्य सम्य-
ग्दीर्घं विमुक्तगदमायुरवाप्तुकामः ॥ २५
स्नात्वा चाऽर्कमुखोऽम्भसि स्थित इमं मन्त्रं सहस्रं जपे-
दायुष्यं प्रतिपर्वं दुग्धहविषा होमो महाश्रीप्रदः ।
लाजाभिर्निजवाञ्छिताय हवनात् कन्याशु संदीयते
स्वादन्नात्तनतद्वहोमविधिना वर्णान् वशे स्थापयेत् ॥ २६
गायत्रिवर्णपरिपूर्णतनुश्च भानु-
स्त्रिष्टुब्विशिष्टमहिमा महितः कृशानुः ।
आनुष्टुभाक्षरसमग्ररुचिः शशाङ्को
दद्युः समुद्यतममी भरिवाञ्छितं वः ॥ २७
एभिस्त्रिभिर्मनुवरैस्तु शताक्षराख्यो
मन्त्रोऽभिकाङ्क्षितफलाप्तिदकामधेनुः ।
प्रोक्तो हिताय जगतां मुनिभिः कृपार्द्र-
चित्तैर्यथोक्तमथ संग्रहतो वदामि ॥ २८
ऋष्याद्याः पूर्वोक्तास्त्रिविधाः स्युर्हृत्त्रयोदशभिर्वर्णैः ।
शिर एकादशभिश्च द्वाविंशद्भिस्तथा शिखा कवचम् ॥ २९

इत्यत्र परिति 'कामि'रित्यस्य कोर्शिरिति कश्चित्] ॥ ८—२९ ॥

आयुःप्रधानमेव शताक्षरमाह—गायत्रिवर्णेति । अनेनैव गायत्रीध्यान-
प्रदेशात्स्य सकलस्य ध्यानमुक्तं भवति । त्रिष्टुबनुष्टुभो तु तस्याः सामर्थ्यप्रकाश-
रूपावित्ति च ॥ २७ ॥ १९ ॥

नयनं पञ्चदशार्णैः सप्तभिर्दशभिरस्त्रमङ्गविधिः ।
विन्यासश्च मनूनां मन्त्रज्ञः पूर्ववत् क्रमात् कुर्यात् ॥ ३०

स्मर्तव्याखिललोकवर्ति सततं यज्जङ्गमं स्थावरं
व्याप्तं येन च यत्प्रपञ्चविहितं मुक्तिश्च यत्संस्थितः ।
यद्वा स्यात् प्रणवत्रिभेदगहनं श्रुत्या च यद्गीयते
तद्वः काङ्क्षितसिद्धयेऽस्तु परमं ज्योतिस्त्रयीोत्थं महः ॥ ३१

लक्षायुतो जपविधिः शताक्षरस्याऽथ होमविधिरुक्तः ।
अयुतावधिको द्रव्यं दौग्धान्नं सर्पिषा समायुक्तम् ॥ ३२

सौरे पीठे पूजा प्रोक्तैरङ्गैः समावृतिः प्रथमा ।
ब्रह्मादिन्याद्याभिस्तिस्रः प्रोक्ताः क्रमात् समावृतयः ॥ ३३

पञ्चम्यावृतिरुक्ता त्रैष्टुभ इव जागतादिभिस्तदनु ।
स्याच्च रमादिभिरावृतिचतुष्कमुक्तं दशम्यथेन्द्राद्यैः ॥ ३४

इति शताक्षरमन्त्रसमर्चना निगदितेह दशावरणायुधैः ।
प्रभजतामभिकाङ्क्षितसिद्धये निखिलसंसृतिमोक्षपदाप्तये ॥ ३५

दुग्धान्नैर्जुहुयात् सहस्रममृताकाण्डैस्तु दीर्घायुषे
दूर्वाणां त्रितयैस्तथा घृतपयःसिक्तैर्घृतेनैव वा ।
लक्ष्म्यै कोकनदैश्च शोणरुचिभिस्त्रिस्वादुयुक्तैस्तथा
रक्तोत्पलकैस्तदङ्कि विकचैर्नैवैः प्रसूनैरपि ॥ ३६

अनुदिनमथ भान्वै संयतात्मा सहस्रं
प्रतिजुहुतु तिलैर्वा मन्त्रविन्मासमेकम् ।
अपि दिनकरसंख्यान् भोजयीत द्विजातीन्
विविधरसविशिष्टैर्भक्तितो भोज्यजातैः ॥ ३७

शतं शतं प्रातरतन्द्रितोद्यतो जपेद्द्विजो मन्त्रममुं शताक्षरम् ।
आरोग्यजुष्टं बहुलेन्दिरायुतं शतं प्रजीवेच्छरदां सुखेन सः ॥ ३८

सर्वान् कामानवाप्नोति मन्त्रमेनं जपेन् तु यः ।
सर्वं साधयते मन्त्री चास्त्रशस्त्रादिलक्षणम् ॥ ३९

मन्त्रज्ञः पूर्ववदिति । अजपापरमात्मयोग उक्तः ॥ २९—३५ ॥
मन्त्रवित् मासमिति । मृत्युञ्जययोग उक्तः ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥

प्रणवव्याहृत्याद्या व्याहृतितारान्तिका च मन्त्रिवरैः ।
जप्या शताक्षरी स्यादिह परलोकप्रसिद्धये दिनशः ॥ ४०

मनुममुमथ शान्त्यै तत्पदाद्यं प्रजप्याद्-
गदगणरहिताऽप्यायुषेऽनुष्टुबाद्यम् ।
विमलमतिररातिध्वंसने त्रिष्टुबाद्यं
दिनमनु दिनवक्त्रे वत्सरं संयतात्मा ॥ ४१

शताक्षरमनोरयं क्रम उदीरितः संग्रहा-
द्भजेदमुमतन्द्रितो दिनश एव मन्त्री रहः ।
अभीष्टफलसिद्धये सुयशसे च दीर्घायुषे-
ऽप्यशेषजनरञ्जनाय चिरमिन्दिरावासये ॥ ४२

संवादसूक्तविहितं विधानमथ साङ्गदेवतारूपम् ।
वक्ष्यामि साधकानामनुदिनमभिवाञ्छितप्रदानकरम् ॥ ४३

ऋषिरपि संवलनोऽस्याऽनुष्टुप्सतिष्टुबुच्यते छन्दः ।
संवादाद्यः प्रोक्तः संज्ञानाद्यश्च देवता चाऽग्निः ॥ ४४

ब्रह्माख्यो हृदयमनुः शिरश्च विष्णू
रुद्रः स्यादिह तु शिखेश्वरश्च वर्म ।
नेत्रत्वे भवति सदाशिवस्तथाऽस्त्रं
सर्वात्मेत्यथ कथितं षडङ्गमेवम् ॥ ४५

धवलनलिनराजच्चन्द्रमध्ये निषण्णं
करविलसितपाशं साङ्कुशं साभयञ्च ।
सवरदममलेन्दुक्षीरगौरं त्रिनेत्रं
प्रणमत सुरवक्त्रं मङ्क्षु संवादयन्तम् ॥ ४६

मन्त्रिवरैरिति । व्याहृत्यनन्तरमजपामृत्युञ्जयपरमात्ममन्त्रयोग उक्तः ॥ ४० ॥

विमलमतिररातीति । तत्तन्मन्त्रादित्वे तत्तन्मन्त्रोक्तध्यानं सूचितम् ॥ ४१ ॥

मन्त्री रह इति । तत्तत्कार्यानुगुणबीजयोग उक्तः । गायत्र्यक्षराणि बीजानि । त्रिष्टुबक्षराणि शक्तयः ॥ ४२ ॥

सं समिद्युवस इत्यादृक्चतुष्टयात्मकसंवादसूक्तविधानं वक्तुम् उपक्रमते— संवादेति । संवादस्य द्वितीया ऋग् बीजम् । तृतीया शक्तिः । संवादाद्य

सहस्रकाणां दशकैश्चतुर्भिरथो सहस्रैश्च चतुर्भिरन्वितम् ।
जपेन्मनुं सम्यगथाऽभिदीक्षितः पयोऽम्बसाऽन्ते जुहुयाद्दशांशकम् ॥
यजेत् पुराऽङ्गैश्च तदर्चनाविधौ पुनर्द्वितीयावरणेऽग्निमूर्तिभिः ।
अनन्तरञ्च त्रिदशेश्वरादिभिः क्रमेण वह्निं विधिनेति पूजयेत् ॥
संवादसूक्ते विधिनेत्यनेन संसाधिते कर्म करोतु मन्त्री ।
चतुःशतञ्चापि दशोत्तरेण चतुश्चतुष्कं प्रजपेद्धुनेच्च ॥ ४९
पायसेन मधुरत्रयभाजा विप्रराजतरुजैः कुसुमैर्वा ।
सर्पिषा कमलजन्मसमिद्भिर्वाञ्छितार्थविधये प्रजुहोतु ॥ ५०
जुहुयात् कलाचतुष्कैः प्रत्यृचमायोज्य कादिवर्गचतुष्कैः ।
तदनु पयशवाद्यैर्वर्गैः संयोज्य पूर्वसंख्यकं मतिमान् ॥ ५१
तदृचं प्रतियोज्य त्रिष्टुप्पादांश्च पूर्वसंख्येन ।
जुहुयात् सर्पिःसिक्तं पायसमचिरेण कार्यसमवाप्त्यै ॥ ५२

इति । संवादसूक्तमानाग्निः देवमित्यर्थः ॥ ४३॥४४॥४५॥४६॥४७ ॥

आग्नेये पीठे पूजा ॥ ४८ ॥

कर्म करोतु मन्त्रीति । होमतर्पणजपकर्मसु प्रयुज्यमानमन्त्राणां प्रणवप्रति-पूर्वकत्वमुच्यते । चतुःशतं चापीति । त्रिष्टुप् (स्वत्रिष्टुबक्स्वत्रिष्टुबक) स्वत्रिष्टुप् त्रिष्टुबनुष्टुप् गायत्री महागणपति पादमन्त्र व्याहृत्यनुकूलमन्त्रैः सह शतं दश-धाऽवर्त्य वैश्वानर जातवेद इहावह लोहिताक्ष सर्वकर्माणि साधय स्वाहा । ॐ भूर्भुवःस्वः स्वाहा । ॐ भूर्भुवःस्वः अग्ने जातवेद इहावह सर्वकर्माणि साधय स्वाहा । उत्तिष्ठ पुरुष हरिपिङ्गल लोहिताक्ष सर्वकर्माणि साधय स्वाहा । इत्यग्निमन्त्रान् सकृत् सकृदावर्तयेदित्यर्थः । प्रतिकूलं मे नश्यत्वनुकूलं मे वशमानय स्वाहा । इत्यनुकूलमन्त्रः । होमादिकमप्येवमेव कार्यम् ॥ ४९॥५० ॥

कलाचतुष्कैः प्रति ऋचमायोज्येति । ॐ क्लीं अं आं इं ईं इति चत्वारः सं समिद्-युवसे इत्यस्या ऋचोऽन्ते स्वाहेति सर्वत्रामीति वा वदेत् । एवमेव ॐ क्लीं उं ऊं ऋं ॠं संसमित्यादिकमूहयेत् । एवं मातृकां सार्द्धत्रिंशद्वारमावर्तयेत् । एवं सति संख्या पूर्णा भवति नित्यहोमपक्षे । अभियहोमपक्षे तु अष्टादशवारमेव-मेव मातृकामावर्तयेत् । आदावन्ते च त्रिष्टुम्महागणपत्यग्निमन्त्रैः होमादिक-माचरेदित्यर्थः । एतत् सर्वं सूचितं मतिमानिति ॥ ५१ ॥

ऋचं प्रतियोज्य त्रिष्टुप्पादानिति । चतुष्पादा अष्टपादा वा त्रिष्टुप्पादाः ।

प्रतिपादमथर्क्पादं प्रतियोज्य जुहोतु पूर्ववन्मतिमान् ।
तेनाऽभीष्टावाप्तिर्न चिरेण नरस्य हस्तगता ॥ ५२
अक्षरपादत्रिष्टुब्युक्तैः सूक्तैस्तु पूर्वसंख्येन ।
जुहुयात् समाजरूपं संवादयितुं प्रतर्पयेद्वाऽद्भिः ॥ ५४

अत्रायं योगक्रमः। ॐ ह्रीं जातवेदसे सुनवाम सोममिति उक्त्वा सं समिद्युवसे इति ऋचम् अभिधाय होमादिकमाचरेत्। ॐ ह्रीं अरातीयतो निदहाति वेदः इत्यादिपादत्रयेण सार्धं सूक्तं समापयेत्। एवमेकादशोत्तरशतवारं सूक्ते आवर्तिते सति संख्या पूर्णा भवति मिश्रहोमपक्षे। अमिश्रहोमपक्षे तु पञ्चपञ्चाशद्वारमावर्त्याऽन्ते अग्निमन्त्रचतुष्टयेन होमादिकं कर्तव्यमिति चतुष्पादपक्षः। अष्टपादपक्षेऽपि मिश्रहोमपक्षे चतुष्पादपक्षामिश्रहोमवत् क्रमः। अमिश्रहोमपक्षे तु सप्तविंशतिवारमावर्तनीयम्। आदावन्ते च त्रिष्टुब्महागणपत्यग्निमन्त्रैः होमादिकं कर्तव्यमित्यर्थः॥ ५२॥

प्रतिपादमथ ऋक्पादमिति। पादं पादं प्रतिपादं प्रतिपादमन्त्रम् पादमन्त्रं प्रतीत्यर्थः। ऋचश्च तत्पादाश्च ऋक्पादम् एकैकपादमन्त्रेण सार्धमेकैकाम् ऋचं जपेत्। अथवा एकैकेनैव पादमन्त्रेण चतुर्वारमावर्तितेन सह ऋक्चतुष्टयं जपेत्। पुनरप्यपरेणाऽप्येवं जपेत्। इति पादमन्त्राणाम् ऋचां च संयोगक्रमः। पादमन्त्राणामृक्पादषोडशकानां च संयोगक्रम एवमेव द्विधा विज्ञातव्यः। तत्र पादमन्त्राणामृचां च संयोगे पक्षद्वयेऽपि मिश्रहोमपक्षे सूक्तस्यैकादशोत्तरशतवारमावृत्तिः कार्या। अमिश्रहोमपक्षे तु पञ्चपञ्चाशद्वारमावृत्याऽन्तेऽग्निमन्त्रचतुष्टयेन होमादिकं कर्तव्यम्। पादमन्त्राणामृक्पादसंयोगपक्षद्वयेऽपि मिश्रहोमपक्षे सप्तविंशतिवारमावर्तनीयम्। आदावन्ते च त्रिष्टुब्महागणपत्यग्निमन्त्रैः होमादिकं कर्तव्यम्। अमिश्रपक्षे तु त्रयोदशवारमावर्तनीयम्। आद्यन्तयोः त्रिष्टुबनुष्टुब्गायत्र्यग्निमन्त्रचतुष्टयगणपतिचतुर्मूर्तिमणवाजपापरमात्ममन्त्रैः होमादिकं कर्तव्यमित्यर्थः। भद्रं नो अपि वातय मनः। महतामोजसे स्वाहा। इन्द्रो विश्वस्य राजति। शन्नो भव द्विपदे शं चतुष्पदे। इति पादमन्त्राः। मतिमानिति। उक्तमन्त्रसंयोगज्ञ इत्यर्थः॥ ५२॥

अक्षरपादत्रिष्टुब्युक्तैरिति। अक्षरपञ्चाशदक्षराक्षरशब्दार्थः। पादशब्देन पादमन्त्रा उक्ताः। पादत्रिष्टुब्युक्तैरिति। त्रिष्टुभः पादचतुष्टयेन युक्तैरित्यर्थः।

अथमत्र क्रमः। ॐ ह्रीं अं भद्रं नो अपि वातय मनः। जातवेदसे सुनवाम

उद्दिश्य यद्यदिह मन्त्रितमो जुहोतु
सूक्तैरमा निगदितैस्त्रिविधैश्च मन्त्रैः ।
व्यस्तैर्यथाविभवतो विधिवत् समस्तै-
स्तत्तस्य सिध्यति समग्रमयत्नमेव ॥ ५५

होममिति उक्त्वा सं समिद्युवसे इति ऋचमुक्त्वा तर्पणादिकं कुर्यात् । पुनः ॐ ह्रीं श्रां महतामोजसे स्वाहा । अरातीयतो निदहाति वेदः । संगच्छध्वमित्याद्युक्त्वा तर्पणादिकं कुर्यात् । ॐ ह्रीं ई इन्द्रो विश्वस्य राजति । स नः पर्षदति दुर्गाणि विश्वा । समानो मन्त्र इत्यादि । पुनः ॐ ह्रीं ईं शन्नो भव द्विपदे शं चतुष्पदे । नावेव सिन्धुं दुरितात्यग्निः । समानो वः इत्यादि । पुनरप्येवमेव मातृकासमाप्तिपर्यन्तमावर्तयेत् । अन्त्यपर्याये अपेक्षिताक्षरस्थाने जिह्वामूलीयं योजयेत् । पुनरप्येवमेवावर्तयन् द्वितीय तृतीय चतुर्थपर्यायेषु उपध्मानीयं दुस्स्पृष्टाक्षरद्वयं चाऽन्त्ये पर्याये अवशिष्टाक्षरस्थाने योजयेत् । पुनरप्येवमेव मातृकां चतुर्वारमावर्तयेत् । मिश्रहोमपक्षे आद्यन्तयोश्च त्रिष्टुबनुष्टुबादि चतुर्दशमन्त्रान् उक्तान् योजयेत् । अमिश्रपक्षे तु जिह्वामूलीयोपध्मानीयाभ्यामेव संयोज्य मातृका द्विवारमावर्तनीया । आद्यन्तयोश्च त्रिष्टुबनुष्टुबादि चतुर्दशमन्त्रान् योजयेत् इति । :क इति जिह्वामूलीयम् । :प इति उपध्मानीयम् । ळ्भळ्भइत्येतद्द्वयं दुस्स्पृष्टाक्षरम् ॥ ५४ ॥

मन्त्रितमो जुहोतु सूक्तैरमा निगदितैस्त्रिविधैश्च मन्त्रैरिति । सूक्तैः संसमिदाद्यैः अमा निगदितैः सह पठितैः त्रिविधैर्मन्त्रैः त्रिप्रकारैः मन्त्रैः त्रैपुरैर्मन्त्रैरित्यर्थः । कथं तेषां सूक्तैः सहोच्चारणं कर्तव्यमिति तत्राह—व्यस्तैः समस्तैरिति । व्यस्तानां वाग्भवादिबीजानामाद्येन सूक्तत्रयेण संयोगः समस्तानां चाऽन्त्यसूक्तेनेत्यर्थः । एवं शुद्धाद्येकादशमन्त्रैः सार्धं दशवारमावर्तयेत् । मिश्रहोमपक्षे । अमिश्रहोमपक्षे पञ्चवारं प्रथमतश्च महागणपतिमन्त्रेण सकृत् तर्पणादिकं कुर्यात् । अन्ते च शेषद्वादशाक्षराष्टाक्षरपञ्चाक्षरैः सकृत् सकृत तर्पणादिकं कुर्यादित्यर्थः । यथाविभवत इति । प्रतिग्रन्थप्रावल्यानुसारेणेत्यर्थः । विधिवदिति । द्वादशाक्षरादिसंयोग उक्तः । श्रां ईं श्रौं । ऐं ईं श्रौं इति शुद्धा । ऐं क्लीं सौः इति बाला । ईं ह्क्लीं ह्सौः । ह्सैं ह्स्क्लीं ह्स्सौः । ह्सैं हस्कल्रीं ह्सौः । हसरडैं हसकलरडीं हसरडसौः । हसरडसैं हसकलरडसीं हसरडस्सौः । हसरडसहैं हसकलरडसहीं हसरडसहसौः । हसरडसक्षैं हसकलरडसक्षीं हसरडसक्षसौः ।

ऋग्वारुणी ध्रुवासाद्या या सा त्रिष्टुब्निगद्यते ।
ऋषिर्वसिष्ठस्त्रिष्टुप् च छन्दो वारीट् च देवता ॥ ५६
अष्टभिः सप्तभिः षड्भिः पुनस्तावद्भिरक्षरैः ।
षडङ्गानि विधेयानि तन्मन्त्रसमुदीरितैः ॥ ५७
अङ्गुल्यग्रससन्धिपायुशिवसंज्ञाधारनाभिष्वथो
कुक्षौ पृष्ठहृदोःकरोरुगलदोःसन्ध्यग्रवक्त्रेषु च ।
गण्डघ्राणविलोचनश्रवणयुग्भ्रूमध्यमस्तेषु वै
सर्वाङ्गेषु तथा न्यसेद्विशदधीर्वर्णैर्मनूत्थैः क्रमात् ॥ ५८

स्वच्छांशुकाभरणमाल्यविलेपनाढ्यः
पाशाङ्कुशाभयवरोद्यतदोःसरोजः ।
स्वच्छारविन्दवसतिः सुसितः प्रसन्नो
भूयाद्विभूतिविधये वरुणश्चिरं वः ॥ ५९

अङ्गैरष्टभिरहिभिर्दिशाधिपैः समभिपूज्य वारीशम् ।
कलशजलैः पुनरभिषिञ्चेत् परमगुरुर्मन्त्रजापिनं शिष्यम् ॥ ६०
वसुभिः प्रसाद्य देशिकमथ शिष्यो मनुमिमं जपेल्लक्षम् ।
जुहुयाच्च दुग्धपक्वैरन्नैरयुतं घृताप्लुतैर्मतिमान् ॥ ६१
ऋगियमृणमोचनी स्याज्जपैर्हुतैस्तर्पणैश्च मन्त्रविदः ।
संप्राप्तदुर्गतेरपि सद्यो दद्याच्च संवहल्लक्ष्मीम् ॥ ६२
दूर्वाः सितस्य शकलैर्घृतसिक्तैर्यश्चतुर्दिनं जुहुयात् ।
सकलोपद्रवशान्त्यै तदृणमुक्त्यै च सम्पदे सुचिरम् ॥ ६३

क्ष्मरडमहरडें ह्सकलरडमहरडीं ह्सरडमहरडमौः इति शुद्धाद्येकादशमन्त्राः । तद्युता तत्त्वयुता तद्रयुता तड्डयुता तत्त्वयुता तद्युता तद्रयुता तड्डयुता बालैषान्या विद्याविद्याः इत्युक्तत्वात् ॥ ५५

अथ वैदिकमेव ऋणमोचनकल्पदमनं दर्शयति—ऋग्वारुणीति । [वैदिकत्वान्नोक्तः] । सुधा कुमुदिनी पूर्णा वारुणी विश्वतोमुखी तरङ्गिणी सुरसा सुशीता व्यापिन्यो वरुणशक्तयः ॥ ५६ ॥ ५७ ॥ ५८ ॥ ५९ ॥ ६० ॥ ६१ ॥

तर्पणैश्च मन्त्रविद इति । व्यस्तसमस्तपार्श्वं वरुण इति योगः सूचितः । ॥ ६२॥६३॥६४॥६५॥६६॥६७॥६८॥६९ ॥

वेतससमिदयुतहुताद्वृष्टिमकालेऽपि वितनुते वरुणः ।
गव्यक्षीरसमेताच्चिदिनकृताह्निमुखेषु मुदितमनाः ॥ ६४
शतभिषजि समुदितेऽर्कें चतुःशतं पायसं हुनेत् सघृतम् ।
ऋणमोचनाय लक्ष्म्यै जनसंवननाय शुक्रवारे च ॥ ६५
पाशनिबद्धं वैरिणमङ्कुशसंप्रोतमम्बुधेः पारे ।
ध्यायन् परे क्षिपन्तं वरुणं जुहुयाच्च तथा प्रजपेत् ॥ ६६
पाशनिबद्धं वैरिणमसिनाच्छिद्याशु नाशयन्तममुम् ।
ध्यायन् वेतससमिधो गोमूत्रयुता हुनेत्तदपहत्यै ॥ ६७
दौग्धान्नैर्भृगुवारे घृतसंसिक्तैः कृतस्य हवनविधिः ।
ऋणमोक्षदस्य विविधोपद्रवशमनकृद्रमाकरः प्रोक्तः ॥ ६८
पश्चिमसन्ध्यासमये पश्चिमवदनोऽनलं समाराध्य ।
ऋचमेनामभिजप्याच्चतुःशतं सकलदुःखशमनाय ॥ ६९
शालीर्घृतसंसिक्ताः सरिद्वन्तरितो जुहोतु परसेनाम् ।
संस्तम्भयितुं त्रिदिनं सुमना मन्त्री चतुःशतावृत्त्या ॥ ७०
प्रत्यङ्मुखोऽथ मन्त्री प्रतर्पयेद्वा जलैः सुशुद्धतरैः ।
यः स ह्युपद्रवाणां रुन्ध्यान्निचयं श्रियं समृच्छति च ॥ ७१
बहुना किमनेन मन्त्रिमुख्यो मनुनाशु प्रसाधयेदभीष्टम् ।
हवनक्रिययाऽथ तर्पणैर्वा सजपैः पाशभृतो महामहिम्नः ॥ ७२

इति श्रीप्रपञ्चसारे त्रयस्त्रिंशः पटलः ।

सुमना मन्त्रीति । मध्ये समुद्रध्यानं मन्त्रे पृथिवीयोगयोक्तः ॥ ७० ॥
मन्त्री प्रतर्पयेदिति । वर्चितबीजयोग उक्तः ॥ ७१ ॥ ७२ ॥

इति श्रीपद्मपादाचार्यकृते प्रपञ्चसारविवरणे
त्रयस्त्रिंशत्पटलः ।

चतुस्त्रिंशः पटलः ।

अथ यन्त्रविरचनाभिर्मन्त्रविशेषान् बहुप्रकारयुतान् ।
कथयिष्ये मन्त्रविदामैहिकपारत्रिकाप्तये सुधियाम् ॥ १
त्रिगुणितसंज्ञे मायालङ्कृतकोणे तयाऽभिसंवीते च ।
या या विशेषक्लृप्तिस्तां तामपि संग्रहेण समभिदधे ॥ २
कोणोल्लसितसुधाचरगलदमृतस्फुरितवह्निपरिवीतात् ।
बिन्दोर्मध्यगतबीजस्थितां सुधाधारया परिस्रुतया ॥ ३
पूर्णसुषुम्नारन्ध्रां साध्यतनुं संस्मरञ्छिरसि बध्नात् ।
तेनाऽरोगी पुरुषः प्रज्ञावान् दीर्घमायुराप्नोति ॥ ४
शीतांशुमण्डलस्थं कूर्मचतुर्थान्तकोणलसितमिदम् ।
शीतप्रलिप्तजप्तं कथितं च शिरोरुजाज्वरार्तिहरम् ॥ ५
तद्द्वयन्त्रयुगं विलिखेदभिलषितसाध्यसाधकाख्ययुतम् ।
साध्यमधस्तात् कृत्वा बद्ध्वाऽत्र स्वपितु साधको नित्यम् ॥
विधिनाऽनेन तु सद्यः साध्योऽस्य वशे भवेद्यत्नेन ।
तत्तु खनित्वागारे तत्राऽन्नं सिद्धमस्तु वश्यकरम् ॥ ७

पूर्वोक्तानां त्रिगुणितादियन्त्राणां प्रयोगविशेषज्ञापनाय नानाविधमन्त्रविशेषज्ञापनाय नानाविधमन्त्रविशेषविधिप्रदर्शनाय च पटलान्तरमारभते—अथ यन्त्रेति । मन्त्रविदामिति । यन्त्रशोधादिविदामित्यर्थः । सुधियामिति । प्रयोगानुरूपध्यानविदामित्यर्थः ॥ १ ॥

वक्ष्यमाणविशेषेण पूर्वोक्तयन्त्राणां न बाधः किन्तु समुच्चय इत्याह—त्रिगुणितसंज्ञ इति ॥ २ ॥

कोणोल्लसितेति । त्रिगुणितस्य कोणेषु लिखितमायामध्ये उल्लसितसुधाचरात् मकारात् गलितामृतेन स्फुरितमध्यगतवह्निना परिवीतात् बिन्दोः परिस्रुतया सुधाधारया पूर्णसुषुम्नारन्ध्रां साध्यतनुं स्मरन् शिरसि त्रिगुणितं बध्नीयादित्यर्थः । ॥ ३ ॥ ४ ॥

यन्त्रान्तरमाचष्टे—शीतांशुमण्डलस्थमिति ॥ ५ ॥

वश्यकरं यन्त्रमाह—तद्द्वयन्त्रयुगमिति ॥ ६ ॥ ७ ॥

साध्याख्यां शक्तिवह्नी नरहरिमपि रम्भूवये च विशक्तौ
कर्माणिख्याऽथ लोष्टे सततगमपि संस्थाप्य जप्त्वा स्वशक्त्या ।
आगारे स्थापयित्वा नरमुदकनिवेशितपत्रे लिखित्वा
दीपाग्नौ तापयित्वा स्त्रियममलधियः सम्यगाकर्षयेयुः ॥ ८
त्रिगुणितविहिता विधयः षड्गुणिते च प्रयोजनीयाः स्युः ।
रक्षाकर्मणि विहितं तत्प्रायः प्रचुरमन्त्रयुक्ततया ॥ ९
पाशाद्याक्षरवीतशक्तिदहनप्रोल्लासि साध्याह्वयं
शक्तिश्रीस्मरसंवृतं कुयुगरम्भावद्धचिन्तामणि ।
इत्थं षड्गुणितं विलिख्य जपितं मन्त्री दधानोऽसक्त-
द्रात्नां वामदृशां प्रियो भवति संग्रामे पुरे वा चिरम् ॥ १०
चिन्तारत्नाश्रिताखिलवियुगमथ न्रसिंहावृतान्तःस्थबीजं
प्राद्ः साध्याभिधानं बहिरपि लिपिभिः प्रानुलोमाभिवीतम् ।
क्ष्माबिम्बद्वन्द्वरम्भ्रप्रचितचतुरर्णं ग्रहोन्मादभूत-
व्याधिघ्नं यन्त्रमस्मिन् कृतकलशविधिर्गर्भरक्षादिकारी ॥ ११
द्वादशगुणितेऽखिलसन्नृसिंहबीजं महेन्द्रपुरवीतम् ।
शीतालिप्तं पुरलघुधूपितमन्तःप्रबद्धकर्मयुतम् ॥ १२
चतसृषु दिक्षु निखन्यात् सीमायां द्वारतोरणाधो वा ।
देशाभिगुप्तिरेषा गुप्ततमा सूरिभिः पुरा प्रोक्ता ॥ १३
चलदलनिशाकुशीतैर्मसृणे पट्टे विलिख्य यन्त्रमिदम् ।
सौरस्थापनकर्म प्रतिजप्तं प्राङ्गणे खनेन्मन्त्री ॥ १४

आकर्षकरं यन्त्रमाह—साध्याख्यामिति । शक्तिवह्नाविति । मध्यशक्ति-वह्नावित्यर्थः । रम्भ्रवये कोणद्वय इत्यर्थः । विशक्ताविति । वेष्टनशक्तिष्वित्यर्थः । अमलधिय इति । ध्यानसामर्थ्यमुक्तम् ॥ ८ ॥ ९ ॥

षड्गुणितप्रयोगमाह—पाशाद्याक्षरेति । मन्त्री दधान इति । धारयितुः मतिमन्त्रज्ञता उक्ता । चतुरर्णं सूर्यचतुरक्षरम् ॥ १० ॥ ११ ॥

वास्तुरक्षाकरं द्वादशगुणितयन्त्रविशेषमाचष्टे—द्वादशगुणित इति ॥ १२॥१३ ॥

कुशीतैर्मन्त्रीति । लेखनद्रव्यस्य मूलेन पूजोक्ता । खनेन्मन्त्रीति । पूजामन्त्रादि मन्त्रज्ञ इत्यर्थः ॥ १४॥१५ ॥

तत्र विशन्ति न चौरा ग्रहकृत्याः स्वान्निकीलरक्षा च ।
अश्माभिपातवारणमभिवृद्धिः सम्पदामवेदचिरात् ॥ १५
तद्वद्घटार्गलाख्यं यन्त्रं नीले विलिख्य पट्टवरे ।
मोचकसाध्यप्रतिकृतिहृदये गुलिकां विधाय निःक्षिप्य ॥ १६
त्रिमधुरयुक्ते पात्रे विन्यस्याऽभ्यर्च्य गन्धपुष्पाद्यैः ।
बलिमपि विकिरेद्रात्रिषु सप्ताहादानयेद्वधूमिष्टाम् ॥ १७
तामेवाथ प्रतिकृतिमग्नौ किञ्चित् प्रतापयेज्जपन् ।
शक्तिं पाशाङ्कुशमनुसाध्याह्वविदर्भितां समाहितधीः ॥ १८
विधिनाऽमुना चिरालाङ्गवितधियमपि सुराङ्गनां मन्त्री ।
आकर्षयेन्निजवाञ्छाप्रदायिनीं मदनबाणविह्वलिताम् ॥ १९
यन्त्रं तदेव लाक्षाताम्रावीतं निधाय कलशवरे ।
जप्त्वा भानुसहस्रकमभिषिञ्चेद्रजतकाञ्चनाभ्याञ्च ॥ २०
तद्वद्विधाय कलशं तद्यन्त्रं धारयेत् पुनर्नित्यम् ।
वाञ्छितसिद्धिं लभते भक्त्या प्रणमन्ति देवता अपि तम् ॥ २१
यन्त्रं तदेव मन्दिरभित्तावभिलिख्य पूजयेद्दिनशः ।
चौरादिभूतनागा अपि तं देशं न वीक्षितुं शक्ताः ॥ २२
आलिख्य वीरपट्टे यन्त्रमिदं समस्तकार्पितं कृत्वा ।
युध्यन् प्रत्यर्थिनमपि हत्वा यात्यव्रणाङ्कितो योद्धा ॥ २३
गजमदविलिखितमेतद्यन्त्रं नमस्य मस्तके न्यस्तम् ।
कारिणोमपि मर्दयेत् द्राक् चण्डतरे का कथा करेणुवरे ॥ २४
बहुनेति भाषितेन किमेभ्यो मुख्यं न किमपि च यन्त्रेभ्यः ।
तस्मादमूनि सद्भिर्धार्याणि च विश्ववश्यमिच्छद्भिः ॥ २५
गजमृगमदकाश्मीरैर्मन्त्रितमः सुरभिरोचनायुक्तैः ।
विलिखेद्दलक्ताकरसालुलितैर्यन्त्राणि सकलकार्यार्थी ॥ २६

मन्त्रजपादिसहितं घटार्गलयन्त्रमाकर्षणकरमित्याचष्टे—यद्वदिति ॥१६॥१७॥ सुराङ्गनां मन्त्रीति । घटार्गलोक्तपोड़शाक्षरस्यापि जप उक्तः ॥ १८॥१९ ॥ रजतकाञ्चनाभ्यां चावीतमिति अनुपज्यते । प्रयोगान्तरं चैतत् ॥ २०—२५ ॥ मन्त्रितम इति । यन्त्रसामान्यमः इत्यर्थः ॥ २६ ॥

राज्या पटुसंयुतया सपाशसक्वाङ्कुशेन सन्नेत्र ।
खादन्त्याऽभिनुवन् निश्युर्वीशांस्तथोर्वशीं वशयेत् ॥ २७
हृल्लेखाग्निस्थसाध्याह्वयमथ बहिरांक्रोंवृतं वह्निगेह-
द्वन्द्वास्त्रिस्वस्तिकाढ्यं प्रतिलिखतु दले यन्त्रकं नागवल्ल्याः ।
जप्त्वा शक्तिं तु पाशाङ्कुशलिपिसहितां तापयेद्धोमवह्नौ
नक्तं भक्त्या मताङ्गी स्मरशरविवशा प्रेमलोलाऽभियाति ॥ २८
शक्तिस्थं निजनाम वह्निभवनद्वन्द्वोदरे मान्मथं
बीजं साध्यविदर्भया परिवृतं शक्त्या बहिः पार्थिवम् ।
तत्कोणे स्मरमन्त्रपुष्टनयनप्रोत्थैः पुनः कण्टकै-
स्ताम्बूले लिखिताभिजप्तमदयेद्योषिन्मनोमोहनम् ॥ २९
शक्त्यन्तःस्थितसाध्यनाम परितो बीजैश्चतुर्भिः समा-
बद्धं शक्तिमनोभवाङ्कुशलिपिप्रोम्भिः समावेष्टितम् ।
शाल्युत्थे प्रतिलिख्य पिष्टविकृतौ प्राणान् प्रतिष्ठाप्य च
विस्वादौ परिभज्य तत्समदतः साध्यो वशे तिष्ठति ॥ ३०
सान्तं शिखीलवयुतं दहनांशसाध्यं
मायांशसाधकमथाऽभिवृतं कलाभिः ।
मध्योल्लसद्द्विमुखशूलमिदन्तु भर्त्तु-
र्यन्त्राह्वयं नरनताङ्घ्रिवशीकरं स्यात् ॥ ३१
मृत्काराङ्गुलिकात्तया सकलकलासान्तवंसायुक्तया
साध्यस्याऽङ्घ्रिरजोयुजा मृदुमृदा कृत्य शक्तिं हृदि ।
रूपस्याऽभिविलिख्य तद्विवरके साध्यं तदीरान् प्रति-
ष्ठाप्याजप्य निखन्य तत्र दिनशो मेहेच्चिरं वश्यकृत् ॥ ३२

स्त्रीवश्यकृद्यन्त्रमाह—हृल्लेखेति । बहिरिति । मध्यशक्तेः बहिरित्यर्थः ॥ २८ ॥
अन्यदप्याह—शक्तिस्थमिति ॥ २९ ॥
वश्यकृदपरं यन्त्रमाचष्टे—शक्त्यन्तरिति । समावेष्टितमिति । समाबद्धमित्यस्य व्याख्या ॥ ३० ॥
वश्यकरं यन्त्रविशेषमाचष्टे—सान्तमिति । शिखीलवेति । शिखी ई लवेति पदच्छेदः । यन्त्रान्तरमाह—मृत्कारेति ॥ ३१ ॥ ३२ ॥

वामाख्याः प्रतिलिख्य नाम निशया वामोरुदेशे निशा-
मध्ये वामकरेण संगितमतिः संछादयंस्तन्मनाः ।
पूर्वं रुद्रपदं ततश्च दयिते योगीश्वरि क्लिन्दुम-
न्मन्त्रं जपति चेदनङ्गविवशां सद्यः प्रियामानयेत् ॥ ३३
मायाद्वदोरघाऽन्ते ब्रह्मश्रीराजितेऽचरान् प्रोक्त्वा ।
राजयुतपूजितेऽर्णान् जये सविजये सगौरि गान्धारि ॥ ३४
त्रिभुवनवशङ्करोति च सर्वलोकान्तिके वशङ्करि च ।
सर्वस्त्रीपुरुषवशङ्करि सुदुघे वाचरान् प्रवीप्स्य ततः ॥ ३५
मायाद्विठान्तिको मनुरेकाधिकषष्टिवर्णकः प्रोक्तः ।
ऋषिरस्याऽजो निहृच्छन्दो गौरी च देवता प्रोक्ता ॥ ३६
सचतुर्दशभिर्दशभिस्तथाऽष्टभिश्चाऽष्टभिस्तथा दशभिः ।
एकादशभिर्मन्त्राचरैः क्रमादुच्यते षडङ्गविधिः ॥ ३७

असकलशशिराजन्मौलिरावद्धपाशा-
ङ्कुशरुचिरकराब्जा बन्धुजीवारुणाङ्गी ।
अमरनिकरवन्द्या वीक्षणा शोणलेपां-
शुककुसुमयुता स्यात् सम्पदे पार्वती वः ॥ ३८

अयुतं प्रजपेज्जुहुयाद्घृतप्लुतैः पायसैर्दशांशेन ।
आराधयेत्तदङ्गैर्मातृभिराशाधिपैश्च निश्चितमनाः ॥ ३९
तिलतण्डुलकैर्लोणैस्त्रिमधुरसिक्तैः फलैश्च मधुरतरैः ।
आज्यैररुणकुवलयैस्त्रिदिनं हवनक्रियाशु वश्यकरी ॥ ४०
नित्यश्चादित्यगतां देवीं प्रविचिन्त्य तन्मुखो जप्यात् ।
अष्टोत्तरशतमङ्गामादौ भुवनं वशीकरोत्यचिरात् ॥ ४१
वार्णादर्वाङ्मन्त्री प्रयोजयेत् साध्यनामकर्मयुतम् ।
प्रजपेद्वा हवनविधौ वाञ्छितसिद्धिप्रदस्तथा मन्त्रः ॥ ४२

आकर्षकरं यन्त्रमाचष्टे—वामेति ॥ ३३ ॥

ब्रह्मश्रीमन्त्रमुद्धरति—मायेति । ब्रह्मश्रीमन्त्रस्य क्लीं बीजम् । स्वाहा शक्तिः । शाक्ते पीठे पूजा । अङ्गब्रह्माणीन्द्रवज्रादिभिरावरणपूजा । वार्णादर्वाङ्मन्त्रीति । प्रपञ्चगतत्यादिकल्पमुक्तम् ॥ ३४॥३५॥३६॥३७॥३८॥३९॥४०॥४१॥४२ ॥

सताररराजमुख्यन्ते राजाभिमुखिवर्णकान् ।
आभाष्य वश्यमुखि च क्लौंश्रौंमारार्णकान् वदेत् ॥ ४३
वीष्म्रा देवि महादेविपदं देवाधिदेवि च ।
प्रोक्त्वा सर्वजनस्येति मुखं मम वशं वदेत् ॥ ४४
कुरु कुर्विति ठद्वन्द्वान्तिकं मन्त्रं समुद्धरेत् ।
सप्ताधिकैः सदशभिस्तथा त्रिंशद्भिरक्षरैः ॥ ४५
दशभिः सप्तभिश्चैव चतुर्भिः कारणाक्षरैः ।
पञ्चभिः सप्तदशभिर्वर्णैरङ्गक्रिया मनोः ॥ ४६
ब्रह्मश्रीमन्त्रसंप्रोक्ता प्रतिपत्तिरमुष्य च ।
मन्त्रस्य जपक्लृप्तिश्च तथा होमविधिः स्मृतः ॥ ४७
मन्त्री सर्वजनस्थाने कुर्यात् साध्याह्वयं मनोः ।
प्रजपे हवने वाऽथ तथा तर्पणकर्मणि ॥ ४८
देवीध्याष्टशतं प्रसूनवदथ बिल्वादुयुक्तं हुनेत्
सप्ताहं भसितेन तेन विहितं पुण्ड्रादिकं वश्यकृत् ।
आज्यैस्तत्कृतहोमपातितसमाजप्तं घृतं प्राशयेत्
साध्यं निष्परिहारकश्च तदिदं वश्यम्भवेद्देहिनाम् ॥ ४९
शक्तिं साध्यर्क्षवृक्षप्रतिकृतिहृदि संलिख्य संस्थाप्य जीवं
जप्त्वा खन्याऽङ्गणेऽस्मिन्विधिवदनलमाधाय पुष्पैर्जवायाः ।
देवीमन्त्रेण रात्रौ दशपरशतसंख्यैस्तु काचन्दनाक्तै-
र्हुत्वा तां सप्तरात्रं सरिति निखननादुत्तमं वश्यकर्म ॥ ५०
अन्नं मह्य[ह्य]न्नं मे देह्यन्नाधिपतये ममेत्युक्त्वा ।
अन्नं प्रदापयेति च ठद्वयान्तोऽन्नप्रदायको मन्त्रः ॥ ५१

राजमुखीमन्त्रमुद्धरति—सतारेति । राजमुखीमन्त्रस्यापि ब्रह्मश्रीमन्त्रवदेव बीजादिकं सर्वम् । क्लीं बीजम् । फ्रीं शक्तिरिति वा ॥ ४३॥४४॥४५॥४६॥४७ ॥

मन्त्री सर्वजनस्थान इति शक्त्यादित्वमुक्तम् ॥ ४८ ॥ ४९ ॥

वश्यकरं प्रयोगान्तरमाचष्टे—शक्तिमिति ॥ ५० ॥

अन्नाधिपतिमन्त्रं दर्शयति—अन्नमिति । अन्नमन्त्रस्य वैश्रवण ऋषिः । अनुष्टुप्छन्दः । भूमिर्देवता । ग्लौं बीजम् । श्रीं शक्तिः । ग्लांग्यामादि-

करणेन्द्रियरसधातुद्वयवर्णैरङ्गमस्य मन्त्रपदैः ।
द्व्ययुतजपावधिरेष द्विसहस्रहुतश्च सर्पिरन्नाभ्याम् ॥ ५२

दुग्धाब्धौ रूप्यवप्रावृतकनकमयद्वीपवर्ये सुराढ्ये
कल्पद्रूद्यानकाधो मणिमयलसिते वित्तपस्याऽग्रभागे ।
आसीने भूश्रियौ वाञ्छितवसुनिचयं मन्त्रिणे संसृजन्त्यौ
मन्त्री संचिन्तयानो जपतु दिनमुखे सम्पदेऽन्नस्य मन्त्रम् ॥ ५३

नत्यादिभगवत्यन्ते माहेश्वरिपदं वदेत् ।
अन्नपूर्णेऽग्निजायान्तो मन्त्रोऽन्नप्रदसञ्ज्ञकः ॥ ५४

मायाविहितपडङ्गो दिनमुखे जप्यश्च षोडशसहस्रम् ।
प्रोक्तो जपावसाने सघृतैरन्नैर्दशांशको होमः ॥ ५५

रुद्रताण्डवविलोकनलोलां भद्रवक्त्रनयनां भवकान्ताम् ।
अन्नदाननिरतां जननीं तां सस्मरन् जपतु चित्रदुकूलाम् ॥ ५६

वैश्रवणः यक्षाय: पिङ्गलविविधौ तथैव वित्तेशः ।
सकुवेरः स्वाहान्ताः सव्याहृतयः समीरिता मन्त्राः ॥ ५७

वित्तेशस्याऽन्तराले दशवटसमिधः सर्पिषाक्ता विविक्ता
होतव्या द्रव्यसिद्ध्यै कनकघटकरश्चात्तटोस्तुन्दिलोऽसौ ।
हेमाभो रत्नदीप्तो दरकमलनिधिद्योतितो रत्नपीठे
ध्येयो न्यग्रोधमूले हुतभुजि विदुषा वैश्वदेवावसाने ॥ ५८

मन्त्रैरेतैर्घृतयुतपायसहोमोऽपि मन्त्रिणां विहितः ।
लक्ष्म्यै सघृतैश्च तिलैर्बिल्वसमिद्धोमतस्तथैव फलम् ॥ ५९

गुणैरचरैरङ्गानि । वैष्णवे पीठे पूजा । अङ्गपृथिव्यादिवलाकादीन्द्रवज्रा-दिभिरावरणपूजा ॥ ५१ ॥ ५२ ॥

मन्त्रमूर्तिं दर्शयति—दुग्धाब्धाविति । मन्त्री सञ्चिन्तयान इति । प्रणवश्री-पृथिव्यादित्वमुक्तम् ॥ ५३ ॥

अन्नपूर्णामन्त्रमुद्धरति—नत्यादीति । अन्नपूर्णाया ह्रीं बीजम् । स्वाहा शक्तिः । ब्रह्मा ऋषिः । अनुष्टुप् छन्दः । माहेश्वरी देवता । शाक्ते पीठे पूजा । अङ्गब्रह्माणीन्द्रवज्रादिभिरावरणपूजा ॥ ५४ ॥ ५५ ॥ ५६ ॥

मन्त्रिणो विहृत इति । वैश्रवणमन्त्राणां प्रणवयक्षत्यादित्वमुक्तम् ॥५७॥५८॥५९॥

भया भारेन्दुयुक् सैव विबिन्दुर्हंस्यताक्षरैः ।
वालिख्ययोनिनत्यन्तो वसुवर्णो मनुर्मतः ॥ ६०
वसुसाहस्रजापश्च तावच्छतहुतो मतः ।
होमः सर्पिष्मताऽन्नेन बीजेनाऽङ्गक्रिया मता ॥ ६१
रत्नस्वर्णांशुकादीन्निजकरकमलाद्दक्षिणादाकिरन्तं
वासोराशौ निधायाऽपरममरगुरुं पीतवस्त्रादिभूषम् ।
ध्यायन्नासीनमश्वापणभुवि शतसंख्यं सविंशत्कमेवं
भौतापुष्पैर्घृताक्तैस्त्रिदिनमथ हुनेत् स्वर्णवस्त्रादिसिद्ध्यै ॥ ६२
वययोरन्तरा स्वमेदोऽङ्घ्रिशुक्राक्षरा द्विठः ।
मन्त्रोऽयुतजपः सर्पिःसहस्रहवनक्रियः ॥ ६३
शुक्राख्ये शुक्लपुष्पैर्हुतभुजि गुणशः सप्तशोऽप्येकविंश-
द्वारं होतव्यमेषोऽप्यतिसितकुसुमालेपनो वामदोष्णा ।
वासोरत्नानि कार्त्तस्वरमपि सततं साधकाय प्रयच्छन्
ध्यातो व्याख्यानमुद्राकलितवरकरस्त्वापणालिन्दसंस्थः ॥ ६४
राजेरस्थोऽङ्घ्रिपो दण्डौ वेदान्तेऽसौ विदाङ्कः ।
सायान्तो नतिरप्यष्टवर्णो वैयासिको मनुः ॥ ६५

बृहस्पतिमन्त्रमाचष्टे—भयेति । बृहस्पतिमन्त्रस्य ब्रह्मानुष्टुब्बृहस्पतय ऋष्यादयः । बृं बीजम् । नमः शक्तिः । बीजेनाऽङ्गानि । अङ्गेन्द्रवज्रादिभिरावरणपूजा ॥ ६० ॥ ६१ ॥ ६२ ॥

शुक्रमन्त्रमाह—वययोरिति । शुक्रमन्त्रस्य ब्रह्मविराट्शुक्रा ऋष्यादयः । वों बीजम् । स्वाहा शक्तिः । बीजेनाऽङ्गानि मन्त्रपदैर्वा । अङ्गेन्द्रवज्रादिभिरावरणपूजा ।

गुणशः सप्तशोऽप्येकविंशद्वारमिति । तत्र गुणशः एकविंशद्वारहोमः मालतीमल्लिकाजातिभिः । सप्तशः एकविंशद्धोमः पङ्कजकुमुदकह्लारकुन्दमन्दारनन्द्यावर्तसेवन्तिकाभिः । मिश्रहोमपक्षे द्विचत्वारिंशदाहुतिसंख्या । अमिश्रहोमपक्षे दशाधिकद्विशतसंख्या आहुतयः ॥ ६३ ॥ ६४ ॥

व्यासमन्त्रमाचष्टे—राजेरस्थ इति । व्यासमन्त्रस्य ब्रह्मानुष्टुब्वेदव्यासा ऋष्यादयः । व्यं बीजम् । नमः शक्तिः । बीजेनाङ्गानि ॥ ६५ ॥ ६६ ॥ ६७ ॥

मुनिव्राताවीतं विमलधियमम्भोदरुचिर-
द्युतिं व्याख्यामुद्राकलनविलसद्दक्षिणकरम् ।
परं जानौ कृत्वा दृढकलितकक्षैकविवरं
समासीनं व्यासं स्मरत निरतं पुण्यचरितम् ॥ ६६

प्रकृतिसहस्रजपोऽयं दशांशकृतपायसाज्यहवनविधिः ।
निरुपमकविताप्रज्ञाव्याख्यार्थीसम्पदावहो मन्त्रः ॥ ६७

करचरणपार्श्वमूलद्युलोहरविन्दुदंसरसनार्णाः ।
अलिकाद्यो वसास्त्रद्विठान्तिको मनुरयं भुवादिः स्यात् ॥ ६८

अयुतं प्रजपेच्च षट्सहस्राधिकमन्ते जुहुयाद्दशांशमानैः ।
तिलसर्षपतण्डुलैः सशालीहविराज्यैः सुसमेधिते कृशानौ ॥ ६९

उत्तुङ्गाद्रिः प्रचेता अपि दहनसमीरौ धराव्योमसंज्ञे
प्राक्प्रत्यग्दक्षसौम्यास्वध उपरि च दिक्षु प्रवृद्धप्रभाः स्युः ।
तन्मध्यस्थान्विपद्यादिकहरिकरुदन्तीन्द्रनागान् सचोरान्
हन्त्येतैर्मन्त्रिमुख्यो मनुविहितवलव्याकुलान् सद्य एव ॥ ७०

निजरिपुमचलाद्यैस्तैः ससत्वाधवीतं
मनुविदथ हलीभ्यां रुद्धनिश्वासवेगम् ।
तदुपरिगतवीजैः साधुसंस्यूतवक्त्रं
दहतु सकवचास्त्रैर्बिन्दुभिः स्वेच्छयैव ॥ ७१

योनिर्वियत् सनेत्रं परमेवर्णास्तथाऽस्थिगं मेदः ।
रक्तास्थदृक् द्विठान्तस्ताराद्योऽयं मनुर्दशार्णयुतः ॥ ७२

शत्रुजयोपायमन्त्रमाह—करेति । मन्त्रसञ्चोदकमन्त्रस्य टुं वीजं ह्रीं शक्तिः । ब्रह्मानुष्टुप्पर्वतादय ऋष्यादयः । अकचटतपैर्हलीङ्कामादियुक्तैरङ्गानि ॥ ६८ ॥ ६९ ॥

ध्यानमाह—उत्तुङ्गाद्रिरिति । मन्त्रिमुख्य इति प्रणवादित्वं मन्त्रस्योक्तम् ॥ ७० ॥

मनुविदिति । साध्यादिपदयोग उक्तः ॥ ७१ ॥

अन्नारूढामन्त्रमुद्धरति—योनिरिति । अन्नारूढाया प्रणवानन्तरं पाशशक्त्य ङ्कुशवर्णत्रयं योज्यम् । तयाच त्रयोदशार्णा भवन्ति । द्वाभ्यां हृदयम् । शक्त्या रः । षडङ्कुशेन शिखा । पुनर्द्वाभ्यां कवचम् । पञ्चभिर्नेत्रम् । द्वाभ्यामस्त्रम् ।

अयुतं जपेन्मनुमिमं सहस्रवारं हुनेत्तथाज्येन ।
ध्यातापि गिरिसुतेयं जगतीं विश्वां वशीकरोत्यनिशम् ॥ ७३
अश्वारूढा कराग्रे नवकनकमयीं वेत्रयष्टिं दधाना
दक्षेऽन्येनानयन्ती स्फुरिततनुलता पाशबद्धां स्वसाध्याम् ।
देवी नित्यं प्रसन्ना नवशशधरबिम्बा विनेत्राभिरामा
दद्यादाद्याऽनवद्यां प्रवरफलसुखप्राप्तिहृद्यां श्रियं वः ॥ ७४
विद्ययाऽनुदिनहृद्ययाऽनया होमकर्म वरहेमदायि तत् ।
कामितां सपदि वामलोचनामानयेदपि च मारपीडिताम् ॥ ७५
हवनक्रिया सपदि वश्यकरी मधुरावसेकपटुना पटुना ।
सदृशो न कश्चन जगत्यपरो मनुनाऽमुनाऽऽनयनकर्मविधौ ॥ ७६
वाणी स्यात्तारकरूपा शिरसि गिरिसुता शक्तिरूपा ललाटे
रव्यग्न्यक्ष्णोस्तथात्मा विधुरपि वदनावेष्टने टान्तरूपः ।
श्रीर्जिह्वायां स्वरूपाऽप्यभिमतकरिरूपी स्वहो दीर्घयुक्ता-
वेवं न्यासो मुखे श्रीविभवसुखयशःकान्तिमेधाकरः स्यात् ॥ ७७

इति श्रीप्रपञ्चसारे चतुस्त्रिंशः पटलः ।

ॐ बीजम् । क्लीं शक्तिः । स्वाहा वा शक्तिः । शाक्ते पीठे पूजा । पाशाङ्कुशतत्त्वाक्षरविधानेन पूजा । षोडशकोष्ठानि लिखित्वा मध्यचतुष्के प्रणवं ससाध्यं लिखेत् । अवशिष्टेष्ववशिष्टान् वर्णान् विलिखेत् । सर्ववश्यकरमिदं यन्त्रम् ॥ ७२ ॥ ७३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ७६ ॥

अमठन्यासमाह—वाणीति । लक्ष्मीनारायण हृदतो श्रिय ऋष्यादयः । श्रीं बीजम् । क्लीं शक्तिः ॥ ७७ ॥

इति श्रीपद्मपादाचार्यकृते प्रपञ्चसारविवरणे
चतुस्त्रिंशत्पटलः ।

पञ्चत्रिंशः पटलः ।

प्राणप्रतिष्ठानमनोर्विधानं प्रवक्ष्यते संप्रति सर्वसिद्ध्यै ।
यस्मादृतेऽमी कथिताः प्रयोगा व्यर्था भवेयुर्गतजीवकल्पाः ॥ १
प्रोक्तापूर्वममुष्यशब्दमथ च प्राणा इह प्राणका-
स्तद्वज्जीव इह स्थितेति च तथा सर्वेन्द्रियाणीति च ।
तद्वद्वाङ्मनसी दृशं श्रुतिमथो प्राणश्च सप्राणकं
सैवेहागमयो त्वयुक् सुखचिरे तिष्ठन्तु ठद्वन्द्वयुक् ॥ २
मन्त्रस्याऽस्य विधिर्हरिश्च हर इत्येते मुनित्वे स्थिता-
श्छन्दश्चर्ग्यजुषं ससामकमथोऽतिश्छन्दसं वा भवेत् ।
स्रष्ट्री या जगतामनादिनिधना सर्वस्य चेष्टाकरी
प्राणाख्या प्रकृतिः क्रियामयवपुर्देवी परा देवता ॥ ३
प्रत्येकं कादिवर्गैः प्रतिगतलिपिभिर्विन्दुयुक्तैर्धराद्यैः
शब्दाद्यैः श्रोत्रमुख्यैर्वदनकरमुखैस्तत्क्रियाभिः क्रमेण ।
बुद्ध्याद्यैश्चात्मनेऽन्तेऽपरि च विलसज्जातिभिः षड्भिरेवं
कुर्यादङ्गानि सम्यग्विशदमतिरथो विश्वरूपत्वसिद्ध्यै ॥ ४
नाभेर्देशाद्दापदं पाशबीजं हृद्देशादानाभिदेशञ्च शक्तिम् ।
आहृद्देशं मस्तकादङ्कुशाख्यं न्यस्त्वा यादीन् धातुषु न्यस्य सप्त ॥
प्राणे जीवे चैव हसद्वयाणां न्यसेन्मूलं व्यापकं मस्तकादि ।
एवं न्यस्य प्राणशक्तिस्वरूपां विद्यां ध्यायेदात्मरूपाञ्च देवीम् ॥ ६

उक्तसर्वमन्त्रजीवभूतस्य प्राणप्रतिष्ठामन्त्रस्य विधानं वक्तुमारभते—प्राणप्रतिष्ठानेति ॥ १ ॥

प्रोक्तापूर्वममुष्येति । प्रोक्ता आपूर्वमिति पदच्छेदः । ॐ आं ह्रीं क्रों इति प्रोक्तेत्यर्थः । मूलमन्त्रस्येदंरूपत्वात् । ब्रह्मविष्णुमहेश्वरा ऋषयः । ऋग्यजुःसामाथर्वाणि अतिच्छन्दांसि । श्रीमूलप्रकृतिः प्राणशक्तिर्देवता । आं बीजम् । क्रों शक्तिः ॥ २ ॥ ३ ॥

सम्यग्विशदमतिरिति । अङ्गमन्त्राणां स्वरपुटितत्वं सूचितम् । अं कं खं

रक्ताम्भोधिस्थपोतोल्लसदरुणसरोजाधिरूढा कराब्जैः
पाशं कोदण्डमिक्षूद्भवमथ गुणमप्यङ्कुशं पञ्च बाणान् ।
बिभ्राणाऽसृक्कपालं त्रिनयनलसिता पीनवक्षोरुहाढ्या
देवी बालार्कवर्णा भवतु सुखकरी प्राणशक्तिः परा वः ॥ ७

ध्यात्वा देवीमेवं प्रजपेल्लक्षं मनुं समाहितधीः ।
आज्येनाऽन्ते जुहुयाच्चरुणा वा तद्दशांशतो मन्त्री ॥ ८
शाक्ते पीठे देवीं षट्कोणस्थैः प्रजेशहरिरुद्रैः ।
वाणीलक्ष्मीगिरिजासहितैरङ्गैश्च मातृलोकेशैः ॥ ९
प्रयजेच्चतुर्भिरेवं परिवारैर्नित्यमेव मन्त्रितमः ।
एवं संसिद्धमनुर्वश्याद्यान्यारभेत कर्माणि ॥ १०

पाशाङ्कुशान्तरितशक्तिमनोः परस्ता-
दुच्चार्य यादिवसुवर्णगुणं सहंसम् ।
पश्चादमुष्य पदमुच्चरतु प्रयोग-
मन्त्रोऽयमित्थमुदितो ग्रहसंख्यया वा ॥ ११

गं खं कं पृथिव्यप्तेजोवाय्वाकाशात्मने आं क्रों हृदयाय नमः । इत्यादिमन्त्रेण षडङ्गमन्त्रा द्रष्टव्याः ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥

तद्दशांशतो मन्त्रीति । ॐ आं स्वाहा ॐ ह्रीं स्वाहा ॐ क्रों स्वाहा ॐ यं मृतायै स्वाहा । एवं राद्यक्षरयुताभिः वैवस्वताद्याभिः सकृत्सकृद्धुत्वा ॐ यं रं हं सः ह्रीं ॐ इत्यक्षरैरपि तथा हुत्वा मूलेनोक्तसंख्यं जुहुयादित्यर्थः ॥ ८ ॥

प्रजेशहरिरुद्राः ब्रह्मविष्णुरुद्राः । ते च षट्कोणस्य प्राङ्निर्ऋतिवायुकोणस्थाः । वाण्याद्याः ईशानाग्निवरुणकोणस्थाः । मन्त्रितम इति । ब्रह्मादीनां स्वस्वबीजयोग इत्युक्तः ॥ ९ ॥ १० ॥

ग्रहसंख्यया वेति । प्राणप्रतिष्ठामन्त्रसंग्रह उक्तः । ग्रहशब्देन नवसंख्या लक्षिता । नवमन्त्रैर्वा प्राणप्रतिष्ठेत्यर्थः । यं रं लं वं शं षं सं हों हंसः इत्येभिरित्यर्थः । गुणशब्देन ॐ तेन होमिति । पाशादित्र्यक्षरयोगस्तु पदद्वयेऽपि समानः । अन्यथापूर्तेः । अथवा ग्रहसंख्यया वेत्यस्यायमर्थः । यादिवसुवर्णगुणं ग्रहसंख्यया सप्तसंख्यया युक्तं वेति । याद्यष्टकानन्तरं प्रणवं यं रं हं सः ह्रीं ॐ इति च संयोज्यमित्यर्थः [ग्रहसंख्ययैवेति राघवभट्टधृतपाठः] ॥ ११ ॥

मृता वैवस्वता चैव जीवहा प्राणहा तथा ।
आकृष्या यघना चैव प्रमादा विस्फुलिङ्गिनी ।
क्षेत्रज्ञप्रतिहारीति प्राणदूत्यश्च यादिकाः ॥ १२

वद्ध्वा साध्यं पाशबीजेन शक्त्या
स्वल्पाकृष्याऽङ्कुशेनाऽथ यादीन् ।
दूतीश्चोक्त्वा साध्यनामाऽथ धातू-
नेवं मन्त्रो यावदात्मा सबीर्यः ॥ १३

दूतीमन्त्रानुद्धरति—मृतेत्यादिना । आं ह्रीं क्रों यं रं लं वं शं षं सं हों ॐ क्षं सं हं सः ह्रीं ॐ यं मृते अमुष्य मृतात्मकान् प्राणान् इहाहर । अमुष्य मृतात्मकाः प्राणा इह प्राणा इति वा । इहैवागत्य सुखं चिरं तिष्ठन्तु स्वाहा ॐ क्षं सं हं सः ह्रीं क्रों इत्यभिधाय आं क्रोमित्यादि श्रोमन्त्रमुक्त्वा यं मृते अमुष्य मृतात्मकं जीवमिहाहर । अमुष्य मृतात्मकजीवः इह स्थित इति वा । इहैवेत्यादिक-मभिधाय आं क्रोमित्याद्योमन्त्रमुक्त्वा यं मृते अमुष्य मृतात्मकानि सर्वेन्द्रियाणि वाङ्मनश्चक्षुः श्रोत्र घ्राण प्राणानिहाहर । अमुष्य मृतात्मकानि सर्वेन्द्रियाणि वाङ्मनश्चक्षुः श्रोत्र घ्राण प्राणा इति वा । इहैवागत्य सुखं चिरं तिष्ठन्तु स्वाहा । ॐ क्षं सं हं सः ह्रीं क्रोमिति वदेत् । एष मृतामन्त्रः । एवं वैवस्वतादिमन्त्रा ऊहनीयाः ॥ १२ ॥

प्राणप्रतिष्ठाप्रकारमाह—बद्ध्वेति । साध्यस्य शक्तिं पाशशक्तिर्जीऽङ्कुशमहा-भ्रमरकालदण्डरूपेण पञ्चधा निःसार्य पाशबीजमुच्चरन् साध्यं पाशेन गले बद्ध्वा शक्तिबीजतेजसा तं स्ववशे कृत्वा अङ्कुशेनाकृष्याऽग्रतः संस्थाप्य यावष्टकमुच्चरन् साध्यस्य त्वगादीन् व्याप्याऽतिक्रम्य महाभ्रमरेण साध्यं कवलीकृत्य कालदण्ड-ताडनेन सुप्तं तं संबोध्य त्वं इति सपरिवारं तमुन्मूलीकृत्य समिति स्वप्राणशक्तिरूप-महाभ्रमरेण बाधयित्वा हंस इति स्वैक्यं संभाव्य ह्रीं क्रोमिति वश्यादौ जीवनाय प्लावनं कृत्वा यं मृते इत्यादिना स्वस्मात् संबोध्य अमुष्य मृतात्मकाः प्राणा इह प्राणा इत्यादिना स्वमृताप्राणानितरमृताप्राणैः संयोज्य रमिति साध्यमृतातन्तुच्छेदं विधाय सकीटयन्त्रहृदयायां पुत्तल्यामात्मनि वा साध्यमृताप्राणान् संस्थाप्य पूर्ववत् आं ह्रीं इत्यादि सप्रतिपत्तिकं जपन् साध्यहृदयं गत्वा तस्य मृताजीवा-दिकमप्येवमेवानयेदिति मृताप्राणप्रतिष्ठामन्त्रक्रमः । एवमेव वैवस्वतादिप्राणा अपि स्थापनीयाः । युगपदेव वा मृतादिप्राणान् संस्थापयेत् ।

सुप्तेऽशेषजने निशीथसमये साध्ये स्वपित्यादरा-
दारुह्य स्ववशं निधाय हृदये साध्याकृतेः कीटकम् ।
बद्ध्वा तच्च निपीड़मेव सहसा कालस्य यष्ट्या शिर-
स्याताड्य क्षुभिताखिलेन्द्रियगणं साध्यं स्मरेत् साधकः ॥ १४

वायव्याग्नेयैन्द्रवारीशमहेश-
क्रव्यात्सोमप्रेतराजस्वधर्मेषु ।
स्थानेष्वेतेष्वष्ट यादीन् सहंसान्
भृङ्गान् ध्यायेत् स्वीयबिन्दुप्रबद्धान् ॥ १५

अथ यादीनिति । अथाऽनन्तरं यादीन् होमन्तानुक्त्वा साध्यस्य धातून् जीवं च सपरिकरं स्वहृदयाम्बुजमध्ये वायुना स्वमण्डले संकोचितं कवलीकृत्य यादिकदूतीय स्वस्य सम्बद्ध्यन्ताः साध्यस्य चामुष्य सुतात्मकान् प्राणानित्यादिक्रमेणोक्त्वा चशब्देन क्रियां चोक्त्वा पुनरपि साध्यनामादिकम् अमुष्य सुतात्मकाः प्राणा इह प्राणा इत्यादिक्रमेणोक्त्वा अथानन्तरं पुनरपि धातून् सुतादींश्च एवं पूर्वोक्तक्रमेण जीवाद्याहरणार्थमुक्त्वा इत्यनुवच्यते । सवीर्यैः सप्राणादिभिः साध्यस्य जीवो यावत् साधकस्य आत्मा भवति साधकात्मना एकीभवति तावत् यादिके आवर्तिते सति प्रयोगमन्त्रो भवतीति यादीनां त्र्यावृत्तिरभिहिता । प्राणजीवसर्वेन्द्रियाकर्षणार्थं केचिद् यादीनां चतुरावृत्तिं वर्णयन्ति । प्राणजीवेन्द्रियसामान्यतद्विशेषाणामाकर्षणार्थं केचित् पञ्चावृत्तिं वर्णयन्ति । प्राणसामान्य जीवेन्द्रियसामान्य तद्विशेष-प्राणविशेषाणामाकर्षणार्थं केचिन्नवावृत्तिं वदन्ति ॥ १३ ॥

मन्त्रोक्तानां सर्वेषां प्रत्येकमाकर्षणार्थं प्राणप्रतिष्ठायाः कालमाह— सुप्त इति । आदरादिति । तात्पर्येणेत्यर्थः । आरुह्येति । साधकः स्वयं पाशादि-पद्मात्मना निष्क्रम्य साध्यं पाशेन बद्ध्वा शक्त्या वशीकृत्य अङ्कुशेनाकृष्य तदान्तः प्रविश्य तस्य हृदयकमलमारुह्य मत्स्याङ्गेन तं कवलीकुर्वन् वशे निधायेत्यर्थः । साध्याकृतेः कीटकमिति । प्राणप्रतिष्ठारम्भात् प्रागेव साध्य-प्रतिकृतेः हृदये प्राणप्रतिष्ठायन्त्रं लिखित्वा संस्थाप्य वा तत्र क्रिंचित् कीटादि सजीवं निक्षिप्याच्छाद्य प्रयोग आरम्भणीयः इत्युक्तम् । तं चेत्यादिना कालदण्डेन ताड़यित्वा तस्य शोधनमुक्तम् । अन्यथा प्राणप्रतिष्ठायोगात् ॥ १४ ॥

स्वहृदये साध्यहृदये पुत्तलीहृदये च सृतादिदूतीनां स्थानमाह— वायव्येति । यादीन् सहंसान् भृङ्गान् ध्यायेदिति । यावधारुपमृतादिनयके

स्वीयेऽप्येवं संस्मरेद्धृत्सरोजे
भृङ्गीरूपान्निर्गतान् श्वासमार्गैः ।
साध्याब्जस्थान् चञ्चरीकान् गृहीत्वा
स्वीयं स्थानं पूर्ववत् संप्रविष्टः ॥ १६

बीजानि रक्तानि तु वश्यकर्मण्यम्भोधराभाण्यभिचारकाले ।
धूम्राणि विद्वेषविधौ सहोमे पीतानि संस्तम्भविधौ स्मरेच्च ॥ १७
अथवा साध्यप्राणान् मण्डूकाकारधारिणो ध्यायेत् ।
स्वीयान् भुजगाकारानभिचारादौ नृशंसकर्मविधौ ॥ १८

प्राणप्रतिष्ठाकर्मैवं विधायैकादशावरम् ।
पुत्तल्यादौ स्वचित्ते वा तांस्तु संस्तम्भयेद्भुवा ॥ १९

आकृष्टानां साध्यदेशादसूनां
पुत्तल्यादावप्ययं स्यात्प्रकारः ।
किन्तु स्वीये हृत्सरोजे प्रवेशो
वश्याकृष्त्योरेव नाताभिचारे ॥ २०

भृङ्गरूपेण साध्यहृदयकमलपत्रेषु कर्णिकायां चोक्तक्रमेण स्मरेदित्युक्तम् । स्वीयबिन्दुसम्बद्धानिति । भृङ्गमस्तकबिन्दुगततन्तुभिः परस्परबद्धानित्यर्थः ॥ १५ ॥

स्वहृदये विशेषमाह—स्वीय इति । निर्गतान् श्वासमार्गैरिति । तदानीं वहन्नासापुटेन निर्गम्य कृत्वा नाड्या साध्यहृदयं प्रविश्य पूर्ववत्तत्सर्व-मादायान्यया तयैव वा नाड्या निर्गम्य पुत्तल्याम् कृत्वा नाड्या प्रविश्य तद्धृदयपङ्कजे सर्वं संस्थाप्य ग्लौंबीजात्मना महाकोटेन संस्तभ्य यथागतं स्वदूतीभिः सह पुत्तल्या निर्गम्य निर्गमननाड्या साध्यहृदयं प्रविश्य प्रवेशनाड्या निर्गम्य निर्गमनाड्या स्वहृदयं प्रविश्य स्वदूतीं स्वहृदयपङ्कजे स्थापयित्वा मयि प्राणा इह प्राणाः मयि तद्जीव इह स्थितः इत्यादिमन्त्रं जपित्वा पुनरप्येवं कुर्यादित्यर्थः । साध्यहृदयाद् यथागतं चेन्निर्गच्छति तर्हि पुत्तल्या निर्गतस्य पुनः न साध्यहृदयप्रवेशः कर्तव्यः । किन्तु स्वहृदयमेव प्रवेष्टव्यम् ॥ १६ ॥ १७ ॥

मारणे विशेषप्रयोगमाह—अथवेति । भुवेति । ग्लौं बीजेनेत्यर्थः ॥१८॥१९॥

पुत्तल्यां स्वहृदादिष्वप्याकृष्टानां साध्यप्राणानां भुवा स्तम्भनं कार्यमित्याह—आकृष्टानामिति । आभिचारकर्मणि साध्यप्राणाः सर्वात्मना पुत्तल्यामेव स्थापनीयाः । वश्याकर्षणादौ एकांशं पुत्तल्यां संस्थाप्य अंशान्तरं स्वदूतीभिः

पाशाद्यत्रिकयुक्तमूलहृदयभ्रूमध्यसूत्रायिता
साग्निः साध्यललाटरन्ध्रपथतोऽप्यामूलमाजग्मुषी ।
योन्यामात्महृदब्जमेवमनिशं भ्राम्यत्यसौ चिन्तिता
शक्तिर्जन्मशतान्यपीह वशयेत् साध्यं तथाकर्षयेत् ॥ २१

प्राणप्रतिष्ठाविधिरेवमुक्तः
साङ्गः सयोगो विनियोगयुक्तः ।
अस्मिन् प्रवीणो गिरिकाननादीन्
प्रचालयेत् किं पुनरात्मयुक्तान् ॥ २२
इति श्रीप्रपञ्चसारे पञ्चत्रिंशः पटलः ।

स्व स्वहृदये स्थापनीयमित्याह—क्षिप्त्वेति ॥ २० ॥

सर्वाकृष्ट्यादिकरं योगमाह—पाशाद्यत्रिकयुक्तेति । अष्टदलमध्यगतमन्त्री साध्यादिकं लिखित्वा पाशाङ्कुशाभ्यां तां संवेष्ट्य याद्यष्टकमष्टदलेषु लिखित्वाऽवशिष्टेन बहिः संवेष्ट्य भूपुरद्वये पाशाङ्कुशौ लिखेत् । इति यन्त्रविधिः ॥ २१ ॥ ॥ २२ ॥

इति श्रीपद्मपादाचार्यकृते प्रपञ्चसारविवरणे
पञ्चत्रिंशत्पटलः ।

[अतीतपटलोक्तसकलमन्त्रयन्त्रादीनां प्राणप्रतिष्ठाविध्यन्तानां गुरूपदेशलब्धानामेव यथोक्तफलसाधनत्वं न लिखितपठितानामिति शिष्यदेशिकार्थमाह—प्राणाग्निहोत्रमिति । अनलास्त्रं त्रिष्टुप्पटलोक्तम् । अलिप्रयोगोऽस्मिन् पटल उक्तः । योगः प्रणवपटलादावुक्त । इति उपान्त्यश्लोकव्याख्यानावसरे सम्बन्धदीपिकायाम् । एतन्मतेऽत्राधिकः श्लोको विद्यत इति प्रतीयते] ।

षट्त्रिंशः पटलः ।

अथ सन्तानसंसिद्धिसमाकुलितचेतसाम् ।
तदुत्पत्तिकरं योगं प्रवक्ष्ये गृहमेधिनाम् ॥ १
नचाऽपुत्रस्य लोकोऽस्ति पितरोऽधः पतन्ति च ।
तस्मात्तु सकलोपायैर्यतेताऽपत्यसिद्धये ॥ २
देवर्षिपितृपूजासु विरतानामभक्तितः ।
गुरुमातृपितृश्राद्धवञ्चकानाञ्च नित्यशः ॥ ३
अर्थिभ्योऽर्थमदातॄणां विद्यमानेऽर्थसञ्चये ।
अदत्त्वैवाऽतिथिभ्योऽन्नं भोक्तॄणां पापचेतसाम् ॥ ४
हरिशङ्करयोः पादपद्मार्चारहितात्मनाम् ।
स्वभार्यानिन्दकानाञ्च लोकवेदविरोधिनाम् ॥ ५
इत्यादिदोषदुष्टानां पापानां गृहमेधिनाम् ।
दुष्प्रतिग्रहदोषाद्वा जायते त्वनपत्यता ॥ ६
एवमादिकदोषापनोदिनी सुतसिद्धिदा ।
अशेषपापहन्त्री च वक्ष्यते यजनक्रिया ॥ ७
पुत्रार्थी गृहस्थो दीक्षाविधिना चतुर्दशीरात्रिम् ।
सह पत्न्या गमयित्वा कृत्वा पौर्वाह्णिकीः क्रियाः सकलाः ॥ ८
संयोज्य किञ्चन यथाविधि पञ्चगव्यं
संकोचकेन मनुना प्रतिमथ्य वारान् ।
संमन्त्र्य चाऽष्टशतकं समवद्यभूत-
मन्त्रैः पिबेत् स्वयमसावपि गर्भधात्री ॥ ९

एवमस्यानुष्ठानयोग्यं पुत्रोत्पत्तिकरं प्रयोगविशेषं वक्तुमारभते—अथ सन्तानेति । न केवलं पुत्रानुत्पत्तिहेतुदोषापाकमेवाऽयं प्रयोगो नाशहेतुः किन्तु सर्वपापापनोदक इत्याह—अशेषपापेति ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥

दीक्षाविधिनेति । ब्रह्मचर्याधःशय्यापयोव्रतादिनियमेनेत्यर्थः । कृत्वा पौर्वाह्णिकीः क्रियाः सकलाः पञ्चदशपामिति शेषः ॥ ८ ॥

यथाविधि पञ्चगव्यमिति । पाञ्चरात्रपरस्वम्बिक्रमानकृत्या संयोज्येत्यर्थः ।

तत्राऽग्निमाधाय चरुञ्च कृत्वा सङ्कल्प्य तद्दक्षिणमुत्तरञ्च ।
भागक्रमात् पैतृकदैविकं तत्प्रीत्यै तु पूर्वं जुहुयात् क्रमेण ॥ १०

स्मृत्वा निजं पितरमप्यधरान्निषण्णं
सान्नाय्यपिण्डयुगलं घृतसंप्लुतं तत् ।
हुत्वा स्रुवेण घृतसंपुटितं तथैव
मन्त्री पितामहमथ प्रपितामहञ्च ॥ ११

व्याहृतीभिरथ पक्वहोमतः सर्वशः प्रतिजुहोतु समिधा ।
मातृवर्गगुरुतत्पितृद्वयं पूर्ववत्समवदाय साधकः ॥ १२
कलायुतैः षोड़शमूर्तिमन्त्रैर्व्यस्तैरथाऽष्टाक्षरजैश्च वर्णैः ।
अष्टौ समस्तेन च तेन पञ्चाक्षरेण चाऽष्टाक्षरवज्जुहोतु ॥ १३

संकोचकमसुरत्व भविष्यति । पाणिद्वयेऽवदानद्वयं कृत्वा प्रथमं स्वयमेकं हस्ते संदृह्य इतरं गर्भधात्र्या दद्यात् । अस्मिन् प्रयोगे आत्माष्टाक्षरोक्तविधानेनात्मानं सकलीकृत्य स्वयं परशुचक्रगदात्रिशूलधरः सिन्दूरकाञ्चनवर्णः शङ्करनारायणो ध्येयः पूज्यश्च । अङ्गैः प्रथमाहुतिः । ईशानादिभिर्द्वितीया । अष्टाक्षराक्षर-मूर्तिभिः तृतीया केशवादिषोड़शमूर्तिभिश्चतुर्थी । इन्द्रादिभिरन्त्येत्यावरणक्रमः ॥९॥

तत्राऽग्निमाधायेति । देवस्योत्तरे भागे । दक्षिणे भाग इत्यन्ये । चरुं चोक्तप्रकारेण योग्यपरिमाणं कृत्वा देवपितृभागं विभजयन् पलाशसमिधा देवभागमधिकं कल्पयेत् ॥ १० ॥

निजं पितरमप्यधरान्निषण्णमिति । पित्रादीन् देवोपासकत्वकृतेन पीठसमीपे स्मृत्वेत्यर्थः । साम्नाय्यशब्देन चरुरुच्यते । घृतसंप्लुतमिति । हविषो घृतबहुलत्व-मुक्तम् । घृतसंपुटितमिति । स्रुवेण शुक्लामुपस्तीर्याऽवदानद्वयं तत्र निधाय स्रुवेणाऽभिघार्य होतव्यमित्यर्थः । स्रुवेणेति । मन्त्राणां प्रणवादित्वमुक्तम् । अमुकगोत्राय अमुकनाम्ने अस्मत्पित्रे स्वाहेत्यादिमन्त्राः सूचिताः मन्त्रीति ॥११॥

पक्वहोमान्तरं सप्रणवव्याहृतीभिः होमः कर्तव्य इत्याह—व्याहृतीभिरिति । प्रथमस्तु सप्रणवव्याहृतिहोमः प्रसिद्ध एव । मातृपितामहीप्रपितामह्यः मातृवर्गः । तद्गुरुर्मातामहः । तत्पितृद्वयं मातुःपितामह मातुःप्रपितामह-लक्षणम् ॥ १२ ॥

एवं पितॄणां पक्वनवकं हुत्वा देवभागेन देवहोमः कर्तव्य इत्याह— कलायुतैरिति । षोड़शमूर्तयः केशवाद्याः । अष्टाक्षरवदिति । ओं नमः

षट्त्रिंशः पटलः ।

अथ सन्तानसंसिद्धिसमाकुलितचेतसाम् ।
तदुत्पत्तिकरं योगं प्रवक्ष्ये गृहमेधिनाम् ॥ १

नचाऽपुत्रस्य लोकोऽस्ति पितरोऽधः पतन्ति च ।
तस्मात्तु सकलोपायैर्यतेताऽपत्यसिद्धये ॥ २

देवर्षिपितृपूजासु विरतानामभक्तितः ।
गुरुमातृपितृश्राद्धवञ्चकानाञ्च नित्यशः ॥ ३

अर्थिभ्योऽर्थमदातॄणां विद्यमानेऽर्थसञ्चये ।
अदत्त्वैवाऽतिथिभ्योऽन्नं भोक्तॄणां पापचेतसाम् ॥ ४

हरिशङ्करयोः पादपद्मार्चारहितात्मनाम् ।
स्वभार्यानिन्दकानाञ्च लोकवेदविरोधिनाम् ॥ ५

इत्यादिदोषदुष्टानां पापानां गृहमेधिनाम् ।
दुष्प्रतिग्रहदोषाद्वा जायते त्वनपत्यता ॥ ६

एवमादिकदोषापनोदिनी सुतसिद्धिदा ।
अशेषपापहन्त्री च वक्ष्यते यजनक्रिया ॥ ७

पुत्राप्तये गृहस्थो दीक्षाविधिना चतुर्दशीरात्रिम् ।
सह पत्न्या गमयित्वा कृत्वा पौर्वाह्निकीः क्रियाः सकलाः ॥ ८

संयोज्य किञ्चन यथाविधि पञ्चगव्यं
संक्षोभकेन मनुना प्रतिमथ्य वार्णम् ।
संमन्त्र्य चाऽष्टशतकं समवद्यभूत-
मन्त्रैः पिबेत् स्वयमसावपि गर्भधात्री ॥ ९

उक्तमस्यानुष्ठानयोग्यं पुत्रोत्पत्तिकरं प्रयोगविशेषं वक्तुमारभते—अथ सन्तानेति । न केवलं पुत्रानुत्पत्तिहेतुदोषाणामेवाऽयं प्रयोगो नाशहेतुः किन्तु सर्वपापापनोदक इत्याह—अशेषपापेति ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥

दीक्षाविधिनेति । ब्रह्मचर्याधःशय्यापयोव्रतादिनियमेनेत्यर्थः । कृत्वा पौर्वाह्निकीः क्रियाः सकलाः पश्चदश्यामिति शेषः ॥ ८ ॥

यथाविधि पञ्चगव्यमिति । पाश्चात्यारस्यमन्त्रैर्हाल्यमानकृत्या संयोज्येत्यर्थः ।

तत्राऽग्निमाधाय चरुञ्च कृत्वा सङ्कल्प्य तद्दक्षिणमुत्तरञ्च ।
भागक्रमात् पैतृकदैविकं तत्प्रीत्यै तु पूर्वं जुहुयात् क्रमेण ॥ १०

स्मृत्वा निजं पितरमप्यधरान्निषण्णं
साज्ञाय्यपिण्डयुगलं घृतसंप्लुतं तत् ।
हुत्वा ध्रुवेण घृतसंपुटितं तथैव
मन्त्री पितामहमथ प्रपितामहञ्च ॥ ११

व्याहृतीभिरथ पक्वहोमतः सर्वशः प्रतिजुहोतु सर्पिषा ।
मातृवर्गगुरुतत्पितृद्वयं पूर्ववत्समवदाय साधकः ॥ १२

कलायुतैः षोडशमूर्तिमन्त्रैर्व्यस्तैरथाऽष्टाक्षरजैश्च वर्णैः ।
अष्टौ समस्तेन च तेन पञ्चाक्षरेण चाऽष्टाक्षरवज्जुहोतु ॥ १३

संकोचक्रममुत्तरत्र भविष्यति । पाणिद्वयेऽवदानद्वयं कृत्वा प्रथमं स्वयमेकं हस्ते संगृह्य इतरं गर्भधात्र्या दद्यात् । अस्मिन् प्रयोगे आत्माष्टाक्षरोक्तविधानेनात्मानं सकलीकृत्य स्वयं परशुचक्रगदात्रिशूलधरः सिन्दूरकाञ्चनवर्णः शङ्करनारायणो ध्येयः पूज्यश्च । अङ्गैः प्रथमावृत्तिः । ईशानादिभिर्द्वितीया । अष्टाक्षराक्षरमूर्तिभिः तृतीया केशवादिषोडशमूर्तिभिश्चतुर्थी । इन्द्रादिभिरन्त्येत्यावरणक्रमः ॥९॥

तत्राऽग्निमाधायेति । देवस्योत्तरे भागे । दक्षिणे भाग इत्यन्ये । चरुं चोक्तप्रकारेण योग्यपरिमाणं कृत्वा देवपितृभागं विभजयन् पलाशसमिधा देवभागमधिकं कल्पयेत् ॥ १० ॥

निजं पितरमप्यधरान्निषण्णमिति । पित्रादीन् देवोपासकत्वकृतेन पीठसमीपे स्मृत्वेत्यर्थः । साज्ञाय्यशब्देन चरुरुच्यते । घृतसंप्लुतमिति । हविषो घृतबहुलत्वमुक्तम् । घृतसंपुटितमिति । स्रुवेण जुह्वामुपस्तीर्याऽवदानद्वयं तत्र निधाय स्रुवेणाऽभिघार्य होतव्यमित्यर्थः । ध्रुवेणेति । मन्त्राणां प्रणवादित्वमुक्तम् । अमुकगोत्राय अमुकनाम्ने अस्मत्पित्रे स्वाहेत्यादिमन्त्राः सूचिताः मन्त्रीति ॥११॥

पक्वहोमान्तरं सप्रणवव्याहृतीभिः होमः कर्तव्य इत्याह—व्याहृतीभिरिति । प्रथमन्तु सप्रणवव्याहृतिहोमः प्रसिद्ध एव । मातृपितामहीप्रपितामह्यः मातृवर्गः । तद्गुरुर्मातामहः । तत्पितृद्वयं मातुःपितामह मातुःप्रपितामहसञ्चयम् ॥ १२ ॥

एवं पितृणां पक्वनवकं हुत्वा देवभागेन देवहोमः कर्तव्य इत्याह—कलायुतैरिति । षोडशमूर्तयः केशवाद्याः । अष्टाक्षरवदिति । ओं नमः

पक्वाहुतीनामिति वर्णसंख्यं चतुर्गुणं चापि घृताहुतीनाम् ।
हुत्वाऽवदानद्वितयञ्च पुंस्त्रीभेदप्रभिन्नं हविषा करोतु ॥ १४

पञ्चाक्षरेण पुरुषात्मकमन्यदष्ट-
वर्णेन चाऽष्टशतयुग्ममथ प्रजप्य ।
संयोज्य तद्युगलमप्यभिजप्य विष्णु-
र्योन्यादिकेन मनुना च कपर्दिसंख्यम् ॥ १५

पुरुषः पुरुषात्मकं प्रकृत्यात्मकमन्याथ समाहितोपयुज्य ।
अवदानयुगं क्रमान्मनस्वी पुनराचम्य समर्चयेद्धुताशम् ॥ १६
गुरवेऽप्यथ दक्षिणां प्रदत्त्वाऽनलमुद्वास्य च भोजयेद्द्विजातीन् ।
प्रतिपर्वकमेवमेकबुद्ध्या मतिमान् वत्सरकं प्रपूरयीत ॥ १७
एकद्वासादन्यमब्दं द्विजातीन् संभोज्याऽन्नं पूरयेदेकबुद्ध्या ।
संपूर्यमाणादेवमेव त्रिकाब्दादर्वाक् पुत्रो जायते दैवशक्त्या ॥ १८
पितृदेवताप्रसादान्मेधायुःकान्तिसंयुतो विद्वान् ।
लक्ष्मीतेजोयुक्तो धर्मरुचिर्भवति सन्ततेः कर्त्ता ॥ १९

समुनिसुरपितृभ्यो ब्रह्मचर्येण यज्ञै-
स्त्रिविधमृणमपत्येनैव संमोचयेद्यः ।
श्रुतिवचनकृदस्मिन्वाऽपि लोके परस्मि-
न्निति स तु गृहमेधी पूज्यते साधुलोकैः ॥ २०

वर्गादिको हलोमन्तः सह्नीचाख्यो भुवादिकः ।
मन्त्रः स्याद्भूतमनवः स्युश्च भूतात्मनामभिः ॥ २१

शिवाय स्वाहा इत्यादिक्रमेणाऽक्षरैः हुत्वा ॐ नमः शिवाय स्वाहेत्यपि पञ्चवारं जुहुयादित्यर्थः ॥ १३ ॥

घृताहुतिसंख्यामाह—पक्वाहुतीनामिति । वर्णसंख्यमिति । एकपञ्चाशत्संख्यातमित्यर्थः । अवदानद्वितयमिति । भागद्वयादामलकप्रमाणं हविरादाय मिथोऽकृत्वाऽवदानद्वयं स्त्रीपुंसयोर्विभागेन करोत्वित्यर्थः ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥

भूतात्मनामभिरिति । भूतबीजैरात्मशब्देन नामभिश्च भूतमनवः स्युरित्यर्थः । लं पृथिव्यात्मने नमः । इत्यादयो भूतमन्त्राः ॥ २१ ॥

अतो हिताय जगतां प्रथितं शितचेतसाम् ।
अथ संक्षिप्य वक्ष्यामि लक्षणं गुरुशिष्ययोः ॥ २२
स्वच्छः स्वच्छन्दचरितोऽतुच्छधीस्त्यक्तमच्छयः ।
देशकालादिविद्देशे देशे देशिक उच्यते ॥ २३
अग्रगण्यः समयज्ञो निग्रहानुग्रहे क्षमः ।
षड्वर्गविजयव्यग्रोऽनुग्रो विगतविग्रहः ॥ २४
शुक्लः शुक्लांशुकोऽक्लिष्टकर्माऽविक्लवमानसः ।
वेदवेदाङ्गविद्यादिवेदिता विदितागमः ॥ २५
इष्टदोऽनिष्टसंहर्ता दृष्टादृष्टसुखावहः ।
रतोऽविरतमर्चासु परं पुरसुरद्विषोः ॥ २६
दाता दान्तः शान्तमना नितान्तं कान्तविग्रहः ।
स्वदुःखकारणेनापि परं परसुखोद्यतः ॥ २७
ऊहापोहविदध्यात्मव्याकुलो मोहवर्जितः ।
अज्ञानुकम्पी विज्ञातज्ञानो ज्ञातपरेङ्गितः ॥ २८
निरंशः सांशवित् सर्वसंशयच्छिदसंशयः ।
नयविद्विनयोपेतो विनीतनीतिरात्मवान् ॥ २९
व्याधिरप्रार्पितव्याधिः समाधिविधिसंयुतः ।
श्रुतिशूरोऽतिधीरश्च वीरो वाक्यविशारदः ॥ ३०
वर्गोपेतसमारम्भो गभीरो दम्भवर्जितः ।
आदर्श इव विद्यानां न तु दर्शनदूषकः ॥ ३१
असौ मृग्यश्च दृश्यश्च सेव्यश्चाऽभीष्टमिच्छता ।
शिष्यस्तदावर्जनकृद्देहेन द्रविणेन च ॥ ३२
तस्य पादारविन्दोत्थरजःपटलभूषणः ।
ज्ञानमप्राप्य न प्राप्यं प्रायो बुद्धिमतेप्सितम् ॥ ३३

[गुरुशिष्यलक्षणं सफलमाह—अतो हितायेति ॥ २२ ॥]

[तत्र गुरुलक्षणमाह—स्वच्छ इति । मच्छयः रागः । शुक्लः शुचिः । आत्मवान् नयस्तबुद्धिः । व्याधिः विगतमानसव्यसनः । वीरः अध्यवसायान्तगामी । वर्गोपेतसमारम्भः पुरुषार्थसम्बन्धिव्यापारसान्निध्यः ॥ २३—३१ ॥]

नित्यशः कायवाक्चित्तैस्त्रिदेहकाब्दाधिकावधि ।
परिचर्यापरः शिष्यः स्यात् सुसंयतमानसः ॥ ३४
तं तथाविधमालक्ष्य तथाऽवितथवादिनम् ।
मातृतः पितृतः शुद्धं बुद्धिमन्तमलोलुपम् ॥ ३५
अस्तेयवृत्तिमास्तिक्ययुक्तं मुक्तिकृतोद्यमम् ।
अकलङ्कं स्पृहाहीनमहीनद्रव्यमानसम् ॥ ३६
ब्रह्मचर्यरतं नित्यं परिचर्यापरं गुरोः ।
अल्पाशनिद्रं पूजायामनल्पकृतकल्पनम् ॥ ३७
अधीतवेदं स्वाधीनमनाधिं व्याधिवर्जितम् ।
तरुणं करुणावासं परितोषकरं गुरोः ॥ ३८
सुवेषमेषणातीतममलं विमलाशयम् ।
सुप्रसन्नमसन्नाङ्गं सदा सन्निहितं गुरोः ॥ ३९
परोपकारनिरतं विरतं परदूषणे ।
मातृवद्गुरुपत्नीष्व भ्रातृवत्तत्सुतानपि ॥ ४०
स्मरन्तमस्मराबाधं स्मितोपेतमविस्मितम् ।
परिगृह्णीत् परीक्ष्यैवं शिष्यमेवंगुणं गुरुः ॥ ४१
अलसं मलसंक्लिन्नं क्लिष्टं कष्टान्ववायजम् ।
दम्भान्वितमगम्भीरं चण्डं पण्डितमानिनम् ॥ ४२
रागिणं रोगिणं भोगलालसं बालसम्मितम् ।
रौद्रं दरिद्रं निद्रालुमायूनं क्षुद्रचेष्टितम् ॥ ४३
नृशंसमन्धं बधिरं पङ्गुं व्यङ्गममङ्गलम् ।
अतिदीर्घमतिह्रस्वमतिस्थूलं कृशात्मकम् ॥ ४४
परदारपरं भीरुं दारुणं वैरिणं सताम् ।
तुच्छं त्वलब्धवैराग्यं सास्थं लुब्धकबान्धवम् ॥ ४५
आदिस्सुं कुत्सितं वत्सं वीभत्सं मत्सरात्मकम् ।
सुखिनं मुखरं दुष्टं दुर्मदं मूर्खमानसम् ॥ ४६

[शिष्यलक्षणमाह—शिष्यस्त्वदिति । एषणा पुत्रवित्तलोकेच्छा ॥३२— ४१॥]
[शिष्यत्वेनाऽग्राह्यानाह—अलसमिति । चण्डो मूर्खः । आयूनं वृद्धाशिनम् ।

प्रत्ययमुग्रं व्यग्रेहमयगण्यं दुरात्मनाम् ।
भ्रष्टव्रतं तमःस्पष्टं क्लिष्टमिष्टापहं नृणाम् ॥ ४७
स्वार्थकृत्ये प्रसक्तार्थं निरर्थारम्भणं शठम् ।
ईदृग्विधं गुरुः शिष्यं न गृह्णीयात् कथञ्चन ॥ ४८
यदि गृह्णाति तद्दोषः प्रायो गुरुमपि स्पृशेत् ।
मन्त्रिदोषो यथा राज्ञि पत्नी जायाकृतो यथा ॥ ४९
तथा शिष्यकृतो दोषो गुरुमेति न संशयः ।
स्नेहाद्वा लोभतो वापि योऽनुगृह्णाति दीक्षया ।
तस्मिन् गुरौ सशिष्ये तु देवताशाप आपतेत् ॥ ५०
मधुद्विषि महादेवे मातापित्रोर्महीभृति ।
भक्तिर्या सा पदाम्भोजे कार्या निजगुरोः सदा ॥ ५१
छायाज्ञापादुकोपानद्दण्डांश्च शयनासने ।
यानं मनोगतं चाऽन्यदन्तेवासी न लङ्घयेत् ॥ ५२
व्याख्यां विवादं स्वातन्त्र्यं कामितां कामजृम्भिकाम् ।
निद्राकुतर्कक्रोधांश्च त्यजेद्गुरुगृहे सदा ॥ ५३
सग्राम्यधर्मविण्मूत्रोत्सर्गनिष्ठीवनादिकम् ।
परित्यजेत् परिज्ञाता वसेच्च गुरुमन्दिरे ॥ ५४
प्रोहोक्तिमनृतं निद्रामृणस्य क्रयविक्रयम् ।
परित्याज्यं गुरौ तस्य सपत्न्याश्च समागमम् ॥ ५५
इष्टं वाऽनिष्टमादिष्टं गुरुणा यत्तु गुर्वपि ।
त्वरया परया कुर्याद्बुद्ध्या सम्यगजिह्मया ॥ ५६
कर्मणा मनसा वाचा सदा भक्तियुजा गुरुम् ।
निर्व्याजं पूजयेच्छिष्यो निजकार्यप्रसिद्धये ॥ ५७
लोकोद्वेगकरी या च या च मर्मनिकृन्तनी ।
स्थित्युच्छेदकरी या च तां गिरं नैव भाषयेत् ॥ ५८

वीभत्सं जुगुप्सितम् । दुर्मदं दुर्मानम् । प्रसक्तार्थं यथाप्सितप्रयोजनम् । ॥ ४२—५० ॥]

[दीक्षितशिष्यस्याचारमाह—मधुद्विषीति ॥ ५१—६१ ॥]

रम्यमप्युज्ज्वलमपि मनसोऽपि समीहितम् ।
लोकविद्वेषणं वेशं न श्लाघीयात् कदाचन ॥ ५६
इत्याचारयुतः सम्यगाचार्यं यः समर्चयेत् ।
कृतकृत्यः स वै शिष्यः परत्रेह च नन्दति ॥ ६०

देवानृषीनपि पितॄनतिथींस्तथाऽग्नी-
न्नित्योद्यतेन मनसा दिनशोऽर्चयेद्यः ।
इष्टानवाप्य सकलानिह भोगजातान्
प्रेत्य प्रयाति परमं पदमादिपुंसः ॥ ६१

इत्थं मूलप्रकृत्यक्षरविकृतिलिपिव्रातजातप्रपञ्चं-
चैवाद्यावद्गभूतेन्द्रियगुणरविचन्द्राग्निसंप्रोतरूपैः ।
मन्त्रैस्तद्देवताभिर्मुनिभिरपि जपध्यानहोमार्चनाभि-
स्तन्त्रेऽस्मिन् पञ्चभेदैरपि कमलज ते दर्शितोऽयं प्रपञ्चः ॥ ६२

यदाश्रया विप्रकृतिस्वभावतो
विभिन्नताराद्विसमुत्थितौजसः ।
जगन्ति पुष्यन्ति रवीन्दुवह्नयो
नमोऽस्तु तस्मै परिपूर्णतेजसे ॥ ६३

इति श्रीप्रपञ्चसारे षट्त्रिंशः पटलः ।

॥ समाप्तोऽयं प्रपञ्चसारः ॥

[निगदितं सकलमप्यर्थमनूद्य उपसंहरति—इत्थमिति । मूलप्रकृतिश्चासौ अक्षरं चेति मूलप्रकृत्यक्षरं भुवनेशीबीजम् । लिपिव्रातं मातृका । चैत्राणि राशयः । आदिपदेन तिथिकरणग्रहः । गुणाः सत्त्वादयः । चैत्राद्यैरात्मा ये भूतेन्द्रियादयः तैः संप्रोतं रूपं येषां मन्त्रादीनां तैः सह जगत्प्रपञ्चो विस्तारो विज्ञानप्रपञ्चो वा तन्त्रे दर्शित इति योजना । कमलज इति सम्बुद्धौ ॥ ६२ ॥]

[मङ्गलमाचरन् प्रारब्धग्रन्थमुपसंहरति—यदाश्रयेति ॥ ६३ ॥]

इति श्रीपद्मपादाचार्यकृते प्रपञ्चसारविवरणे
षट्त्रिंशत्पटलः ॥

* श्रीरस्तु *

प्रपञ्चसारविवरणव्याख्या
प्रयोगक्रमदीपिका ।

प्रथमः पटलः

देवतायै नमो नुत्वा वृद्धविवरणस्य तु ।
कुर्मः प्रपञ्चसारस्य प्रयोगक्रमदीपिकाम् ॥

विवरणारम्भे मङ्गलाचरणं विवरणकृत् करोति—अवर्णविग्रहमिति। देवं नमामि स्तौमि संश्रय इत्यन्वयः। देवशब्देन वक्ष्यमाणसर्वमन्त्रदेवतात्मिकैका सती परदेवतोच्यते। अवर्णविग्रहमिति। तस्याः सकलरूपेण विशेषणम्। अ इत्येतद्वर्णो विग्रहस्य यस्येति समासः। अ इति सामान्यवैखरी गृह्यते। वक्ष्यति हि—वर्णजापी अकारजापी चेति। स्ववाच्याविभक्तत्वसामान्यादिपूर्वान्वितश्चाऽयमकारः। तत्र वाचकांशस्य वर्णत्वं वाच्यांशस्य च विग्रहत्वमर्थाद्भवति। वर्णविग्रहवर्जितमिति। निष्कलरूपेण विशेषणम्। वर्णविग्रहवेत्तारमिति। सकलनिष्कलरूपेण विशेषणम्। वेत्ता साक्षी। इह सर्वाऽपि वक्ष्यमाणा मन्त्रदेवतैषैव प्रतिपत्तव्येत्यपि सूचितम्। किञ्च सर्वमन्त्रदेवतासामर्थ्यात्मिकायाः परदेवताया अ इत्ययं मन्त्र इत्यपि सूचितम्। तत्र पीठन्यासः शैवो वैष्णवोऽन्यो वा गोमूत्रीकारोऽपि व्याप्तिपटलभावीन्यङ्गानि सामान्यपटलोक्ता न्यासाः सर्वमन्त्रन्यासाश्चेह कार्याः। एवं हकारप्रणवशक्तिमातृकाजपापरमात्मगायत्र्यादीनामप्यवबोद्धव्यम्। तेषामपि सामान्यमन्त्ररूपतया सामान्यपटलेष्वभिमतत्वात्। नमामि स्तौमि संश्रय इति कायवाग्बुद्धिभिः परदेवतोपसत्तिः क्रियते। यद्वा क्रियमाणविवरणव्यापारस्य प्रपञ्चसारप्रतिपाद्यायां परदेवतायां समर्पणमेतदारम्भे क्रियते। तत्र वाग्व्यापारस्तावद्विहृतिः। सा च परदेवताया गुणकर्माद्यभिधानतया स्तुतिः स्यात्। तथा च तदेकनिष्ठो मनोव्यापारः संश्रयणं कायव्यापारश्च तत्प्रवणतायोगान्नतिरेवेति। अत्रैतदपि सूचितम् देवतां ध्यात्वा कर्मसमर्पणं विधायेति यन्मन्त्रदेवतायां सकलकायिकादिसमर्पणं वक्ष्यते तदप्येतेन प्रकारेण स्यादिति।

इह खल्वित्यादि। इह तदनुग्रहाय ग्रन्थं चिकीर्षुरित्येवं सम्बन्धः। ग्रन्थकरणमेतदुचितमिहेत्यनेन सूचितम्। इह हि देशे काले चेति। अयं हि तावत्प्रसिद्धो देशः। नह्यत्र कस्यचिल्लौकिकेनोपायेन दुःखात्यन्तनिवृत्तिर्लभ्यते। एवं कालेऽपि ज्ञेयमिति। लोकानुग्रहैकरसतया कृतशरीरपरिग्रह इति

ग्रन्थकरणे सामान्यहेतुरुक्तः। मीमांसोपनिषत्सांख्ययोगकामसूत्रादिव्याख्यानतः तत्तदधिकार्यं(र्य)नुग्रहयोगाल्लोकग्रहणम्। भगवानिति पूजया स्वगुर्वनुस्मरणं ग्रन्थारम्भे क्रियते। यद्वा भगवदवतारोऽयमिति प्रसिद्धेः तथा तदनुस्मरणमेतत्।

ननु परानुग्रहमात्रार्थतया शरीरपरिग्रहासंभव इत्याशङ्कायां तद्धेतुरुच्यते। स च हेतुः सिद्धिसाधनलक्षणम्। तत्त्वाऽपरोक्षीकृतपरदेवतात्मतत्त्व इति स्वसाधनलक्षणो हेतुः। परदेवतैव साधकात्मनस्तत्त्वम्। मन्त्रन्यासजपयोगादिभिश्च तदपरोक्षीकरणम्। परमां विभूतिकाष्ठां प्राप्त इति सिद्धिलक्षणो हेतुः। परकैवल्यसिद्धिपर्यन्तां विभूतिमिति भावः। अत्र तदनुग्रहायेति यत्प्रयोजनं दर्शयिष्यते तत्प्रकारोऽपि दर्शितः। परदेवतात्मकत्वापरोक्षीकरणोपायतः परमविभूतिकाष्ठाप्राप्तिरूपोऽयमनुग्रह इति। अर्थितहेतुक एव ग्रन्थकरणे विशेषहेतुरुच्यते—स्वयमेकाकिसम्पदा लज्जमानो दुःखिजनकारुण्याक्रान्तमानसश्च सन्निति। परमां विभूतिकाष्ठां प्राप्तोऽपर इहासुलभ इत्यसौ स्वसिद्धिरेवै-काकिसम्पद्भवति। तया स्वयं लज्जमान इति। सतां ह्येष स्वभाव इति भावः। चकारः प्रागुक्तहेतोरपि समुच्चयार्थः। तदनुग्रहायेति। दुःखितजनानामनुग्रह-सिद्धय इत्यर्थः। नानाविधसिद्धिप्रक्रमा परमकैवल्यपर्यन्ता हास्त्रा विभूतिः तत्-प्राप्तिश्चायमनुग्रहः। ईदृगनुग्रहकरणे पर्याप्ततास्याचार्यस्योक्तविशेषणैः सूचिता।

समस्तागमाः सत्त्वसागरसंहितादयः तेषां संग्रहः प्रपञ्चागमः तस्यापि सारसंग्रहरूपमिति प्रपञ्चसार एवायमभिप्रेतः। अनेनास्याप्युक्तानुग्रहसाधने पर्याप्तता साधिता। किञ्च परीक्षाणां भूयसामर्थानां सद्भावोऽपीह सूचितः।

अभिमतसकलप्रयोजनसिद्धय इति। मन्त्रदेवतानां स्वबुद्धौ सम्यग्भावः समुचितपदवाक्यादिस्फुरणमित्येवमादीनां फलवदारम्भाश्रयिणां सद्भावात् सकलग्रहणम्। परदेवतातत्त्वानुस्मरणमिति। प्रधानपदेन गुणपदैर्येति भावः। भागोलंघयं चेति शिष्याणामभिमतार्थाशासनमुक्तम्। ग्रन्थारम्भौपयिकमिति ग्रन्थारम्भसमये युक्तमुचितं तदप्रतिपत्तौ शिष्याणामिह प्रवृत्त्ययोगादिति भावः।

शारदा च इति। काश्मीरमण्डले प्रसिद्धेयं देवता। तत्र निवसता आचार्येणाऽयं ग्रन्थः कृत इति तदनुस्मरणोपपत्तिः सकलागमानामधिदेवतेयमिति। व इति युष्माकम्। यदनुग्रहायाऽयमारम्भस्तेषां शिष्याणां कालपरम्परया-ऽवस्थितानां ग्रहणमेतत्। चेतसः परिशुद्धिमिति। वक्ष्यमाणमन्त्रदेवता-प्रतिपत्त्यामुचितामिति भावः। वितरणं दानम्। यद्यपि शारदाया विश्वयोन्यादिगुणयोगितयाऽनुस्मरणमिह क्रियते तथापि संभावितायह्नोत्तरतया

तेषामन्वयो न विरुध्यत इति तथा विशेषणानि योज्यन्ते। तत्र प्रथमं सामान्यजनचार्वाकाद्यभिप्रायेणाऽऽशङ्कामाह—चित्तादिसद्भावव्यतिरिक्तया इति। चित्तादीनां सद्भावः शरीरमेव। तच्च शारदायाः साधकस्यैव वा गृह्यते। चित्तस्य शुद्धिं हि चित्तादिसद्भावातिरिक्तैव साधयितुमर्हतीति भावः। तदेव कुत इति। सत्त्वे तावत् सिद्ध एव तस्याश्चित्तशुद्धिवितरणसामर्थ्यं निरूपणीयमिति भावः। विश्वकार्यकारणत्वेनेति। विश्वशब्देनेदं कृत्स्नं जगद्गृह्यते। तत्कार्यं सन्निवेशादियोगात्। कार्यञ्च कारणपूर्वकं प्रसिद्धमिति भावः। इह व्यष्ट्यभिप्रायेणाशङ्का समष्ट्यभिप्रायेण परिहारः। तेन तयोरभेदोऽप्यत्रोपदिष्टो भवतीति ज्ञेयम्। अपूर्वपरिणामत्वाभ्युपगमादिति। सकलकायिकादिकर्मणामनुष्ठितानां यदुत्तरकालं स्थायिरूपं तदपूर्वमुच्यते। कर्मापूर्वस्यैव परिणाम एतद्विश्वमिति जैमिनीयानामभ्युपगमः। कर्मणोऽपीति स्वापूर्वद्वारेति भावः।

अनुमानमिति। यदेतदुपन्यस्तमनुमानं तदिति भावः। कार्यत्वेनाऽनित्यत्वादिति। कर्मापूर्वस्य ह्यनित्यत्वादुपादानान्तरसापेक्षत्वमेव। अतो न तन्मूलकारणं स्यादिति भावः। मूलग्रहणेन कर्मापूर्वस्येह सहकारिकारणत्वमभ्युपगतम्। वक्ष्यति हि—सृष्टिहेतुकर्मानुगुण्यानन्तर्यार्थोऽयमथशब्द इति।

सर्वसाक्षिण्या इति नित्यत्वे हेतुरुक्तः। साध्यस्यैव ह्यनित्यत्वं युक्तं न तु साक्षिचिद्रूपस्येति भावः। साक्षित्वेऽपि उपादानत्वमिष्यत एव। वक्ष्यति च—शारदैव तद्द्वारेण जगदुपादानं निमित्तं चेति। राद्धान्तः सिद्धान्तः। प्रधानादेरिति परमाण्वादिग्रहणम्। सांख्याभिप्रायेणाशङ्का सांख्यबाह्यसत्याद्यभिप्रायेण परिहारः। चेतनानधिष्ठितस्येति प्रधानादेरपि कथञ्चित् कारणत्वमभ्युपगतम्। वक्ष्यति हि—प्रकृतिपुरुषकाला द्विविधा इत्यादि। सर्वाधिष्ठानसमर्थत्वमुमथं विशदयन् दर्शयति—सकलं कारणमिति। महीव प्रचितोऽयं उपचयनीयः सकलस्य जगतोऽधीशीति। परमार्थसत्त्वस्येति। सत्त्वमस्तित्वम्। तच्च द्विविधं परमार्थसिद्धं प्रतीतिसिद्धञ्चेति। निमित्तमात्रत्वमेवेति। न तूपादानत्वमपीति भावः। निरीश्वरसांख्यादिपक्षेषु तु न कर्मणोऽतिरिक्तं निमित्तकारणमस्ति। सेश्वरसांख्यादिपक्षमिति। पाशुपतादिग्रहणम्। सर्वपर्णतदर्थसमष्ट्यात्मकस्येति। परमसमष्टिर्विवक्ष्यते। अध्यस्तत्वेनेति। अध्यास आरोपः। तद्वारेणेति। तस्मिन् सति तथा प्रतीत्युपपत्तेरिति भावः। तच्छेषत्वमिति। तदीयकार्यैकनिष्ठत्वम्। विषयग्रहणं स्वेतत्प्रतिपादनार्थमेवेति भावः।

विशेषितपदं विवृणोति—शरीरकत्वेनेति। शिष्टपदानि तु सूत्रविषयकथन

एव व्याख्येयानि। स्वातन्त्र्ये हेतुमिति। हेतुरिह लिङ्गमेव। सकलजगतो-रधीशनेन स्वातन्त्र्यस्वभावता गम्यत इति भावः। तदधिष्ठातृत्वेनेति। सकल-जगतोरधीशनं हि तयोर्घटविनियोगं प्रति पर्याप्तत्वं तदेव चाधिष्ठातृत्वम्। अतः प्रवर्तकत्वाद्विकारित्वं स्यादिति भावः।

शाश्वतेति नित्या। स्वसन्निधिमात्रेणैव प्रवर्तकत्वेनाऽविकारित्वादिति भावः। तदीति। प्रधानप्रवृत्तौ तदप्रवृत्तौ च निर्विशेषावस्थत्वमेकरूपत्वम्। परमार्थ-तस्तदभावेऽपीति। वास्तवसमीचायामित्यर्थः। मायाद्वारेणेति। मायैव तावच्चिद्वस्तुनि स्वात्मवभासयति। ततश्च स्वाधिष्ठानस्य स्वतन्त्रस्य तस्य चिद्वस्तुनः कारणत्वमप्यवभासयति। ततस्तस्मात् बुद्ध्यादायं जातमपीति भावः। पक्षान्तरेष्विति क्रमोपन्यस्तचार्वाकजैमिनीयाद्यभ्युपगमे। एवंविधकारण-त्वस्यापीति। प्रातीतिकस्याऽपीति भावः। पारमार्थिककारणत्वस्याऽत्यन्तानुप-पत्तिरपिशब्देनोक्ता। सा चाऽनुपपत्तिस्तत्र तत्रैवोक्तैवेति। चित्तशक्तिवितरण-सामर्थ्ये चेति। तस्या हिमाद्रिप्रियत्वात् सकलजगदधीशेत्यादियोगाच्चेति भावः।

इह शारदायाः स्वरूपतः स्थूलरूपपर्यन्तं तत्त्वरूपपर्यन्तं चाऽवरोहमारोहं च विदधतैतदपि सूचितम्। साधकानामनुष्ठानावसेषकालेषु मन्त्रदेवतायाः स्वरूपतः स्थूलरूपपर्यन्तं ततः स्वरूपपर्यन्तं चाऽवरोहारोहक्रमत्याऽनुसन्धानं कार्य-मिति। किञ्च शारदाया ईदृशीं स्थितिं वदन्नेतदपि दर्शयति। परदेवतायास्तत्त-दायतनेषु सन्निहितानि विश्वेश्वरमहालक्ष्म्यादिरूपाण्यप्येवमेव प्रतिपत्तव्यानीति।

अथ विषयादिकं वदन् विषयं तावद्विभजते—स्थूलेति। विषयस्तावदभि-धीयते। स चैवं पञ्चविध इत्यर्थः। प्रथमार्णेनेति। अकचटतपयेत्यमी वर्णा आद्या येषामिति समासः। ननु कथं विराडयोऽत्र इति तत्राह—मातृकाचरन्यासस्थान-मिति। यस्याऽवयवक्रमैरियं विराट् स इति भावः। स चेह समष्टिव्यष्टि-रूपोऽभिप्रेतः। मूले बाहेति बाहुमिथानम्। मध्याख्यं पवर्गस्थानम्। हृच्छब्देन हृत्प्रदेशग्रहणम्। तत्र हि दशदिक्क्रमेण व्यापकानां न्यासः। ककारस्तु समासान्त एव। अत्राऽभिप्रायान्तरं दर्शयति—मध्यशब्द इत्यादिना।

पर्यान्तरमाह—आख्यशब्देनेति। आख्यायते एभिरितीति। प्राणादिमात्र-भाजामात्मनामनभिव्यक्तानां त्वगादिसङ्घातयोगाच्चैत्रमैत्रादितया ज्ञानं व्यवहारश्च भवतीति भावः। इतीति। सूचित इत्युपरि सम्बन्धः। यादिन्यासस्थानानीति। त्वगादिषु हृदि न्यासो व्यापकन्यासो वा विवक्षितः। यत्तु मातृकापटले वक्ष्यते—हृद्योर्मूर्नेत्यादि। तेन सहाऽस्य विकल्पः। तेषां याथात्म्यमिति तत्त्वम्।

यथा धातूनां सङ्घाततयात्मनां व्यवहारसाधनत्वमिति तत्तदन्वर्थाभिः तत्तदाधाराम्यमनुसन्धेयमित्यप्यनेन सूचितम्। यतो वक्ष्यते—हृदयं बुद्धिगम्यत्वादित्यादि।

धात्वादियोग इति। यं त्वगात्मने नम इत्यादि। हं ब्रह्मात्मने नमः। ह्रं मायात्मने नमः। क्षं परमात्मने नम इति। त्वगादिस्थानन्यासविधौ चाऽयं तद्योगः।

सर्वमन्त्रजपादेः शेषतयेति। त्वगादीनामाख्यत्वेन सामान्याकृतित्वात् तत्तन्मन्त्राणाञ्च विशेषाकृतित्वादिति भावः। तत्तन्मन्त्रजपध्यानयोगसर्वोपस्थानादिषु तत्तन्मन्त्रन्यासात् प्राक् तच्छेषतया मातृकान्यासोऽपि कर्तव्य इत्यपीह सूच्यते। तत्प्रकारस्तु सौस्थानिकौत्थानिकेत्यादिना वक्ष्यते। न्यासस्वसावर्ण्यात् क्षत्त्वाया मातृकाया इत्यवसेयम्। यद्वा सर्वमन्त्रशेषतया जपादेरिति पाठः। परमात्ममायादीनां मातृकाशेषताभिधानेन तद्वाचकाजपापरमात्मप्रणवहृल्लेखादीनां स्वप्रधानानामपि तत्तन्मन्त्रशेषतया न्यासः सूचित इत्यर्थः। वक्ष्यति च—नित्यलिपिन्यासानन्तरमिति। हंसपूजां सङ्कल्प्येति। सामान्यपटलोक्ता न्यासाः सर्वत्र कार्या इति च। साधकशरीरे सन्निधाने सतीति। सर्वन्यासकार्यमनेनोपदिश्यते। सन्निधानं चैतत्तादात्म्यपर्यवसितमिति बोद्धव्यम्।

देवतावयवविशेषकल्पनार्थमिति। इह त्रिविधो मातृकान्यासः। साधकशरीरोत्पत्त्यर्थं न्यासः सर्गन्यासः। यद्वक्ष्यति—मूलाधारात् स्फुरिततटिदाभेत्यादि। तथा शुद्धन्यासेन सकलीकृत्येत्यादि। तत्संहृत्यर्थं न्यासः संहारन्यासः। यच्च वक्ष्यति—तन्त्रोक्तचतुर्विधलिपिन्यासानामिति। साधकशरीरे देवतात्मनस्तादात्म्यस्थित्यर्थं न्यासः स्थितिन्यासः। सोऽपि त्रिविधः। अनैश्वर्यगुणसंहारप्रधानः संहारन्यासः। ऐश्वर्यगुणोदयप्रधानः सर्गन्यासः। तत्स्थितिप्रधानः स्थितिन्यासः। तत्रैश्वर्यगुणोदयप्रधानोऽयं न्यासोऽभिप्रेयते। गुणोदयार्थत्वेऽप्यस्याऽऽद्यत्वात्। गुणदयार्थत्वमप्यस्तीति कल्पनार्थत्वमित्युक्तम्।

अकारादित्वं स्यादिति। परमात्ममायादिक्रमोपपत्तेरिति भावः। सर्वत्रैव सामान्यविशेषात्मकं ह्येति कालाभिप्रायम्। हिशब्देनाऽऽगमोपपत्तिसिद्धमेतदिति सूचितम्। न्यासेनोत्पाद्यत इति। यद्यपि समष्टिव्यष्ट्यात्मकं देवताशरीरम् किन्तु साधकशरीरे तथा न रूढिः। यद्वा तत्र समष्टिशरीरतया न रूढिः तदर्थं तस्य सन्निधानं न्यासेनोत्पाद्यत इत्यर्थः।

न च संहारक्रमेणेति। साधकशरीरसंहृत्यर्थः संहारन्यासोऽयं विवक्षितः। उभयोरप्यात्मन्येव संहारादिति। साधकशरीरस्य देवताशरीरत्वारूढावयं संहारः। तदा च सामान्यतो देवताशरीरत्वावगतौ मातृकया तत्संहारसंभवः।

तदा च लयस्य साधकशरीरस्य संहार्यत्वात् तस्य तदधिष्ठानभूचिद्रूपे देवतातत्त्वे संहार इति ज्ञेयम्। विशेषसंहारक्रमचिन्ताया इति। सामान्यसंहारानन्तरं विशेषसंहार इति क्रमः। कर्तव्यत्वादिति। चिन्ता तावदुभयथापि शक्यत एव किन्तु संहारसंस्कार एवमेव स्यात्। आगमप्रामाण्यादिति भावः। यद्यपि देहोत्पत्त्यर्थो मातृकान्यासः। वक्ष्यति च—तत्तोक्तचतुर्विधलिपिन्यासानामित्यादि। तत्रापि समानमेतत्। न्यासान्तरेऽप्येतत् सर्वं यथायोगं योज्यमिति।

प्राणादिरूपसूक्ष्मादिकथनमिति। प्राणमायापरमात्मानः प्राणादयः सूक्ष्मकारणसामान्यसाक्षिणः सूक्ष्मादय इति नानुपपन्नमित्यर्थः। तेन विनेति। स्थूलादीनां केवलत्वेऽप्येकैकांशेन मिथःसमावेशोऽस्त्येवेति भावः। विराजोऽपि सर्वात्मत्वादिति। विराण्णाम स्थूलमात्राभिमानिन्यपि देवता क्षत्त्रैव स्यादिति भावः। प्राणबुद्धिजीवस्थितिकरा इति। स्थूलदेहगत एव कश्चिदंशः प्राणादीनां तन्निमित्तशक्तिं विदधत्तत्प्रवृत्तिं प्रतिवभातीति भावः। अन्नादिशब्दवाच्या इति। 'अन्नमयं वै सौम्य मन' इत्यादि प्रसिद्धिरुक्ता। यत् तु वक्ष्यति—अथ प्राणशब्देनेन्द्रियादिप्रवृत्तिकारणमन्नमुच्यत इत्यादि। तत्र पक्षे त्वत्येति प्राणबुद्धिजीवानां वा ग्रहणं स्यादिति। स्थूलसमावेशिनां स्थितरेषां इत्यभिप्रायेणाह –अस्मिन् पक्ष इति। बिन्दुनादादिभिरिति। सर्ववर्णानां बीजबिन्दुनादशक्तिशान्तांशयोगादिति भावः।

सौत्थानिकानुष्ठान इति। सुत्थानं साधकस्य स्वस्थावस्थतया तदुचितकालसंभवः। उत्थानं तस्यैवावश्यकार्यान्तकार्यान्तरोद्युक्तावस्थतया तदुचितावसरायोगः। स्नानादीति। स्नानतर्पणोपस्थानपूजास्तुतिनमस्कारस्तवनसपर्यानित्यसेवारम्भावसानमन्त्रोद्धारव्याख्यानश्रवणादिग्रहणम्। स्नानादीनां पृथगुपादानादेतदवसीयते। सौत्थानिकमौत्थानिकं च देहशुद्ध्यादियोगजपपर्यन्तं प्रधानं कर्म विवक्षितमिति। तेन स्नानादीन्युभयोरवस्थयोर्न भिद्यन्ते। भोजने तु स्नानतो विशेष इत्याह—भोजनकाल इति। मातृकायाः स्वप्रधानत्वे मन्त्रान्तरशेषत्वेऽपि समानमेतत्सर्वं भवति। किञ्च मन्त्रान्तराणामपि न्यासभेदसंभवे सौत्थानिकादिष्वेषा रीतिरनुसर्तव्या। देशकालाद्यपेक्षयेति। सौत्थानिकेऽपि कुदेशसंभवे सर्वं लघ्वनुष्ठेयम्। औत्थानिकेऽपि पुण्यायतनसम्भवे सर्वं विततमनुष्ठेयमित्याद्यवबोद्धव्यम्।

अथवेत्यादि। समस्तमन्त्रपारायणोद्धारार्थेति। न केवलमातृकाया एवेह मन्त्रपारायणमिति समस्तमन्त्रग्रहणम्। यतो वक्ष्यते—तत्तन्मन्त्रभेदेनेत्यादि। न च समस्तमन्त्राणामेव पारायणम् किन्तु तेषामपि मन्त्रपारायणमिति। यस्मा

मन्त्रदेवताया यो मन्त्रवर्गो वक्ष्यते ब्रह्मसरस्वतीविष्णुश्रीत्यादि तथा तेषा-मवान्तरवर्गोऽपि कृष्णवर्गो नरसिंहवर्गं इति तस्य मन्त्रानुष्ठानविधौ तद्वर्गजपो मन्त्रपारायणम्। सकलमन्त्राणामप्येकैकस्य वर्गसंसर्गवैचित्र्यतो यावान् विस्तर-स्तत्परस्तस्य मन्त्रस्यापि मन्त्रपारायणमिति न्यासस्थानकथनादुदारग्रहणम्।

मातृकाया मन्त्रपारायणं तावद्द्विविधम् स्वरव्यञ्जनभेदात्। तत्र प्रथमं स्वरपारायणमुच्यते। अकचटतपयाद्यैरित्यादि। अकचटतपयवर्गस्वन्धिभिरिति षट्सु समासो विहितः। किमिह सिद्धं भवतीत्याह—पञ्चाशद्वर्णानामिति।

प्रयोगप्रकारं दर्शयति—लिपिन्यासस्थानेष्विति। प्रधानं वर्णमिति परितः सतां षोडशस्वराणां तत्परिवारत्वमपि सूचितम्। स्वरूपमातृकां विन्यस्ये-तदारभ्यम्। जपेच्च जपमिव इत्येकं वाक्यम्। ध्यायेदिति। न्यासस्थाने-ष्वेतदित्यवबोद्धव्यम्। वर्णानां तेजोरूपेण शक्तिरूपेण रेखारूपेणैव वा ध्यानम्। ॐ अं ॐ नमः इत्यादिप्रणवपुटितनमोऽन्तवर्णोपादानेन सर्वमन्त्रन्यास-विधावप्येवं तदीयवर्णपदादिप्रयोग इत्यपि दर्शितम्। ॐ अं नम इत्यत्र जपन्य-पक्षोऽपि सूचितः। न्यासादीति जपध्यानग्रहणम्। यद्वा तर्पणपूजाहोमादीना-मपि ग्रहणम्। ननु कदा पुनरेतन्न्यासादि कार्यमिति। उच्यते। मातृकान्यास-विधौ वर्णन्यासे कृते पारायणन्यासः। वक्ष्यति च—तत्तदक्षरन्यासे तत्पारायणन्या-सविस्तरणमिति। मातृकाजपे कृते तत्पारायणजपः। ध्यानकाल एव ध्यानमिति।

अथ व्यञ्जनपारायणक्रम इत्यादि। उक्तैरिति। स्थूलं विषयमाहेत्यत्रेवि ग्रेयः। विविधरचनमित्यत्रायमाशयः। इहाऽकारोऽपि व्यञ्जनत्वेन कल्पनीयः। अकखादिषट्त्रिंशद्वर्णानां प्रत्येकं षोडशस्वरानुषङ्गः। यथा—अ आ इ ई क का कि की इत्यादि। तेषामेकैकस्य तथा षट्त्रिंशता योग इति व्यञ्जनपारायणं षोडशविधम्। तत्र प्रथमं ब्रह्मब्रह्मपारायणम्। ॐ अं पो नम इत्यादि अकखादि षट्त्रिंशद्वर्णस्थानेषु षोडशदलानि पद्मानि विभाव्य तत्कर्णिकायां तं तं प्रधानं वर्णं विन्यस्य दलेष्वेकैकं तत्तदनुबद्धं तत्तद्वर्णयुतं स्वरं विन्यस्य तं तं स्वरं परितस्तत्तत्स्वरानुबद्धान् केवलाकारयुक्तान् अकखादिषट्त्रिंशद्वर्णान् विन्यसेदिति प्रकरणार्थः। विसर्गान्तं समानमिति। अकारपद्मस्य षोडशे दले यो विसर्गस्तदन्तमित्यर्थः। इह लाकारादिपद्मेषु न न्यासो मन्त्रभेदात्। यद्यपि पूर्वं स्वरपारायणे अकारपद्मदलेषु न क का कीत्यादीनां न्यासोऽस्ति तथापीह तथा न्यासो मन्त्रभेदोपपत्तेरिष्यते। इह ब्रह्मब्रह्मपारायणादिसमाख्यातो वर्गेश एवं प्रयोगो यथा स्वरपारायणमिति लभ्यते। किञ्च तत्तद्वर्णेषु

तत्तन्मूर्त्यनुसन्धानमपि सूचितम्। कर्णिकायां परा सरस्वती शक्तिः दलेषु तदंशतया ब्रह्मब्रह्मादिषोडशमूर्तयः तत्परितस्तत्तदंशा ब्रह्मब्रह्मकलारूपा इति। एवमुत्तरेष्वप्यवबोद्धव्यम्। स्वरपारायणेऽपि समानमेतत्। अं आं नम इत्यादि। अस्मिन् पारायणे प्रतिदलं षट्त्रिंशद्वर्णानामकारयोग इत्येव भेदः। अः आं नम इत्यादि। अस्मिन्निकारयोगः। एवमुत्तरेष्वपि ज्ञेयम्।

अथेमामेव रीतिं समस्तमन्त्रेष्वपि दर्शयति—पारायणक्रमवदिति। उक्तपारायणक्रमवन्मन्त्रभेदानामपि पारायणस्याऽक्षरविरचनारूपत्वात् सोऽपि पारायणक्रमो विरचितेत्यनेन सूचित इति सोपस्कारं योज्यम्। अत्र कचटतपयाद्यास्तत्तन्मन्त्रसंभविनो वर्णाः मुखबाह्वादिशब्दाय तत्तन्मन्त्रवर्णस्थानपराः। अयं भावः समस्तमन्त्रेष्वपि तत्तद्वर्णस्थानेषु यावद्वर्णदलानि पद्मानि विचिन्त्य कर्णिकाया तं तं वर्णं दलेषु तद्वर्णयोगिनः सर्वांस्तत्तन्मन्त्रवर्णान् विन्यसेदिति।

यद्वा समस्तमन्त्राणां सामान्यतोऽयमुद्धार उच्यते—पारायणक्रमवदिति। सोऽपीति। स समन्त्रभेदोऽपीत्यर्थः। अत्र तु मुखबाह्वादिशब्दैः सर्वमन्त्रेषु तत्तदवयवन्यासभाजस्तत्तद्वर्णा गृह्यन्ते।

अथेति समस्तमन्त्रोद्धारानन्तरमित्यर्थः। उक्तैरिति। स्वरपारायणतया व्यञ्जनपारायणतया चोक्तैरिति भावः। वर्णवर्गैरित्येतस्य विवृतिर्मन्त्रवर्गैरिति। कदा पुनस्तत्तन्मन्त्रपारायणमिति। उच्यते। यदि तावत्तत्तन्मन्त्राणां वीर्याधानार्थमेतत् स्वतन्त्रतया कर्तव्यम् मातृकान्यासानुस्मरणार्थत्वे तु न्यासविधौ स्यात्। यदि पुनस्तत्तन्मन्त्रविभूत्यर्थं तदा तत्तन्मन्त्रपुटितमातृकान्यासानन्तरमेतत् कार्यमिति। फलमित्यादि स्थूलविषयोपसंहारः। अन्यदप्येवंविधं शक्यं वक्तुमित्यलमित्यनेन सूचितम्। तेन सप्तभिर्वर्णवर्गैरिति षडध्वप्रचयोऽपि सूचितः।

वर्णपदमन्त्रास्त्रयः प्रत्यक्षा मन्त्रवर्गाः कलातत्त्वभुवनानि च त्रयः परोक्षाः तत्समष्ट्यात्मको मूलवर्णाङ्गरूपः सप्तमो वर्गः। तथाविधैर्वर्णवर्गैर्विरचिततत्तद्रुचिसामयवेति। तस्मा वुद्धिगतत्वादपि कलाभिरवयवैरित्यादि वरणोपपत्तिः। लिपिन्यासे कृते चायं न्यास इति। कलाभिरिति। यद्यपि षडध्वानो देवताविग्रहगताः तथापि व्यष्टिसमष्ट्योरभेदात् साधकविग्रहेऽपि नामावयवादियोगादेवमभिधानोपपत्तिः। तानि चेति। शून्यात्मने नमः सर्वात्मने नम इत्यादयो मन्त्राः। इच्छादीन्यपि मध्यमान्तर्गतान्येव प्रथमपुष्पाञ्जलौ यदक्ष्यते—वामाद्यै ज्येष्ठाया इत्यादि। ततोऽर्थादुभयत्रापि स्थानादिविकल्पो वैखरीन्यासात् पूर्वमेवेति। परा पश्यन्ती मध्यमा वैखरीत्यमुना क्रमेणाऽयं न्यास इति भावः।

मातृकान्यासविधौ चैव न्यासः स्यात्। तत्तन्मन्त्रन्यासविधौ तु मूलपुटित-मातृकान्यासात् पूर्वमेते परादिन्यासाः स्युः। अथवा भूषणन्यासानन्तरमेतन्न्यास-चतुष्टयं कार्यम्। किन्तु तदा जपपूजावसाने गुणितयोगात् पूर्वं वैखरीमध्यमादि-क्रमेण संहाररीत्यैते न्यासाः स्युरिति। तपउपचयादिशब्दवाच्यमिति। 'स तपोऽतप्यत' 'तपसा चीयते ब्रह्म' इत्यादि प्रसिद्धिरुक्ता। कारणात्मन इति। सामान्यमेव तावत्कारणम्। किन्तु तस्य सृष्ट्याद्युन्मुखं यद्रूपं तत्कारणाकाराभि-व्यक्तेस्तथा व्यपदेश्यं भवतीति भावः। सृष्ट्याद्युन्मुखमित्यादिशब्देन संहारफलो-त्पत्त्यादिग्रहणम्। शाश्वतत्वमिह व्यावहारिकमिति। आदिसर्गादीति। ब्रह्म-सर्गप्रलयाभिप्रायेण। आदिमहेति। तयोर्विशेषणोपादानम्। सदादिरूपत्वाच्चेति। परस्परव्यावृत्तेषु घटपटाद्यर्थेषु अनुवृत्ततयानवच्छिन्नत्वात् सत्तामात्रमपि शाश्वतं भवति। अत एव महासत्तेति व्यपदिश्यते। एवं चिदानन्दयोरपि ज्ञेयम्।

अथ परातदर्थात्मकमिति। सामान्यरूपं विषयमाहेत्यन्वयः। आत्माविभक्ता-न्तर्मुखकारणात्मकमिति। देवतात्मनः स्वरूपस्याशेषद्वैतनिर्वाहकं यच्छक्ति-मात्रं तत्स्वरूपविश्रान्तिलक्षणायां प्रलयदशायां ततः स्वाधिष्ठानचिद्रूपतो न विभक्तम्। अतएवान्तर्मुखं तत्स्वरूपमात्रविमर्शस्वभावं सत् सकलाद्वैत-निदानतया वस्तुतः कारणं भवति। तदेतत्सामान्यमित्यर्थः। शक्तिरूपमिति। बीज-बिन्द्वादिषु मध्य इति भावः। चिच्छयोन्ये नम इति मन्त्रः। अवशिष्टमिति साध्य-भिप्रायः। अध्यवहार्यमिति लक्षणयोक्तौ हेतुः। सांचिपस्तु स्वयमेव सिद्धत्वान्न न्यासः। यद्वा शारदायै नम इति प्रथमत एव व्यापकमिष्यते। एवं मन्त्रान्तरेषु तत्तन्मन्त्रेण प्रथमतो व्यापकम्। विश्वेश्वरमहालक्ष्म्यादिष्वपि समानमेतत्। स्थूलादिलक्षणमिति। स्थूलसूक्ष्मकारणं समष्टिव्यष्ट्यात्मकं भोग्यभोगायतन-भोक्तृविग्रहाद्यात्मकम्। तद्ददाति। कायिकादिसकलकर्माराधिता सतीति भावः। भुक्तिरूपं फलमेतत्। तत्कारणं चेति मुक्तिरूपं फलम्। तच्छब्देन स्थूलादिग्रहणम्। तत्कारणशब्देन च सामान्यस्य ग्रहणम्। ब्रह्मविद्याधिरूढा सतीति। देवताया यदनारोपितं रूपं तद्ब्रह्म। तद्विषया वक्ष्यमाणा शैवयोगपर्यन्तजन्या मनोवृत्तिर्ब्रह्मविद्या। द्यतीति। दो अवखण्डन इति धातोः श्यनि रूपम्। शारदा-शब्दार्थं उभयत्रापि समान एव। व्याख्येयमिति। शारदाशब्दस्य स्वतः सर्वज्ञायां देवतायामेव वृत्तेरिति भावः। शारदापदमित्थं विवृण्वन्नेतदपि दर्शयति—विश्वे-श्वरमहालक्ष्म्यादिपदं हृल्लेखासरस्वत्यादिपदमप्येवं परदेवतार्थतया नेयमिति।

प्रयोजनकथनेनैवेति। प्रयोजनमात्रेऽप्यारम्भोऽभिहिते तदर्थिनस्तत्र प्रवृत्ति-

रवश्यं स्यादेवेति सामान्यतोऽधिकारिसिद्धिः। वितरत्वित्यादिनेति। श्लोकशेषेणेति शेषः। इह केवलकैवल्यार्थी मुख्याधिकारी। भुक्तिक्रमेण तदर्थी मध्यमः। केवलभुक्त्यर्थी अधमः। वश्याकर्षणादिप्रयोगमात्रार्थी क्षुद्राधिकारीति भेदः। कथंविधोऽसावनेन सिद्ध इत्याह—शुद्धान्तःकरण इति।

दीक्षेह द्विविधा लौकिक्यागमिकी च। तत्र लौकिकी वाचिक्यादिर्दीक्षा। आगमिकी तु त्रिविधा आणवी शाक्ती शांभवी चेति। तत्र वाचिकीयं शारदा वचेतसः परिशुद्धिं वितरत्वित्येवमाशीर्लक्षणा स्मृता। तथापि संस्कृतस्य ग्रन्थश्रवणादावधिकारः। अनेनैतदपि सूचितम्। प्रपञ्चसारं व्याचिख्यासुनैतत्श्लोकद्वारेणेयं वाचिकी दीक्षा श्रोतुः कार्येति। यद्यपीयमेका दीक्षैव तथाप्यनयाऽर्थोपलक्षणाभ्यां विशेषाधिकार्यपि सूचितः स्यात्। ततः शुद्धान्तःकरण इत्यर्थिसार्थकथनं वक्ष्यमाणार्थश्रवणशेषतया चित्तशुद्धेराशासनात्। गुरुणेत्यादिनोपलक्षितार्थ उक्तः। दीक्षाभेदलक्षणार्थत्वात् अस्या इति।

अणुभिर्मन्त्रैरिति। यदुक्तं—मन्त्रात्मकवर्णविशेषपरामर्शरूपत्वादाणव इति। संहृत्येति लिपेः संहारन्यासेन संहारः सर्गन्यासेन च सर्ग इति द्रष्टव्यम्। अनेन कदाचिदियतापि कार्या देहशुद्धिरित्यपि सूचितम्। न्यासरूपाणवीदीक्षाप्रकार इति पूर्वार्धेन सूचित इति भावः। स्वशक्तिसूत्रेणेति। स्वात्मनः शिष्यात्मान्तं सूत्ररूपेणानुस्यूतं शक्तितत्त्वं भावयित्वा तेन मार्गभूतेन यद्वा तेन स्वाकारेणेत्यर्थः। प्रविश्येति। सकलजगदधोशेतिपदेन सूचितमेतत्। तत्त्वसंहारं कृत्वेति। शाक्तेति सूचितम्। तत्त्वग्रहणं षडध्वविकल्पोपलक्षणार्थम्। कलाभिरवयवैरित्याद्युक्तत्वात्। तं परदेवतारूपं भावयेदिति। विश्वयोनिरिति सूचितम्। शुद्धतत्त्वसर्गोऽप्यनेनैव सूचितः। शाक्तदीक्षाप्रकार इति। यदुक्तम्—उच्चारणादिव्यतिरेकेण संविद्विकल्पमात्राकारत्वादिति। द्वारभेदपदेनैतदुक्तम्। स्वशक्तिसूत्रस्य शिष्यात्मान्ततया प्रवृत्तौ चक्षुःसम्बन्धादीनां द्वारत्वमिति। केवलस्वस्वरूपस्थितिमात्रेणेति गुरोर्यत्स्वरूपं देवतातत्त्वलक्षणं शिष्यस्यापि यत्तदेव स्वरूपं तस्मिन्नखण्डब्रह्मात्मैकत्वलक्षणे स्वस्वरूपे स्थितिरनुच्चलतया स्थानम्। मात्रग्रहणेन यत्नव्युदासः। यदुक्तं—सर्वविकल्पचोदव्युदासेन स्वस्वभावमात्रोपपादनप्रवृत्ततया शाम्भव इति। शिष्यसर्वदेहग्रसनरूपेति। समष्टिव्यष्ट्यात्मकस्थूलसूक्ष्मादिः सर्वो देहः स्वस्वरूपस्थितौ तस्यारोपसिद्धस्य ग्रसनं स्यादिति। शार्दैत्यनेनेति। शारं यतीति विद्वत्वादिति भावः। मन्त्राणामिह भूयस्त्वादासां दीक्षाणां यथायोगमुपयोगो द्रष्टव्यः। विषयविषयिभाव इति परस्परनियमरूप उक्तः॥ १ ॥

गन्थारम्भौपयिकमित्युक्तविषयादिकथनेन किमिह साधितं भवतीति तद्वदन् उत्तरश्लोकसङ्गतिं वक्तुमारभते—विषयादिमत्त्वादिति। भवत्ययमिति वक्ष्यमाणगद्यपम्। तमेवाऽवतारं सङ्गतिरूपमाह—शारदेत्यादिना। पुराणादिष्वेवेति। स्थूलदर्शनाभिप्रायेणाशङ्का सूक्ष्मदर्शनाभिप्रायेण परिहारः। परमकारणत्वानुपपत्तेरिति। कारणत्वं तावदस्त्येवेति भावः। विद्यास्तुत्यादिप्रयोजनयेति। वक्ष्यमाणा मन्त्रा एव विद्याः। आख्यायिका कथा। अथाऽत इत्यत्राऽथशब्दारम्भार्थः। यदारम्भाङ्गतयैतन्माङ्गलाचरणं तस्य चाऽयमारम्भः।

अर्थान्तरमाह—सृष्टिहेलिति। पुरा प्रलयावसाने प्रधानाद्ब्रह्महरीश्वराख्या अभवन्निति मूलान्वयः। आख्याग्रहणं पुराणागमादिप्रसिद्धिसूचनार्थम्। तदाख्यायेत्यर्थान्तरकथनम्। तेषां वाचका मन्त्रायेति तदर्थं उक्तः। पदवाक्यादिरूपत्वेऽपि मन्त्राणामाधेयकत्वा एवेत्याख्याग्रहणम्। पुरेति चिरपूर्वकाले। अर्थान्तरमाह—तेषामिति। पुरेति प्रक्षत्यादिद्वितोया।

यद्यपि तत उत्पन्नमिति प्रधानं शारदातत्त्वमेव तथापि तदिहाभिप्रेतमित्याह—प्रथितमस्तीति। मायाशक्तिमच्चाचितत्त्वमिह प्रधानम्। तस्यैकत्वेऽपि कार्यभेदतस्त्रिधा विकल्पः। विश्वमिदं प्रतीतत्वाद्विततत्वाच्च प्रथमं तदस्तीति प्रथा। तदेव वर्णव्यापत्या प्रधानमिति। तद्वाचको हकारश्चेति। सकलवाचकसंहारादिति भावः। त्रितयहेतुत्वश्रुतेरिति। पुराणादिष्वेवेति भावः। प्राधान्येनेत्याधिकारिकत्वात्। साधकवशात्सापेक्षिकमितरत्।

अस्यैव श्लोकस्याभिप्रायान्तरमाह—सन्ध्यादावित्यादिना। सृष्टिः शरीरसर्गः। यद्वक्ष्यति—निरवद्यादिमन्त्रैर्व्याप्येति। आदिशब्देन देवताविग्रहान्यसतुर्मूर्तिभावना। तेषु पुष्पाञ्जलिं कदाचित् साधकशरीरस्य समष्टीकरणं देहसंहार इति सर्वं गृह्यते। ब्रह्महरीश्वरायेत्येकशेषेण सर्वेश्वरसिद्धिः। पुराभिमानिनामिति विश्ववैश्वानरादीनाम्। व्यस्तसमस्तप्रणवानन्त्यर्थमिति सूचितमित्यनुषङ्गः। प्रलयः सर्वमन्त्रनिदानभूत. प्रणवः। गुणप्रभिन्ना इतीत्यस्येति च योग इत्युपरि सम्बन्धः। रजआदयो गुणा एवं सरस्वत्यादयः। सर्वज्ञत्वं सर्वेषामेको गुणः। सदखण्डसंविदादयोऽपि गुणा एव। अयमिह प्रयोगः। ओं श्रं ह्रीं रजउपाधये स्थूलविराट्शरीराय विश्ववैश्वानरात्मने सर्वस्रष्ट्रे ब्रह्मणे सरस्वतीसहिताय सर्वज्ञाय सदात्मनेऽसङ्गाखण्डसंविदे परमात्मने नम इत्यादि।

पञ्चममन्त्रं दर्शयितुमाह—मूलंपवादमन्त्रस्त्विति। मूलारोपः स क्वचिद्रूपे सामान्याद्यारोपतः सर्वेश्वरादिर्संभवस्तद्धानात् केवलता च तदपवादः। अत्र

निरवद्यनिर्गुणायेति गुणांशापवादः। अशीर्यशरीरायेति शरीरांशस्येत्यादि प्रतिपत्तव्यम्। इदानीं प्राक्प्रतिज्ञातां विद्यास्तुतिमधिकारिविशेषणेन सह दर्शयति—प्रधानादभवदित्यादिना। विद्यानां महत्त्वमप्यनेनाधिकारिविशेषणेन लभ्यते। महत्त्वकथनं च स्तुतिरिति। किञ्च ब्रह्मादयोऽपि होमतन्मन्त्रदेवता भावनादिभिरेव स्वसमीहितं लेभिरे किमुच्यते मन्दभाग्यमादृशामित्यपि विद्या-स्तुतिः स्यात्। किञ्चाधिकार्युत्पत्तिरप्यत्र सूचिता। प्रलयावसाने प्रधानाद-भवदिति। प्रलय इह प्राक्तनदेहक्षयकालः। तदा यत्र स आत्मा सकर्मा पूर्वयुक्तः स्थितः तदेवतावत्त्वं प्रधानम्। तत उद्भवश्च पितृमातृसंबन्धद्वारा विशिष्टकार्यकरणसङ्घातेनोत्पत्तिः। ब्रह्महरीश्वराख्या इति। तेषां स्वतोऽ-साधारणत्वमुक्तम्। गुणप्रभिन्ना इति विनयकारुण्यादिगुणैरितरेभ्योऽत्यन्तभेद उक्तः। जगतोऽस्येत्येवं विराडात्मना प्रत्यक्षतोपस्थिता देवतोच्यते। तस्य सृष्टिस्थितिलयाः स्वात्मनि न्यासजपयोगलक्षणा एव। तेषु प्राधान्यतो निविष्टचेष्टाः। यदुक्तं—न्यसेच्चासप्रिय इत्यादि। प्रधानादेवं त्रिविधोऽधिकारी समुत्पद्यते। तावदिति ग्रन्थकृतोऽभिप्रायः॥ २॥

ते विचिन्त्येति। त्रिविधस्याधिकारिणो व्यवहारदशायां निजनिमित्तादि-विचारयोगोऽपि सूचितः। स्वरूपविश्रान्तिस्तावत्परमपुरुषार्थः। नित्यत्वे स्वमेव तत्त्वं स्वरूपम्। अनित्यत्वे तु यतः स्वोत्पत्तिस्तदेव स्वरूपमिति स्वनिष्पत्त्यादिविचारोपपत्तिः। तद्वाप्तिसाधनमेव तावदनुष्ठेयम्। तदेव च स्वोत्पत्तिकार्यं नान्यदिति स्वकृत्यविचारोपपत्तिः। गुणसाम्योपाधिमिति। माय्यभिधाननिबन्धनमुक्तम्। गुणसाम्योपाधिग्रहणञ्च गुणसामान्यरूपस्य सर्वेश्वरस्य ग्रहणार्थम्। वक्तारमिति स्वनिष्पत्त्यादेरिति शेषः। समाविदन्निति प्रातिभं ज्ञानमुक्तम्। अरूपत्वं तत्त्वेत्यव्यक्तत्वे हेतुरित्यर्थः। गुणसाम्यस्याऽत्यन्त-निर्विकल्पतया तदधिष्ठानचिद्रूपानतिरिक्तत्वादरूपत्वम्। तदेव च निर्विशेष-त्वम्। मायासम्बन्धादिति। गुणसाम्यमात्रं माया भवति। सविशेषत्वमिति। वचनशक्तियोग्याकारत्वमिति भावः। विद्यास्तुत्यादिप्रयोजनवेत्यादिग्रन्थोक्तम-परमधिकारिविशेषणम्। गुरुविशेषणमप्याह—विचारक्षमा इत्यादिना॥ ३॥

अत्रेत्यस्मिन् प्रकरणे। किञ्चैवमुत्पन्नानां स्वनिष्पत्त्यादिविचारिणामधि-कारिणां स्वाधिकारमहिम्नैव तादृग्गुरुसंभवस्तत्प्रतिपत्तियोगश्चेह सूचितः। मायिनोऽपीति न केवलं ब्रह्मादीनामेव। यद्वा मायित्वमात्रेणैव न वचनो-पपत्तिरिति भावः। अवक्तृत्वमिति छेदः। तत्सर्वमिति। स्थानविशेष इह

दुग्धार्णवः। मूर्तिविशेषो नीलोत्पलदलप्रख्यमित्यादिलक्षणः। आदिशब्देनानन्तभोगशय्याग्रहणम्। यद्वा श्वेतद्वीपाद्युपलक्षणार्थमादिग्रहणम्। मूर्त्याभासेन शयितमिति। दुग्धार्णवादीनां स्वबुद्धाववभासेऽपि तच्छयितविग्रहस्य तथाऽनवभासादाभासग्रहणम्। यद्वा दुग्धार्णवानन्तभोगयोः स्वेच्छामात्रविभावितयोरधुना दर्शनं जातम् न तद्वन्मूर्तेरिति। अतएव पश्चात् स्वमूर्तिं स व्यदर्शयदित्यभिधानम्। अत्राभिप्रायान्तरं वदन्नन्वयमाचष्टे—मूर्तिरित्यादिना। मूर्तिर्मायेति। निर्विशेषचिन्मात्रस्य मूर्तिप्रख्यत्वात्तस्या इति भावः। आ समन्ताद्भासत इति। यदुक्तं—ओमित्यन्तर्नदति नियतं यः प्रतिप्राणिशब्द इति। विग्रहभूतेनेति। शब्दाविभक्तत्वादयं स्वेति भावः। गायकत्राणकथनादिति। ब्रह्मादयः सूक्तिभिः स्तुतिभिः स्तोतृत्वाद्गायकाः तेषां त्राणं च तदीयसर्गादिज्ञत्वोपदेशतस्तत्समीहितसाहाय्यकाचरणम्। देवतां चेति विश्वेशेति। सर्वेश्वराभिधानादिति भावः। ओं बीजं क्लीं शक्तिः। मूर्तिसंबन्धित्वेनेति। मूर्तिः शक्तिबीजमेव। इह वैष्णव एव पीठन्यासः। सामान्यपटलोक्तन्यासाः सर्वत्र कार्याः। सावरणैस्त्रिभिर्मूर्तिभिरिन्द्रादिभिश्च पूजा। ब्रह्मादीनामप्येवमङ्गमूह्यम्। ध्यानपूजे तु स्वावसरे भविष्यतः। तस्य चेति। तस्य च यथाश्रुतस्तावदर्थः। स च स्पष्ट एवेत्यर्थः। तत्र लहर्यस्तरङ्गाः। आमर्शः संस्पर्शः। सर्वेश्वरस्य व्याप्यवस्थस्य मूर्त्यवस्थापत्त्यभिप्रायेणैवमेतद्विवृतम्।

गुणोन्मेषावस्थापत्त्यभिप्रायेणाऽप्येतद्विवृणोति—अथान्योऽर्थ इत्यादिना। यदुक्तं—व्याप्तिमात्रं गुणोन्मेषो मूर्तिभाव इति त्रिधेति। यद्वा द्विविधाः साधकाः सकलनिष्ठा निष्कलनिष्ठाश्च। वक्ष्यति च—एवं निर्गुणनिष्ठानामित्यादि। तत्र सकलनिष्ठाभिप्रायेणैवं विवृतः। निष्कलनिष्ठाभिप्रायेणाऽयमारम्भ इति। मायिनोऽमायिनोऽपि स्थानमूर्तिविशेषाद्यभावे वक्तृत्वमाशङ्क्येत्येतदिहापि समानम्। तत्र ब्रह्मादीनां बुद्धिरेव स्थानविशेषः। तदभिव्यक्तश्चैतन्याभासश्च मूर्तिरिति भेदः। इह मूर्त्याभासेन दुग्धाब्धौ शयितमित्येवमन्वयं दर्शयन् विवृणोति—मूर्तिरिति। तदभिव्यक्त इति। मूर्तावभास इति विग्रहोऽपि दर्शितः। चैतन्याभास इति। अतस्तद्विवाभासमानमाभासः। इह चिन्मात्रं मायाशक्तिः। तस्यां सत्त्वलक्षणस्वच्छांशस्तत्र चिदाभासः। तस्मिंश्चित्प्रतिबिम्बं तदतिरिक्तं चिन्मात्रलक्षणमेव च बिम्बमिति पक्षोऽयं संभवति। तत्र चित्प्रतिबिम्बन्तु सर्वेश्वरादीनामात्मा चिन्मात्रलक्षणं तु बिम्बं साक्षी किन्तु सर्वेऽपि सर्वेश्वरादयः स्थूलसूक्ष्मकारणसामान्यप्राच्यसंयोगिन एव। तेषामपि मन्त्रदेवतात्मत्वात्। तत्र

सर्वेश्वरे बिम्बमिह प्राधान्यतो गृह्यते । कृत्स्नार्थप्रतिवचनयोग्यतोपपत्तेः । एवञ्च अजमव्यक्तमरूपमिति माहं मयैवेति चैतत् सर्वमुपपन्नं भवति । ब्रह्मादिषु प्रतिबिम्बं प्राधान्यतो गृह्यते । अभिमतार्थप्रश्नयोग्यतोपपत्तेः ।

किञ्चैवं परब्रह्मसाक्षी सर्वेश्वरादिगुरुक्रमोऽपीह सूचितो भवति । आभासिनः शयन इति । यस्य चैतन्यस्यायमाभासः स आभासी साक्षिचिद्रूपः सर्वेश्वरः । कृत्स्नेऽपि मायातत्कार्ये तदधिष्ठानतया तत्साक्षितया च व्याप्तस्य साधकबुद्धौ तद्दर्शनयोग्यतयाऽभिव्यक्तिरेव शयनम् । हारत्वमिति । आभासे प्रतिबिम्बसंभवात् प्रतिबिम्बस्य च बिम्बतोऽनन्यत्वादिति भावः । ननु बुद्धौ साक्षिचिद्रूपावभासे किमाभासेन । यदुक्तं—ब्रह्मविद्याधिरूढा सतीति । उच्यते । सर्वेश्वरावभासो हीह ग्राह्यो न साक्षी चिन्मात्रावभासः । यद्वा ब्रह्मादीनामाभासाः व्यष्टयः सर्वेश्वराभासास्तेषां समष्टिः । गुणसाम्योपाधित्वात् सर्वेश्वरेण स्वव्यष्ट्याभासानां स्वसमष्ट्याभासाकारेणाऽवभासनमिहाऽभिप्रेतम् । सकलमन्त्रन्यासजपयोगानामपीयमेव स्थितिरिति । किञ्च साधकानां निजसमष्टिभूतपरदेवतावबोधप्रक्रियाऽपीह प्रतिपाद्यते । विवेकज्ञानफलं संसारमाग्यमित्याद्यभिधानाच्चैतदवगम इति । एवञ्च ब्रह्मोपलक्षणभूतज्ञानक्रियाशक्तिसमाकुलत्वादिसर्वमुपपन्नं भवति । ननु मायायां तावदेतदाभासे न शयनवुद्धाविति । नैष दोषः । मायाया अपि बुद्धावेवावभासादिति तस्य तद्बुद्धाविति शयनमिह स्वतोऽभिव्यक्तिमात्रम् । ततो विवेकतोऽभिव्यक्तिविशेषः तत्त्वान्ततस्तद्दर्शनमित्येवंविधमभिप्रेयते । महतोऽन्तर्यामिण इत्यवस्थाभेदात्तथा निर्देशः । प्रचारप्रकारैरिति । किरणपदविवरणम् । प्रशान्तसंसारोदय इति । विवेकक्रमस्य परदेवतात्मैकत्वपर्यन्तत्वादिति भावः । परमानन्दाकारैरिति पूर्णचन्द्रकरपदविवरणम् । जडविषया इति । लडयोरविशेषः । संसारदशाभिप्रायमेतत् ॥ ४ ॥ ५ ॥

भगवत्संभोग इत्येतदिह दुग्धाब्धिविशेषणम् । अनन्ताकारायित्तशुक्तय इति । समाधिवृत्तिरियमुक्ता । यदुक्तं—ब्रह्मविद्याधिरूढा सतीति । तस्याः सजातीयप्रत्ययप्रवाहरूपत्वात् पुनः पुनराविर्भावसंभवः । शार्ङ्गिशब्दो मूर्तिपक्षे शार्ङ्गगदाद्यायुधयोगाभिप्रायः । इह तु मायायोगाभिप्राय इत्याह—तत्राभिव्यक्ताविति । सर्वतो व्याप्तस्यैकरूपस्यापि सत इति भावः । शरण्यादिति । सामान्यकारणादिरूपेण चिदाश्रयतयाऽवस्थानमुक्तम् । यद्वा चिद्रूपहिंसामोहनमुक्तमरणादिविषयभोगसमर्पणम् । गमनादिति । स्वाधिकारविरतौ निवृत्तिः ॥ ६ ॥

तेषु अव इति । वेदप्रथितिरुक्ता । विस्तीर्णकोर्तिर्वेति । लोकप्रसिद्धिः ।

सूक्तिभिरुक्तैर्मन्त्रैरित्यकारादिमन्त्राणां सर्वेश्वरप्रणवानां तदङ्गानामपि ग्रहणम्। व्यष्टिमन्त्रैरपि समष्ट्यात्मनि प्रत्ययो न्यासपूजादिषु प्रसिद्ध एव। स्तुतिभिरिति। तासामिहानुपयोगादनुपन्यासः। यद्वा मासयन्त्रपटलभाविन्य एव ग्राह्याः। स्वमूर्तिं स व्यदर्शयदिति निष्कलविषये। दर्शनमपरोक्षीकरणानुग्रहलक्षणम्। यदुक्तम्—अपरोक्षीकृतपरदेवतात्मतत्त्व इति। इह सूक्तिभिः स्तुतिभिरिति मन्त्रस्तुत्यादिप्रयोगस्य समाधिवृत्तिभिः सह तदपरोक्षीभावापकारित्वमुक्तम् ॥ ७ ॥

उन्नसी उन्नतनासिका। विसरणं प्रसरणम्। औदरिकाबन्ध उदरबन्ध एव। राजयः पङ्क्तयः। एषा इयं मूर्तिः। मूर्तिवर्णनं तु सकलमन्त्रमूर्तीनामप्येवं समुचितरूपाभोगप्रतिपत्त्यर्थम् ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥

भक्तिपरवशचित्ता इति। चित्तशब्देनात्मशब्दो विवृतः। तत्राऽब्रवीदज इति। ब्रह्मगतायाः सर्गशक्तेरुद्बुद्धतमत्वादिति भावः। अजः स्वयंभूर्ब्रह्मा। प्रकारान्तरमाह—अजोऽकारज इति। अकारोऽवर्णविग्रहं देवमित्युक्तः परो देव एव। इह त्रिविधस्य साधकस्य गुरुसमासादनसंभवोऽपि सूचितः ॥ १५ ॥

यद्यनित्या इति। अनित्यत्वे तु यत्कारणं तत्स्वरूपं भविष्यतीति ब्रह्मणोऽभिप्रायः ॥ १६ ॥

मूले परं ज्योतिरिति शार्ङ्गिणो ग्रहणम्। प्रमिताक्षरमिति। प्रमितं परिमितमक्षरं यस्य भाविविस्तारसङ्ग्रहरूपत्वात् तत् प्रमिताक्षरम्। यूयमक्षरसंभूता इत्यादिवाक्यम्। पुनः प्रश्ने कृते सर्वानित्यमुवाच हेति विस्तारोपक्रमः।

अत्र प्रकरणान्तरमाह—प्रमिताक्षरमित्यादिना। प्रकर्षेणेत्येतदाख्यातत्रयेण सम्बन्धनीयम्। मीयत इति मीङ्माङोः साधारणं कर्मणि रूपम्। मिनोतीति कर्मणि डुमिञ् प्रक्षेपणे। कर्मवासनाप्रचयेनाऽविद्यां स्थायिनीं करोतीति तदर्थः। परिच्छिनत्तीति। माङर्थतो ग्रहोमः। कालपरिच्छेदोऽत्र विवक्षितः। तदभिन्नमित्यस्याऽयमाशयः। हकारमुवाचेति स्थानेनोक्तं भवति। तदा च तदभिन्नताभावे प्रकृत्याद्यर्थस्याग्रहणादकृत्स्नमुत्तरं स्यादिति। सत्यत्वमपि तत्त्वमेव। तस्येति शार्ङ्गिणोऽभिप्राय इत्येतदन्तं वाक्यम्। द्रष्टव्यमिति। साधकैरिति शेषः। अहमेलनरूपेणेवेति। मेलनं द्वयोरहयोः संसर्गरूपो मध्यमांशः। प्रकृत्यादिमन्त्रो हकार इत्येतदपीह सूचितम्। सार्वेश्वरप्रणववदृष्यपिच्छन्दसी। प्रकृतिपुरुषकालात्मको देवो देवता। ह्रां ह्रीमित्यादिभिरङ्गानि। अर्धनारीश्वरो ध्येयः। तस्य वामदक्षिणमध्यममार्गैरेतत्त्रयात्मकत्वम्। वक्ष्यति च—मुद्राभयश्च्यवरदकर इत्यादि। मिलित्वेति। प्रकृतिस्वरूपात् कालो भोक्तरि

पुरुषे महदादिभिर्भोग्यजातं निष्पादयतीति भावः । तेषु वो जायते लय इति । तदा जिज्ञासितमालक्ष्य उत्तरम् । अभिप्रायान्तरमाह—उपादानत्वमिति । इह त्रिविधस्य साधकस्य स्वात्मपर्याप्तगुरुसमासत्त्यनन्तरं तदुचितप्रश्नोत्तरप्रकारोऽपि सूचितः । अत्र यूयमक्षरसंभूता इति मन्त्रदेवतास्वरूपभूतादक्षरात्तेषामुत्पत्तिरुक्ता । तेनैषामक्षरस्वरूपत्वं निर्धारितं भवति । सृष्टिस्थित्यन्तहेतव इति । यथाऽऽह व्यास इव योगैश्वकार्यत्वमेषां निग्रहोत्पत्तेरक्रमम् । तेषु वो जायते लय इति च व्यासादिभिः स्वस्वरूपभूताक्षराप्ययलक्षणोऽपवर्गोऽप्यभिहित इति ।

अथ यत्प्रागुक्तं प्रकृतिपुरुषकाला हकारश्चोक्त इति यच्चेहापि तदभिन्नं स्वरूपं प्रमिताक्षरमिति तदादिगुरोः शार्ङ्गिणो वचनसिद्धमिति दर्शयन्निहाऽक्षरग्रन्थस्यैयानभिप्राय इति सोपपत्तिकमाह—अत्रेत्यादिना । अत्रेत्यस्य गम्यत इत्युपरिसम्बन्धः । व्युत्पत्त्या प्रकृतिपुरुषकाला रूढ्या हकार इति विभागः । वाच्यस्य सच्चिच्चिद्रूपस्यैकत्वेऽपि तद्विभूतित्रगीणां त्रिधाभिन्नत्वात्प्रकृत्यादितया त्रेधा विकल्पसंभवः । इह वाच्यवाचकयोरक्षराभिधाने ।

अयमभिप्रायः वर्णास्तावदक्षराणि प्रसिद्धान्येव । त एव च मन्त्राः । तथा जगद्रूपेदं स्थिरमक्षरं प्रसिद्धमेव । तदेव च तद्वाच्यदेवता । यदेतद्वाच्यवाचकमक्षरं तदेतदेवाक्षरं स्थूलावस्थमेतत्त्वेव साक्षादक्षरमिति ॥ १७ ॥ १८ ॥

अक्षरशब्दोक्तमिति । वाच्यवाचकयोरभेदस्य स्वःप्रतिपन्नत्वाद्वाचकैकत्वस्य च हैत्येवं श्रुतत्वाद्वाच्यानां त्रित्वेऽपि तदव्यतिरिक्तत्वादेकोक्त्योपपत्तिः । सर्वानित्यमुवाच हैत्यस्यार्थं सूत्रोऽयं । मूलार्णादीन् त्रिमूर्तिप्रश्नोत्तरभूतानित्यं वक्ष्यमाणप्रकारेणोक्तवानिति । हकारः पुराकल्पावद्योतनार्थः ॥ १८ ॥

अत्र सूक्ष्ममर्थं दर्शयति—सर्वेषामित्यादिना । समस्तशब्दानुगतमिति । नित्यत्वसमर्थनार्थमुक्तं वाचकं तावदिह हकार एव । तस्य स्वरूपमूलार्थं शक्तिबीजम् । तच्च नित्यं स्वयंमूलार्णतया तस्यापि मूलार्णान्तरायोगात् समस्तमन्त्रानुगततया तेषामेवानित्यतोपपत्तेरिति मूलार्थग्रहणेऽभिप्रायः । ननु हकारस्यैव कथं शक्तिबीजं स्वरूपमभ्युपगम्यत इति । उच्यते । परावाचस्ताबच्छक्तिलक्षणं स्वरूपम् । हेति च परावागेव । तदेव स्वात्मस्फुरत्सकलशब्दार्थमात्रात्मकरेफतदुन्मेषनिमेषगगनरूपेकारबिन्दुमिलितमेव शक्तिबीजम् । तच्च तस्योचितं स्वरूपं स्यादिति इह चतुर्धा विकल्पः संभवति । वाच्यवाचकौ मिथो भिन्नौ । वाच्यं प्रधानमितरस्तद्गुणः । वाचकं प्रधानमितरस्तद्गुणः । वाच्यवाचकौ परस्पराभिन्नाविति तत्र पूर्वविकल्पद्वयाभिप्रायेणैतदुक्तम् । वाचकस्य

तावदिति। उत्तरविकल्पद्वयाभिप्रायेणैतदुच्यते। अथवेत्यादि। सर्वेषामेवेति। वाचकस्य वाच्यानां चेत्यर्थः। ननु वाच्यानामुपरि सर्वं वक्ष्यत एव तत इह को विशेष इत्यत आह—संग्रहेणेति। कथं पुनरयमभिप्रायो लभ्यत इत्यत्राह—प्रकृतमित्यादि। उत्तरत्रेति। प्रकृतिः पुरुषश्चैवेत्यस्मिन् प्रकरणे। सर्वात्मत्वकथनाच्चेति पूर्ववत् सम्बन्धनीयम्। इदानीमुक्तविकल्पचतुष्टयानुगुणतया विवृणोति मूलार्णमित्यादिना। शक्तिबीजं ह्रल्लेखापटल उद्धरिष्यति। मूलार्णशब्देन प्रणवो वा विवक्षितः। तदुक्तं—मूलार्णमिति प्रणवशक्तिवाचकपक्षाविति।

परतत्त्वस्योदासीनदशायां वाचकमनुत्तरमकारः। यदुक्तम्—अजोऽकारज इति। तस्य निजशक्तिधर्मितया पुंस्त्वावभासदशायां स एव प्रणवः स्यात्। तच्छक्तिधर्मतया स्त्रीत्वावभासदशायामीशानाख्यः शक्तिप्रणवः। तस्यैव शक्तिभावयोग्यतादशायां स एव हकारो भवति। साक्षादेव शक्तिदशायां यथोक्तरूपा भुवनेश्वरीति भेदः। एवमुत्तरत्रापीति। केवलमर्थसङ्गतमेव योजनीयमित्यर्थः। वक्ष्यमाणा इति। शक्तिपटल इति शेषः। कादिक्षान्ता इति तत्रैव वक्ष्यमाणाः। विकृतेर्विकृतय इति मूलपदाभिप्रायः। अङ्गत्वेनेति। गुणतया। तान् सर्वान् ह इतीत्यमाहेति। अत्रेतिशब्दोऽध्याहृतः।

अयमिहार्थः—मूलार्णादयोऽमी हेत्येतदक्षरमित्युवाचेति हेत्येतन्मूलार्णात्मकमिति हैतदभिप्रायः। अत्र यत्परोक्षं शार्ङ्गिणो वचनमवभासते मूलार्णो हेत्येवंविधं तदभिप्रायेणोक्तं समस्तशब्दानुगतं स्वरूपमाह मूलार्णमितीत्येतदवबोद्धव्यम्। इह मूलार्णमिति हकारस्याक्षरस्य नित्यप्रश्नोत्तरं स्वरूपप्रश्नोत्तरं च। अर्थविकृतीरित्यादि सर्वं किमात्मकमित्यस्योत्तरम्। नन्वेवं हकारस्य केवलस्य शक्तिबीजस्यापि वा सतो मूलार्णतया नित्यत्वं नित्यत्वे च नित्यानां प्रकृतिपुरुषकालानां वाचकत्वं चोक्तं कथं पुनरिह सत्सु वर्णान्तरेषु हकारस्यैवोभयरूपेणापि परावाक्तत्त्वमिति नियमः कथं वैवं नियमेऽप्यस्यार्णविकृतत्वादिसर्वोपपत्तिरिति तदेतदुपपादयति—हकारो ह्येत्यादिना। प्रत्याहारार्थोऽपि सवकारो हकाराभिव्यक्त्यर्थश्चापि स्यादिति। तदुपरि निविष्ट इत्यभिप्रायेणाऽकारहकारात्मेत्येवं निर्देशः। तयोश्चेति। सर्ववर्णाद्यनुगमादित्युपरि सम्बन्धः। आद्यन्ताक्षरयोरिति। मातृकाया इति शेषः। स्फुटोरितेतरवर्णयोरिति। हकारस्त्वेवं क्रमेण मातृका भवति न केवलं तद्वर्णमात्रमिति भावः। इयता हकारस्य वर्णान्तरेभ्यो विशेष उक्तः। एवमयमेव परावाक्तत्त्वमिति नियमः स्यादिति भावः।

नादाकाररूपेण चेति सर्ववर्णाद्यनुगमादित्यनेनाऽन्वयः। हकारात्मिकाया

मन्त्रदेवतायाः स्थूलसूक्ष्मादिपञ्चविधात्मकत्वात् तदनुरोधेनायं वाच्यवाचकपञ्चकोपन्यासः। नादबुद्धिज्ञानशक्तिनिमर्शचितोऽकारहकारयोः स्थूलाद्यंशेषु क्रमेण वाचकांशा इतरे वाच्यांशा इत्यवसेयम्। वाशब्दः सर्वथापि संभवादनियमार्थः। कार्यानुगमे कारणस्य तदनुगमे कार्यानुगमादिति। पारायणवर्णानामादिशब्देन तत्प्रभिवानां मन्त्राणां प्रयोगमन्त्राणां च ग्रहणम्। तथा तद्देवतानां च ग्रहणम्। नादाकाररूपेण वैत्यकारप्राणादिवाच्यांशानामप्युपात्तत्वात् चेतुस्तावदित्युक्तः। अथ वाच्यमुच्यते सर्वशब्दार्थेति। हकारस्य केवलस्य शक्तिरूपस्याप्येवं सावयवद्वारा सर्ववर्णतदर्थसङ्घातरूपत्वात् सवर्णादिषु तदर्थेष्वपि तदवयवद्वारानुगमात् सकलवाच्यवाचकानुगमसिद्धेः सर्वात्मत्वं स्यात्। केनाकारेणास्यैतत्सर्वात्मत्वमित्याह—सर्वं शब्दार्थं समस्तात्मक परावामात्मत्वेनेति। केवलमर्थसहितं वेत्येतदिहापि यथास्वं प्रत्येतव्यम्। यत एतस्य केवलस्य शक्तिरूपस्यापि स्वयंनित्यत्वं नित्यप्रकृतिपुरुषकालवाचकत्वं च सम्यगुपपन्नमित्याह—प्रकृतीति। तत्क्रमेणेति। नित्यत्वं सर्वात्मत्वं स्वरूपं चेत्यर्थः। क्रमशब्देनैतदाह प्रथमं तावत्प्रकृतिः पुरुषश्चैवेति प्रकृतिपुरुषकालाना नित्यत्वं ततो विभुशब्देन प्रकृते स्वरूपमणोरणीयसीत्यादिविशेषेण ततः सर्वात्मत्वं ततः साक्षं यूयमिति पुरुषस्य स्वरूपं व्याप्तिश्च ततः स तु कालात्मनेति कालस्य स्वरूपम् नवादिप्रलयान्तोऽयमित्यादिविशेषेण तद्विभूतिरिति।

देवतातत्त्वं हि चिद्रूपमेकमेव। तस्य स्वशक्तिकल्पित एवायं प्रकृतिपुरुषकालात्मको विकल्प इत्यभिप्रायेण प्रकृतिव्यासेरेव प्रथमेनाऽभिधानमिति। प्रकृतिः पुरुषश्चैवेत्येवकारस्तेषामेव नित्यत्वावधारणार्थः। चकाराविति। तेषां द्वयोर्द्वयोर्मिथो यः सम्बन्धो भोग्यभोक्त्रादिलक्षणो यश्च मिथोभेदः सोऽपि तद्वन्नित्य एवेति भावः। कालस्य पृथग्ग्रहणमित्यसमासकरणमुक्तम्। निमित्तत्वावद्योतनार्थमिति। काल एव साक्षान्निमित्तमिति भावः। यत् तूक्तमितरौ निमित्तमिति तत्र पुरुषो भोक्तृत्वेन निमित्तमात्रमिति विशेषः। ननु प्रकृत्यादीनां तत्सम्बन्धभेदयोश्च नित्यत्वे देवतातत्त्वस्य नानात्वापत्तिरित्याशङ्कायां तस्य साचिलक्षणस्यैकत्वेऽपि तत्साध्यानां भेदसंभवात्तद्द्वारा निरूपण एवायम्। तस्मिन् भेदावभासो न तन्मात्रनिरूपण इत्यभिप्रायेण प्रकृतिपुरुषकालान् साक्षिसाध्यरूपाभिप्राये द्वेधा विभजते—प्रकृतिपुरुषकाला इति। एतच्च गार्ङ्गिणो विवक्षितमिति दर्शयन् परावरस्वरूपमपि दर्शयति—विचिकीर्षुरिति। यत्र विचिकीर्षुर्या युष्मानपि लयादि प्रनयाम इत्यपरे प्रकृत्यादयः। सर्वसेयमरूपा बहुना किं स तु कालात्मनेति

परे। अत्रापरप्रकृत्यादीनां तद्विभूतिद्वारा प्रतिपत्तिः तद्द्वारेणैव तु परप्रकृत्यादिसाक्षित्वं तद्विग्रहतया चापरप्रकृत्यादिभाव इत्यपि प्रतिपादितम्। वाक्यमेवादिति। द्विविधा इत्यध: सम्बन्धः। मूले सत्तमेति त्रिनियवन्तित्वयैव (?) प्रतिपत्तव्येति सूचितम्। तदात्मकं हीदं जगदिति। यद्वा त्रिविभागफलं त्वयैवावसेयमिति। तत्र सरस्वतीत्रिपुरादयः प्रकृतिप्रधानाः सूर्यसोमादयः पुरुषप्रधानाः विष्णुशिवादयः कालप्रधाना इति। अथवा तेषां मन्त्रसेवायां समन्वयस्त्वयैव निरूपणीय इति। तत्र पूजकः कालः साधको देवता च पुरुषं क्रिया मन्त्रो द्रव्यमिति प्रकृतिरिति यदुक्तं तदाह—

पुरुषो भगवानिहोपहारः प्रकृतिः कालतनुः स्वयं हि कर्ता। इति।

प्रकृतेर्व्याप्तिकथनेन भोग्यद्रव्यत्वादिति सिद्धेरिति। अभिप्रायान्तरमाह—विपर्यये इति। प्रकृत्यादीनामनित्यत्वे तेषामप्यन्यैः प्रकृत्यादिभिरेव भाव्यम्। तेषामप्यनित्यत्वे तेषामप्यपरैरितीयमनवस्थेति॥ २०॥२१॥

प्रकृतेः स्वरूपं व्याप्तिं चाहेति पृथग्विनियोगः क्रियते। वाच्याचराणामपि तदिति हि सामान्यतो विनियोगः। सामान्यतो व्याप्तिमित्यनेनैतदपि सूचितम्। अणोरणीयसो स्थूलात् स्थूलेत्यणुमध्यमस्थूलेषु चराचरेषु विशेषतो व्याप्तिकथनमिति। आदित्येन्द्रादीत्यधिज्योतिषं व्याप्तिः। विभुरिति तु प्रकृतेः स्वरूपाभिधानम्। विभावनलक्षणा शक्तिरस्याः स्वरूपमिति॥ २२॥

न क्षेतरज्ञेत्यधिविषयं व्याप्तिः। क्षेतरज्ञादिपदैस्तद्गुणानां विषयभूतानां तन्मात्राणां ग्रहणम्। सर्वेषामनुगमादन्यतमपर्णतया निर्धारणायोगः। न गुणेष्वित्यधिगुणं व्याप्तिः। गुणाः सत्त्वादयः। सर्वेष्वनुगमादेकस्मिन् विशेषतो न व्यवस्थितिः। न भूतेष्वित्यधिभूतं व्याप्तिः। पूर्ववद्व्यवस्थितिः॥ २३॥

अन्तरात्मेत्यध्यात्मं व्याप्तिः। अधुना तु तद्दर्शनोपदेशप्रसङ्गेनात्मनि व्याप्तेरपीदानीं विद्धत्वादित्याशयं दर्शयन्नाह—कथं तर्हीति। मूले दैशिकदर्शितैरित्युपायैरित्युपस्कारः। ते चोपाया अनुयोगादयः। दर्शनमपरोक्षानुभवः। स्वसंवेद्यस्वरूपेति च नित्यत्वमपि तत्कालविशेषणम्। स्वयैवाऽहंतया वेद्यं स्वरूपं यस्याः सा तथोक्ता। स्वरूपमिह पारमार्थिकं आरोपसिद्धमभिप्रेतः। तद्दर्शयति—अपरप्रकृतिसाक्षित्वेनेति। अत्राऽर्थादेतद्गम्यते। प्रकृतितत्त्वे याथात्म्यतो निरूप्यमाणे किञ्चित्स्वयैव संवेद्यं किञ्चित्तया संवेद्यं चास्तीति। परप्रकृतिरूपसाक्षित्वेनेति वा पाठः। इह स्वसंवेद्यमस्याः स्वरूपमिति परप्रकृतिस्वरूपमप्युक्तम्। तथाप्यमविद्रूपमित्यपरप्रकृतेः स्वरूपमप्युक्तमित्यव-

बोद्धव्यम्। यत् पूर्वमुक्तं विभुरिति तत्सामान्येन स्वरूपकथनमिति भेदः ॥ २४ ॥

सा लब्धेति उपलब्धः परोक्षावभासः। दर्शनं साक्षादनुभवः। लाभस्तद्वृद्धिरिति भेदः। स्वात्मप्रत्ययसाधकमिति। स्वात्मन्येव प्रत्ययः स्पष्टतयाऽवभासः निश्चयो विश्वासो वा। यया आकाशमित्यस्यायमर्थः। यया लब्धया आकाशस्तमो वापि तेन साधकेनोपलभ्यते। सर्वविशेषाणां तस्यामेव निमग्नत्वादिति संभाव्यानुपलब्धत्वादाकाशतमसोर्ग्रहणम्। अभिप्रायान्तरमाह—आकाश इति। बुद्ध्यादीनि सर्वाण्यपि कार्याणि सत्त्वादय इच्छादयश्चेति कारणावस्थाविशेषत्वादुक्तम्। त्रिषु तुल्यापीति। तुल्यग्रहणादित्थं विहृतिरिति भावः। विशिष्यत इत्येतदभिप्रायमाह—अङ्गनास्विति प्रकृतेरिति शेषः ॥ २५ ॥

कथमेतत्त्रिषु तुल्यत्वमित्यत आह—गुणभूताद्रिरूपेणेति। पुंस्त्रीनपुंसकात्मसु तदीयसत्त्वेच्छादिगुणरूपेण लिङ्गशरीरधात्वादिभूतभौतिकरूपेण चेत्यर्थः। सकलव्याप्तीनां मिथो व्याप्तिरप्यनेन दर्शिता। प्रधानमिति यामाहुरित्यत्र त्रिलिङ्गपदे शब्देषु परोक्षस्त्रीपुंनपुंसकभावेषु व्याप्तिरुच्यते। प्रधानादिग्रहणं तत्रस्थादिप्रदर्शनार्थम्। यद्वा प्रकृतिरागमेषु ब्रह्मसुमादिप्रसिद्धेस्तत्व्याप्त्यनुपपत्तिरित्याशङ्कायां प्रधानमिति यामाहुरित्युच्यते। तदाह—शब्दतोऽपीति। या युष्मानपीति चेतनेषु व्याप्तिस्तत्र प्रकारभेदोऽप्युच्यते। एतद्विहृत्वन् प्रकृतिव्याप्त्युपसंहारं पुरुषव्याप्त्युपक्रमं च दर्शयति—किं बहुनेति। व्याप्त्यन्तरमपि बहु संभवति तदुक्तव्याप्तिभिरेवोह्यमिति किं बहुनेत्युक्तम्। जगत्कारणभूतान् युष्मानपीति हिरण्यगर्भाद्यखिलचेतनातिवृत्तिस्तावत् स्यादिति भावः। नन्वचितश्चिदतिवृत्तौ किं निबन्धनमित्यत इदमुक्तम् मां नित्यमवष्टभ्येति। तदेव च मदवष्टम्भादिति हेतुतया विहृतम्। अत्र मच्छब्देन स्वसंवेद्यस्वरूपा चेत्युक्ता पराप्रकृतिः गृह्यते। यद्वा परपुरुषतत्त्वं साहमिति पुरुषस्य प्रकृतौ व्याप्तिरुक्ता। यूयमित्यादिशेषेण च तद्व्याप्त्यायात्तस्या ब्रह्मादिशेषानुगमकथनेन तथा तेषु व्याप्त्यभिधानम्। पुरुषचिद्रूपे कल्पितायां तस्यां ब्रह्मादीनां कल्पितत्वादेतद्व्याप्तिसंभवः। तथा चाह—युष्माकं विषयवदिति। अत्र यूयमिति मूर्तयः। तथैवान्यदिति सकलचराचरचेतनजातम्। यद्वेद्यमिति प्रकृतेर्विभूतित्वयोक्तायास्तद्व्याप्त्यर्थं ग्रहणम्। पुरुषकृतव्याप्तिरेकैव सतीत्युक्ता भवति। अत्र वेद्यग्रहणेन पुरुषाणां वेदितृत्वाभिधानात् पुरुषस्वरूपमपि वेदितृचिह्नलक्षणमुक्तं भवति। वेदमेव हि भोगः।

अथ पूर्वोक्तशेषतयाभिप्रायान्तरं दर्शयति—त्वदनतिक्रम इति। मयि कल्पितत्वेन तस्या इति। सर्वेश्वरस्तादृशः पुरुषः स च निजवेदित्वात्तद्भूता-

चिदंशविशिष्ट एव। तत्स्वरूपे च याथात्म्यतो निरूप्यमाणे तद्गतं सारभूतं चिद्रूपं स्वसंवेद्यलक्षणं तद्वेद्यमचिद्रूपं चाऽवसीयते। तत्र चिद्रूपमिह परः पुरुषः। तत्प्रतिबिम्बलक्षणमचिद्रूपमपरः पुरुषः। सर्वेश्वरे चापरपुरुषसद्भावेऽपि तस्य साक्षितयैवेह विवक्षितत्वात् ब्रह्मादिष्वेवाऽपरपुरुषांशो दर्शयितव्यः। अतएवाह —युष्माकं विषयवदिति। प्रथमं तावच्चिद्वस्तुन्यचिदारोपः। स च प्रकृतिपुरुषयोः समान एव। नात्र चिद्रूपस्य स्वदृष्ट्या स्वरूपभेदः। अत एव मां नित्यमवष्टभ्य साहं सा तु कालात्मना सम्यक्प्रयैवेत्येकचिदनुगमसंभवः। ततस्तस्मिन्नचिदर्थे क्वचित्सदाश्रयस्य चिद्वस्तुन आरोपः। सोऽपरः पुरुष इति। नन्वपरप्रकृतिकालयोरपि चेतनव्यवहारो बहुलमुपलभ्यत इति। नैष दोषः। यथा हि पुरुषेषु तदीयभोक्तृत्वाङ्गतया प्रकृत्यंशानुगमस्तथा प्रकृतिविकारेष्वपि तदीयभोग्यताङ्गतया चिदंशानुगमोपपत्तेः। एवमपरकालेष्वपि स्यात्। एवं च पीठशक्तीनामिन्द्रियोपहारादिशक्तीनां भूषणायुधादिशक्तीनामपि तदङ्गीभूतदेवपूजाङ्गतया पूजाहोमतर्पणाद्युपपत्तिरिति। अनित्यैवेयं प्रकृतिपुरुषयोर्व्याप्तिः। किन्तु स्थिता विस्तीर्णा प्रलये संक्षिप्तेति भेदः इत्येतल्लये व्याप्यत इत्युच्यते। स्थितिसमय इदं जगदित्थं स्वस्वाकारेण वतत इति तावदुक्तम्। प्रलयसमये तु पुनरेतदेव प्रकृतिपुरुषगता चिदंशे संक्षिप्ततया निजनिजशक्तिमात्राकारेण व्याप्यत इत्यस्यायमर्थः। अभिप्रायान्तरमाह—तद्वेति। प्रलये सर्वविकृतीनां सर्वपुरुषाणां च तत्र विलयात् तेषां तत्र कल्पितत्वमवसेयमित्यर्थः ॥ २१ ॥ २७ ॥

ननु प्रलये सर्वविकृतीनां प्रकृतौ व्याप्तिरयुक्ता बुद्ध्यादेस्तदध्यस्ततयाऽवस्थानस्याऽभ्युपेयत्वादित्याशयेनाशङ्कामाह—ननु प्रलयेऽपीति। मूले सैव स्वां वेत्ति परमेति। तत्कालविशेषणम्। सैव परमा सती स्वां स्वरूपमुभयविधमपि वेत्तीति। एतद्दर्शयति—परमा साक्षिलक्षणेति। स्वसंवेद्यस्वरूपेति पूर्वोक्तेति योजनीयम्। तस्या नान्य इति षष्ठी। तस्याः परायाः अन्य इति पञ्चमी।

वैपरीत्येनेति। अपरप्रकृतिः स्वैर्बुद्ध्यादिभिः स्वस्वरूपं परप्रकृतिं च विद्यादिति भावः। जडत्वलक्षणविशेषद्योतक इति। बुद्ध्यादीनां तदध्यस्तचिदनुप्रवेशादेव बोधशक्त्यवभास इति भावः। कालात्मना ज्ञानात्मनेति। कालेनैवं प्रचोद्यत इत्यत्रावस्य शेष एव। ज्ञाने तु प्रकृतेर्न लवादिकालापेक्षा प्रचोद्यत्वे च तदपेक्षेति लवादिकथनपूर्वकं कालेनैवं प्रचोद्यत इत्यभिधानम्। सा तु प्रकृतिः कालात्मना मयैव प्रेर्यत इति। कलयति प्रकृतिं जानाति योजयति च पुरुषस्यार्थेष्विति कालः। योजनमेव प्रेरणम्। सम्यग्ज्ञायत इति प्रकृत्यन्तर्गततदीयानेककार्य-

शक्तिपुरुषनिचयतदीयापूर्वजातज्ञानमप्युक्तम्। सदेति स्थितौ प्रलयेऽपि तुल्यमेतदित्यर्थः। अत्र च प्रकृतिविषयसर्वज्ञानप्रेरणलक्षणचिद्रूपं कालस्य स्वरूपमित्यपि प्रतिपादितमिति।

अत्र सूक्ष्ममर्थं दर्शयति—कालात्मना ज्ञानात्मनेति। सम्यगित्यस्य साक्षितयाऽव्यवधानेनेत्यर्थः। नात्र बुद्ध्यादिकरणव्यवधानसंभव इति भावः। ननु परकालस्य स्वोपाधिभूतापरकाललक्षणप्रकृत्यंशविषयमेव साक्षित्वं स्यात् न तूपादानलक्षणप्रकृत्यंशविषयमपीति। नैष दोषः। कालोपाधेर्विशुद्धसत्त्वांशतया विशुद्धसत्त्वांशस्य च सर्वावभासकतया तद्द्वारेण सर्वद्रष्टृत्वात् सर्वसाक्षित्वं स्यात्। यद्वा परप्रकृतिपुरुषयोः स्वोपाधिसाक्षित्वम्। परकालस्य तु तदुभयसाक्षित्वं स्वोपाधिसाक्षित्वं चेति। अथवा कारणायाः प्रकृतेः सूक्ष्मतमो विशुद्धोंऽशः परकालोपाधिः। सा तु प्रकृतिरेव परप्रकृत्युपाधिस्तदंशविशेषः पुरुषोपाधिरिति। परकालस्यापि स्वरूपमिति। कालात्मना ज्ञानात्मनेत्युक्तत्वादिति भावः॥ २८॥

अभिधायेति। कालस्य स्वरूपं तावदुक्तम्। इदानीमेतद्व्याप्तिकथनावसर इति भावः। अपरं कालमिति। कार्यकारणरूपमिति भावः। मूले लवादिप्रलयान्तोऽयमित्यत्राऽयमिति कालात्मनेति प्रकृतस्य ग्रहणम्। अयमेव कालो लवादिप्रलयान्तोऽपि कालो भवतीत्यर्थः। अस्य कालस्य लवादयो विभूतिरित्यपोद्घोक्तं भवति। अतएव वक्ष्यति—कालपर्वाणीति। नलिनीपत्रसंहत्यामिति लवस्य मानमुक्तम्। तस्य प्रथमतया प्रतिपत्तौ निरालम्बनत्वादित्यवगन्तव्यम्। लववाचक इति बहुव्रीहिः। सोऽङ्गुलिस्फोटतुल्यवेति। मूर्तकालानां प्रथमत्वादुक्तम्। कालेन यावतेति। प्राणायामादिषु उपयोगादुक्तम्। मात्रा चेतिच्छेदः। निश्वासैरिति मात्रात्मकैरहोरात्रैर्मास इतिच्छेदः।

अयमहोरात्रं दिवौकसामिति पृथग्वाक्यम्। भिन्नैरित्येतद्विवृणोति—चतुर्भिरेकसहस्रैरिति। कालवेदिभिरिति + + + + मासमत्रकृपोति। नव मास इति भावः। त्वमपीति। जगत्कारणभूतोऽपि सन्नित्यर्थः। अर्थान्तरमाह—एताभिरिति। त्वदायुर्मम निःश्वास इति परः कालो मयेत्युक्तः। अस्य कालस्यानाद्यन्तस्य विभोरेतानि पर्वाणि तस्य ब्राह्मः कालः न दिवस्यानीयोऽपीति किन्तु निःश्वासमात्रमित्यर्थः। अत्राऽभिप्रायमाह—तेषामिति। परकैवल्याधिकारिणां ब्राह्मकालविभूतितोऽपि वैराग्येण भाव्यमिति भावः। कालेनेयं प्रचोद्यत इति। कालेनैव सर्गेयसृत्रमवादिविकल्पोपपत्त्या प्रेर्यते प्रकृतिरित्यर्थः। एतच्छ्लोकोत्तरत्वेन योजयति—निःश्वासादिमत इति। विषममायुरिति। मनुष्यदेवब्रह्म

भेदादिति भावः। वैषम्यनैर्घृण्ये स्यातामिति। पुरुषानुग्रहायैव हि काला-ख्यस्येश्वरस्य स्वोपाधिपरिग्रहः। तथा च तेषु समेन दयालुना च तेन भाव्यम्। स चोच्चावचतया तेषु जीवितकालमायुर्विदधद्विषमः स्यात्। मनुष्येष्वल्पमायु-र्विदधत्तेषु निर्घृणश्च स्यादिति भावः। पुरुषकर्मानुसारेणेत्येवंशब्दविवरणम्। तस्य प्रथिततया बुद्धिगतत्वाच्चैवमिति ग्रहणोपपत्तिः। वक्ष्यमाणप्रकारेणेत्यत्र नाशङ्का योजनीयेति। एवं तावदकारवाच्यावरस्य तत्त्वात्मकस्य स्वरूपं सर्वात्मत्वं च वर्णितम् ॥ २८—४० ॥

अथास्यैव प्रकरणस्यार्थान्तरं इत्था देशिकदर्शितैरिति सूचितम् अनेक-विधयोगरूपं वक्तुमारभते—प्रकृतिरिति। अकारोकारमकारा इति। वाच्य-वाचकग्रहणमिति भावः। नित्या इति। यदा स्वतन्त्रा एते योगाः स्युः। यतो वक्ष्यति—ततो वाक्यार्थप्रतिपत्तिमाहेति। तदा प्रणवहृल्लेखयोः साधकेच्छया प्रवृत्तिः। यदा तु मन्त्राङ्गभूताः। यतो वक्ष्यति—सयोगान्वक्ष्यमाणन्यासानाचरे-दिति। तदा तत्तन्मन्त्रसंयोगोऽप्यनयोरिष्यते। तत्र च पुंवाचकेषु मन्त्रेषु प्रणवः स्त्रीवाचकेषु हृल्लेखा च स्यात्। प्रणवहृल्लेखयोस्तु मन्त्रत्वे केवलयोरेव तयोः प्रवृत्तिरिति सर्वसम्बोद्धव्यम्। योगैरित्येनेनैतत्प्रयोगादावकारोकारमकारा एव + + + त्यादि द्रष्टव्यमिति भावः ॥ २१ ॥

अणोरणीयसी स्थूलात्स्थूला व्याप्तचराचरेत्यत्र प्रकृतिः क्रमेण भवतीत्यर्थो-लभ्यते। प्रकृतिर्ध्येया अकाराकारेणेति। प्रकृतिरिहाऽपरोपलक्षिता परा विवक्षिता। कुतः। योगानां साक्षिपर्यन्तताभिधानात्। यदुक्तम्—अपरप्रकृति-साक्षितयेति। वक्ष्यति च—स्वरूपस्थो भवेदिति परमात्मस्वरूपेण सानुभव-नीयेति तत्रात्मनो निर्विशेषत्वचिन्तनमिति च। इत्येवेह प्रतिपत्तव्यम्। रूपमित्याकारग्रहणेनोक्तम्। प्रभारूपेणेति। प्रकृतेः समस्तादपर्यन्ततया प्रभाप्रसारणमर्थसिद्धम्। तदुपदेशादेव तस्याः प्रकृतेस्तटित्वज्ज्योतीरूपत्वम-प्युक्तम्। आकाशादेरपीति। स्थूलस्य ब्रह्माण्डतदावरणादेरपि ग्रहणम्। मज्जनीयमिति। प्रभाया द्रवदमृतमयत्वं तदावेशक्रमेणाकाशादेस्तत्र विलयश्च सूचितः। हृल्लेखाप्ययणी इरमाया इतो योज्याः। योगानां स्वतन्त्रत्वे प्रणवावयवैरेवमनुसन्धानमेव कार्यम्। ध्येया सञ्चिन्त्य ध्यात्वेत्येवंनिर्देशात् प्रणवो-च्चारणसमये ह्येवाभिधानाच्च। मन्त्राङ्गत्वे तु न्यासपुरःसरमेवमनुसन्धानं स्यात्। यतो वक्ष्यति—सयोगान् वक्ष्यमाणन्यासानिति। न्यासयोगे चैवं प्रयोगक्रमः। प्रणवेन मूलाधारे त्रिकोणं विभाव्य तन्मध्ये अमिति न्यासेन प्रकृतिं विचिन्त्य

श्रीं ह्रीमित्युच्चरन् द्वादशान्तादमृतमास्राव्य तन्मयैरुपहारैः संपूज्य पुनः अं उं मं इत्येतैरुक्तानुसन्धानं कुर्यात्। तत्तन्मन्त्रसंयोगोऽप्यूह्य कार्य इति।

मूल आदित्येन्द्वादीति धामचतुष्टयमुक्तम्। तेजोमदिति मूलाधारत्रिकोणगतचिदग्नितेजोयोग उक्तः। तत्तन्मयोति। कुण्डलिनीरूपायाः प्रकृतेस्तेष्वनुगतिरुक्ता। विभुरिति। व्यापिन्यादिक्रमेण स्वरूपपर्यन्ततया व्याप्तिरुक्तेति।

चिदग्नीति मूलाधारे प्रणवन्यासेन त्रिकोणं चिदग्न्यधिष्ठितं विभाव्य तदग्नेर्थीयसीं ज्वालां सुषुम्नान्तरा द्वादशान्तं प्रवृत्तां प्रणवन्यासेनैव विचिन्त्य तत्र मणिपूरकादिषु अं उं मं ॐ इति न्यासेन धामचतुष्टयं विभाव्य संपूज्य तदनुगतायां कुण्डलिन्यामकारादिभिः क्रमेण विलाप्य बिन्द्वाद्यन्तप्रणवोच्चारणेन व्यापिन्यादिक्रमेण स्वरूपपर्यन्ततया व्याप्तिं भावयेदिति। सर्वयोगेष्वपि विभूत्यर्थतायामुन्मनीपर्यन्तत्वं परमकैवल्यार्थतायां शान्तिपर्यन्तत्वमिति विभागः। यतो ह्येवापि वक्ष्यति—परमात्मस्वरूपेण सानुभवनीयेति। सर्वव्यापिनीसमन्युन्मनी प्रकृतिरिति कथ्यत इति च। इह बिन्द्वादयो बिन्दुनादशक्तयः। व्यापिन्याद्या व्यापिनीसमन्युन्मन्यः। ततोऽधिका या शान्ताः। विभुर्भवेदिति॥ २२॥

संयोगं गुणभूतवर्णानामिति। गुणयोगे गुणानां शुक्लरक्तकृष्णवर्णाः। भूतयोगे भूतानां पीतशुभ्रपाटलशितिसितावर्णाः। तेषां सतामपि कुण्डलिनीप्रभाविशेषवशादनियम इत्यर्थः। गुणादियोगमिति। न गुणेषु विशेषेण व्यवस्थितेति गुणयोगः। न भूतेषु विशेषेण व्यवस्थितेति भूतयोगः। पूर्वोक्तमण्डलस्थानेष्विति। चिदग्निन्यासेत्यादि सर्वं समानमिति भावः। सत्त्वादिगुणगणमिति सत्त्वरजस्तमांसि। अत्र प्रकारन्ते गुणसाम्यमपि भावनीयम्। एकवर्णमिति। स्वानुगतकुण्डलिनीप्रभाविशेषमहिम्नेति भावः। ज्योतिर्लिङ्गवदिति। प्रतिपत्त्याकार उक्तः। गुणेषु तदधिष्ठातारो विचिन्तनीयाः। पूर्ववदिति बिन्दुनादादिना व्यापिन्यादिक्रमेणेत्यर्थः। स्वात्मभूते देवतातत्त्वे स्थित इत्यर्थः। इत्यपठेति। चिदग्निन्यासमीपुम्नमार्गग्रहणमिहापि तुल्यमेव। मण्डलबीजाधिष्ठात्रमहितानिति। यथा हृदये लकारन्यासेन चतुरस्रं पार्थिवं मण्डलं तन्मध्ये पद्मोक्ततादिबीजत्रयं स्ववाच्यमहितम् तत्र च निवृत्तिकलां ब्रह्माणं वा तदधिष्ठातारं चिन्तयेत्। एवमुत्तरेष्वपीति। अत्र कारणं मण्डलं हृत्तम्। प्रणयः शक्तिर्वा बीजम्। परमतिः परमात्मा वाधिष्ठातेति ज्ञेयम्। संयोजयेदिति। सर्वानुगतां कुण्डलिनीं ध्यायन् विभाव्येतद्विद्याादित्यर्थः॥ २३॥

अथास्य योगस्य शेषं दर्शयति—अथवेति। अत्रान्तरा वह्निरित्यन्वयः।

व्याप्नेति च शेषः। एतद्दर्शयति—समस्तरन्ध्रद्वारेणेति। कुण्डलिन्याः प्रभां स्वदेहान्तस्ततः समधातुषु चापूर्य समस्तरन्ध्रद्वारेण बहिर्विसार्याकाशादेरपि व्यापिकां विभावयेदिति भावः। इन्द्राकारादिशक्त्यन्तानां पृथिव्यादिषट्सु विनियुक्तत्वात् तच्छेदैर्व्यापिन्यादिभिस्तत्तदवस्थाक्रमेणोन्मनोप्राप्तिरिति ज्ञेयम्। देहसंहर्त्रीति। सङ्कुचितस्य पूर्णतापादनम्। अर्थात्तस्य संहार एवेति भावः। पर्यन्तदशामपि दर्शयति—एवमित्यादिना। दैशिकदर्शितैरुपायैरित्यणुयोगादीनां देवाः सम्भुतय इत्यादियोगानां च ग्रहणम्। सर्वयोगदपर्यन्तदशा चेयं विवक्ष्यते। परमात्मस्वरूपेणेह साक्षिग्रहणम्। पृथक्त्वेनेति। न साध्यरूपेणेत्यर्थः। अत्र विभूतिविषये साक्षिचिद्रूपे तस्या उन्मन्यास्तादात्म्येनात्मभावकैवल्यविषये तस्या विलापनमिति भेदः॥ २४॥

परमपुरुषार्थत्वमिति। सकलद्वैतानवभासे दुःखात्यन्तनिवृत्तेः स्वरूपावभावे च निरतिशयानन्दप्रवृत्तेरिति भावः। पुंनपुंसकयोस्तुल्यापोत्यमुमंशं विवृणोति—पुंनपुंसकयोरिति। वाचि चेत्यङ्गनासु विशिष्यत इति विशेषाभिधानात् स्त्रिया अप्युपसंग्रह इति भावः। इच्छादिशक्तिरूपेण तुल्यापीति प्रकृतिर्विशिष्यते। तस्मिन् साम्यतेजसि स्थितास्वङ्गनास्वित्युपरि संबन्धः। ननु किमिदं तुल्यत्वमभिप्रेतं कथं वेति तदुभयमिहान्तरा दर्शयति—प्रणवोच्चारणसमये चेति। प्रणवग्रहणं ब्रह्मलेखाविकल्पोपलक्षणम्। चिशब्देन स्वानुभवगम्यमेतदिति सूचितम्।

अयमभिप्रायः। प्रकृतेस्तुल्यत्वं मिथःसमत्वम्। तच्च स्वकीयेच्छादिशक्त्यवस्थायामेव संभवति। तासां मनआदिषु साम्यञ्च मनआदीनामपि साम्यापत्तिः स्यात्। तत्रेच्छादीनां मनआदीनाञ्च द्वयोर्द्वयोस्तादात्म्येन भाव्यम्। तथाविधानाच्च तत्साम्यमपरशक्ताविव संभवति। तस्मामेवैतरयोः शक्त्योरनुगमोपपत्तेः। तच्च साम्यं परस्परमोतप्रोतभावलक्षणमेकत्वम्। मनआदीनां तदवस्था च वाक्यरूपो ध्वनिरेव। स्वानुभवसिद्धं चैनतदिति। क्रमेणेतीच्छात्मकं मन इत्यादिक्रमेण तादात्म्यमुक्तम्। यदा प्रणवविवक्षायां प्रथममिच्छारूपं मनः ततः क्रियारूपः प्राणः तदा च पूर्वस्य तस्मिन्ननुगमात् तयोः साम्यं विवक्षितस्य च प्रणवस्य च बिन्दुतापत्तिः ततो ज्ञानरूपा वाक् तदा च पूर्वयोस्तस्यामनुगमात् त्रयाणां साम्यमोतप्रोतभावलक्षणमेकत्वम्। स च तदा प्रणवो बीजरूप इत्ययं क्रम उक्तः। एकत्वं तुल्यत्वमिति। तुल्यत्वमेकत्वाकारेण विवृतम्। निबिडेत्यादिना तदेकत्वप्रकारोऽप्युद्दिष्टः। निबिडशब्दस्तेजोध्वन्योर्विशेषणम्। आत्मशब्द आकारवचनः। ज्ञानरूपा वागेव तावद्ध्वनिः। स च नादबिन्दुबीजक्रमोत्पन्न-

त्वाद्विविडः। निबिडध्वनिरूपेण हि तावदेषामेकत्वं भवति। स च निबिडध्व-
निरुच्चार्यमाणप्रणवमन्त्राकार एव। तथाविधश्चासौ निबिडतेजोरूप इति तस्य प्रतिपत्तव्याकाराभिधानम्। निबिडतेजोग्रहणादाकाशादेरपि व्यापिनी प्रभा सूचिता। यद्वक्ष्यति—प्रभामत्तीति। किञ्च निबिडतेजोग्रहणादेवेच्छात्मकमनसस्तेजोरूपत्वं क्रियात्मकप्राणस्य ततोऽधिकतेजोरूपत्वमपि सूचितमिति।

इदानीमङ्गनासु विशिष्यत इत्यमुमंशं विवृण्वन् प्राक्प्रकृतमेवमाह—तस्मिन्निति। कुण्डलिनीशक्तेर्मूलाधार एव स्थानम्। साम्यतेजसायाश्चमूलाधारो देश एव। सैषा परावाग्लक्षणा कुण्डलिनी। तस्यास्तिस्रोऽवस्थाः पश्यन्त्याद्याः ता एवेह परपरापरापरकुण्डलिन्य उक्ताः। तासां क्रमेणेच्छादिभिः सम्बन्धः। अयमिहाभिप्रायः। प्रकृतिरेवेयं साम्यरूपापि विशेषं प्राप्नोति। विशेषो वैषम्यं परस्परत उद्रेकः। तच्चापि स्वकीयेच्छादिदशायामेव संभवति। तत्र केवलेच्छादीनां साम्यम्। तासामेव विभूतयः सकलार्थविषया इच्छादयस्तासां वैषम्यदशेति। विशिष्टा विभिन्ना विषमेति यावत्। सामान्यध्वनिः प्रणवः। तद्विकारा विशेषध्वनयः। वाक्यानि सामान्यान्तर्गताश्च विशेषा इत्येवं क्रमोपपत्तिः॥ २५॥

ततस्तासामिति कुण्डलिनीत्रयग्रहणम्। ग्रथितं त्रयमिति। तासां सकलार्थविषयतया विस्तीर्णत्वात् ग्रथितत्वम्। तासामपरपरापरपरक्रमेण च संहारः। मनआदिकमिति। मनआदीनां प्रथममेव साम्यरूपं निबिडतेजः। प्रभामिति। प्रयामिति भावः। प्रभायाः स्थूलसूक्ष्मतया द्विविधत्वमपि नादनादान्तग्रहणाद्भवति। सकृत्प्रणयेनैवायं शक्तियोगः। मन्त्राङ्गत्वे त्वेवं प्रयोगः। मूलाधारे प्रणवं शक्तिनादबिन्दुमकारात्मतया विन्यसन् क्रमेण प्रकृतिं तस्या मनआद्यात्मकेच्छादिशक्त्यापत्तिञ्च तेजोध्वनिरूपक्रमेण विभाव्य प्रणवन्यासेन तत्सामान्यमपि निबिडतेजोध्वनिरूपं स्वदेहान्तर्विचिन्त्य मकारोकाराकारन्यासेन परपरापरापरकुण्डलिनीरपि तत्तेजोऽन्तर्भावे बहिर्बहिरनुसन्धाय। पुनरकारादिभिस्तेषामुत्क्रमेण संहार इति। एवं प्रकृतियोगपञ्चकमुक्तम्। अथ पुरुषयोगं प्रस्तौति—अथ चतुर्मूर्त्यादिचतुर्दशयोगानिति। यद्यप्ययं स्थूलादिमात्रनिरूपणैक एव चतुर्दशपर्यायोगस्तथापि चतुर्दशयोगानिति नानात्वेनाभिधानम् एषु कतिपययोगस्यापि सूचनार्थम्। तत्र चतुर्मूर्तिचिदम्बराद्यैर्विशेषैरष्टौ योगाः चतुर्मूर्तिलिङ्गचिदम्बरश्मशानसंहारविकल्पैः पञ्चलिङ्गविरहे चत्वारः संहारविकल्पयोरैकत्वे त्रय इति च पञ्चयोगे लिङ्गमेकं वा सदप्रतिपत्तव्यम्। तदा चतुर्मूर्तयोऽप्येकैव महती मूर्तिरिति। गुणान्प्राप्नोति भवत्यत इत्युपरि संबन्धः।

नाभिहृद्भ्रूमध्यद्वादशान्तस्थितानिति। चिदग्निश्चासमीषुम्नमार्गग्रहणमिहा-
प्यनुवर्तत एव। मां षोडशान्तःस्थितमिति। मामित्यस्य सूत्रपदस्यावृत्तिकृता।

ब्रह्मयोगं वदन् सकलयोगवृत्तिमपि दर्शयति—चतुर्ष्वपीति। पीठचिन्तन-
मध्यर्थात्कार्यम्। सपरिवारामिति। विष्णुशिवयोः स्वपटलभाविनः परिवाराः।
ब्रह्मणस्तु दिक्षु वेदाः विदिक्ष्वङ्गोपाङ्गोपवेदागमाः तद्बहिश्छन्दांसीति श्रद्धानीति।
लोकपालास्त्राणि च सर्वत्र समानानि। विष्णुशिवयोर्मूर्तिसद्भावे ब्रह्मणो
मोदप्रमोदहंससामगसत्या मूर्तयः। सर्वेश्वरस्य तु ब्रह्मादय एव सावरणा वामाग्र-
दक्षिणभागेषु स्युः। सर्व एव लोकेशाद्यावरणमिति भेदाभेदलिङ्गयोगेषु परित
एव सर्वेषामावरणानि विविदिषा विभाव्यानीति स्वतन्त्रप्रयोगे चिन्तामात्रम्।

मन्त्राङ्गत्वे त्वयं क्रमः। क्लोमिति मूलाधारनाभिहृद्भ्रूमध्यद्वादशान्तषोड-
शान्तेषु न्यसन् बीजानि विभाव्य तेषु ॐ अं उं मं ॐ ओमिति न्यसंश्चिदग्निब्रह्म-
विष्णुरुद्रसर्वेश्वरामृतार्णवान् सावरणान् विभाव्य क्लोमित्युच्चरन्नमृतार्णवादमृतमा-
साद्य तत्रस्थैर्जलादिभिः सावरणं मूर्तिचतुष्टयं संपूज्य पुनर्क्लोमित्युच्चरन्नमृतास्त्रवणेन
तांस्तदमृतप्लुतानपि विभाव्य प्रणवेन सर्वानुगतचिदग्न्यात्मककुण्डलिनीतेजोवृत्त्या
ब्रह्मादींस्तस्मिन् संहृत्यामृतार्णवादमृतमास्त्रावयेदिति। एवं ब्रह्मयोगादिष्वपि
बोद्धव्यम्। चिदग्नेरावरणयोगे सर्वेश्वरवच्चिदग्निकरणरूपेणावरणकल्पनमेवम-
मृतार्णवस्यामृतकरणरूपेणेति च ज्ञेयम्। अभिन्नरूपमिति छेदः। अत्र
लिङ्गाकारेणावरणानि। सर्वयोगेष्वपि समोऽयं न्यासः। तत्त्वाणयोगे तावत्
क्लोमिति सलिलोपकर्णिकापीठं मूलाधारे विन्यस्य तन्मध्ये अं इति न्यसन्
प्रकृतिमण्यणीयसीं विभाव्य तत्रोन्नादिकोणत्रये बीजमन्त्रविद्या यात्मदेवताब्रह्माणि
मात्रतेजसविज्ञानेश्वरहिरण्यगर्भविराजः परमाणुमध्यमार्धभुवनान्यणुमध्यस्थूल-
चराणाणुमध्यमस्थूलचराणपि बहिर्बहिःक्रमेण भावयेत्। धामक्रमयोगेत्यादि
धाम्नां वक्ष्यमाणाग्न्यादिवदावरणकल्पना। ब्रह्मधाम्नस्तु वामाग्रदक्षिणभागेषु
सावरणान्यग्न्यादिधामानि। गुणयोगे तु सर्वत्र सत्त्वगुणानि तत्त्वानि मनोबुद्ध्य-
हंकारचित्तचेतनाः प्राणादयः श्रोत्रादयो वागादयः शब्दतन्मात्रादयोऽपञ्चीकृताः
पञ्चीकृताश्चाकाशादयः। गुणसाम्येति गुणत्रयमधिकमिति। भूतयोगे तु
तत्तदधिष्ठातॄणां परिवाराः। शक्तियोगे तु कुण्डलिनीवयस्य वक्ष्यमाणानि
विवृतःपञ्चेत्यादीनि बहिर्बहिः स्युरिति। तेजसेति लिङ्गयोगपर्यन्तमिदं तेजो
विवक्षितम्। स्थूलादिशरीरमिति व्यष्टिसमष्टिशरीरग्रहणम्॥ २६॥

अथैवावान्तरं किञ्चित् कर्मास्तीत्याह—चिदवष्टम्भयोगमानन्तरमिति।

पिण्डमिति प्रतिपत्त्याकाराभिधानम्। पूर्वमिति चतुर्मूर्त्यादियोगेषु। कुण्डलिनीरूपेण स्थितेति। मूलाधारगतः शिखावानग्निरुक्तः। परिवारजातमित्यन्यपदविवरणम्। बाह्यं चेति वेद्यपदविवरणम्। ननु सा स्मृतित्वेतदिङ्गणोति—तत्सर्वमित्यादिना। तत्सर्वं सैवेति। यदेतत्कुण्डलिन्यमृतसर्वमूर्तितदावरणबाह्यार्थजातमुक्तम् तत्सर्वं सैवेत्यर्थः। यद्यपीह लिङ्गयोगे नास्ति सर्वमूर्तितत्परिवारजातम् किन्तु चतुर्मूर्त्यादियोगगतमेव एतल्लिङ्गयोगेऽपि एवमवस्थितमिति तथानुवादोपपत्तिः। कीदृशी सैव तत्सर्वमित्यत्र स्मृतित्वेतत्पदं चोपस्कारं योजयति—या हि न इति। या हि नः स्थूलादिशरीररूपिणी प्रकृतिविराड्हिरण्यगर्भकारणरूपेण चिन्तिता सैव तत्सर्वमित्यर्थः। एतदुक्तं—पूर्वं व्यष्टिशरीररूपिणी प्रकृतिः इदानीं समष्टिशरीराकारेण चिन्तनीया। तदा तदन्तर्गतं कुण्डलिन्यमृतार्यवादि सर्वं प्रकृत्यात्मकमेव भवतीति।

प्रलय इति प्रणवे वाचके। तस्यां च वाच्यात्मिकायामितीयता गुणयोग उक्तः। व्याप्येत इत्यादिशेषेण संहारादियोगाः। चराचरमिदं जगदिति वाच्यवाचकरूपमेकपिण्डभूतमुक्तम्। पूर्वं पूर्वमित्यादिना संहारप्रकार उक्तः। एतदादियोगचतुष्टयमप्येवं कारणतापन्नस्य जगतः संहार एवेति तदपोहोक्तमेवेति। तत्र तावद्गुणयोगक्रमं दर्शयति—अकारोकारेत्यादिना। पूर्वं विराडादित्रयस्येदानीं विराडादिमतिक्रम्य पुनः स्थूलादिचतुष्टयस्य चाभिधानादर्यादयो विकल्प इत्यवसेयम्। तेषां क्रमेणेति। पूर्वोक्तः क्रमोऽभिहितः। एवमधिष्ठानत्यस्येति। चिदचिदष्टप्रयोगगतचिदचिद्वस्तुत्वस्येत्यर्थः॥ २७॥

ततो वाक्यार्थप्रतिपत्तिमिति। तत्त्वमसि अहं ब्रह्मास्मि इत्यादिवाक्यैस्तदर्थप्रणवहंसेत्यादिमन्त्रैर्वा तदर्थस्य देवतातत्त्वभूतब्रह्मात्मैकत्वलक्षणप्रतिपत्तिमित्यर्थः। मूले सैव स्वामिति वाक्यार्थं उक्तः। वेत्तीति तत्प्रतिपत्तिः। एतद्दर्शयति—सा परशक्तिरिति। ननु पुरुषयोगे कथं प्रकृतिः स्वां वेत्तीत्यभिधानमिति। उच्यते। चिदद्वैतदशायां प्रकृतिपुरुषयोरभेदात् यद्वा चतुर्दशयोगेरपि पुरुषविग्रहतया स्वरूपायाः व्यष्टिसमष्टिजगदात्मिकायाः प्रकृतेश्चिद्रूपपुरुषतत्त्वे देवतात्मनि परमात्मनि तदैक्येनतयाऽवस्थापितत्वादिति। स्वामित्येतदभिप्रायमाह—ब्रह्मात्मरूपतामिति। स्वस्या इति शेषः। परमेति निरतिशयोत्कर्षं प्राप्तेत्यर्थः। तस्या नान्योऽस्ति वेदितेत्यस्यायमर्थः। तस्मद्रूपतोऽन्यदेदिन्द्रादिकं कान्यवेदपि नाप्नोति। एतद्दर्शयति—वेद्येति। वाक्यार्थप्रतिपत्तिः सकलयोगावसानेष्विष्यत एव। सम्पाद्यतया प्रयोगे तु न येतदुपयोग इति। एवं

पुरुषयोग उक्तः। अथ कालयोगमारभते—अथेति। मूले सा त्विति प्रकृतिः। सा च कालात्मना चायत इति निर्देशात्। परकालचिद्रूपस्योपाधिरपरकालाना-द्यन्तस्वभावादिसकलकार्यकालमूलभूतोन्मनीशक्तिरेव। कालात्मेति। तस्या-स्तदीयलवादिकार्याणां चाश्रयभूतः परकालात्मा। सम्यग्ज्ञायत इति। न साध्यतयैव अपि तु स्वात्मतयापीति। सदेति। वस्तुतस्तु कालत्रयेऽपि न त्विदानीमेवेति। अमुमर्थं दर्शयति—कालस्याऽपरस्येत्यादिना। उन्मनीरूपेणेति। अपरकाल उन्मनी तदुपलक्षितत्वादेवमुक्तम्। यद्वा परोन्मनीचिद्रूपमेवेति। पश्चदशकालाभिमानिनीत्यपरकाललक्षणोन्मनीरूपा प्रकृतिः। अत्र लवाद्यभि-मानिन्या उन्मन्याः स्वात्मभूतपरकालचिद्रूपेणैकताभिधानात् तथाविधो योगी-ऽप्युक्तो भवति। योगक्रमिसुपदिशति—लवत्रुटीति। मूलाधारमारभ्येति। चिदग्निव्याप्तसौषुम्नमार्गग्रहणमिहाप्यनुवर्तनीयम्। मूलाधारगतत्रिकोणमध्ये प्रणवेन हृल्लेखया वा चिदग्निं प्रागुक्तवत् परिकल्प्य प्रणवांशैर्लवादिपर्वाणि कल्पयेदिति ज्ञेयम्। प्रणवमात्रास्विति। लवादीनां प्रणवमात्रा एव स्ववाचकत्वात् प्रतिपत्तव्याकारा इत्यपि सूचितम्। क्रमेण संहृत्येति। मानसपूजानन्तरं लवादिक्रमेण सर्वानुगतापरकालात्मकोन्मन्यां प्रणवांशैर्विलापनमुक्तम्। अकाल-कलितायामुन्मन्यामिति। उन्मन्या यत् स्वरूपं परकालचिद्रूपं तस्मिन्नित्यर्थः। इहापि प्रागवदुन्मन्यास्तत्वात्मिन्नेन तादात्म्यं तत्र संहारो वा स्यादिति। व्यवतिष्ठेतेति। प्रणवेन हृल्लेखया वेति भावः। उन्मन्यामवस्थितस्येत्याद्यग्नु-योगादिष्वपि समानमुन्मन्यमिशेषादित्येव बोद्धव्यम् ॥ २८ ॥

अप्रयत्नेनैवेति। स्नानकरणादिना मूर्तिध्यानादिना वा प्रसिद्धेन प्रयत्नेन विना मानसमात्रादेव जपात्। यद्वाऽर्थपुरुषकारविनियोगलक्षणेन प्रयत्नेन विनाऽनन्तं फलमिति व्याख्येयम्। लवादिप्रलयान्त इत्यत्रायं काल इत्यस्याय-मर्थः। कालात्मना मयेत्युक्तो योऽयं कालः स लवादिप्रलयान्तः सन्निति। सौरस्था-निकानुष्ठाने त्विहापि परिवारसंभवः। तत्र लवस्य निरंशत्वेन परिवाराभावः। त्रुटेस्तु स्वांशास्त्रिंशल्लवाः। एवं कालादिष्वपि द्रष्टव्यम्। कालवेदिभिरित्यनेन चैतत्सूचितम्। अत्र मानुषाणां दिव्यानां ब्रह्मणां चाहोरात्रमाससंवत्सराणां पृथक्प्रमाणतो भेदेऽपि जात्यभेदात् पृथगगणनमिति ज्ञेयम्। कल्पो ब्रह्मदिवसः। तथाविधानामब्दानां शतमित्ययं महाकल्पः। स परो व्यावहारिकः काल इति। तदर्धं परार्धं व्यपदिश्यत इति। अत्र त्वदायुर्मम निश्वास इत्येतदन्तेन जपादनन्तं फलमुच्यत इति पूर्वमुक्तम्। इदानीमस्यैवाहोरात्रादियोगार्थत्वमाह—त्वदायु-

रिति। कालयोगेनोन्मन्यामवस्थितस्यायं योगः। यद्वा नासौ तत्क्षेपभूतः। अत्रात्मनः प्रतिपत्तिः कालेनैवं प्रचोदित इतीयमेवेति श्वासोच्छ्वासयोरहोरात्रानुसन्धानमेको योगः। शुक्लकृष्णयोः पैत्रयोरहोरात्रयोरनुसन्धानमपरः। संवत्सरार्धयोर्दैव्ययोरनुसन्धानमन्यः। आदिशब्देन ब्राह्महोरात्रयोर्द्वयोः परार्धयोरप्यनुसन्धानं योगान्तरमुक्तम्। त्वदायुर्मम निश्वास इत्ययमुक्तः षष्ठो योग इति। आयुषोऽपि तद्रूपत्वमिति। त्वदायुर्मम निश्वास इत्यनेनैव सूचितमेतदिति भावः। एतदुक्तं भवति—श्वासयोरहोरात्रयोगे श्वासोच्छ्वासपरिमितमप्यायुरहोरात्रपरिमिततया वर्धत इति। एवं पक्षादियोगेष्वपि। तदावृत्तौ तु तत्संस्कारप्रचय इति। कालेनैवं प्रचोदित इतीयस्येत्युक्तमित्युपरि संबन्धः। कालेनोन्मन्यात्मकेनैवमहोरात्राद्याकारेण सैवोन्मनी सोपाधिरेवं प्रेर्यत इति मूलार्थः। साधितयेत्यनेनैतद्दर्शितम्। मूलाधारादाषोडशान्तामतिसूक्ष्मां कुण्डलिनीमुन्मनीशक्तिं ध्यात्वा तदन्तरत्यन्तसूक्ष्मतयात्मानमपि परकालचित्स्वरूपं तत्साधितया संविभावयेदिति। सत्तामात्रेणेति कालसम्बन्धात्यन्तहानार्थमुक्तम्। प्रेरक इत्युन्मन्याः स्वरूपतः श्वासरूपस्याह्नो बहिर्मुखतया प्रसरः तत उच्छ्वासरूपाया रात्रेरन्तर्मुखतयोन्मन्यन्तं सङ्कोच इत्येवं द्विधा प्रवृत्तिलक्षणं प्रेरणमुक्तम्। नतु कालमध्यवर्तितयेति। एवं कालयोगोऽप्युक्तः।

अथेदानीं स जानाति विपाकांश्चेत्यादि विवरणीयम्। ननु यदिह ब्रह्मादिभिर्जिज्ञासितं तत्सर्वमप्येवं सर्वेश्वरेणोपदिष्टम् तत्र कस्तत्त्वसर्गोपदेशस्य प्रसङ्ग इति। उच्यते। इह तावत् अक्षरं नाम किं नाथेत्यादि यदन्तेन प्रकरणेनाक्षरं तस्य स्वरूपं नित्यत्वं सर्वात्मकत्वं चोक्तम्। तत्र सर्वस्यापि जगतस्तत एवोत्पत्तौ तत्रैव स्थितौ तस्मिन्नेव च प्रलये सिद्ध एव तत्सर्वात्मत्वमुपपन्नं स्यात्। किञ्च तस्य नित्यत्वनियमोऽपि विश्वस्याऽनित्यत्वे सिद्ध एव सिध्येदिति तस्याक्षरस्येम सर्वात्मत्वाद्युपपादनार्थोऽयं तत्त्वसर्गाद्यारम्भः।

अपि च साधकानामक्षरादुत्पत्तिस्तावदथाऽभवन् ब्रह्महरीश्वराद्या इत्यभिहिता। तेषां विराडादिशरीरेष्वात्मत्वलक्षणा प्रकृत्यादिस्थितिरूपन्यासादिकर्तव्यं च सृष्टिस्थित्यन्तदैवतेत्युक्तम्। ततस्तेषां देवतात्वावस्थितिलक्षणं फलं च तेषु यो जायते लय इत्युक्तम्। तत्सकलमपि देवतातत्त्वस्यैव स्वगततया साधकस्योपपत्तावेवोपपन्नं स्यात्। तदुपपत्तिश्च सर्गादिकथन एव सिध्येदिति चायमारम्भः। एतदर्थं च व्यवस्थिते त्वियमस्य सङ्गतमित्यत इत्येतदुभयथापि योजयिष्यते। अत्रायं प्रथमः सर्गपटलः। द्वितीयः सर्गशेषपटलः। तृतीयः स्थितिपटलः। तदयमाने संहारपटल इति विभाग इति ॥ २८—२९ ॥

स जानाति विपाकांश्चेत्यस्य कालेनैवं प्रचोद्यत इत्यनेन सह सङ्गतिं दर्शयति—कालः कर्मापेक्षयेति। पूर्वस्मिन् व्याख्यान इति। कालेनैवं प्रचोद्यत इत्यनेनेति शेषः। यतस्तत्र विहृतं पुरुषकर्मानुसारेण तस्य प्रेरकत्वादिति। सूक्ष्मरूपेण कर्मणामवस्थितिमिति। प्राणिचिद्रूपेष्विति भावः। ईश्वरस्येति। कालात्मनः प्रकृतिपुरुषान्तर्यामिण इति भावः। स जानातीत्यत्र स इत्यस्यार्थमाह—अनन्तरोक्त इति। कालेनैवं प्रचोद्यत इति प्रकृत इत्यर्थः। व्यवहितत्वेनोक्तो वेति। सत्त्वाद्यनुक्रमणात् प्रागेवोक्तो वेत्यर्थः। ननु कः पुनरनयोर्भेद इति। स तु कालात्मनेत्युक्तस्याः स्वोपाधेरपि साक्षी परः कालः कालेनैवं प्रचोद्यत इति तद्विशिष्ट एव परः काल इति भेदः। चशब्दात्तां चेति। प्रचोद्यत इति सा त्विति योक्तां प्रकृतिमेवेत्यर्थः। तद्गतप्राण्याद्युपलक्षणं चैतत्। विपाकानित्येतद्विवृणोति—परिपक्वानीति। सर्वदेति कल्पेऽपि प्रलयकाले। कादाचित्कीति। नादौ मध्येऽपि किन्त्ववसान एवेत्यर्थः। ईश्वरापरकालादिवशादिति। ईश्वरो भोजयता परः कालः परिपाकं प्रदास्यतीति संभावनीत्या तस्येच्छावशात् सृष्टिरिति तावद्दर्शितम्। त्वाष्ट्रशामायुरन्वीक्ष्येति। महाकल्पमहाप्रलयकालयोरस्त्यहोरात्रमकालनियम इत्यायुरन्वीक्ष्येति दर्शितम्। त्वाष्ट्रशामिति। तत्र त्वत्सदृशानाञ्च विष्णुरुद्रहिरण्यगर्भविराडादीनामप्यायुः सहस्रक्रतुपभोगकालमन्वीक्ष्येत्यर्थः। तत्त्वविकृतिरपीति न केवलं कर्मणामेव विपाक इति भावः।

ईश्वरवशादिति ब्रह्मादिसर्गोऽपीश्वराधीन एवेति भावः। कालत इवेति। कालतोऽल्पत्वं तावदुक्तम्। त्वदायुर्मम निश्वास इति परस्य कालवपुषोऽनाद्यन्तस्यान्तरायं महाकल्प इति कालतोऽल्पत्वम्। तस्यैव प्रकृतिवपुषोऽनाद्यन्तस्य क्वचिदुद्देश एवेयं महदादितत्त्वविकृतिरिति देशतोऽल्पत्वम्। मूले च प्रकृतेश्च क्वचित् काल इति चकारः परिपाकं प्रदास्यतीति समुच्चयार्थः। प्रतिपादयेदिति प्रापयेत्। एवं तावत्सर्गाभिधित्सया परिकरोऽभिहितः ॥ ४० ॥

तत्त्वविकृतिक्रममिति। सा तत्त्वसंज्ञेत्यत्र मूलेऽयमन्वयः। सा प्रकृतिस्तत्त्वसंज्ञैव सती तदा क्वचिद्देशे बिन्दुतामभ्येतीति। तदेति परिपाकावसरे।

सा प्रकृतिरिति। कृत्स्ना प्रकृतिर्विवक्ष्यते। तत्त्वस्येति। चिन्मात्रं यद्देवतातत्त्वमक्षरशब्दोक्तं परप्रकृतिपुरुषकालविकल्पलक्षणमेतत्तदिह तत्त्वमुक्तम्। पारमार्थिकस्येति। प्रकृतिविकृत्यात्मके जगति परमार्थतो वास्तवतो निरूप्यमाणे सिद्धस्येत्यर्थः। साक्षात्तत्त्वमेतदेव। महदादि त्वापेक्षिकं तत्त्वम्। तत्तद्विकृत्यपेक्षयैव पारमार्थिकत्वादिति भावः। सञ्ज्ञैव संज्ञेति। देवतातत्त्वं परं ब्रह्मेत्यादि-

पदैरनुपचारतस्तस्या अपि सह गृहीतेति भावः। तदविभक्तत्वादित्यन्तनिर्विकल्पतया तत्तादात्म्यापन्नत्वादित्यर्थः। किञ्चित्स्थौल्यमित्येतद्बिन्दुतामित्यस्य विवरणम्। किञ्चिद्बहिर्मुखतयेति तत्स्थौल्यप्रकारकथनम्। सृष्ट्युन्मुखकर्माविभक्ततयेति तन्निबन्धनाभिधानम्। कर्मणोऽपूर्वावस्थस्य विपाकावस्था तावदुक्ता—स जानाति विपाकांश्चेति। तस्य कार्योन्मुख्यावस्थेयमुक्तेति ज्ञेयम्। तरङ्गमूलभूतेत्यादि। दृष्टान्ताभिधानम्। स्वतः स्तिमितस्य समुद्रस्य यो हि तरङ्गस्तस्य मूलभूतं तावत् सूक्ष्मं व्याप्तं सञ्चलनं तद्वदिति।

विचिकीर्षुर्घनीभूतेति च तत्रावान्तरदशाभिधानम्। तदाह—परिपक्वेति। तत्त्वात्मिकाया अपि प्रकृतेः स्वगतकर्मणामपूर्वावस्थातः परिपक्वावस्थायां भेदात् तदविभक्ततया वर्तनमवस्थानम्। स इह घनीभवेदित्यर्थः। तदर्थमिति। निरतिशयसूक्ष्मेच्छाज्ञानक्रियालक्षणोऽयं व्यापारोऽभिप्रेतः। यद्यपि प्रकृतेः स्वातन्त्र्यावस्थेयं बिम्बादिशक्तिपर्यन्ता ततः परमेवेच्छादिशक्त्यवस्थाः। वक्ष्यति च—बहिर्मुखसत्स्वातन्त्र्येऽच्छाज्ञानप्रयत्नेति। किन्तु तत्राप्यवान्तरावस्थासनीचायां तदुचितेच्छाद्युपपत्तिरिति। ननु यद्येवमेवंविधो घनीभावस्तर्हि कोऽयमिभोऽसौ बिन्दुरित्यत्राह—बिन्दुः कर्मभिन्नं रूपमिति। प्रकृतेरेव प्रलयावस्थातो यत्परिपक्वदशानन्तरं सृष्ट्युन्मुखैः कर्मभिर्भिन्नं स्वाकारनिरूप्यं रूपं सोऽसौ बिन्दुः। परिपक्वैरेव कर्मभिर्भिद्यमानं रूपं घनीभाव इति भेद इति भावः॥ ४१॥

मूले कालेन भिद्यमानत्विव्यादेरयमर्थः। स बिन्दुस्त्रिधा भिद्यते। ते च भेदाः स्थूलसूक्ष्मपरा बिन्दुनादबीजलक्षणा इति। चेतनानां मलिनमिश्रशुद्धभेदतस्तदीयमहदादीनां त्रिधा भेदात् तन्निनाद(दान)भूतायां प्रकृतावप्येवं त्रिभेदसंभव इति। बिन्दुनादबीजानि च शब्दार्थप्रक्रिययोः साधारणपदानीत्यवबोद्धव्यम्।

पर्यायान्तरमाह—एवं परस्मादित्यादिना। परस्मादिति तत्त्वादिति शेषः। इच्छामयत्वादिरूपतामिति। इच्छाज्ञानक्रियारूपतां सत्त्वरजस्तमोरूपतां चेत्यर्थः। तत्रेच्छादिशक्तिभिस्तत्तत्सर्गेषु तत्तद्विकृतीनां प्रसूतिः सत्त्वादिगुणैव तासामुच्चावचो वैचित्र्यमिति विभागः। सम्बध्यमान इति। संभेद इह भेद इति भावः।

तत्र फलं हेतुतया दर्शयति—मन्त्रोति। चिरसंबन्धमिति। कालस्येश्वरस्य चिद्रूपत्वादेवमुक्तः। अचिद्रूपस्येति च्छेदः। प्रकृतितत्त्वस्येच्छादिरूपस्येति च शेषः। इच्छादीनामिति त्रिशक्तीनामेव ग्रहणम्। यतो वक्ष्यति—नवानामपि भेदानामिति। मायातच्छक्तिसहसप्राणिकर्मविषयभेदेनेति। प्रकृतितत्त्वस्यैवात्मगतो विकल्पोऽयमुक्तः। तत्राविच्छक्तिमात्रं तावत्प्रकृतिः। तस्याः

स्वान्तर्गतं स्वेशितृकालप्रयोज्यं स्वकल्पिततदीयत्रिमूर्तिहिरण्यगर्भाद्यखिलचेतनांशेषु नानात्वादिप्रत्ययकरमवान्तरशक्तिमात्रं माया। तथा च वक्ष्यति—मायातत्त्वं स्वरूपाच्छादनविक्षेपात्मकमिति। मायाया अप्यन्तर्गतं तेषां परिच्छिन्नस्वरूपतादिप्रत्ययकरमविद्यालक्षणमवान्तरशक्तिमात्रमिह शक्तिः। माया त्वनयैव स्वकीयकार्यं तेषां संसारित्वलक्षणं विधत्त इति तस्याः शक्तिरियमित्यर्थः। तस्याः शक्तेरप्यन्तर्गतं यत् तद्गतप्राणिनां प्राक्तनभवोपार्जितं कर्मजातं तदिह कर्म। न च केवलस्य कर्मणोऽवस्थानमिति तत्समवायी मलिनोऽचिदंशोऽप्यभ्युपेयते। यच्छैवप्रक्रियायां प्रकृतितत्त्वं व्यपदिश्यत इति। किञ्च मायातच्छक्त्योरपि किञ्चित्कर्माभ्युपेयते तद्व्यतिरेकेण तयोरभिव्यक्तौ निमित्तोपयोगादिति। तत्र सकलचेतनानां यानि स्वानि स्वानि कर्मापूर्वाणि कानि परिपाकावस्थायां सामान्यविशेषरूपेण द्विधा भिद्यते। तत्र सामान्यांशेन प्रकृत्याद्युत्पत्तिर्विशेषांशैर्निजनिजभोग्याभोगायतनाद्युत्पत्तिः। सामान्यञ्च विशुद्धतरविशुद्धमिश्रमलिनतया भिन्नं प्रकृतिमायादिसमवायि भवतीति विभागः। ततश्च मायादीनामपि विचिकीर्षुघनीभूता क्वचिदभ्येति बिन्दुतामित्यवस्थात्रयं समानमेव च। तथा च मायादिष्वपि बिम्बवस्थामापन्नेषु स्वस्वाकारनिरूप्येषु सत्सु क्वचापि प्रकृतिर्बिम्बवस्थां प्राप्ता संपद्यत इति। मूले स्थूलसूक्ष्मपरत्वेनेति श्रुत्यानुरोधार्थमुक्तम्। परसूक्ष्मस्थूलत्वेनेत्येवाभिप्रायः। सर्गप्रकरणौचित्यादिति ॥४२॥

नवानामपि भेदानामिति। प्रकृतेस्तावन्निर्विषयतयैव प्रथममिच्छादीनामभिव्यक्तिः। ततस्तासां मायाविषयतया प्रवृत्तौ क्रियाव्यापारपर्यन्तवेलायां माया स्वोचितसृष्ट्युन्मुखकर्माविभक्ततया स्वाकारनिरूप्योत्पन्ना भवति। ततस्तासां तदीयशक्तिविषयतया प्रवृत्तावेवं तदुत्पत्तिः। ततश्च तासां तदन्तर्गतकर्मविषयतया प्रवृत्तौ तदुचितमलिनाचिदंशयोगस्तदनुप्रवृत्तिरिति क्रमोऽवसेयः। तत्त्वमिति। मायाशक्तिः कर्मेत्येव सिद्धानां याथात्म्यमित्यर्थः। भेदमिति वा पाठः। स्वान्तर्गतं भेदमित्यर्थः। सन्निहितायेति। प्रासङ्गिकमेतदिति भावः। बिन्दुरीश्वर इति। नवस्वपि परिच्छेदादिभेदेषु यश्चित्प्रधानः काललक्षण ईश्वरः स बिन्दुरित्यर्थः। नादस्तथा इति। प्रकृतेरिति शेषः। चिन्मिश्रमिति। चिदचित्समप्रधानोंऽशो विवक्षितः। बीजमचिदंश इति। प्रकृतिलक्षणोऽचित्प्रधानोंऽशो गृहीतः।

यत्स्वन्यत्रोक्तं—चित्प्रधानं ततः पूज्यं द्रव्यं प्रकृतिबृंहितम्।
तयोः समप्रधानत्वमुपाधिः कालरूपिणः ॥

इति। तद्व्यापारप्रधानम्। एतत्तु स्वरूपप्रधानमिति भेदः।

इदानीं मन्त्रिणां हितमेव दर्शयति—एतदिति। परेच्छादिनवके बिन्दुनादादित्रयं तथेच्छादित्रिशक्तिमात्रेऽपि त्रयं यथैव बिन्दुतत्त्वमात्रेऽपि त्रयं सर्वत्रैवं संभवात् तत्सर्वमप्येतदित्युक्तम्। मन्त्रावृत्तिसमय इति निर्दिष्टमन्त्रजपसमये। वक्ष्यति च हृल्लेखापटले—पुनर्ध्यात्वा संपूज्य जपित्वेति। तथाष्टयोगेन जपेति। तयोक्तं च कालयोगे—जपादनन्तं फलमिति। तत्सर्वमपीहाभिप्रेतम्। न सकृदेवैतदनुसन्धानमित्यावृत्तिग्रहणेन सूचितम्। मात्रावृत्तिसमय इति वा पाठः। प्रणवमात्रमावृत्तिवेलायामिति। उक्तं च योगप्रकरणे—योगोचितत्वेन बिन्द्वादियोगः सूचित इति। तथा बिन्दुनादादिना व्याप्तिन्यादिद्वारेणेति। तत्रोन्मनीमात्रया यावत्परेच्छादिसंख्यमावृत्तिरपीह सूचिता। स्वानुभवेनेति। परेच्छादीनां स्वकीयपरेच्छाद्याकारेणेत्यर्थः। अनुगन्तव्यमिति। सर्गक्रमेण वा संहारक्रमेण मादेः प्रभृत्यान्तमनुसन्धेयमित्यर्थः। स्वरूपस्थेनेति। मन्त्रदेवतातत्त्वावस्थेन। वक्ष्यति च लिपिपटले—तामिति परं चिदात्मकमिति। हृल्लेखापटले च—तामिति परध्यानमिति। तथा च योगप्रकरणे—पूर्ववत् स्वरूपस्थो भवेदिति। तत्र स्वरूपमियदिह ग्राह्यमिति मूलवचनेनैव दर्शयति वक्ष्यति शैलीति। शब्दब्रह्मेति शब्दावगम्यमर्थं हि कीर्तितमिति च तद्वचनम्। तत्र चायं जातोऽर्थः। तत्त्वं तावत् स्वरूपं तदभिन्नत्वात्। तत्संज्ञापि तद्वदन्तानपायाच्च पश्यन्तीवाग्रूपा बिन्दुशक्तिरपि स्वरूपमेवेति। यद्वक्ष्यति—शब्दब्रह्मणोऽप्यूर्ध्वमित्यादि। तथा शब्दोच्चारणकाले तद्वाचितयान्तरत्वेनावगम्यमर्थं बिन्द्वात्मकमिति। अत्रैवं प्रयोगः। मन्त्रजपसमये स्वयमनवच्छिन्नतत्त्वस्वरूपस्थो(पः सो)न्मनीशक्तिविशिष्टतत्स्वरूपो वा समन्त्रजपं विधाय पुनर्बिन्दुस्वरूपः समन्त्रजपं कृत्वा तद्गतबिन्दुनादबीजाकारतया तदन्तर्गतेच्छादिशक्तिमात्रगतबिन्द्वाद्याकारतया पुनर्मायादिविषयोत्तरोत्तरगतेच्छादिगतबिन्द्वाद्याकारतया च जपोऽयं सर्गक्रमः। कर्मविषयक्रियादिगतबीजनादबिन्दुक्रमेण तत्त्वावस्थानिष्ठः संहारक्रमः। एवं योगतः स्वरूपावस्थितावपि प्रणवमात्राभिर्जप्यमानमन्त्राक्षिप्ताभिर्वानुसन्धानं कार्यम्। बिन्दुस्वरूपत्वे ॥ नादनादान्तादिमात्रा अपि स्युरिति ॥ ४३ ॥

मूले बिन्दोर्मात्राभ्यादित्यत्र क्रमेण भिद्यमानत्वित्वाद्युक्तो भेदोऽभिप्रेतः। अयात्मपश्यन्त्यात्मक एव। परावाग्रूपस्य तु नित्यत्वेनोत्पत्त्ययोगादिति। अत्र सूक्ष्ममर्थमाह—बिन्दुरित्यादिना। उक्त इति। चिन्मात्रज्योतिष इति वा बिन्दुरीश्वर एवोक्तः। उक्तवेति। तत्त्वमन्त्रेति बीजमचिदंश इति योक्त्या। संबध्यमानादिति संभेदः संबन्धः। स चानादिर्नित्य एव। अत्र माद्यादिबिन्दुपर्यन्ता-

र्थंगतयोश्चिदचिदंशयोः सम्बन्धोऽभिप्रेतः। तत्र साचिषि नित्यो बिन्दुतत्त्वे तु विकृत इति भेदः। साचितत्त्वसंज्ञावस्थयोरप्युन्मनीशक्तियोगादेतदुपपत्तिः। यदुक्तं—ज्ञानक्रियाशक्तिरूपेण प्रकाशविमर्शरूपेण चिदानन्दरूपेण वेति। उभयाभेदलक्षण इति चिदचिन्मेलनात्मकः। यदुक्तं—नादस्तस्याखिलमिश्रं रूपमिति। देदीप्यमान इति। निरावरणचिन्मयत्वादिति भावः। परापश्यन्त्यात्मक इति। परायाः संभवमात्रं पश्यन्त्यास्तूत्पत्तिरिति ज्ञेयम्। मूले त्वव्यक्तात्मको व्यक्तात्मक इति चोभयथा पदमित्यर्थात् सूचितम्। रवो नादः। स एवेति। अव्यक्तात्मकत्वात् कुण्डलिनीव्यक्तात्मकत्वं त्वभिलप्यत इति विवृतमित्यपि द्रष्टव्यम्। कोऽसौ रव इति। गवाश्वादिलक्षणः प्रसिद्धः शब्दः अन्यो वेति। मूले श्रुतिसम्पन्नैरित्युपदेशप्रधानत्वं शब्दरहस्यत्वं चोक्तम्। यद्वा शब्दब्रह्मणोऽप्युपासनादि सूचितम्॥ ४४

मूलेऽन्तरुदितत्रिभेदं सद्रहनं स्वरूपं महानित्येवं प्रसिद्धस्य तत्त्वस्योक्तम्। तत्र त्रीन् भेदान् विवृणोति—त्रिभेदा इति। प्रकृतितत्त्वे शब्दगुणानामत्यन्तसूक्ष्मतेत्यन्तरुदितपदेन सूचितम्। मूले महतोऽहङ्कृतिस्तथेत्यन्तरुदितत्रिभेदगहनात्मकं भवेदित्यर्थः। ननु कस्तर्हि महदहङ्कारयोर्भेद इत्यत आह—अत्रेत्यादि। सर्वजगदाश्रयभूत इति। तदभावे जगतः प्रलयदशैव स्यादित्यर्थः। ईक्षणादिशब्दार्थ इति। 'स ईक्षत' 'स तपोऽतप्यत'इत्यादिप्रसिद्धिवक्ता। कस्येदमीक्षणमित्यर्थात् तदध्यक्षस्येश्वरस्येति ज्ञेयम्। इहेक्षणं वृत्तिरेव। तथा तद्वतो महतो ग्रहणमित्यवबोद्धव्यम्। तदभिमान इत्यहङ्कृतिशब्दत एवैतत्सिद्धिरिति भावः॥ ४५

मूले भूतादिकेत्यत्र भूतादिकानां भेदानां क्रमो यस्मिन्निति समासः। क्रमशब्देनैतदुक्तम्। पूर्वं भूतादिकादहङ्कारात् शब्दतन्मात्रादीनां सर्ग इति। अत एव वक्ष्यति—तैजसवैकारिकाहङ्कारयोर्भूतानुगतयोरिति। भूतादिकतैजसवैकारिकभेदक्रमादिति क्वचित्पाठः। कालप्रेरितयेति। शक्तेर्नियन्त्रेश्वराख्येन परकालेनापरकालान्वितेन प्रेरितयेत्यर्थः। एतदभिप्रायेणाह—कालो द्विविध इति। गुणघोषयुजेति। सत्त्वादिभिः सूक्ष्मस्थूलभूतानां शान्तघोरमूढादिवैचित्र्ययोगः। घोषेण तु निजनिजवाचकसंवलितत्वम्। यद्वा शब्दसृष्टिमात्रविषयमेवैतत्। प्रागुक्तबैन्दवशब्दतत्त्वस्य विवर्तो विकृतिस्थूलीभावोऽयं शब्दतन्मात्रसर्ग इति। अत एवाह—पूर्वोक्तो रवः शब्दब्रह्मेतीति। शक्त्येत्युपलक्षितादिति शेषः। सर्वत्र स्वकीयकारणजातविशिष्टादेव कार्यात् कार्यान्तरोत्पत्तिरित्यप्यनेन सूचितम्।

शब्दाद्व्योमेत्यत्र धराद्या भूताः क्रमेण गुणोनाः स्युरित्युपस्कारेण सम्बन्धः। स्युरित्युत्पत्त्यभिप्रायम्। तदाह—धराद्या भूता उत्पन्ना इति। स्पर्शतस्तेन

वायुरित्यत्र शब्दादित्यनुषङ्गः। शब्दादुत्पन्नः स्पर्शस्तेन शब्देनान्विताद्वायुरुत्पन्न इति तदर्थः। एवं ताभ्यां रूपादग्निरित्यादिष्वपि द्रष्टव्यम्। क्रमेण गुणोना इति। गन्धरसरूपस्पर्शशब्दैः पञ्चगुणा भूमिर्गन्धं विना चतुर्गुणा आप इत्येवं प्रकारोऽभिप्रेतः। शब्दादीनामेवेति। पञ्चीकरणाभ्युपगमादस्मिन् क्रमेऽहङ्काराभ्युपगमे भेदोऽनेनाभिहितः। शब्दस्यैव काठिन्यमाकाशः शब्दान्वितस्य स्पर्शस्य काठिन्यं वायुरित्यादि ज्ञेयम् ॥ ४६।४७ ॥

खमपि सुषिरचिह्नमित्यादि भूतानां स्वरूपकथनमेव न तु लक्षणाभिधानम्। स्वरूपकथनं चेह प्रकृतमेवेति दर्शयति—त्रिभेदगहनात्मकमित्यादिना। सुषिर-चिह्नमसाधारणं स्वरूपात्मकं चिह्नं यस्येति समासः। एवमितरेऽपि स्वरूपपरतया व्याख्येयाः। रसवदिति। रस इह द्रवः। न्यासप्रयोगादिशेषतयैवेति। न्यासो निजतत्त्वन्यासो वर्णतत्त्वन्यासश्च। तत्र भूतमन्त्रन्यासे तेषामेवं प्रतिपत्तिः स्यादिति कदाचित्तन्मन्त्रेषु तदनुषङ्गः। यथा ॐ आकाशमण्डलसुषिराकाराय सितवर्णाय सदाशिवाधिष्ठिताय नम इत्यादि।

मन्त्रदहङ्कारादीनां तु वृत्तमेव मण्डलम्। श्रोत्रादीनां त्वणुमात्रमिति ज्ञेयम्। प्रयोगं तु वक्ष्यति—एतदम्बं पार्थिवमण्डलगतं स्तम्भन इत्यादि। आदिशब्देन भूतयोगो भूतसंहारसर्गावित्यादिग्रहणम्। यदुक्तं—मण्डलबीजाधिष्ठातृसहिता-मिति। सितेत्यादिनेति। वर्णानामाकारविशेषणत्वमिति सूचितम्। सितमा-काशमण्डलम्। असितः श्यामः। श्वेतरक्तस्तु पाटलः ॥ ४८ ॥

स्वस्तिकं कोणत्रययात्मिति सम्बन्धः। शेषेण स्वस्तिकलक्षणमुक्तम्। ज्वाला-चेयं भवति। यदुक्तं—दहनहेतियुतं त्रिकोणमिति। मूले अञ्जोपेतार्धेन्दुमदित्य-स्यायमर्थः। मध्ये योऽभयकोणयोर्वाम्बुजयुतार्धचन्द्राकारमिति। विन्दुविनिर्गता इति। शब्दान्विताहङ्कारात्शब्दादितन्मात्रोत्पत्तिरित्युक्तप्रकृतितया तदुत्पन्ना इत्यर्थः। निर्गतपदेन व्यातन्वादियोगोऽपि तासां स्थापितः ॥ ४९ ॥

प्रयोगाद्यर्थमेवेति। न्यासप्रयोगादिशेषतयेत्यर्थः। भूतन्यासे कृते न्यासः मण्डलबीजाधिष्ठातृसहितानित्यादिषु प्रयोगः। आदिशब्देनोत्पत्तिक आभिः सकलीकरणमित्यादिकमुक्तम्। नादकलादिभूता इत्यस्यायमर्थः। नाद-बिन्द्वादिभूतकलारूपेण भूता विस्तृता इमास्तासां प्रकृतय इति। सर्गक्रमाभि-प्रायेण नादादिग्रहणम्।

पर्यायान्तरमाह—तासामित्यादिना। स्थूलवाचकात्मिति। सूक्ष्मो वाचकः शब्दानुगतशब्दतत्त्वमेव। यथा नादबिन्द्वादयः। अथवा ऐ औ ल ई आ

वाच्यवाचकद्वंश + + य एक एव सर्वः पदार्थ इत्यभिप्रायेणांशग्रहणम्। यद्वक्ष्यति—अभिन्नो रवो वाचकांश इति। नादः कलादयश्चेति समासः। कशब्दस्य मूर्धवाचकत्वादूर्ध्वार्थत्वम्। लादीनामिति। समस्तानामिति भावः। त्रिधा योज्यमित्येकशेषप्रक्रिययेति भावः। कशब्देनेवेति। कमनुस्वारः। तद्योगिनोऽपि कशब्देन गृह्यन्ते। तस्य च नादकशब्देनावयवैकशेषः स्यादिति भावः। नादकलादिशब्दस्य भूतशब्देन योजनं तु वक्ष्यति—तेभ्यो भूता इत्यादि। तन्मात्राभिमानिबीजोदार इति। तन्मात्राभिमानिनीनामासां शान्त्यतीतादीनामित्यर्थः। तासां स्थूलवाचकांशमिति युक्तम्। तन्मात्राणामप्येतान्येव बीजानि।

अपञ्चीकृतबीजोदार इत्याकाशमात्रादीन्यपञ्चीकृतभूतानि तदभिमानिनीनामप्येतान्येव बीजानि। लादीनां सर्वेषामिति व्यस्तानामित्यर्थः। लादय आदयश्चेत्यवयवैकशेषः। ल आदिर्यस्येति सिद्धवर्णातिरिक्तस्यैव लभ्यत्वादिह इकारसिद्धिरिति बोद्धव्यम्। ननु नादकलाग्रहणेनैवैतत्सिद्धमिति नेत्याह—नादशब्दोक्तस्येति। सर्वसम्बन्धादिति। लादीनां सर्वेषामिति विवृतमेतदिति भावः। ह्रां ह्रीमित्यादिसर्वेषु हकारयोगः कारणान्वयादिति बोद्धव्यम्। यद्वा शब्दाद्व्योमेत्येवमुक्तान्येवापञ्चीकृतानि विवक्ष्यन्ते। ततश्च क्रमद्वयपक्षेऽप्येतान्येव बीजानि भवन्ति। पञ्चीकृतबीजादीनीति। परस्परयोगेन विकृतानि भूतानि पञ्चीकृतानि। नादकलाश्च लादिश्चादिश्चेत्यवयवैकशेषः। तेभ्यो भूता इति। स्ववाचकतो निष्पन्नत्ता। सा च तदभिन्नस्वभावत्वात्तद्रूपेणाभिव्यक्तिरेव। तदाह—तदात्मतयाभिव्यक्त इति। क्व पुनरेषां विनियोग इति। उच्यते। यद्वक्ष्यति—मध्ये पञ्चीकृतभूतबीजं लिखित्वेति। तथा च पञ्चीकृतभूतबीजानि मूर्धादिषु न्यसन्नित्यादि। मण्डलबीजाधिष्ठातृसहितानिति चोक्तमिति ॥ ५० ॥

पुटयोरुभयोरित्यत्र नस उभयोः पुटयोरित्यन्वयः। नस इति नासिकायाः। दण्डसंस्थेति। मध्यगतदण्डसङ्घट्टनेनोद्भूतो वायुः पृथिव्युदयं सूचयतीत्यभिप्रायः। एवं तोयादीनामपि प्रतिपत्तव्यम्। तोयमध इत्युभयोः पुटयोरिति सर्वत्र योज्यते। तन्नूद्धवेयमिति। कालोऽवाप्यस्तीति सूचितम्। वक्ष्यति च—योगाद्यर्थमेवेति।

तदुक्तं—वश्यस्तम्भनयोर्भूमेरपां शान्तिकपौष्टिके।
मारणे मोहने चाग्नेरुदयो देहकालयोः॥
उच्चाटोच्चाटयोर्वायोः शान्तिके निर्विषीकृतौ।
आकाशस्यैवमन्यानि स्थानान्येषां प्रकल्पयेत्॥ इति

आदिशब्देन कार्यारम्भे फलसिद्ध्यादिपरिज्ञानमप्येवं कार्यमित्याद्यपि सूचितम् ॥ ५१

प्रासङ्गिकमिति पूर्वत्र सम्बध्यते। सर्गक्रमेऽनुपयोगात् प्रासङ्गिकत्वम्। वर्णाद्यभिधानेऽपि समानमेतत्। व्योम्नि सदित्यस्यायमर्थः। व्योम्न्यन्तर्भागे क्वचिदेव वायुः तस्मिन्नन्तर्भागे क्वचिदेवाग्निरेवमापः पृथिवी च। पृथिव्यामप्यन्तर्भागे सर्वभूतानि एवमित्युत्पन्नानां स्थितिरिति। परतत्त्वे क्वचिदेव प्रकृतिरिति तावदुक्तम्—क्वचिदप्येति बिन्दुतामिति। प्रकृतावप्यन्तर्भागे क्वचिदेव महानेवमहङ्कार आकाशश्चेति द्रष्टव्यम्।

तदुक्तम्—ब्रह्माण्डं पार्थिवं ह्येतत्सर्वभूताश्रयोदरम्।
जलाद्यावरणैरेव सप्तभिर्बहिरावृतम्॥ इति।

पर्यायान्तरमाह—पञ्चीकरणमाहेति। व्योम्नीतरेषामंशावेशोऽत्रोक्तः। तत्सम्बन्ध इति। व्योम्नि यो वायोरंशस्तस्मिन्नित्यर्थः। एतत्प्रागपि तुल्यमेव प्रदर्शनार्थं चैतदिति दर्शयति—महति व्योमेत्यादि। न्यासाद्युपयोगित्वयेति। भूतसंहारसर्गादिग्रहणम्। व्याप्यस्यैव हि व्यापके संहारः सुप्रतिपादो भवति। यदुक्तं—पूर्वं पूर्वं वाच्यवाचकरूपमित्यादि ॥ ५२ ॥

भूतानुगतयोरिति। यथा स्पर्शस्य शब्दान्वितस्यैकं कार्यं वायुर्यथा चाकाशस्य वाय्वादिचतुरन्वितस्यैकं कार्यं स्थूलाकाशः तथा तैजसाहङ्कारस्य शब्दान्वितस्यैकं कार्यं श्रोत्रमित्याद्यवबोद्धव्यमित्यभिप्रायः। क्रमेणेति। तैजसाच्छ्रोत्रादीनां वैकारिकाद्वागादीनामित्यर्थः। क्वचित्पाठविपर्ययः।

तथा चोक्तम्—वैकारिकात्तु जातानि श्रोत्रं त्वक्चक्षुषी तथा।
जिह्वा घ्राणं च पञ्चैव तानि बुद्धीन्द्रियाणि हि॥ इति।

बुद्धेस्तत्तदर्थनिश्चयार्थानीन्द्रियाणि बुद्धीन्द्रियाणि प्राणस्य तत्तदर्थकरणार्थानि कर्मेन्द्रियाणीति भेदः। तन्मात्राणां शब्दस्पर्शाद्याख्यात एव श्रोत्राद्यर्थत्वं सिद्धमिति।

वागाद्यर्थानाह आचार्यो वचनादीनि इति। समनो बुद्धिरहङ्कारचित्तमपि कारणमिति। श्रोत्रादीनां बहिःकरणत्वादेतदन्तःकरणमर्याद् भवति। महत्तत्त्वांश एव मनश्चित्तमपि। यद्वा तैजसाहङ्कारकार्यमुभयमिति। केचिदुभयेन्द्रियाण्यपि वैकारिकाहङ्कारकार्याण्याहुरिति ॥ ५३।५४ ॥

भूमे भूतैश्चेन्द्रियार्थैरित्याकाशादीनि भूतानि श्रोत्रादीनि वागादीनि चेन्द्रियाणि शब्दादयो वचनादयश्च तदर्थाः। वचनादीनामपि ग्रहणादार्थचिकीर्षया ग्रहातः न तु नित्यः। ततयाग्निमथ्यादिषु वर्णतत्त्वार्थमेतत्। महागणपत्यादिषु महदहङ्कारम[illegible]ऽभिमुख्यादिषु त्वगादिधातुयोग इत्येवं सर्वमप्यवोद्धव्यम्।

तत्त्वपञ्चविंशतिकेति स्वार्थे कः। अभिप्रायान्तरमाह—तत्त्वपञ्चविंशतिकेत्यत्रेति। तत्त्वकल्पनाया इत्यस्या इति शेषः। कुत्सितत्वमिति। (नि)यताभ्युपगम एवमिति भावः। ध्यानन्दकेनेति। गायत्र्यादिषु वर्णतत्त्वापेक्षयायं सङ्घातः। तथाशब्देनापि पूर्ववदित्यवगमादिति भावः॥ ५५॥

मूले करणोपेतैरिति निल्यः सङ्घातः। मनोऽहङ्कारबुद्धिचित्तानि तु करणानि। चतुर्विंशतितत्त्वाभिप्रायमेवैतत्। अत्रापि सूक्ष्ममभिप्रायान्तरमाह—तत्त्वान्युक्तानीत्यादिना। इह चित्तशब्देन प्रकृतिर्विवक्षितव्येति भावः। सिद्धमर्थं दर्शयति—तत इति। गायत्र्यादिष्वेवमपि वर्णतत्त्वन्यासः स्यादित्याशयेन विकल्पः। केवलतत्त्वन्यासे लौमशादीन्येव तत्त्वानि स्युरिति। व्यवहारशैवतयेति। यथा तथा प्रकृतिभेदादिनो(ने)त्यादि। केषाञ्चिन्मन्त्राणामिति + + योग इह तत्त्वयोगः। अर्थात्सोऽपि तत्तन्मन्त्रोचितो योगावसरे कार्यं इति गम्यते। तत्र चैवं प्रयोगः। वर्णतत्त्वानि मूलाधाराद्याषोडशान्तं व्यवस्थितानि सङ्ख्या क्रमेण वर्णैः संहृत्यान्ततमासावयेदिति। आदिशब्देन देहशुद्ध्यादिग्रहणम्। करणोपेतैरव्यक्तमहदहङ्कृतिभूतानीत्यनयोरन्यतरेण देहं संहृत्य सृजेदिति। संहारन्यासेन प्राणायामसहितेन वा संहारः। तथा सर्गन्यासेन सर्ग इति। तत्र प्रणवेन परतत्त्वेन वा तत्त्वावस्थां विभाव्य प्रणवेन विचिकीर्षुर्वैनीभूतेद्भयं संभाव्य प्रकृतितत्त्वेन प्रकृतितत्त्वमुत्पाद्य पुनः प्रणवषट्केनेच्छादिसत्त्वादित्रयद्विकं पुनः प्रणवत्रयेण मायागच्छक्तिसदृगतापूर्वाभिव्यक्तिञ्च विधाय महदादितत्त्वमन्त्रैस्तत्तत्सर्गं विभाव्य पञ्चीकरणं भावयेत्। शैववैष्णवादिपाठेष्वपि समानमेतदिति॥ ५६॥ ५७॥

मूले सत्त्वं रज इति स विन्दुर्भवति त्रिधेति प्रागुद्दिष्टत्रिभेदाभिधानम्। तस्या इति परप्रकृतिग्रहणमित्याह—मूलकारणभूताया इति। नैवं विकृताया महदादेरेव वेति भावः। मूले तत्सम्बन्धादिति। गुणविकाराणां प्रागुक्तमहदाद्यखिलविकारेष्वेवान्तरविभागतयानुगतिकथनम्। तत्सम्बन्धस्तदन्वयः। भेदभिन्नतयैरिति। शान्तघोरमूढादिलक्षणैरनेकविधैरित्यर्थः। अभिप्रायान्तरमाह—तत्राखिगुणात्मकत्व इति॥ ५८॥

न्यासयोगविशेषांश्चेति। न्यासयोगान् वक्ष्यमाणन्यासानिति। प्रणवादिभिरिति। प्रणवग्रहणेनतुयोः श्रीशेजादीनां च ग्रहणम्। न्यासस्य पृथक्त्वे त्रैपुरगायत्र्यादीनामपि वंशगानिनां ग्रहणम्। कामनानुरूपेणेति। स्वेच्छयान्यतमकतिपयमन्त्रानुष्ठानमुक्तम्। यद्वा देववेदादितत्तदर्थवशीकरणं कामना तदनुसारेणेति। दर्शयन्निति प्रपञ्चयतीत्यथः सम्बन्धः। देवा ब्रह्मविष्णुरुद्राः

सूर्यवाय्वग्नयो वा। स्वरा अनुदात्तोदात्तस्वरिताः। मरुतः प्राणादयः आवहादयो वा। वैश्वानरा अग्नयो गार्हपत्यादयः। काला भूतादयः। शक्तय इच्छाद्या उत्साहप्रभुमन्त्रशक्तयो वा। प्रसिद्धा वेति विवरणम्। पिङ्गलेडासुषुम्ना वेत्यर्थः। अन्यच्चेति। त्रिदोषत्रिलिङ्गादिग्रहणम्। तत् संबध्येति। कारणतानुगम्येत्यर्थः। लोकानां स्थितय इति। सूर्योदयाद्यभावे विश्वक्षयः स्यादिति भावः। चरन्त्य-विरतमिति। प्रसिद्धमण्डलाकारेणोदयादिकमुक्तम्। सूर्येन्दुवैश्वानरा रजःसत्त्व-तमोऽभिमानिन इति। मण्डलत्रयोपेतमिति। अयमिह प्रयोगः। अं सूर्य-मण्डलाय नम इति नाभिपद्मे विन्यस्य ब्रह्मवेदानुदात्तप्राणभूर्लोकगार्हपत्य-भूतेच्छाधर्मपिङ्गलावातानप्यन्यतमकतिपयसमस्ततया तत्र विन्यस्य संपूज्य मूलाधारोत्थितचिदग्निशिखया सहोत्तरोत्तरसंहारक्रमेण षोडशान्तस्थानन्दामृत-मण्डलान्तरावेश्याऽमृतमास्वादयेदिति। चरन्तीति। चरगतिभक्षणयोरिति धातुः। परमानन्दमिति। यदुक्तं—सां षोडशान्तस्थितममृतमयमिति ॥ ५८ ॥

* एवं तावदग्निसूर्यादिदेवताविषये तत्त्वान्युक्तानि। इदानीं शिवविष्ण्वादि-विषये तत्त्वानि वक्तुमारभते—ननु सर्वमन्त्रसमानत्वेनेति। नाग्निसूर्यादि-मन्त्रप्राधान्येनेति भावः। छादनविधानादियान् प्रश्नः संभवति। सत्यमुक्ता-नीति च वक्तुर्वचनं शृणिवति च। चिन्मात्रज्योतिःशब्दाभ्यामिति। चिन्मात्र-मधिष्ठानम्। तदेव स्वपरावभासकतया ज्योतिः साक्षी भवति। अनाहतत्व-मव्याहतिरसङ्गः। अकारलक्षितार्थाविति। सर्वस्वरतत्त्वात्मरूपोऽकारो बीजमुक्तः। चिन्मात्रं बीजरूपमाहतशिवः। तस्य चिद्रूपावच्छिन्नत्वादाहतत्वम्। कथ्येत इति सर्वत्रानुषङ्गः। एतच्छुद्धतत्त्वपञ्चकमिति शेष इति शेषः। अत्रैवं मन्त्रप्रयोगः। अं अनाहतशिवाय नमः अं अनाहतशक्त्यै नमः। अं आहतशिवाय अं आहत-शक्त्यै इत्यादि। इत्येवेत्यचिन्मात्रशक्तीच्छाज्ञानक्रियालक्षणत्वन्तु समानमिति भावः। अत्र प्रथमं प्रणवेन परपुरुषतत्त्वमपि ग्राह्यम्। योयरावलात्मेति। यथा ओं परमेष्ठ्यात्मने वासुदेवाय नम इत्यादि। स्वरूपाच्छादनविक्षेपात्मक-मिति। स्वाधिष्ठानचिरात्मरूपस्याच्छादनमर्थान्तरप्रत्ययग्राह्याः स्वभावो यथा शुक्तिकायामिदं रजतमितीति भावः। ननु शुद्धपञ्चकेऽपि समानमेतदिति नेत्याह—शुद्धपञ्चके त्विति। कुतो विशेष इति भावः। तत्र हेतुमाह—तस्येश्वर-रूपत्वादिविद्यात्वेनेति। विद्या चिन्मात्ररूपस्वभावः तद्योगत ईश्वररूपाण्येता-नीत्यर्थः। चिन्मात्रस्याचिद्विषयत्वमिह विशेष इतीश्वरपदयोगेन सूचितम्।

: ननु मायादीनामपि नियन्तात्मेति। सत्यम्। किन्तु जीवविदेयानधिष्ठा-

मभिप्रायेणाह—मायादिकं त्विति। नन्वेकमनेकशक्तियोगाद्द्वैतविरोध इत्यत्राह—एकैवेति। अन्तर्मुखत्वं द्वैतास्फूर्तिः स्वाधिष्ठानचिद्रूपनिष्ठत्वम्। विकासतारतम्याच्च विद्यादितत्त्वोपपत्तिः। बहिर्मुखत्वं चिदाभासनिष्ठत्वम्। सङ्कोचतारतम्याच्च मायादितत्त्वसंभव इति। तदुपहित इति मायादिग्रहणम्। तेषामिति शैवानाम्। वैष्णवेऽपि यथार्हमेतत्प्रतिपत्तव्यम्। मायाविशेष इति। जाते सतीति शेषः। ईश्वरेच्छैवेति। शिवचिदधिष्ठानत्वमस्या उक्तम्। अस्य च सप्तकस्येति। शुद्धाशुद्धस्येति भावः। जीवतत्त्व एवेति। तत्त्वं तावत्तदेव व्यपदेशमात्र एव तु भेद इति भावः। अन्तर्भूतमिति यदुक्तं तदुपहित एव जीव इति। पशोरिति। मायादीनां पाशत्वात् पुरुष एव पशुरभ्युपेयते। सुखदुःखमोहलक्षणमिति। सत्त्वादिगुणयोगादिति भावः।

ननु सत्त्वाद्युत्पत्त्यनन्तरं मायातत्त्वस्याद्युत्पत्तिः पूर्वमुक्तेति। सत्यम्। किन्तु शैवमार्गे प्रकृतितत्त्वेऽपि शुद्धतरसत्त्वादियोगेऽपि तथा न व्यवहार इति भेदः। प्राणतत्त्वेनैवेति। परपुरुषस्य जीवत्वविवक्षायां प्रकृतिरपि प्राणो व्यपदिश्यते। जीवनस्य प्राणधारणरूपत्वादिति बोद्धव्यम्। प्रकृतेः सूत्रात्मत्वमपि प्राणस्य सूचितम्। शैवे तु + + + बिन्दोस्तस्माद्भिद्यमानादितीति। कालेन भिद्यमानमित्यादि शैवे वैष्णवेऽपि समानमिति भावः। बिन्दुः शिव इति। परीऽनाहतमिव उक्तः। स चार्धाच्छुद्धविद्यापर्यन्त इत्याह—तस्मादिति। भिद्यमानात् परिणम्यमानात्। कथं परिणाम इत्येवमुक्तेन प्रकारेण। सोऽपि कथमिति मायादिरूपेणायं परिणाम इति।

अभिन्नो रम इति। मायाद्यर्थाविभक्तः सन्नित्यर्थः। अव्यक्तात्मक इत्यव्यक्तं प्रकृतिरित्याह—प्रकृतितत्त्वात्मक इति। वैष्णवे तु न मायादिरूपेण परिणामोऽस्तीत्येव भेदः। सर्वत्रेति। शैवे वैष्णवेऽपीति। अथ शैवेऽवान्तरभेद एव शास्त्रमिति शैवानन्तरं शाक्ततत्त्वाभिधानमित्याह—निवृत्तिसंज्ञा चेत्यत्रेति। कथमेतदिह सूचितमित्यत आह—स्युरिति। त्रयोदशेत्युपस्कारः। तत्त्वादिमूलाविति। शिखादयो बिन्दुकलानिरोधिकाः। नादादयश्च नादान्तशक्त्यादयः। उन्मन्यादीनां स्वरूपं गायत्रीपटले वक्ष्यति—पूर्णसंविदात्मना स्थितस्य प्रणवस्येत्यादि ॥ ०

इदानीमेव सर्गः समुत्पन्न इत्यमुं वादं निरस्यति—पर्यस्टैरिति। कार्यस्येत्यवगमसाधनत्वं विवक्ष्योक्तम्। यतः प्रपञ्चस्थितस्य समुत्पन्नसर्गस्यानुपपत्तिः कृतः। तदिति चोपस्कारः। प्रधानवच्छिन्नं देवतातत्त्वम्। इत्थं चिरमिति। चिरप्रतीतौ श्रोत्रनयोः प्रयोजनवाच्ययोरेव सर्गः समुत्पन्न इत्यत्र

सम्बन्धः। तस्मादिति चार्थादध्याहारः। तदाह—तस्मात्सृष्टिरर्थवतीति।

अथवेति। एष सर्ग एव समुत्पन्न इति सम्बध्यते। एष इति प्रत्यक्षसिद्धस्यानुवादः। स एवेति। तस्य परोक्षभूतपरात्मरूपतया विधानम्। सृजतीति सर्गपदं कर्तरि व्याख्यातम्। किमिहोक्तं भवतीत्याह—योऽसावित्यादि। कुत इति। कथमेतद्गम्यत इति भावः। सम्प्रकाशत इति च सत्तास्फुर्ती परमात्मलक्षणतयोक्ते। किमितीति। किं प्रयोजनमभिसन्धायेत्यर्थः। तत्साक्षितयेत्यर्थादध्याहारः।

एतदेव पद्यमिति। शैवतत्त्वावगतिपूर्विकैव त्रैपुरतत्त्वावगतिरितीदानीं तदारम्भः। यत्रैवमुत्पन्न एष सर्ग इत्यनुवादः। एष इति प्रकृतशैवतत्त्वपरामर्शः। तदाहेत्थं समुत्पन्न इति। विश्वं प्रतीयत इति तत्रापूर्वविधानम्। विश्वपदं विवृणोति—प्रमेयप्रमाणेति। प्रतीयत इति संग्रहसमीक्षायां स्मृतौ चेति शेषः। तत्र श्रुतिमाह—प्रमेति। त्रैपुरमन्त्रानुष्ठानमपि वैदिकमेवेत्यपीह सूचितम्। वक्ष्यति च—सत्संप्रदायादिति। शैवतत्त्वेऽपि कियत्प्रमेयमात्मतत्त्वमित्याद्यपेक्षायामाह—तत्रेत्यादि। मायान्तमिति पृथिव्यादिमायान्तप्रमेयरूपमिति। प्रमातृशिवतत्त्वकल्पितत्वात्तावारोपितत्वात्। तदुक्तं—युष्माकं विषयवत्प्रकृतिकार्यत्वेन तस्यां कल्पितत्वादिति। वेद्यस्येति। साक्षितया प्रतीतियोग्यतोक्ता। प्रतीतौ चेत्यर्थात् साक्षिणि सतीति लभ्यते। तदाह—साक्षिणि सतीति। स परमशिवोऽवगम्यत इत्यत्र संबन्धः। यतः प्रपञ्चस्त्वित्यत्र भवतीति शेषः। प्रपञ्चत्रायमुक्तः शैवतत्त्ववर्गत्रयात्मकतत्त्वत्रयरूप इत्यभिप्रायेणाह—यस्मादिति। पाद्येन त्वर्थादधिष्ठानमपि सम्पद्यते। किमात्मतयावगम्यत इत्यत उक्तं—सर्वतत्त्वरूप इति। मन्त्रकृमिस्तु वक्ष्यते—इन्द्रे चात्मतत्त्वेऽर्थे इत्यादि। इक्षेत्वादिष्वप्येतदिष्यते। प्रासादेऽपि देहोत्पत्तेरकथितत्वादर्थस्य मध्यमान्तत्वाद्वा शब्दसृष्टिमित्यस्यैवैतद्विशेषणम् ॥ ६० ॥

ननु पश्यन्त्यन्त एव शब्दसर्ग उक्तः बिन्दोस्तस्मात् भिद्यमानादिति। उच्यते। गुणघोषयुजेति मध्यमान्तस्यास्य शब्दस्य ग्रहणम्। तदन्वयविधानाच्च भूतेन्द्रियेष्वपि तदनुगतेः स्पष्टा मध्यमापोह्योक्तैवेति। नन्विह कियन्मध्यमापर्व वैखरीपर्व चेति जिज्ञासायां स्पष्टं शब्दपर्वक्रममुपदिशति—सप्तेत्यादिना। पराद्यावाक्सदर्थरूपिणीति तत्त्वसंज्ञा विशेष्यते। यदुक्तं—तत्त्वस्य पारमार्थिकस्य षट्कवेत्यादि। प्रकृतितत्त्वान्तमिति। विचिकीर्षाघनीभावेच्छाप्रसाराद्यवान्तरदशायोगादेयसुक्ष्म। यद्वा शैववैष्णवयोरागतशिववायुदेव्यादिप्रकृतिप्राणान्तग्रहणार्थमेतत्। इन्द्रियान्तमिति। मनदृक्चारतन्मात्रोभवेन्द्रियार्थमयमित्यर्थः। पञ्चोक्तमिति।

समष्टिव्यष्टिरूपं गृह्यते इति। मूले तदुद्देश इत्यत्र उद्देश उपदेशः। नासौ स्वाकारेण किन्तु स्वकार्याकारेणेत्याह—तस्य क्रमेणेति। याथात्म्याभिधानमुपदेशः। प्रवर्त्यत इति। महता प्रकरणेन क्रियत इत्यर्थः। बैन्दवतत्त्वरूपशब्दब्रह्मणोऽपीति। यदुक्तं—बिन्दोस्तत्त्वाङ्गियमानादिति। याथात्म्योपदेशनमकृत्वेति। तद्धि तावत्कर्तव्यं प्रथमप्राप्तत्वात् साररूपत्वाच्चेति भावः। मूलेऽतः परमिति शब्दब्रह्मणोऽप्युत्तरं तत्त्वमुक्तम्। आत्मा स्वसंवेद्यत्वेनेत्यत्रात्मेति साक्षिणो ग्रहणम्। स्वरूपसंवेद्यत्वेनेत्यनन्यगोचरत्वेनेत्यर्थः॥ ६१॥

सूक्ष्मो व्यापीति सामान्यवैखर्यात्मकाकारग्रहणम्। सूक्ष्मतया व्यापित्वं हि बृहत्त्वम्। तदेव च ब्रह्मत्वम्। तत्तावदिहास्तीति चाभिप्रायः। शब्दावगम्यमिति सप्तमीसमासः। तत्र कैयामर्थो लभ्यत इत्याह—शब्दोच्चारणकाल इति। अर्थशब्द इह पदार्थवचनः। तदाह—विन्द्वात्मकमिति। बुधास्तत्त्वमिश्चाताः। इह तावन्मुख्यतया शब्दत्वं ब्रह्मत्वं चैवितव्यम्। तदुभयं च तत्र नास्तीति दर्शयन् विवृणोति—इतरस्येति। शब्दे हि प्रकाशकांशो रहस्यमुपनिषद्भूतं भवति तच्च स्थूलस्य रवस्यास्ति। ब्रह्मत्वं च निरतिशयसूक्ष्मतया व्यापित्वं तदपि नास्तीत्यर्थः॥ ६२॥

सर्वत्र संस्थूत इति। संस्थूतिरान्तरतया व्याप्तिः। कारणत्वादिति। बैन्दवं तत्त्वमेतदिति युक्तमिति भावः। सामान्यवैखरीरूपस्य न कारणत्वम्। विशेषावधारणार्थं इति। त्वदुक्तशब्दादयमिह विशेष इति प्रतिपादनार्थं इत्यर्थः। सामान्यवैखर्यास्तु कार्यत्वात् सर्वत्र संस्थूतिर्न स्यादिति भावः। अत इत्यनेनैतद्दर्शितम्। यस्मात् स सर्वत्र संस्थूतस्तस्मात्स एव देहेषु यावदर्थविस्तृत आविर्भवति। तदभावात्तु नैवं सामान्यवैखरीरूपो रव इति। अत्र यावदर्थं विस्तृत इति ब्रह्मत्वं साधितम्। आविर्भवति प्रकाशत इति प्रकाशकत्वमपि विवेकः। मूले भूताकार इति पञ्चीकृतभूतानि लोकाद्याकाराण्युक्तानि। सङ्कल्पविकल्पनिश्चयविमर्शनात्मनेति विमर्शरूपेणाविर्भावः। विमर्शश्च मनोबुद्ध्यादिधर्मतया सङ्कल्पादिलक्षण इति भावः। सङ्कल्पादिज्ञानभेदो विमर्शस्तु शब्दस्वभाव इत्येवमभिधानमिति॥ ६३॥

तस्याविर्भावप्रकारप्रदर्शनार्थमिति। तस्याविर्भावप्रकार एव तावदिदानीं दर्शयितव्यः। यद्वक्ष्यति—निर्धारितमर्थमेपेत्यादि। मूलाधारात् प्रथममुदित इत्यादि। अव्यक्तं प्रलपतीत्यादि च। स च मूलाधारादिप्रतिपादनसापेक्षतया देहोत्पत्तिप्रकारेऽपि दर्शित एव सुप्रतिपदः स्यादित्यभिप्रायः। किञ्च पर-

देवतायाः स्वाविद्ययैव देहित्वमित्यपि दर्शयितव्यम्। यतो वक्ष्यत्याचार्यः—क्रमद्वयी परं ज्योतिष्कला चैतन्यतामियादिति। तथा—बहुना किं परं पुंस इत्यादि। तदनुक्तौ तु—अथ व्यवस्थिते त्वेवमस्य शक्तित्वमित्यत इत्याद्यनुपपत्तिः स्यादिति। किञ्च स्थावरादिदेहेष्वपि स्याच्छब्दब्रह्माभिव्यक्तिरिति सर्वजातिकथनम्। परदेवतास्वरूपानधिगमे पर्यायेण सर्वजात्यापत्तिरिति। वैराग्योत्पादनार्थं च गर्भावस्थाकथनमप्येतदर्थम् वक्ष्यति च—उक्तमपि गर्भवासमित्यादि इति।

मूले कालसुधायामिति ईश्वरस्याशेषकार्यनिष्ठतया प्रेरणमुक्तम्। गुणान्तःकरणात्मनीति समष्टिव्यष्टिग्रहणम्। सर्वतत्त्वात्मकत्वोपलक्षणार्थमिति समष्टितत्त्वानां सर्वेषां ग्रहणम्। व्यष्टितत्त्वानां तु लिङ्गदेहान्तानामिति ज्ञेयम्। सत्यामिति चोपस्कारः। यद्वा देहाधिकरणे सप्तमी ॥ ६४॥६५॥६६ ॥

मूलेऽम्बुयोनीति। योनिर्भूमिः। अदर्शनादिति च्छेदः। स्वेदजोत्पत्तेरिति च शेषः। आपः प्रधानं येष्विति समासः। पञ्चस्वपि भूतकार्येषु स्वेदो भेदः + + + स्त्रीवशीककारिणो। क्षणभङ्गुराः स्वल्पकालेनैव विनश्वराः। शुक्लशोणितसंपुटादित्यर्थाद्गवादिमिथुनसंप्रयोगजादिति लभ्यते। कालेन भिन्नादिति। कालोऽपि द्विविध एव। प्रक्रमिष्यतीति सप्रयत्नमुक्तम्। संभावनया प्रायेणैवमिति सूचितम्। नयोभेदाः पक्षिभेदाः। मूले ग्राम्यातः क्रियातो या स्रुतिस्ततः संभवो यस्येति समासः। पुंस्त्रियोः संप्रयोगो ग्राम्यक्रिया। स्रुतिः तदा शुक्लशोणितयोः स्रवणम्। सर्वतत्त्वानामिति। पुरुषतत्त्वाभिप्रायम्। यद्वा शैववैष्णवादितत्त्वाभिप्रायम् ॥ ६७॥६८॥६९॥७० ॥

मूले स्वस्थानतश्च्युतादित्यादि जननप्रकाराभिधानम्। स्वस्थानतश्च्युतादिति ग्राम्यक्रियायामिति शेषः। शुक्लस्य स्वं स्थानं पुंसि शुक्लादयः। शुक्लाद्विन्दुमिति यावति तदाविष्टजीववस्तुव्याप्तिस्तावतो ग्रहणम्। आदायेति योन्यन्तराविष्टलिङ्गात्वादिति भावः। मारुत इति स्त्रीगतो गर्भोचितो वायुः। शुक्लशोणितयोः प्रभवादिभेदाद्वायुभेदः। आर्तवं स्त्रिया रक्ताशयगतं शोणितम्। परमं बीजमिति शरीरपरिणामोचितं बिन्दुमित्यर्थः। अस्याश्चेति ग्राम्यक्रियायाः प्रकृतत्वात् स्त्रिया इति गम्यते। मूलत इति रक्ताशयप्रदेशादेव न तु योनावपि शुक्लच्युतिप्रदेशादिति भावः। यदेत्ययं कालो यदा गर्भाशयं प्रविशति तदा गर्भाशयं नेष्यतीत्येवमुक्तो गृह्यते। नेष्यतीति संमिश्यमाणस्य गर्भाशयप्रवेशः सूचितः। अथ संमिश्रयेन्मरुदित्यपर एव गर्भोचितो वायुः ॥ ७१॥७२ ॥

मायेयं नाम योपोत्थमिति सत्वमिति संबध्यते। त्वगादीनां स्वदेहत्वेन

स्वात्मतयाभिमाने मायैव प्रधानं निमित्तमिति तत्कारणस्य रक्तस्य मायीयत्वम्। मज्जादीनामेवमभिधाने कर्मैव प्रधानं निमित्तमिति तत्कारणस्य शुक्लस्य कार्मत्वम्। तयोरुभयोरप्येवमभिधाने स्वरूपस्य परिच्छिन्नत्वमेव प्रधानं निमित्तमिति तदैक्यस्याणवत्वम्। नामपदेनागमप्रसिद्धिरुक्ता। यद्वा प्रकृतिरेव स्त्री। यदुक्तम्—अङ्गनासु विशिष्यत इति। सैव संप्रयुयुक्षायां माया भवति। तदुत्थत्वान्मायीयम्। पुरुष एव च पुमान् सोऽपि संप्रयुयुक्षायां कर्तृतया भोक्तृतया च कर्ममयः तदुत्थत्वात् कार्मकम्। यस्तु जनिष्यते स प्रागवस्थायां परपुरुषे लीनः तत्रस्थां दशायामविद्योद्बोधादत्यन्तपरिच्छिन्नत्वेनाणुरिति। तत्प्रयुक्तत्वात् तदुभययोगस्याणवत्वमिति। अभिप्रायान्तरमाह—योषोत्थं रक्तमित्यादिना। फलद्वारेण मायीयत्वादिकमुक्तमिति भेदः। अनुभयस्याणुत्वहेतुत्वादिति। यो मायादिलक्षणं स्वोपायमनुमेते सोऽनुभयी जनिष्यमाणो जीवः। तस्याणुत्वप्रतीतिः शरीरनिबन्धनेति हेतुरुक्तः। मायीयत्वादिप्रतिपादनस्य वैराग्यार्थत्वात् तदुचिततया शुक्लादीनां मलव्यपदेशः ॥७१॥

मूले स्वस्वरूपाणीत्यादिरित्येतदन्तं वाक्यम्। सूक्ष्माणीत्येतच्च तत्कालविशेषणम्। सर्वेषां सर्वोपाधित्वमिति। सर्वेषामपि तत्त्वानां सर्वेऽपि स्थावरादिचतुर्विधा उपाधयो न कतिपयतत्त्वानामेव किन्तु जरायुजे देहे सर्वेषामपि समभिव्यक्तिर्न त्वेवमितरेषु देहेष्वित्येतदुक्तं भवतीत्यर्थः। लब्धहस्तीनीत्येतद्युक्तिं व्रजन्तीत्यस्य विवरणम्। चतुर्विंशतत्त्वसंयुक्तदेहवानिति तत्त्वानां तत्र सत्तामात्रमुक्तमिति भेदः। दशेन्द्रियगोलकाद्युत्पत्तौ स्फुटो हस्तिलाभः स्यात्। वक्ष्यति च—षड्द्वारेण कुम्भेनेत्यादि। ततस्तद्गर्भमारुतः संक्षोभ्य संवर्धयतीति वाक्यम्। गर्भमारुतः स्त्रिया गर्भाशयगतो वायुः। संक्षोभणं विलोडनम्। संवर्धयतीत्यामवर्त तद्व्यापार उक्तः। वर्धनसाधनं तु मातृभुक्तरसात्मवदित्येतद् भवति। ना स्यादिति नृशब्दस्य प्रथमैकवचनम्। पुमानित्यर्थः। स्वगतैरिति। तस्मिन् मिलिते मने तदीयजीवस्य देहमात्रे युक्तिमात्र व्रजन्तीत्युक्तनयेन विद्यमानैरित्यर्थः। क्लेदनं क्वाथनं च सान्द्रीभावकिट्टादिविक्रियानिबन्धनम्। तदङ्गैव सान्द्रीभूतं परेऽहनि विजृम्भत इति मूलान्वयः। कथं विजृम्भत इति मातुरङ्गुष्ठमणिमात्रमपि बुद्बुदाकारमिति योज्यम्। मातुर्भुक्तरसात्मवदिति। भुक्तमोदनादि। तस्य रसः सारः। स एव तस्यात्मा स्वरूपमुपचयकरत्वात् तदुक्तमित्यर्थः ॥७४॥७५॥७६॥७७॥

मिलितादपीत्यत्र तदात्मनद्वयात्पूर्वं किंभूतं द्वयं पृथगेव समभूदित्यन्वयः। बीजयुग्ममिति रक्तशुक्लद्वयमुक्तम् ॥७८॥

ऊर्ध्वं तु नुन्नमिति। किञ्चिदिति शेषः। नोदनं प्रेरणम्। तत्र सुषुम्नाख्या नाडी संवृत्ता भवेदिति पुनर्योज्यम्। वृत्तेति वृत्ताकारत्वं बोध्यम्। अग्नीषोमात्मिकेति। मूलादाग्रं चिदग्निशिखाया अग्राद्यामूलं सोमामृतधारायाश्च नित्यसद्भावादेवमुक्तम्। प्रकृतिपुरुषाद्यात्मिका चेति। तत्र सोमाग्न्योः प्रकृतिपुरुषात्मकत्वम्। आदिशब्देन बिन्दुनादात्मिकेत्यादिग्रहणम् ॥ ७८ ॥

नाड्योर्द्वयमिति सम्बन्धः ॥ ८०॥८१ ॥

या वाममुष्कसम्बद्धेत्यादीडापिङ्गलयोर्गतिक्रमाभिधानं प्राणायामेऽनुसन्धानार्थम्। वाममुष्केतिच्छेद इति। यद्वा वाममुष्केतिच्छेदस्तदा दक्षिणामित्येव पदमित्येतदपि सूचितम्। तत्रेडापक्षे दक्षिणवृक्षसाख्यमांसप्राप्तिः। पिङ्गलापक्षे तु वामांसजवृन्तरप्राप्तिरिति विशेषः। दक्षिणमुष्कोत्थेतिच्छेद इति। यद्वा दक्षिणमुष्कोत्थेति छिद्यते तदा वामरन्ध्रगेत्येव पदं स्यात्। पूर्ववच्च विशेष इति ॥ ८२॥८३ ॥

मूले याः प्रोक्ता इति सप्ताग्न्या नाड्यो मता इत्येवमिति भावः। वामनेत्रजिह्वादक्षिणनेत्रं पायुर्दक्षिणवामश्रवणे प्रजननमित्यासामयमिति ज्ञेयम्। व्याप्य धात्वानाविति। नेत्रादिगोलकपर्यन्ततया व्यसेरिति भावः। विडङ्गिरिति ता एवं प्रोक्ता इति शेषः। काचिन्नाडीति तस्य देहमात्रस्य नाभ्यन्ततया बहिर्मुखी नाडी भवति। त्वगिन्द्रियनाडीयं शङ्खिनी विश्वोदरी वा नामेति काचिदित्युक्तम्।

यया तत्पुष्टिमाप्नोतीति।

लक्षणाहरुन्मेषमुच्छ्वासेन च तदुपरमलक्षणरात्रिनिमेषं चानुसन्दध्यादित्येतदुक्तं भवति । योगनिष्ठानां तु श्वासोच्छ्वासयोरहोरात्रानुसन्धानं क्रियानिष्ठानां लग्नानि रात्रौ वारभ्भणीयस्य कर्मणः श्वास उच्छ्वासे च प्रवर्तमान आरम्भः । एवमयनद्वयमपि प्रतिपत्तव्यमिति । अपिशब्दोऽभ्युदयसमुच्चयार्थ इति । अत्र समीरणोऽपि समुदेतीत्यन्वयः । अग्निरिह चिदग्निः तस्य लक्ष्मयो द्वादशान्त इत्यवबोद्धव्यम् । चान्द्रोदयसमुच्चयार्थो वेति । अत्र मूलाधारेऽपीत्यन्वयः । बहिर्द्विषडङ्गुलेऽप्युदेतीत्यपिशब्दार्थः । मूलाधारे समुदेतीति । ततो यथायोगमिडापिङ्गलाभ्यां गच्छन्नासिकाविवरेणायतो बहिर्द्वादशाङ्गुलपरिमितोद्देशेऽस्तमेति पुनस्तत्रोदेति । ताभ्यामेवागच्छन् मूलाधारेऽस्तमेतीति तात्पर्यार्थः । इनः सूर्यः । इतररूपेणेतरैस्तरदिति । इन्दुरूपेणाधोऽपानहत्तौ रात्रिरित्यर्थः । सूर्यस्य मूलाधार उदयो बहिर्द्विषडङ्गुलेऽस्तमयः । सोमस्य तु विपरीत इति भावः । चिदग्न्युदयपक्षे षोडशान्तेऽमृतसोमोदयो मूलाधारेऽस्तमय इति ज्ञेयम् । मूले वामदक्षिणनाडीभ्यामित्यपरपूर्वपक्षयोरप्युपलक्षणं द्रष्टव्यम् ॥ ८२ ॥ ८३ ॥

चेतनाधातुरिति + + विरोधार्थेनेति । अत्र बहुधा विदुरपीत्यन्वयः । यद्यपि स स तथा तथा वेद तथापि तदनुपपन्नमिति तदभिप्रायः । तदाह—न हीति । यश्चेतनाधातोरपीति वाक्ययोऽभिप्रेतः । रेतःशोणितजमिति । ताम्बूलपूगचूर्णानां योगाद्राग इवेति भावः । तदाहारेणेति । मातुरभ्यवहार्यमन्नमनुप्राप्तस्तदभ्यवहारेण तदुदरगतः सन् तत्पाकजरसाविष्टः काचिन्नाडी बहिर्यन्त्रोत्युक्तरीत्या तद्रसेन सह तद्देहमात्रमाविशतीति भावः । केचित्कर्मफलं विदुरित्यत्र प्रागनुष्ठितपुत्रीयकर्मफलत्वं त्वपत्योत्पत्तेः सर्वपक्षेषु समानमेवेत्यभिप्रायेणार्थान्तरं दर्शयति—अपत्यार्थिनामिति । यथोक्तेति वैद्यशास्त्रग्रहणम् । आहारोऽभ्यवहारः । विहारोऽभ्यङ्गस्नानासनादिः । स्पृहाऽपत्यवाञ्छा । आदिशब्देनाभिमताकारपुत्रचिन्तादिकमुक्तम् । तदतिशये च तदीयदेहमाविश्य तद्देहमात्रमाविशतीत्यर्थः । परंधाम्नो व्याप्तिमिति । प्राक्तनकर्मणः परदेवतातत्त्वे पूर्वं लयावस्थितस्य विपाकसमये तदुचितदेहसंभविनि मातृगर्भे तत्कर्मवशात् तत्कर्मफलोपभोक्तृतयांशावच्छेदावेशसंभव इति भावः । व्याप्तिमिति । तस्य व्यापकत्वाद्यत्र यत्रोपभोग उचितस्तत्र तत्रांशावेशः स्यादिति सूचितम् । यद्वा व्याप्तिमात्रमेतदिति ।

तात्पर्यान्तरमाह—सर्वगस्येति । निसर्गतः स्वगतानां मनोबुद्धीन्द्रियादिशक्तीनामभिव्यक्तौ तत्तद्विषयकविभिन्नांशावच्छेदसंभव इत्यर्थः । कश्चित्

कर्मप्रकारश्च इत्यत्र दीपाद्दीपान्तरं यथेति दृष्टान्ते समस्तं दार्ष्टान्तिकं प्रतिबिम्बितमित्यभिप्रायेणाह—दीपादिति। कश्चिदेवं ब्रूत इत्येवंशब्देन कृत्स्नो मूलवाक्यार्थो गृह्यते। अत्र पितुरिति दीपस्थानीयमुक्तम्। तत्परं धामेति च दीपान्तरस्थानीयम्। तदर्थमाह—तस्य पितुरात्मेति। आत्मान्तरभूतः सदिति भावः। बीजस्कमिति चान्यस्थानीयम्। मारुतेन लिति दीपयितृस्थानीयमुक्तम्। तदा दीपस्य संक्रमसमुचितो यः संचोभस्तत्स्थानीयं देहात्मनेत्यादिनोक्तम्। शुक्रधातुत इति तु वर्तिस्थानीयमिति विभागः। शुक्रधातुत इति शुक्रधातुद्वारेण संक्रान्तमित्यर्थः। देहात्मना सञ्चलन्नथ मदनोद्रेकविलीनादिति संप्रयोगसमये पितुरेव देहाभिमानिजीवचैतन्येन संबध्य शुक्रधातोर्विलयः सक्तावातिशयप्राप्तिसमये संभवति। स च विलयो मैथुनव्यापारसिद्धमथनप्रकर्षतो भवत्यतीर्थः। + + अस्मिन् पक्षे जीवस्य नित्यत्वमनित्यत्वं वा स्यादिति ॥८४॥८५॥८६॥८७॥

कश्चित्त्वित्यत्र भौतिकव्याप्ते वपुषीति गर्भाशयगतं देहमात्रमुक्तम्। भौतिकग्रहणेन मनोबुद्ध्यादीनामिन्द्रियाणाञ्च भूतविकृतितया तदभ्युपगमः सूचितः। कुतश्चिद्देहेति यत्र कुत्र प्राक्तनं कर्मफलमुपभोगतः अर्थं नीतं तत एत्येत्यर्थः। अभिप्रायान्तरमाह—अनिमित्तमिवेति। न कुतश्चिदप्यागत्य अपि तु तत्रैव सहसाभिव्यज्येति भावः। जन्मकाल इति प्रसवसमय एव न निषेकादिसमयेष्वित्यर्थः॥ ८८

बहुना किमिति मतान्तरमप्येवंजातीयकं बहु वक्तुं शक्यते तेन किं स्यात् फलमित्यर्थः। परं पुंसः सान्निध्यात् प्रविजृम्भिता प्रकृतिरेवमापन्नत्वात् प्रवर्तत इति संबन्धः। चैतन्याभासोदय इति। चैतन्याभासस्य जीवचित्स्वरूपस्य परंज्योतिष्कलेति प्रागुक्तस्य प्राक्तनदेहापायसमये तस्मिन्नेव परपुंस्यभिन्नतया स्थितस्योदयो मायातत्त्वकृतकृतप्राणिकर्मविषयभेदेनेत्युक्तरीत्याभिव्यक्तिः। प्रचलं कर्मफलोपभोगावसाने देहचयो मरणम्। अयं भावः—नात्र गर्भदेहे तदात्मनः प्रवेशः अपि तु स्वोपाधिना प्रकृतिविकृतिलक्षणेन सह पितृशुक्रादिसंहततया गर्भाशयप्राप्तिः। तस्य चोपाधेरामरणावस्थं प्रवृत्तिरिति।

यद्वा चैतन्याभासोदयोऽनादिसिद्ध एव विवक्षितः। ततः प्रकृतेः महत्त्विरपि नित्यैव। सा चाकैवल्यात् भवतीति। यदच्यति—आमोक्षादित्यर्थ इति। अत्र प्रकृतेः स्वाधिकारोपरमपर्यन्तमित्थं तत्तद्रूपेण पर्यायशो विजृम्भणमित्येव न तु निष्पद्यमाने देहे तदात्मप्रवेशो नामेत्याशयः। गुणमित्रेत्तेत्यदिहृषीति गुणसाम्यायस्यात इति। जीवात्मनः प्राक्तनदेहचये प्रकृतेस्तदुपार्जितकर्मापूर्वेण सह गुणसाम्यदशायां स्थितिरित्यर्थादुक्तम्। इत्यादिनेति। यद्बलादौ प्रवर्तत इत्यस्तेनेति

भावः। तत्त्वसंक्षेप इति। 'कालेन भिद्यमानस्तु' 'देवाः सम्प्लवः' 'शब्दादयोम' 'सदोषदूष्यमित्यादिविस्तरोक्तानां संक्षेपेणाभिधानमित्यर्थः। महत्त्वं शरीरावस्थायामिति। तत्तद्भवेषु पर्यायशो महत्त्वं प्राप्तेत्यर्थः। अनेन भावावसाने सङ्कोचोऽप्यर्थात्प्रतिपादितः। पञ्चभिर्भौतिकैश्च गुणैः युक्तेत्यन्वयः। शब्दस्पर्शादयश्च गुणाः। पञ्चेन्द्रियार्थगेत्येतद्विवृणोति पञ्चकर्मेन्द्रियार्थरूपेणेति। बुद्धीन्द्रियार्थानां पञ्चभिश्च गुणैरित्युक्तत्वादेवं विवृतिः। पञ्चबुद्धिप्रभाविनीत्येतद्विवृणोति श्रोत्रादिजन्येति। स्मृतिसङ्ख्यादिबुद्धय इहोक्ताः। बाह्यं प्रविजृम्भणमेवमुक्तम् ॥ ८८॥१००॥१०१ ॥

अथाभ्यन्तरमारभते—सैवेति। समनुप्रोपसर्गाणामिति। समनुप्रबद्धेत्यत्र सम्बद्धश्चिद्रूपस्य प्रकृत्या सह साक्षितया सम्बन्धः। अनुबन्धः कारणतया सम्बन्धः। प्रबन्धोऽन्तर्यामितया सम्बन्धः। एतत्त्रयं चाविशेषात् परपुंसः सान्निध्यात् प्रविजृम्भितेत्यत्रापि समानमेवेति ज्ञेयम्। यदा तु सङ्कल्पविकल्पकृत्या तदा सा मन इत्यन्वयः। मनसो वृत्तिरिह सङ्कल्पविकल्पेत्युक्ता।

यदा पुनर्निश्चिनुते तदा बुद्धिसंज्ञा च स्यादिति निश्चयात्मकं बुद्धेः वृत्तिरिति चोक्तम्। यद्यपि महानेव बुद्धिरपि तथापि तदध्यवसेदादुद्वृत्तिभेदः। यत उक्तं—सर्वजगदाश्रयभूत ईक्षणादिशब्दार्थ इति।

यदा ज्ञातारमात्मानं प्रवेत्ति तदाऽहंकृतिः स्यादित्यन्वयः। नेदं साक्षितया ज्ञातुर्वेदनमित्याह—अहमेवेति। अत्रापि प्रागुक्ताहङ्कारादवृत्तिभेदः। यदुक्तम्—ईक्षितुस्तदभिमानोऽहङ्कार इति।

यदा सा त्वन्तरभिलीयते तदा चित्तं चेति सोपस्कारमन्वयः। अन्तरित्येतदभिप्रायमाह—साक्षिणीत्यर्थं इति। सर्ववृत्तिनिरोधावस्थचित्तमिति भावः। यदुक्तं—योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः। तदा द्रष्टुः स्वरूपेऽवस्थानमिति। शरीरात्मं परिणामकदम्बमिति। कदम्बशब्दः समूहवचनः। सचराचरात्मनि चेति। सर्वशरीरोत्पत्तिः। तत्र स्थावरादिशरीरभेदः प्रकृतौ कालनुन्नायामित्यादिनोक्त इति विवेकः। संग्रहेणेति। विस्तारवचनस्याशक्यत्वाल्लोकादीनां च विस्तारत्वादिति भावः। पूर्वोक्तस्य शब्दब्रह्मण इति। शब्दब्रह्मेति यत्प्रोक्तमित्यत्र यत्प्रतिज्ञातं तदिति भावः। संक्षेपेणेति। द्वितीयपटले विस्तारावसर इति भावः।

मूले निर्धारितमर्थमित्यत्र यदैषा निर्धारितमर्थं स्वयं करणैर्व्यञ्जयितुं यततेत्यन्वयः। निर्धारितं बुद्ध्या निश्चितम् समीचितमर्थम्। यदुक्तम्—आत्मा बुद्ध्या समीच्यार्थान्मनो युङ्क्ते विवक्षयेति। प्रयत्नविशेषैरिति। स्पृष्टत्वमीषत्स्पृष्टत्वं बाह्यौ विवारसंवारावित्येवमादयो गृह्यन्ते। इतरैरित्यन्तःकरणानां ग्रहणम्। यदुक्तं—

सङ्कल्पविकल्पनिश्चयविमर्शनात्मनाविर्भवतीति। मूले महीयसीत्यस्य महत्त्वं प्राप्ता शरीरावस्थायामित्येवार्थः। तत्कालविशेषणं चैतत्। बिन्दुस्फुटनोद्भवस्येति। स्फुटनं भेदनम्। यदुक्तं—बिन्दोस्तस्मादित्यादि। एव इह परा वागेव। पश्यन्त्यादिक्रमेणेत्युक्तत्वादिह यतेतेत्येतद्यतनं वागिन्द्रियावस्थायास्तस्या व्यापारः। एवस्तु तस्या मनोबुद्ध्यादिवदवस्थान्तरमिति। सा यतेत एवस्य प्रविजृम्भितमिति भेदाभिधानम्। वैखरीपर्यन्त इति। पञ्चाशद्वर्णपर्यन्तत्वमुक्तम् ॥१०२॥१०३॥१०४॥

इति प्रयोगक्रमदीपिकायां प्रथमः पटलः।

श्रीरस्तु। अथ द्वितीयः पटलः।

पटलसङ्गतिमाह—उक्तमपीति। सविशेषमिति। वक्ष्यति च—जन्तुः षडङ्गी पूर्वं स्यात्। प्रयात्यूर्ध्वं यदा प्राण इत्यादि। वैराग्यार्थमिति। यतो वक्ष्यति—प्रसूतिसमये सोऽथेत्यादि। द्वितीयपटलारम्भ इत्यनेनाथ व्यवस्थिते त्यत्यथशब्दार्थोऽप्युक्तः। सोपस्कारं विवृणोति—एवमिति। चैतन्यप्रवेशे व्यवस्थित इति। गुणस्य प्रकृतिविकारात्मकत्वात् तत्सन्निहितस्य चैतन्यस्य तत्र प्रवेशोऽपि नैसर्गिक एवेति तावत् गतपटले स्वसिद्धान्ततया व्यवस्थापितम्। तथैव च सति स्वगतैर्मदरन्युक्तिरिति तदीयतत्त्वान्तर्गतवाय्वादिसंभवात् तस्य गर्भस्याधानत एव प्रभृति वर्धनोपपत्तिरिति भावः। केषांचिदवयवानां मासेनाभिव्यक्तिः केषां चित्पक्षेणेत्याद्यभिप्रायेण मूले मासपचाद्युपादानम्। यद्वा त्रसरेण्वादिपरिमितिसूक्ष्मांशोपचयप्रतिपादनार्थं क्षणाद्युपादानम् ॥ १ ॥

मूले जन्तुः षडङ्गी पूर्वं स्यादिति पूर्वपटलोक्तचतुरयद्दशायामेतदिति ज्ञेयम्। अन्तराधियेति मध्यप्रदेशः। पुनः षडङ्गेष्वित्याद्युरःकक्षस्तनाद्यं चेत्यन्तं वाक्यम्। सुखाद्यङ्गेष्वचिनाशादिप्रत्यङ्गजातप्रवृत्तिकथनमेतत् ॥ २ ॥

ततः सर्वाङ्गवान् विभुरिति वाक्यान्तरम्। कालेनेति यदि तस्मिन् वातादिदोषा अनुगुणाः स्युः ततः कतिपयेन कालेनासौ गर्भो यथोक्तलक्षणो जन्तुर्भवति। यदुक्तम्—मासेन तु शिरो द्वाभ्यां बाह्वङ्घ्र्याद्यङ्गविग्रह इत्यादि। तदननुगुणतायां तत्रैव चैतन्यच्युतिरजन्तुत्वं पूयभावो गर्भस्रंसनं वा स्यादिति भावः ॥ ३ ॥ ४ ॥

प्रसूतिसमये स जनिर्वो मुहुः क्लेशयेदिति। प्रसववेदनोत्पादनमुक्तम्। संज्ञनाड्यसुषुम्नाख्य इति मोचमेव किलेच्छतीत्युपरि सम्बन्धः। संज्ञनाख्या सुषुम्नाख्या नाडी यत्रेति समासः। सुषुम्नाया मुखं द्वादशान्ते मूलाधारे च। तदुक्तम्—अथाड्सुखलमध्यस्तोति। तेन निरतिशयदुःखगतस्यापि स्वस्वरूपा-

नवमासोपपत्तिरिति:सूचितम्। यद्वा प्राणापानयोस्तत्र स्वेच्छाचारनिरोधतस्तदा प्रसुभितैरिति प्राणादिचोभोपपत्तिरिति। अवाङ्मुख इति। प्रसवानुकूलतयाऽवस्थितिरुक्ता। गर्भाशये + + + स्थितिरिति। अनिलचोदित इति। प्रसूतिवायुप्रेरणयावाङ्मुखतादुपपत्तिरिति भावः। तस्या ग्रहणामिति।

वक्ष्यति च—तच्चीयमानं विश्राम ग्रहणीं पूरयेन्मुहुः। इति। शकृत् तद्गतं पुरीषम्। पुरा कृतानां पापानामित्यनुभूतदुःखाद्युपलक्षणम्।

तस्याः कायाग्निना दग्ध इति। यथा लोहपात्रे सोदके क्षिप्तोऽग्निना पच्यते तद्वदिति भावः। क्लेदैः क्लिन्नाङ्गबन्धन इति। क्लेदो गर्भोदकमिति विवरणम्। प्रत्युद्गारपरीतश्चेति। दुःसहदुर्गन्धिनाधस्त्योद्गारेण परीतविग्रहः। तत्पायुद्गारगोचर इति प्रत्युद्गारसंभवकथनम्। यद्वैतदप्यपरं वैराग्यनिमित्तमुक्तम् ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥

तदा प्रक्षुभितैरिति। प्रचोभवशादृशधा गतिरित्येव बोद्धव्यम। संपिण्डितशरीरस्त्विति। संपिण्डन + + मोक्षमेवं क्लिश्यत्कृतीति। स्मृत्युत्पत्तिस्तावदद्युतं संसरन्नित्युक्ता। तथा च मोक्षेऽपि स्मृतिसंभवः। यद्यपि सप्तमे मासि स्मृत्युत्पत्तिः।

यदुक्तम्—कललघनावयवास्थित्वग्लोमस्मृतिसमुद्भवाः क्रमशः।

मासेष्वष्टमेऽद्वेगप्रसवा गर्भगस्य स्युः॥ इति।

किन्तु तस्या बाह्यवायुपर्यन्तमनुवृत्तिरिति। इदानीं तद्वचनं स्वावस्थाचिन्तयोर्द्वेगेऽपि समानमेतत्। परोक्षत्वादिति। गर्भावस्थानामिति शेषः। इदानीमिति। अजातप्रवृत्तस्याधिकारावस्थायामिति भावः। मोक्षग्रहणं तत्साधनज्ञातोपलक्षणम् ॥ ८ ॥

मूले परस्परमिति प्राणेनापानस्तेन च प्राण इत्यर्थः। समानव्यानयोरपि मिथःसम्बन्धोपलक्षणमेतत् ॥ ८ ॥

प्रयात्यूर्ध्वमिति प्राणापानप्रतिबन्धाभिधानम्। मूलाधारादूर्ध्वं प्रयान्तं प्राणं बहिर्द्विषडङ्गुलेऽपानः प्रतिबध्नाति तं च ततोऽधः प्रयान्तं मूलाधारे प्राणश्च प्रतिबध्नातीति भावः। यदा समान इति समानव्यानसम्बन्धाभिधानम्। कायाग्निर्जाठराग्निः। यद्वक्ष्यति—अधस्तस्याः प्रधानाग्निरित्यादि। सन्धुक्षणं समिन्धनम्। पाचितुमिति। स्वाशयागतमभ्यवहृतं पक्तुमित्यर्थः। वक्ष्यति च—तत्रान्त्रान्तरसंश्लिष्टं पच्यते पित्तवारिणेति। तत्पक्वमुक्तं त्विति। पूर्वं पक्वं ततो विमुक्तमित्यर्थः। रसमिति। मलांशतो विविक्तः सारांशो धात्वभिधो विवक्षितः। वक्ष्यति च—पच्यमानाद्रसं भिन्नं वायू रक्तादितां नयेदिति। व्यानो रसमादाय तं देहमापादतलमस्तकं धावतीत्यन्वयः। अयमनयोर्मिथः सम्बन्धः ॥ १० ॥ ११ ॥

प्राणसङ्ग इति प्राणोदानयोर्मिथः सम्बन्ध उक्तः। प्राणसङ्गत्वान्नागादिचतुर्णामपि प्रतिपत्तव्यम्। प्राणेनानुग्रहस्य सर्वेष्वप्यविशेषादिति। स्रुतं च न विमुञ्चतीति। यदा सशरीरे श्वयथुः प्रकृतश्च्युत इति भावः॥ १२॥ १३॥ १४॥

वह्न्ययथ दशान्ये स्युरिति। प्रागुक्तजाठराग्नेरन्ये तदीयकलात्मका इत्यर्थः। तेषामन्वर्थनामानि वदन् प्राणादिव्यापारवत्तद्व्यापारानपि दर्शयति—भ्राजकेति। त्वगतोऽग्निर्भ्राजकः शरीरस्य भ्राजिष्णुतां दीप्तिमावहति। तस्य सन्धुक्षणमपि समान एव स्वांशेन करोति। एवमुत्तरेष्वपि द्रष्टव्यम्। स्वेदक्लेदात्वगाद्य त इति। त्रिदोषगता एवेति भावः। तदुपपत्तिं दर्शयति—पित्तश्लेष्मेति। वक्ष्यति च—यदा पित्तं सवन्तुत्रमित्यादि। किञ्च प्राणादीनामानुगुण्याभावे तन्मन्त्रजपादिभिस्तदानुगुण्यं साधनीयम्। एवमेषामग्नीनामपीत्यभिप्रायेण चैषामुभयेषां नामोक्तिरिति ज्ञेयम्। किञ्च गुणितयोगी स्यादेषामुभयेषामुपयोगः। यद्वक्ष्यति च + + स यदा पञ्चगुणितेत्यादि। तथा—दशधा गुणितानां धीर्मर्माशादिविभेदिनीति। मूले त्रिदोषगा इत्यत्र दोषदूष्यादिजिज्ञासायां त्वगसृगित्याद्यारम्भः। कफपित्तैरश्लेष्मपित्तवाताः। तत्प्रेरको मरुदिति। दोषाणां दूष्येषु प्रवर्तकः संयोजकः प्राण इत्यर्थः॥ १५॥ १६॥

मरुत इति। यदि प्राणो वातादिदोषैस्त्वगादिधातून् दूषयति धातुसङ्घात एव शरीरं तदवस्थानमेव जीवनम् तथा च तेन प्राणव्यापारेण जीवनमेव दूषितं स्यात्। ततः केवलदुःखेन भवितव्यम्। न चैवं लक्ष्यत इत्याशङ्कोपपत्तिः। समं वयत इति। वयनं सन्तननं संयोजनं दोषाणां दूष्येषु सङ्ख्यापनम्। समत्वं च यथा तेषामानुगुण्यमेव स्यात् तथा व्याप्तिरिति। विश्वात्मेति। विश्वस्येह कृत्स्नस्य शरीरस्य तदन्तर्गतानां च दोषधात्वादीनामात्मस्थानीयः। तस्य शरीरस्थानीयमेव तद्विश्वमतोऽसौ सममेव तस्मिन् वर्ततेति भावः। विश्वग इति। तस्मिन् विश्वपदार्थे व्यापितयावस्थितोऽसौ तस्यात्मस्थानीयः। विश्वकर्मकृदिति। तत्र विश्वपदार्थे यत् किञ्चित्कर्म संभाव्यते तदशेषमसावेव करोति। यदुक्तम्—ईरणः स्याच्चलनपर इति। अतोऽप्यसौ तस्यात्मस्थानीय इति भावः। विषमवयनादिति। कदाचिदाहारविहारादिदोषवशान्न्यूनाधिकतया विषमं वयनं स्यादिति भाव.। स दोषो वेति। स प्राणो दोषो वा न्यूनाधिकभावेन धातूनां दूषकत्वात्प्राणोऽपि त्रिदोषेष्वन्तर्भूत भन् दोषो भवति। स दूष्यो वेति। स एव प्राणो दूष्यो वा धातुषु व्याप्तोऽसौ पित्तश्लेष्मभ्यां दूष्यो भवतीति भावः। क्रियातः संप्रधार्यत इति। क्रिया मध्ये मोत्पद्यमाना पतनसंन्यासादिलक्षणा सन्निपातादिव्याधीनां

विषमवयनसंभविनां कार्यम्। ततस्तदवगतिरिति भावः ॥ १७ ॥

वायुप्रसङ्गेनेति। वायुस्तत्रेरको मरुदित्युक्तः। तदुक्तिरेव तत्प्रसङ्गः। ततश्च तद्धर्मकथनस्य तावदयमवसरः। ततश्च तत्सहचारिणां बुद्धिदेहधर्माणां कथनस्याप्ययमेवावसर इति भावः। बुभुक्षापिपासे प्राणस्य शोकमोहौ बुद्धेः जरामृती देहस्येति विभागः। धर्मेष्विति। सर्वेषां भूयांसो धर्मास्तेष्वन्यतमतयेति। तदाह—धर्मत्वेनेति ॥ १८ ॥

ऊर्मिप्रसङ्गेनेति। ते(को)शा ऊर्मिसहचारिण इति कोशकथनोपपत्तिः। षाट्कौशिकमिति षड्भिः कोशैः सम्पन्नः ॥ १९ ॥

धातुगत्वेनेति। प्रकृतिशेष एवायमिति भावः। वक्ष्यत्र दशान्वे स्युरित्यादि धातुगत्वेन तद्वचनं प्रयोजनमिति कार्यं फलमिति यावत्। ततश्च मूले पाक इति तैरग्निभिरिति लभ्यते। रसादित इत्यस्यायमर्थः। अस्मादभ्यवहृता-ज्जाठराग्निना रसपाकस्तावद्भवति। तत्राप्युक्तं—यदा समानः कायाग्निमित्यादि। ततस्तस्माद्रसाच्छरीरव्यापाप्रभृति भ्राजकाद्यग्निभिः क्रमेण पाको भवति। कुत्र वा केषां वार्य क्रमेण पाक इत्यतः शुक्रान्तेषु धातुष्वित्युक्तम्। रसादिशुक्रान्तेषु धातुषु क्रमात्पाकः रसादीनां शुक्रान्तानां च सारांशानां क्रमात्पाक इति रसधातौ तावद्रसपाकादसृग्धातूत्पत्तिस्तत्र तत्पाकान्मांसधातूत्पत्तिरित्यादि द्रष्टव्यम्। शुक्र-पाकस्तावदिहोक्तस्तस्मात् किमुत्पद्यत इत्यत उक्तं शुक्रपाकादिति। स्वयमित्यो-जसो विशेषणम्। तदभिप्रायमाह—प्रधानमित्यर्थं इति। भिद्येदिति भिद्ये-तेत्यर्थः। अष्टमो दशेति। नासौ धातुः किन्तु सहकार्यमित्येवेति भावः ॥ २० ॥

मूले चैत्रशक्तिकथनानन्तरं चैत्रशक्तिकथनाय चैत्रस्य तदोजस्त्वित्यय-मारम्भः। केवलाश्रयमिति। चैत्रस्यैवाश्रय ओजस्तद्विशिष्टस्याश्रयः शुक्रान्त-धातुसंघातो देह इति भावः। तत्र दृष्टान्तद्वयं यथा स्नेह इत्याद्युच्यते। यथा प्रदीपस्याज्यतैलादि स्थितिकारणमाश्रयः। यथा वा विद्युतो मेघस्फुरणकारण-माश्रयस्तद्वत् चैत्रस्य तदोजः स्थितिस्फुरणकारणतया केवलाश्रयभूतं भवती-त्यभिप्रायः। समीपालोकशक्तिमदिति। सन्निहितपदार्थप्रकाशनसमर्थमित्यर्थः। महात्विष इति प्रथमा महत्यः प्रभा इत्यर्थः। अत्र प्रभा ज्ञानकलास्तासां महत्त्वं बुद्ध्याद्युपबृंहितत्वादभिप्रेतम्। खं समर्थयन्नह प्रतीति शब्दस्पर्शादयः श्रोत्रादीन्द्रि-याणामर्थाः ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥

नभः श्रोत्र इति श्रोत्रेन्द्रिये स्वांशेन स्थित आकाशः। यदुक्तं—तैजसवैकारि-काहङ्कारयोर्भूतानुगतयोरिति। यद्वा विषयसमीयम्। श्रोत्रेन्द्रियविषय-

तयाकाशस्थित इति। अर्थप्रवर्तनं स्वे स्वेऽर्थे त्र्योवादीनां प्रवृत्तिः ॥ २४ ॥

कार्यतः संप्रधार्यत इत्युक्तमिति। स दोषो वा स दूष्यो वा क्रियातः संप्रधार्यते इत्यवेति भावः। तदाहेति। तत्र दिङ्मात्रमेतदिति बोद्धव्यम्। यदा पित्त-मित्यस्यायमर्थः। कदाचित् पित्तं वायुना नोदितं विलीनं द्रवीभावं प्राप्तं स्यात्। तदा च तत्तथाविधं पित्तं धातून् प्रविलापयेत्। प्रविलापं व्यापनम् यद्वा द्रवणम्। तदा च स रक्तधातुर्लसीकां क्षणाद्द्रावयति। लसीका रक्तत्वचोरन्तरालस्थितोऽयं-विशेषः। सा द्रुता रोमरन्ध्रैर्बहिः सर्वत्र क्षणशः प्रवर्तते। तदा देहे स्वेदो लक्ष्यत इति। स्वेदः प्रतीयत इत्यनेनैतावदेव विद्य इति दर्शितम् ॥ २५॥२६ ॥

यदा कफ इत्यस्यायमर्थः। कदाचिच्छ्लेष्मा वायुना पित्तेन च प्रेरितः सन् विलीनो द्रवीभावं प्राप्तः सन्नूर्ध्वं प्रवर्तते तदा च + + वाप्यमन्तु नेत्रजलं प्रसेकं लालामास्यजलं च प्रवर्तयेदिति ॥ २७ ॥

कफाग्निकाद्विल्यस्यायमर्थः। श्लेष्मदोषविकृतिः कर्णशष्कुलीपूर्वकान् गण्ड-मालादिकान् वापि व्याधीन् कुर्यादिति। कर्णशष्कुलिः कर्णपिटकः। पूर्वशब्देन + +। गण्डमाला गलगण्डः। आदिशब्देन + +। कर्मजामिति पूर्वार्जित-कर्मफलभूतानित्यर्थः ॥ २८ ॥

ग्रहणी नामेति। या ग्रहणी नामोक्ता सा प्रसृताञ्जलिसंनिभा पाली भवति। तस्याः स्थानं तु तत्र किं इय(मह)मित्रमित्यवागम्यं भविष्यति। यदा समानः कायाग्निमित्युक्तयोरग्निसमानयोः स्थानमधस्तस्या इत्युच्यते। प्रधानाग्निरिति। यस्य कला धातुषु त्रिदोषेषु चोक्ताः स प्रधानभूतोऽग्निः। को नामासावित्याह—मयानाग्निर्जाठर इति ॥ २९ ॥

ततः सर्वाङ्गवान् विभुरित्यत्रोक्तस्य चैत्रस्य स्थानं तस्याधस्तादित्युच्यते। तत्र सङ्गत्यन्तरमाह—तत्कारणमाहेति। जाठराग्नेः कारणं चिदग्निः। यद्वा तैजसो ज्ञानक्रियाशक्तिमयोऽग्निः प्राणलक्षणस्तस्य विकृतिमात्रं जाठरोऽग्निः। प्राणश्च *तैजसकारणं च प्राज्ञः स एव चिदग्निरिति। त्रिकोणमध्यमिति तत्त्वाटकमध्यस्थानो-*पलक्षणम्। ज्योतिराधारमिति चैत्रस्वरूपलक्षणस्य ज्योतिषः स्थानमित्यर्थः। सन्त्यन्यान्यपि स्थानानि तेष्वेतदुत्कृष्टमित्युत्तममित्युक्तम्। मूलाधारं विदुरिति। यदाचक्षते—गुदात्तु द्व्यङ्गुलादूर्ध्वं मेढ्रात्तु द्व्यङ्गुलादधः। इत्यादि ॥ ३० ॥

अथ 'मातुर्भुक्तरसात्मवत्' 'यदा समानः कायाग्निं सन्धुक्षयति' 'तस्या ग्रहण्यां प्रकृतीत्याद्युक्तं सर्वमवबोधयितुमथाहृतमित्याद्यारम्भः। तत्र फलान्तरं दर्शयति —दीपत्रयमिति। आहारोऽभ्यवहारः। षड्रसमपि मधुरीभवेदित्यन्वयः।

श्लेष्मणानुगतमिति स्वाशयगतेनेति शेषः। नाभेरधस्तादापादतलं वाताशयः। हृदयादधस्तादानाभि पित्ताशयः। हृदयादूर्ध्वं मूर्धान्तं श्लेष्माशय इति विभागः। तस्य प्रभावादिति पवनप्रेरितस्य तस्य श्लेष्मण इत्यर्थः॥ ३१॥

तत्र स्वाद्विति। स्वादुर्मधुरः। भूतविक्रियेति तत्तद्द्रव्येषु कारणतयानुगतभूतविक्रियानुसारेणेत्यर्थः। यस्य भूतस्य विक्रियया यो रसस्तं तथा दर्शयति— पयोधिक्य इत्यादिना। द्रव्याणां पाञ्चभौतिकत्वादन्यतमाधिक्येनैव रसभेदोपपत्तिरिति सर्वत्राधिक्यग्रहणम्। मतान्तरमाह—स्वाम्ब इति। 'द्वयोल्बणैः क्रमोद्भूतैर्मधुरादिरसोद्भवः' इति तन्त्रयस्योत्तरार्धं भवति॥ ३२॥

तथैवामाशयगतमिति। तदेवेति श्लेष्मणानुगतं तस्य प्रभावान्मधुरोभवेदित्यर्थः। तदा तस्यानुगमनादिति। वायुप्रेरितस्य पित्तस्यानुगमनादित्यर्थः॥ ३३॥

तत्रान्त्रान्तरसंश्लिष्टं पच्यते पित्तवारिणेति। अस्यायमर्थः—तत्र पित्ताशयेऽस्यान्त्रं नाभेरुदर्याऽवयवः। तस्यान्तरं तदाद्धतमन्नं प्राप्नोति। तदा तत्र संश्लिष्टं तत् स्वास्तदगतेन पित्तजलेन पाकं प्राप्नोतीति पित्तस्य द्रवद्रव्यत्वमप्यर्थादुक्तम्। ननु—यदा समानः कायाग्निमधस्तस्याः प्रधानाग्निमित्यादि यदुक्तं तस्य कथमिह संभव इति। उच्यते। तण्डुलपाकवदेतदुपपत्तिः। जाठराग्निस्तावत् स्वाश्रयभाजा समानेन सन्धुक्ष्यमाणः पित्तोदकक्लिन्नं तदन्नं पचति। पित्तस्य चाग्नेयत्वात्तेनापि पित्तेन कश्चित् पाकविशेषः स्यात्। तदभिप्रायेणैव च त्रयस्त्रिदोषगाः प्रोक्ता इत्युक्तमिति। पच्यमानादिति। पाकसमये स व्यानो रसांशं ततो विविच्य देहं समन्ततो व्यापयति। यदुक्तं—तदा तत्पक्वमुक्तं स्वित्यादि। ततश्च स रसधातुः स्वास्तदगवाय्वग्निव्यापारतः क्रमेणासृगादिधातुतां भजते। यदप्युक्तं—रसादितः क्रमात्पाक इति॥ ३४॥

तत्र किट्टमिति। रसकिट्टविभागसमये किट्टं रसतः पृथग्भिन्नं संग्रहणो नाम पावनो वायुः सञ्चिनुत इति। विष्ठामिति पुरीषतया प्रसिद्धमित्यर्थः॥ ३५॥

सा तथेति। पायुमार्गेणेत्यन्तं वाक्यम्। तथेति विधा। तदेवाह—पक्वेति। मलन + + तत्रैवमवान्तरमाह—तत्पाक इति। तस्याद्धतस्य पाकसमय एव तस्य स्वच्छजलरूपेण च कणशो मलं भिद्यते। तदा तेजलकणैस्तत्रत्यास्तु सूक्ष्मसिरास्वाविश्य तन्मुखतो निर्गतैर्वस्तिं नाम पात्रं वायुरापूरयेत्। तदा च स वस्तिस्तया पूर्णः संस्तज्जलं धारारूपेण विसृजतीत्यर्थः।

अङ्गस्वेदवदभ्यन्तर्यामैरिति कणविशेषणम्। यथाङ्गेषु स्वेदकणा व्याप्ता भवन्ति। यदुक्तं—रोमकूपैः प्रवर्तते बहिः सर्वत्र कणश इति। तथैव कणा

देहाभ्यन्तरभागे व्याप्ता भवन्तीति भावः। वस्तेर्मेहननिर्गतमिति। वस्तेरिति पञ्चमी। मेहनं लिङ्गं भगो वा। वस्तेः सकाशान्मेहनद्वारेण पायुद्वारेण पुरीषमिव निर्गतमित्यर्थः॥ ३६॥ ३७॥ ३८॥

इहापि पायोर्धातुवद्दिषमवयनसंभव इत्याह—अपथ्यभाजामिति। अनयोर्मार्गयोरिति। मूत्रमार्गे पुरीषमार्गे च। दोषदुष्टयोरिति। त्रिदोषैर्वायुवशाद्दूषितयोरित्यर्थः। इह प्राक्—तदा प्रसूतिभिः स्रोयवायुभिरिति तावदासन्नप्रसवावस्था प्रज्ञता। तत्र प्रसङ्गाद्दयोर्दग्धा गतस्य व्यापारकथनं तत्प्रसङ्गादन्यादीयत्यर्थन्तकथनमिति॥ ३८॥

इदानीं तत्प्रकृतावस्थाशेषं वक्तुमित्थंभूतः स जन्तुरित्यारम्भः। इत्थंभूत इति। दग्धा गतैर्वायुभिः संपिण्डितशरीरावस्थ इति भावः। यद्वादिकर्मणीयं निष्ठा। एवं भवितुं प्रवृत्त इति गर्भेऽन्तरवस्था तावदवसिता। वायुभिर्दग्धा गतैरित्ययं बहिरवस्थाया आरम्भो बहिरवस्था चेयं विस्तारेणोक्तेष्वेवमभिधानमुपपद्यत इति। जरायुच्छन्नगात्रवानिति। शुक्लशोणितमयोऽसौऽन्तर्भागः शरीरतया प्रवर्तते। बहिर्भागस्तु त्वगाकारेण व्यावर्तते। स जरायुः भवति। यदुक्तं—षड्भिर्नवायुना नीत इति। अपत्यवर्त्म सङ्कटमिति। प्रजननमार्गमित्यर्थः। यद्वा प्रजननप्रधानं जननमरणावस्थावहुलं संसारमार्गं प्राप्तः खल्वसौ भवतीति भावः। क्षम्यत इति। प्रेर्यते पीड्यत इति वार्थः॥ ४०॥

जायतेऽधिकार्त्तविग्न इति। ततोऽधिकं भीतः सन् प्रजातो भवतीत्यर्थः। जूर्त्याख्यं निश्वसितीति। जूर्तिपदं विवृणोति—जूर्तिः ज्वर इति। भीत्या च परिरोदितीति। यदिदमतिदुःसहं क्लेशमनुभूतमधुनापि तथाविधमनुभवितव्यमिति भयोपपत्तिः॥ ४१॥४२॥

परिरोदनमिदं न भीतिजं विकृतिमात्रमपि तु स्वावस्थाद्योतकमनिर्वचनीयं प्रथमतरं वाचो व्यापारमात्रमित्यभिप्रायेण तत्रैव परिरोदने वाग्व्यापारं क्रमं दर्शयितुं *मूलाधारादित्ययमारम्भः*। तत्र प्रकृतिमाह—*यदर्थं इति*। *महान्* प्रयासस्तावदियता प्रकरणेन कृतः। स चेतदर्थं एव। यत उक्तं—तस्याविर्भावप्रकारप्रदर्शनार्थं देहोत्पत्तिप्रकारमिति। मूलाधारमित्यस्यायं स्थूलोऽर्थः। अस्य जन्तो रुदतो मूलाधारादयम् प्रथममुदितो भावः स पराख्यः पश्चात् स एव पश्यन्ती। अथ हृदयगो बुद्धियुतो मध्यमाख्यः स एव वक्त्रे वैखरीति। रुदतो रितीति। स्वावस्थाविर्धारितामभिव्यञ्जितुमिदं रोदनम्। यदुक्तं—निर्धारितमर्थमेषा। यदा स्वपदार्थवचनम्। अथ सूक्ष्ममर्थं दर्शयति—मूलं

जगन्मूलभूतेत्यादिना । चिदात्मनो जगन्मूलत्वम् । यदुक्तं—शारदैव तद्द्वारेण जगदुपादाननिमित्तं चेति । अत उक्तं परिणामिनीति । मायाशक्तिरिति तत्राधस्तमचिद्रूपं गृह्यते । तस्याभिव्यक्तिस्थानत्वादिति । तदुक्तम्—तस्याधस्तात् त्रिकोणाभं ज्योतिराधारमिति । तस्मादिति । तदुभयमपि सह गृह्यते । प्रथममुदित इति । यः प्रथममुदितोऽर्थः यश्च भावः स पराख्य इति सम्बन्धनीयम् ।

भावशब्दार्थमाह—जगद्भावयतीति । किमित्युक्तं भवतीत्याह—चैतन्याभासविशिष्टतयेति । चैतन्याभासस्य भावस्य चेत्येकतया प्रतिनिर्देशादयमर्थो लभ्यते । चैतन्याभासयोगे फलं प्रकाशिकेत्युक्तम् । चैतन्याभासविशिष्टतया तथाविधस्य स्वरूपस्य प्रकाशिकेति भावः । नित्यसिद्धत्वान्निष्पन्दत्वम् । सस्पन्दावस्था इति । तस्या इति शेषः । स्पन्दः स्पन्दनम् चलनम् । सामान्यस्पन्दप्रकाशरूपिणीमिति । सामान्यशब्दः स्पन्दप्रकाशशब्दाभ्यां सम्बन्धनीयः । अध्यात्ममित्यधिदैवतमभिव्यक्तिः सृ(स्थि)ष्टिप्रभृतिनित्यैवाध्यात्मन्तु विवक्षायामेवाभिव्यक्तिभेदः सूचितः । यदुक्तं—निर्धारितमर्थमेषेत्यादि ।

मूलाधारादिति । परायास्तु मूलाधार एव स्थानम् । तत्र नित्योदितत्वयाभिव्यक्तेरित्यवबोद्धव्यम् । सामान्यज्ञानरूपत्वात् पश्यन्तीत्यन्वर्थाभिधानम् । दर्शनमिह स्वार्थस्याऽपरोक्षतयाऽवभासनम् । बाह्यान्तःकरणात्मिकामिति । यदुक्तम्—इन्द्रियाणां मध्यमा तदर्थात्मकमिति । विशेषस्पन्दसङ्कल्पादिसत्त्वादिति । तत्तदर्थविशेषतयावभासनाद्विशेषस्पन्दः । सङ्कल्पादिशब्देन सङ्कल्पविकल्पनिश्चयविमर्शात्मनेत्येतदुक्तम् । एतत्त्वमपि तत्त्वमेव । प्रेरकवर्गः सर्वोऽपीति । द्विविधः कालो मनोबुद्ध्यादिस्थानप्रयत्नादिरित्येतत्सर्वमुक्तम् । सुषुम्नाश्रयः पवनप्रेरित इति चोभयं पश्यन्त्यादिष्वपि समानम् ।

अथवेत्येकचतुष्टयापेक्षया विकल्पः—सूक्ष्मा परेति । प्रथममुदित इति सूक्ष्मा भाव इति च परेत्यवबोद्धव्यम् । सप्तपद्यपि वागिति । मूलशब्देन संविद आधारशब्देन च तत्पूर्वदशायाः शून्यस्य ग्रहणमित्यवबोद्धव्यम् । परादीनामाकारस्तावदभिहितः । शून्यादीनान्तु दर्शयति—तत्रानुत्पन्नेति । सा तत्त्वसंवेत्तृमात्ररूपानुत्पन्ना भवति । निष्पन्देत्यनेनेह संविदाद्युत्तरावस्थानां सस्पन्दत्वमपि सूचितम् । उत्पन्नावस्था परेति दर्शयति—मूलाधारात्प्रथममुदिता परेति । पूर्वोक्तैवेयमित्येतावदुपादानम् । इह पञ्चपद्यभ्युपगमे सप्तपद्यभ्युपगमे चाकचटतपयाद्यैरित्यत्र व्यापकत्वेनास्या न्यास इति परान्यासात्पूर्वमेवासां न्यासोऽपि स्वमन्त्रैः कर्तव्य इति शेषम् । परादिपुष्पाञ्जलावपि समानमेतत् ॥४३॥

रोदनव्याजेनेति। स्वावस्थाद्योतकं शब्दरूपमेतदिति स्थितौ रोदनध्वनिस्तदुपाधिमात्रमेव स्यादिति भावः। किमप्युच्यत इति। शब्दरूपमिति भावः। किमपीति स्वत एवानिर्वचनीयाकारं वर्णपदाद्यनभिन्नत्वादुत्पन्नमात्रस्येत्यभिप्रायः। कथं वर्णानभिव्यक्तिरिति। तस्यानिर्वचनीयत्वेऽपि केनचिद्वर्णमात्राकारेणावश्यं भाव्यम्। तस्य कथनमभिव्यक्तिरित्यर्थः। यद्वा किमपीति वर्णानां सद्भावेऽप्यस्माभिरविज्ञानीयमिति भावः। कथं वर्णानभिव्यक्तिरिति तत्र विद्यमानानामपि वर्णानां कथनमभिव्यक्तिरित्यर्थः। ननु कथं वर्णानां सद्भावो रोदनध्वनाववसीयत इति। उच्यते। वाक्यात्मकस्यैव शब्दरूपस्य स्वावस्थाभिव्यञ्जकत्वोपपत्तेः वर्णपदतदर्थसम्बन्धाद्यनभिज्ञत्वेऽपि लौकिकवर्णमात्रसंभवात्। श्रूयते हि—बृहस्पते प्रथमं वाचो अग्रं यत्प्रैरतनामधेयं दधाना इति।

स्रोतोमार्गस्येति। वचःस्रोतो वर्णपदाद्याकारेण प्रवाहः। तस्य मार्गः तत्स्थानलक्षण एव। तदाहाक्षराभिव्यक्तिस्थानस्येति। तत्र तावद्वर्णानां प्रकाशो न जायत इति मूलेऽन्वयः। यावत्कण्ठमूर्धादिभेद इति। भेदो विभक्तत्वलक्षस्वस्वाकारसंपत्तिः। कण्ठमूर्धाद्यवयवानां सम्यग्भेदे नियत एव तदन्तर्गतस्रोतोमार्गोऽपि विभक्तः स्यादिति भावः। कुत एवमित्यत्र यतो वर्णव्यक्तिस्थानसंस्था मत इति। यस्माद्वर्णानामभिव्यक्तिः कण्ठमूर्धादिस्थानसंस्था तस्मादित्यर्थः॥ ५५॥

एवं तावज्जातमात्रेऽपि वाचः सत्त्वा प्रवृत्तिरुक्ता। तदेतद्वैखरीमात्रमेव। स यदा सन्निहितजनसंव्यवहारतो वर्णपदतदर्थसम्बन्धाभिज्ञः स्यात् तदा विवक्षायां सत्त्वा वैखरी स्यादिति। तदवस्थायां तथाविधाया वाचो व्यापारविशेषमभिधित्सुराचार्यो जातमात्रस्य तत्पर्यन्तामवस्थामाह—ज्ञाताऽस्मीति। तत्राभिप्रायं दर्शयति—गर्भ इति। विवेकवत इति। यदुक्तं—पुरा कृतानां पापानामपुर्तं संस्मरन्निति। मोचमेव किलेच्छतीति च। मायाभाववशादिति। मायानिमित्तको भावोऽन्तःकरणवृत्तिविशेषो मायाभावः। मूले ज्ञाताऽस्मीत्यादिनाऽहंभावबन्धोऽभिधीयते। जातस्य तावत्तदानीमेव वा स्वल्पकालेनापि वा ज्ञाताऽस्म्यहमित्येवंरूपो मायानिमित्तको भाव उत्पन्नः स्यात्। स यदा तस्योत्पन्नस्तदा स जन्तुरहङ्कारबुद्धिमान् जातो भवेदिति अहङ्कारेण बुद्ध्या चातिशयेन युक्तः। यदाहङ्कारेऽहंबुद्धिरहङ्कारबुद्धिः तद्युक्त इति। अत्राहङ्कारग्रहणं प्राणेन्द्रियदेहोपलक्षणम्। एतदाह—तदाहङ्कारादावात्मबुद्धिर्दृढतरा जातेति। तत्र ज्ञाताऽस्मीत्यहङ्कारे बुद्धौ चात्मप्रत्ययः। प्राणिमीति प्राणे। द्रष्टाऽस्मि श्रोता-

स्मीति इन्द्रियेषु। स्थूलोऽस्मि कृशोऽस्मीति देहे। सम्पन्नोऽस्मि विपन्नोऽस्मीति बाह्यार्थेष्विति। मूले चित्पूर्वक इति बन्धुषु च क्रमादित्यन्तं वाक्यम्। तदभिप्रायमाह—अहंकारवदस्येति। अहङ्कारपूर्वक इत्यहङ्कारादिष्वहंप्रत्ययपूर्वको भाव इत्यर्थः। मूले क्रमवर्धित इति। कालक्रमेण परिचयक्रमेण च वृद्धिं प्राप्तः सन्नित्यर्थः। पूर्वं मातापित्रोस्तु बध्नाति ततः क्रमाद्बन्धुषु च बध्नातीत्यन्वयः।

बन्धः सक्तिः ममायं ममायमित्येवं दृढतरप्रत्ययः। स पीत्वेत्यादिना ममभावबन्धस्य पौष्कल्यापत्तिरुच्यते। स्तन्यमिति स्तनभवं क्षीरम्। तां मातरं स्तन्यदायिनीं वीक्ष्य स्तन्यमिच्छन् रोदितीत्यन्वयः। अनेन तत्र स्यादितरेतरबन्ध इत्यत्र निबन्धनमप्युक्तम्। तत्राधिकतरमिति तत्रापीत्यन्तं वाक्यम्। तदानुपङ्गमाह—तत्रापि ममत्वबन्ध इति। पितापुत्रयोरितरेतरममत्वबन्ध इति भावः। प्रमोदत इति। ममत्वप्रत्ययकृता प्रीतिर्दर्शिता इति॥ ४५॥४६॥४७॥

विक्षेपशक्तिविलसितमिति। असति सत्त्वप्रत्ययकरी विक्षेपशक्तिः। तस्या विलसितमियमुक्ता प्रमोदनपर्यन्ता स्वच्छन्दतो वृत्तिः। आच्छादनशक्तेरपि तदिति। सत्यसत्त्वकरी पुनराच्छादनशक्तिः। तदिति विलसितम्। गर्भदशाया विस्मरणात्यन्तासंभावनायामपि तद्विस्मरणपर्यन्ता स्वच्छन्दतो वृत्तिः। यद्यप्याच्छादनपूर्वको विक्षेपः स्यात् किन्तु विक्षेपकार्यं यत्संसारफलं नानाविधप्रमोदरूपं तदास्वादक्रमेणाच्छादनप्रचयक्रमो भवतीति विक्षेपपूर्वकमाच्छादनमुक्तम्॥ ४८॥

मूल एवं सम्बद्धसंसारबान्धव इत्यस्यैवं विग्रहः। संसारायैव न तु मोक्षाय। बान्धवा एत एव मातृपितृप्रभृतयस्त एवं संबद्धा येनेति विस्मरणे हेतुरयमुक्तः। यत्रैव बन्धस्तत्रैव मनसः प्रमोदलक्षणाभिरतिरिति विस्मरणोपपत्तिः। विस्मरिष्यतीत्याच्छादनशक्तेर्व्यापार उक्तः। संभावनया त्वेतत् सूचितम्। यद्यपि जातमात्रस्य बुद्धेरेव (व)स्तुतयाभिविस्मरणसंभवः किन्तु स्वानुभूतगर्भवासक्लेशस्य तीव्रतरतया दुर्विस्मरत्वेन बुद्धौ चिरकालानुवृत्तिसंभवात् संसारैरन्त्याभिरतिवशादेव तद्विस्मरणेन भाव्यमिति। पूर्वकर्म चेति पुराकृतानां पापानामित्येतदुक्तम्। अयमिह मूलाभिप्रायः। गर्भगतस्यैव तावत्परवैराग्यमुमुक्षातिशयोत्पत्त्या परदेवतात्मतत्त्वाधिगमाधिकारो जातः। किन्तु स एवोत्पन्नस्य मायाभावमहिम्ना तिरोहितः स पुनर्बुधेनोद्बोध्य वर्धनीय इति॥ ४९॥

इदानीं वर्णपदाद्यभिव्यक्त्यवस्थायां विवक्षमाणस्य क्रमेण वैखरी स्यादिति तत्प्रसरप्रकारं प्रथमतः संभविनं दर्शयितुमथ स्वमित्यारम्भः। अविशदाक्षरमाद्वयेदिति योजनीयम्। उच्चारणमुद्गारणम्। यदा कच्छश्य्यादावतिमथनम्। तदा

प्रक्रममाणाया वैखर्यवस्थाया मूलभूततया मूलाधार आविर्भवन्त्याः शब्दब्रह्मावस्थाया वाचो वृत्तिप्रकारं दर्शयितुमप्यव्यक्तमित्याद्यारम्भः। यदा स शिशुरव्यक्तमपि प्रलपति तदा कुण्डलिनी मूलाधारे सुषुम्नावेष्टनी मुहुर्विसरतीत्यन्वयः। अपिशब्दोऽव्यक्तप्रलापोपसंग्रहार्थः। किञ्च प्राङ्मूलाधारे प्रथममुदित दुर्निर्वचनीयावस्थायामव्यक्ततया वेष्टनमपि सूचितम्। कुण्डलिनीति पश्यन्त्यवस्थापर्यन्ता परा वागुच्यते। यदुक्तं—परापश्यन्त्यात्मको रवो भवेत् स एव कुण्डल्यादिशब्दैरभिधीयत इति। प्रत्यक्चित्तत्त्वं वलयाकारेण परिवेष्ट्योपरि स्वमुखेनावरणात् कुण्डलिनीव्यपदेशः। सकलीकरणे वक्ष्यति—सुषुम्नां कारणशक्तिकवलीकृतजीवामिति। विविधं सरणमिति। कुण्डलिन्यामपि निष्पन्दांशः परा वाक् तस्यांशस्य नानास्पन्दनं प्रसरणम्। कुण्डलिन्या एव पश्यन्त्यंशोऽयं भवति। वक्ष्यति च—नादप्रज्ञादित्यत्र पश्यन्तीमध्यमाभाव इति। विविधपद्मादिरूपेणेति। विसरणप्रकारस्याभिधानादवस्थानमित्येवं निर्देशः। विविधानि पद्मानि द्विदलचतुर्दलादिपद्मानि त्रिगुणितषड्गुणितादियन्त्रपद्मानि च गृह्यन्ते। वक्ष्यति च—त्रिचतुरित्यादि। यन्त्रमन्त्रदेवतादिसकलजगन्मयीति। मन्त्रदेवतादिशास्त्रीयार्थानां सकललौकिकव्यवहारवाक्यतदर्थानामपि ग्रहणं स्यात्। तद्दलावच्छिन्नकर्णिकाभूपुराद्यंशानां तद्दलगतमन्त्रवर्णानां च तत्प्रसरणैरेव सह प्रसरणमित्येवं सर्वपक्षेऽप्यूहनीयमिति। सुषुम्नावेष्टनीति सप्तमीसमासः। वेष्टनं च विसरणविशेषणम्। तदाह—सुषुम्नायामिति। मूलाधारान्वयतः सुषुम्नापीह मूलाधारगतैव गृह्यते। मूलाधारे सुषुम्नाया मूलोद्देशान्तर्भाग एवात्मानं वेष्टयति स्वस्वरूपमेव वलयाकारेण स्पन्दयति। यद्यपि निष्पन्दायाः परावाचो भाविकार्यमूलतया तदवयवसङ्ख्यया प्रसरणमात्रमिह भवति। किन्तु तस्याः कुण्डलिन्याकारेणेहाभ्युपगमात् प्रसरोऽपि वलयाकारेणैवाभ्युपेयते। गुणयतीति। कुण्डलिनीरूपा सती स्वाकारमावर्तयत इत्यर्थः। स्थापयतीति। स्वस्वरूपं तथावस्थापयतीत्यर्थः। वेष्टनमिह न सुषुम्नायाः + + बहिर्भागस्य परिवेष्टनम् किन्तु वलयाकारापत्तिमात्रमेवेत्येतावदुक्तमित्यवसेयम् ॥ ५०॥५१ ॥

मुहुर्वेष्टनमेवेति। मुहुरिति वेष्टनावृत्तिसङ्ख्या। तथाविधवेष्टनसङ्ख्या चाभिप्रेता। तामुभयीमपि दर्शयतीत्यर्थः। मूले गुणयेदिति कुण्डलिनी स्वाकारमिति शेषः ॥ ५२ ॥

यदा शिशोऽपीत्यादेस्तात्पर्यमाह—एवमिति। यन्त्रेति त्रिचतुराद्यवयवयुक्तो यन्त्राभिधः शब्दार्थमयोऽर्थः। मन्त्रेति तथाविधः शब्दप्रधानो मन्त्राभि-

षोऽर्थः। देवतेति तथाविध एव देवताभिधोऽर्थप्रधानोऽर्थः। एषामपि शास्त्रसिद्धानां जगति सद्भावाज्जगदर्थान्तर्भावः। वक्ष्यति चाचार्य एव—इत्थं मूलप्रकृत्यक्षरविकृतलिपिव्रातेत्यादि। ननु यदा त्रिधोऽथ गुणयेदिति सकृदेव त्रिधो गुणनमुक्तम्। तदाकारस्य त्रिगुणितायनेकविध उक्तः। कथमेतदुपपद्यत इति। उच्यते। येऽमी त्रिगुणितादयस्त्वरवयवशालिवर्गलक्षणा उच्चावचा अर्था उपलभ्यन्ते तेषां मूलस्थावस्तिस्रस्तिस्रः शक्तयो भवेयुः। तासां याः सामान्यभूतास्तिस्र एव मूलभूताः शक्तयस्तदाकारापत्तिरिह सकृत् त्रिधो गुणनं भवति। तासामपि मूलभूतं शक्तिमात्रं कुण्डलिनीसतत्त्वं परा वाग् भवति। तत्र तिसृषु शक्तिषु विकृतासु पुनर्यस्य वर्गस्योत्पित्सा तन्मूलभूता एव तिस्रो विशेषशक्तय उच्यन्ते। तदपि सामान्यशक्तिविसरणशेष एवेति सकृत् त्रिधो वेष्टनस्य सकलचरावयववर्गात्मकत्वं सिद्धमिति। मूले त्रिभुरिति नानाविभवनसामर्थ्यमुक्तम्। त्रिकोणसंस्थानमिति त्रैपुराभिप्रायम्। अस्या इति। सामान्यशक्तित्रयात्मिकायाः सकृत्त्रिधो गुणनशालिन्या इत्यर्थः। गुप्तमूर्तिरिति। त्रैपुराणामत्यन्तगोप्यत्वमुक्तम्। यद्वा त्रिकोणस्य रहस्यस्थानत्वात् तत्स्थायिनी मन्त्रदेवतापि गुप्ता भवतीति। यद्वा स्ववचने त्रिपुरोद्धाररूपे गूढस्वरूपेत्यर्थः। लोपामुद्रा नाम निष्कीलविद्या त्रिपुरेयमभिप्रेता। वक्ष्यति च—इरमार्धचन्द्रैरित्यत्र सकाररूपिणी शक्तिरित्यादि। अथवाऽऽचार्यस्यैवायमभिप्रायः स्ववचनेऽकचटतपयाद्यैरित्यत्र गूढस्वरूपेति कामराजाभिख्या त्रिपुरेयमभिप्रेयते। कामः कामराजबीजमिति। वक्ष्यति च—वागीश्वर्यातिशयदतयेत्यादि। मध्यमबीजानीति। सर्वाण्यपीति शेषः। अग्निर्वाग्भव इत्यग्निर्वाग्भूत्वेति श्रुतेरिति भावः। नादो नादप्रधानानीति। वक्ष्यति च—अन्यदप्युद्गीतकरेति। त्रैपुराणां वाग्भवादिकत्वेऽपि वाग्भवमध्यकत्वाभिधानं सर्वप्रकारेणापि गुणप्रयोगादिति ज्ञेयम्। वक्ष्यति च—वादिमादिमनादिं चेत्यादि। बीजत्रयतया विवक्षायां त्रिगुणनम्। तदवान्तरवर्णभेदेन विवक्षायां तु यावद्वर्णं गुणनवृत्तिरित्येव बोद्धव्यम्। सर्वमन्त्रेषु सर्वदेवतास्वर्थान्तरेष्वपि समानमेतत्। द्वारशक्त्योरेकयोरपि त्रिगुणनं सप्तगुणनञ्च मूलोक्तमेवोपपद्यते। मूर्तिमन्त्रोद्धारो वेति। त्रिमूर्तिसर्वेश्वरमन्त्राणामुद्धार इत्यर्थः। गूढमूर्तिपदस्यार्थोऽप्येवं प्रकटितः। यद्यपि तत्तदाकारापत्तिमात्रमिह विवक्षितं तथापि मन्त्रसिद्धिसंभवात्तदुद्धाराविरोध इत्युद्धारग्रहणम्। गूढमूर्तिरित्यत्र ब्रह्मादि मूर्तेर्गूढत्वं रहस्यत्वमुपदेशलभ्यत्वं तेनेह कामाग्निनादात्मनामुपदेशत एव योग इति सूचितम्। तदाह ह्रं ह्रिहरेत्येवं सिद्धं भवतीति। मन्त्रत्रयेऽपि वा बिन्दुयोगः स्यात्। हरिहरमन्त्रयोरीकारो व्यञ्जनमात्र-

मेवेष्यते। मूल श्रीमात्मेति हरेमात्मेति च मन्त्रस्वरूपकथनम्। बहुश्रुता इति श्रुतिस्मृतिनिष्ठा इत्यर्थः। अपर इति आगमनिष्ठा इत्यर्थः ॥ ५१ ॥ ५४ ॥

उक्तविद्यार्थरूपाणीति। पुरा त्रिमूर्तिप्रणवशक्त्य उक्ता विद्यास्तासां वाच्यार्थरूपाणीत्यर्थः। रूपग्रहणेन शब्दार्थभेदात्तदंश एवायमर्थं इत्युक्तम्। मूले विभिद्यत इति भिद्यत इत्यर्थः। गुणदोषादिग्रहणमन्येषामपि आणाम्यादीनां त्रयाणामुपलक्षणार्थम्। तदुक्तम्—सकलजगन्मयीति। चतुर्गुणनादिष्वपि समानमेतत्। वक्ष्यति च—अत्र समात्मकात्तारादेरित्यादि। प्रणवशक्त्योरेकरूपतया विवक्षायां चक्रादेव गुणनम्। अजपापरमात्ममन्त्रादिविवक्षायां द्विगुणनमित्याद्यप्यवबोध्यम्। त्रिप्रक्रमस्य प्रणवशक्त्यादिप्रयितिनिबन्धनत्वादिति। प्रणवशक्त्योः सर्वमन्त्रानुस्यूतयोः देवतात्वप्रधानत्वं निर्वचनेन दर्शयत्याचार्य एतेषामिति। त्रिगुणितायुक्तार्थानां तारणं स्थूलसूक्ष्मादिरूपाणामपि तन्मूलभूतवस्तुनि कुण्डलिनीतत्त्वे देवतात्मचिद्रूपे प्रापणं स्वसामानाधिकरण्येन स्वनिष्ठैकपरताकरणं तद्वृत्तिप्रक्तिरेतेषामेव त्रिगुणितानां तन्मूलभूतवस्तु निर्हरणलक्षणं शक्तनमिति स्वरूपप्राधान्याच्चानयोर्विन्दुयोगापत्तिरिति। मूले तदा सूक्ष्मादिस्थानवाचिकीत्यन्वयः। सूक्ष्मादीनि वाचः स्थानानि। तदाह परादीति। केनाकारेण वाचकत्वमिति। सौरचतुरक्षरादिमन्त्ररूपेणेत्यवबोद्धव्यम्। करणं चेत्यन्तःकरणग्रहणम्। तदा पञ्चपञ्चविभेदिनीत्यन्वयः। अयमाशयः। भूतेन्द्रियादिरूपेण पञ्चधा गुणनं स्यात्। तथाकाशवाय्वादिरूपेण वाक्पाण्यादिरूपेण चेत्येवं पञ्चधा गुणनं स्यादिति। एवं सर्गादिष्वपि ज्ञेयम्। तदाह—पञ्चविंशतितत्त्वादिकमुक्तमिति।

पञ्चानामक्षराणां चेति भेदिनीति सर्वत्रानुषङ्गः। शेषपञ्चाक्षरपञ्चब्रह्मादीनि पञ्चाक्षरपदेन गृहीतानि। यद्वा नादपर्यन्तानां प्रणवशक्त्यंशानां ग्रहणम्। वर्णमहदादीनां पञ्चाक्षरवाच्यतया ग्रहणम्। यत उक्तमुक्तविद्यार्थरूपाणीति। तदा कोशोर्मिरसभेदिनीत्यन्वयः। त्वगादिषड्धातवः षट्कोशाः। बुभुक्षापिपासादयः षडूर्मयः। षडक्षराद्य इह मन्त्राः ॥ ५५॥५६॥५७॥५८॥५९॥

अङ्गा(ङ्ग)दैरित्यकारादिभिरङ्कारादिभिरित्यर्थः। अङ्गेभ्योऽस्यास्तु सप्तभ्य इति सप्तधातुगुणनयोगिन्याः षडङ्गान्येतान्येव प्रणवङ्गलेखात्मकरूपाणि। तेभ्यस्तद्वाच्यतया विश्वं जगत् सप्तधा भिद्यत इत्यर्थः। सप्तद्गुणितषड्ख्यात्मन इति। कुण्डलिन्या इति शेषः। तत्तदात्मकजगदुत्पत्तेरिति। तत्तत्सङ्ख्यार्थवर्गात्मकजगदुत्पत्तेरित्यर्थः ॥ ५९ ॥ ६० ॥ ६१ ॥ ६२ ॥ ६३ ॥

यदाऽष्टधा चेत्यत्राष्टाक्षरादेर्वाच्यतयाऽष्टप्रकृत्यादय इति ज्ञेयम् ॥ ६४ ॥

मूले आशा दिशः। द्वादशार्णाख्यमभिधत्त इति। यद्यपि द्वादशार्णमन्त्रो वाचकमेव किन्तु सवर्णमात्रार्थरूपेणाभिप्रेतसम्बन्धान्तरवाच्योऽपि स्यात्। यथा वर्णशब्दादिशब्दैस्तदर्थाभिधानमिति। मन्त्रान्तरेष्वपि समानमेतत्। तत्सङ्ख्यं चेति यन्त्रपदविशेषणम्। तेन चैतत् सूचितम्॥ ६५॥६६॥

* कुण्डलिन्यादिगुणनसद्भावेऽपि त्रिचतुरादिगुणनाभिधानेऽभिप्रायान्तरं दर्शयति—त्रिगुणितादिष्वित्यादिना। मूलाधारं प्रसिद्धम्। स्वाधिष्ठान ++ मणिपूरक ++ अनाहत ++ विशुद्धि ++ लम्बिका ++ आज्ञा ++ कला ++। ब्रह्मरन्ध्रमूर्धप्रदेशः। तेषु त्रिचतुष्कचेत्याद्युक्तसङ्ख्यापरिमिता वर्णाः स्युः। तदाह त्रय(?) इति। त्रिचतुरादिवर्णानामन्त्यवर्णा इहोपादीयन्ते। अवधिग्रहणायेति ज्ञेयम्। द्वादशदलपद्मे लवशाद्यष्टवर्णा विसर्जनीयजिह्वामूलीयोपध्मानीयदुस्स्पृष्टवर्णाश्च स्युः। तदाह—अः कः पद्मेति। पद्मामहश्च सर्वांश्च वर्णान् स्मरेत्। नात्र विसर्जनीयादिचतुर्वर्णयोगः। तत्परिवारत्वेनोक्ता विभूतिमिति। कर्णिकास्थकारादितारांशवाच्यतया इष्टदेवतादलेऽष्ट चाकारादिलिपिवर्णवाच्यतयोक्ता विभूतय इति ज्ञेयम्। प्रणवांशग्रहणं ह्रल्लेखांशविकल्पोपलक्षणम्। तदुक्तम्—अकारोकारहरमाया वेति। संसृत्येति। चिदग्निशिखारूपेण कुण्डलिन्यपि सर्वानुस्यूता विभावनीया। यदा सा मूलाधारादि द्वादशान्तावधि सूक्ष्मतयावस्थिता सती तत्तदाधारे तथा तथा गुणिता तत्तद्विभूतिपर्यन्तं प्रसरन्ती विभावनीयेति। किञ्चैतदपि त्रिगुणितादिष्वाशयान्तरम्। मूलाधारगतात् कुण्डलिनीसतत्त्वात्तारह्रल्लेखात्रिपुराद्यभिमतमन्त्रस्य तदुचितगुणनेनोदयस्तावद्भावनीयः। 'यदा सा सप्तगुणिता' 'शक्तिः कामाग्निनादात्मे'त्यादि श्रुतम्। ततस्तत्तोदितमन्त्रस्य तदुचितसङ्ख्यसकलजगद्रूपेण व्याप्तिरप्यनुसन्धातव्या। 'अष्टेभ्योऽस्मात्तु सतत्त्वः' 'सूक्ष्मादिस्थानवाचिकौत्यादि श्रुतम्। तदेतदुभयमर्थाभिमतमन्त्रपीठन्यासात् पूर्वमेव कार्यमित्यवबोद्धव्यम्। वक्ष्यति—मातृकान्यासं विधाय वक्ष्यमाणक्रमेण पीठन्यासं कृत्वेति। *

शिष्यवाक्यगताक्षरन्यासानुसारेणेति शिष्यो वाक्यान्यव्यक्तं प्रलपति यदेत्युक्तान्येकद्वित्र्याद्यक्षरात्मकानि सङ्गतान्यक्षराणि च मातृकाया विकृतिरूपाण्यनित्यस्तेषां स वाक्यरूपसङ्घातस्तदनुसारेणेत्यर्थः। कुण्डलिन्यवस्थानविशेषमिति। तद्वाक्यरूपं प्रणवह्रल्लेखात्रिपुरादिरूपं चावस्थानविशेषमित्यर्थः। यद्यपि तद्वाक्यरूपोऽवस्थाविशेषो यदा शिष्योऽयं गुण्येदित्यादिप्रकरणेऽनुक्त एव किन्त्वप्यव्यक्तं प्रलपति यदेत्यत्रोक्तोऽसाविति तद्वाक्यरूपो व्यवस्थाविशेष इह गृह्यते।

अनुस्वारग्रहणेनैतदुक्तम् । प्रणवहृल्लेखादिमन्त्राणां तावत्र शिशुवाक्यत्वमसंभवादेव । किन्तु या तन्मूलभूता कुण्डलिनी त्रिचतुरादिगुणनयोगिनी तस्या एव सप्रणवहृल्लेखादिमन्त्रोऽपि तच्छिशुवाक्यवदवस्थानविशेष इति सामान्यशक्तिषु विशेषशक्तिवर्गाणां स्फुरत्तावपि यथाविवक्षमेव तत्तदर्थाकारेण स्थूलीभाव इति । नित्यसिद्धमातृकाक्षररूपेणाप्नोति । कुण्डलिन्यवस्थानविशेषमित्यनुषङ्गः । नित्यसिद्धेति मातृकाविशेषणम् । शिशुवाक्यस्यानित्यत्वात् ततो विशेषाभिधानमेतत् । यद्वा शिशुवाक्येषु प्रणवहृल्लेखादिमन्त्रेषु च यथासमनुस्यूततयावस्थितत्वान्नित्यसिद्धत्वमिति । ननु पञ्चाशदंशगुणितेत्येतदपि मातृकाक्षररूपेणावस्थानं तत्कोऽत्र विशेष इति । उच्यते । तत्र पञ्चाशदक्षरमालात्मकस्यानित्यस्य शिशुवाक्यस्य मूलभूतायाः कुण्डलिन्या अवस्थानं तद्वाक्यं मातृका च । इह तु मातृकाया एव तदभिन्नेन तेन पुनरुच्चार्यमाणाया मूलभूतायाः कुण्डलिन्या अवस्थानं सैव मातृकेति विशेषः । पञ्चाशदंशगुणितेत्यत्रैव स्पष्टमेतदिति । अथ सा यदा पञ्चाशदंशगुणिता भवेत्तदा पञ्चाशद्वर्णानीरयतीत्यन्वयः । गुणनाद्वृत्तीनां स्वस्वरूपापेक्षयांशत्वमिति देवी सती ईरयतीति । देवीशब्देनाचिच्छक्तेरपि कुण्डलिन्या आनैश्वर्यादियोगितया स्वातन्त्र्यमुक्तम् । तत्समर्थकतयात्मविनिवेशितदिव्यभावेत्येतत्पदं योजयति कथमित्यादिना विवृणोति । प्राप्तचिदानन्दभावेति । आत्मनि स्वस्वरूपे विनिवेशितस्तादात्म्येन प्रापितो दिव्यभावो यथेति विग्रहः । दिव्यशब्देन कुण्डलिन्याः प्रकृतेरधिष्ठानभूतः पुरुष उक्तः । दिव्यत्वमसाधारणत्वम् । तथा चिदानन्दलक्षणम् । यद्वा द्युशब्देन दीप्तिसर्गवचनेन चिदानन्दग्रहणम् । दिवि भवो दिव्य इति नित्यसिद्धं चैतत् तादात्म्यमेव बोद्धव्यम् । यद्वा प्राग्वर्णसङ्घातान्तररूपेण निष्पन्ना तद्विरत्या ततः स्वस्वरूपान्ततया प्रतिनिवृत्ता सती स्वाधिष्ठानचिदानन्दरूपपुरुषतां प्राप्नोतीति प्रतिपत्तव्यम् । मन्त्रोदयसमयेऽप्यनुसन्धेयमेतत् । चिदानन्दापत्तिफलन्तु वर्णानामपि तत्कालानुस्यूतत्वम् । यतो वक्ष्यति—यस्मात्प्राप्तचिदानन्दभावादित्यादि । परा सती कुण्डलिनी कथं स्थूलान्वर्णानीरयतीत्यत्र सौषुम्नवर्त्मसुषिरोदितनादसङ्गादित्युक्तम् । सौषुम्ने वर्त्मनि मूलाधारप्रदेशे स्थिता कुण्डलिनी तस्यास्तद्वर्त्मसुषिराद्वाङ्मार्गप्रक्रमभूतादुदितेन नादेन स्वकार्यभूतेन यः सङ्गः स्वात्मनोऽवच्छेदः तस्मादिति ल्यब्लोपे पञ्चमी । सङ्गं प्राप्य वर्णानीरयतीति सम्बन्धः । नादशब्देन पश्यन्तीमध्यमावस्थस्थूलो नादो विवक्षितः । तदाह—पश्यन्तीमध्यमाभाय इति ॥ ६७ ॥

इति प्रयोगक्रमदीपिकायां द्वितीयः पटलः ।

अथ तृतीयः पटलः ।

पटलसङ्गतिमाह—एवमिति । वर्णनिष्पत्तिप्रकारमिति । यद्यपि 'यूयमक्षरसंभूताः' 'सर्वाणित्यमुवाच ह' 'प्रकृतिः पुरुषश्चैव' इति वागर्थरूपतया प्रक्षतस्याक्षरस्योक्तसर्वात्मतोपपत्तये ततः साधकादिशरीरान्तार्थांशोत्पत्तिस्तदभिव्यङ्ग्यमातृकावर्णान्ता शब्दांशोत्पत्तिश्चाभिहिता किन्तु तत्रार्थांशव्याप्तिस्तत्त्वानां विश्वव्यापितयाभिधानेनोक्तैव । शब्दांशव्याप्तिरेव त्विदानीं वक्तव्येत्येवमभिधानम् ।

तद्विभूतिकथनायेति । तेषां निष्पन्नानां वर्णानां विभूतिरग्नीषोमादिरूपेण व्याप्तिः । यदिह वर्णानामीरणादिकथनं तदपि व्याप्त्यन्तराविष्करणार्थमेव । व्याप्तिश्च विद्यमानानामेवेति स्थित्यवस्थैवेयं भवति । तृतीयपटलारम्भ इत्यनेन मूलगताथशब्दोऽपि दर्शितः । अस्यैवार्थान्तरमाह—अथशब्दो हेत्वर्थ इति । गतपटलान्ते देवीतदात्मविनिवेशितदिव्यभावेति यदुक्तं तदेवामुं हेतुं दर्शयति—यस्मादिति । वर्णेषु तदीयपरमकारणस्याग्नीषोमतया तदनुगमात्तेषां तदात्मकत्वमिति भावः । ननु प्राप्तचिदानन्दरूपपुरुषभावेत्यत्रानन्दग्रहणं किमर्थमिति । उच्यते । चिदानन्दावेवाग्नीषोमौ भवतः शक्तेस्तु तन्मात्रत्वमेव न सोमरूपत्वमिति मतान्तरप्रतिपादनार्थमेतत् । अमृतदीधितिग्रहणममृतस्फारताबोधनार्थम् । तेनैतदपि सूचितम् । प्रकृतकुण्डलिन्याः स्वरूपचिदग्नावु(व)परिमितामृततया तादात्म्यपर्यन्ततया विनियोगं प्रणवेन शक्त्या वा शान्तान्तोच्चारणेन विधाय ततो मातृकारूपेण मन्त्रान्तररूपेण वोदयः समुचितगुणनतो विभावनीय इति ।

मूलेऽग्नीषोमभेदत इति । वर्णतदर्थानामग्नीषोमाभेदाभिप्रायेणोक्तम् । कथमिह विभाग इत्यत्राह—सर्ववर्णेष्वित्यादि । स्वरेष्वारम्भे व्यञ्जनेष्ववसाने चातिसूक्ष्मत्वेनाकारस्य सद्भावादंशद्वयोपपत्तिः । तदुक्तम्—अकारस्य करणावस्थान्यानित्यादि । पुरुषप्रकृतिग्रहणमग्नीषोमयोः स्वरूपभेदप्रतिपादनार्थम् नात्र प्रकृतिपुरुषमात्रतया सोमाग्न्यात्मकत्वम् किन्तु भोग्यभोक्तृरूपेणेति तदभिव्यक्त्यर्थमपि चिदग्न्यमृतदीधितिपदोपादानम् । समविभागतो वेति । प्रायिकमेतत् टठान्ततया सोमांशस्य विभागात् । वक्ष्यति—आदिठान्तमुक्तेति ।

गूढमर्थं दर्शयति—अनेन चेत्यादिना । प्रपञ्चयागादिष्विति प्राणाग्निहोत्रग्रहणम् । निवेद्यविधौ देवनिवेद्ययोरन्तरग्नीन्दुभावनापि गृह्यते । तारशक्त्यादिपूर्वकमिति मूलमन्त्रादिग्रहणम् । नमः स्वः स्वाहेति वेति । तावत्येवांशेऽयं विकल्प इति ज्ञेयम् । इतरोऽवशिष्ट इति । तारशक्त्यादिपूर्वकं डादिघान्तमुक्त्वा अग्नये नमः स्वाहेति वाग्निमन्त्र इत्यर्थः । प्राणाग्निहोत्रे त्व(तु)क्तोत्तिवि(त)वर्णा

वैलोम्येन स्युरिति बोद्धव्यम् । सोमेनाग्निविभागत इत्यत्र इनः सूर्यः । मिश्रं रूपमिति । प्रकृतिपुरुषयोर्वैर्ष्यकारतदितरांशयोरपीति भावः । प्रकाशकप्रकाश्यांशाभ्यां वेत्यत्रापि समानमेतत् । कालाग्निरेवेह सूर्योऽभिप्रेयते । स्वरसर्गव्यापकभेदेन वेत्यनेनोत्तरश्लोकस्य मुख्यार्थोऽपि दर्शितः । अनेन चेत्यादि पूर्ववद्व्याख्येयम् । शोषणादिविधानान्नाभ्यादिषु सूर्यादिमण्डलभावनायामप्येषामुपयोगः ॥ १ ॥

स्वराख्याः षोडशेत्यत्र सूक्ष्ममर्थमाह—अष्टत्रिंशत्कलान्यास इति । सोमसूर्याग्निकलानामेतदुपलक्षणम् । मण्डलमन्त्रा इति व्यापकमन्त्राः । ते चेह स्वरूपतया पठिताः । प्राणप्रसिद्धामन्त्रक्लृप्तिस्तु दीक्षायामेव वक्ष्यते । ननु कश्चिदंश इह सूचितः क्व पुनरंशान्तरमिति तदाह—असूचितमिति । उत्तरत्रेति तत्तत्कलाकथने । किञ्चिदिति । सम्प्रदायलभ्योऽवशेष इति भावः ॥ २ ॥

एषु स्वरा इत्यत्र मुख्यार्थमर्थान्तरं च दर्शयति—स्वराणामेवेति । अत्रैष्विन्त्येषु वर्णेषु मध्य इत्यर्थः । अत्र ह्रस्वदीर्घशब्दाभ्यां मूर्तिशक्त्यात्मकपुंस्त्रीद्योतकाकारग्रहणम् । तथा च मूर्तिशक्तिरूपेण व्याप्तिरियमुक्ता भवति वाच्यवाचकयोरभेदात् । तेषामष्टमूर्तित्वच्छक्त्यादिवाचकत्वात्येत्यनेन चैतावल्लभ्यत इति । शैवे भवादयोऽष्टौ मूर्तयो वामदेवादयश्च शक्तयः । वैष्णवे विश्वादिमूर्तयः + + शक्तयः । आदिशब्देनाष्टमहत्व्यादिग्रहणम् । मिथुनानामेवेह वाच्यतोपपत्तिः ।

मूले पूर्वो ह्रस्व इत्यादिना तद्विभागोऽप्युक्तः । स्वराणां द्वये द्वये पूर्वः पूर्वो ह्रस्वः परः परो दीर्घ इत्यर्थः । बिन्दुसर्गात्मिकौ च ताविति ह्रस्वानामन्ततोऽनुस्वारो दीर्घाणां विसर्जनीयः । यद्वा यद्वक्ष्यति—दशसप्यस्थिते ह्रस्वदीर्घाः पश्चोदयन्ति चेति । तद्विषयमेतत् । बिन्दुविसर्गौ ह्रस्वदीर्घाणामन्ततः संयुक्त्येते इति । वक्ष्यति च—बिन्दुविसर्गौ स्त्रीपुरुषावनुगताविति ॥ ३ ॥

आद्यन्तस्वरषट्कस्येति श्लोकेन व्याख्यन्तरमुच्यते । तदाह—स्वराणामित्यादि । तद्वर्णानां मध्ये नपुंसकमीरितमिति । अत्रैतदर्थसिद्धमिति दर्शयति—अवशिष्टह्रस्वपञ्चकस्येति । ह्रस्वदीर्घस्वराणां पुंस्त्रीद्योतकाकारतयैव विभागसिद्धिरिति भावः ।

नन्वाद्यन्तस्वरषट्कस्येतीत्थं विभागाभिधानं किमर्थमिति । उच्यते । केवलं पूर्वषट्कं व्यञ्जनगर्भमध्यमचतुष्कं तत्समवेतयोरेव फलकार्ययोर्व्यञ्जनमात्रतयैवाभिप्रेतत्वात् केवलस्वरसंयोगरूपमुत्तरचतुष्कं स्वरव्यञ्जनपक्षयोः समौ बिन्दुविसर्गौ स्वरकार्याणि व्यञ्जनानि व्यञ्जनसंयोगरूपस्य चकारस्तस्य सकलसंयोगप्रदर्शनार्थत्वादित्येतत्प्रदर्शनार्थमित्थं विभागाभिधानम् । बिन्दुविसर्गाविति । पुंस्त्रीनपुंसकानामन्तर्गततया बिन्दुरुगमो वह्निर्मुखतया विसर्गानुगम इति

विभागः। अथेह स्वराणां पुंस्त्रीनपुंसकव्यासौ—देवौ तदात्मविनिवेशितदिव्यभावेत्यसौ हेतुः। अपितु अन्य एवेति तत्प्रतिपादनार्थमिहागमधनैरीरितमित्येतदित्यभिप्रायेण विवृणोति—आगमधनैरिति अयमर्थ इत्यादिना।

शिवादितत्त्वावस्थास्तावदमी वर्णाः। तदुक्तं प्राक्—या तत्त्वसंश्लेषतेत्यादि। यस्मान्न किञ्चिदुत्तरं तदनुत्तरमन्तत्वं शिव एव। नाऽत्राहतानाहतभेदो विवक्षितः। तस्य वाचकोऽयमकारः। तस्याभिधायकत्वात् तदीयविमर्शशक्तिमूर्तरूपत्वात् तदागमधनपदेनैतदुक्तम्। मूलाधारादकारशिवाच्छक्तीच्छादिपूर्वकं भोग्यार्थस्य ईषत्स्फुर्तावानन्देच्छादिमिलनपूर्वकं विसर्गशक्त्यभिव्यक्तावात्ममायादिक्रमेण भोग्यवस्तुनो घटपटाद्याकारेण दर्शनदशापत्तिः। पुनस्तत्रैव शिवे तच्छक्त्युपक्रमेण प्रविलय इति। वाच्यवाचकयोरभेदादनुत्तरं तत्त्वमेवायमकारः। स च पुंस्त्रीनपुंसकेषु पुरुषः। स्वानन्दशक्तिधर्मित्वात् स्वतन्त्रत्वाच्च। किञ्च स एवेह पुरुषः। अन्ये तु वर्णाः प्रकृतिरेव। तत्रचानुत्तराकार एव पुरुषः तस्य चिद्रूपस्यानन्दितुरानन्द एव तद्धर्मत्वाच्छक्तिः। यद्यप्यस्य स्वरूपमेवानन्दश्चिदानन्दैकरसत्वात्तस्य किन्तु स आनन्दस्तद्धर्मत्वेन विकल्पनीयः। यदुक्तं—प्रकाशविमर्शरूपेण चिदानन्दरूपेण चेति। यद्वा तस्य स्वातन्त्र्यमेव शक्तिः सा तत्स्वरूपविश्रान्ता। तस्यानन्दलक्षणो विमर्श इत्यानन्दः शक्तिरूपपद्यते। वाच्यवाचकयोः सर्वत्राभेद एव। तद्योगिनः शिवस्य सकलतत्त्वोन्मेषोन्नतयोरिच्छा प्रथमः शक्तेः प्रसर इकारः। तत्प्रभविष्णुत्वमीशनमीकारः। ततः सकलतत्त्वानामुन्मेषस्फुरणमुत्पत्तिरुकारः। तेषामेव तद्वैलोम्येन ऊनता संवृतिरूकारः। तदाह—पृथिव्यादिविलयादिति। शिवस्यैवाविद्यावशादवस्थाभेदा एते आनन्दादय इत्यवस्थाग्रहणम्। अवशिष्टतत्त्वावस्थारूपाणीति। शिवस्तावदनुत्तरः प्रथमं तत्त्वम् ततस्तस्यानन्दलक्षणा शक्तिः तत इच्छा सदाशिवः ईशनमीश्वरतत्त्वम् ततस्तून्मेष ऊनता च विद्यातत्त्वमेव। ततोऽवशिष्टानि तत्त्वानि मायादीनि तदवस्थारूपाणि इतराक्षराणि तत्र कादीनि पञ्चविंशन्मायादितत्त्वाक्षराणि। तेषामपि पञ्चविंशतत्संख्यासम्भवान्मायातः पूर्वमात्मतत्त्वं प्रकृतेरुत्तरं त्रिगुणतत्त्वम् इकारस्तेषां गुणव्यतिकरजन्यभेदावस्थारूपः अकारस्य पञ्चीकृतावस्थारूप इति तेषां तत्त्वानां परसामान्येनाचिच्छक्तिमात्रेणान्तःस्फुरतोपलक्षणमिच्छादिविशिष्टं शिवशक्ति तत्त्वमेव। लृवर्णादिचतुष्टयं न तत्त्वान्तरम्। तथानन्देच्छादियोगरूपमेकारादिचतुष्टयम्। तथाविधस्यादितत्त्वस्य कादितत्त्वसंहारावस्थारूपोऽनुस्वारः तत्सर्गावस्थारूपो विसर्जनीयः

नतु तत्त्वान्तरमिति। तत्र कादीनि साक्षादेवावशिष्टतत्त्वरूपाणि। तेषां सामान्यमात्रमृवर्णादिचतुष्टयम्। तस्य संहारसर्गावस्थौ बिन्दुविसर्गौ शक्तिसदाशिवादियोगमात्रमेकारादिचतुष्टयमिति तान्यपि तत्त्वाक्षराणि स्युरिति।

अकिञ्चित्कराणीति। न किञ्चिदपि साधयितुं समर्थानि। स्वयं साध्यत्वात् शिवतत्त्वस्य भोगमोक्षार्थतया मायादितत्त्वसिद्धये शक्तिकलापयोगादिति। अयमाशयः। स्वरेष्वकार एव तावत् पुरुषः। स्वयं साधकत्वादाकारादिपक्षकं स्त्री तदर्थसाधनशक्तित्वात् एकारादिचतुष्टयमपि स्त्रैव। तद्योगरूपत्वात्। बिन्दुविसर्गौ तु मायाचिन्मात्रस्फुर्तिदशायामुन्मेषनिमेषरूपत्वात् स्त्रियावेव। व्यञ्जनमात्रलक्षणं त्वृवर्णादिचतुष्टयं साधकतदीयसाधनशक्तित्वाभावेन पुंस्त्रीत्वाभावान्नपुंसकमिति। व्यञ्जनानामप्येवं नपुंसकत्वमेव। पृथिव्यादिविलयादित्यनेनैतदुक्तम्। तत्त्वस्य शब्दादिसाधनपरिग्रहफलस्य जातत्वात् साधनान्तरासम्भव एवेति ॥ ४ ॥

मूले षड्चतुष्कमित्यादिना व्याख्यान्तरमुक्तम्। ह्रस्वानां विभूतिर्दक्षिणायनम्। दीर्घाणामुत्तरायणम्। ऋऌवर्णयोस्तु तत्संक्रमः। बिन्दुविसर्गयोस्तु तन्निवर्त्तकौ सूर्यसोमौ। तत्प्रेरकश्च प्राणः प्रवाहरूप इति। अस्य पूर्वोक्तव्याप्त्युपपादकत्वमप्यस्तीति वदंस्तच्चतुष्कमित्यर्थस्यार्थान्तरं दर्शयति—स्त्रीपुरुषभागयोरित्यादिना। दक्षोत्तरस्थे प्राणाख्य इति। देहस्य दक्षिणोत्तरभागाभिधानम्। तेन दक्षिणवामाख्यौ भागौ पुंस्त्रीविशेषाविल्युत्तरपटलेऽवगमात्तयोः पुंस्त्रीभागत्वम्। तयोर्मध्यभागः सुषुम्ना भवति स नपुंसकभाग इति। सुषुम्नास्थे सति प्राण इति। वर्णचतुष्कस्याप्येतदेवाधिकरणं प्रवहस्थानीयत्वाद्वाचश्च प्राणसमवायादित्यवबोद्धव्यम्। अयनयोर्दक्षिणोत्तरगतिरूपयोः स्थितिर्निवृत्तिरूपा। तदाह—अयनसंक्रान्तिरूपां स्थितिमिति। तेषां विनियोगमाहेति यदुक्तं तदपि दर्शयति—तदानीमित्यादिना। ह्रस्वदीर्घाणामुदयाभिधानादेषामप्युदयसिद्धिः। तेषामुदयाभिधानादेव तेषां मन्त्ररूपाणामुदयलाभः। तत्प्रधानानां चेति शाक्तबीजादिग्रहणम्। नपुंसकात्मकमन्त्राणामप्युपलक्षणमेतत्। तेषां वीर्योद्भवकालमित्येतद् वक्ष्यमाणमिहापि समानम्। दक्षिणसंक्रमण इति दक्षिणायनारम्भ उक्तः। स एवमुत्तरसंक्रमण इति। अत्रायं विभागः। प्राणस्योत्तरभागसञ्चारिणो यदा दक्षिणभागप्रेप्सया सुषुम्नायां तन्मूलाधारे वृत्तिस्तदा तस्य प्रवेशप्रधान अकारो निष्क्रमणप्रधान इतरः। तस्यैव तत उत्तरभागप्रेप्सया यदा सुषुम्नायां तन्मूलाधारे वृत्तिस्तदा तत्प्रवेशप्रधान आकारो निष्क्रमणप्रधान इतर इति।

अथ दक्षोत्तरस्य इत्यर्थस्यार्थान्तरमाह—अनयनेऽपीति। समप्रकृतेर्नाडी-

पञ्चकपरिमितोऽयमयनकाल इत्यभिप्रायेणाह—बाह्यघटिकापञ्चकेनेति। नारम्भे नाडीपञ्चकं दक्षिणायनम् ततो नाडीपञ्चकमुत्तरायणमित्येवं तद्‌व्यवस्था भवति। अनेनैतदपि सूचितम्। विषमप्रवृत्तेर्नाडीक्षतं श्वासकृतं वायनं स्यादिति।:उत्तरत्वेऽपीति। यद्यप्येतद्दिष्टोक्तं तथापीत्यर्थः। विड्म्बसम्भवादिति। बाह्ययोरनयोर्विड्म्बसम्भवात्तावदान्तरायनाभिधानम्। तत्रापि विड्म्बसम्भवादिति भावः। यदैकस्मिन्नयने प्रवृत्ते सतीतरायनकार्यमुपस्थितं स्यात् तदा तत्कार्यप्रयुयुत्सया तदयनप्रतीक्षणे तत्कार्ये कालविड्म्बसम्भवः। कालावयवेति सामान्यतो ग्रहणमहोरात्रादिग्रहणार्थम्। अतएवाह—तत्रेत्यादि। श्वासोच्छ्वासात्मकानीत्यहोरात्रादिषु श्वासोच्छ्वाससम्पादनम्। अहोरात्रात्मकौ वेति। श्वासोच्छ्वासयोरहोरात्रादिर्वाचकानुत्तरपदाद्युत्तरपदाद्यन्तरत्वात् तदुचितानुकरणरूपत्वाद्वाऽस्य तत्प्रतिपादकत्वम्। अत्र श्वासोच्छ्वासग्रहणमिहोक्ताध्यात्मिकायनयोरुपलक्षणम्। मासशब्देन तदवयवयोर्मासयोर्ग्रहणम्। इच्छावशेनेति। तत्तदुपस्थितकार्यप्रयुयुत्सयापीत्यर्थः॥५

अथ दक्षसव्यस्थित इत्यर्थस्य गूढार्थमाह—ह्रस्वदीर्घाणामित्यादिना। तत्प्रधाना मन्त्राः ह्रस्वदीर्घप्रधानाः ग्रहाश्च तत्प्रधाना एव। यथा सूर्यः सोमश्च दीर्घादिः सन् दीर्घप्रधानः बुधः शुक्रश्च ह्रस्वादिः सन् ह्रस्वप्रधान इति। एवं नक्षत्रेष्वपि द्रष्टव्यम्। तिथिराश्यादीनामादिशब्देन ग्रहणम्। बाह्यसूर्योदयादिकालस्य विडम्बसंभवे प्रथमान्तरसूर्योदयादिपरिग्रहः। इह ह्रस्वदीर्घप्रधानमन्त्राणां स्वयमेव प्रतिपत्तिरित्यग्नीषोमात्मकान्मन्त्रान् प्रतिपादयति—तत्रेति। खहरादिप्रधाना इति खफादिग्रहणम्। खठादिप्रधाना इति भसादिग्रहणम्। तेषां वीर्योद्भवकालमिति यदुक्तं तत्र किं विषयं तद्वीर्यमित्यपेक्षायामाह—ते चेति। ह्रस्वप्रधानानां सौम्यानां च वश्यशान्तिकर्मसु प्रयोगः। स्त्रैणानां वश्ये पौंस्नानां शान्ती इतरेषां क्रूरकर्मस्विति विभागः। भूतभूतकलाभिः सहोदय इति व्याख्यन्तराभिधानम्। तेषामुदयावगमोपायोऽप्यनेनैव दर्शितः। वर्णानां भूतसम्बन्धस्तु प्राणाग्नीलाम्बुखात्मका इत्यमुना क्रमेण प्रतिपत्तव्यः। भूतलिपिविषये तु भेदः। स्वोक्ते नाडीपञ्चकात्मकेऽयने भूतोदयं तावद्दर्शयति—तत्रेति। राशिशब्देन स्वाभिहितमयनमुक्तम्। आध्यात्मिके तु कथमेषामुदय इत्याह—केनेति॥ ६॥

स्वराणां सौम्यत्वे हेतुं वदन्निति तिथिकलाव्याप्त्युपपादनविषयमेव। सोमेनाग्निविभागत इत्यत्र तु—देवीतदात्मविनिवेशितदिव्यभावित्वमेव हेतुः स्यात्। चिदग्निप्रकृतिसोमतत्त्वेलनसूर्यात्मत्वतयैव तयात्वादिति। बिन्दुविसर्गयोस्तत्त्वमिति। बिन्दोरादानस्वभावतया चित्सूर्यत्वं विसर्गस्य विसर्जनस्वभावतया

मन्त्रमृताकारत्वं सूर्येन्दो रसादानविसर्जनस्वभावत्वादिति भावः। कालनिर्वर्तक- त्वेनेत्ययनद्वयगतदिनमासकरत्वमुक्तम्। इतरस्त्वरवदित्ययनद्वयगतदिनात्मकत्व- मुक्तम्। पञ्चानामेव दिनानां प्राणाग्नीलाम्बुखात्मकतया तत्स्वभावानां पर्यायतः प्रवृत्तिरयनद्वयेऽपि लक्ष्यत इति। सूक्ष्ममर्थं दर्शयति—अनेनेति। कालरूप- तिथ्यात्मकत्वमिति व्याख्यन्तरम्। कालोऽत्र मासावयवलक्षणः। अत्र बिन्दौ उभयात्मकत्वमस्ति सोमस्य तिथिनिर्वर्तकत्वे तदङ्गतया सूर्यस्य तत्रोपस्थितत्वा- दित्यवबोद्धव्यम्। कार्यानुसारेणेति। शान्तिकर्मसु बिन्दुयोगः समृद्धिकर्मसु विसर्गयोगः मिश्रप्रयोग उभययोग इति भावः। तयोर्विकारविस्तार इति। केवलयोर्बिन्दुविसर्गयोर्विभूतिविस्तारः ॥ ७ ॥

स्वर्णानां सौरत्वमिति मासकालादिव्याप्त्युपपादनविषयम्। व्याप्तिं च वद- न्निति। तदन्य आत्मेत्यतः प्रभृति तत्त्वरूपेण व्याप्तिकथनम्। ततः प्राक् स्वर्णानां तदौचित्यकथनमिति विभागः। तेषां भूतेन्द्रियमात्रादिसम्बन्धयोग्यतार्थमिति। मात्रास्तन्मात्राः। मनोऽहङ्कारबुद्धय्यक्तात्मवर्गस्यादिशब्देन ग्रहणम्। वाच्य- वाचकत्वलक्षणोऽत्र सम्बन्धः। यद्वा कवर्गस्य भूतैरित्यादिलक्षणः तत्सम्बन्धकथनमेव चार्थाद्व्याप्तिकथनं भवति। पाञ्चविध्यमिति। खखादीनां पुंस्त्वादिसाधारण्या- कारतया तादृशे पृथिव्यम्ब्वादिसामान्यसम्बन्धे सति तद्वर्गविशेषसम्बन्धस्य तदु- चितपाञ्चविध्याधीनत्वादिति भावः। तदन्य आत्मा रविः स्मृत इति। मकारस्य जीवस्वरूपात्मकत्वमुक्तम्। चिदादित्य एवाध्यात्मम् जीवात्माधिदैवतं च सूर्य इति। तदुक्तं—जीवादित्यसमहमतनुमिति। तदाद्योऽन्त्यो मकार इति। परे क्रमादित्यत्र विवक्षितं क्रमं दर्शयन्नाह—भादय इति। चतुर्विंशतितत्त्वयोग इति। योग- स्तद्वाच्यतया सम्बन्धः। यद्वा नक्षत्रयाणां संयोगः। तेन स्वर्णाक्षराः सौरा इत्ये- तद्विवृणोति—स्वर्णानामित्यादिना। मासात्मिका व्याप्तिरपीहाभिप्रेता। यद् वक्ष्यति—अयनादिकलारूपतिथिमासभाजकादिसम्बन्धेनेति। अत्र तपनताप- नादयो मासमूर्तयः तेन कभादिद्विदिवर्णवाच्याः। वक्ष्यति च—कभाद्या वसवः सौरा इति। तेषां पञ्चद्वयलक्षणत्वात्तदुपपत्तिरिति। प्राणाग्नीलाम्बुखात्मका इत्येतत्पञ्चपञ्चविभेदत इत्येतद्विभागाभिप्रायम् किमनेनोक्तमित्यत आह—न चतुर्विंशतितत्त्वसम्बन्धक्रम इति। उक्त इति शेषः। तथाहि सति नपादीनां स्वर्गत्वादिभिः सम्बन्ध आपद्येतेति भावः। भूतैः सहोदयक्रम इति। कचटतपा- दिक्रमेण सम्बन्धोऽत्र विवक्षितः। तत्प्रधानमन्त्यद्वन्द्वचत्वाद्युदयोऽत्रापि समानः। स्वर्णानां व्याख्यन्तरमेतदर्थाद्भवति ॥ ८ ॥ ८ ॥

पञ्चशो वर्गद्वयत्वमिति। तदुचितस्थूलसूक्ष्मभूताद्यन्वयार्थमेतत्। तेन तादृग्व्याप्तिर्लभ्यते। प्राणाग्न्यादिक्रम इति। प्राणाग्नीलाम्बुखात्मका इत्यर्थं क्रम इत्यर्थः। प्राग्वदुव्याप्त्यन्तरमेतत्। तत्प्रधानमन्त्रात्युदय इहापि समान एव। ननु भ्राजकादिदशाग्निरूपेण व्याप्तिरेतदुपपादनार्थतया हेतुरपीह दर्शयितव्य इति। तत्राह—व्यापकानामपीति। कालाग्निरेव नृसिंहरूपः। अत्र चकारस्याग्न्यात्मकत्वं तदंशात्मकत्वं चेष्यते। तस्य कालाग्निरूपतया पूर्वेषां समष्टिरूपत्वेन तेष्वनुगमोऽत्र प्रतिपिपादयिषित इति ज्ञेयम्। पञ्चाशद्वर्णेभ्यः कथमिति तन्निभेदसमुद्भूता इति एतावद्वर्णेभ्योऽष्टत्रिंशत्कलोत्पत्तिरुद्देश्या। तदा चेयमाशङ्का स्यादिति भावः। वर्णानां पञ्चाशत्सङ्ख्यत्वेऽपि प्रकारभेदेनाष्टत्रिंशत्सङ्ख्यत्वादिति परिहारः। स च प्रकारः शश्यादिकलारूपेत्यादिनोक्तः। शशीनाग्निकलारूपात्मावत्तिथिमासात्मकः मासानां मूर्तित्वेन भावप्रधानतया मधुमाधवादित्वेन तपनतापनादित्वेन च व्यवहारः। शक्तिभावप्रधानतया च तपनीतापन्यादिव्यवहारः। एवं तिथीनामग्नीनामप्यवगन्तव्यम्। तत्र भ्राजकादयोऽग्नेर्मूर्तयो धूम्रार्चिरादयः शक्तयः मन्दती मानद इत्यादयः शशिनो मूर्तयोऽमृतामानदेत्यादयः प्रतिपदाद्याश्च शक्तय इति तत्सम्बन्धस्तद्वाचकभावः। मूले स्वरस्वरव्यापकास्वरा इति स्वरसर्वव्यापकवर्णानां ग्रहणम्। मण्डलत्रयमन्त्रैर्व्यापकमिति। शशीनाग्न्युत्थिता इति मण्डलानां स्वकलापेक्षया समष्टिताभिधानादेवमुक्तम्। कलानां वर्णसंयोगं चेति तन्निभेदसमुद्भूता इति वर्णेभ्यस्तदुत्पत्त्यभिधानात्॥ १०॥

मूले सर्वयुग्मैरिति कभादिग्रहणम्। वक्ष्यति च—कभाद्या वसुदाः सौरा इति। सोमादिकलारूपेण वर्णानां व्याप्तिरियमुक्ता॥ ११॥

अथ ब्रह्मादिरूपेण तेषां व्याप्तिरुच्यते—वर्णेभ्य एवेति। पञ्चाशत्संख्यकाः कलाः समुत्पन्ना इत्यन्वयः। तारस्य भूतगैः पञ्चभेदैस्त्विति। भिन्नेभ्य इति शेषः। वर्णानां विशेषणं चैतत्। प्रणवस्याकारादिनादान्तैः पञ्चभिरंशैर्वर्णानां समुदितानां पञ्चवर्गतया भेदः। ते च प्रणवांशाः पृथिव्यादिपञ्चभूतात्मका इति भावः। अत्र प्रणवांशानां भूतानां च वर्णकलाभिः समष्टितया सम्बन्ध इत्यवबोद्धव्यम्।

सर्वगास्त्विति। पञ्चभूतानां सकलपञ्चविधार्थानुगमात् तत्कलात्वाच्चासामिति भावः। गूढमर्थं दर्शयति—पञ्चाशत्कलान्यास इत्यादिना। पञ्चप्रणवांशयोगोऽकारादियोगः। स चार्थात् कलानां समुदायतः स्यात्। भूतयोगः पृथिव्यादियोगः। स च समुदायत एव। तत्सम्बन्धिवर्णयोगः कटपटाकारादियोगः। स तु प्रत्येकमेव संभवति। तत्सम्बन्धिसर्वयोगं चेति। पञ्चप्रणवांशभूतसम्बन्धिनां तन्मात्रोभेन्द्रि-

यभूतकलाबीजानां सर्वेषां योगं चेत्यर्थः। सर्वगा इत्यस्यार्थोऽयमुक्तः। दीक्षापटले तु मन्त्रकॢप्तिं वक्ष्यति—लं पृथिव्यात्मने इत्यादि। वर्णप्रपञ्चांशभूततत्त्वसंबन्धिवर्णयोगमिति वा विवरणपाठः। तदा तत्सम्बन्धिवर्णा लं वमित्यादिबीजानि वर्णास्तु कटचपाकारादय इति। मूले तेभ्य एव त्विति वर्णानां केशवकीर्त्यादिव्याप्तिरुद्दिश्यते॥ १२॥ १३॥

तावत्य इति श्रीकण्ठपूर्णोदर्यादिव्याप्तिः। मातृभिरिति रुद्रशक्तीनां तथा प्रथितत्वादुक्तम्। तेभ्य एव त्विति वर्णोपाधिरूपेण व्याप्त्यन्तरमुद्दिश्यते। इह सर्वत्र यस्मात्प्राप्तचिदग्निभावाच्छब्दब्रह्मतदीधितेर्जाता वर्णास्तस्मादिति प्रागुक्त एव हेतुः प्रत्येतव्यः॥ १४॥

याभिस्त्विति कलाद्वयमूर्तिशक्तिद्वयोपाधिरूपाणां वर्णविभूतीनां प्रयोगभेदतोऽभिमतसकलसिद्धिरुक्ता। मन्त्रिण इति। वर्णोपाधिप्रयोगेऽपि तत्तद्वर्णभावनाजपादि सूचितम्। वाञ्छितार्थदामिति कलादिमन्त्रेषु तत्तत्फलोचितबीजयोगोऽपि सूचितः। वक्ष्यति च—मेधाकामस्य हृद्योगं इत्यादि॥ १५॥

अथ यथोद्देशं कलादीनामाम्नानम्। तत्रामृतामानदेत्यादिना तेजस्त्रयकलाः। इह प्रागप्युक्तम्—यद्यपि तन्मन्त्रमुत्तरत्र सूचयिष्यतीति तदाह कामदायिन्य इतीत्यादिना। मूले कभाद्याः ठडान्ता इति वर्णतत्कलानामसभेदाभिप्रायेण तद्योगकॢप्तिरुक्ता। हव्यकव्यवहे अपीति हव्यवहा कव्यवहा च॥ १६॥१७॥१८॥१९॥

सृष्टिर्ऋद्धिरित्यादिना पञ्चमूर्तिकलाः। अथाकारोत्था इति तारस्य पञ्चभेदेष्वित्युक्तानुवादः। तत्राभिप्रायमाह—अकारोत्था इति। तत्कलान्यास इति। तत्कलासु प्रत्येकं कखादिवर्णतः पूर्वमकारादिवर्णतोऽभिप्रेयते। कखादिवर्णयोगनियमस्तु नादकलानां षोडशसंख्यतया स्वरयोगप्रतीतेर्बिन्दुकलानां च चतुःसंख्यतयाऽष्टादिशेषवर्णयोगप्रतीतेश्चावसीयते। वक्ष्यति च—कलाः कला नादभवा यदन्यजा इत्यादि। ब्रह्मजाता इत्यादिनापीति। ब्रह्माणि सृष्ट्यात्मन इत्येवं समुदायतो योग उक्तः। बिन्दुनादकलासु योज्यमाह—बिन्दुजा ईशजा इत्यादिना। या बिन्दुजास्ता ईशजा अपि स्युः। प्रकरणात्। तथा या नादजास्ताः सदाशिवजा अपि स्युरिति। भुक्तिमुक्तिप्रदायिका इत्युभयासामप्युक्तानां कलानां विशेषणमिति मत्वाह—भुक्तिबिन्दुकलासु योज्येति॥ २०॥२१॥२२॥२३॥२४॥२५॥२६॥२७॥

मूले केशवो नारायण इत्यादिना वैष्णवमूर्तिशक्त्यभिधानम्। मूर्तयो हलामिति व्यञ्जनानामित्यर्थः। मूर्त्याद्या इत्यादिना मन्त्रकॢप्तिकथनम्। यथा—अं केशवाय कीर्त्यै नम इत्यादि। यद्वा अं केशवकीर्तिभ्यां नम इत्यादि।

सधात्वित्यर्धेन यादिषु विशेष उक्तः। यादिषष्ठस्तु त्वगादिधातुयोगः हादित्रिषु प्राणशक्त्यात्मयोग इति विभागः। यत्तु वक्ष्यति मातृकापटले—केशवादिन्यासे विशेषमाहेत्यादि। तद्विस्तराभिप्रायमित्यवबोद्धव्यम् ॥ २७—३८ ॥

श्रीकण्ठोऽनन्तसूक्ष्मौ चेत्यादिना शैवमूर्तिशक्त्यभिधानम्। मूर्त्याद्या इत्याद्युक्तमिहापि समानम् ॥ ३९—५२ ॥

अथ वर्णौषधिकथनं चन्दनं कुचन्दनेत्यादि। कुचन्दनं रक्तचन्दनम्। सुरूपं कुङ्कुमम्। चोरं कचरम्। ग्रन्थि(?) कर्णी तर्चिलगुहमूलं दर्पं चोर्वेरि फुल्ल कुम्भी वदनी गजवदनी। कार्पूरी अब्दमुत्तमं आदर पुष्पी गङ्खपुष्पी अग्निमन्थं सिंही कृष्णादरपुष्पी शंखपुष्पी रोहिषं बृहती चित्रा तुलसी हिरेफं मुसलिनी अञ्जली श्रीदेवी तल्लसत्थं सदाभद्रं(?) ॥ ५३॥ ५४ ॥ ५५ ॥ ५६ ॥

इह यत्प्रागुक्तं—याभिस्तु मन्त्रिणः सिद्धिं प्राप्नुयुरिति तत्रौषधिविषये विशेषो गुलिकाकषायेत्यर्धेनोक्तः। तदाह—औषधिकथनप्रयोजनमिति। उक्तत्वेति लिपिपटले वक्ष्यते—पञ्चाशदौषधिविपाचितपञ्चगव्यजात इत्यादि। कलादीनामुपयोगोऽपि तत्रैव वक्ष्यते - कलाः कला नादभवा इत्यादि ॥ ५७ ॥

ननु वर्णानां व्याप्तिकथनमिह प्रकृतम् तत्र कथं यथा भवन्ति देहान्तरिति तदीरणादिकथनं स्यादित्याशङ्क्य एतदपि प्राक् प्रकृतमेव। किन्तु तदवसरे जात इदानीं तत्कियत इत्यभिप्रायेणाह—पञ्चाशदंशगुणितेत्यत्रेति। किञ्चेहाप्यवान्तरव्याप्तिरस्त्येव। वक्ष्यति च—अकारैकारयोर्योगादित्यादि। यदुक्तमाचार्येण—तयोर्विकारविस्तारः परस्तात्संप्रवक्ष्यत इति। किञ्च पञ्चाशदंशगुणितेति या कुण्डलिनीव्याप्तिरुक्ता तत्प्रकारोऽप्ययं भवतीति। अपि च यत्पर्यायस्य तत्त्वारभूतस्य केवलहकारस्य व्याप्तिस्तावदिह पटले प्रतिपिपादयिषिता। सा च व्याप्तिर्वर्णानां व्याप्तौ प्रतिपादितायां ततस्तेषामपि वर्णानां तद्विभूतितायां प्रतिपादितायां तस्यापि प्रतिपादिता स्यादिति वर्णानां विभूतिकथनानन्तरमिदं प्रकरणमारभ्यते। वक्ष्यति च—एवं हकारस्य प्रकृतिपुरुषात्मकत्वमित्यादि। तथा च पटलोपसंहारः—पूर्वोक्तबिन्दुमात्रादित्यादि इति। तदीरणादिप्रकारमिति। पञ्चाशदीरयतीत्यत्राकाङ्क्षिततया प्रकृतमेवेति भावः। देहान्तर्यथा भवन्तीत्येतस्यार्थमाह—स्वरूपतो यथा भवन्तीति। देहान्तरेव येन येन प्रकारेण भवन्तीत्येतद्विदृणोति—स्वरमात्रेति। स्वर उदात्तादिः। मात्रा अर्धमात्रादिः। छन्द इत्यादिः। स्थानं कण्ठताल्वादिः। प्रयत्नः स्पर्शनमात्रादिः। भूतं प्राणहुताशादिः। षट्कर्माणि स्तम्भनादीनि। स्वरमात्रादीनां भावो क्रमोऽपीह दर्शितः ॥ ५८ ॥

यभूतकलाबीजानां सर्वेषां योगं चेत्यर्थः। सर्वगा इत्यस्यार्थोऽयमुक्तः। दीक्षापटले तु मन्त्रक्लृप्तिं वक्ष्यति—लं पृथिव्यात्मने इत्यादि। वर्णप्रणवांशभूततत्संबन्धिवर्णयोगमिति वा विवरणपाठः। तदा तत्सम्बन्धिवर्णा लं वमित्यादिबीजानि वर्णास्तु कटवपाकारादय इति। मूले तेभ्य एव लिति वर्णानां केशवकीर्त्यादिव्याप्तिरुद्दिश्यते ॥ १२ ॥ १३ ॥

तावत्य इति श्रीकण्ठपूर्णोदर्यादिव्याप्तिः। मातृभिरिति रुद्रशक्तीनां तथा प्रथितत्वादुक्तम्। तेभ्य एव लिति वर्णोपाधिरूपेण व्याप्त्यन्तरमुद्दिश्यते। इह सर्वत्र यस्मात्प्राप्तचिदग्निभावाच्छक्त्यमृतदीधितेर्जाता वर्णास्तस्मादिति प्रागुक्त एव हेतुः प्रत्येतव्यः ॥ १४ ॥

याभिस्त्विति कलादशमूर्तिशक्तिदयोपाधिरूपाणां वर्णविभूतीनां प्रयोगभेदतोऽभिमतसकलसिद्धिरुक्ता। मन्त्रिण इति। वर्णोपाधिप्रयोगेऽपि तत्तद्वर्णभावनाजपादि सूचितम्। वाञ्छितार्थदामिति कलादिमन्त्रेषु तत्तत्फलोचितबीजयोगोऽपि सूचितः। वक्ष्यति च—मेधाकामस्य ह्रूंसोर्योग इत्यादि ॥ १५ ॥

अथ यथोद्देशं कलादीनामाम्नानम्। तत्राभ्रतामानदेत्यादिना तेजस्त्रयकलाः। इह प्राग्यदुक्तम्—यद्युचितमंशमुत्तरत्र सूचयिष्यतीति तदाह कामदायिन्य इत्यादिना। मूले कभाद्याः ठडान्ता इति वर्णतत्कलानामभेदाभिप्रायेण तद्योगक्लृप्तिरुक्ता। हव्यकव्यवहे अपीति हव्यवहा कव्यवहा च ॥ १६॥१७॥१८॥१९ ॥

सृष्टिर्ऋद्धिरित्यादिना पञ्चमूर्तिकलाः। पञ्चाकारोत्था इति तारस्य पञ्चभेदैरित्युक्तानुवादः। तत्राभिप्रायमाह—अकारोत्था इति। तत्कलान्यास इति। तत्कलासु प्रत्येकं कखादिवर्णतः पूर्वमकारादिवर्णतोऽभिप्रेयते। कखादिवर्णयोगनियमस्तु नादकलानां षोडशसंख्यतया स्वरयोगप्रतीतेर्बिन्दुकलानां च चतुःसंख्यतयाऽष्टादिशेषवर्णयोगप्रतीतेश्चावसीयते। वक्ष्यति च—कलाः कला नादभवा वदन्त्यजा इत्यादि। ब्रह्मजाता इत्यादिनापीति। ब्रह्मणे सृष्ट्यात्मन इत्येवं समुदायतो योग उक्तः। बिन्दुनादकलासु योज्यमाह—बिन्दुजा ईशजा इत्यादिना। या बिन्दुजास्ता ईशजा अपि स्युः। प्रकरणात्। तथा या नादजास्ताः सदाशिवजा अपि स्युरिति। भुक्तिमुक्तिप्रदायिका इत्युभयासामप्युक्तानां कलानां विशेषणमिति मत्वाह—भुक्तिबिन्दुकलासु योज्येति ॥ २०॥२१॥२२॥२३॥२४॥२५॥२६॥२७ ॥

मूले केशवो नारायण इत्यादिना वैष्णवमूर्तिशक्त्यभिधानम्। मूलयो हलामिति व्यञ्जनानामित्यर्थः। मूर्त्याद्या इत्यादिना मन्त्रक्लृप्तिकथनम्। यथा—अं केशवाय कीर्त्यै नम इत्यादि। यद्वा अं केशवकीर्तिभ्यां नम इत्यादि।

सधात्वित्यर्थेन यादिषु विशेष उक्तः। यादिसप्तसु त्वगादिधातुयोगः हादिविषु प्राणशक्त्यात्मयोग इति विभागः। यत्तु वक्ष्यति मातृकापटले—केशवादिन्यासे विशेषमाहेत्यादि। तद्विस्ताराभिप्रायमित्यवबोद्धव्यम् ॥ ३७—३८ ॥

श्रीकण्ठोऽनन्तसूक्ष्मौ चेत्यादिना शैवमूर्तिशक्त्यभिधानम्। मूर्त्याद्या इत्याद्युक्तमिहापि समानम् ॥ ३९—५२ ॥

अथ वर्णौषधिकथनं चन्दनं कुचन्दनेत्यादि। कुचन्दनं रक्तचन्दनम्। घुसृणं कुङ्कुमम्। चोरं कचरम्। ग्रन्थि(?) कर्णी वर्चिलगुहमूलं त्वचं चोरेति पुत्र कुम्भी मदनी गजवदनी। कार्यरो अब्दमुस्तकं आदर पुष्पी शङ्खपुष्पी अग्निमन्थं सिंही क्षुद्रपुष्पी शङ्खपुष्पी रोहिषं ब्रहती चिचा तुलसी हिरेफं मुसलिनी अङ्कली श्रीदेवी तलपर्णं सदाभद्रं(?) ॥ ५३॥ ५४ ॥ ५५ ॥ ५६ ॥

इह यत्प्रागुक्तं—याभिस्तु मन्त्रिणः सिद्धिं प्राप्नुयुरिति तत्रौषधिविषये विशेषो गुलिकाकषायेत्यर्थेनोक्तः। तदाह—औषधिकथनप्रयोजनमिति। उत्तरत्रेति लिपिपटले वक्ष्यते—पञ्चाशदोषधिविपाचितपञ्चगव्यजात इत्यादि। कलादीनामुपयोगोऽपि तत्रैव वक्ष्यते –कलाः कला नादभवा इत्यादि ॥ ५७ ॥

ननु वर्णानां व्याप्तिकथनमिह प्रकृतम् तत्र कथं यथा भवन्ति देहान्तरिति तदीरणादिकथनं स्वादित्वाशङ्क्य एतदपि प्राक् प्रकृतमेव। किन्तु तदवसरे जात इदानीं तत्कियत इत्यभिप्रायेणाह—पञ्चाशदंशगुणितेत्यत्रेति। किञ्चेहाप्यवान्तरव्याप्तिरस्त्येव। वक्ष्यति च—अकारेकारयोर्योगादित्यादि। यदुक्तमाचार्येण—तयोर्विकारविस्तारः परस्तात्संप्रवक्ष्यत इति। किञ्च पञ्चाशदंशगुणितेति या कुण्डलिनीव्याप्तिरुक्ता तामकारोऽप्ययं भवतीति। अपि च शक्त्यंशस्य तत्सारभूतस्य केवलइकारस्य व्याप्तिस्तावदिह पटले प्रतिपिपादयिषिता। सा च व्याप्तिर्वर्णानां व्याप्तौ प्रतिपादितायां ततस्तेषामपि वर्णानां तद्विभूतितायां प्रतिपादितायां क्वचापि प्रतिपादिता स्यादिति वर्णानां विभूतिकथनानन्तरमिदं प्रकरणमारभ्यते। वक्ष्यति च—एवं इकारस्य प्रकृतिपुरुषात्मकत्वमित्यादि। तथा च पटलोपसंहारः—पूर्वोक्ताद्बिन्दुमात्रादित्यादि इति। तदीरणादिप्रकारमिति। पञ्चाशदीरयतीत्यनाकाङ्क्षिततया प्रकृतमेवेति भावः। देहान्तर्यथा भवन्तीत्येतस्यार्थमाह—स्वरूपतो यथा भवन्तीति। देहान्तरेव येन येन प्रकारेण भवन्तीत्येतदिहापीति—स्वरमात्रेति। स्वर उदात्तादिः। मात्रा अर्धमात्रादिः। ऋषिरैतादिः। स्थानं कण्ठताल्वादिः। प्रयत्नः स्पर्शनमात्रादिः। भूतं प्राणहुताशादिः। षट्कर्माणि स्तम्भनादीनि। स्वरमात्रादीनां भावो क्रमोऽपीह दर्शितः ॥ ५८ ॥

स्वरूपनिष्पत्तिप्रकारमाहेति। वर्णानामिति शेषः। मूलाधार एव तावद्वर्णाः सूक्ष्मशक्तिमात्रतया निष्पन्नाः। तदुक्तमधस्तात्—अव्यक्तं मलपतीत्यादि। तेषां ततस्तत्प्रेरकप्राणवायुप्रयत्नतो निःसरणं सुषुम्नारन्ध्रनिर्गता इत्युक्तम्। पश्यन्त्यादिक्रमेण वदनं प्राप्तानां स्वस्वाकारेणाभिव्यक्तिरुत्तरार्धेनोक्ता। यदुक्तं—मूलाधारात् प्रथममुदित इत्यादि ॥ ५९ ॥

अथोच्चैस्तन्मार्गेण इति श्लोकेन स्वरविषयः प्रकार उच्यते। अत्र सूक्ष्ममभिप्रायं दर्शयति—वर्णानामिति। उदात्तो वर्णः पुरुषवाचकः अनुदात्तः प्रकृतिवाचकः स्वरित उभयवाचकः। स्वरितविषये च प्रतिपत्तिं वक्ष्यति—मुद्राभयेत्यादि। तत्र पुरुषत्वे प्रकृतित्वे च तदुचितो विशेषः कल्पनीय इत्यवगन्तव्यम्। प्रयोग इति। प्रयोगस्तु प्राग्दर्शितः। ते च वश्यशान्तिकक्रूरकर्मसु प्रायेण प्रशस्ता इति ॥ ६० ॥

अथार्धेत्यनेन मात्राविषयः प्रकार उच्यते। अत्रार्धमात्रं व्यञ्जनमित्यादि ज्ञेयम्। अत्राप्यभिप्रायमाह—पापचयेति। ह्रस्वादीनां पापचयादिषु यथाक्रमं विनियोगः। व्यञ्जनानां तु त्रिष्वपीत्यवगन्तव्यम् ॥ ६१ ॥

अथाकारेकारयोरित्यादिभिः सन्धिविषयः प्रकार उच्यते। तस्यैवेत्यकारग्रहणम्। एकारयोगेनेति हकारादेशादैकारसिद्धिः। एवमौकारयोगेनेत्यत्रापि द्रष्टव्यम्। अत्रापि सूक्ष्ममभिप्रायमाह—सर्वेषामिवेति। यद्यपि सर्वेषामपि द्वयात्मकं प्रागुक्तम्—सर्वेष्वकारोऽग्न्यात्मकपुरुषांश इतरः प्रकृत्यात्मकसोमांश इति। किन्त्विह सत्तदर्थस्यार्धद्वयेन पुरुषप्रकृतिवाचकत्वं सन्ध्यक्षरेषु त्वकारेकाराद्यर्धद्वयेनैत्येवं विभागोऽभिप्रेतः। इहाकारादेरेकारादिषु व्याप्तिरप्युक्ता भवति ॥ ६२ ॥ ६३ ॥

मूले सन्ध्यक्षराणां मन्त्रताभिधानं प्रदर्शनार्थमेव। सर्वेऽपि वर्णाः केवलाः संयुक्ताः समुचिता अपि सर्वार्थसाधका मन्त्रा एवेति। सर्वार्थसाधकपदस्यार्थान्तरमाह—प्रकृतिपुरुषात्मकोऽयं इति। मन्त्रत्वादेषामृष्यादिकमप्युपदेष्टव्यमित्याह—एषामिति। तत्तद्वर्णादियुतैः स्वरैरिति। यो यो वर्णमन्त्रो भावनीयस्तेन तेन वर्णेनादौ युक्तैर्द्विचतुःषड्द्वादशचतुर्दशाद्यस्वरैरित्यर्थः। यथा इकारस्य यांयोमित्यादि। कादीनां कांकीं खांखोमित्यादि इति। मुद्राभयेति। मुद्रया सहाभयं शुकेन सह वर इत्येवं द्विभुजतोपपत्तिः। शुक्लरक्तभागद्वय इति। वामदक्षिणभागद्वयाभिप्रायम्। कोऽपीति। ब्रह्मा विष्णुः शिवः सर्वेश्वरो यान्यो वा गणपत्यादिः। अथवा त्रिपुरासरस्वत्यादिरिति भावः। परमात्मनः सर्वदेवसामान्यरूपत्वात् कोऽपि देव इत्येतदुपपत्तिः। तत्र ब्रह्मादिषु स्त्रीभागः कल्प्यते त्रिपुरादिषु पुंभाग इति भेदः। यथा सत्तत्मन्त्राणामपि वर्णाः

पृथङ्मन्त्राः स्युः तदापि समानमेतत् सकलमित्येव बोद्धव्यम्। तत्रर्णादिसर्वं स्तोत्रमेव। स स देव इहोक्तलक्षणो ध्येयः। सकलवर्णमन्त्रभावनासु न्यासप्रपञ्चः तत्तन्मन्त्रसमान एव। पूजा चाङ्गेन्द्रवज्रादिभिरिति। एवमवर्णस्येवर्णादिभिः सह सन्धिरुक्तः। अथ केवलयोर्ऋलृवर्णयोः स्वांशेन सन्धिरुच्यते लृवर्णऋवर्णयोरिति। व्यक्तिः स्फुटता। लरोस्तदीयस्थूलावस्थारूपत्वादिति भावः। इहायमभिप्रायः। यदेतदृवर्णान्तरमिति सूक्ष्मं किञ्चित्स्वराकारविलक्षणं लक्ष्यते तदेवोद्रिच्यमान मितरांशन्यग्भावादसौ रेफो भवति। एवं लकारोऽपीति। अत्र स्वरमात्राया मध्ये रलमात्रासन्धानमुक्तं भवति। लरोः सम्यगिति। व्यञ्जनान्तरेषु तु न तद्वदिति भावः। तेनैतदपि सूचितम्। सर्वव्यञ्जनतन्मात्रमेव ऋलृवर्णान्तर्गतमिति। चिदानन्दात्मकपुरुषप्रकृत्यंशप्रधानतया तु द्विवर्णोपपत्तिरिति।

अत्रापि सूक्ष्ममभिप्रायमाह—ऋवर्णलृवर्णयोरिति। व्यक्तिरित्यस्य लरोरित्युपरि सम्बन्धः। व्यक्तिपदमन्तरा विवृणोति—व्यज्यतेऽनेनेति। मन्त्रमूर्तिरिति शेषः। षड्गसामान्यमिति। षडङ्गेष्वादितो योजनीयो वर्णः लरोर्वसमानमित्यर्थादुगम्यते। कुत्र दृश्यत इत्याह—मूलागमेष्विति। यकारादिभिरिकाराद्यङ्गान्यपि तेष्वेवेति मूलागमेष्वित्येतावदुक्तम्। अत्र इ ए ऐ इत्येषां यां यीमित्यादि उ ऊ औ इत्येषां वां वीमित्यादि इति॥ ६४॥

अथ बिन्दुविसर्गयोरपि स्वांशेन सन्धिरुच्यते—बिन्दुविसर्गात्मनोरिति। बिन्दुविसर्गवर्णयोः स्फुटं रूपमजपा स्वांशयोः अं अः इत्यनयोर्वदेदिति तदर्थः। बिन्दुविसर्गमात्रयोरकारेण सन्धानमेतदुक्तम्। अत्राप्यभिप्रायान्तरं दर्शयति—बिन्दुविसर्गाङ्गेष्विति। बिन्दुविसर्गस्वरूपयोः अं अः इत्यनयोः स्वरयोरङ्गसामान्यमजपां हकारसकारात्मिकां क्रमेण वदेदिति तदर्थः। यथा बिन्दोः हांहीमित्यादि विसर्गस्य सांसीमित्यादि इति। नन्विकारादीनां यकारादिसम्बन्धे निबन्धनं तावत् स्पष्टमस्त्येव किं पुनरिह निबन्धनमिति तदाह—हकारसकारयोरिति। बिन्दोः कार्यसंहारशक्तितया चिद्रूपनिष्ठत्वात् पुरुषत्वं हकारस्य च घोषवत्त्वात् विसर्गस्य तु कार्यसर्गशक्तित्वेनाचिद्रूपनिष्ठत्वात् प्रकृत्यात्मकत्वं सकारस्य चाघोषत्वादिति। अथोपपत्त्यन्तरमपि दर्शयंस्तदुपपत्तिलभ्यादवर्णमन्त्रयोरप्यङ्गेषु हकारयोगसिद्धिरित्यपि दर्शयति—स्थानसाम्यमकारयोगयेत्यादि। तदुक्तम्—अकुहविसर्जनीयानां कण्ठ इति। बिन्दोरपि नासिकया सह कण्ठस्थानत्वमिष्यते। अकाराङ्गेष्वपीत्यवर्णयोर्ग्रहणमिष्यते। प्रुतप्रयोगेऽपि सर्वत्र समानमेतदवबोद्धव्यमिति। इहैवं सन्ध्यभिधानं प्रदर्शनार्थम्। तत्तद्वर्णानामपीत्थं

भूतकलाभिः' 'प्राणाग्नीलाम्बुखात्मका' इत्येवमुक्तमपीत्यर्थः। विशदयन्निति। तत्रास्पष्टत्वादिह स्पष्टीकरणोपपत्तिः। मूले ह्रस्वाः पञ्चेत्यत्र परे चेति पञ्चेत्यनुषङ्गः। तदाह—परे च दीर्घा आदयः पञ्चेति। सन्धानेन विकृताः सन्धिविकृताः। यदुक्तम्—अकारेकारयोर्योगादिति। बिन्दुसर्गात्मनोर्व्यक्तिममसोरिति च। परोच्चसन्धिर्बिन्दुरित्येव भेदः। बिन्द्वन्तिका इति विसर्गनिवृत्त्यर्थमुक्तम्। यद्वा चत्वारि सन्ध्यक्षराणीति बिन्दुपरिग्रहार्थमुक्तम्।

मूले क्षाद्या इत्युपलक्षणम्। चाद्याटाद्यास्ताद्याः पाद्या इति। कमध्येन जलग्रहणम्। पृथग्भूतात्मकाः क्रमेण कथिता इति सम्बन्धनीयम्। तैस्तैः पञ्चभिरेव वर्णदशकैरिति। तैस्तैरिति पार्थिवैराप्यैरित्याद्युक्तम्। यथा अआएकचटतपयशेत्यादि। स्तम्भनाद्यमित्याद्युक्तविवरणम्। स्तम्भनाद्यमिति रक्षादिग्रहणम्।

तदुक्तम्—रक्षास्तम्भनकर्माणि वर्णैः कार्यं धरात्मकैः।
शान्तिकं पौष्टिकं कर्म वर्षणं सलिलात्मकैः॥
दाहमोहाङ्गभङ्गानि चाक्रुष्टिं दहनात्मकैः।
सेनाभङ्गभ्रमोच्चाटद्वेषकर्माणि वायुजैः॥
कालभक्ष्याणि चूर्णानि विविधान्यथ मारणम्।
क्षुद्राणां स्थापनं वर्णैर्नाभसैर्वर्गसंख्यकैः॥ इति।

शून्यता ग्रामनगरादीनामत्यन्तं मनुष्याद्यभावकारणम्। मन्त्रान्तरैरपि स्तम्भनाद्युपपत्तावेतैः संपुटीकरणं कार्यम्। वक्ष्यति च—संयजेन्मन्त्रीति॥७०॥७१॥७२॥७३॥

स्तम्भनादिप्रयोगप्रकारमिति। स्तम्भनाद्युचितेषु सीसादिषु मध्ये त्रिकोणं तद्बहिः स्तम्भनाद्युचितं पार्थिवादिमण्डलमप्यालिख्य तत्र त्रिकोणमध्ये पञ्चीकृतभूतादि विलिख्य भूतबीजैर्दिक्षु मध्यादिषु संपूज्य जप्त्वा निखननादि कुर्यादित्येवंविधः प्रयोगप्रकारोऽवबोद्धव्यः। स्तम्भनाद्यर्थं कल्पितेषु कुण्डेष्वप्येवं कल्पनीयः। संयजेदित्येतद्विवृणोति—संलिख्य संचिन्त्य वा पूजयेदिति। लेखयेत् चिन्तयेत् पूजयेदिति वा पाठः। अत्र लेखनं चिन्तनं च विकल्पेनोपलक्षितमिति। चिरस्मर्यं स्यायं प्रयोग इति। संचिन्तनेनापि स्तम्भनादिकार्यस्य साधनीयत्वादिति भावः। मध्ये पञ्चीकृतभूतबीजमिति। स्वं स्वं भूतबीजमिह विवक्षितम्। भूतबीजानि च नादकलादिभूता इत्यत्र प्रतिपादितानि। तद्बिन्दूर्ध्वाधोभागादिष्विति। भूतबीजस्य मध्यदेशे तदीयबिन्दुर्लेखनीय इत्यर्थादवसेयम्। तस्य बिन्दोरन्तर्वा बहिर्वोर्ध्वाधोभागग्रहणमिष्यते। तत्रोर्ध्वभागे साधकः। अधोभागे साध्यः। कर्म च यथास्वं तयोर्भागयोः स्यात्। तदसंभवे पार्श्वदिषि कर्म लेखनीयम्। कर्म च

कदाचित् साधकस्य यथा स्यात्। यथा चैत्रो मैत्रं जयत्विति। कदाचित् साध्यस्य। यथा चैत्रार्थे मैत्रो नश्यत्विति। कदाचिद्देवताया एव कर्म भवति। चैत्रं रक्षेति। कदाचित् तु साध्य एवास्ति। यथाऽत्रेवेत्यादि सर्वमूह्यमिति। यन्त्रजीवादियोग-श्चेत्यत्र प्रागुक्तमादिपदं संबध्यते। तत्र नियमस्तु वक्ष्यत एव। एतच्चेत्येवमुक्तलक्षण-मित्यर्थः। पार्थिवभूतलिपियोगस्त्वर्थाद्भवति। यन्त्राणीत्यभिधानं पार्थिवयन्त्र-परिग्रहनिवृत्त्यर्थम्। तत्तद्भूतयन्त्राणीत्येतदर्थम्।

इदानीं यन्त्रजीवमाह—हसौरिति। मध्यबीजाधोभाग इति। तस्यान्तर्बहि-र्वाऽधोभागोऽभिप्रेतः। हमिति लिखेदित्यन्तं वाक्यम्। गुणशोऽष्टदिक्ष्विति लेख्येति शेषः। गुणश इति त्रित्रिवर्णाभिप्रायम्। यन्त्रप्राणबहिरेतल्लेखनमिष्यते। दलेष्विति यदष्टदलेषु तेषु गुणशो लेखनं चतुर्दलेषु षट् च इत्याद्यूह्यम्। तद्बहि-रिति यन्त्रहृदयमिति संबध्यते। लेख्यमिति च शेषः। मध्यबीजे गायत्री चेत् तद्बहिरेतद्दलेषु गायत्री चेद्यन्त्रप्राणबहिरेतदित्यवबोद्धव्यम्। प्राणप्रतिष्ठामन्त्र इति। स तु कलासु वक्ष्यमाणप्रक्रियया प्रतिपत्तव्यः। यन्त्रसामान्यमपीति यन्त्रजीवादि। यदुक्तं—तदन्येष्वपि वक्ष्यमाणयन्त्रेषु समानमिति भावः। वक्ष्यति च—व्योमाग्निःसचतुर्दशस्वरविसर्गान्तस्फुरत्कर्णिकमित्येवमादि। येन येन प्रका-रेणेति यत्प्रागारब्धं तदिह परिसमाप्तमिति ॥ ७४ ॥

पूर्वोक्ताद्बिन्दुमात्रादित्यन्त्यश्लोकस्य तात्पर्यं दर्शयति—एवमिति। पटलत्रयोक्तां सृष्टिमिति। 'प्रकृतेव क्वचित् काल' इत्येवारभ्योक्तां सृष्टिमित्यर्थः। ततोऽर्वाक् तु ककारस्य सवाच्यार्थस्य नित्यत्वं स्वरूपं व्याप्तियैवोक्तेति। यद्यपीह स्थितिरिह पटलेऽभिहिता तथापि वर्णनिष्पत्त्यभिधानं सृष्टिरेवेति तथाभिधानम्। यद्यपि स्थितिरपीहाभिहिता ■ सृष्टिरेव किन्तु संहारप्रतिपादनार्थतयैवायं सर्गानु-वादस्तदव्यत्ययरूपत्वात् संहृतेरिति सृष्टिरेव गृह्यते। अत एवानुवदन्निति निर्देशः। प्रकृतिः स्वयं पूर्वोक्ताद्बिन्दुमात्रादय रवतमात्रतामभ्युपैतेति सम्बन्ध-नीयम्। स्वयमित्येतदभिप्रायमाह—निस्तरङ्गा तत्त्वसंज्ञेति। प्रकृतेर्यथेत्थं स्वरूपं तदभिप्रायमेतदिति भावः। परस्मादुत्पन्नस्य प्रकृतितत्त्वस्येति इयम-यस्येह व्याहत्या भवति। यदा प्रकृतिरिह 'प्रकृतिः पुरुषश्चैव' 'प्रकृतेव क्वचित्काल' इत्युक्तेव स्यात्। स्वयमेवेति तु कालपुरुषयोस्तत्रान्तर्भावः स्वकीयनिस्तर-ङ्गाकारस्य बिन्द्वादिविकारापत्तावप्यनपायो विक्रियायामन्यनिरपेक्षत्वमित्यादि सर्वमुक्तम्। गम्धमात्रात्मतामिति। तदुक्तं—बिन्दोस्तथाह्नियमानाद्रव इत्यादि। मूले षकारादीन् इष्टेत्यवाप्यभ्युपैतेति सम्बध्यते। तथा तदनुगतान् कादीन्

पञ्चविंशदित्यत्रापि पञ्चविंशदिति पञ्चविंशतिमित्यर्थः। तेषां स्वरैरनुगतिरकारनित्ययोगात् ककादिवैचित्त्र्याच्च भवति। तथैव संयुक्तधातूनपि यादीनित्यन्वयः। तदनुगतानित्येतत्तथैवेत्युक्तम्। अभ्युपैतेति चानुषङ्ग इति। अत्र 'बिन्दोस्तस्मादित्यत आरभ्य 'पञ्चाशदीरयति पंक्तिश एव वर्णानित्यत उक्ता शब्दसृष्टिरनूदिता। 'यथा भवन्ति देहान्तरित्यादि तु प्रकरणमेतदन्तर्गतमेवेति। गुणसहितैः पञ्चभूतैस्ताभिस्तन्मात्राभिश्चेत्यन्वयः। तदर्थं दर्शयति—अर्थात्मकतामुक्तामित्यादिना। यादीनिति सन्निधानादुक्तम्। यद्वा यादिशब्देन सर्ववर्णग्रहणम्। अथवा गुणसहितैस्तन्मात्राभिश्च सहितैर्भूतैः सह यादीनिति संबन्धनीयम्। गुणसहितैरित्यत्र सकलकरणैरित्युपस्कारः। गुणकरणतन्मात्राभूतान्वितान् बिन्दुवर्णानभ्युपैतेति तात्पर्यार्थः। अत्र 'चिचिकीर्षुर्घनीभूतेत्यत आरभ्य 'भीत्या च परिरोदितीत्यत उक्तार्थसृष्टिरनूदितेति सर्गानुवादोऽयमेतावान् भवति।

मूले अथ व्यतीत्य व्याप्य हसंज्ञा भवेदित्यन्वयः। तदभिप्रायं दर्शयति—संहारमाहेति। व्यत्ययो यथोक्तव्यापारविपर्ययः। तदाह—कार्यजातमुक्तं स्वात्मन्येव संहृत्येति। स्वस्वरूपाद्येन क्रमेण कार्यजातमुभयविधमुत्पन्नमुक्तं तत्सर्वं तद्व्युत्क्रमेण स्वस्वरूपोपसंहृतं कृत्वेत्यर्थः। विश्वं व्याप्येत्येतद्विवृणोति—विश्वं सर्वमित्यादिना। परिपूर्णस्वभावत्वाद्विश्वमिति देवतासत्त्वमुक्तम्। अत एव ब्रह्मपदोपादानम्। तेनाभिन्नतामिति। सा तत्त्वसंज्ञेतीमामेव प्रकृतामवस्थामिति भावः। यद्वा विश्वं व्याप्य व्यतीत्य हसंज्ञा भवेदिति सम्बन्धनीयम्। तथाच सृष्टानां व्याप्तिरपीह पटल उक्तोपसंहृतीता भवति। ह इति संज्ञा वाचकं यस्याः सा हसंज्ञा। सर्वानित्यमुवाच ह इति प्रागारम्भ एवोक्ताचरलचणा प्रकृतिरिति॥७५॥

इति प्रयोगक्रमदीपिकायां तृतीयः पटलः।

अथ चतुर्थः पटलः।

इह 'के वयं केन भाविता' 'यूयमक्षरसंभूता' इत्यादित एवाक्षरस्य तदिव साधकस्य च प्रकृतत्वादुभयोश्चातोऽनुवृत्तत्वादुभयथापि स्यात् पटलसङ्गतिरिति। पूर्वं तावदक्षरोचितां पटलसङ्गतिमाह—एवमिति। पूर्वोक्ताद्बिन्दुमात्रादित्यनूदितः प्रकार एवमित्युक्तः। हकारस्येति वाच्यवाचकाभेदात्मकस्याक्षरस्य प्रकृतत्वेऽपि वाचकांशस्यैव ग्रहणम्। केवलस्येति रेफाद्यपेक्षयोक्तम्। विश्वयोनित्वमिति। सङ्गतिमात्रमेतदुक्तम् न तु हेतुतया सङ्गत्यभिधानमिति ज्ञेयम्। तेन संहारस्योक्तत्वेऽपि तदनुपादानमिति। आदाविति प्रपञ्चमारारम्भ एव—मूलार्णमर्णविकृतिरित्यत्रेत्यर्थः। प्राप्तस्येति। हकारस्य रेफादियोगतस्तत्प्राप्तिर्भवति।

विश्वयोनित्वमिति । नास्मिन् शक्तिपटले विश्वस्य स्थितिसंहाराभिधानमित्येव-मुक्तम् । चतुर्थपटलारम्भ इति मूलगताथशब्दार्थोऽप्युक्तः ।

मूल एवं व्यवस्थिते त्वस्य शक्तित्वमिष्यत इत्यन्वयः । विश्वस्य जगतो ह-लक्षणादुत्पत्तिः तत्र स्थितिः तस्मिन्नेव च प्रलय इत्येवत्तावदेवं व्यवस्थितम् । तथा च सत्यस्य प्रकृतस्य परावाक्तदर्थात्मकस्य ह्रस्वाक्षरस्य शक्तित्वमिष्यत इति तद-क्षरार्थः । तत्र जगति कृतकृत्यस्य जगत्येव सततं रूढसंस्थितेरिति हेतुगर्भं विशे-षणम् । ह्रादक्षराज्जगत उत्पत्त्यादिनियमे सति तज्जगद्विषयतया यत्किञ्चित्तस्य कर्तव्यं स्यात् तत्सर्वमविकलमेव । येन न किंचिदकृतमप्रकाममवशिष्यते स तथोक्तः । तथा तस्मिन्नेव जगति सततं सर्वस्मिन्नपि काले देशे च रूढाक्षरमेवायं घटशब्दः तदर्थो वेत्येवं निरूढा संस्थितिर्यस्य स तथोक्तः । जगतस्तत्त्वैव कल्पिताकारत्व-मनेनोक्तम् । यत एवमसौ ह्रो भवति अतोऽनेन शक्त्या भाव्यमित्यवसीयत इति भावः । स्वस्मिन्नेव स्वरूपे स्वस्वातन्त्र्येणैव विश्ववैचित्र्योत्पादनतदवस्थापनविलय-नकर्तृत्वं हि तावच्छक्तित्वनिबन्धनमिति । साधकाभिप्राये तु विशेषः । ह्रादक्षरमेव जीवत्वापत्तितो जन्तुभावप्राप्तौ साधकदशां प्रतिपद्यते । तत्स्वरूपभूताच्च तदक्ष-रतो वाङ्मनसोर्यावद्विश्वमुक्तिप्रतीतिरूपेण प्रसर इत्येतत्तावदेवं व्यवस्थितम् । तथा च सत्यसौ साधको जगति कृतकृत्यो जगत्येव रूढसंस्थितिश्च सच्छक्तिरेवाव-सीयत इति महतोऽक्षरस्य कलैव तावदसौ साधकस्तस्य चैतावदेव कृत्यम् यत्तेनैव कृते विश्वस्मिन् जगति स्वाधिकारानुरूपतोऽयभाषणमभिधानं च । यदुक्तम्—इत्थं विश्वं प्रतीयतेऽप्यव्यक्तं प्रलपतीति । नातोऽधिकं तद्योगात् तत्सर्वमप्यनेन कृतमेव भवति । तत्र च जगत्यस्य सततं निरूढैव संस्थितिः । तत्तदुक्तिप्रतीतिषु स्वरूपचितोऽपि तत्तदर्थेष्वनुगमात् । अन्यथा तत्प्रतीत्यनुपपत्तेः । तथा च स्वस्वरूप एव स्वस्वातन्त्र्येणैव तत्तज्जगद्वैचित्र्योत्पादनतदवस्थापनविलयकर्तृत्वमे-तदेव हि शक्तित्वनिबन्धनमिति महतोऽक्षरस्य जगतोऽपूर्वत्वावभासः । साधका-क्षरस्य तु स्वस्वरूपे तस्य विद्यमानस्यैवावभास इति भेदः । एवं च साधकस्य महाशक्त्यंगमात्रत्वात्तद्वृष्टिसिद्धये तन्न्यासजपध्यानाद्युपदेशस्तावदिह कर्तव्य इति ।

अस्यैव श्लोकस्य सूक्ष्ममर्थं दर्शयति—घटशब्दो हेत्वर्थं इत्यादिना । स्वयमे-येति । नेष्टाक्षरतो जगदुत्पत्त्यादिमात्रं तस्य शक्तित्वसिद्धौ निबन्धनम् । तत्र न स्वयमेव वाच्यमिति भावः । उक्तेन प्रकारेणेत्येवंशब्दविवरणम् । 'प्रकृतेय कथिष्यामि' इत्यत आरभ्य 'इमंशा भवेदित्यत उक्तः प्रकारोऽयं गृह्यते । कारण-त्वेनेति ह्राधारत्वेनेति विशेषणतयाऽध्याहारः । व्यवस्थित इत्युपपादनेन व्यवस्था

हि सिध्यतीति भावः। तुशब्दोऽवधारणार्थ इति प्रकारान्तरेण जगतः सर्गाद्यनुपपत्तेरवधारणसिद्धिः स्यात्। अस्य हकारस्येति। जगतो निमित्तोपादानकारणतया प्रकृतस्येति भावः। शक्तित्वमिति। ननु हाक्षरस्य नित्यतां सर्वात्मतामपि चोपपादयितुं ततो जगतः सर्गाद्युक्तम् तथा च तदुभयमपोहयितव्यमिति। नैष दोषः। यदुपपादयितुमेतदुक्तं तत्सर्वं प्रकृतिरथ इत्संश्रेत्यत्रार्थादुपपन्नं सिध्यति। किन्तु तत्र शक्तित्वमिह तदीयविभूतिविवक्षयाऽनूद्यत एवेति।

ननु जगतो हाक्षरत्वे व्यवस्थितेऽपि कथमस्य शक्तित्वमवसीयतामिति। उच्यते। हाक्षरस्य तदुचितशक्तित्वव्यतिरेकेण जगतस्तद्भावानुपपत्तेरेतच्छक्तित्वसिद्धिरिति। अतएव हेतोरपि कारणत्वेन व्यवस्थित इति सप्तम्योपादानम्। शक्तिवाचकमन्त्रत्वमिति। ननु वाच्यवाचकरूपस्य हाक्षरस्य शक्तित्वं तावदिहावसीयते। प्रकृतिरथ इत्संश्रेत्युक्तत्वात् रूढसंस्थितेरित्यत्र रेफेकाराभ्यां शक्त्यसाधारणरूपयोः कार्यशक्तितदीशानयोरपि ग्रहणसंभवाच्चेति। नैष दोषः। वाच्यांशस्य शक्तिमात्रत्वमेवावसेयम्। वाचकांशे तु रेफादियोगोऽपि तद्योगोपपत्त्या त्वयि तस्यां वाच्यगतौ कार्यशक्तितदीशयोगप्रतीतिः स्यादिति। गुणत्रयात्मकशक्तिवाचकत्वमिति। सत्त्वादिगुणात्मकत्वमक्षरत्वेऽप्यस्या भवेदेव न तच्छक्तित्वनिबन्धनमिति भावः। रेफेकारयो रजस्तमोवचनत्वेऽपि कार्यशक्तितदीशानाभिधानत्वमविरुद्धमेव। सर्ववाचकानामनेकशक्तित्वाभ्युपगमात्। यत उक्तम्—अग्नीषोमात्मका वर्णास्त एव स्युः त्रिधा भूय इत्यादि। वर्णान्तरसंयोग इति कर्तव्यतयाभिप्रेतो विशेषोऽत्रमुक्तः। मन्त्रत्वेष्टेरिति। मन्त्रत्वस्येष्टत्वादित्यर्थः। हकारं विभिनष्टीति। दुर्विग्रहत्वादिशेषणस्यैतदुक्तम्। रेफोढ इति। रेफसूढवान् धृतवानिति यावत्। ईरित्ययमीकारः। संस्थितेरिति आद्गुण इति सन्धौ प्रथमैकवचनमिति ज्ञेयम्। अत्र लोकारस्य ङीबादिस्त्रीप्रत्ययमात्रतयाभिप्रेतत्वात् गोस्त्रियोरुपसर्जनस्येति ह्रस्वभावोऽपीष्यत इत्यवबोद्धव्यम्। तथा च रूढसंस्थितेरित्यादिनिर्देशोपपत्तिः। व्याप्तत्वात् तस्येति पूर्वेणान्वय इति।

इदानीं साधकोचितां पटलसङ्गतिमपि दर्शयति—जातस्येत्यादिना। साधकस्याद्यादित आरभ्यानुवृत्तत्वेऽपि गतपटले तस्यादर्शनादस्येति तत्परामर्शानुयोग इत्यत एतावदुच्यते। अत्रायमाशयः। ब्रह्महरीश्वराद्या इत्यादित एव प्रकृतस्य साधकस्य हाक्षरांशवशोत्पत्तिस्तथोत्पन्नाच्च ततस्तदक्षरप्रसरतया वर्णानामुत्पत्तिस्तदवस्थायामेव च तेषामग्नीषोमादिरूपेण व्याप्तिरित्येतत्सर्वं गतपटलैरुक्तम्। ततश्च शक्तिपटलेऽपि साधकोऽनुवृत्त इति। जातस्य निर्मितानामिति पदाभ्यामाद्य-

पटलयोरपि तदनुगतिरुक्ता। व्याप्त्यादिकमिति। व्याप्तिस्तदुत्पत्तिर्निष्पत्तिरन्यथेत्यर्थः। अभिहितमिति। ततश्च मूल एवमस्येति च निर्देशोपपत्तिरिति भावः। अथैवमिति प्राग्वदथशब्दो हेत्वर्थः। स चैवं व्यवस्थित इति स्वयमेव दर्शितः। एतद्विवृणोति—एवं वर्णानामिति। वर्णास्तावदग्नीषोमादय एव। ते च वर्णा हकारस्यैव विकारो ह्याचरमेव साधकस्य स्वरूपमित्यसौ गतपटलगतः प्रकार एवमित्युक्तः। तेन च तथाविधानां वर्णानां हाक्षरलक्षणमेव तत्त्वं व्यवस्थितं भवति। तुशब्दोऽवधारणार्थः। तेषां प्रविष्टाकारमात्रतायोगाद्युक्तव्यवस्थावष्टृतिः स्यात्। वर्णोच्चारकस्येति। एवमनुवृत्तस्य साधकस्येति भावः। यद्यपीह जातः शिष्यरेवानुवृत्तस्तथापि ब्रह्महरीश्वराख्या इत्यादित एव प्रकृतस्य साधकस्याक्षरांशतोपपिपादयिषयैव तस्य जीवजन्तुपुरुषतयत्यभिधानाच्छिष्यत्वेऽपि न्यासयोगादिसमुचितवयोऽवस्थादिप्रतीक्षणोपपत्तेश्च साधकत्वोपपत्तिरिति।

ननु वर्णानामेवं तत्त्वे व्यवस्थितेऽपि कथमस्य शक्तित्वमित्यत्तामिति। उच्यते। साधकस्वरूपस्य शक्तित्वव्यतिरेकेण ततो विस्तृतानां वर्णानामित्थं व्यवस्था नोपपद्यते। तथा चास्य शक्तित्वमवसीयते। किन्तु मलिनं परिच्छिन्नं चैतत् शक्तितत्त्वमतोऽस्य विशुद्धत्वं महत्त्वं चैपितव्यमेव। एतदभिप्रायेणैव च जगन्मूलकारणशक्त्यात्मकत्वमित्यत इत्युक्तम्। तथा प्राकृतस्य परिच्छिन्नस्येति चोक्तम्। स्वतो विशुद्धमपरिच्छिन्नमपि हि तत्त्वं भवति। योग्यत्वस्येति। शक्तित्वं हि तावत्साध्यम् तस्य न्यासादिः साधनम्। तेन च स्वशक्तिगतमालिन्यपरिच्छेदादिक्षयतो महाशक्त्याकाराभिव्यक्तिरित्येवमुक्तम्। किञ्च न्यासानां भूयस्त्वात्तेषामेव चानुत्यानुष्ठेयत्वात् तद्रूढियोग्यताप्रधानो न्यासादिरिति चैवमुक्तम्। सम्पाद्यमानत्वादित्यस्मिन्नेव शक्तिपटल इति भावः। सम्पादितत्वाच्चेति (गत)पटलेष्विति भावः। तेषु ध्यानयोगादय उपदिष्टा इति तथा च तत्रोक्तं—दृष्ट्वा देशिकदर्शितैरिति।

ननु स्वस्वरूपे शक्तितत्त्वे महाशक्तेरनन्यतयाऽनुसन्धानमेव कार्यम् ननु न्यास इति। नैष दोषः। क्रमसाध्यमेव ह्येतदनुसन्धानम्। ततश्च प्रथमं तावत्स्वदेहे स्वशक्तिविभूतिरूपे महाशक्तिविभूतिरूपस्य विश्वजगद्विग्रहस्यानन्यतया सन्निधानं न्यासेन कार्यम्। ततस्तथा जपो ध्यानम् ततस्तन्मूलभूतशक्तिमात्रपर्यन्ततया योगश्चेति। एतदभिप्रायेण च मूले जगतीत्येतत्पदमुपात्तमिति मन्यमानो विवृणोति—जगति सर्वतत्त्वात्मके शरीर इति। तत्रापि स्थूलसूक्ष्माकारेण सामान्यसाधिलक्षणमक्षरात्मकं रूपमिह सम्पादयितुमुचितमित्यनेन सूचितम्।

सततं रूढसंस्थितेरित्यनेन न्यासादिभिर्यततो जन्यं शक्तिविधिपूर्वास्याकर्म

द्धि सिध्यतीति भावः। तुशब्दोऽवधारणार्थं इति प्रकारान्तरेण जगतः सर्गाद्यनुपपत्तेरवधारणसिद्धिः स्यात्। अस्य ह्रकारस्येति। जगतो निमित्तोपादानकारणतया प्रकृतस्येति भावः। शक्तिलमिति। ननु ह्रावरस्य नित्यतां सर्वात्मतामपि चोपपादयितुं ततो जगतः सर्गाद्युक्तम् तथा च तदुभयमपीहैषितव्यमिति। नैष दोषः। यदुपपादयितुमेतदुक्तं तत्सर्वं प्रकृतिरय ह्रसंज्ञेत्यत्रार्थादुपपन्नं सिध्यति। किन्तु तत्र शक्तित्वमिह तदीयविभूतिविवक्षयाऽनूद्यत एवेति।

ननु जगतो ह्रावरत्वे व्यवस्थितेऽपि कथमस्य शक्तित्वमवसीयतामिति। उच्यते। ह्रावरस्य तदुचितशक्तित्वव्यतिरेकेण जगतस्तद्भावानुपपत्तेरेतच्छक्तित्वसिद्धिरिति। अत एव ईतेरपि कारणत्वेन व्यवस्थित इति समस्योपादानम्। शक्तिवाचकमन्त्रत्वमिति। ननु वाच्यवाचकरूपस्य ह्रावरस्य शक्तित्वं तावदिहावसीयते। प्रकृतिरय ह्रसंज्ञेत्युक्तत्वात् रुद्रसंस्थितेरित्यत्र रेफेकाराभ्यां शक्त्यसाधारणरूपयोः कार्यशक्तिसदोमानयोरपि ग्रहणसंभवाच्चेति। नैष दोषः। वाच्यांशस्य शक्तिमात्रत्वमेवावसेयम्। वाचकांशे तु रेफादियोगोऽपि तद्योगोपपत्त्या त्वयि तस्यां वाच्यशक्तौ कार्यशक्तितदीययोगप्रतीतिः स्यादिति। गुणत्रयात्मकशक्तिवाचकत्वमिति। सत्त्वादिगुणात्मकत्वमक्षरत्वेऽप्यस्या भवेदेव न तच्छक्तित्वनिबन्धनमिति भावः। रेफेकारयो रजस्तमोवचनत्वेऽपि कार्यशक्तितदाधाराभिधानत्वमविरुद्धमेव। वर्णवाचकानामनेकशक्तित्वाभ्युपगमात्। यत उक्तम्—उभयोभयात्मका वर्णास्त एव स्युः त्रिधा भूय इत्यादि। वर्णान्तरसंयोग इति कर्तव्यतयाभिप्रेतो विशेषोऽयमुक्तः। मन्त्रत्वेष्टेरिति। मन्त्रत्वस्येष्टत्वादित्यर्थः। ह्रकारं विभिनत्तीति। दुर्निग्रहत्वाद्विशेषणस्यैतदुक्तम्। रेफोढ इति। रेफमूढवान् धृतवानिति यावत्। ईरित्ययमीकारः। संस्थितेरिति आद्गुण इति सन्धौ प्रथमैकवचनमिति ज्ञेयम्। अत्र लीकारस्य डीबादिस्त्रीप्रत्ययमात्रतयाभिप्रेतत्वात् गोस्त्रियोरुपसर्जनस्येति ह्रस्वभावोऽपोह्यत इत्यवबोद्धव्यम्। तथा च रुद्रसंस्थितेरित्यादिनिर्देशोपपत्तिः। व्यासत्वात् तस्येति पूर्वेणान्वय इति।

इदानीं साधकोचितां पटलसङ्गतिमपि दर्शयति—जातस्येत्यादिना। साधकस्याध्यादित आरभ्यानुवृत्तत्वेऽपि गतपटले तस्यादर्शनादस्येति तत्परामर्शानुयोग इत्यत एतावदुच्यते। अत्रायमाशयः। मन्त्रशरीरमित्याद्या इत्यादित एव प्रकृतस्य साधकस्य ह्रावरांगतयोत्पत्तिस्तयोत्पन्नाच्च ततस्तदक्षरप्रसरतया वर्णानामुत्पत्तिस्तदवस्थायामेव च तेषामग्नीषोमादिरूपेण व्याप्तिरित्येतत्सर्वं गतपटलेषूक्तम्। ततश्च शक्तिपटलेऽपि साधकोऽनुवृत्त इति। जातस्य निर्गतानामिति पदाभ्यामाद्-

पटलयोरपि तदनुगतिरुक्ता। व्याप्त्यादिकमिति। व्याप्तिस्तदुत्पत्तिर्निष्पत्तिरन्य-थेत्यर्थः। अभिहितमिति। ततश्च मूल एवमस्येति च निर्देशोपपत्तिरिति भावः। अथैवमिति प्रागवदथशब्दो ह्रेत्वर्थः। स चैवं व्यवस्थित इति स्वयमेव दर्शितः। एतद्विवृणोति—एवं वर्णानामिति। वर्णास्तावदग्नीषोमादय एव। ते च वर्णा हकारस्यैव विकारो ह्यक्षरमेव साधकस्य स्वरूपमित्यसौ गतपटलगतः प्रकार एवमित्युक्तः। तेन च तथाविधानां वर्णानां ह्यक्षरलक्षणमेव तत्त्वं व्यवस्थितं भवति। तुशब्दोऽवधारणार्थः। तेषां प्रसिद्धाकारमात्रत्वायोगादुक्तव्यवस्थावष्टतिः स्यात्। वर्णोद्धारकस्येति। एवमनुष्ठातुस्य साधकस्येति भावः। यद्यपीह जातः शिशुरेवानुष्ठातुस्तथापि ब्रह्महरीश्वराख्या इत्यादित एव प्रक्रतस्य साधकस्याक्षरांश-तोपपिपादयिषयैव तस्य जीवजन्तुपुरुषतापत्त्यभिधानाच्छिशुत्वेऽपि न्यासयोगादि-समुचितवयोऽवस्थादिप्रतीक्षणोपपत्तेश्च साधकतोपपत्तिरिति।

ननु वर्णानामेवं तत्त्वे व्यवस्थितेऽपि कथमस्य शक्तित्वमिष्यतामिति। उच्यते। साधकस्वरूपस्य शक्तित्वव्यतिरेकेण ततो विस्तृतानां वर्णानामित्थं व्यवस्था नोप-पद्यते। तथा चास्य शक्तित्वमवसीयते। किन्तु मलिनं परिच्छिन्नं चैतत् शक्ति-तत्त्वमतोऽस्य विशुद्धत्वं महत्त्वं चैषितव्यमेव। एतदभिप्रायेणैव च जगन्मूलकारण-शक्त्यात्मकत्वमिष्यत इत्युक्तम्। तथा प्राकृतस्य परिच्छिन्नस्येति चोक्तम्। स्वतो विशुद्धमपरिच्छिन्नमपि हि तत्त्वं भवति। योग्यत्वस्येति। शक्तित्वं हि तावत्साध्यम् तस्य न्यासादिः साधनम्। तेन च स्वशक्तिगतमालिन्यपरिच्छेदादिक्षयतो महा-शक्त्याकाराभिव्यक्तिरित्येषमुक्तम्। किञ्च न्यासानां भूयस्त्वात्तेषामेव चाहत्या-नुष्ठेयत्वात् तद्वृद्धियोग्यताप्रधानो न्यासादिरिति चैवमुक्तम्। सम्पाद्यमानत्वादि-त्यस्मिन्नेव शक्तिपटल इति भावः। सम्पादितत्वाच्चेति (गत)पटलेष्विति भावः। तेषु ह्यणुयोगादय उपदिष्टा इति तथा च तत्रोक्तं—*दृष्ट्वा देशिकदर्शितैरिति।*

ननु स्वस्वरूपे शक्तितत्त्वे महाशक्तेरनन्यतयाऽनुसन्धानमेव कार्यम् नतु न्यास इति। नैष दोषः। क्रमसाध्यमेव ह्येतदनुसन्धानम्। ततश्च प्रथमं तावत्स्वदेहे स्वशक्तिविभूतिरूपे महाशक्तिविभूतिरूपस्य विश्वजगद्विग्रहस्यानन्यतया सन्निधानं न्यासेन कार्यम्। ततस्तथा जपो ध्यानम् ततस्तन्मूलभूतशक्तिमात्रपर्यन्ततया योगश्चेति। एतदभिप्रायेण च मूले जगतीत्येतत्पदमुपात्तमिति मन्यमानो विवृणोति—जगति सर्वतत्त्वात्मके शरीर इति। तत्त्वमपि स्थूलसूक्ष्माकारेण सामान्यसाधिनक्षणमक्षरात्मके रूपमिह सम्पादयितुमुचितमित्यनेन सूचितम्।

सततं स्वकर्मस्थितैरित्यनेन न्यासादिभिर्यत्नतो जन्यं शक्तिसिद्धिपूर्वायस्यार्षं

फलमुक्तम् । प्रथितेति । स्वात्मन्येव प्रथितेत्यर्थः । संविद्रूपप्रकृत्यात्मकत्वेनेति । चिद्रूपस्य पुरुषस्य स्वात्मविश्रान्तिलक्षणमानन्दरूपं ज्ञानं संविदुच्यते । तदेव च प्रकृतिशक्तिरूपम् । तदुक्तं—प्रकाशविमर्शरूपेण चिदानन्दरूपेण वेति । चिदानन्दयोरेकार्थत्वेऽपि तथा विकल्पत्वादेतदुपपत्तिः । यद्वा जगति सततं रूढसंस्थितेरिति संबन्धनीयम् । व्यष्ट्यात्मके स्वदेहे समष्टिदेहन्यासतस्तत्प्रतीतौ तदनुसन्धानप्रचयतस्तत्र समष्ट्यात्मनि सततं रूढा संस्थितिः स्यात् । ततश्च सततं रूढा प्रसिद्धेत्याद्युक्ता स्थितिर्भवेदिति ।

यद्वाथैवं व्यवस्थित इत्यत्राथशब्दः पूर्वोक्तानन्तर्यार्थः । तत्राभिप्रेतं पूर्वकृतं तावद्दर्शयति—जातस्येति । वर्णानां व्याप्त्यादिकथनानन्तरमिदानीमस्य तदुच्चारकतयानुवृत्तस्य साधकस्य शक्तित्वमिष्यते । तत्संपिपादयिषया तद्विभूतिकथनमारभ्यत इति तत्र हेतुरेवं व्यवस्थित इत्युक्तः । एतद्विवृणोति—एवं वर्णानां तत्त्वे व्यवस्थित इति । वर्णानां तत्त्वमग्नीषोमात्मकत्वम् । अयं भावः । वर्णानां तत्त्वं तावत् तेषामग्नीषोमाद्यात्मकत्वम् । तच्च साधकान्तर्गतायास्तत्स्वरूपभूतायाः शक्तेरेव कार्यमर्थादवसीयते । तथा च सति वर्णानां व्याप्त्यावभिव्यक्तायां तेषु वर्णेषु साधकस्याग्नीषोमादिरूपेण स्वान्तर्गतशक्तिकार्यतयाऽवभासमानेषु केवलं सा शक्तिस्तस्य स्वरूपभूता इयती न तथावभासत इत्येतावदेव जातम् । ततस्तत्सिद्धये तस्य साधकस्य शक्तित्वमिदानीमिष्यते । शक्तौ तु तथाऽवभासमानायां स्वविभूतितया मन्त्रन्यासजपादिषु सा वर्णविभूतिरवभासत इति । अनेन पुरा सूचितप्रकारेण हृल्लेखादिविभूतीनामिह च वर्णविभूतीनां तत्तन्न्यासजपादिषु तथावभास उपयोग इत्यपि सूचितम् । तत्र हृल्लेखादीनां विभूतयस्तत्तन्मन्त्रन्यासजपादिशेषा एव । वर्णानां विभूतयस्तु मातृकान्यासजपादिशेषाः सर्वमन्त्रन्यासजपादिशेषाश्चेति भेदोऽवबोद्धव्यः । जगन्मूलकारणशक्त्यात्मकत्वमिष्यत इति । वर्णविभूतीनां समष्टित्वात् तत्कारणशक्त्यापि समष्टिभूतया भाव्यमिति भावः । प्राकृतस्येति । शक्तिविपरीततया निरूढात्मनस्तच्छक्त्युपदेशमात्रेण तदात्मकत्वमुपपन्नमिति भावः । न्यासयोगादिभिरिति । न केवलमिह शास्त्रायाः शक्तेरभिधानं तदवबोधार्थमेव । अपितु तथा न्यासयोगाद्यर्थमपीति भावः । न्यासयोगादिभिश्चात्मनः प्राकृतरूढिप्रचयपूर्विका शास्त्रे शक्त्यात्मन्यपरिच्छिन्नाकारे निरूढिः स्यादिति जगति सततं रूढसंस्थितिरित्युक्तम् । ततश्च शक्तिरेवासौ साधकः सम्पद्यत इति ॥ १ ॥

एवं तावत्साधकस्य न्यासयोगादिक्रमेण हृल्लेखात्मकशक्तित्वसिद्धये तद्व्याप्तिकथनन्यासमन्त्रध्यानादिप्रतिपादनं चेह प्रस्तुतं भवति । तत्र प्रथमं तावद्धृल्लेखायाः

वर्गप्रधाना साधकगतप्राणतद्धर्मार्थशक्तिलक्षणा व्याप्तिरुच्यते। प्राणात्मकं हकाराख्यमिति। एतदाह—उक्तस्याक्षरत्रयस्येति। रूढसंस्थितेरस्येत्युक्ताया हृल्लेखायास्त्रयाणां वर्णानामित्यर्थः। प्रकृत्यात्मकत्वसिद्धय इति। न्यासयोगादिभिस्तद्विरूढिद्वारा तदात्मत्वसिद्धय इत्यर्थः। कालपुरुषाविभक्ता प्रकृतिशक्तिरिहाभिप्रेयते। षोढ़ान्यासमिति। वक्ष्यति च—इतीदं षोढ़ान्यासवदिति। प्रथमतो ऽस्याभिधानौचित्यमप्यनेन सूचितम्। साधकस्य तावद् बुभुक्षादयः प्रथिताः। ततस्तेषां शक्यशतयाऽनुसन्धानं सुकरं स्यादिति भावः।

मूले हकाराख्यं बीजं प्राणात्मकं स्यात् तदुद्भवाः षडूर्मयः स्युरिति योजना। हकार आख्या यस्य हेत्येतस्य तत्तयोक्तम्। बीजशब्देन वाचकवर्णत्वमुक्तम्। प्राण आत्मा स्वं रूपं यस्येति समासः। बुभुक्षा च पिपासा चेत्युक्ताः षडूर्मयः। बुभुक्षादीनां हकारकार्यतायां निबन्धनं तस्य प्राणात्मकत्वमेवेति तेनेत्युक्तम्। ननु कथं शोकादीनां प्राणधर्मत्वमित्यत आह—प्राणे सत्येवेति ॥ २ ॥

मूले रेफोत्था गुणा इति। के त इत्यपेक्षायां पवनाद्या इत्युक्तम्। तदाह—गुणचतुष्टयमिति। सर्वार्थैरितीति। सर्वादिगुणयोग इति भावः। पारतन्त्र्याद्वा गुणशब्दस्तेष्विति। प्राणस्तावदादिशक्तेः क्रियाशक्तिः। सा च बुभुक्षादिशक्तीनां समष्टिः। तस्या घ्रानशक्तिर्मनआदीनां समष्टिः। तस्या एव कार्यशक्तिराकाशः। स च वाय्वादीनां समष्टिः। प्राणस्य ग्रहणादाकाशस्य च गुणेष्वगणनाद्रेफैकारस्वरूपतया आकाशघ्रानशक्त्योरपि ग्रहणं लभ्यते। तत्र च घ्रानक्रियाशक्तितन्त्रत्वं कार्यशक्तेरस्तीति पारतन्त्र्याद्वेत्युक्तम्। तेष्विति। यद्यपीकारस्य गुणा इति मनआदयोऽपि गुणा एव। किन्तु तेषां गुणत्वं मननादिवृत्तिप्रधानत्वात् न तु पारतन्त्र्यादिति दर्शितम्। विशिष्टः कार्यकरणसङ्घात इति। अत्र श्रोत्रादीनां करणेष्वन्तर्भावोऽभिप्रेतः। विशिष्टः शरीराकारेण व्यवस्थितः। अयशिष्ट इति वा पाठः। प्राणाद्यंशेषु शब्दोत्तेषु तेषां सङ्घाताकारमवशिष्यते स इत्यर्थः।

मूले क्षुधेरिति। बुभुक्षादिशक्तीनां सर्वप्राणिगततया समष्टित्वं प्राणाकाशघ्रानशक्तीनामादिशक्त्यैर्घटितम् आदिशक्तेरपि कालपुरुषाविभक्तत्वमित्येतदर्थसूक्तम्। वक्ष्यति च—अपवशक्तिभ्यां व्यापकमिति। न्यासविषये विशेषः। प्राणात्मकपदेन मन्त्र आत्मपदयोग उक्तः। तदभिप्रायेण विवृणोति—प्राणशरीरमिति। बीजत्वादेव तस्य बिन्दुयोगो लभ्यते। तदाह—बिन्दुभूषितमिति। स्यादिति शेषः। किं सिद्धं भवतीत्याह—हं प्राणात्मन इति। व्यवहृत्यर्थत्वमुक्तत्वादेव न्यासो क्षुधेरिति निर्देशाच्च तस्य ध्यानमपि सिध्यतीत्यवसेयम्। येनेति सहार्थे तृतीया।

तदाह—तेन प्राणात्मकेनेति। यथायोग्यमिति। प्राणस्य देहान्तर्व्यापित्वात्तथा व्यापकतया बुभुक्षापिपासयोर्न्यासः मनसो हृद्गतत्वाद्धृदि शोकमोहयोरितरयोर्देह एव व्यापकतया न्यास इत्यभिप्रायः। करणान्यपीति। अत्रापिशब्दात् ज्ञान-शक्तिसिद्धिरिति भावः। मनश्चादिष्विति। हृद्येव तत्तद्बुद्ध्येति भावः। सङ्घातस्य शरीरे व्यापकं भवतीति। अथ मूले ककारान्तास्त्वित्यादिना बुभुक्षादिशक्त्यनु-गतेभ्यो हकारादिभ्योऽकारादिस्वराणां बुभुक्षादिशक्तिवाचकतयोत्पत्तिरुक्ता।

हकारस्य महात्मन इति। तस्य जात्या प्राणवाचित्वेऽपि व्यक्तिभिर्बुभुक्षादि-वाचकत्वमिति सूचितम्। न्यासविषये विशेषः। बुभुक्षादिभ्योऽकाराद्युत्पत्तिकथ-नेन मन्त्रेषु तत्संयोग उक्तः। तत्र विशेषस्तुशब्देनोक्तः। तदाह—तुशब्द इति। अत्र केवलहरमायायोगे तद्युतस्वरयोगे च बुभुक्षादिशक्तीनां सूक्ष्मस्थूलतया भेदो द्रष्टव्यः। ऋं वायुस्वर्गाभ्यां नम इत्यत्रापीत्यादयो मन्त्रा इति सम्बन्धनीयम्। येमित्यपीकार एकारादिश्च संहित इति ज्ञेयम्। अत्रापि न्यासे प्राग्वत् प्राणाकाशस्थानशक्त्याश इष्यत एव। मूले हकारस्य महात्मन इति। महात्मत्वं स्वव्यष्टिसहितत्वम्। एतच्च प्रदर्शनार्थम्। तेन रेफमाययोरप्येवं महात्मत्वं लभ्यते। न्यासप्रकरणत्वाच्च न्यासार्थमेतदपि स्यात्। तदाह—हकारस्येत्यादिना। ऋं ॠं लृं रेफात्मने नमः। यें यैं यों यौं यं यः ईकारात्मने नम इति मन्त्रद्वयमादिग्रहणेनोक्तम्।

मूले इतीदं षोडशाङ्कमदित्यस्यायमर्थः। यदिदमुक्तं तत् षोडशाङ्कवच्च स्यात्। षोडशाङ्कानि यस्य शक्तिबीजस्य तच्च षोडशाङ्कमिति। एतदभिप्रायेण तत्तद्बीजयुतेत्याद्युक्तम्। प्रणवोऽत्रापीष्यते। ॐ हं हां हिं हीं हुं हूं हृं हॄं हॢं हॣं यें यैं यों यौं यं यः क्लीं नम इत्यसौ महाव्यापकमन्त्र इति ॥ ३।४॥५॥६ ॥

अथ मूले एभ्यः सप्तभिर इत्यासां स्थूलानामपि बुभुक्षादिशक्तीनां प्रत्येकं षट्त्रिंशद्विधो द्विधावान्तरभेद उक्तः। हकारादीनामेवैभ्योऽङ्गेभ्य इत्यकारादि-विशिष्टानां बुभुक्षादीनां ग्रहणम्। सर्वगा इति। यावन्तो बुभुक्षादीनामवा-न्तरभेदाः तान् गच्छन्ति वाचकतयेति सर्वगाः। तत्र बुभुक्षाशक्तेस्तावत् सत्त्व-रजस्तमोभेदेन त्रयो भेदाः। तत्र सत्त्वभेदेऽपि केवलसत्त्वेन रजःस्पृष्टेन तमः-स्पृष्टेन तदुभयस्पृष्टेन च सत्त्वेन भेदचतुष्टयम्। तत्रापि तीव्रमध्यमन्दतया भेद-त्रयम्। एवं द्वादशविधा सात्त्विकी बुभुक्षा स्यात्। तथा राजसी तामसी चेति। एवं पिपासादिष्वपि संभव इति। न्यासविषये विशेषः। तदाह—एभ्य उक्तेभ्य इत्यादिना। पूर्वोक्तस्वरपारायणन्यासवदित्यनेन षोडशदलानि पद्मानि सञ्चिन्त्य तेषां दलेषु न्यास उक्तः। तानि च पद्मानि मर्मस्थानेष्वेव चिन्त-

नीयानि नतु प्राणादिस्थानेष्वित्येवकारेणोक्तः। अयमिह प्रयोगः। शिरसि षोडशदलं पद्मं सञ्चिन्त्य तत्कर्णिकायां हं बुभुक्षायै नमः विन्यस्य तत्र पूर्वादिदलेषु हं अं बुभुक्षायै नमः ह्रां आं पिपासायै नमः इत्यादिषोडशमन्त्रान्न्यसेत्। पुनः काम्बुज एव न्यासः। कखादिचान्ताक्षरसंयुक्ताः स्वरा इत्युक्तत्वात्। तस्मिन् पद्मे कर्णिकायां हं बुभुक्षायै नम इत्येव विन्यस्य पूर्वादिदलेषु हं कं बुभुक्षायै नमः ह्रां कां पिपासायै नम इत्यादि षोडश मन्त्रान् न्यसेत्। एवं क्षान्तमूह्यम्। अयं कर्णिकायां बुभुक्षान्यासेनैकः पर्यायः। एवं पिपासादिन्यासेन पञ्चदश पर्यायाः स्युः। पिपासादिन्यासभेदा इति वक्ष्यमाणत्वादेतदवसीयत इति।

अथ मूले तेभ्यो वर्णान्तराः सर्वे इत्येष्ववान्तरभेदेष्वपि प्रत्येकं विषयावान्तरभेदसंभवादवान्तरभेद उक्तः। वर्णान्तरा अकखादय एव। ते च सर्वे भवन्ति। ये एतेषामपि भेदानां विषयेषु प्राग्वद्गुणतत्त्वसर्गतत्त्वे(यै)वादिभेदतो भूयोऽपि षट्त्रिंशदवान्तरभेदास्तदभेदास्तदभेदात् सर्वत्वमिहाभिप्रेयते। न्यासविषये विशेषः। तदाह—तेभ्य इत्यादिना। अकारपद्मदलेष्विति। शिरसि प्राग्वत् षोडशदलं पद्मं प्रकल्प्य कर्णिकायां हं बुभुक्षायै नम इति विन्यस्य पूर्वदलमध्ये हं अं बुभुक्षायै नम इति विन्यस्य हं अं कः बुभुक्षायै नम इत्यादि षट्त्रिंशन्मन्त्रान् तत्परिवारत्वेन तत्र परितो न्यसेत्। ततो द्वितीयदलमध्ये ह्रा आं पिपासायै नम इति विन्यस्य परितः हं अं बुभुक्षायै नम इत्यादि षट्त्रिंशन्मन्त्रान् न्यसेदित्यादि प्रतिपत्तव्यम्। काम्बुजदलेष्वित्यत्रापि आकारादिविसर्गान्तस्थानेषु न न्यासः। आदौ ह्रां ह्रिमादियुक्ता इति। पिपासावर्गे ह्रायोगः। शोकवर्गे ह्रिं योग इत्यादि। आदिकलैरेवेति। प्राग्वदेवेति भावः। पिपासावर्गे तावच्छिरसि पद्मे कर्णिकायां ह्रां पिपासायै नम इति विन्यस्य पूर्वदलमध्ये ह्रा अं बुभुक्षायै नम इति विन्यस्य ह्रां अं कं पिपासायै नमः ह्रा आं कं पिपासायै नम इत्यादि षट्त्रिंशन्मन्त्रान् परितो न्यसेत्। द्वितीयदलमध्ये ह्रां आं पिपासायै नम इति विन्यस्य परितः ह्रां आं कं पिपासायै नमः ह्रां आं खं पिपासायै नम इत्यादि षट्त्रिंशन्मन्त्रान् विन्यसेत्। एवं शोकादिवर्गेष्वपि ज्ञाप्यमिति।

द्वितीयदीर्घादिसंयुता इति। द्वितीयो दीर्घ आकारः। आदिशब्देन तृतीयह्रस्वादिषोडशविसर्गान्तस्वरग्रहणम्। यद्यपि द्वितीयादिस्वरसंयुता इति वाच्यम् तथापि द्वितीयदीर्घादिग्रहणं द्वितीयस्वरयोगेन एको वर्गस्तृतीयस्वरयोगेनैक इत्यादिवर्गविभागस्फूर्त्यर्थमिति ज्ञेयम्। त्रिबीजं ह्येते भेदा भवन्ति। तत्र तृतीयबीजेष्वयं ब्रह्मविष्ण्वादिस्वरयोगो दर्शितः। ततो मूलमिदं विदुरित्यस्यार्थमाह—

प्रतिपर्यायमिति। प्रतिदलन्यासः प्रतिपद्मन्यासो वात्राभिप्रेयते। ततश्च प्रणवशक्तिभ्यां तत्र तत्र व्यापकं भवति। अत एव व्यापकन्यासा इति बहुवचनमिति॥७॥

अथ गतो वो बीजतामेष इत्यस्या एव शक्तेस्त्रिबीजप्रधानैव साधकगतव्यक्ताव्यक्तार्थशक्तिलक्षणव्याप्तिरुच्यते। तदाह—गतो व इति। षड्ध्वन्यासः सूचित इति। तथा व्याप्तिं वदतेत्यर्थोल्लभ्यते। साधकस्य प्रकृत्यात्मकत्वसिद्धय इत्येतदिह समानम्। गतो वो बीजतामेष इति ब्रह्मादीन् प्रत्यभिधानाद् इति तेषां ग्रहणम्। एष मन्त्रः स्वांशैर्हकारादिभिर्ब्रह्मादीनां त्रिमूर्तीनां बीजतां प्राप्तस्तदात्मकः संवृत्त इत्यर्थः। न्यासविषये विशेषः। तदाह—वो युष्माकमिति। ईश्वरसदाशिवयोरपीति। बिन्दुनादयोरेतद्बीजत्वमुक्तम्। यद्यपि त्र्यंशकोऽपि षिपडध्वा विद्यत एव। किन्तु नात्रातिसंक्षेपो नाप्यतिविस्तार इति पञ्चांशकः षडध्वा परिगृहीत इति ज्ञेयम्।

अयमिह प्रयोगः। हं ब्रह्मणे नमः रं विष्णवे नमः ईं रुद्राय नमः ङ्कीं ईश्वराय नमः ङ्कीं सदाशिवाय नमः इति पादगुह्यहृन्मुखमूर्धसु न्यसेत्। यतो वक्ष्यति—मूर्तिस्थानेषु न्यास इति। अथ प्राणिष्वेवं व्यवस्थित इत्यस्य त्रिमूर्त्यात्मकस्याक्षरत्रयस्य सकलप्राणिदेहपर्यन्तं व्याप्तिरुच्यते। एवमित्यनेनैतदुक्तम्। यथा पूर्वं हकारादित्रयं प्राणाद्यात्मकं तत्कार्योर्म्यादिद्वारा प्राणिशरीरे व्याप्तमेवमिह त्रिमूर्त्यात्मकं तत्कार्यादिद्वारा प्राणिशरीरे व्याप्तमिति। तदेतदुक्तम्—एवमुक्तेन प्रकारेण पञ्चमूर्त्यात्मकत्वे सतीति। तत्र प्राणाद्यात्मकम् इह तु ब्रह्माद्यात्मकमिति भेदः। कार्याणामनुगमे कार्यार्थानामप्यवश्यमनुगमादेवमुक्तम्। न्यासविषये विशेषः। तदाह—प्राणिष्विति। अध्वषट्कविशिष्टेषु जीवेष्विति। तेषां शरीरस्वभावत एव षडध्वात्मत्वमिति भावः। तथा च सकलजगदधीशेत्यत्रोक्तं कलाभिरवयवैरित्यादि। एवमित्यत्र सतीत्युपस्कारः। पञ्चमूर्त्यात्मकत्वं चेह विशेषः। तदाह—एवमुक्तेन प्रकारेणेति। यद्वा प्राणिष्वस्मिन् युष्माकं बीजे सतीति मूलार्थः। तदाह—एवमुक्तेनेति। बीजस्य पञ्चमूर्त्यात्मकत्वे सतीति भावः। अध्वाभिमानित्वेनेति। मूर्त्यभिमानित्वात् तद्द्वारेणैतद्विवक्षितम्। किमिह सिद्धं भवतीत्याह—अध्वोपाधिकेति। विस्तरस्याशक्यत्वादिति। षडध्वन्यासस्त्विह संग्रहेण विस्तरेणापि वा कार्य इत्यपि सूचितम्। शिवाये इति चेति सकलशक्तिमन्त्रविषयं द्रष्टव्यम्। सद्योजातादय इति। सद्योजातं प्रपद्यामीत्यादिग्रहणम्। पृथिव्यादीनीति पञ्चभूतग्रहणम्।

अथ ब्रह्माण्डं पञ्चभेदेनेति सकलप्राणिशरीरात्मकस्य ब्रह्माण्डकलनोकारेण व्याप्तिरुक्ता। न्यासविधौ विशेषः। तदाह—प्रणवेन तानिति। क्रमेणेति। वर्णानां तत्त्वेष्वित्यादिक्रम उक्तः। कथमिह वर्णतत्त्वाद्यध्वनामपि संहारो

लभ्यत इत्याह—ब्रह्माण्डमितीति। अथ व्याप्तस्थावरजङ्गममिति ब्रह्माण्डव्यापिनोऽपि तदन्तर्गतसकलप्राणिषु मूर्त्याद्यनुगमव्यतिरेकेणैकरूपतयाऽन्तर्मुखतया प्रसरलक्षणा व्याप्तिरुक्ता। न्यासविषये विशेषमाह—मूर्त्यधिष्ठेयतयेति। तत्तत्तत्त्वादिवर्तिन इति। तत्त्वेषु वा भुवनेषु वा वर्तमानस्येत्यर्थः। तत्रापि पृथिव्यवादीनां भूम्यन्तरिक्षादीनामपि भावात्तच्छब्दोपादानम्। ननु प्राणिष्वध्वषट्कं प्रागुक्तम् ततः कथमिहाध्वसु प्राणिसंभव इति। उच्यते। समष्टिव्यष्टिभेदात् समष्ट्यध्वसु प्राण्यवस्थानं प्राणिषु च व्यष्ट्यध्वसंभव इति शक्तेर्बिन्दुदशेयमुक्ता ॥ ८ ॥

अथ नादादिदशाभिः स्वरूपपर्यन्तसमन्तर्मुखतया व्याप्तिर्नादः प्राणस्वेत्यर्धेनोक्ता। न्यासविषये विशेषमाह—मूर्तित्रयानन्तरमिति। न्यासयोगाविति। सर्वान् क्रमेण न्यस्योत्तरोत्तरस्मिन् संहारेण योगं कुर्यादिति भाव इति।

· अथैष पुंस्त्रीनियमितैरिति। ह्रल्लेखायास्त्र्यंशप्रधानैव देहाकृतिशक्तिलक्षणा व्याप्तिरुच्यते। अत्रैष इति ह्रल्लेखामन्त्र उक्तः। लिङ्गैरिति सहार्थे तृतीया ॥ ९ ॥

रेफो माया बीजमिति प्रधानविभूतित्रयमम्। तद्विभूतयोऽन्यानि। पुरुषप्रकृत्यादिघटशिलाफलान्ताः सर्वेऽप्युच्चावचपदार्था इति लिङ्गैरिति बहुवचनेन सूचितम्। अत्र रेफपदेन ह्रल्लेखाया रेफांशवाच्यता पुंशक्तिग्रहणम्। एवं मायाबीजमिति स्त्रीनपुंसकशक्तिग्रहणम्। तच्छक्तीनां कार्यक्रमेण सर्वेऽपि पुंस्त्रीनपुंसकार्या विकाराः स्युः। अत्र तरुवल्ल्यादयो घटशिलादयोऽपि स्ववाचकलिङ्गवशाद्ग्राह्या एव। रेफो माया बीजमित्यभिधानात्। न्यासविषये विशेषः। तदाह—लिङ्गन्यासमाहेति। व्याप्तिं वदन्निति प्रकरणाल्लभ्यते इति। अथ शक्तिः श्रीरित्यादिना शक्तेः सर्वप्रधाना शक्तिलक्षणा व्याप्तिरुच्यते। तदाह—शक्त्यादिन्यासमिति।

मूल इत्याद्यैरित्यत्रैष समभिधीयत इत्यनुवर्तते। शब्दैरिति च विशेष्याध्याहारः। आदिशब्देनान्येऽपि शक्तिवाचिनः सावित्रीश्रद्धादिशब्दा गृह्यन्ते। अत्र शक्तिः स्वयमेव प्रकृतिः। श्रीसरस्वत्यादयस्तद्विकारशक्तयः। सावित्र्यादयस्ततोऽपि बाह्याः शक्तय इत्यवबोद्धव्यम्। न्यासविषये विशेषः। तदाह—इत्येताभिरिति।

अथ स्वार्थवाचकैरित्यासामेवास्त्रीलिङ्गशब्दवाच्यशक्तितया व्याप्तिरुक्ता। सोऽयं शक्त्याद्युक्तलक्षणा स्वयमेव प्रकृतिरेव तद्वाचकाः शब्दाः संवेदनादयः प्रणवादिमन्त्राश्च तैरपि समभिधीयत इति। न्यासविषये विशेषः। तदाह—एतेषामेवेत्यादिना। कुण्डलिन्युच्यत इति शक्त्यादीनां स्वरूपं कुण्डलिन्येवेत्येवमुक्तम्। तारकाः प्रणवादयः। त्रिबीजात्मका मृत्युञ्जयादयः। विद्यायेति त्र्यंशशालिन्यस्त्रिपुरादयः। कुण्डलिनीशक्तेर्विश्वयोनित्वादिच्छादित्रिशक्त्यात्मकत्वाच्च त्र्यंशशालिनी

मन्त्रवाचकाः स्युः। प्रथममेकैकबीजमिति। ॐ श्रं ऐं शक्त्यै नमः। ॐ श्रं क्लीं शक्त्यै नमः। ॐ श्रं सौः शक्त्यै नम इत्यादि। एवं प्रणवमृत्युञ्जयादिष्वपि स्यात्। पुनर्द्विद्विबीजमिति संयोज्येत्याद्यनुषङ्गः। ॐ श्रं ऐं क्लीं शक्त्यै नमः। ॐ श्रं क्लीं सौः शक्त्यै नम इत्यादि। समस्तसंयोगेनापीति। ॐ श्रं ऐं क्लीं सौः शक्त्यै नम इत्यादि। अथ नानाविकारत्वां प्रासैरिति। तथाविधानामप्यासां व्रह्मादितया व्याप्तिरुक्ता। स्वावान्तरभेदैः सह स्वार्थवाचकैः समभिधीयत इति भावः।

न्यासे विशेषमाह—एवं न्यास इति। एकैकबीजादिसंयोगेन न्यासेऽपीति भावः। सर्वमन्त्राणामिति निर्देशेनैतद्दर्शितम्। अक्षचरादिसंयोगतो न्यासः सर्वमन्त्रसाधारणः। ब्रह्मादिसंयोगतो न्यासस्तु तत्तन्मन्त्रविषय इति। सर्वमूलमौलिकमन्त्रेष्विति। मूलमन्त्रा एत उक्ताः। मौलिकमन्त्रास्तु तेषामपि विभूतयो ब्रह्माष्टाचरदादशाचरादयः। अत्रैतदप्यर्थादवसीयते। ब्रह्मादीनां बीजानां तु संयोगतो न्यास एकैकं बीजं संयोज्येत्यनेन समान एवेति। अथ स्वैः स्वैर्भावैरिति। ब्रह्मादिभावापन्नानामप्यासां शक्तिश्रीप्रमृतीनां गुणव्यतिरेकनिबन्धनरूपतया व्याप्तिरुक्ता। न्यासविषये विशेषमाह—अथैवंविधानामेवेति। अकारककारादिसंबन्धिभिरिति पद्मायद्दलग्रहणम्। ॐ श्रं ऐं नमो ब्रह्मणे शक्त्यै नम इत्याकारपद्मकर्णिकायां ॐ श्रं श्रं ऐं नमो ब्रह्मणे शक्त्यै नमः ॐ श्रं श्रां ऐं नमो ब्रह्मणे शक्त्यै नम इत्यादि षोडशमन्त्रांस्तदीयदलेष्वित्यादि। अथ विकल्पितैरित्येवंविधानामप्यासामवस्थादिभेदतो भूयोऽपि व्याप्तिरुक्ता। स्वैः स्वैर्भावैरित्येतद्विशेष्यते अह स्वार्थवाचकैः समभिधीयत इति। पूर्ववदेव न्यासे विशेषमाह—व्यञ्जनपारायण(न्यास)मिति। प्राग्वद्ब्रह्मब्रह्मादिभेदेन षोडशविधो विस्तारः प्रतिपत्तव्यः। सर्वत्र चेय समभिधीयत इत्यनुक्तेः मूलेन व्यापकं लभ्यत इति॥ १०॥११॥

अथ सामेनामिति। ह्रल्लेखायाः केवलहकारप्रधाना मूर्तिशक्तिलक्षणा व्याप्तिरुच्यते। सत्त इत्यनेनैतदुक्तम्। साधकस्य ह्रदहमिति रूढियोगादिदं तावच्छृतयाभर्त्तानिरूढिकरमिति। एके विदुरिति। केचिन्मूलाधारगतां विदुरिति घटितम्। तथा चाधस्तादुक्तं—कुण्डलिनी तदा मूलाधारे विसरतीति। कुण्डलिन्येकैव तावत् प्रधानविभूतिरिष्यते। न्यासविषये विशेषं दर्शयति—कुण्डलिनीन्यासं वक्ष्मिति। व्याप्तिं वदन्निति प्रकरणाल्लभ्यते। अन्य इति मूलाधारादिषु प्रत्येकं योजनीयम्। मूलाधारनाभिहृदयभ्रूमध्यद्वादशान्तानि क्रमेण स्थानानि सिद्धानि भवन्ति। मूलाधारग्रहणात् षोडशान्तोऽपि ग्राह्यः।

अथ मा रौतीति। कुण्डलिन्याः शक्तेर्नादशक्तिरूपेण व्याप्तिरुक्ता। सततमिति।

प्राणिनां बहिर्मुखतया व्यापृतिषु तूष्णीमवस्थासु सुषुप्तावपीति भावः। न्यास-विषये विशेषमाह—सा रौतीति। सर्वस्थानानुगतेति सततशब्दाभिप्राय उक्तः। नादज्योतिरिति। रौति देवीत्यनयोरभिप्राय उक्तः। मूलाधारगतत्रिकोण-मध्यादतिसूक्ष्मसूत्राकारेण नादज्योतीरूपेणाषोडशान्तं चिन्तनमिति भावः। भृङ्गीसङ्गीतकध्वनिरिति। तस्य ज्योतिष आनन्दामृतात्मकत्वमपि षोडशान्त-गतादमृतासारयोगादुक्तम् ॥ १२ ॥

अथाकृतिमिति। नादशक्तेरपि नानाविधमूर्तिशक्तिरूपेण व्याप्तिवक्ता। तस्या इत्यर्थादुपस्कारः। स्वो भावः स्वकीयनादस्वरूपस्य नानाविधो विकारः। पिण्डन-मुपचयः। बहुधेति परब्रह्मसाचिचतुर्मूर्त्यादिरूपेण परशक्तिसाचिणी चतुर्मूर्त्यादि-शक्तिरूपेण चानेकविधतयेत्युक्तम्। तस्या नादशक्तिरूपायाः शक्ते रूपं स्वेन विकारजातेनोपचितं तत्तद्वाच्यनानाविधमूर्तिशक्तिरूपेण बहुधावस्थितं विदुरिति मूलार्थः। अत्र च ब्रह्मसरस्वत्यादीनामपि ये प्रतिस्वं विभूतयः ता अभ्युपसंहार्याः। चराचरस्य जगतो मूलत्वादिति निर्देशात्। न्यासविषये विशेषः। तदाह—न्यास-माहेत्यादिना। स्वेन भावेन चेति। समुच्चयार्थश्चकारः। तत्र कुण्डलिनीवाचक-ह्रकारेणेति स्वशब्दार्थ उक्तः। कुण्डलिनीबीजेन चेति भावशब्दार्थ उक्तः। भव-त्यस्मात्कार्यजातमिति बीजं भावः। पिण्डितामुपचिताम्। ह्रमिति कुण्डलिनी-बीजम्। ह्रसं ह्स्त्रोमिति मूर्तिशक्तितया च तद्विधाम्नातम्। तदाह—ब्रह्मार्णं सर-स्वतीञ्च सचिन्त्येति। न्यसेदित्यधःसम्बन्धः। द्वादशान्तभ्रूमध्यहृदयनाभिष्वित्येकः पक्षः। त्रिकोणमध्यकोणत्रयेषु चेति पक्षान्तरम्। प्रकृतनाभिविषयमेतत्। एत-च्चैव चैवं नाभौ न्यसिलेत्यादि वक्ष्यते। तत्र द्वादशान्तादिषु न्यासविधावेवं प्रयोगः। द्वादशान्ते त्रिकोणं विचिन्त्य तन्मध्ये सर्वेश्वरं मूलप्रकृतिं च स्मरन् ह्रसं ह्स्त्रोमिति विन्यस्य परब्रह्मपरशक्त्यादिद्वयं व्यापकतया विन्यस्य सर्वेश्वरमूलप्रकृ-तिन्यासं कुर्यात्। पुनः रुद्रसर्वेश्वरोमामूलप्रकृत्यादिद्वयं कोणत्रये न्यस्य तेषां यथा-स्वं परिवारत्वेन रुद्ररुद्रोमोमादिद्वयत्रिकं विन्यसेत्। ततो भ्रूमध्ये रुद्रसर्वेश्वरोमा-प्रकृतियुक्ता बीजद्वयं विन्यस्य परब्रह्मपरशक्त्यादिद्वयं रुद्रसर्वेश्वरोमामूलप्रकृति-तदावरणत्रयञ्च न्यसेत्। एवं हृदये नाभौ चोहनीयमिति। नाभौ न्यासविधौ तु नाभिहृदयभ्रूमध्यद्वादशान्तेषु समान एव न्यासः। तदाह—हृदयादिष्विति।

अथ कुण्डलिनी सर्वथा ज्ञेयेति सकलमूर्तिशक्त्यात्मिकायाः शक्तेरन्तर्मुखतया स्वरूपपर्यन्तमनेकावान्तरक्रमवती व्याप्तिवक्ता। सर्वथेति सर्वप्रकारेण। सन्ति तत्र बहवः प्रकाराः तैस्तैरित्यर्थः। सुषुम्नानुगतैव चेति। तेषां स्वरूपनिष्ठानां

प्रकारभेदानां सुषुम्नान्तर्वर्तित्वमुक्तम्। ते च भेदाः केवलब्रह्मसर्वेश्वरसरस्वती-मूलप्रकृतिचतुष्कप्रभृतयोऽवबोद्धव्याः। न्यासविषये विशेषमाह—कुण्डलिनी सर्वथेत्यादिना। चतुर्मूर्तियोगस्तावदयमुक्त एव। ब्रह्मयोगादय एव तु पुनः कार्याः। किं च चतुर्मूर्तियोगग्रहणेन तत्रापि योगप्रकारः प्रागुक्तः सूचितः। यदुक्तं—चतुर्ष्वपि स्थानेष्वित्यादि। ननु तत्रोक्ताच्चतुर्दशयोगादस्य कुण्डलिनी-योगस्य को भेद इति। उच्यते। तत्र चिदवष्टम्भादियोगानां व्यापकत्वम्। तदुक्तम्—तेजसा बाह्यं स्थूलादिशरीरमित्यादि। इह तु सुषुम्नायामेव सर्वं चिन्तनीयम्। तदिहोक्तं—सुषुम्नानुगतैव चेति। चिदवष्टम्भयोगे सुषुम्नानुगतकुण्डलिनीचित्तेजसा स्वदेहावष्टम्भः स्यादिति। योगानुक्तामिति या सुधामपीत्यत्रेति भावः॥ १३॥

मूले चराचरस्य जगत इति। ततो मूलमिदं विदुरित्यादिवदिश्वयोनित्वघोप-संहारः। अनेन बहुधा विदुरित्युक्तमूर्तिशक्तिवहिभूतीनामपि विभूतितान्तर्वहिः-कारणभूतदेहविषयाणां सूचितम्। न्यासविषये विशेषमाह—केन मन्त्रेणैव-मित्यादिना। बीजमेव तदित्यत्रापिशब्दोऽध्याहृतः। तत्र चार्योक्तिः प्रणवस्य तावद्बीजत्वमिति मन्यमानो विहृणोति—न केवलमिति। तदपि बीजमेवेत्यन्वयः। किमिह तदपीत्युक्तमिति तद्दर्शयति—शब्दब्रह्म हकार इति। तच्छब्दलिङ्गोप-पत्तये शब्दब्रह्मेत्युक्तम्। किञ्चात्र बीजमेव तदिति हृल्लेखाप्यभिप्रेयते। तेन योगावसाने हृल्लेखया स्वरूपमनुसन्धेयमित्यपि सूचितम्। षडध्वयोगाद्यवसानेऽपि समानमेतदित्यवबोद्धव्यमिति।

अथ मूलस्य विन्दुयोगेनेति शक्तेर्हंकारप्रधानेव मूर्तिलक्षणा व्याप्तिरुच्यते। मूलशब्देनेह शक्तिगतो हकारो लक्ष्यते। वक्ष्यति च—हंकाराख्यो भवानित्यादि। मतानन्देति ब्रह्मण आमन्त्रणम्। त्वदुद्भव इति। त्वदाप्यत्वादिति भावः। न्यास-विषये विशेषः। तदाह—मूर्तिन्यासमाहेति। व्याप्तिं वदन्निति प्रकरणात्प्रम्यते। त्वदुद्भव इति ब्रह्मशब्दस्य पर्याययोगोऽपि सूचितः एवमितरयोरपि॥ १४॥

अथ हंकाराख्यो भवांस्तेनेति ब्रह्मादिविभूतीनामात्मप्रकृतोत्तररूपेण व्याप्ति-रुक्ता। तेनेति यस्माद्बिन्दुयुक्तहकारात् त्वदुद्भवस्तस्माद्भवान् हमित्येवं लोके प्रथित इत्यर्थः। हंकार आख्या प्रसिद्धिर्यस्येति समासः। हमित्येतदहमित्येतदेव। अत एव वक्ष्यति—सोऽहंभावमुपागतेत्यादि। अहमिति च सकलचराचर-जातस्यात्मनि प्रसिद्धम्। ततश्च त्वं सकलचेतनानामात्मतयाहमिति प्रथितः। अत एवेत्युक्तं भवति—हरिरित्येष शब्दस्त इति। श्लोक इति शेषः। हरति मायारूपेणात्मनां स्वरूपप्रथितिमिति हरिर्मायावी विष्णुः। अनेन तदु-

भुवनाद्यात्मकमायाप्रकृतिविग्रहो विष्णुर्हरिः। तथास्य प्रसिद्धिः। अत एवेत्युक्तं भवति—हरत्वमस्य तेनैवेति। लोकप्रथितमिति शेषः। हरति विश्वं संहरतीति हरः कालतनुरीश्वर एव। तदुक्तम्—ईश्वरस्य सर्वज्ञतां चाहेत्यादि। सर्वात्मत्वं ममापि चेति। हकारस्य हकारबिन्द्वादिसवर्णयोगादहं भवामि अत एवात्मप्रकृतीश्वराणां समष्टितया मम सर्वात्मत्वमपि लोके प्रथितमिति भावः। अनेनैतत् सिद्धं भवति। अतोः प्रधानविभूतिः सर्वेश्वरः तद्विभूतयो ब्रह्मादयः तेषां महाविभूतयश्चराचराणामात्मजातं तदुपाधिजातं प्रकृतिलक्षणमीश्वरश्चेति।

ननु रुद्रस्य कथमीश्वरो विभूतिरिति। नैष दोषः। रुद्रत्वेऽपि तावद्व्याप्तिसंभवात्। तथा चोक्तम्—ईश्वरः सर्व ईशान इति। न्यासविषये विशेषमाह—उक्तोऽयं इति। न्यसेदित्यर्थ इति। श्लोकद्वयाभिप्रायोऽयमिति भावः। बीजत्वमेव प्रपञ्चयन्नित्यत्र यदप्यभिप्रेतं तद्दर्शयति—एतदेवेति। ब्रह्मादिकारणत्वादपि कुण्डलिनीवाचकं हकारोऽपि बीजमेवेति एतदभिप्रायः। तेनेहापि प्रणवयोगसिद्धिरिति। इह मूर्तिन्यासमित्याह। इत्येवापटले तु योगप्रकरणे हं हरिहरादिचतुष्प्रणवादि वक्ष्यति। तत्रार्थादयं नियमोऽवसीयते। तत्र न्यासविधाविव हरिहरादिचतुःप्रणवन्यासोऽपि कार्यः। न चैकस्योभयथापि प्रयोगायोगः। अजपापरमात्मप्रणवन्यासानित्यजपापरमात्मप्रणवयोगन्यासानिति चोभयथाभिधानात्। तत्रैषां योगविधानादिह न्यासविधानानन्तरं तच्छेषतया योगप्रकारोऽपि कुण्डलिनीयोगवदुपलक्षणीयः। ततश्च मूर्तिलिङ्गचिदवष्टम्भाद्यविकल्पयोगान्तं सर्वं कार्यम्। यद्वा मूर्तियोगमात्रमेव सामान्यसिद्धं कार्यम्। यदुक्तं प्रथमपटल एव—चतुर्ष्वपि स्थानेषु सपरिवारमित्यादि। 'बीजमेव तदित्येतदिहापि समानमेवेति।

अथास्य बिन्दोरित्यादि विवरीतुमारभते—विभूत्यन्तरमिति। मूर्तिन्यासे षडङ्गन्यासादिषु चोक्तेषु व्याप्तिरपि दर्शितैवेति विभूत्यन्तरपदेन दर्शितम्। अजपापरमात्मप्रणवन्यासानिति सहाभिधानं सहप्रयोगसूचनार्थम्। तेन वक्ष्यति—हंसपूजां सहस्रेऽपि। तत्रैषां त्रयाणामपि न्यासयोगौ स्यातामिति। यद्वा स्थूलसूक्ष्मपरत्वमेषां सूचितम्। तेन मन्त्रविग्रहसंहारसर्गाविभिः क्रमोत्क्रमन्यासाभ्यां कार्यमिति। तदभिप्रायेण चेह न्यासमात्राभिधानम्। सर्वमन्त्रभावनासु मानसपूजानन्तरमजपापरमात्मप्रणवन्यासैः स्थूलाद्युपाधित्रयं देवतात्वे संहृत्य सच्चित्सुखाद्वैतमात्रस्वरूपो भूत्वा प्रणवपरमात्माजपान्यासैस्तन्मूर्तत्वामात्रकल्पमुपाधित्रयं सृष्ट्वा सकृन्मन्त्रन्यासं कृत्वा मन्त्रजपं कुर्यात्।

यद्वा बीजबिन्द्वादिक्रमोऽत्र विवक्षितः। तत्र षोडशाङ्गन्यासादित्रयाणामन्य-

तमेन वाचकांशे बीजसंहारः। शक्तिःयोरित्यादिन्यासेन बिन्दुसंहारः कुण्डलिनी-न्यासेन नादस्य पुनः शक्तिन्यासेन शक्तिसंहारः ततो हं हरिहरादिचतुष्प्रणवन्यास-योरेकतरेण वाच्यांशे स्थूलसंहारः। अजपापरमात्मन्यासाभ्यां सूक्ष्मकारणसंहारः पुनः शक्तिन्यासेन सामान्यसंहारः। ततः प्रणवन्यासेन निरुपाधिकदेवतातत्त्वभावः। तदनन्तरं ताराद्विभक्त्यादितिन्यासेन वाच्यवाचकात्मकदेवताविग्रहः ततः सकलमन्त्र-न्यासं कृत्वा मन्त्रजपं कुर्यादिति। तदुक्तं—मन्त्रात्मा भूत्वा मन्त्रं संहृत्येत्यादि। षोडशाङ्गन्यासादीनां स्थूलसूक्ष्मक्रमोपपत्त्या चायमप्यभिप्रायो लभ्यत इति।

किञ्चाऽजपापरमात्मप्रणवन्यासानिति सहाभिधानं तासां व्याप्तीनां हकारेकार-प्रधानत्वादपि भवति। तत्र षोडशाङ्गादिव्याप्तिषु शक्तेर्वर्णत्रयमपि प्रत्यक्षमेव। तथा शक्तिः योरित्यादिव्याप्तौ शक्तिः कुण्डलिनीचतुर्मूर्त्योस्तु हकारः प्रत्यक्षः। अजपा-परमात्मव्याप्ते हकारः प्रत्यक्षः। ईकारस्तु परोक्षः। प्रणवव्याप्तावुभयोरपि परोक्षत्वम्। गायत्र्यादिव्याप्तिषु त्रयाणामपीति। यत एवं भेदोऽत एवायं व्याप्तिक्रम आश्रित इति। तत्र प्रथममस्य बिन्दोरिति पुरुषप्रकृत्तिलक्षणा व्याप्तिरुच्यते। तत्रास्य बिन्दो-रिति शक्तेः प्रधानविभूतिवाचकांशोऽभिहितः। अस्येति प्रकृतस्य शक्तित्रयस्य हका-रस्य ग्रहणम्। बिन्दुः 'क्वचिदभ्येति बिन्दुतामिति पुरोक्तं बिन्दुतत्त्वं तस्मादस्य समु-त्पत्ति। 'तस्माद्भिद्यमानात्' 'तदा तु बिन्दुस्फुटनोद्भवस्येत्याद्युक्तप्रकारेणाभिव्यक्तिः।

यद्यपि परावाक्सतत्त्वमेवायं हकारः तथापि तस्याकार दीतरवर्णवद्बिन्दो-रुत्पत्तिसंभवः। तदुक्तं गुणितप्रकरणे—तामेव शक्तिं सुवत इत्यादि। यस्मादस्य हवर्णस्य बिन्दोरुत्पत्तिस्तस्मादसौ स्वकारणानुगमाद्बिन्द्वन्तः सन् हमित्येवमुच्यत इति। स इत्यवाप्येतत्सर्वमनुपश्यते। बिन्दोरेव विसर्गावस्थात्समुत्पन्नस्तावदयं हकारः। कुतः। विसर्गस्य स्थूलदशा हकार इत्यभ्युपगमात्।

यदुक्तम्—ऊष्माणश्च विहस्तिय प्रथमा रेफ एव च।

जिह्वामूलमुपध्मेति गतिरष्टविधोष्मणः॥ इति।

तस्मादसावपि स्वकारणानुगमाद्विसर्गान्तः सन् स इत्येवमुच्यत इति। बिन्दोरेव समुत्पन्नो हकारः। कुतः। बिन्दुतत्त्वादेव सकलवर्णोत्पत्त्यभिधानाद्वर्णेषु हकार-स्येतरकारणताभिधानाच्च। यदुक्तं—स सर्गः प्रेरितः कण्ठ इत्यादि। बिन्दुरन्तर्मुखः स एव बहिर्मुखः सन् विसर्गो भवति। निगिरणोद्गिरणप्रयत्नाभ्यां तयोरैक्य-माप्तत्वादिति॥ १६॥ १७॥

षकारः पुमानित्येतद्वाच्यप्रधानविभूतिरुक्ता। प्रोक्त इत्यनेनैतदुक्तम्—हमित्येतदहमित्येतदेव। तस्य बिन्दोः स्थूलरूपत्वादहंरूपेण प्रत्यगर्थनिष्ठत्वाच्च

पुरुषत्वमिति। अतोऽनेन चैतदुक्तं—स इत्यस्य विसर्गस्य स्थूलरूपत्वान्नित्यप्रकृतपरागर्थनिष्ठत्वाच्च प्रकृतत्वमिति। न्यासविषये विशेषः। तदाहास्य इत्येत्यादिना। तत्त्वं वदन्तीति। हृल्लेखाया यः पुरुषः हकारः स एव हंकारो या प्रकृतिरोंकारः। स एव स इत्ययं वर्ण इति तयोस्तत्त्वमुक्तम्।

अथाजपेयं स्मृता शक्तिरिति हृल्लेखायास्ते रियं प्रकृतिपुरुषमयी प्रकृत्यंशप्रधानैकमूर्तिरूपेव प्रधानविभूतिरित्येतदुक्तम्। शक्तिरियमजपा स्मृतेति योजनीयम्। प्रकृत्यंशप्रधानत्वादजपेत्येवमभिधेया भवति। तथा दक्षिणवामत इत्येकमूर्तित्वेऽपि प्रकृतिपुरुषविभाग उक्तः। इयं स्मृतेत्यनुषङ्गः।

तत्र व्यवस्था बिन्दुर्दक्षिणभागस्थित्युक्ता। अस्याः शक्तेरिति शेषः। बिन्दुशब्देनान्तर्मुखशक्त्यात्मा हंकार उक्तः। विसर्गशब्देन च बहिर्मुखशक्त्यात्मा स इत्ययं वर्णः। तौ च पुरुषप्रकृत्यात्मकाविति। तेन दक्षिणवामाख्याविति तदाकारोऽप्युक्तः। अस्याः प्रधानविभूतेः शक्तेरिति शेषः। तेन बिन्दुविसर्गयोर्दक्षिणवामभागत्वमिह हेतुत्वेनोक्तम्। पुंस्त्रीविशेषिताविति। पुंस्त्रीरूपेण भिन्नावित्यर्थः। न्यासविषये विशेषः। तदाह—दैवतात्वनेत्यादिना। तथा दक्षिणवामत इति न्यास इति शेषः। मूलशिरसोरिति मूलाधारमूर्धाभिप्रायम्। मूलशिरोग्रहणं तु देहस्याधऊर्ध्वांशग्रहणार्थम्। सर्वेषां चेति। सकलप्राणिनामपीत्यर्थः॥ १८॥

अथ बिन्दुः पुरुष इति प्रधानविभूतेरर्धयोर्विभूती पुरुषप्रकृती इत्युक्तम्। पुंप्रकृत्यात्मको हंस इत्येवमियमजपाशक्तिः पृथगपि पुंप्रकृत्यात्मको भवतीत्यर्थः। तदात्मकमिदं जगदिति। बिन्दुविसर्गयोरेव दक्षिणवामभागनियमेनापीत्यर्थः। अत इति। यत एवमतोऽर्धनारीश्वरदैवत्यो हंसमन्त्रः अतएव तथा ध्येयो न्यासविधावित्यर्थः। सर्वात्मकत्वं वदन्निति। पुंस्त्र्यात्मकत्वाज्जगत इति भावः। न्यासफलमिति जगन्मूलशक्त्यात्मकत्वमभिप्रेतम्। यदुक्तं—साधकस्य प्रकृत्यात्मकत्वसिद्धय इति। योगविधौ त्वेकलिङ्गयोगचिदवष्टम्भयोगादि सर्वं कार्यम्। न्यासे तु किञ्चिदभ्यधिकमुपदिशति अयमन्त्रेति। द्वितीय इति। मूलमूर्धदक्षिणवामभागन्यासानन्तरमयं न्यास इति भावः। द्वितीयशब्देनैतत्सूचितम्। सामान्यन्यास उक्तो विशेषन्यासस्तु तत्रायमुच्यत इति। मूलेनैवान्ततो व्यापकं सामान्यमिदम्। यदुक्तं—ततो मूलमिदं विदुरिति॥ १९॥

अथ पुंरूपं वेति पुरुषप्रधाना व्याप्तिरुच्यते। तत्र यद्विभाग—एवमिति। प्रत्यगात्मनो ब्रह्मणैकत्वप्रतिपादकमिति शक्तेरेव प्रत्यक्षपरोक्षावयवत्वेऽपि हंसस्य हरिहरादिसम्बन्धत्वम्। तदा च तदर्थयोर्लौकिकपदाकारतया समुचितार्थप्रति-

पादकत्वादात्माष्टाक्षरद्व्यष्टवर्णगायत्र्यादिवद्वाक्यत्वम्। तदा च तत्पदयोः प्रत्यक्-परागात्मनिष्ठतयान्वये प्रत्यगात्मनोऽनुवादेन तस्य परमात्मताविधानात् प्रत्यगात्मनः परब्रह्मलक्षणदेवतात्मत्वैक्यप्रतिपादकोऽयं भवतीति भावः। अक्तेरीकारस्य सकारपरिग्रह एतदेव निबन्धनं यदुक्तार्थाभिधानम्। अतएव प्रकृत्यंशप्रधानत्वमस्या विभूतेरिति। ननु एवं पुरुषः सश्च प्रकृतिरुक्ता तत्कथं प्रत्यगात्मपरब्रह्मात्मत्वमनयोरिति। नैष दोषः। वर्णतया पुरुषप्रकृत्योः पदतया जीवपरयोश्च वाचकत्वात्। यद्वा पुरुषस्यैव प्रकृत्यैक्यापत्तावपि स पुरुषः स्वान्तर्गतं प्रत्यगात्मानं प्रकृत्यन्तर्गते परब्रह्मण्यैक्येनावेशयेत्। तदर्थत्वादस्यात्मनः प्रकृत्यैक्यप्रतिपादनस्येति। ननु तदा पुनरनेन मन्त्रेणैवमैक्यानुसन्धानमिति। योगावसान इत्यवगन्तव्यम्। तदुक्तं—ततो वाक्यार्थप्रतिपत्तिमाहेति। यद्वाऽजपामन्त्राष्टत्तावेतदिष्यते। गायत्र्येव तदावृत्ताविति। तस्यानेन तत्प्रतिपादकमिति। परब्रह्मणः प्रत्यगात्मनैक्यप्रतिपादकमित्यर्थः। योगावसान इदमनुसन्धानमिष्यते। यद्वा प्रत्यगात्मनः परब्रह्मतया तस्य च प्रत्यगात्मतया व्यतीहारेणानुसन्धानमिहाजपापरमात्ममन्त्रवाक्येन विवक्षितम्। हंसपूर्जा सहस्येत्येतदप्येतदर्थमेव।

अथवा सौरपटलेऽजपाविधानानन्तरमेतद्विधानमपि तद्वदभिमतम्। तत्प्रविधौ चैतदनुसन्धानं भवति। यत्तावक्तत्रयवयवयोर्बिन्दुविसर्गयोगाद्युत्क्रमस्य बिन्दोः समुद्भूतेत्यादिना तत्सर्वमिहापि तदेव। किन्तु हकारपरोचिकारयोः क्रम एव भेद इति तन्निबन्धनमेव मदन् तत्सर्वं सूचयति—पुंरूपं सेति। सा हृल्लेखाप्रक्षिरजपालक्षणा विसर्गः प्रकृतिर्मतेत्युक्ता। स्वावयवेन तेनैव परोचिकारलक्षणेन हाभिधेया सती स्वावयवेनैव हमाभिधेयं पुरुषलक्षणं बिन्दुः पुरुष इत्युक्तं सत् स्वस्वरूपं प्रतिपद्यमाना स्वात्मनोऽनुवादेन पुरुषताविधानात् तदुपपत्त्या स्वावयवाभ्यां सोऽहंभावं प्राप्तो भवति। साधकार्थतयैवेयं प्रकृतेः पुरुषैक्यापत्तिः। सकलमन्त्रदेवतोत्पत्तेरशेषजगदुत्पत्तेश्च सत्यात्वादिदं विश्वं प्रतीयत इत्यभिधानात्। तथाच साधकप्रतिपत्त्यनुगुण्यतया प्रकृतिः स इत्यात्मानमहमिति च पुरुषं ब्रूयादिति।

ननु कथं स इति पुंलिङ्गं रूपं स्यादिति। नैष दोषः। प्रकृतिलक्षणस्यात्मनो मिथश्चितत्वात्प्रकृतौ पुरुषैश्वर्यान्तर्भावाच्च प्रकृतेः पुरुषनिष्ठत्वादिह पुरुषांशप्रधानत्वमिति। इह सोऽहंभावमुपागतेत्युक्तत्वादजपायां हमभावेन स्थितिरपि लभ्यते। अत एव प्रत्यगात्मनो ब्रह्मैकत्वप्रतिपादकमित्युक्तमिति।

स एव परमात्माख्यो मनुरिति। सेयं प्रधानविभूतिरुभयलक्षणा सती परमात्मा नाम भवति। तदभिधतया तदाख्ययायं मन्त्रो भवतीति मूलार्थः।

प्रकृतिपुरुषयोस्तद्विभूतित्वमशेषस्त्रीपुरुषाणां तद्‌व्यापित्वं च पूर्ववदेव ।

पुंरूपं सेत्यभिप्रायान्तरमाह—सा तावदुपाधिको जीव इति। अत्र चेति हृल्लेखायामभिरुच्यते। सा चेह हंस इत्यनेन प्रकृत्यात्मैक्यमापन्नो जीवः। स च तदैक्यमापन्नोऽपि व्युत्थानसंस्कारबलात् ततोभिन्नस्वरूपं पुरुषरूपं विद्वान् स्वात्मतया प्रतिपन्नः प्रकृतेः स्वस्वरूपपर्यन्ततामनुसन्धत्ते सोऽहमित्येवमित्यर्थः। अस्मिन् पक्षे स इति प्रकृत्यात्मनो यथास्थितं निर्देश उपपद्यत इति। न्यासविषये विशेषः। तदाह—अस्यापीति। सोऽहंरूपोपपत्त्या मन्त्रो न्यासस्थानं चेति न्यासस्योक्तप्रायत्वम्। व्यापकध्यानादिकमादिशब्देनोक्तम्। तत्र सोऽहं प्रकृतिपुरुषात्मने नम इति व्यापकम्। परमात्मा देवतात्वेन ध्येयः। व्यापकध्यानादिकमादिशब्देनोक्तम्। अजपायां शक्तिरेवार्थेन पुरुषकारं धत्ते। इह तु पुरुषार्थेन शक्त्याकारमिति भेद इति।

अथास्य महामनोरिति प्रकृतिपुरुषाभेदलक्षणा विभूतिरुच्यते। तदाह—पुनरेकत्वानुभवसाधनमिति। महामनुशब्देन स्वर्गाभावध्यातताधामशाखेतीयसवस्थानेन पूरितेति सूचितम्। अस्य सकारं च हकारं च लोपयित्वा पूर्वरूपाख्यं सन्धिं प्रयोजयेदिति योजनीयम्। प्रकृतिपुरुषयोरसाधारणरूपप्रहाणात् सकारहकारलोपः। तयोर्व्यतिहारमहिम्नैक्यप्राप्तेः सन्धानमित्यवबोद्धव्यम्। पूर्वरूपाख्यमित्येङः पदान्तादतीत्ययं सन्धिरभिप्रेतः। अत्र हृल्लेखाया हकारसकारावुभावपि परोक्षावेव। तदाद्यः परमात्मैव प्रधानविभूतिः। तस्य शक्त्यभिन्नः पुरुषः तदभिन्ना च प्रकृतिः। तयोरशेषस्त्रीपुरुषजातं भोक्तृभोग्याभ्यामभिन्नं व्याप्तिरित्यर्थोऽभ्यते। न्यासस्तु व्यापकमेव। ज्योतिरेवोभयाभेदलक्षणं ध्येयम्। 'ततो मूलमिदं विदुरित्येतदिहापि समानम्। एकत्वानुभवसाधनमिति एकाक्षरम् एतदनुसन्धानम्। यद्वा प्रणवजपविधाविति प्रेयमिति ॥ २० ॥ २१ ॥

अथ ताराद्विभक्तादिति मन्त्रेरर्थप्रकाशविमर्शलक्षणा विभूतिरुच्यते। तदाह उद्धृतस्येति। ननु गुपितप्रकरण उद्धृतस्तावदसौ प्रणवः—सदा तां तारमित्याहुरोमात्मेति बहुश्रुता इति। नैव दोषः। बहुबिन्द्वन्तोऽसौ विवक्षितोऽस्य बिन्दोः समुद्भूतत्वुक्तत्वात्। ततश्च हकारेकारयोरेवेह परोक्षत्वम्। मन्त्रे बिन्दुस्तु स एव। यद्वा सोऽहंभावमिति मकारान्तत्वमिष्यते। हृल्लेखाविकारतयेह्योद्धार इति ॥ भेदो द्रष्टव्यः। न्यासयोगादिकमित्यादिशब्देन ध्यानादिकं गृह्यते। गायत्रीपटले वक्ष्यति—मन्त्रानां समस्तार्थत्वमाह प्रकाशितादाविति। ताराद्विभक्तादित्यादि। विभूतिमित्यर्थप्रकाशविमर्शरूपामिति भावः। ननु कथमिह सकारहकारयोग-

लक्षणस्य प्रणवस्य त्र्यंशत्वमिति । उच्यते । इकारात्तावदकारो भवति । सकारादकारस्तु पूर्वविसर्गान्वयादुकारः स्यात् । कुतः । अकारविसर्गयोरोत्वापत्तावनन्तराकारस्य तदन्तर्भावे चाकारस्य पृथगभावात् । तत्र मध्ये उकारस्यावस्थितत्वात् मकारस्तु चरमांश इति । ततश्च शक्तेरोकारहकारबिन्द्व एवैते परोक्षा इति ज्ञेयम् । ताराद्विभक्तादिति । अ उ म इति वर्णरूपेणेह विभागः । ते च वर्णा अर्थप्रकाशविमर्शैः प्रधानविभूतिभिरभिन्नाः । कुतः । भूतानां तेजसां शब्दानां च व्यष्टीनामभिधानात् तदीयसमष्टित्वाच्चैषामिति । प्रभवन्ति लोका इति सकलभौतिकतैजससमासादिशब्दानां तद्व्याप्तित्वमपि सूचितम् । न्यासविषये विशेषः । तदाह—आकाशात्मने नम इत्यादिना । 'तत्तो मूलमिदं विदुरित्येतदिहापि समानमिति ॥ २२ ॥

अथैषमेपेति हृल्लेखायाः परोक्षसमस्तप्रधाना सवितृलक्षणा व्याप्तिरुच्यते । तदाह—गायत्रीतत्त्वव्यासमिति । गायत्रीदेवताप्येषैव शक्तिरिति प्रधानविभूतिकथनम् । गायत्री नाम देवता गायत्रीदेवता । पुरुषाभिप्रायेण सविता शक्त्यभिप्रायेण गायत्रीति भेदः । यद्धेतुकमित्यनेनैवमेषां जगत्सूतिरित्येतदविहतम् । अत्रैषेति प्रकृता हृल्लेखाशक्तिः । एवं जगत्सूतिरिति नानाविधो विश्वजगत्समुद्भवप्रकारो ह्यत उक्तः । तेन जगतः सवितृवीर्यं शक्तिर्यतो भवति ततः सा सवितेति प्रथितेति मूलार्थः । सूतिशक्तेः स्वातन्त्र्यप्रधानतायां सवितृत्वमित्यवबोद्धव्यम् । सा च जगत्सूतिरपि सती प्रतिदिनोत्पाद्यार्थयोनितया मण्डलाकारेणावस्थिता सवितेति च प्रतिपत्तव्यम् । वक्ष्यति च गायत्रीपटले—आदित्यमण्डल इत्युपलक्षणं कारणमण्डलस्यापीति । यदेति । यदा सवितेत्यभिधीयत इति पूर्वत्रान्वयः । तदा सैतस्यैव चतुर्विंशतिधा भिद्यमेतेति । सवितृविभूतितया प्रकृतिपुरुषादितत्त्वाभिधानम् ॥ २३ ॥

तद्वर्णभिन्नेति सवितृलक्षणा जगत्सूतिर्विशेष्यते । तेषां तत्त्वानां वर्णास्तत्सवितुरित्यादयश्चतुर्विंशतिः तैर्भिन्ना च सा चतुर्विंशतितत्त्वैर्भिदां प्राप्नुवती भवति । हृल्लेखायाः समस्ताया एव परोक्षं रूपं गायत्रीमन्त्रः । तदाद्या प्रधानविभूतिः सविता । तस्याश्चतुर्विंशतिवर्णवाच्यानि तत्त्वानि च तद्विभूतयः । जगत्सूतिरित्यनेन तत्प्रविकारस्य जगदर्थजातस्य तद्व्याप्तित्वमपि सूचितम् । गायत्रीत्यत्रापि पूर्ववज्जगत्सूतिर्विशेष्यते । गायकत्राणनाद्वेदिति तदास्याफलं ईरितयोक्तम् । गायको जापकः । न्यासकाद्युपलक्षणमेतत् । न्यासविषये विशेषः । तदाह—तत्त्वन्यासमिति । तद्वर्णभिन्नेत्यत्र तच्छब्देन किं विवक्षितमिति तत्राह—तच्छब्द

इति । अथमत्र मन्त्रप्रयोगः । प्रकृत्यात्मने नमः बुद्ध्यात्मने नम इत्यादि । न्यासान्ते क्रमशो गायत्रीमुक्त्वा सवित्रे गायत्र्यै नम इति व्यापकम् । 'ततो मूलमिदं विदु-रित्येतदिहापि समानमिति । अथ सप्तग्रहात्मिकेति शक्तेः सप्तांशप्रधाना ग्रहलक्षणा व्याप्तिरुच्यते । तदाह—सप्तग्रहात्मकत्वमिति । यदेयं सप्तभेदिनी तदा सप्तग्रहा-त्मिका प्रोक्तेति मूलान्वयः । न्यासविषये विशेषमाह—हकारादिशान्तान्तैरिति । षट्सु च कोणेषूक्तमन्त्रैः सप्तग्रहन्यासः । ततो व्यापकमन्त्रेण देहे व्यापकं च । षड्ग्रहन्यासे तु मध्ये सूर्यमन्त्रं शक्तिबुद्ध्या विन्यस्य षट्सु कोणेषु तद्विभूति-तया षड्ग्रहमन्त्रान् विन्यस्य तदीयव्यापकमन्त्रेण देहे व्यापयेदिति ॥ २४ ॥

तद्वा स्वरैश्च इति । हकाराद्यंशविवक्षितया स्वरादिसप्तवर्गाणां हकारादिवाच्य-त्वाच्च सूर्यादीनां तदीयत्वमुक्तम् । न्यासे विशेषमाह—मन्त्रशेषमिति । मूल इति सप्तगुणा त्वियमित्युपसंहारः । शक्तिरिति च शेषः । गुणशब्दस्तस्याः प्रधान-भूतायाः विभूतिवचनः । सप्ताख्या एवं प्रधानविभूतयः । तद्व्याप्तिश्च तत्तदभिव्य-ङ्ग्यफलमयं चराचरजातमित्यवबोद्धव्यम् । वक्ष्यति च—सर्वव्याप्ता हि सा शक्ति-रिति । न्यासविषये विशेषमाह—इति सप्तगुणेति । अत्रांशमित्याद्यन्तग्रहणं सर्ववर्णग्रहणार्थमिति ज्ञेयम् ॥ २५ ॥ २६ ॥

अथ शक्तेरेव रेफादिषडङ्गप्रधानां षड्ग्रहलक्षणां व्याप्तिं वक्ष्यंस्तेषां सवित्रा-त्मकत्वमिह विशेषं दर्शयति—यथेति । नान्ये स्युरिति । त एव तदनुगता एवेति भावः । व्यञ्जनानाम्स्वर्णकार्यत्वात् तद्गतस्वरांशस्यैव च तदुत्पत्त्युपयोगिशक्तितया तदव्यतिरेकात् तस्य च व्यञ्जनदशायां तेष्वनुगमोपलम्भात् परा मकारोदयवह्नि-वल्लीति च स्मरणादेवमुक्तम् । न संशय इति । सोमादीनां सवितुरंशावेशादेव भास्करस्वरूपत्वं तद्विदस्तु प्रसिद्धमिति सूचितम् । न्यासविषयेऽभिप्रायभेदमाह—तस्या व्यापकत्वमिति । तस्या इति प्रकृता हृल्लेखाशक्तिः गृह्यते । सूर्यात्मकसंवि-द्व्याप्यत्वमिति । न केवलायास्तस्या व्यापकत्वं किन्तु सवित्रात्मिकाया एव तस्या इत्युक्तम् । सप्तग्रहन्यासविषयमेतत् । यद्वा षड्ग्रहन्यासविषयमेव । तत्र चायं व्यापकमन्त्रः । ह्रीं स्वरात्मिका स्वराधिपतये सर्वेश्वराय संविद्रूपाय सवित्रे नम इति । नान्ये स्युरिति । तत्कार्यतया तदनुगमनित्यत्वात् तत्कार्यत्वं च षोडशाङ्ग-व्याप्तावुक्तम् । तदाह—एतं हीति ॥ २७ ॥

अथ सोमादीनां सवित्रात्मकत्वमुक्तं युक्तिसिद्धं वदन् षड्ग्रहलक्षणां व्याप्तिम-प्याह आचार्य—इति संलीनसूर्यांश इति । शक्तेर्यः सूर्यांशो हकाररूपः स एवं सोमादिषु संलीनः तदाकारतां प्राप्तो भवति । तदा सोमादिषड्ग्रहभेदत इयं

शक्तिः षड्गुणापि भवतीति तदर्थः । वर्गषट्क इति । तदीयसोमाद्यभेदाभिप्राये-णोक्तम् । तदा यन्त्रमिति षड्गुणितमर्थादवसीयते । तस्याप्येतद्विभूतित्वमनेनोक्तम् । स्मृतिकोविदैरिति । सोमादिविभूतिभूतयन्त्रावयवविद्भिरिति भावः । न्यासविषये विशेषमाह—सम्यङ्न्यासार्थमिति । हृदयमध्यमिति । अयमाशयः । हृत्प्रदेशे हस्तमालिख्यांसद्वयगुह्याग्रं जानुद्वयमूर्ध्वाग्रं च त्रिकोणद्वयं मिथः पुटितं विलिख्य तद्वहिर्देहपर्यन्ते वृत्तं भावयेत् । हृद्वृत्तमध्ये शक्तिं विन्यस्य तां परितः शक्त्या श्रीबीजेन कामबीजेन च व्यापय्य वामजान्वादिषडश्रिषु ह्रीं श्रीं क्लीं इति विन्यस्य तदग्रान्तरालेषु शक्तिं विन्यस्य वृत्तबाह्येऽनुलोमया च मातृकया परितो व्यापये-दिति । यन्त्रग्रहणादियमाश्रयोऽवसीयत इति ॥ २८ ॥

अथ सर्वव्याप्ता हि सा शक्तिरिति ग्रहाणां व्याप्तिः शक्तेः सर्वजगन्मूलत्वं चोक्तम् । सा शक्तिर्भास्कररूपिणी शश्वत् सर्वव्याप्ता हीति योजनीयम् । भास्कररूपिणीति । जगत्प्रसूतिः सवितेत्युक्तप्रधानविभूतिरूपा सतीत्यर्थः । सा सदापि स्वयमेव च सोमादिषड्ग्रहविभूतिद्वारा च सर्वमपि जगद्व्याप्य स्थितेति मूलार्थः । तस्य तस्य ग्रहस्य यदभिव्यङ्ग्यं शुभाशुभरूपं फलं तन्मयमेव सर्वं जगदिति तदीयं व्याप्तिर्विवक्षिता । हिशब्देन ग्रहवित्सु प्रसिद्धमेतदिति सूचितम् । तस्या सूर्यतया पृथगपि व्याप्तिः स्वभावेत्युक्ता । स भास्करः शक्तिविभूतिस्वभावः यत्र क्रमते तत्रास्याः शक्तेः स्थितिर्व्याप्तिरिष्यत इति मूलार्थः । यत्रेति ग्रहमण्डलानि ब्रह्माण्डोदरभागश्चाभिप्रेतः । पर्यायेण क्रमणेऽपि व्याप्तिर्नित्यैवेति स्थितिरि-त्युक्तम् । न्यासविषये विशेषमाह—न्यासस्येति । सविद्रूपेण ध्यानम् । स च षड्गुणितयन्त्रव्याप्तविग्रह इति ध्यानप्रकारः । 'ततो मूलमिदं विदुरित्येतदपीह सूचितम् । देवताव्याप्तिं चेति । सर्वन्यासेषु समानमेतदवबोद्धव्यम् ॥ २८ ॥

यथास्यास्तु रजसा चैवेति । इतःप्रभृत्यायत्तुर्यप्रधानाहोरात्रादिलक्षणा व्याप्ति-रुच्यते । तदाह—अहोरात्रव्याप्तिमिति । व्याप्तिं वक्ष्यतीति प्रकरणाल्लभ्यते । मूले दिवानिशमित्यहोरात्रे भवत इत्यर्थः । सत्त्वावष्टब्धबिन्द्वात्मेति बिन्दुशब्देन बिन्दु-लक्षणं गुणसाम्यं विवक्षितम् । बिन्दुग्रहणाद्व्याप्यव्यापकतया इतःप्रभृत्याया रेफा-दयोऽपि ग्राह्याः । तदाह—रेफेकारहकारा इति । सत्त्वप्रावष्टम्भकृताभिधाना-त्सदैव मेरुरिति मन्यते । सत्त्वेन मेरुरूपेणावष्टब्धोऽवपातादिनिर्मुक्तः स्थिरोन्नतो बिन्दुरेवात्मा मण्डलाकारं रूपं यस्य स तथोक्तः । रेफादिरूपा रजआदिलक्षणा अहरादयोऽप्यस्याः प्रधानविभूतय इति मूलाभिप्रायः । 'सर्वव्याप्ता हि सा शक्ति-रित्येतदिहापि समानम् । तदीयाहोरात्रयोस्तु पितृदेवाद्यहोरात्रेषु व्याप्तिरिति ।

न्यासविषये विशेषमाह—रं अङ्के नम इति। 'ततो मूलमिदं विदुरित्येतदिहापि समानमिति ॥ ३० ॥

अथास्या विकारादिति मन्त्रैरेव समस्तप्रधाना राश्यादिलक्षणा व्याप्तिरुच्यते। तदाह—राशिव्याप्तिमिति। तत्रास्या विकारादित्यर्धेन राशिरूपा प्रधानविभूतिः रुक्ता। अस्या इति प्रकृता ह्रल्लेखाशक्तिः गृह्यते। विकारादर्णेभ्य इति सामानाधिकरण्यमभिप्रेतम्। वर्णानां तद्विकारत्वं षोडशाङ्गव्याप्तौ 'स सर्गः स्रेमितः क्वड इत्यादौ च प्रतिपादितम्। यद्वा शक्तिस्वरूपादेव सर्ववर्णोत्पत्तिरिष्यते। अथ वा राशयस्तावद्गुणलक्षणा ह्कारादिरूपाः स्युः। वक्ष्यति च—

चरस्थिरोभयात्मानं चातुर्वर्ण्यं गुणात्मकम्। इति।

तथा च यस्य राशेर्ये वर्णा वक्ष्यन्ते तदीयाच्छक्तत्रयवयवास्तेषामुत्पत्तिः स्यात्। तदा च शक्तेर्विकाराद्व्कारादेर्ये वर्णाः स्युस्तेभ्यो जाता इत्ययमर्थः। न्यासविषये विशेषमाह—राशिन्यासे वर्णयोगमिति। लवादिकालोपचितैरिति लवादीनां राशिविभूतित्वं चक्रस्य च तत्कार्यत्वं तस्य च नित्यमुक्तम्। न्यासे विशेषमाह—कालचक्रमध्य इति ॥ ३१ ॥

ऋक्षराश्यादियुतयेति नक्षत्रादीनां राशिविभूतित्वमेवं विव + + दर्शितः। गतिर्व्यवगमः संचार एवेति भावः। जगतः स्थितिरित्येतद्विवृणोति—जगतः परमात्मरूपेण स्थितिरिति। चक्रसंहारे तद्विभूतेरपि जगतः संहारादेस्तदुपपत्तिः। वक्ष्यामीति सुबोधमिति। व्याप्तिविषय एतदुक्तम्। वक्ष्यामि चक्ररूपं चेत्याद्यापटलान्तं कालचक्रप्रकरणम्। तत्र मङ्गदित्येतदभिप्रायेणैवमभिधानमिति ज्ञेयम्।

मूले चक्ररूपमिति कालचक्रस्य संस्थानं राशिभिः प्रवृद्धं यथा भवति तथा वक्ष्यामीति सोपस्कारमन्वयः। राशिग्रहणं नक्षत्राद्युपलक्षणम् ॥ ३२ ॥

षोडशाङ्गादिविभूतीना रूपं प्रथितमेव नैवं कालचक्रविभूतेरित्येतदारम्भः। तत्रान्तर्बहिरित्यादिप्रकरणस्य न्यासविषयेऽनुष्ठानसंग्रहप्रतिपत्त्यर्थं तात्पर्यार्थं दर्शयति—अन्तर्बहिरित्ययमर्थ इत्यादिना। चतुरस्रत्रयात्मकं सकोणसूत्रमित्यनेन अन्तर्बहिर्विभागेनेत्यस्यार्थोऽपि दर्शितः। पूर्वं समं चतुरस्रं कृत्वा पुनस्तस्य चतुर्षु कोणेषु बाह्यतः संसृष्टं चतुर्दिग्गतकोणावसानरेखा लिखेदिति विवरणाशयः। अत्रान्तर्बहिश्चतुरस्रैस्तज्जन्यैर्वा द्वादशभिस्त्रिकोणै राशिमण्डलस्य विभागो मूल उक्तः। षट्कोणाद्युपलक्षणं चैतत्। यद्वा षट्कोणादितिथिचक्रान्तं क्रमस्यमध्यन्तर्बहिर्विभागेनेति गृहीतमेव राशिमण्डलग्रहणं चैवमुपपन्नं स्यादिति। राशिचक्र इति। द्वादशत्रिकोणपङ्क्तिलक्षणे भाग इत्यर्थः। तत्र चतुरस्रकोणेष्विति

+ + + + राश्यादि मण्डलरचनाप्रकार इति। राशिनक्षत्रतिथिलवजादिमण्डलं तदेव। रचयेद्राशिमण्डलमित्युक्तम्। तस्य चेयानभिप्रायः। तस्मिन् मण्डले च कालत्रयं सुव्यक्तं प्रतिपत्तव्यमिति। मूले भूचक्र एष इति। 'चक्रगतिस्त्रिधेत्युद्दिष्टं भूचक्रं प्रस्तुतम्। एष इति वक्ष्यमाणग्रहणम्। मानुष इति मनुष्याणां शुभाशुभफलाभिव्यञ्जकत्वं मनुष्येषु तथा व्याप्तिश्चोक्ता। न्यासविषये विशेषमाह— भूचक्र इतीति + + + ॥ ३३ ॥

मूले आद्यैर्मेषाह्वयो राशिरित्यादिना वर्गेभ्यो जाता द्वादश राशय इत्येतत्प्रागुद्दिष्टं विव्रियते। अम.शवर्गलेभ्यश्च बिन्दुविसर्गीयचतुष्टयलकारा उक्ताः। शक्तिर्कुण्डल्यादिति हृल्लेखाया मूलशक्तेः स्वस्वरूपावस्थानतो बहिर्मुखतया वर्धनादित्यर्थः। तदुक्तम्—अस्या विकाराइवर्णेभ्य इति। मीनग इति। तत्कारणत्वादिति भावः। न्यासविषये विशेषमाह—तेषामेवेति। राशिव्यापकमन्त्राणां तत्तत्त्वेन ग्रहणम्। प्रथमत इत्यारभ्य एव ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥

अथ स्यातामिति राशीनां विभूतितया वसदवयवा नाड्य उक्ताः। पादाधिका इति पञ्चनाडिकशब्दोऽनुवर्तनीयः। युगमिति मिथुनग्रहणम्। पादोनाविति पञ्चनाडिकौ। वणिक्कन्ये च पञ्चक इति। तुला कन्या च पञ्चनाडिकेत्यर्थः।

त्रिपादोनाविति पञ्चनाडिकावित्यनुषङ्गः। संख्योक्तेति नाडीनामिति शेषः। न्यासविषये विशेषमाह—संख्याया इति। तेष्वेव मन्त्रेषु राशिनाडिकासंख्याया इत्यर्थः। नौवगो मीनः। युग्मिथुनम्। वणिक् तुला। कुलीरः कर्कटकः। चरा इति पूर्वत्र सम्बन्धनीयम्। वशिष्टा इत्यकारलोपः। यदुक्तम्—

वष्टिवागुरिरल्लोपमवाप्योरुपसर्गयोः। इति।

वृषसिंहवृश्चिककुम्भाना ग्रहणमेतत् ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥

अथ स्युः कर्कट इति राशीनां ब्राह्मणादिरूपतया तद्रूपेण व्याप्तिरुक्ता। न्यासविषये विशेषमाह—वरादिपीतान्तैरिति ॥ ४१ ॥

अथाङ्गारादिति राशीनामेवाङ्गारकादीनां निजनिजग्रहतया तथा व्याप्तिरुक्ता। न्यासविषये विशेषमाह—राश्यधिपतिन्यासमिति। गोपतिः सूर्यः। धिषणो बृहस्पतिः। मन्दः शनैश्चरः। बलेश कलश इति। दीक्षाकलशपूजायां यो बलिस्तस्येत्यर्थः। वक्ष्यति च—कुले तु देशिकः पद्मामण्डले बलिमाचरेदित्यादि ॥ ४२

अथ लग्न इति। राशीनामेवाभिव्यङ्ग्यफलात्मकतया तथा व्याप्तिरुक्ता। न्यासविषये विशेषमाह—राशिनाम्न इति। राशिव्यापकमन्त्रेष्वेव एतदधि भवति। भूचक्रमेयमुक्तम्। इदानीमित्थं मन्त्राणां नियमत्वात् तेन्यासप्रयोगं

दर्शयति—अयमत्रेत्यादिना। त्रिकोणाग्रकोणस्तेषां मध्ये त्रिकोणानीत्युक्तस्य त्रिकोणस्य शिरोदेशगतकोण उक्तः। एवं सर्वत्रेति। ह्रीं ऋषभराशिप्रथम-घटिकायै नम इत्याद्यूह्यम्। तत्र चायं विशेषः। ह्रीं ऋषभराशिप्रथमपादाय नमः। ह्रीं ऋषभराशिद्वितीयपादाय नमः। ह्रीं ऋषभराशितृतीयपादाय नमः। इति कोणत्रये न्यासः। मिथुनराशौ तु ह्रीं मिथुनराशिपञ्चमघटिकायै नम इति चतुरस्रमध्ये न्यासः। यद्वा पञ्च घटिकाश्चेत् पञ्चाद्या राशयः स्युरिति ॥ ४३ ॥

अथ ततस्तदूर्ध्वभागस्थ इति भुवश्चक्रमुक्तम्। स्वसमाख्ययैवान्तरिक्षवर्तित्व-मप्यस्य लभ्यते। सम इति। भूचक्रेणेति शेषः। यस्मिन् पैतृकी नियता गतिरिति तथा व्याप्तिरुक्ता। यदुक्तं—चक्रगत्या जगत्स्थितिरिति। न्यासविषये विशेषमाह—मूलाधारचक्रवद्देवेति ॥ ४४ ॥

अथ तदूर्ध्वभागसंस्थः स्यादिति स्वश्चक्रमुक्तम्। साहस्र इति भूचक्रतुल्यः। न्यासविषये विशेषमाह—मूर्धस्थस्वश्चक्रेऽपीति। त्रैनाभिकत्रयमिति त्रिषोक्त-चक्रविशेषणम्। तद्दर्शयन् न्यासविषये विशेषमाह—चक्रत्रयन्यासानन्तरमिति। + + + + ॥ ४५ ॥

धनुष्ष्विति धनुषो लग्नतया प्रसिद्धिनिबन्धनकथनेन देवराशीनां लग्नादिफलं प्रधानमित्युक्तम्। समासादिति संग्रहात् लग्नमित्येव व्यवहारविधौ तत्तद्विशेष-व्यवहारे मेषसिंहयोरपि लग्नत्वं मनुष्यलग्नं पितृलग्नमितीति भावः। देवलग्ना-दिफलानुगतमितरलग्नादिफलं देवानामितरनियामकतोपपत्तेरित्यनेन सूचितम्। न्यासविषये विशेषमाह—धनुर्मासायेति। समासादित्यत्रापि धनुःशब्दो योज्यः। मासपदसहिताद्धनुःशब्दादनन्तरमित्यर्थः। देवलग्नत्वादित्यस्याप्यधिकपदस्य मन्त्रेषु योजने हेतुः। देवलग्नं हि मकरमासमात्रलक्षणम्। तस्माद्धनुर्मासयोग इति भावः। मकरमासादियोगोपलक्षणमेतत्। तदेतद्दर्शयति—मासादूर्ध्वमिति। बध्नु-रिति मिथो बध्नीयुरित्यर्थः। येनैकस्य राशेः गुणे दोषेऽपि वा सतीतरेऽपि तदनु-विद्धाः स्युः सम्बन्धः स एव च वेधः। न्यासविषये विशेषमाह—वेधन्यासप्रकार-मिति। उक्तमित्यथ राशिवेधन्यास इत्यादिना पूर्वमुक्तमित्यर्थः ॥ ४६ ॥

अथ मूलेऽतो वेधस्तु भासक इति नक्षत्रप्रकरणारम्भः। तदाह—नक्षत्रन्यास-मिति। वदन्नित्यतो वेधस्तु भासक इत्यादिप्रकरणेनेति शेषः। व्याप्तिमपि दर्शयन्निति प्रकरणाल्लभ्यते। मूलेऽत इति। राशिवेधो हेतुतया परामृष्टः ॥ ४७

यथा धनुर्मेषसिंहानां मिथो वेधास्तेषु प्रथमनक्षत्राणां मिथो वेधो द्वितीयनक्ष-त्राणामपि मिथ इत्यादि तदभिप्रायेण वेधसाम्यादित्युक्तम्। धनुर्मेषादीनां मिथो

वेधस्तद्गतनक्षत्राणां मिथो वेध इत्येवं साम्यं विवक्षितम्। इह प्रागश्विन्यासस्तद्ग्रन्थविवरणपूर्वमुक्तः। इदानीन्तु नक्षत्रन्यासकथनपूर्वकं तु तद्ग्रन्थविवरणं प्रतिपत्तिवैचित्र्यादिति ज्ञेयम्। मूलाश्विन्यादिक्रमेणेति वेधग्रन्थभाविक्रमेणेत्यर्थः।

नक्षत्रन्यासे प्रकारान्तरमाह—राशिचक्र एव चेदिति। मन्त्रांशा इति शक्तितदर्थनमःशब्दाद्ययोगादिति भावः। दैवतान्यासस्तावदिह दुर्वह एव। वेधन्यासस्तु राशिवेधन्यासवत्संभवति। तृतीयं प्रकारमपि दर्शयति—प्रथममिति। राशिगतेति। तत्तद्राशौ येऽन्तस्त्रिकोणास्तेषामग्रकोणः पूर्वपादकोणस्ततोऽपादचिह्नेन त्रिपादकोणोऽर्धकोणस्य पूर्वं पादचिह्नेन घटिकापादानां न्यस्तत्वादिति नक्षत्रदैवतावेधन्यासावपि संभवत इति। इदानीं मूलाश्विनीमखा बन्ध्युरिति। एवमिति। त्रित्रिनक्षत्रैरेकैकवेधप्रक्रिययेति भावः। याम्यपूर्वादिषु यथान्यासं वा धनुर्मेषाद्युचितलक्ष्म्या वा त्रित्रिनक्षत्रयोगः। याम्यं भरणी। पूर्वा पूर्वफल्गुनी। अनुपूर्वा पूर्वाषाढा। अहिर्बुध्न्य उत्तरप्रोष्ठपदा। पादं पादत्रयैर्बध्यादिति। उत्तराषाढाकृत्तिकोत्तरफल्गुनीषु विशाखापूर्वप्रोष्ठपदापुनर्वसुषु च पादत्रिपादानां पर्यायेण वेधः स्यादिति भावः। योजयेदर्धमर्धकैरिति। श्रविष्ठाम्गशिरश्चित्रास्वर्धानां मिथो वेध उक्तः ॥ ४८ ॥ ४९ ॥

मूले चरस्थिरोभयात्मानमिति गुणदोषवेधोऽयं ग्रहकृत इत्युच्यते। राश्यधिपा एवं यथोक्ततो वेधविधानतो बन्ध्युरिति। यथा धनुषि तदधिपतिः गुरुः स्थितश्चेत् धनुर्मेषसिंहा गुणविद्धाः स्युः। मेषे तदधिपतिरङ्गारकश्चेत् दोषविद्धाः स्युरिति राश्यधिपग्रहणम्। वेधतारतम्यसूचनार्थं शुभाशुभग्रहयोगमात्रे वेधमात्रमिति। चरस्थिरोभयात्मानमिति पूर्वोक्तानुवादेन चरादिवेधः सूचितः। तत्कालविशेषणं चैतत्। राश्यधिपाः सर्वराशिं चरात्मानं स्थिरात्मानमुभयात्मानं विध्येयुरिति। यथा धनुषि गुरुः स्थितः तद्राशिवशान्मेषसिंहावप्युभयात्मानौ कुर्यात्। मकरे स्थिते वृषकन्ये चरात्मानौ कुम्भे स्थितौ मिथुनतुले स्थिरात्मानौ मीने स्थितश्च कर्कटवृश्चिकावुभयात्मानावित्यादि। अयं चरादिवेधः। चातुर्वर्ण्यगुणात्मकमिति पूर्ववत् तत्कालविशेषणम्। चातुर्वर्ण्यात्मकमिति वर्णवेधः। नात्र 'गुरुः कर्कट इत्याद्युक्तवर्णग्रहणम् किन्तु वर्णग्रहसंसर्गनिबन्धनं वर्णत्वं विवक्षितमित्यवबोद्धव्यम्। यथा बृहस्पतिर्ब्राह्मणग्रहः तत्संसर्गात्तनुर्ब्राह्मणः तद्वेधान्मेषसिंहावपि ब्राह्मणाविति। गुणात्मकमिति गुणवेधः। स चरादिवेधवद्द्रष्टव्यः। इह राशिग्रहणमुपलक्षणम्। नक्षत्रमपि राश्यधिपास्त्वेवं वेधविधानतो बध्नीयुरिति। अत एवार्थं नक्षत्रवेधावसितावुक्त इति। न्यासविषये विशेषमाह—पूर्वोक्तराशिव्यापकमन्त्रमिति ॥ ५० ॥

मूल एभ्य एव लिपि राशीनां विभूतितया नक्षत्राभिधानम्। मेषात्तावदश्विनी भरणी कृत्तिकायाश्च पादो जात इत्यादि प्रतिपत्तव्यम्। न्यासविषये तु नक्षत्रेष्वेवोक्तपादत्रियादार्धप्रयोगसिद्ध्यर्थमेतदिति राशिवर्णानां नक्षत्रेषु तत्कार्यतयानुगमविशेषः स चापीत्यादिनोक्तः। न्यासविषये विशेषमाह—नक्षत्रन्यास इति। अक्षरयोगक्रममाहेति। नक्षत्रोत्पत्तिकथनपूर्वकमित्युपस्क्रियते ॥ ५१ ॥

मूल आभ्यामिति अ आ इत्येताभ्यामित्यर्थः। एर्जातेवोकारात्। लिपित्रयादिति ई उ ऊ इत्यत इत्यर्थः। तदन्त्याभ्यामित्योकार औकारयोरुक्तः। अमवोविति बिन्दुविसर्गावुक्तौ। केवलो योग इत्ययमेक एव योग इत्यर्थः। रैवत्यर्थमिति। वक्ष्यति च—ताभ्याममोभ्यामिति ॥ ५२॥५३ ॥

कत इति ककारात्। चतः पूर्वा चेति। चवर्णात् पूर्वफल्गुनीत्यर्थः। झञयोस्तथा हस्त इति वाक्यम्। बतस्तथा पूर्वायाढेति बकारादित्यर्थः। भतोऽन्येति भकारादुत्तराषाढेत्यर्थः। मत इति मकारात्। यतभिषक् लत इति लकारात्। वसहेभ्यः परा स्मृतेत्युत्तरप्रोष्ठपदोक्ता ॥ ५४॥५५॥५६॥५७ ॥

ताभ्याममोभ्यामिति। यौ पूर्वं रैवत्यर्थं पृथक् स्थितावुक्तौ ताभ्यामित्यर्थः। लकारो रैवत्या वर्णः। बिन्दुविसर्गौ च सूर्याचन्द्रमसौ। तथा च तेषां योगो रैवत्यां सूर्येन्दुसङ्गम एव स्यात्। तथा च विषुवति नक्षत्रमण्डलान्ते तिथिमासान्तसम्पन्न इति भावः। + + वत्स्यत इति संभावनया न नित्योऽयं योग इति सूचितम्। सह वत्स्यत इति चाभिधानमप्यमावास्याव्यवहारनिबन्धनमप्येतदिति सूचनार्थम्। सहार्थोऽमाशब्दो भवतीति ॥ ५८ ॥

अथ चकारस्य यसहैः सह वासो भुवनं कथत इत्युक्तम्। कपणमोपदीपहिलापक्रमेण प्रलयप्रापणम्। मत्त इति शार्ङ्गिणः स्वात्मपरामर्शः। वर्णाष्टीनामेवोत्पत्तिः गुणितप्रकरणादौ साधकस्वरूपादुक्ता। वर्णसमष्टीनामुत्पत्तिस्तु शार्ङ्गिणः स्वरूपादेव सकलभुवनमूलभूतादखिलचेतनतत्त्वात्मकाद्भवति। वर्णानां च स्ततोभिन्नानामेकार्थान्वयितया मिथो योगे पदतापत्तिः। ततश्च शार्ङ्गी यदा भुवनं कथामीति प्रलये प्रवृत्तो मन्यते तदा तद्गतौ कपवर्णौ संहृतिक्रियैकार्थान्वयितया पदतापत्तौ कपलक्षणं संयोगं प्राप्नुतः। कपामीत्यत्र कपावयवसानृसिंहस्य देवतेति तदभिमानी तदंशो नरसिंह एवेति शार्ङ्गिणोऽभिप्रायः।

तदुक्तम्—हंसो वराहो विमलो नृसिंहो मूर्तयो ह्लाम्। इति

श्वेतो भृगुर्लकुलीशः शिवः संवर्तकस्तथा। इति च ॥ ५८ ॥

स पुनरित्यत्र चायमाशयः। यदा बिन्दुविसर्गयोर्लकारस्य च योगस्तदा

रेवत्याममावास्या स्यादिति तावदुक्तम्। स च तावदष्टान्तः सन् कालस्य कश्चिदवधिर्भवति। तदा चेदसौ चकारोऽभ्युपस्थितः स्यात्। तदा विश्वस्य प्रलय आपतेदित्यसोऽयं चकारः ततोऽर्वागवस्थित इति ॥ ६० ॥

अथ कारस्कराख्येत्यादिना नक्षत्रविभूतितया वृक्षकथनम्। अत्राभिप्रायान्तरमाह—नक्षत्रवृक्षकथनमिति। उत्तरत्रेति यथा ऋक्षवृक्षप्रतिकृतिमित्यादि। कारस्करं काञ्जीरं कृष्णं रोहिणं अम्बष्ठं शमरं वञ्जुलं मधूकम्। अङ्घ्रिपा इति नक्षत्रवृक्षाः। आयुष्कामः स्वर्क्षवृक्षमिति प्रासङ्गिकमुक्तम् ॥ ६०॥६१॥६२॥६३ ॥

अश्वियमेत्यादिना नक्षत्रविभूतितयैव देवताकथनं नक्षत्रेभ्यस्तदधिपतितया देवतोत्पत्तिसंभवात्। सुरेड्यो बृहस्पतिः। इन्द्राग्नी इत्येका देवतेष्यते। भानामिति नक्षत्राणाम्। न्यासविषये विशेषमाह—नक्षत्रदेवतान्यासमिति ॥६४—६६

मूल एभ्योऽमावास्यान्ता इति राशीनामेव विभूतितया तिथय उक्ताः। एभ्यो राशिभ्य इति संबन्धः। तन्त्रविभागस्तत्र तिथीनामित्युक्तः। न्यासविषये विशेषमाह—तिथिन्यासमिति। राशीनामेव विभूतिं दर्शयन्निति प्रकरणाल्लभ्यते। इह तु ग्रन्थविवरणमध्ये न्यासकथनं प्रतिपत्तिवैचित्र्यादेवेति ज्ञेयम्। ॐ शुक्लपक्षाय नम इति। तदेन्दुसूर्ययोर्योगादित्यत्रार्थादंसवर्णयोरिह पक्षभोजत्वमवसेयम्। ॐ अं शुक्लप्रथमकालायै नम इति स्वरव्यञ्जनभेदादेवं पक्षद्वयतिथिष्वन्वयः। तत्र बिन्दुविसर्गयोः हंसावयवमर्णतया तिथिद्वयोष्वन्वयेऽपि बिन्दुस्वरान्तराभावात् पञ्चदशोमन्त्रेति। व्यञ्जनानामर्थाद्विद्विशस्तिथियोगः। तत्र वयपाणां पञ्चदशान्वयः। सहौ तिथिद्वयोष्वन्वयं भजेते इति। यद्वा व्यञ्जनानामेव तिथिष्वन्वयः।

तदुक्तम्—तिथयः प्रतिपत्पूर्वाः ककाराद्यक्षरैरिह।
+ स्तेर्जाताः स्वरैः पौर्णमासी तत्कङ्क्ष्यकैरभूत् ॥
थादिवर्णत्रयोद्भूता प्रतिपत् कृष्णपक्षजा।
परा दादित्रयोद्भूता पवर्णात् तत्परा अपि ॥
चतुर्भिर्यवमार्णेभ्यः पञ्चम्याद्या यथाक्रमम्।
मादिसान्ताद्यष्टमेत्याः स्युरमावास्या स्वरान्त्ययोः ॥ इति।

राशिचक्र एव वेति प्रकारान्तरमुक्तम्। पूर्वार्धविपादकोणेष्विति पूर्वपादकोणेऽर्धकोणत्रिपादकोणे चेत्यर्थः। पूर्वविपादार्धकोणेष्विति वा पाठः। अस्मिन् पक्षे तृतीयाद्या भङ्क्त्वा न्यस्तव्या। ॐ इं तृतीयार्धकलायै नम इति मेषगतत्रिपादकोणे न्यस्य पुनस्तमेव मस्यमृषभगतपूर्वपादकोणेऽपि विन्यसेत्। एवमष्टम्यादिष्वपि द्रष्टव्यम् इति। चतुर्थं प्रकारमाह—पथयेति। अत्र तिथिचक्रे तिथि-

न्यासो विकल्पनीय इति। इदानीमेभ्योऽमावास्यान्ता इत्यत्राभिप्रायान्तरमप्याह—एभ्य इति। अत्रैभ्य इति न्यस्ततया प्रकृतानां राशीनां ग्रहणम्। तेन राशिचक्र एव तिथिन्याससिद्धिरिति भावः॥ ६७॥

तेनेति उक्तस्य हेतुत्वेन निर्देशः। वर्णभेदतो भिन्ना इति। राश्यनुगतवर्णानां तत्कार्यतया तिथिष्वप्यनुगम उक्तः। वर्णविशेषयोगमिति। हंस इति वर्णसामान्ययोगः। पञ्चदशस्वराणामेकविंशद्व्यञ्जनानां च योगो वर्णविशेषयोगः। मूले ता एव स्युरिति तिथीनां पक्षद्वयं विभूतिरित्युक्तम्। अन्त्यपक्षोऽपरपक्षः। न्यासविषये विशेषमाह—ता एवेति॥ ६८॥

पक्षव्याप्तौ नियममाह—पक्ष इति। न्यासविषये विशेषमाह—प्रतिपदादिक इति। न्यासमन्त्रांशा इति। हं अं शुक्लप्रथमाकलायै नम इत्यादावित्यर्थः॥ ६९॥

ननु पञ्चदशभिरेव तिथिभिः पक्षसिद्धिः स्यात् पक्षाभ्यां च माससिद्धिरित्याशङ्कायां संख्यासाम्ये सत्यपीत्याद्युक्तम्। सौम्यास्तु ह्रासवृद्धित इति। सोमस्य शुक्लपक्षे वृद्धिरपरपक्षे ह्रासः। तदास्तिथयो द्वय एवेति मूलार्थः॥ ७०॥

अन्त्यश्रीति तिथिविभूतितया देवताकथनम्। न्यासविषये विशेषमाह—अन्त्यश्रीति॥ ७१॥

मूले राशिभ्य इति तिथिविभूतितया करणाभिधानम्। दिनशब्देनादित्यादिवाराणां ग्रहणम्। राशीनामेव करणपर्यन्तं व्याप्तिरित्यभिप्रायेण राशिभ्यः सदिनेभ्य इत्याद्यभिहितम्। यद्यपि वाराणां कुतश्चिदुत्पत्तिर्नोक्ता तथापीह सदिनग्रहणात् संख्यासाम्याच्च तिथिभ्य उत्पत्तिरित्यवबोद्धव्यम्। शक्तिजृम्भणसमुत्थादिति। इच्छाशक्तेरेव प्रक्षोभाद्राश्याद्युत्पत्तिरकाराद्युत्पत्तिवदित्येवमुक्तम्। अक्षरभेदविकारादित्यक्षरभेदलक्षणाद्विकारादित्यर्थः। अनेन तिथ्यनुगतवर्णानां करणेष्वप्यन्वय उक्तः। न्यासविषये विशेषमाह—करणन्यासमिति। विभूतिं दर्शयन्निति प्रकरणाल्लभ्यते। राश्यादिपदोपादानाभिप्रायमाह—राशिभ्य इत्यादिना। करणपञ्चकन्यास इति सप्तानां करणानामष्टावृत्त्या षट्पञ्चाशत् करणानि संपद्यन्ते। ततः पश्चिमगसर्पकीटैः सह षष्टिः करणानि स्युः। तत्र च पञ्चभिः पञ्चभिः करणैरेकैकराशिसंभव इत्येवमुक्तम्। गत इत्याषष्टिसंख्यापूर्तेरेवमित्युक्तम्। तिथियुक्तराशिमन्त्रेणेति। अं आं इं शुक्लप्रथमाद्वितीयातृतीयार्धकलात्मने मेषराशये नम इत्यादिना प्रागुक्तेनेति भावः। प्रतिपर्यायमिति सप्तानां करणानामष्टाविह पर्यायाः। तेषु सर्वेष्वपि पर्यायेष्वित्यर्थः। सप्तग्रहयोग इति शब्देन तदधिपग्रहणादिति भावः। षष्टिसंख्यानामिति। गुणित-

प्रकारेण तावत् पञ्चपञ्चाशद्वर्णा उक्ताः। तत्र हवर्णानन्तरं चत्वारो यमाख्या वर्णाः सामविन्प्रसिद्धो भकारश्च स्यात्। यद्वा मातृकायामेवावर्णादिपञ्चानामिकारादिचतुर्णां च प्लुतसंभवात्तत्प्लुतास्तत्तदनन्तरं स्युः। एवं षष्टिवर्णाः सिध्यन्ति ॥७२॥

मूले सिंहव्याघ्रवराहा इत्यत्रान्त्यात्प्रतिपदर्धादिति संबन्धनीयम्। प्रतिपदिह पूर्वपक्षगतैव गृह्यते। कृष्णगोरित्यपरपक्षाभिप्रायम्। चतुर्दश्या इति च तदीयपूर्वार्धग्रहणम्। अभिविधौ चाकारः। प्रतिपच्चक्रापरार्धं इति चक्रशब्देनेह त्रिकोणग्रहणम्। सर्वेषु तिथिचक्रेषु द्व्यर्धतया विभागः कल्पनीयः। तत्र प्रतिपच्चक्रपूर्वार्धे षष्टितमं करणं न्यसनीयमिति तदपरार्धं इह करणन्यासोपक्रम उक्तः। इह च करणचतुष्क एव गते मेषराशिमन्त्रेण व्यापकं स्यात्। पुनर्गजादित्रये सिंहे व्याघ्रे च गते वृषभराशिमन्त्रेण व्यापकमित्याद्यवगन्तव्यम्। अथ कृष्णचतुर्दश्युत्तरार्धात्प्रभृति यावच्छुक्लप्रतिपदुत्तरार्धतिथ्यर्धेषु करणान्याह—पक्षिन्नगसर्पकीटकरणानीति। केतुराहू ग्रहाविति। तयोर्द्वौ पर्यायावित्यवबोद्धव्यम्। अत्र वृषे कुक्कुटे पक्ष्यादित्रये च गते मीनराशिमन्त्रेण व्यापकं भवति। पुनः कीटन्यासः ॥ ७३ ॥

मूल एवं सप्रहेति प्रकृतकालचक्रोपसंहारः। दिनशब्देन नक्षत्रग्रहणम्। प्रभेदकशब्दे स्वार्थे कप्रत्ययः। अस्मात्पञ्चविभागादिति तेषामपि विभूतिकथनम्। पञ्चवर्णनिष्पत्तिरिति। वर्णशब्देन तल्लक्षणानां पञ्चभूतानां ग्रहणम्। अत एव क्ष्माद्या इत्युक्तम्। क्ष्मा: भूमिः। न्यासविषये विशेषमाह—केवलसमष्टिव्यापकमन्त्रमिति। चक्रत्रयेऽपि व्यापकमिति ॥ ७४ ॥

मूल इति मूलाक्षरविकृतमिति श्लोकाया: कालचक्रतयोक्तविभूत्युपसंहारः। मूलाक्षरं श्लोकः। तस्य विकृतं विक्रिया। इदमिति—अस्या विकाराहर्षेभ्य इत्यादि क्ष्माद्या इत्यन्तेनोक्तपरामर्शः। वर्णविकृतिबाहुल्यमिति श्लोकायास्तावद्विकारो वर्णस्तदुक्तम्—ठकारात्पादकाराद्या इत्यादि। स सर्गः शोषितः कण्ठ इत्यादि च। तेषां वर्णानां विकृतयो ग्रहराश्यादयः। तदप्युक्तम्—षाद्यैर्मेषाद्यो राशिरित्यादि। बाहुल्यं विस्तारः। पञ्चभूतानां ग्रहराश्यादिविकारत्वात् तद्विभूतित्वाच्च तत्स्य जगतो बाहुल्यग्रहणम्। वक्ष्यति च—सचराचरस्य जगत इति। तथा च मूलाक्षरविकृतिरेवैवं ग्रहराश्यादिलक्षणस्तद्विकृतिवर्णविक्रिया विस्तार इत्येवमभिधानोपपत्तिः। न्यासविषये विशेषमाह—सर्वमन्त्रेष्विति। तथा च न्यासारम्भो ह्रीं नमाय नम इत्यादि। षोडशाद्यादिन्यासमन्त्रेषु न प्रयोगः तदवयवानां ह्रमायानां योगादित्यवबोद्धव्यम्। 'ततो मूलमिदं विदुरित्येतदिहापि समानमिति सचराचरस्येत्युक्तम्। भूतविकारत्वाच्चराणां भूतानाद कालचक्र-

विभुतित्वात् सचराचरग्रहणम् । न्यासविषये विशेषमाह—व्याप्तिन्यासकथनफलमिति । भवास्येति साधकग्रहणम् । बीजस्येति हृल्लेखाग्रहणम् । जगत इति साधकशरीरग्रहणम् । तदुक्तमधस्तात्—जगति सर्वतत्त्वात्मके शरीर इति । चराचरशब्देन कृत्स्ना कालचक्रविस्तृतिरुक्ता । तन्न्यासतो जगतः सचराचरत्वम् । तदेतदाह —अस्य साधकस्येति । बीजशब्दार्थो मन्त्रस्येत्युक्तः । हृल्लेखाभिप्रायं चैतत् ॥ ७५ ॥

मूले यां ज्ञात्वेति शक्तिप्रकरणोपसंहारः । यामिति । 'प्राणात्मकं हकाराख्यमित्यादि 'मूलमस्य बीजस्येत्यन्तमुक्ता हृल्लेखाशक्तिः परामृश्यते । ज्ञात्वेति । स्वरूपतः षोडशाङ्गादिकलाचक्रव्याप्तितश्च तद्रूढिपर्यन्ततया विज्ञानमुक्तम् । नन्वेकव्याप्तिकथनेनैव तद्विज्ञानं स्यात् किं बहुव्याप्तिकथनेनेति । नैष दोषः । साधकानां विचित्रा हि प्रतिपत्तिर्भवति । यद्वा कृत्स्नापि व्याप्तिरेवं सिद्धा भवति । यद्वा विज्ञानावृत्तिरेवैवं फलतो भवति । सा चावृत्तिरनेकविधेति भेदः । अथवा प्रकृतिपुरुषकालभेदोऽपीह विवक्षितः । प्रथमपटलोक्तयोगवत् तत्र षोडशाङ्गादिव्याप्तिचतुष्टयं प्रकृतिप्रधानं कुण्डलिन्याद्यष्टकं पुरुषप्रधानं पुनः सप्तग्रहव्याप्त्यादिचतुष्टयं कालप्रधानमिति । अथवा व्याप्तिन्यासोऽपीहोक्त एव । तदुक्तं—कृतकृत्यस्य जगतीति । न्यासप्रचयजन्यात् संस्काराच्च तद्रूढिसिद्धिरिति बहुव्याप्तिकथनोपपत्तिरिति ।

सकलं कर्मबन्धमपास्येति । यत्कर्मजातं प्राग्भवेषूपार्जितं शुभाशुभमिश्रलक्षणं भूयोऽप्युच्चावचभवनिमित्तं तस्य तद्विज्ञानप्रचयसक्त्यैव तद्रूढिलक्षणेन संक्षयोऽयमुक्तः । तदुक्तं—तदधिगम उत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ तद्व्यपदेशादिति ।

ननु किमर्थमेतदुक्तमिति । उच्यते । साधकस्य शक्तिव्याप्तिविज्ञानपूर्वकं तन्न्यासेन तच्छक्तितापत्तिस्तावत्पटलारम्भ उक्ता । तत्र चोच्चावचसंसारोपभोगकारकर्मसद्भावे तदसिद्धिरित्याशङ्कायामेतदुक्तमिति ।

तद्विष्णोः परमं पदमिति । तद्वित्युपनिषत्सु प्रथितम् । यद्वा 'यूयमक्षरसंभूता इत्यादित एव प्रकृतम् । यद्वा 'अस्य शक्तिरमित्यत इत्येवेत्यारभ्य शक्तिपदेनोक्तमिति । विष्णुशब्देन शार्ङ्गिणः स्वात्मन एव परोक्षतयाभिधानम् । शक्तिमतो ममैवेति भावः । शक्तिशक्तिमतोरभेद इह विवक्षितः । तदुक्तं—साहं यूयमिति । युष्मद्धर्मा विदित्वा त्वमिति च । कृत्स्नाया देवताया ग्रहणार्थमित्थमभिधानमिति ज्ञेयम् । परमपदमिति विभूतिलक्षणमपि पदमेव किन्तु तदवरं चिदानन्दैकरसममृतमभयं परब्रह्मपरदेवतादिपदवाच्यं परमं पदं स्थानमिति शक्तितापत्तेरपि फलावस्थेयमुक्ता । त्रिजगति जन्तुजीवभूतामिति सकलचराचरात्मस्वरूपभूतामित्यर्थः ।

जपत च नित्यमर्चयतेति च मध्यमपुरुषबहुवचनम् । शार्ङ्गिणो ब्रह्मादीन्

प्रति नियोजनमेतत् । ननु तां ज्ञात्वा तत्परमं पदं प्रयातीति तावदिहोपसंहार उचितः । तद्विज्ञानस्यानन्यशेषत्वात् तद्विज्ञानपूर्वकाभ्यासेन तद्रूढिवशाच्छक्तित्वसिद्धौ पुनर्व्यापारान्तरायोगाच्च । तथा च कथं यां ज्ञात्वेत्यादिप्रकरणोपसंहार इति । उच्यते । शक्तेर्विज्ञानाभ्यासतस्तद्रूढिवशात् तदापत्तिस्तत्प्रसादसाध्या भवति । प्रसादश्च जपार्चनाद्याराधनसाध्य इत्येतत्प्रतिपादनार्थमित्थमुपसंह्रियते । तत्र जपतार्चयतेति चाभिधानं तयोरेवावृत्तिविस्ताराभ्यामदृष्टप्रचयप्रकर्षकरत्वान्महता यत्नेन भाव्यमित्यवबोधनार्थम् । न्यासविषये विशेषमाह—कालचक्रयोगमिति । जपादिकस्येति हृल्लेखापटलभाविरीत्येति भावः ।

त्रिजगतीति । यद्यपि प्रकृतं प्रकरणमनेनोपसंह्रियते किन्तु त्रिजगति जन्तुजीवभूतामित्येतद्विशेषेण तु कालचक्रयोगार्थमेवेति भावः । चक्रात्मके जगत्त्रय इति भूचक्रस्य छायायां भूमौ व्याप्तिरित्यादि द्रष्टव्यम् । तदुक्तम्—चक्रात्मत्वविभागादित्यादि । तत्र ये जन्तव इति पशवश्च भूतविकारात्मकशरीरभाजो रात्र्याद्यनुगता इति भावः । तेषु प्रविश्येति । तदुक्तम्—अत्रापि चेतनाधातोरागतिं बहुधा विदुरिति । जीवभूतामित्यनेन जीवावस्था ततः पूर्वापरावस्था च गृह्यते । तदाह—जीवात्मतां प्राप्तां परां चिन्मात्ररूपामिति । ननु 'चक्रसंहारेण स्वरूपस्थितिं सूचयतीति तावदुक्तम् । क इह विशेष इत्यत आह—कालचक्रयोगक्रमः सूचित इति । चक्रत्रयन्यासानन्तरं चक्रत्रयात्मकं जगदात्माभेदेनाऽनुसन्धाय तदनुगतशक्तितेजसा तस्य स्थूलांशस्य तद्गतजीवसमष्टितन्मात्रे संहारं विभाव्य तस्यापि तच्छक्तिमात्रसंहारं भावयेदित्यनेनोक्तमिति । सकलं हृल्लेखां ज्ञात्वा जपतेति च । हृद्यमिति । हृद्यं हृदयस्य प्रियोऽभिप्राय इत्यर्थः । हृल्लेखाशक्तिरेव यथोक्तरूपा सती तत्तन्मन्त्ररूपापि भवतीति ज्ञात्वा तत्तन्मन्त्रमपि जपेदिति चात्राभिप्रेतमिति विवरणार्थम् । अत्र जन्तुजीवभूतामिति तत्तन्मन्त्रदेवताया जीवतादात्म्यापन्नाया ग्रहणम् । यामेवमुक्तव्याप्तिमयीमपि तत्तन्मन्त्रदेवतारूपेण सकलजन्तुजीवात्मिकां ज्ञात्वा तत्पदं याति तां जपत चार्चयत चेति मूलार्थः ।

ननु शक्तिभावनयैव स्वार्थं कैवल्यं सिद्धम् किं तदवान्तरभेदभावनयेति । नैष दोषः । साधकानां रुचिवैचित्र्यात् तदनुसारतः शक्तेरवान्तरभेदात्मिका मातृका त्रिपुरादिमन्त्रदेवतास्तावदिह भावनीयाः । तासां प्रतिस्वं सर्वात्मत्वमपि प्रतिपत्तव्यम् । इतरथा स्वर्गापवर्गप्राप्त्यभावात् । तत्र यथाक्रममन्त्रदेवतानां विशेषरूपं तत् स्वस्वप्रकरणेन वक्तव्यम् । यत्तु सामान्यरूपं तत्तावदिह शक्तिलक्षणं शक्तिपटलेऽभिहितमिति हृल्लेखाशक्तेः सामान्यरूपत्वेऽपि तत्तन्मन्त्रव्याप्ति विशेषरूपत्व-

मिति हृल्लेखापटलोपपत्तिः। अत एव—तामेनां जपत च नित्यमर्चयतेत्युक्तम्। तत्तन्मन्त्रजपादिरेवेह प्रधानतयाभिप्रेत इति हृद्यशब्दोपादानमिति ॥ ७६ ॥

* इह तत्तन्मन्त्रजपस्यापि विहितत्वात् साधकानां तत्तद्गुणावपि तदानुकूल्यमपि परीक्षणीयमिति तत्प्रतिपादनार्थमारभते—अथ लग्न इति। राशिनक्षत्रनामार्णानुकूल्यमिति। राश्यानुकूल्यं नक्षत्रानुकूल्यं नामानुकूल्यं कुलानुकूल्यमृणानुकूल्यं चेति पञ्चविधमानुकूल्यमुक्तम्। तत्र राश्यानुकूल्यं तावदाह—यस्मिन् राश्यक्षरगण इत्यादिना। षोडशकोष्ठमण्डलं कृत्वा मध्ये चतुष्पदीं मार्जयेत्। तदा परितो मेषादिराशयः संभवन्ति। तेषु वर्णानाद्येमेषाद्ययो राशिरित्याद्युक्तक्लृप्त्या लिखेत्।

तदुक्तम्—मेलाशुक्षराः षोणः शर्मणेवेति भेदिताः।

लिप्यर्णा राशिषु ज्ञेयाः षष्ठे शादींश्च योजयेत् ॥ इति।

तत्रैकस्मिन् राशौ साधकस्य नामाद्यक्षरं स्यात्। कस्मिंश्चिद्राशौ च मन्त्राद्यक्षरमपि स्यात्। तत्र साधकनामाद्यक्षरयुक्तराशिमारभ्य मन्त्राद्यक्षरयुक्तराशिपर्यन्तं लग्नादिरूपेण गणनमिति। तदेतदुक्तम्—यस्मिन् राश्यक्षरगण इति।

यन्मन्त्राद्यक्षरयुक्तराशिवर्णा इति। येषां मन्त्राणामाद्यक्षरैर्युक्ता राशिवर्णाः स्युः ते मन्त्रा ग्राह्याः। धनभ्रात्रादिरूपेणात्मनोऽनुकूलत्वादित्यर्थः।

अन्यथापीत्यत्रैवापरः प्रकारोऽपीत्यर्थः। तत्र गणनक्लृप्तिं दर्शयति—स्वराशिमारभ्य गणनमिति। स्वजन्मराशिमारभ्येत्यर्थः। नक्षत्रानुकूल्यमाह—भिभखण्डमित्यादिना। तेष्वश्विन्याद्यक्षराणोत्याभ्यामश्वयुगित्याद्युक्तानीत्यर्थः।

तदुक्तम्—राज्यलाभोपकाराय प्रारभ्यारि स्वरः क्रुरः।

गोपालकाक्रुटीं भायात् फुजापीत्युदिता लिपिः।

नक्षत्रेषु क्रमाद्योज्या स्वरान्त्यौ रेवतीयुजाम् ॥ इति।

स्वनामाक्षरं स्वनक्षत्राक्षरं चेति प्राक्प्रकारद्वयमुक्तम्। एकैकान्तरमिति। षोडशकोष्ठमपि पदचतुष्टयात्मकावान्तरखण्डचतुष्कतया विभजेत्। तत्र यैशानादिचतुर्षु खण्डेषु यान्यैशानानि पदानि तेषु प्रादक्षिण्यक्रमादकारादिवर्णचतुष्टयं लिखेत्। एवमेकैकपदान्तरितत्वं वर्णानां स्यात्। पुनस्तेषु यान्याग्नेयानि पदानि तेषूकारादिचतुष्टयम्। यानि नैर्ऋतानि तेषु ऌकारादिचतुष्टयम्। यानि वायव्यानि तेष्वोकारादिचतुष्टयमिति स्वरलेखनप्रकारः। पुनः कादीन् यादीनपि लिखित्वा हलन्तानपि ऐशाग्नेयनैर्ऋतखण्डगतैशानपदेषु लिखेदिति विवरणाशयः। खण्डचतुष्टयमिति। पदचतुष्टयात्मकखण्डग्रहणम्। जानीयादिति गणयित्वा धारयेदित्यर्थः। पुनः सिद्धखण्डादिखण्डचतुष्टयेऽपि पदचतुष्टयानि सिद्धादित्वेन ज्ञेयानि। सिद्ध-

सिद्धादिनिर्देशोपपत्तेरित्यवगन्तव्यम्। तत्साध्य इति सुसिद्धसाध्य इत्येवं तत्सुसिद्धस्तदरिरित्यत्रापि ज्ञेयम्। अरिसिद्धादय इत्यरिसाध्यतत्सुसिद्धतदरीणां ग्रहणम्।

नामानुकूल्यं न नित्यमित्याह—नृसिंहार्कवराहाणामिति। वैदिक इति। गायत्रीत्रिष्टुबादयः। पिण्डमन्त्रे चेति चिन्तामणित्रिपुरादयः।

कुलानुकूल्यमाह—अथ कुलाकुलविभाग इत्यादिना। एकभूतसम्बन्धित्व इति। भूतलिपिक्रमिस्तावदृभसाः पञ्चेत्यादिनोक्तैव। नानाभूतसम्बन्धित्वे तु कुलाभेद इत्यर्थोक्तम्। प्रकारान्तरमाह—आग्नेयानामिति।

ऋणानुकूल्यमाह—अथर्णधनविभाग इत्यादिना। अङ्कत्रिभागेनेति। यथा नारायण इत्यस्मिन् नाम्नि नकार आकारो रेफ आकार इत्यादि। अष्टशः परित्यक्त इति। परित्यागापर्याप्तौ तु तान्येव शेषवद्दृष्टव्यानीत्यवबोद्धव्यम्।

दोषाणामपि सूचितत्वादिति। न केवलं वक्ष्यमाणानामेव छिन्नत्वादिदोषाणां विनाशः किन्तु शत्रुमरणादिदोषाणामपि महता यत्नेन प्रणाशः स्यादिति सूचितम्। प्रयोग इति। वीर्ययोजनजननादिरूपो दशविध इत्यर्थः। तत्र प्रथमं वीर्ययोजनमाह—योनिबन्धपूर्वकमिति। बीजबिन्द्वादिक्रमेणेति। स्वात्मनस्तन्मन्त्रसकलीकरणं कृत्वा तन्मन्त्रमुच्चरन् तदीयबीजबिन्दुकलानिरोधिकानादनादान्तसमव्यापिनीसमन्युन्मनीक्रमेण दुष्टमन्त्रसंहारं विधाय तत्र तदीयस्वरूपे तदभेदेन स्थितः संस्तन्मन्त्रं सहस्रवारमावर्तयेत्। एतन्मन्त्रे तद्वीर्ययोजनम्। तत उन्मन्यादिबीजान्ततया तस्योत्पत्तिं भावयित्वा मानसपूजामाचरेदिति विवरणाभिप्रायः।

मातृकापद्ममिति। वक्ष्यति च—व्योमाविःश्चतुर्दशस्वरविसर्गविस्फुरत्कर्णिकमित्यादि। तत उद्धरेदिति। दुष्टसंहारोऽप्योप्यत एव। पूर्ववत् स्वात्मनः सकलीकरणं मातृकापद्मे मातृकामिष्ट्वा दुष्टमन्त्रस्य मातृकागतनिजवर्णद्वारा तन्मूलभूतोन्मन्यां विलापनं विभाव्य केवलावस्थां कञ्चित्कालमनुसन्धाय ततो मातृकागतनिजवर्णतयोत्पत्तिं विभाव्यान्यत्र स्वोचितपद्मे स्ववर्णांस्तान् क्रमेणोद्धृत्यालिख्य तत्र मन्त्रं पूजयित्वात्मनि भजेदिति विवरणाभिप्रायः। प्रणवान्तरितानिति। प्रणवेन नित्यशुद्धवाक्स्वरूपेण दुष्टमन्त्रस्यानुस्यूतताकरणमेतत्। तेन तत्तेजसा तच्छिन्द्रोपसंहारः तद्वीर्येण मन्त्रवर्णानामुपबृंहणं च कार्यम्। वायुबीजेनेति। तदीयदोषशोषणकरं ह्येतदिति भावः। अग्निबीजेनेति। तदीयदोषदहनकरं तदीयतेजउद्बोधकरं च ह्येतदिति भावः। स्वतन्त्रोक्तप्रकारेणेति + +। अभिमन्त्र्य मनमेति। मन्त्रं शिष्यवदग्रतः स्थितमनसा विचिन्त्य ज्योतिर्मन्त्रमुच्चरंस्तस्य तदनुप्रवेशं विभाव्य तत्तेजसा तस्य मलभयदहनं भावनीयम्। प्रतिमर्ण-

मिति। भूर्जपत्रे लेखनमिहापि समानम्। प्रोक्षणमिहाष्टशतवारं स्यात्। नाम्ना स्वेनेति। जले मन्त्रं सन्निधाय्य तत्र तर्पणमेतदिष्यते। प्राग्वत् संख्या स्यात्। सर्वत्रापि स्वात्मनः सकलीकरणं मन्त्रभावनेत्यादि समानमेव। तारमायारमायोग इति। प्रतिवर्णमेतैरष्टशतवारं संपुटीकरणमेतदभिप्रेतम्। अन्येषामप्रकाशनमिति। दीक्षितानामदीक्षितानां च पत्रलेखनेनोष्ठपरिस्पन्दनादिना वा न प्रकाशनमिति। दशधा शोधित इति। दोषभेदानुसारेणान्यतमः कतिपये सर्वे वा प्रयोगाः स्युरिति भावः। छिन्ना रुद्धा इत्यादय इति।

तदुक्तम्—अपूर्णरूपाश्छिन्नाः स्युः स्तम्भितास्त्वानुनासिकाः।
दग्धाः षट्कर्णगा मन्त्राः त्रस्ताः स्युरधिकैर्जपात्॥
गर्वितास्त्वविधिप्राप्ताः शत्रवो वैरिकोष्ठगाः।
बाला लघ्वक्षरप्राया वृद्धा गुर्वक्षरान्विताः॥
निर्जिताः कर्मबाहुल्याद्दृप्ताः सत्त्ववर्जिताः।
अकालविनियोगेन मूर्च्छिताः स्वापगा जवात्॥
मत्ताः पत्रेषु पठनादन्यवर्णैस्तु कीलिताः।
रुद्धा विषन्धिताः प्राप्तदुःखा वैरिसमन्विताः॥
खण्डीभूतास्त्वंशजवादङ्गहीनास्त्वसंहताः।
अपूर्णेनोपदिष्टा ये हीनवीर्यास्तु ते मताः॥
मदा प्रयोगात्कफलत्वं क्लिष्टातिविडम्बनात्।
रुग्नः प्रलेपनैर्जापादन्यमन्त्रैः सहाचिताः॥
उपेक्षावस्थया आपादैषम्यादवमानिताः।
पञ्चविंशतिरुद्दिष्टा दोषास्तांश्शमयेद् गुरुः॥ इति।

इति प्रयोगक्रमदीपिकायां चतुर्थः पटलः।

अथ पञ्चमः पटलः।

इह तावत् 'ग्यमक्षरसंभूता' इति प्रकृतस्य वाच्यवाचकोभयाभेदरूपस्याक्षरस्य शक्तित्वमिदं समुत्थितम्। साधकस्य तदापत्तिश्च तदुपासिन्यासेनोक्ता। ततस्तदापत्तिकरतया जपार्चने चोक्ते। तत्र कथं तद्ग्रामजपार्चनादिकार्यमित्यपेक्षायां तत्प्रकारप्रतिपादनार्थमापरिसमाप्तेर्ग्रन्थशेषारम्भः। तत्र प्रथमं दीक्षा। ततोऽपि पूर्वं तदीयाङ्गजातकथनम्। तदाह—अदीक्षितानामिति। तस्मिन्नह इत्यधिकारदिवस इत्यर्थः। शाक्तेयाहेति पञ्चमपटलार्थो दीक्षेति षष्ठपटलार्थश्चोक्तः।

मन्त्रोक्तन्यासादिष्विति सामान्यन्यासानुवादेन दीक्षाया अपि सामान्यैवेयमित्यपि सूचितम्। सामान्यदीक्षैव च सकलविशेषार्थापि भवतीति।

मूले मनूनां दीक्षाविधानमित्युक्तम्। ननु शक्तेरेव प्रकृतत्वे कथं मनूनामिति तद्वान्तरभेदमन्त्रग्रहणमिति। उच्यते। मन्त्रभेदा एव तावदिह प्रतिपिपादयिषिताः। साधकमतिवैचित्र्यात् सर्वानुग्रहार्थत्वाचास्य प्रपञ्चसारस्य। तेषु यत्सामान्यं प्रक्रियालक्षणं तदष्टपटलभिहितं तत्तन्मनुषु विशेषणतया विनियोजयिषितम्। वक्ष्यति च—सामान्यपटलोक्ता न्यासाः सर्वत्र कार्या इति। ततश्च सामान्यकथनानन्तरं तद्भेदकथनोपपत्तिरिति। पञ्चमपष्ठपटलारम्भ इति मूलगताथशब्दार्थोऽप्युक्तः। अर्थान्तरमप्याह—अतोऽथशब्द इति। स्तोत्र एवासौ हेतुरित्यत उक्तं—विधिवदिति। मूलागमोक्तरीत्येत्यर्थः। अर्थान्तरमाह—वेदाविरुद्धत्वमुक्तमिति। विधयो वेदगताश्चोदनास्तदर्हतयेति भावः। येनोपलब्धेनेति उपलम्भोऽपीह लाभ एव। यदाह—दीक्षालाभमात्रेणेति। साधकेशा इति तत्कालविशेषणम्। तदभिप्रायं दर्शयति—न केवलमिति॥ १॥

मूले दिव्यभावमिति। मन्त्रदेवतात्मतापत्त्या स्वात्मनोऽसाधारणरूपत्वमुक्तम्। दुरितानीति तत्प्रतिबन्धनिचय उक्तः। तत्त्ववदस्येति। विश्वजगदन्तर्भूतं देवतातत्त्वलक्षणं स्वस्वरूपमुक्तम्। भयतस्त्रायत इति च सम्बन्धनीयम्॥ २॥

देवादिकस्य वत्सरस्येति। देववत्सरस्येत्यर्थः। एतद्दर्शयति—देवशब्दादय इति। ते च वत्सराः कालचक्रप्रकरण उक्ताः। वत्सरस्यादिश्च पूर्वपक्ष एव। तदाह—आदिं पूर्वपक्षमिति। समग्रसम्पदिति तदपेक्षितपरिकरजातसन्नद्धिरुक्ता। दीक्षाकालार्थस्यैतद्विवरणम्। अथाचार्यस्य नियमार्थतया विवृणोति—देवा इति। देवेत्यत्र स्वार्थे तद्धित.। ब्रह्माद्या ब्रह्मविष्णुरुद्रेश्वरसदाशिवाः। ते च विशेषसामान्यतया बीजद्वयबिन्दुकलानिरोधिकात्मकाः। वत्सरो नाद इति निर्देशात्। हृदयादिस्थानानि हृदयगललम्बिकाभ्रूमध्यब्रह्मरन्ध्राणि। मूर्तयथार्थे साधके यायजन्तव्याः। वक्ष्यति चाभिषेकविधौ—पटुरवाणां मुखे भवेत्यादि। पित्रेत्यत्रापि स्वार्थे तद्धितः। एषामिति गुरुशिष्ययोस्तदन्तर्गतायाश्च ब्रह्मादिरूपाया मन्त्रदेवताया इत्यर्थः। तस्मान्देवादीनिति कार्यत्वादक्षत्वम्। वक्ष्यति च—कुण्डल्मिनीमुखाच्छिष्यततामित्यादि। व्याप्येति। तत्त्वेषु रौतीत्यर्थाद् व्यापनं सिद्धमिति भावः। रवणं नदनम्। समारभ्येतैतत्समाश्रित्येति सिद्धतम्। ममः शिष्यात्मन इति। ममिति जीववाचकम् बीजम् शिष्यजीवपरिग्रहत्वर्थादिति भावः। तस्याधर्केनेतीह यत्रशब्देन समाय इत्यपि लभ्यते + + +॥ ३॥

मूले शुभकर्मणीति दीक्षामण्टपकरणाङ्गतया वास्तुपूजाप्रकरणारम्भः। शुभकर्मणीति + + दीक्षायामिति + + मण्टपकरण इतीहैव तावदिति भावः। गृहादिविधिष्विति गृहनिर्माणगृहप्रवेशनादिग्रहणम् ॥ ४ ॥

अभवत् पुरेति। वास्तुपूजानादरेऽप्यापद्विष्णादिसम्भवोऽपि सूचितः। विश्रुतो दितिज इति सम्बन्धनीयम्। चतुरश्रसंस्थितिरिति निहितविशेषणम् ॥ ५ ॥

तद्देहसंस्थिता य इति सुरगणैरित्युक्तस्य ग्रहणम्। ते यथा मण्डलमध्याद्यर्चा विश्रुतास्तथा वक्ष्यन्त इति योजना। तत्क्रमेणेति तदुचितः क्रम उक्तः ॥ ६ ॥

अष्टाष्टकोष्ठतपदं चेति। अष्टानामष्टकेभ्योष्ठतानि सुनिर्मितानि पदानि यस्यामिति समासः। प्रागग्रैरुदगग्रैश्च नवनवसूत्रैरास्फालितैरष्टाष्टकसंख्यासिद्धिः। अत्र चकारो वृत्तपूरणार्थः। अर्थान्तरमाह—चकारेणेति। कोणचतुष्क इति + + चतुष्पदसमन्वितमध्यकोष्ठ इति चतुर्णां पदानामेकीकरणेन समन्वयः। ब्रह्मा त्विति तुशब्दो वृत्तपूरणार्थः। पद्ममात्रे स्वनाममन्त्रेणैवार्चनं भवति।

अर्थान्तरमाह—तुशब्देनेति। ब्राह्मपीठादिपूजनमिति तदुपरि मूर्तिपूजोक्ता। अणिमादिसर्वसिद्धात्मा इति। अणिमा महिमा लघिमा गरिमा ईशिता वशिता प्राप्तिः प्रकामता सर्वसिद्धिरित्यर्थः। अणिमायै नमः महिमायै नम इत्यादिप्रकारेण प्रयोगः। स्रुक्स्रुवदण्डकमण्डलुधर इति। + + साधकवरेणेत्यनेनैतत्सर्वं सिद्धम् ॥ ७ ॥

प्राग्याम्येति। ब्राह्मखण्डस्य चतुर्दिक्षु चतुष्पदैकीकरणेनैकैकखण्डं कार्यम्। तदा च तत्खण्डस्यार्धाग्गर्धप्रान्तयोर्द्वे अर्धकोष्ठे स्याताम्। परार्गधप्रान्तयोर्द्वे पदे तदनन्तरं द्वे अर्धकोष्ठे स्याताम्। तत्र यदर्धपदं तत्कोणद्वयार्धकोष्ठेष्वित्युक्तम्। यत्तु पदं तदग्रे पार्श्वोत्थपदद्वन्द्वेष्वित्युक्तम्। सर्वत्रापि पद्ममात्रेषु स्वनाममन्त्रैरेव पूजा। ॐ अर्यकाय नमः ॐ विवस्वते नम इत्यादि।

कोणद्वयार्धकोष्ठेष्विति। कोणेषु यानि द्वयान्यर्धकोष्ठानि तेषु द्वौ विशेषलक्षणावयवौ यस्य तत्सामान्यलक्षणं द्वयम्। तदेतदाह—कोणेष्विति। तज्जयो रुद्रजयः। साप आपेन सहितः। अग्रे पार्श्वोत्थपदे द्वन्द्व इति। अग्निशब्देन कोणानां ग्रहणम्। अग्न्याद्या इत्येतदिहानुवर्तनीयम् ॥ ८ ॥ ८ ॥ १० ॥

अर्धपदाद्यन्तास्तु चेति। बाह्यदिक्चतुष्टयपङ्क्तीनां प्रान्तयोर्द्वे अर्धपदे स्याताम्। ताभ्यां सह प्रतिदिशं पदान्यष्टावष्टौ स्युरितीत्येवमुक्तम्। बहिर्वासवयमजलेशशशिनां चत्सस्तु दिक्ष्विति च योजनीयम्। मन्त्रिणेत्यत्राभिप्रायान्तरमाह—ब्रह्मण इति। अनयोः पृथक्पूजादिकमपि कार्यम्। पीठमूलाङ्गादि तु सर्वं

स्वस्वपटलात्प्रतिपत्तव्यम् । मूले प्रागुदीरिता इति पूर्वदिगुक्ता ॥ ११—१५ ॥

इतीरितानामित्यपि शब्दो ब्रह्मकार्यादिसमुच्चयार्थः । अभिप्रायान्तरमाह—अपिशब्द इति । अत्र साध्विति शब्देनैव ब्रह्मादिसर्वोक्तदेवताग्रहणम् । रजसा चित्राणि पदानि कृत्वेति । द्विवर्णैः त्रिवर्णैः पञ्चवर्णैर्वा कृत्वा संपूरणं स्वस्तिककरणं चोक्तम् । तां तां देवतामावाह्येति । पद्ममात्रे स्वनाममन्त्रैरित्यवबोद्धव्यम् । तेषां च प्रदेशतुर्भिर्मन्त्रार्थाभ्यां च षडङ्गानि न्यसनीयानि । मन्त्रविशेषसिद्धैरिति । पाद्यपत्रादिमन्त्रेषु विशेषसिद्धैः प्रतिदेवसमुक्तैरित्यर्थः । अत्र प्रतिवर्गमन्त्रेषु विशान्युपदिशति—दध्यान्नेति । पायसादीनि सप्तान्नानि । आर्यकसावित्रपर्वयानाग्निनिर्ऋतिवारुणादयश्च सप्त वर्गा इति ज्ञेयम् ॥ १६ ॥

वास्तुबलिस्तावदुक्तः । अथ भूय इति मण्डपाभिधानम् । तदभिप्रायं दर्शयति—रोगादिकमिति । स्वात्वा रोगादिपरिहारो भवति । एककलशपक्ष इति । वक्ष्यति च—प्रोक्तेनैवं कलशविधिमेकेन वानेककुम्भैरित्यादि । पञ्चहस्तमिति । मण्डपोऽयं सर्वोऽप्येकयोनिरित्यवबोद्धव्यम् । तत्र पञ्चहस्तत्वेऽपि पादोनत्वं दद्याङ्गुलाधिकत्वं चैषितव्यम् । एवं सप्तहस्तादिष्वप्यवगन्तव्यमिति । सप्तपञ्चकमिति । सप्त च पञ्च च सप्तपञ्च चेत्येकशेषोऽत्राश्रितः । मूले परीणाहत इति चतुर्दिक्षु पृथग्योजनवेति भावः । मण्डपविस्तारप्रमाणमेवैतदुक्तम् न पर्यन्तपरिमाणमिति ज्ञेयम् । स च षोडशस्तम्भयुत इति । कथमित्याह—मध्य इति । प्राक्तोऽवशिष्टा इति । कोणेषु चत्वारो दिक्षु द्वौ द्वौ संभूय द्वादशेति भावः । तेषामित्युभयेषामपि ग्रहणम् । फलका इति तोरणस्तम्भयोरूर्ध्वोद्देशे तत्प्रोतायतया निधेयस्य फलकस्य ग्रहणम् । ध्वजाष्टकमिति । मूले तोरणग्रहणमेतदुपलक्षणमिति भावः । लोकपालप्रभमिति श्वेतरक्तादिवर्णपताकोऽज्ज्वलत्वमनेनोक्तम् । मूले पयोभूरुहः क्षीरद्रुमाः । दर्भस्रक्परिवीतमिति । दर्भमालया नीव्रदेशे परिवीतं त्रिगुणसूत्रपरिवीतमपेक्ष्यते । उज्ज्वलतरमिति । वितानसंभवपरिवेष्टनादिभिरिति भावः । सहसं समन्तत्च्छादितम् उपरि च कटादिभिश्छन्नम् ॥ १७ ॥

इदानीं समाहृतो वेति मण्डपकरणोपदेशोपयोगितया मङ्गलाङ्कुरसम्पादनाभिधानम् । पुण्याहादिपुरःसरमिति । स्थलशुद्धिनान्दीमुखपुण्याहपीठपूजादिसमुचितकर्तव्यजातमुक्तम् । मूले सपालिकेत्यत्र चतुष्टयशब्दः प्रत्येकं संबन्धनीयः ॥१८॥

कथमेतद्बीजवपनमित्यपेक्षायामन्यस्मिन् भवन इत्यारम्भः । तदर्थमाह—अन्यस्मिन्निति । मूले शुद्धे स्थल इति । लौकिको मृद्यादिकार्यो च स्थलशुद्धिरुक्ता । पदचतुष्कोपेतमानूदरमिति । भानुशब्देन द्वादशपदान्यभिप्रेयन्ते । पदचतुष्के-

मिथो विभक्तास्त्रिभिरुपेता भानवो द्वादश पदानि उदरे यस्य। अथोक्तं तत्संवाद-प्रकारं दर्शयति—पञ्चहस्तप्रमाणानीत्यादिना। पालिकादिमुखविस्तारस्य द्वादशाङ्गुलत्वात् तदुपपत्त्या द्वादशाङ्गुलान्तरत्वमित्यादि प्रतिपत्तव्यम्। दक्षिणोत्तरसूत्राणीति। तान्यप्येवं द्वादशाङ्गुलान्तराणि भवन्ति। पङ्क्त्या सर्वत इति। पदचतुष्काणां परित इत्यर्थः। एतदुक्तं भवति। तत्र मध्यगतस्याष्टाष्टशालिनः प्रागायतपङ्क्तियुगलस्य परितश्चतुर्दिक्ष्वेकां बाह्यां पङ्क्तिं विलोप्य वीथीं संपाद्य पुनस्तास्वष्टसु तत्पङ्क्तियुगलगतासु उदगायतासु द्विद्विपदशालिषु पङ्क्तिषु तृतीयां षष्ठीं च पङ्क्तिं च विलोप्य बाह्यवीथ्यवगाहिन्या वीथ्या विदध्यादिति। मूले प्रतिपदं पीतारक्तसितासितमित्यन्वयः। वज्राद्यैर्यावल्लिममिति। तद्र-जोविकिरणक्रम उक्तः। तदुक्तम्—ततश्चोक्तरजसापूर्येति। वीथ्यः श्यामिनेति। तस्य पञ्चवर्णास्त्रिह्यावशिष्टत्वादिति भावः। याम्योदीच्यसमायातमित्यत्राप्येतत्सर्वं योजनीयम्। मस्त्रिण इति + + ॥ १८ ॥

मूले वैरिञ्च इति। विरिञ्चो ब्रह्मा। अलचालिता इत्यस्यापीत्यर्थाक्षिप्यते। पश्चिमादि विन्यसेदिति। पश्चिममध्यमपूर्वपदचतुष्केषु क्रमाद्विन्यसेत्। पालिका-दिचतुष्काणीति भावः। वज्राद्यैर्यावल्लिक इत्येकैकस्मिन् पदचतुष्केऽपीति भावः ॥ २० ॥

मूले पृथगपीत्यार्यायाः पूर्वार्धं पङ्क्तिष्विल्येतस्य विशेषणम्। पृथगपीति प्रतिपदमित्यर्थः। उत्तरार्धे विन्यसेदित्यनुषङ्गः। विशेषाभिधानं चैतत्। कङ्गुश्यामानिष्पावखल्वाढकीप्ररोहयोग्यानीति। प्ररोहोऽङ्कुरः। योग्यानीत्य-भिधानं देवताविशेषानुसारेण यवशिम्ब्याद्युपसंग्रहार्थम्। यद्वा प्ररोहयोग्याना-मेवैषामुपादानार्थम् ॥ २१ ॥ २२ ॥

मूले मूलबीजेनाभिमन्त्र्य निर्वपेदित्यन्वयः। मूलबीजं हृल्लेखैव। यदुक्तं—मूलार्णमर्णविकृतीरिति। ननु मनूनां दीक्षाविधानमिति तावदुक्तम्। तत्र कथ-मिति तत्रापि हृल्लेखयैव बीजावापः। यद्वा तत्तन्मन्त्रोपलक्षणमेतत्। तदुक्तम्—मूलबीजेन तत्तन्मन्त्रेणेति। विप्राशिषेत्यत्र सहार्थे तृतीया। ब्राह्मणानां गोहिर-ण्यादिसमर्पणेनाशिषः संपादनीयाः। विधिवत्प्रतिपद्यमानैः शङ्खादिभिर्मुख्यतरैः पञ्चमहाशब्देनैवेति समासः। सहार्थं एव तृतीया। प्रतिपादनं शब्दनं मुख्यतर-ग्रहणमितरेषां यथायोगमुपसंग्रहार्थम्।

शङ्खं च काहलं चैव तालकांसौ तथैव च।
ढक्का चेति च संप्रोक्तं पञ्चवाद्यं मनीषिभिः॥

यद्वा—पणवं मर्दलं चैव तान्कांसौ तथैव च ।
काहलं चैव संप्रोक्तं पञ्चवाद्यं मनीषिभिः ॥

अस्मिन् पक्षे शङ्खादिभिः पञ्चमहास्वनैर्वेति द्वन्द्वः । यद्वा महान् प्रभूतः स्वनः शब्दो येषामिति समासः । नात्र रूढिरिष्यते । तदाह—दुन्दुभ्यादय इति । तत्र दुन्दुभ्यादयश्चर्माघातयोगिनो दुन्दुभिपणवढक्कागोमुखादयः । तालादयः कांस्याघातयोगिनः तालजयमङ्गलादयः । वीणादयस्तन्त्रीशालिनो वीणाविपञ्चीरावणहस्तादयः । मुखवाद्यादयो मुखवाद्यकरवाद्यदण्डवाद्यभूमिदुन्दुभ्यादयः । शङ्खादयस्तु पूरणयोगिनः शङ्खकाहलशृङ्गवंशादय इति ।

उचिततालशब्दविशेषेणेति + + + यद्वा विधिवदित्यनेन पात्रेषु विष्वगादिपूजनं बीजेषु मूलबीजेनावाह्य पूजनं चोक्तम् ॥ २३ ॥

हरिद्राद्भिः सम्यगभ्युक्ष्य वस्त्रेणाच्छाद्येति प्रक्षालितद्रव्यत्रिकर्तव्यविशेषकथनम् । हरिद्रापो हरिद्राचूर्णविलोलितजलानि । सम्यगिति प्ररोहानुगुणतयेत्यर्थः । वायमन्त्र एव प्रोक्षणमन्त्रोऽपि स्यात् । वापवदेव चात्र क्रमो ज्ञेयः । अद्भिः सिक्तां पञ्चघोषैः सायंप्रातरिति । ततो द्वितीयादिदिवसेषु कर्तव्यमुक्तम् । अद्भिरिति हरिद्राद्यभिप्रायम् । पञ्चघोषैरित्युक्तपञ्चमहास्वनग्रहणम् । सायंप्रातरिति कालाभिधानम् । त्रिपर्वणं प्रोक्षणमेके मन्यन्ते । मूलबीजसपर्या प्रोक्षणदशायामिष्यत एव । शर्वरीष्वित्यादिविशेषेण सर्वरात्रिषु रात्रिदेवतानां बलिदानमुक्तम् ॥ २४ ॥

नवसु वेति । तत्र त्रिरात्रिषु विष्णुयज्ञा एव देवताः । वक्ष्यति च—वैष्णवेयं यदि नवरात्रमिति । मकारजो हारिद्रचूर्णम् । ईषत्स्फुरिता उडुम्बाः । सम्यक् स्फुरिता लाजाः । केरोदं नालिकेरजलम् । कृसरं तिलान्नम् । दुग्धान्नं कृसरं च वैष्णवेयं यदि नवरात्रमिति वाक्यान्तरम् ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥

पात्राणि त्रिविधान्यपि परित इति । वाद्यवीथेरपि बहिः समन्तादित्यर्थः । बलिकृद्भिरिति । तिलगन्धाद्यर्पणादुपलक्षितो बलिरित्यर्थः । सार्वकामिकमिति । अथ यत्प्रागुपक्रान्तं भूयो भूमितल इति तच्छेषः प्रागेवेत्यादिनोच्यते । तत्र प्रथमं कुण्डप्रकरणम् । प्रागेवेति प्रथमं तावदित्यर्थः । अर्थान्तरमाह—मण्डलनिर्माणादिति । सम्यगिति कौशलेनेत्युक्तम् । आखण्डलादय इन्द्रयमवरुणसोमाः दिशास्वित्यनेन च सम्बन्धः । + + त्रिलसद्गुणमेखलानीति गुणाश्रयः ॥ २८॥३० ॥

विधिष्विति । विंशद्भियतुरधिकाभिरङ्गुलीभिरिति परिमितं भूमिभागमिति सम्बन्धनीयम् । कुण्डावटस्यायाममानमेतदुक्तम् । ताभिश्चेति विंशद्भियतुरधिकाभिरङ्गुलीभिः परिमित + तमेव भूमिभागमित्यर्थः । तत्र विशेषमाह—

मेखलोच्छ्रयेणेति । तावतीभिरित्यङ्गुलीभिः परिमिता इत्यनुषङ्गः । एकामङ्गुलिं त्यक्त्वेति । खातस्य तटोद्देशे परितोऽपीति भावः । तावतीभिरित्युभयतटापेक्षया परिमाणाभिधानम् । यद्वा मेखलात्रयापेक्षयैव । तदाह—मेखलाविस्तार इति । उच्छ्रयश्चैवमेवेत्यन्तमेखलोच्छ्रयो द्वादशाङ्गुल इत्यादिप्रकारेणेत्यर्थः ॥ ३१॥३२ ॥

मूले सकलसिद्धिदा इति मेखलात्रयमावश्यकमिति सूचितम् ॥ ३३ ॥

योनिस्तत्पश्चिमस्यामथ दिशीति स्यादित्यनेन सम्बन्धः । तच्छब्देन मेखलाग्रहणम् । चतुरस्रस्थलारब्धनालेति । चतुरस्रात् स्थलादारब्धो नालो यस्या इति समासः । चतुरस्रशब्देन पृथिवी लक्ष्यते । तदुक्तं—वक्ष्येऽथ चातुरस्र्यं धराया इति । यद्वा मेखलाबाह्यमेकाङ्गुलपरिमितं कुण्डाङ्गतया चतुरस्रं परिकल्पनीयम् । अथ वा मेखलाक्षेत्रबाह्यतोऽङ्गुलमात्रं द्व्यङ्गुलं वोन्नतं चतुरस्रं स्थलं कार्यम् । तदुपर्येव मेखलेत्येतदप्यर्थात् सूचितं भवति । सैवेह कुण्डाङ्गतया भूमिरिष्यते । तदाह—पृथिवीस्थानारब्धनालेति । नाभ्योष्ठासिरन्ध्रेत्यत्र तच्छब्देन नालग्रहणम् । प्रकृतमेखलाग्रहणं वा । तदाह—तस्य नालस्येति । मेखलेह विस्तारत एव गृह्यते । द्वादशाङ्गुला तावद्विस्तारतो मेखला । तस्याः षडङ्गुलावधिप्रदेशयोने रन्ध्रं परिस्तरणार्थं स्यात् । तच्चार्थान्मध्यमेखलोपरि स्यादिति भावः ।

उपरि परिविततेति । सा योनिरुपरि प्रदेशे सम्यग्विस्तीर्णा च स्यात् । ततोऽर्थादधः किञ्चित् सङ्कुचितेत्यपि गम्यते । अश्वत्थपत्रानुकारेति तदाकृतिकथनम् । यथा सनालमश्वत्थपत्रं तद्वदस्याः संस्थानमिति भावः । नालस्य पश्चिमतोऽभिहितत्वादग्रस्य कुण्डान्तर्भागत्वमपि लभ्यते ।

उत्सेधायामकाभ्यामिति । उत्सेधेन प्रकृत्यङ्गुला आयामेन विकृत्यङ्गुला च । यद्यपि द्वादशाङ्गुलोन्नता मेखला किन्तु तत्र मूले चतुरङ्गुलोत्सेधो नालोऽष्टाङ्गुलश्च योन्युत्सेधः । यद्यपि द्वादशाङ्गुलवितता मेखला किन्तु योनिस्ततः प्राक् पश्चाच्च द्व्यङ्गुलाधिका नालस्य द्व्यङ्गुलनिष्क्रमाद्योन्यग्रस्य कुण्डे प्रवेशादिति । यद्वोत्सेधतः प्रकृत्यङ्गुल आयामस्तु प्रकृतिविकृत्यङ्गुलः सप्ताङ्गुल एव । अस्मिन् पक्षे योनिपृष्ठमुपर्युपर्यन्तरावेशनीयं स्यात् । यद्वाष्टौ प्रकृतयः षोडश विकृतयश्च संभूय चतुर्विंशतिः गृह्यन्ते । समविभागेनोत्सेधायामौ द्वादशाङ्गुलौ भवतः । पक्षत्रयेऽप्यष्टाङ्गुला स्यात् । विस्तृत्येति समानमेव । योनेरुपरीयं विस्तृतिः । यदुक्तमुपरि परिविततेति । द्वादशार्धाङ्गुलमितनमितायेति । द्वादशार्धशब्देन षण्णां ग्रहणम् । यत्राष्टाङ्गुलविस्तारः ततोऽग्रे षडङ्गुलविस्तारोऽनेन क्रमेणाङ्गुलमितं कुण्डावटेन मितं चाग्रं स्यादिति ।

प्रकारान्तरेण विवृणोति—उत्सेधायामकाभ्यामितीत्यादिना। अङ्गुलिविस्तृतयः षट्। तासामष्टभिर्योगे पञ्चदशसंख्यासम्पत्तिः। प्रत्येकं पञ्चाङ्गुलेति त्र्यङ्गुल उत्सेध आयामे च मेखलामानतो वर्धनीयमिति। मूले निविष्टेव कुण्ड इति क्रमावनतत्वमप्युक्तमिति। सर्वं चैतदर्धचन्द्राकारादिकुण्डेष्वपि समानम् ॥ ३४ ॥

चतुःकुण्डकरणं कलशादिवृद्धिविषये स्यात्। अन्यत्रैकमेव कुण्डं कार्यम्। तदुक्तमथवा द्विशोति। गदितैरपि लक्षणैरिति मेखलादिह्रासो मा भूदिति भावः। अपघनमङ्गम्। दृष्टिमनोहरं च कान्त्येति सर्वकुण्डसमानं ज्ञेयम्। हस्तमित-कुण्डमेवमुक्तम्। तस्य हुतसंख्याभेदेनाल्पत्वं महत्त्वं च विवरणकृदभिधत्ते—शतार्धहोम इत्यादिना। + + अथ कुण्डप्रमितभेदेन तदवयवप्रमितिभेदमाह—सर्वेष्वपीत्यादिना। प्रथममेखलोच्छ्रयेण तुल्यमिति। मेखलोच्छ्रयेण सार्धमिति यदुक्तं तत्र विकल्पं न्यम्। कण्ठोऽष्टयव इति। यन्मूल उक्तमेकां त्यक्त्वा चाङ्गुलि-मपीति स इह कण्ठोऽभिप्रेयत इति ॥ ३५ ॥

अथ ततो मण्डपमध्ये त्वित्यादिना मण्डलमुच्यते। यत्त्विह मण्डपसंस्कारादि कर्म तत्सर्वमुत्तरस्मिन् कर्मपटले वक्ष्यते। ईशानकोणावसानत्वमिति आग्न्यादी-शान्ततया स्थण्डिलोपलेपनमुक्तम्। अभ्युक्षणादिकं चेति + + + ॥ ३६ ॥

मूले प्राक्प्रत्यगात्ताग्रं सूत्रं निधापयेदित्यत्तं गृहीतम्। सूत्रस्य ह्यग्रद्वयं गृहीत्वास्फालनं क्रियते। तत्प्रमाणं तु चिकीर्षितमण्डलचतुरश्रप्रमाणतोऽधिकमिति ज्ञेयम्। विप्राशीर्वचनैः सहेति पूर्ववत्। गुणितेनेत्यर्धेन दक्षिणोत्तरसूत्रास्फालनो-पाय उक्तः। मध्यादारभ्य गुणितेनाभितो मत्स्यौ विन्यसेदित्यन्वयः। तत्सूत्रमध्ये गृहीत्वाग्रद्वययोजनया द्विगुणितं कुर्यात्। तेन गुणितेन सूत्रेण प्रागास्फालित-सूत्रमभितो दक्षिणत उत्तरतश्च मत्स्यौ कुर्यात्। तदा तत्सूत्रमूलविधानं तु पूर्वसूत्रे तन्मत्स्योपपत्त्या यत्र संभवति तत्रेति द्रष्टव्यम्। प्रकारान्तरेण विवृणोति—सूत्र-मित्यादिना। मध्यादभितोऽभितो मध्यादभितो मत्स्यौ विन्यसेदिति एवमावृत्त्या योजनीयम्। तत्र मध्यादभित इत्यत्र प्रकृतं प्रागास्फालितं सूत्रं संबध्यते। तदाह प्राक्प्रहृतसूत्रस्याभितो मध्यादिति। तस्य मध्यदेशादभितो दक्षिणतश्चोत्तरत-श्चेति मत्स्यौ विन्यसेदित्युपरि संबन्धः। कथं तत्र मत्स्यौ संभवत इत्यत्राभितो मध्यादभित इत्युक्तम्। अभितोऽपि कस्य मध्यादित्यत्र प्रागास्फालितसूत्रे पश्चिमा-र्धस्य पूर्वार्धस्य च मध्यादित्यर्थो लभ्यते। तदेतदाह—द्विगुणितस्याप्युभयतो मध्या-दारभ्योभयत इति उभयत इत्युत्तरपदं वामदक्षिणभागाभिप्रायम्। मूलयोजना-नुसारादेवमभिधानम्। अथमिह प्रयोगः। गुणितसूत्रमूलं प्रागास्फालितसूत्र-

पश्चिमार्धमध्ये निधाय तदग्रेण दक्षिणतो वामतश्च प्रागास्फालितसूत्रस्यैव मध्योद्देशमभितो रेखे कुर्यात्। पुनः प्रागास्फालितसूत्रपूर्वार्धमध्ये निधायापि तद्रेखाभेदिन्यौ रेखे कुर्यात्। तदा तस्य प्राक्पश्चादायतसूत्रस्य मध्यमभितो द्वौ मत्स्यौ भवत इति। यद्वाभितो मध्यादारभ्य मत्स्यौ विन्यसेदिति मूलान्वयः। कस्याभित इत्यत्र प्राक्प्रहतसूत्रस्य गुणितसूत्रस्य चेत्यर्थात् संबध्यते। तदाह—प्राक्प्रहतसूत्रस्येति। प्रागास्फालितसूत्रस्य दक्षिणतश्चोत्तरतश्च यन्मध्यं तत आरभ्य मत्स्यौ कुर्यात्। द्विगुणितसूत्रस्य च यत्प्रागास्फालितसूत्रे पूर्ववत् पश्चिमतश्च मध्यं तत्र सूत्रमूलं निधायाग्रेणोभयतस्तौ मत्स्यौ निष्पादयेदिति ॥ ३७ ॥

मूले तन्मध्यस्थितेति। तच्छब्देनोक्तमत्स्यद्वयग्रहणम्। सपदहस्तमानेनेति भाविचतुरश्रोचितमानमुक्तम्। सपदहस्तः पादाधिकहस्तः त्रिंशदङ्गुलम्। दिशं प्रतीति चतसृष्वपि दिक्ष्वित्यर्थः ॥ ३८ ॥

मत्स्यानिति। यथा प्रागायतसूत्राग्रमत्स्यनिहितमूलेन दक्षिणायतसूत्राग्रमत्स्यनिहितमूलेन च सूत्रेणाग्निकोणे रेखासम्पाते तत्र मत्स्यसंभव इत्यादि ॥ ३९॥४० ॥

प्राग्याम्येति यथा ततो मध्यादित्युक्तमत्स्येषु मध्ये प्राग्दक्षिणमत्स्ययोरेकं सूत्रं दक्षिणपश्चिममत्स्ययोरेकं सूत्रमित्यादि ॥ ४१॥४२ ॥

एषु प्राग्वारुणान् सूत्रानिति। प्राक्पश्चिमायतसूत्रस्योभयतो द्वे प्राग्वारुणायते सूत्रे पातयेत्। एवं याम्योदगायतमध्यसूत्रस्योभयतो द्वे याम्योदीच्यायते सूत्रे पातयेदिति। बहुवचनं त्वाद्यस्यपेक्षम्। तेनैतत्सिद्धं भवति। पुनरपि कोष्ठकोष्ठेषूक्तनयेन मत्स्यान् विधाय प्राग्वरुणादिसूत्राणि पातयेत्। पुनरप्येवं पुनरप्येवमिति तथा यत्र पूर्वापरा दक्षिणोत्तराश्च मत्स्याः संभवेयुः। तत्रापि सूत्राणि पातयेदिति। षट्पञ्चाशदिति। तदा शतद्वयादधिकानि षट्पञ्चाशत्पदानि स्युरित्यन्वयः। तदा तत्क्षेत्रं षोडशवर्गात्मकं संपद्येतेति भावः। सुधीरितिपदाभिधाने तदुचितक्षेत्रप्रतिपत्तिकुशल इति भावः।

पदैः षोडशभिरिति चतुर्वर्गात्मकं क्षेत्रमुक्तम्। वृत्तत्रयान्वितमिति + + तैरष्टचत्वारिंशद्भो राशिः स्यादिति। तच्छब्देन पदग्रहणम्। पद्मक्षेत्रबाह्यपङ्क्तिद्वयगतपदाभिप्रायमेतत्। वीथ्यशीतिभिरिति। ततोपि बाह्यपङ्क्तिद्वयगतपदग्रहणम्। शोभायुग्द्वारकोणकमिति। शोभयोः युगं शोभोपशोभा च। तद्विभागो द्वाराणीत्यादिनोक्तः ॥ ४३॥४४॥४५ ॥

पदपट्कानीति। बाह्यपङ्क्तौ मध्यतश्चतुर्भिः पदैरान्तरपङ्क्तौ द्वाभ्यां च द्वारमेवं चतुर्दिक्ष्वपि कार्यमित्यर्थः। शोभास्याः स्युश्चतुष्पदा इति। द्वारपार्श्वयोर्बाह्य-

पङ्क्तौ परेनान्तरपङ्क्तौ विभिद्य पदैः शोभा स्यादित्यर्थः। चतुष्पदाद्योपशोभा इति। शोभयोः सन्निधौ तद्विपरीतपदक्लृप्त्योपशोभा स्यादित्यर्थः। षट्पदं कोणकं भवेदिति। पङ्क्तिद्वयेऽपि त्रित्रिपदैरित्यर्थः॥ ४६॥

वृत्तवीथ्योरिति। वृत्तशब्देन वृत्तत्रयान्वितमित्युक्तवृत्तग्रहणम्। प्राग्याम्य-वारुणोदीच्यं सूत्रचतुष्टयमिति कोणसूत्रं वर्जयित्वाष्टचत्वारिंशत्पदानि संमार्ज्य चतुर्दिशं मध्यसूत्राग्रेषु प्राग्याम्यं याम्यवारुणं वारुणोदीच्यं प्रागुदीच्यं च सूत्रचतु-ष्कमास्फालयेत्। तदा त्र्यश्रा द्वादश राशयो निष्पद्यन्त इति भावः॥ ४७॥

कर्णिकायाः केसराणामिति पद्मविभागोऽप्युक्तः। कर्णिकादीनां मानं तु भवेन्मण्डलमध्यार्धं इत्येतदुपपत्त्या कल्पनीयम्। मध्यराशिमण्डलार्वाचीनवृत्तयो-रन्तरं द्वादशधा विभज्य द्वाभ्यां द्वाभ्यां कर्णिकादिचतुष्टयमेकैकेन दलाग्रादि-चतुष्टयमिति वृत्तशब्देन वृत्तत्रयग्रहणम्। शोभोपशोभाभ्यामेव द्वारकोणयोः सिद्धिरिति तयोरग्रहणमिति। एवं बाह्यमानप्रक्लृप्तितया पद्मादितदंशमानपक्ष उक्तः। यदुक्तं—ततो मध्यात् सपद्मस्समानेनेति॥ ४८॥

अथ पद्मार्धांशमानप्रक्लृप्तितया बाह्यमानपक्ष उच्यते—भवेन्मण्डलमध्यार्धं इति। तत्पदं विवृणोति—मण्डलस्य मध्यमित्यादिना। राशिमण्डलान्त इति। भाग इति शेषः। तस्याप्यर्धं इति। मध्यसीम्न आरभ्यैकस्मिन्नेव भागे राशिमण्डल-पराचीनवृत्तपर्यन्तमंशमानमेतत्। तद्वदन्यस्मिन् भागेऽपि मानं स्यादिति मध्य इत्यर्थसिद्धमुक्तम्। तत्र मध्यसीमोद्देश इति भावः। सदङ्गुला इति चतुरङ्-गुलाः। तथेति चतुरङ्गुलम्। एवं षोडशाङ्गुलानि गतानि। तदग्रमिति दलाग्रमानम्। वृत्तत्रयस्यान्तरालं तत्तदन्तर्भावः। एवं पूर्वैः सह चतुर्विंशति-रङ्गुलानि स्युः। स्वस्ववर्णविभूषितमिति पूर्वोक्तपक्षेऽपि तुल्यमेव। स्वस्तौ वर्णः। तदुक्तं कालचक्रप्रकरणे—चापो नीरजयुक्कन्या इत्यादि। षड्भिर्नवभिरेव वेत्येतदर्थमाह—षड्भिरिति। यद्यपीह त्र्यश्रो राशिरुक्तौ वृत्तवीथ्योरारचये-दिति। किन्तु षडङ्गुलस्य वृत्ततायां प्रायो नवाङ्गुले त्र्यश्रं लक्ष्ममिति वृत्तराशिपक्षे षड्भिरित्युक्तम्। षड्भिरष्टाभिरेव वेति पाठान्तरम्। त्र्यश्रे वृत्ते च सम एवायं विकल्पः। द्वात्रिंशदङ्गुलं क्षेत्रदिति। पूर्वोक्तचतुर्विंशत्यङ्-गुलानां राशिगताष्टाङ्गुलानां च योगादेवं संख्योपपत्तिः। राशेरष्टाङ्गुलत्वं मुख्यमित्यप्यनेन सूचितम्। षड्भिर्नवभिरेव वेत्यत्र त्वेतद्विवृणोति—द्वात्रिंश-दङ्गुलमिति। अत्र विशम्य्य द्वाभावो न लौकिक इति ज्ञेयम्। राशिः षडङ्गुलपक्षेणैतदुक्तम्। नन्वेवं त्रिंशदङ्गुलमेवैकमर्धं भवति। सत्यम्। द्वार्ध-

मानयोगेनैतदुक्तमिति बोद्धव्यम्। परस्तात्तावदित्यत इति मण्डलमध्यार्धं हि तावदुभयत एतन्मानमुक्तम्। तस्य बाह्यार्थेऽप्युभयत एतावदेव मानं स्यादित्यर्थः। तत्र पञ्चदशाङ्गुला वीथयः पञ्चदशाङ्गुलमेव द्वारादिकमिति विभागोऽवगन्तव्यः। इह मण्डले पद्मवृत्तत्रययोः वृत्तत्वं तावदुक्तम् ॥ ४८॥५०॥५१॥५२॥

अथ राशिभागस्य संस्थानविकल्पो वृत्तश्च + + मित्युक्तः तदिदं इति। तत्र राशिभागस्य वृत्तत्वपक्षे राशीनां संस्थानं यदि वा वर्तुलमित्युक्तम्। यदि वर्तुलं वृत्तं राशिचक्रं स्यादिति तत्राराणामपि द्विधा संस्थानं ते स्युरित्युक्तम्। अथ राशिभागस्य चतुरश्रत्वपक्षे राशीनां संस्थानं चक्रं च चतुरश्रं चेत्युक्तम्। अत्रापि द्विधा संस्थानमुक्तम्। यदिह पूर्वमुक्तं वृत्तराशिपक्षे पङ्क्तिभिरिति तत्पङ्कजदलनिभा वेत्येतदिति द्रष्टव्यम्। यद्वा पद्मदलाभानामग्रवृत्तत्वमेव वृत्तं पुनरर्धवृत्तं तच्च बुधैः कथिता इत्यत एव लभ्यमिति। अथ तद्बहिरिति वीथ्यलङ्काराभिधानम्। चतुरश्र इति प्रतिदिशमिति भावः। वीथीबाह्ये चतुरश्रसंपादनीयमिति तद्बहिः पार्थिवमित्युक्तम्। कण्ठकोणकमिति शुक्लद्वाराद्युपलक्षणमिति ॥५३—५८

मण्डलानि चेति सर्वेषामान्यतयोक्तस्य राशिचक्रस्य सकलविशेषमण्डलेष्वन्वय उक्तः। मण्डलानि चेति भाविमण्डलाभिप्रायम्। वक्ष्यति च—व्योमाविःसचतुर्दशस्वरैस्तत्र प्रविधाय पद्ममितीति। तथा—मङ्क्षुः पुरहितयवासवयोनिमध्येति। दीक्षावाद्ये पुरोक्ते रचयतु विधिवन्मण्डलमित्यादि। रुचिराष्टपत्रमथ वारिदर्षं गुणवृत्तराशिचतुरश्रयुतमिति च। तत्त्वज्ञ इति। कालात्मिकां मन्त्रदेवतां विद्वानित्यर्थः। राश्यन्तान्वेवेत्येवकारोऽयोगव्यवच्छेदार्थः। राशावन्यत्रेति। विपर्यये दोषोऽप्यभिहितः। राशेरन्यत्रेति राशिचक्रव्यतिरेकेणेत्यर्थः। उभाभ्यामित्युत्तरत्र संबन्धः। भावाङ्केति दृष्टान्तार्थमुक्तम्। उभाभ्यामिति देवताभ्यामित्यर्थः। राशावन्यत्रेत्यत्रोभाभ्यामिति मण्डलशक्तिभ्यामित्यर्थः। तरलश्चञ्चलः स एव दुर्मतिश्च तरलदुर्मतिः। यदिह तत्त्वज्ञ इत्युक्तं तस्यैव विवरणम् ॥ ५८ ॥ ६० ॥

कालात्मकस्येत्येतत्++तस्मादित्युपसंहारः। राशीन् साधिपतीन् मण्डलानि चानुरूपाण्यवगम्य सर्वदेवतामर्चयितुं होतुं वोपक्रमेदिति योजनीयम् ॥ ६१॥६२ ॥

अथ मण्डलोपयोगिनां स्वस्ववर्णविभूषितमिति प्रसक्तरजसां तत्त्वं रजांसि पञ्चवर्णानीत्युक्तम्। भूतयः पञ्चपञ्च द्रव्यात्मकानि चेत्यन्वयः। रजसां साधनं हारिद्रं स्यादित्यनेनोक्तम्। तण्डुलं तण्डुलानां विकारः। दोषारजो रजनीचूर्णम्। घार + + दग्धपुलाकोत्थमिति + + विपर्यसेति सात्त्विकत्वं सूचितम्। शुक्लपीतरक्ताश्च केसरा इति + + दलान्यच्छानीति सितानि। चित्राकारायेति।

पूर्वोक्तचतुर्दिग्गतकल्पद्रुमावशेषभागेषु विचित्रलतादिलेखनेनेति भावः। सितरक्तनिशासिता इति। निशाशब्देन पीतवर्णग्रहणम्। राशिचक्रावशिष्टानीति। ननु राशिवीथ्योरन्तराभावात् कथमेतत्संभव इत्यत्राह—वृत्तराशिपद इति। वृत्तं चक्रमुच्यत्येक इत्यस्मिन् पच इत्यर्थः। तत्र चतुरश्रतया स्थिते पुनः वृत्ततामापादिते कोणदेशानां बहिरेवावस्थानादिति ॥ ६२॥६३॥६४॥६५॥६६॥६७॥६८॥६९॥

येष्वावादाविति दुर्गाश्रीप्रभृतीनां ग्रहणम्। इह सपदहस्तमानेनेति सार्धद्विहस्तमानं मण्डलमुक्तम्। द्वात्रिंशदङ्गुलं चोवदिति पचहस्तमानम्। यद्वा तत्रापि कर्णिकाचतुरङ्गुलेत्यादीनामुभयार्धयोगतोऽभिधाने सार्धद्विहस्तमानं स्यात्। तदेतदेककलशविषये भवति। नवकलशादौ तु मण्डलमेतद्वर्धयितव्यम्। तदुक्तं —पचहस्तं मण्डलं नवहस्ते मण्टप इति। कदाचिद्व्यासशक्त्यैव मण्डलं स्यात्

तदुक्तम्—असंभवे तु स्थानानि नैम्यन्तानि न ह्रापयेत्। इति।

तदभिप्रायेणैव च राश्यन्तानीत्युक्तम् + + ॥ ७० ॥

इति प्रयोगक्रमदीपिकायां पञ्चमः पटलः।

अथ षष्ठः पटलः।

पटलसङ्गतिस्तावत् प्रागुक्तैव साङ्गोपाङ्गदीक्षाकथनायेति। साङ्गदीक्षाकथनारम्भार्थोऽयं मूलेऽथशब्दः। अर्थान्तरमाह—एवमिति। मूले पुनराचम्येति गुरोर्दीक्षाप्रक्रमे तदङ्गतया द्वितीयमाचमनमुक्तम्। स्नानमपि तदङ्गतया कार्यमेव। स्मृतिप्रमाणत्वादिति ज्ञेयम्। विष्टरोपविष्टः सन्निति। मण्टपे प्रविश्य तत्र नैर्ऋते स्वायतन आसन उपवेशनमभिप्रेतम्। प्राणायामं चलिपिन्यासमिति। प्राणायामो देहशुद्ध्यर्थः। वक्ष्यति च हृल्लेखापटले—अग्नीन्दुयोगविलसता इत्यादि। प्रणवपटलेऽपि—अथवा गोपणदहनेत्यादि। यद्यपीहैव तावत्प्राणायामो वक्तव्यः। किन्तु सोऽनेकविधः संस्तत्तन्मन्त्रप्रकरणे वक्तुमुचितः संप्रदायान्तरसिद्धोऽप्ययमाविह ग्राह्य एवेत्यभिप्रायेण देवदेवोक्तं लिपिन्यासस्तथो मन्त्रन्यासाङ्गतयैवाभिप्रेतः। न्यसेत्-इत्यादीनिति। तच्छब्देन मनूनामिति प्रकृतस्य दीक्षान्वयिनोऽभिमतमन्त्रस्य ग्रहणम्। न्यासान्तरसंभवेऽपि ऋष्यादिमात्रकथनं तस्यावश्यतमत्वप्रतिपादनार्थम्।

पुनराचम्येत्यत्राभिप्रायान्तरमाह—पुनराचम्येत्यादिना। ब्राह्मे मुहूर्त इति। रात्रौ दशमो मुहूर्तोऽर्धो भवति। तत्पश्चान्निद्रात्यागेनोत्थानमभिप्रेतम्। पूर्वेद्युर्निद्रायमरेऽभिमतमन्त्रदेवतामनुस्मृत्यायाऽजपापरमात्मप्रणयमन्त्रैर्देवतातत्वेऽवस्थाय हि निद्रा कृता। ततः प्रबोधे तदवस्थानुसन्धानपूर्वकं मन्त्रेणोत्थानं

कार्यम् । देवतां ध्यात्वेति । कृताचमनः स्वासने समुपविश्याभिमतमन्त्रदेवतामनुसन्दधीत । कियदत्र ध्यानमभिप्रेतमिति नातिसंक्षिप्तम् । तदुक्तमधस्तात्—स्नानादावकथा(चा)दिवर्गत्रयस्य मुखमध्यपादेष्विति । तदुपपत्त्या शुक्लचन्दनादिकं चतुर्मूर्तिभावनादिकं च कार्यम् । यद्वा विस्तारोऽप्यौच्छया स्यात् । तदप्युक्तमधस्तात्—देशकालाद्यपेक्षया सर्वे वा सर्वत्र प्रयोक्तव्या इति । तदेतदभिप्रेयता ध्यात्वेत्येतावदेवाभिहितम् । कर्मसमर्पणं विधायेति । स्नानं स्वस्नानं च लौकिकं शास्त्रीयं च कायिकं वाचिकं मानसं च सकलमपि कर्मजातमिह समर्पणीयमभिप्रेतम् । तन्मन्त्रेण समर्पणं भवति । यद्वा तन्मन्त्रपूर्वं पूर्वदिने कृतमद्य करिष्यमाणं च सकलमपि कर्माऽस्मत्स्वामिने सदाशिवाय नारायणाय वा समर्पयामीति । यद्वा विभज्य कार्यमेतत् । तदा च भोजनवद्देवतां ध्यात्वोक्तमन्त्रेण ब्रह्मार्पणमन्त्रेण वा स्नानकर्मसमर्पणं करिष्यमाणस्य तु न वा समर्पणमित्येतदभिप्रायेणैव च कर्मसमर्पणमित्येवोक्तम् । हंसपूजां समुत्सृज्येति । हंसशब्देनाऽजपात्मिका देवतोच्यते । तदुक्तम्—अस्य बिन्दोः समुद्भूत्येत्यादि । तथा—सर्वमन्त्रमयेषतया जपादेन्यीस्येति । तस्य पूजा मानसी । सपर्यायन्तु द्वात्रिंशपटले वक्ष्यति—अजपापरमात्मप्रणवयोगन्यासानिति । तत्र योगः प्रधानम् इह तु पूजाऽवश्यकार्येति पूजाग्रहणम् । ततश्च तत्त्वपोऽपि सिद्धो भवति । परमात्मप्रणवावपि वा ग्राह्यौ । अजपापरमात्मप्रणवन्यासानित्येवमभिहितत्वात् । ततश्चायं प्रयोगः । स्वाभिमतमन्त्रदेवतामनुसन्धाय संपूज्य कर्मसमर्पणं विधायासंहरमन्त्रसमास्वाद्य तन्मन्त्रयुक्ताजपाव्यापकेन हंसो भूत्वा मानसीं पूजां विधाय स्वात्मनि देवतातत्त्वपर्यन्तं व्याप्तिमनुसन्दधानः तद्युक्तमन्त्रं चतुर्थीवं अथ संहरमन्त्रसमास्वाद्य परमात्ममन्त्रेणाप्येवं कुर्यात् । तत्र देवतातत्त्वस्य स्वात्मपर्यन्तं व्याप्तिरनुसन्धेया । पुनः प्रणवेनाप्येवं कार्यम् । तत्राखण्डा मिथो व्याप्तिरनुसन्धेया । ततस्तं रूपं संहरमन्त्रसमास्वाद्यात्मन्यासं विदध्यादिति । पृथक् समर्पणसंभवे हंसपूजापि पृथगिष्यत इति । सप्तद इत्यावश्यकशौचाचमनमुक्तम् । स्वाचान्त इति । भाविरीत्या मन्त्राचमनमुक्तम् । सकलीकृत्येति । स्नानाङ्गतया सकलीकरणमुक्तम् । यदुक्तम्—स्नानादावकथा(चा)दिवर्गत्रयस्येत्यादि । तत्र च स्नानकाले स्नानं भवति । कृत्वेति स्थापनमुक्तम् । मूलेनाभिमन्त्रयेदिति । भागत्रयमपीति शेषः । भागेनैत्यन्यतमेनेति भावः । आपादमस्तकमिति संशोध्यम् ।

दिमन्त्रानीत इति । सूर्यमण्डलादङ्कुशमन्त्रेण तीर्थावाहनमुक्तम् । षाड्गेन मूलेनेति । तत प्रसाद्य तथैव तिष्ठन्निति शेषम् । सकलीकृत्येति । तत्ते मन्त्रदेवतायाः सकलीकरणमभिप्रेतम् । यद्वा स्वात्मनि मानसपूजापूर्वकं पूजां समा-

पयेत्। पुनस्तर्पणार्घ्यमपि सकलीकुर्यात्। पूजाक्रमेण सन्तर्प्येति। पीठमन्त्रैः मूलमन्त्रेणान्तर्मूर्तिमन्त्रैरावरणमन्त्रैः मूलमन्त्रेणावृत्त्या पुनर्ब्रह्मार्पणमन्त्रेणापि तर्पणमुक्तम्। उद्वास्येति। प्रागावाहनाद्यपि गम्यते। सूर्यमुपस्थायेति। तन्मन्त्रेणार्घ्यं दत्त्वा तन्मन्त्रमावृत्त्य जप्त्वा पुनरपि तेनार्घ्यं दद्यादित्यभिप्रायः। ततोऽर्घ्यतीर्थोद्वासनपूर्वकमात्मनि निष्कलीकरणमपि स्यात्। मन्त्रजप्तजलपानमपोष्यते। वक्ष्यति च। इदानीं पुनराचमनक्लृप्तिं दर्शयति—वेदमन्त्रैरित्यादिना। ऋग्वेदाय स्वाहेत्यादिभिस्त्रिभिरप आचम्य अथर्ववेदाय नमः अद्भ्यो नम इत्योष्ठमार्जनम् अग्नये नम इति मुखमार्जनं च कृत्वा सूर्याय सोमाय प्राणायापानाय दिग्भ्यो विदिग्भ्य इति नेत्रनासिकाश्रोत्राणि उपस्पृश्य जीवात्मने नमः परमात्मने नम इति हृदयं ब्रह्मरन्ध्रं चालभेतेति प्रयोगक्रमः। पुनः सवित्रेऽर्घ्यं दत्त्वेति। ॐ सवित्रे नम इत्येव मन्त्रः। सामान्यार्घ्येणेति। गन्धपुष्पसामान्वितेन मन्त्रमात्रजप्तेनोदकेनेत्यर्थः। द्वारपूजां कुर्यादिति। कथमित्याह—चक्षजप्तोदकेनेति। ऊर्ध्वभागेऽपि दक्षसव्यभागयोरेव पूजा मध्ये गणपतिक्षेत्रपालयोरधश्च गङ्गायमुनयोरित्येव बोद्धव्यम्। देहल्यामित्यलिन्दग्रहणम्। द्वाराभ्यन्तरभागे स्थण्डिल यतद्विवक्षितम्। दिव्यादिव्यविघ्नानिति। दिव्यान्तरिक्षभौमानां क्रमेण ग्रहणम्।

देहलीं लङ्घयित्वेति + +। निर्ऋतिकोण इति। प्रदक्षिणतयालिन्देशेन गत्वा नैर्ऋतकोणोद्देशे स्थित आसीनो वा सन्निति भावः। मण्डपमिति। मण्डपवेदिकाभिप्रायम्। कुण्डोपलक्षणं चैतत्। तोरणादीनां मण्डपालङ्कारत्वाद् विशेषतः पूजोक्ता। यद्वा वास्तोष्पतिब्रह्मपूजानन्तरं बहिर्निष्क्रम्य प्रणवेन हृल्लेखया वा दर्भमालाबन्धनतोरणध्वजपूजामपि विधायान्तरागत्य वेद्यभ्युक्षणं कार्यम्।

पुण्याहं वाचयित्वेति। वास्तुदेवताः प्रीयन्तामिति तत्र देवतापरिग्रहः। गुरुरितीति गौणोऽयं गुरुशब्दः। क्रियाविज्ञानतो गरिमणाढ्यः सन्नितीत्यभिप्रायः।

प्राग्वदनो विष्टरोपविष्टः सन्नित्यभिप्रायमाह—पुनरस्त्रमोक्षित इत्यादिना। सन्निति शुद्धत्वं देवताविग्रहत्वं च गुरोरुक्तम्। तत्र शुद्धत्वमस्त्रप्रोक्षित इत्यादिनोक्तम्। देवताविग्रहत्वं च निषिपद्ममध्यगेत्यादिनोक्तम्। बिन्दूपरि तदीयनादादिमूर्त्याकारतयाऽवस्थानमिहाभिमतम्। निषिपद्मकर्णिकायामभिमतमन्त्रपद्ममपि वा चिन्तनीयम्। यद्यपीह मध्ये प्रणवो नास्ति 'व्योमाविःमवतुर्दशस्वरबिन्दुगेति निर्देशात् किन्त्विह तद्बीजहृदयतया प्रणवोऽप्यत एव निर्देशात् कल्पनीय इति बोद्धव्यम्। प्रणवमध्ये चेह बिन्दुरिष्यते। एतच्च प्रागघमर्षणमन्त्रेऽपि समानम्। यदुक्तं—निमज्य मूलं गणितोऽनुमन्त्रयेति। जलपानेऽपि कारतम्य एतावद्भाव-

नीयम्। वक्ष्यति च—लिपिपद्मं हृत्ते सहस्रप्येत्यादि। बद्धासन इत्यासनक्लृप्तिः। प्रणवपटले वक्ष्यते—ऊर्वोरुपरि विन्यसेत्यादि। कथं विष्टरोपविष्टपदे गुरु वन्दनादिचतुष्टयप्रतीतिरिति। तद्दर्शयति—विष्टर इति। विष्टरपदस्य गौणार्थेषु मुख्यमध्यमादिभेदक्रमेण परमात्मादिग्रहणमित्यवबोद्धव्यम्। अत्र ॐ ह्रीं परमात्मादीत्ययं गुरुसमष्टिमन्त्रः। व्यष्टिमन्त्रास्तु परमात्मसाचिसर्वेश्वर(?)चतुष्टयं हिरण्यगर्भसदाशिवेश्वरादित्रयं विराड्गिरीशोन्मत्ता गोविन्दशङ्करानन्दा' स्वगुरुत्रयं चेति ज्ञेयम्। तदेतदक्षारमजमव्ययमित्यत्र सूचितम्। प्रणवानुष्ठाने चैवमुक्तम्। त्रिपुरापटले चैतदभिप्रायेण वक्ष्यति—परमकामानन्दनाथश्रीपादुकामित्यादि। अंसोर्विति। वामदक्षिणांसयोर्दक्षिणवामोर्वोश्च ग्रहणम्। अग्रेति। पुरोदेशग्रहणम्। विधिवदित्युभयकनिष्ठादिषु करतलयोस्तत्पृष्ठयोश्चास्त्रव्यापकमूलेन करपुटयोर्व्यापकं चोक्तम्। अकारादिमन्त्रैरिति। अथाभवन् ब्रह्मरुद्रेश्वराख्या इत्यत्रोद्धृतानां पञ्चमन्त्राणां ग्रहणम्। यदुक्तं—सृष्ट्यादौ विनियुक्ता इति।

प्राणायामं सलिपिन्यासमित्यत्राप्यभिप्रायान्तरमाह—अथ प्राणायाम इत्यादिना। प्राणायामान्तर्गतोऽप्यस्ति लिपिन्यास इत्यपीह सलिपिन्यासमिति सूचितम्। यतो वक्ष्यति—सर्ववर्णान् विन्यसेत्यादि। तथा यादिन्यासेन तान् सक्षिप्येत्यादि। पुनरप्यस्ति प्रथितरीत्या लिपिन्यास इत्यपि सूचितः। तदपि वक्ष्यति—सर्वं सृष्ट्वा मातृकान्यासं विधायेति। सूर्यमण्डलद्वयं विवक्षितम्। रेचकादिषु मन्त्रो वायुबीजम्। मात्राश्च षोडशतद्द्विगुणतद्द्विगुणाः स्युः। वक्ष्यति च प्रणवपटले—सुषेद्क्षिणयाऽनिलमित्यादि। अग्निमण्डल इति द्वयोरपि ग्रहणम्। तस्मिन्निति मूर्धनि चेत्युपस्कारः। मूर्धस्थेनामृतमण्डलेनेति तत्रापि स्वरा न्यसनीयाः। यद्वा त एव प्रागपि बाह्या एव। सूर्यमण्डलेऽग्निमण्डले च स्पर्शव्यापकन्यासो भवेदिति।

सधातुप्राणशक्त्यात्मसु न्यसेदिति संहाररीत्याऽयं न्यासो विवक्षितः। नात्र प्राणादिशब्दानां मुख्यार्थग्रहणम्। पञ्चीकृतभूतेषु संहारायोगादित्यभिप्रायेणाह—अत्र प्राणशब्देनेति। कथमयं संहार इति। तद्दर्शयति—यादिन्यासेनेति। उत्क्षिप्येत्युत्कर्षणमूर्ध्वं कारणाभिमुखतयाकर्षणं योजनम्। संहारव्यापकेनेतदिष्यते। पञ्चीकृतभूतबीजानीति। तान्यधस्तादादकनादिभूता इत्यत्रोद्धारितानि ह्रौं यँ स्रूं स्रौं ग्लां इति। आप्याय्येति सर्वव्यापकमिष्यते। प्राणायामपञ्चकमिति। प्रत्येकं कुम्भकप्राणायामोऽयमुक्तः। मनवमडादिपञ्चकान् न्यसेदिति। तत्तत्स्थानविशेषार्थं न्यासः। तत्र नाभौ हृदन्तं समानः। उदरावेशात्मुदानः। देहे व्याप्तो व्यानः। नासिकादिपादतलान्तं पृष्ठतोऽपानः। पादतलादिनासिकान्तमग्रतः

प्राण इति मादिस्थानानि । देहान्तर्व्याप्तो धनञ्जयो बहिर्व्याप्तो देवदत्तो नासिकायां कृकलो नेत्रे कूर्मो वदने नाग इति नागादीनां स्थानानि । अन्तःकरणानि मनोबुद्ध्यहंकारचित्तचेतना हृदय एव । अपञ्चीकृतभूतबीजानि ह्रौं ह्रीं ह्रूं ह्रैं ह्रामित्येतानि । प्राणायामपञ्चकमिति पूर्ववत् । नाभ्यादिगतब्रह्मब्रह्मादिष्विति । तदुक्तं कुण्डलिनीव्याप्तिकथने—द्वादशान्तभ्रूमध्यहृदयनाभिष्वित्यादि । अकारादित्रयं नाभिहृदयभ्रूमध्येषु ओकारादिचतुष्टयं मूर्धनीति तेषां स्थानानि । प्राणायामपञ्चकमित्यपि प्राग्वत् । निरवद्यादिमन्त्रैरिति पञ्चभिरिति शेषः । मूर्तिं सङ्कल्प्येति व्यापकेन कल्पनमुक्तम् । वक्ष्यति च—पीठन्यासमूर्तिन्यासानन्तरमिति । न्यासप्रकारोऽपि तत्रैवावगन्तव्यः । तद्ध्यादीनित्यत्राप्यभिप्रायान्तरमाह—अङ्गर्यादिकं न्यसेदिति । हृदयशिरसोरित्याद्यनन्तरकथनादेतदवगमः ॥ १ ॥

मूल ऋषिः गुरुत्वादिति सोपपत्तिकमृष्यादिन्यासस्थानमुच्यते । मन्त्रस्य द्रष्टृत्वादादिगुरुस्तावदृषिः । ननु परमात्मप्रभृतिमेवगुरुपारंपर्यक्रमेणेति हि गुरुमन्त्रः समाम्नात इति । सत्यम् । परमात्मैव हि तत्तदवस्थायां स स ऋषिर्भूत्वा मन्त्रं पश्यति । स एव परमात्मा साम्प्रादिक्रमेण मन्त्रसंप्रदायं प्रवर्तयते । श्रूयते च—तस्मादृग्वल्समदमावचत एतमेव मन्त्रिरित्यादि । वक्ष्यति चैव—स गुरुः स्यादृषिवाचक इति । गुरुत्वादिति । सं प्रत्यात्मनो नित्यप्रवणत्वाच्छिरसि तन्न्यास इति सूचितम् । धार्य इति जपाद्यवसानपर्यन्तं तदनुसन्धानमपि सूचितम् ।

छन्दोऽक्षरत्वादिति । संख्यादिनियमितोऽक्षरसङ्घातश्छन्दो नाम तद्विशिष्यं पदिश्यते । जपविधौ रसनायां तस्य नित्यप्रवृत्ततयावस्थानात् तत्र तन्न्यास इति भावः । रसनागतमिति धार्य इतिवद्द्रष्टव्यम् ।

धियाऽवगन्तव्यतयेति । बुद्ध्याहंभावेनानुसन्धेयत्वादित्यर्थः । बुद्धौ तस्याः प्रसुपारूढत्वात्तत्र न्यास इति भावः । हृदि प्रविष्टेत्यपि पूर्ववदिति ॥ २ ॥

अथैषामनुसन्धिविशेषप्रतिपादनार्थं शिर्वचलमृषिवर्णादिकामित्यादिनोच्यते । तत्रर्षिवर्णादीतिपूर्वार्धं विवृणोति ऋगतावित्यादिना । मूल ऋषि इति च वर्णावादौ ययोरिति समासः । ऋधातोराद्यन्तवदेकस्मिन्निति तदादिकत्वसंभवः । आभ्यामिति पृथक्पदपूर्वाधीनन्तरं योज्यम् । तदुपस्कारेण विवृणोति आर्ष्यां निष्पन्न इति ।

शेषमपि पूर्वोत्तरार्धयोः संबन्धं वदन् विवृणोति—अथेत्यादिना । यातीत्येतन्माप्नोतीत्यप्याप्युपलक्षणमेव बोद्धव्यम् । तत्र द्वयोस्तत्स्वरूपापत्तिर्भवति । तदभिप्रायेणाह—शिष्यो गुरुर्येति । यत्स्वरूपमिति । यच्छब्दोपात्तस्यैव स गुरुरिति तच्छब्देन परिग्रहः । तदभिप्रायं दर्शयति—स परमात्मेति । गुरोर्मन्त्रयोगतः

परमात्मतापत्तावजपापरमात्मप्रणवोल्लानयेन तस्य पुनः गुरुत्वापत्तिरपि स्यात्। यद्यपि शिष्यस्यापि सममेतत्। किन्तु गुरुः सिद्ध एव। शिष्यस्तु साधकः। स इदानीं तन्न्यासेन तदापत्तिभाग्भवतीति तद्रूपेण न न्यासोपपत्तिः। अतएव गुरुरूपेण स्थित एवेत्युक्तम्। ननु मन्त्रदृशि गुरौ कथमेतदुपपत्तिरिति। उच्यते। स हि तदवस्थायां साधकः संस्तन्मन्त्रयोगतः परमात्मतापन्नः तस्य पुनः स्वतापत्तौ सिद्धः सन् गुरुतामेवापन्नो भवति। अतएव शिष्यो गुरुश्चेत्ययं क्रमो गृहीतः। तदीयैकाम्न्यस्य गुरुपरम्परासु नित्यत्वात्। गुरुरूपेणेति सामान्यतो गुरुग्रहणम्। मन्त्रं प्रतिपत्ता शिष्यः प्रयोक्ता साधकः। मन्त्रदृशस्तु न शिष्यत्वम्। स्वयंभातमन्त्रतत्प्रयोगत्वादिति। देवतागुर्वात्मनामैक्यमुक्तमिति तथानुसन्धानं कार्यमिति भावः। तथाविधस्य वस्तुनः + स्वात्मना तन्न्यासेन साध्यते। ननु यद्येवं व्यापकेन भवितव्यमिति। नैष दोषः। शिरसि विशेषतः सन्निधानात् तत्र न्याससंभवः। तदुक्तम् श्रुतिः गुरुत्वाङ्घ्रिरमेव धार्य इति। तद्द्वारेण चेयतोऽनुसन्धेः संभव इति यत्स्वरूपं याति प्राप्नोति च शिष्यः स गुरुः स्यादिति। स गुरुरिति गुरुदेवतयोरैक्यमुक्तम्।

अयमिहाशयः। शिष्यस्य मूलाधारादात्मतेज उद्धृत्य द्वादशान्तस्थं परमात्मानमेव गुरुं प्राप्नोति। तत एव च तन्मन्त्रं प्राप्नोति। पुनस्तया स्वायतनमूलाधारमायातीति मन्त्रोदयक्रमोऽनेन सूचितः॥ ३॥

इच्छादानार्थकाविति पूर्वार्धं विवृणोति—इदु इत्यादिना। मूले इदाख्यौ दादिकस्य धातू स्त इत्यन्वयः। तयोरित्येतद्विदुपस्कारेण विवृणोति—तयो रूपमिति। शेषं विवृणोति—समुदायार्थमिति। साधकाभिमतसकलफलाम्रतमयाक्षरात्मकत्वं छन्दसोऽनुसन्धेयमित्यनेन सूचितम्। यद्वा यत्स्वरूपं याति प्राप्नोति च शिष्यः स गुरुरिच्छां ददातीति छन्द इत्ययमादेशः। शिष्यस्यात्मतेजो मूलाधारादुद्धृत्य द्वादशान्तस्थं परमात्मानमेव गुरुं प्राप्नोति। ततः तच्चाचिदादित्यरूपाम्मन्त्रमयममृतं प्राप्नोति। तेन च तदायतने मूलाधारे हृदये वा स्रवता क्षरता वपुर्व्याप्नुवता सकलाघसंचयं सकलफलसिद्धिं च लभत इति मन्त्रोदयाभ्यासियमधिकारभावना स्यादिति॥ ४॥

आत्मनो देवताभावेत्यत्रापेक्षितं देवतापदावयवार्थमभिधत्ते—दिवु क्रीडेत्यादिना। समुदायार्थस्तु सुप्रतिपाद एव। देवतात्मत्वो भावविशेष इह देवताभाव इत्युक्तः। देवतापदे देवतेत्येतत्क्रीडाद्यर्थस्य दीव्यते रूपम् तेति च तस्य भावप्रत्ययमाविति तनन्तनोतेर्यैकं रूपम्। तननं च क्षरणं प्रदानमेव। देवतायाः स्वरूपत्वेनाविर्भवत्तयात्मन्यवस्थानमप्यनुसन्धेयमित्यप्यनेन सूचितम्।

यद्वा अयमिह प्रकरणाभिप्रायः। शिष्यस्यात्मतेजो मूलाधारादुद्धृत्य द्वादशान्तस्थं परमात्मानं गुरुं प्राप्नोतीति ऋषिन्यासे विभाव्य तस्मान्मन्त्रमयं महो लब्ध्वा वाक्पथमवतरतीति छन्दोन्यासे विभाव्य तन्महो देवतात्मकं सच्छिष्यहृदयवतीर्य तस्मिंस्तदात्मतयावस्थितं भवतीति देवतान्यासेऽपि भावयेदिति। मन्त्रोदये कृते पुनः कार्यमेतत्। समस्तमन्त्रेष्वित्यादि सर्वं पूर्वत्रापि समानम्। तन्त्राण्यागमाः। यदुक्तं—समस्तागमसारसंग्रहेत्यादि। अनेनर्ष्यादितत्त्वानुस्मरणमावश्यकमिति सूचितम्। हृदयादिष्वपि समानमेतदवबोद्धव्यम् ॥ ५ ॥

मूले हृदयशिरसोरित्यङ्गमन्त्रेषु सामान्यांश उक्तः। अत्रापि नेतम्। हृदयादिषु चतुर्थ्यन्तपदेषु नत्यादिपदैर्योजितैः हृदयादिषडङ्गप्रयोग इत्यर्थः ॥ ६ ॥

षडङ्गानामेव प्रतिपाद्यार्थं वक्तुं हृदयं बुद्धिगम्यत्वादित्याद्यारम्भः। तत्र हृदयं बुद्धिगम्यत्वादित्यत्रायं प्रसिद्धोऽर्थः। हृदयमिह देवताया एव। तेन च तद्रूपस्य तदात्मनो ग्रहणम्। तदाह—हृदयं बुद्धिगम्यत्वादिति। तं प्रति साधकस्य सर्वात्मना प्रवणता नमःशब्दार्थः। तदाह—प्रणामः स्यान्नमःपदमिति। तथा च हृदयमन्त्रेण देवताया निजहृदयगम्याय चैतन्यभूतायात्मने साधकेन नमस्कारः क्रियते। तदाह—क्रियत इति। अत्र सूक्ष्ममर्थं दर्शयति—हृदयमितीत्यादिना। परमात्मेति देवतायास्तत्स्वभावं हृदोऽयं हृदयम् हृञ् गतावित्यस्मादयमिति रूपम्। हृच्छब्देन च तस्या बुद्धिः गृह्यते। तदाह—हृत्स्थबुद्धिगम्यत्वादिति। बुद्धियेह साधकस्यैवाभिप्रेयते। अस्य गम्यत्वं तावदवगतिमन्त्रेण बुद्धिगम्यत्वं त्वन्वयव्यतिरेकैरनेकविधैरेव। तया तस्मिन्नवगते तस्योपादेयत्वेन तदभिमुखतया गतिर्नतिः। सा चात्मनो देवतात्मनयैकत्वात्तस्याहंभावेन प्राप्तिरेव। तदाह—हृदयमन्त्रेणेति। विविच्येति सुतरामवगतिरप्युक्तैवेति ज्ञेयम्। ततश्चायं हृदयमन्त्रार्थः। मम हृदोऽदयं बुद्ध्यैव यदन्वयव्यतिरेकैरवगतं तस्मै नमः तं प्रति प्रह्वो भवामि तदात्मतापत्त्या तत्र्यमभवामि तदेवाहं भवामीति। सर्वमन्त्रेषु तदर्थस्यासादिषु नतेरेवमुभयथार्थोऽवगन्तव्यः। स्वाहाकारादिष्वपि समानमेतत् ॥ ७ ॥

शुद्धार्थं स्यादित्यत्रायं स्थूलोऽर्थः। शिरःशब्देन देवताया देहो गृह्यते। शिरसः प्रधानाङ्गतया साङ्गोपलक्षकत्वात्। यद्वा निरतिशयसौन्दर्यादियोगितया सकलदेहतो विप्रकृष्टत्वात्। तदाह—शुद्धार्थं स्याच्छिर इति। तस्मिन्नात्मीयं सर्वमुपभोग्यतया समर्पयितुं स्वाहाकारः। तदाह—स्वे स्व इति। आत्मीयस्यार्थजातस्य नानाविधविषयात्मकत्वात् तदुपभोगस्य च मतिस्तुत्यादिभेदात् स्वे स्व इत्युक्तम्। विषयस्याहरणमुपाहरणम्। द्विठ इति स्वाहाकार उक्तः। उपभुङ्क्ष्व विषयाहुतिरिति।

देवतादेहे स्वीयार्थजातस्य सत उपाहृतिरित्यर्थः। सूक्ष्ममर्थं दर्शयति—तुष्ट्यर्थमित्यादिना। पूर्वं हृदा विवेके देवतातत्त्वस्योपादेयतया प्रतिपन्नत्वाद्धेयापेक्षया तस्योत्कृष्टत्वं भवति। स्वे स्व इत्यनात्मार्थस्य स्थूलसूक्ष्माद्यनेकविधत्वात् तत्तदुपाहरणे भेदादुक्तम्। तदुक्तम्—उभयोरप्यात्मन्येव संहारादिति। आहरणं च फलतो विलापनमेव। तदाह—हृन्मन्त्रेण विविक्तस्येति। हेयतया पृथगवस्थितस्येत्यर्थः॥ ८॥

शिखा तेज इत्यत्राय' प्रसिद्धोऽर्थः। शिखाशब्देन देवतायाः केशकिरीटाद्युपाङ्गजातं गृह्यते। शिखायाः प्रधानोपाङ्गतया सकलोपाङ्गोपलक्षकत्वात्। यद्वा विग्रहोत्थतेजोरूपत्वात्। तदाह—शिखा तेजः समुद्दिष्टेति। तस्यां स्वदेहमप्युपभोग्यतया समर्पयितुं वषट्कारः। तदाह—वषडित्यङ्गमुच्यत इति। अङ्गस्याहरणमिति भावः। स्वाहाकृतौ प्रदीयमानं द्रव्यमात्रमिह तु द्रव्यं महदिति भेदः। यद्वा नम इत्यत्र देवतात्मशक्तेः स्वदेहाप्यायनं तापाद्युपशमनं वापि हुमित्यत्र कवचशक्तेः साधकं प्रति बलवतां बाधकानां दहनमपीति भेदः। तत्र नत्यादिषु साक्षादात्मीयसमर्पणं मदीयोऽसावित्यादिविशेषोत्पत्तिस्तु परोक्षेण हुंफडित्यनयोस्तु समर्पणं परोक्षेण बाधकानां व्यवासनम् दहनविशेषोत्पत्तिस्तु साक्षादिति भेदः। प्रणामादेरनुष्ठीयमानत्वाच्च समर्प्यमाणस्यात्मादेरनुपादानम्। यथा नमो मरुद्भ्यां स्वाहाग्नये वरुणायेति चावबोद्धव्यम्। तत्तेजोऽस्य तनुरिति। तदात्मतया तदुपभोगोऽपि सूचितः। समर्पणदशापेक्षया शिखायै वषडिति समर्पितदशापेक्षया तत्तेजोऽस्य तनुरिति च निर्देश इत्यवबोद्धव्यम्। सूक्ष्ममर्थं दर्शयति—एवमित्यादिना। तत्त्वस्य ह्यध्यारोपापवादाभ्यां स्वरूपसिद्धिः स्यात्। तदुक्तम्—अध्यारोपापवादाभ्यां निष्प्रपञ्चं प्रपञ्च्यत इति। नन्वेवं पूर्वमारोपेण भाव्यमिति। नैष दोषः। स्वात्मतत्त्वे परमात्मनि जगतो नाद्यारोपिततया तदपवादस्यैव त++स्वकार्यतया प्राप्तत्वात्। तदुक्तम्—विश्वप्रतीतौ हि यतः प्रपञ्चस्त्ववगम्यते॥ इति। पुनरारोपश्चैतदनारोपिततत्त्वस्थित्यै स्यात्। यद्वा कृतेऽप्यपवादे पूर्वसंस्कारैर्योद्बुध्यमानस्य जगतस्तत्रारोपमात्रसिद्धताप्रतिपत्तिः पुनः क्रियत इति। तेजश्चिदात्मकमिति। यस्मिन् सर्वविषयहुतिः कृता तस्य महती दीप्तिः स्यादित्येवमुक्तम्। कार्यकारणात्मकं शरीरमिति कृत्स्नस्य देहाद्यर्थग्रहणार्थमुक्तम्। यद्यपि वषडिति समर्पणं किन्तु कृतेऽपवादे देहादेरभावात् समर्पणं नाम तस्मिंस्तदध्यास एवेति शरीरं वषडित्युक्तम्। स्वरूपभूतं तेजस्तनुरिति चिदचिद्भेदापेक्षया शिखायै वषडिति नानात्वम्। तदन्यतापेक्षया चाभेद इति प्रतिपत्तव्यम्। ननु कुत इहाध्याससिद्धिरिति तत्तेजोऽस्य तनुरिति सामानाधिकरण्यस्यान्यथानुपपत्तेरित्याह—तनोस्तवेति॥ ९॥

कवग्रहण इत्यस्मात् प्रसिद्धोऽर्थः। कवयति सर्वतो गृह्णाति देहमिति कवचम्। तदाह—कव ग्रहण इति। तत्र स्वदेहमात्मीयं च सर्वं रक्ष्यतया समर्पयितुं हुंवौषट्फडित्येतत्त्रयं भवति। तत्र परभौतिकरमभिमतपरिगुप्ति-प्रधानं तेजो हुमिति प्रवर्तते। तदाह—हुन्तेज इति। तेजसा देहो गृह्यत इति। तेजसेति सहार्थे तृतीया। तेनैतदपि लभ्यते। हुमित्येतत्कवचस्यैवोक्तविधं तेजोऽभिधत्त इति। गृह्यत इति कवचेनेत्यर्थाल्लभ्यते। साधकस्य देहः कवचेनोक्त-विधतेजसा सह सर्वतो गृह्यत इत्यर्थः। अत्र कवचायेति प्रयोगः। समर्पणं सम-र्प्यमाणस्य च। तेन सर्वतो ग्रहणमिति ज्ञेयम्। सूक्ष्ममर्थं दर्शयति—आत्मनीत्या-दिना। मुक्तानां परमात्मनश्च नास्त्यारोपः। जीवन्मुक्तानां साक्षिण्यात्मन्यारो-पोऽस्ति। बद्धानां ब्रह्मादीनां च तस्मिन्ननात्मन्यारोपितेऽपि पुनरात्मारोपोऽप्यस्ति। देहादावेवाहमाद्यभिमानोपपत्तेः। तदुक्तमधस्तात्—मयि कल्पितत्वेनेति। युष्मा-विषयवत् प्रकृतिकार्यत्वेन तस्यां कल्पितत्वादिति च। कवचेनाहेति योज्यम्। अत्र कर्मणि कवचशब्दः स्यात्। देहः पूर्वोक्त इति। तत्तेजोऽस्य तनुरित्यात्मन्यध्य-स्ततयोक्त इत्यर्थः। कवचाय हुं तेजसा देहो व्याप्यत इति च भेदः पूर्ववद्द्रष्टव्यः। कवचमित्युच्यत इति कवचमन्त्राभिप्रायम्॥ १०॥

नेत्रं दृष्टिरित्यस्मात् प्रसिद्धोऽर्थः। देवताया दृगिन्द्रियं नेत्रमित्युच्यते। तदाह—नेत्रं दृष्टिः समुद्दिष्टेति। तत्र स्वदेहार्थमुपभोग्यतया रक्ष्यतया च समर्पयितुं वौषट्-कारः। स च प्रदानार्थोऽपि तस्य यत्साधकदेहाद्याह्लादपरं तद्बाधकतापादिकरं सौभाग्याद्यात्मकरं तेजस्तदप्यभिधत्ते। तत्र तद्वत्तिमुभयविधं दर्शनमप्यभिधत्ते। तदाह—वौषड्दर्शनमुच्यत इति। दर्शनं दृगीति। येन तेजसा देवताया दृगिन्द्रिये साधकतद्बाधकसमुचितं दर्शनं स्यात् तस्य नेत्रमन्त्रो वाचकमित्यर्थः। नेत्राभ्यां वौषडित्यादि भेदः प्राग्वदेव।

सूक्ष्ममर्थं दर्शयति—यथाध्यासनिवर्तकमित्यादिना। ननु प्रथमादेव तन्नि-वृत्तिः स्यात्। यदुक्तम्—अन्वयव्यतिरेकैरनात्मनो विविच्यात्मप्रतिपत्तिरिति। नेत्युच्यते। वस्तुमात्रविषयं तदौत्तिकज्ञानम्। इदन्तु शाब्दं तदीययाथात्म्यविषयं ज्ञानम् अतएव दर्शनम् तदाकारं ज्ञानमित्यभिधानम्। तेनैव च तन्निवृ-त्त्युपपत्तिरिति। नेत्रमन्त्रेणाहेति योज्यम्। दृष्टेः दृष्टिरिति। दृष्टौ तस्यतः समीप्यमानायामस्ति तदन्तरतिसूक्ष्मं तदीयं तत्त्वं साक्षिचिद्रूपं तदेव तस्या दृष्टिकार्यमावहति तदित्यर्थः। दृष्टिरूप इति साक्षाद्दृष्टिरूप इत्यर्थः। येन स्यादिति दर्शनं यस्य इत्तिमतस्य ग्रहणम्॥ ११॥

असुत्वसादिकावित्यत्रायं प्रसिद्धोऽर्थः। अस्यति बाधकं स्वविषय आक्षिपति त्रासयति च तं स्वावस्थातश्चालयतीत्यस्त्रम्। तदाह—असुत्वसादिकाविति। ताभ्या-मित्यस्त्रसंभव इति शेषः। तत्र स्वदेहाद्यर्थं रक्ष्यतयैव समर्पयितुं फट्कारः। स च प्रदानार्थोऽपि तस्य यत्साधकदेहाद्यव्यापत्तिपरं तद्बाधकदाहादिप्रधानं तेजस्तदप्य-भिधत्ते। तत्त्विह फट्पदाग्निनेत्येवोक्तम्। अनिष्टमाक्षिप्येति। साधकोऽस्त्रमन्त्रेण स्वदेहाद्यर्थमस्त्रमन्त्रौ रक्ष्यतया समर्पयंस्तेन स्वबाधकं चेतनसकलं तद्विषयेऽवपात्य फडग्निना स्वावस्थातः संहारान्ततया चालयतीत्यर्थः। अत्राक्षेपं चलनं चास्त्रस्य स्वाभाविको व्यापारः। चालनस्य च दाहसंहारपर्यन्तत्वं फडग्नियोगाल्लभ्यते।

सूक्ष्ममर्थं दर्शयति—उत्पन्नज्ञानस्येत्यादिना। अस्त्रेणाहेति योज्यम्। ताभ्या-मित्यादि सर्वं विवृतप्रायमित्यभिप्रायेण नेह विव्रियते। अत्रानिष्टं संसार एव तापत्रयास्पदत्वादिति बोद्धव्यम्। ननु किमिहास्त्रं विवक्षितमिति। उच्यते। फडग्निस्तावत्परमात्मन एव सकलसंसारदाहकं तेजः। तस्यैवाक्षेपचलनरूपो व्यापारोऽस्त्रमित्युक्तम्। अत एव फट्पदाग्निनाक्षिप्य चालयेदित्येवोक्तम्। फडग्निना स्वव्यापारेणैवास्त्रेणाक्षिप्य प्रचाल्य संहरेदिति। ननु देवतातादात्म्यं हि तावदिहाङ्गन्यासेऽपि साध्यम् 'अस्य शक्तित्वमित्यत्र इत्याद्यभिधानात्। तथा च पुनः स्वकीयोऽसावित्याद्युक्तविमर्शोत्पत्तिरनुपपन्ना। पुनर्भेदावभासमन्त्रस्याङ्ग-मन्त्रेष्वविवक्षितत्वादिति। नैष दोषः। सकलदेवताविषयतयाङ्गमन्त्राणां प्रवृत्तौ फलभावनाद्युपपत्तेः। तदुक्तम्—प्रकाशितं पुनरद्वये तदन्त:स्फुरित इत्यादि। ननु मन्त्रभावनायामात्मन्यनात्मारोपापवादादिति प्रतिपत्तिर्नोपपद्यते। अन्वयव्यति-रेकादीनामसंभवादिति। नैष दोषः। तथाप्यनुसन्धानस्य तदा शक्यत्वात् विवेक-तयापि प्रतिपत्तिसंभवात्। तदुक्तमधस्तात्—उक्तविवेकप्रकारेण स्वां वेत्तीति।

यद्वा ऋषिवर्णादिकावित्यादि फट्पदाग्निनेत्यन्तस्य प्रकरणस्यायमभिप्रायः। शिष्यस्यात्मतेजो मूलाधारादुद्धृत्य द्वादशान्तस्थपरमात्मानं गुरुं प्राप्य ततो वर्ण-सङ्घातदेवताभेदलक्षणं मन्त्रं प्राप्य स्वायतनं प्राप्नुवन्मुखोद्देशे तदीयवर्णाभिव्यक्तिं हृदुद्देशे तद्वाच्यदेवतात्वाभिव्यक्तिं च लब्ध्वा तदैकात्म्याच्चिदचिद्विवेकसमर्थः संस्तत्तेजोंऽशैः हृदयाद्यङ्गानि संपादयन् हृदयेनात्मचितः स्थितिं शिरसा कार्या-चिदंशस्य शिखया कारणाचिदंशस्यात्मन्येव संहारं कृत्वा कवचेन विग्रहग्रहणं नेत्रेण सर्वज्ञत्वमस्त्रेणाऽज्ञानाद्यनिष्टक्षपणञ्च करोति। तत्र हृदयादिपदैरङ्ग-संपादनं तदनुगतनमःस्वाहादिपदैरात्मचितः स्थापनादिकमिति विवेक इति ॥१२॥

मूले शोक्ता इत्युपसंहारः। सर्वतन्त्रेष्विति सर्वागमग्रहणम्।

मन्त्रिभिरित्येतद्विवृणोति—मन्त्रिभिरितीत्यादि। सर्वज्ञादिपदयोग इति। सर्वज्ञादिपदानां हृदयाद्यङ्गमन्त्रेषु योग इत्यर्थः। कानि सर्वज्ञादिपदानीति। उच्यते। सर्वज्ञो नित्यतृप्तोऽनादिबोधः स्वतन्त्रोऽलुप्तशक्तिरनन्तशक्तिरिति। वक्ष्यति च पञ्चब्रह्मप्रकरणे—इन्द्रियतारसमेतं सर्वज्ञायेत्यादि। अयमिह प्रयोगः। हृदयादिविहितमन्त्रांशमुक्त्वा सर्वज्ञाय हृदयाय नमः तथा नित्यतृप्ताय शिरसे स्वाहेत्यादि। देवतालिङ्गान्येतानि पदानि। न तु हृदयादिलिङ्गानीत्यवबोद्धव्यम्। तेन हृल्लेखादिषु भेदः यथास्वद्वारा हृदयबुद्धिगम्यतायुचितं निष्कलज्ञानमात्रं लक्षयति। एवं नित्यतृप्तादिष्वपीति भावः। तत्र सर्वज्ञपदेन ज्ञानमात्रं नित्यतृप्तपदेनानन्दमात्रमनादिबोधपदेन स्वातन्त्र्यमात्रमलुप्तशक्तिपदेन कालाद्यनवच्छिन्नत्वम् अनन्तशक्तिपदेन च देशाद्यनवच्छिन्नत्वमिति। इह ज्ञानादेः हृदयादेश्च सामानाधिकरण्यसंभवः। कवचे तु इहैतदप्यर्थादवसीयते। निष्कलनिष्ठस्य मन्त्रैस्तदर्थैरपि वर्णपदादिभिस्तदङ्गभूतैश्च षोडशाङ्गन्यासादिमन्त्रैरपि देवतायास्तत्त्वमेव तत्तदुचितं लक्ष्यमिति। देवताया ध्यानेऽपि समानमेतत्। वक्ष्यति लिपिपटलादिषु—तामिति परं चिदात्मकमित्यादि। गायत्रीपटलेऽपि—एवं केवलनिर्गुणनिष्ठानामित्यादि। प्रागप्युक्तम्—एवं वागर्थात्मकचतुर्विधविषयकथनेनैवेत्यादि। तत्रैवं प्रयोगः। तत्तद्वर्णादिन्यासे तत्तदर्थद्वारा तत्त्वाचिषि प्रतिपत्तिः। यथा 'मूलपुटितां मातृकां विन्यस्येत्यादि। तत्तन्मन्त्रैर्देवताभिधानेऽपि लक्षणया तत्तत्स्थूलादिरूपात्मसं तथाचिषि प्रतिपत्तिः 'यथाङ्गमन्त्रेष्विति। सगुणनिष्ठस्य त्विति तेष्वत इत्यन्तं वाच्यम्। सर्वज्ञत्वादिगततथात्मकत्वमिति। ज्ञानानन्दादीनामखण्डावस्था देवतातत्त्वं परं ब्रह्म। तेषामेव सर्वार्थभाजामखण्डावस्था स्थूलादि च रूपः सकलो देवतात्मा। तथाविधानां च ज्ञानादीनामुपाश्रयः सर्वज्ञत्वादिगतयः। ताभिर्विभक्ता ज्ञानादयस्तदंशाः सर्वज्ञत्वादिगततथात्मानः सर्वज्ञनित्यतृप्तादिपदवाच्या विवक्षिताः।

केचित्तावत एव निर्देशात् सर्वज्ञात्मने हृदयायेत्यादिरीत्या हृदयादिमन्त्रान् वदन्ति। तदात्मकत्वमिह ज्ञानानन्दानामिति बोद्धव्यम्। शक्तिपदद्वयेनैतदपि सूचितम्। देवतायाः सर्वज्ञत्वशक्तिः हृदयाङ्गतां प्रतिपद्यते। नित्यतृप्तत्वशक्तिः शिरोऽङ्गतामित्यादिशक्तिताभ्युपगमे च तेषामावरणभावोऽपि संभवति। वक्ष्यति च—हृदयं शशिरस्तथा शिखेत्यादि। धर्माधर्मादीनामपि समानमेतत्।

हृदयादिशब्दैरपीति। ननु हृदयादिशब्दानामर्थस्तावदिहोक्त एवेति। सत्यम्। किन्तु द्विविधो होह मन्त्राणामर्थः स्वतन्त्रः कर्मभाङ्गित्वश्च। तत्र यः शब्दतः स्वरमतयाऽवगम्यते स स्वतन्त्रः। यथा हृल्लेखायां हरतीति। महागणपतौ सर्वजनं

मा यजमानयेति। क्रियमाणकर्मान्वयी कर्मभाक्। यथा हृल्लेखायामाकर्षणादा-वाहरतीति। महागणपतौ नित्यसेवायां सर्वजनशब्देनेन्द्रियाद्यभिधानमिति। वर्णाव्यभिचारी नित्यो यथा हृल्लेखाया प्राणात्मकं हकारमित्यादि। महागणपतौ च तद्वर्णानां यदाद्यनपेक्षयापि तद्देवतात्मनिवृत्तिरिति।

तत्र हृदयादिशब्दानां स्वतन्त्रोऽर्थोऽयमुक्तः—हृदयं बुद्धिगम्यत्वादिति। हृद-याद्यङ्गतया प्रसिद्धानामर्थानामनुपादानात् तदुपादानेऽपि नित्यादीनामङ्गन्यासेऽनु-पयोगित्वात्। अयं तु कर्मभागर्थोऽभिप्रेयते। हृदयादिशब्दैरिति। हृदयाय नमः शिरसे स्वाहेत्येवमादीनां वाक्यात्मकानां ग्रहणम्। सर्वज्ञादिपदानां यदुभययोक्तं तदन्वयार्थापिशब्दः। अत एवेह सर्वज्ञत्वादिशक्त्यैक्यमित्युक्तम्। साधकगतत्वेन परिच्छिन्नानां देवतागतत्वेनापरिच्छिन्नानां च सर्वज्ञत्वादिशक्तीनामैक्यं परिच्छेद-क्षपणेन तदात्मत्वमुच्यत इति। तत्र हृदयादिशब्दैरपरिच्छिन्नशक्तिग्रहणम्। नमः स्वाहादिपदैः स्वात्मनस्तासु तादात्म्येन समर्पणम्। तदर्थत्वात् स्वगतपरिच्छिन्न-शक्तिसमर्पणं भवतीति। ननु हृदयादिशब्दैरपि कथं सर्वज्ञत्वादिशक्तिग्रहणम्। उच्यते। सर्वदेवतात्मनि याः सर्वज्ञत्वादिशक्तयस्ता एव तस्य हृदयाद्यङ्गतयाव-स्थिताः। तथा चाङ्गेषु हृदयाद्यर्थानां तेषु सर्वज्ञत्वादिशक्तीनां तासु च ज्ञानानन्दा-दीनामपि सद्भावः। तथा हृदयादिपदैर्यावदपेक्षं विवक्षेति सर्वज्ञाय हृदयाय नम इति सर्वज्ञपदेन देवतायाः सर्वज्ञत्वशक्त्यात्मलक्षणमंशमुक्त्वा हृदयपदेन तमेव हृदयावस्थस्यात्मनोऽन्तर्गतत्वमुक्त्वा नमःशब्देन तत्र स्वं तथाविधमंशं तदात्मतया समर्पयतीत्येवं सर्वाङ्गेषु ज्ञेयम्। ननु यद्येवं नमःस्वाहादिशब्दभेदेन किं प्रयोजन-मिति। तथा तथा संस्कारार्थमिति ब्रूमः। यदुक्तं—विशेषसंहारक्रमचिन्तायाः कर्तव्यत्वादिति। सामान्येनैतदुक्तम्। तेन निष्कलनिष्ठस्य परिच्छिन्नापरिच्छिन्न-ज्ञानानन्दाद्यैक्यमित्यपि लभ्यते। अत्र हृदयादीनां ज्ञानादिलक्षणायामुपयोग इति सकलनिष्ठस्य स्वाङ्गैक्यमेवोच्यत इति। पूर्वोक्तान्तु सकलनिष्कलनिष्ठविषयम्। वक्ष्यति च मातृकापटलादिषु—भारतीमिति नादाद्यात्मकं सूक्ष्मरूपं कथितमि-त्यादि। यद्वा स्वदेवतात्मनिष्ठविषयम्। यदुक्तं—स्थूलसूक्ष्मकारणसामान्यसाक्षि-लक्षणः पञ्चविध इति। अथवा स्थूलादिसाक्षिपर्यन्ततया प्रतिपत्तृविषयम्। यद्वक्ष्यति—सगुणद्वारा निर्गुणपर्यन्तं गच्छतामिति। सकलनिष्ठस्य त्विति केवल-सकलनिष्ठो विवक्षितः। अङ्गैक्यमिति। सर्वज्ञत्वादिशक्त्यवस्थारूपाणां हृदयाद्य-ङ्गानामैक्यं स्वकीयहृदयादीनां देवताहृदयाद्यात्मतेत्यर्थः।

मूले पञ्चैव यस्येति। पञ्चाङ्गविषये नेतन्नोपविधानम्। तस्य नेत्रमेप

इत्यध्याहारेण योजनीयम्। मन्त्रिण इत्येतदभिप्रायमाह—मन्त्रिण इतीति। न मन्त्रित्वहानिरिति। नित्यभक्तिकार्यस्याङ्गादेः शिखाखशक्तिभ्यामपि सम्येरलुप्तगते-यानन्तयशक्तावन्तर्भावसंभवादिति भावः ॥ १३ ॥ १४ ॥

मूलेऽङ्गुलिषु क्रमादित्यादिना संचितं सकलीकरणमुक्तम्। करयोरङ्गुष्ठादिष्वङ्गुलिष्वित्यन्वयः। करयोरित्युभयोः युगपन्न्यास उक्तः। तद्वाह्यतलयोरिति। तच्छब्देन करयोर्ग्रहणम्। अस्त्रन्यासोऽयमुक्तः। पश्चाद्विषये तु नायं न्यास इत्यवबोद्धव्यम्। सुधीरित्येतद्विवृणोति—कस्यचिदिति। कस्यचिन्मन्त्रस्येत्यर्थः। एतच्च कनिष्ठादिक्रमत्वमित्यादिषु प्रत्येकं संबध्यते। यथा + + ॥ १४ ॥ १५ ॥

मूले तेनैव दश दिशः क्रमाद्बन्धयेदित्यन्वयः। क्रमशब्दाभिप्रायमाह—दिशो दशेति। चकारेण कस्यचिदित्येतदाकृष्यते। तत्तदुचितक्रमेण बध्नीयात्। सर्वमन्त्राणां पूर्वाग्नेयादिक्रमेण बन्धनम्। कस्यचित् तु दिगूर्ध्वविदिगधोभागक्रमेणेति मूलाशयोऽत्र दर्शितः। पञ्चक्रमेणेति। पञ्चाङ्गयोगिष्वेतदिति। सामान्येयं प्रकल्पनेति। कर्माङ्गतयाचमनं विष्टरोपवेशः प्राणायामस्तिथिन्यासादृष्यादिन्यासोऽङ्गुलिष्वङ्गुलिन्यासस्तालत्रयदिग्बन्धनं हृदयादिष्वङ्गन्यास इत्येतत्सर्वं सर्वमन्त्राणां समानम्। किञ्चैतत्सर्वमेकैकास्य सामान्यम्। विशेषास्तु वर्णन्यासादयस्तत्र तत्रावगन्तव्या इत्यभिप्रायः। क्रमोऽन्य इत्यनेन विष्टरोपवेशनानन्तरमेव तालत्रयादिकरणमित्यसौ वा क्रमोऽभिप्रेतः। तदुक्तम्—विष्टरोपविष्ट इत्यनेनैवेत्यादि ॥ १६ ॥

किञ्चिज्जपित्वेति + + मूले शङ्खमित्यस्यायमर्थः। शङ्खं सपादमस्त्रेण प्रक्षाल्यात्मनो वामभागे मण्डले निधाय तस्मिन् मूलेन पुष्पगन्धाक्षतं निक्षिप्य जलेनापूर्य मूलेनावाहनाङ्गन्यासादि विधाय पूजयेदिति। गुरूपदर्शनेनेति। साङ्गमन्त्रन्यासे विशेषो वोक्तः। तदुक्तं—मूलेन संपूर्य हृदयेण चन्दनं शिरसा पुष्पाक्षतक्षेपः शिखयाङ्गुष्ठेन विलोलनं कवचेनावकुण्ठनं नेत्रेणावलोकनमस्त्रेण दिग्बन्धनं पुनरस्त्रं संशोध्यादित्यात्सोऽमृतमावाह्याङ्गानि च कृत्वा मूलं जपेदिति। गुरूपदर्शनेनेत्यत्राभिप्रायमिदमाह—वामप्रासायत इत्यादिना। अर्घ्यमण्डलमर्घ्यपात्रस्य शङ्खस्योचितं मण्डलम्। तच्च वृत्तम्। तत्र शङ्खपादवलये। गन्धाक्षतादिकमिति पुष्पग्रहणम्। गालिनीं प्रदर्श्येति। मुद्रालक्षणं तूक्तम्—

> अन्योन्यमाबध्य कनिष्ठिकाद्वयं ज्येष्ठाद्वयं चाप्यथ शेषिताङ्गुलीः।
> अधोमुखीकृत्य निकुञ्चितांशिकाः परिभ्रमय्य प्रकरोतु गालिनीम् ॥
> हस्तौ पराहृत्य कनिष्ठिकाद्वयं तर्जन्यद्वयं च प्रकरोतु गारुडीम्।
> अभातु मुद्रामवलम्बितापक्षां चलत्प्रस्याङ्गुलिकृतपक्षिकाम् ॥

कनिष्ठिकानामिकयोः करद्वये प्रदेशिनीमध्यमयोर्युगं मिथः ।

व्यत्यस्तवद्वायमधोमुखीकृतं प्रकल्प्य मुद्रां प्रकरोतु सौरभीम् ॥ इति ।

तीर्थमावाह्येति अर्कबिम्बाद्धृदयान्ताद्वेत्यवबोद्धव्यम् । लोलिन्येति । गालिन्येव परिभ्रममावरूपा लोलिनी भवति । निवेशावलोक्येति । पद्माद्यसंभवे तु जलादिभिः संपूर्ण्येति मूलेन पूजोक्ता । भगवन्तमिति । लभ्यत्वेऽप्यादरार्थमुक्तम् । करकोदक इति । सामान्यार्घ्यपात्रं करको गृह्यते । ततः किञ्चिदादायेति । करकादेव शङ्खे जलं किञ्चिन्निक्षिप्येत्यर्थः । त्रिधा प्रोक्षयित्वेति । पूर्वं फडन्तकारेण पूजोपकरणानां गन्धपुष्पादीनां प्रोक्षणमिष्यते । सर्वं सच्चिदानन्दरूपमिति । प्रणवाग्न्यमृतबीजैरभिमर्शनमुक्तम् । यद्वा गन्धपुष्पादिकं सद्रूपेण दीपादिकं चिद्रूपेण निवेद्यादिकमानन्दादिरूपेण भावनीयमित्युक्तम् ॥ १७ ॥ १८ ॥

लौकिकमात्मालङ्करणम् । यद्वा यथावत् प्रयजेदिति सूचितम् । तदाह—निजमध्यत इति । न्यासस्थानेष्विति । यथावदित्यात्मपूजापूर्वकमित्यनेनोक्तम् । लिपितत्त्वमर्णाङ्गादिन्यासस्थानेषु तत्तन्मन्त्रैरिति भावः । पीठन्यासस्थानेष्वपि पूर्वं पूजा क्रियते चेत्तदनन्तरं मूर्तिमिष्टावाहनाद्यपि कृत्वा मन्त्रन्यासस्थानेषु पूजा कार्येत्यवबोद्धव्यम् । आत्मानमलङ्कृत्येति । मूलेन चन्दनेन ललाटादिष्वनुलेपनादिकमुक्तम् । वासनमूर्तिपूजापूर्वकमिति । पूर्वं गुरुगणेशस्थाने ॐ गुर्वासनाय नमः ॐ गणपत्यासनाय नमः इत्यासनपूजां कृत्वा तद्वन्मूर्तिपूजामपि कृत्वा तत्तन्मन्त्रेण तांस्तत्र षडङ्गस्य पूजयेदिति भावः । यथावदित्यनेनैतदपि सूचितम् । देवमयानिति । 'यात्याभ्यां यत्स्वरूपं स गुरुः स्यादित्येतदेवाभिप्रेतम् । अभिप्रायान्तरमाह—गुरुध्यानमुक्तमिति । स्वान् महागुरूनिति । महद्ग्रहणं तयानुसन्धानार्थम् । अभिप्रायान्तरमाह—गुं परमगुरुभ्यो नम इत्यादिना । गुरुसमध्यादयोऽप्यत्र यथाक्रमं पूजनीया एव । स्वशब्देनात्मगुरुपूजनमिति ज्ञेयम् । अयमिह प्रयोगः । गुरूणां चत्वारि स्थानानि विभाज्य पूर्वोक्तमष्टिमन्त्रेण सामान्येन पूजयित्वैभिश्चतुर्भिश्चतुर्षु स्थानेषु पूजयित्वा परपट्कादिभिरपि तत्तत्स्थानेषु यथार्थं पूजयेदिति । मूलेऽन्यतश्चेति निजदक्षिणत इत्युक्तम् ॥ १९ ॥

दत्तं धर्मं द्यपतनुमिति । धर्मादिभिरेव पीठपूजोक्ता । अत्रापि वा यथावदित्युपदः । यथावच्चर्जलिति सम्बध्यते । तदभिप्रायमाह तत्रेत्यादिना । मूलेऽन्नो धर्ममित्यन्वयः । द्यपतनुरुचभास्वतिः दक्षोदिपि प्रानमित्यन्वयः । हरिमिति सिंहाभिप्रायम् । मघति भूताकारं मेरात्यमित्यन्वयः । पद्माधारमप्ये नमः धर्माय नमः इत्यादयो मन्त्रा ज्ञाः । गात्रपदपाद्मादीनां पीठपादत्वं मन्यते । गात्राणीयोक्ताः ॥ २०

तारवर्णैर्विभिन्नैरिति। अं सूर्यमण्डलाय नमः इत्यादिमन्त्रा उक्ताः। सत्त्वादींश्चेति चकारेण तारवर्णैर्विभिन्नैरित्येतदनुकृष्यते। आत्मयुक्तानित्यत्रापि समानमेतत्। आत्मशब्देनात्मान्तरात्मपरमात्मान उक्ताः। शक्तीरिति नवशक्तिष्वष्टौ केसरेषु। नवमी मध्ये कर्णिकायामित्यर्थः। शक्तयस्तत्तत्प्रकरणे वक्ष्यन्ते। यथा लिपिपटले—मेधा प्रज्ञा प्रभा विद्येत्यादि। सूर्यमण्डलादिवर्णाः सिद्धा एव। श्वेता ह्रस्वेति सर्वपीठं सामान्येन नवशक्तिवर्णाभिधानम् ॥ २१ ॥ २२ ॥

विन्यस्य कर्णिकोपरीति सनियमं कलशनिधानमुक्तम्। तत्र प्रयोगक्रमं दर्शयति—शालिविन्यसनादिकमिति। मूले तदुपरीति वस्त्रान्तरितत्वं सर्वत्र द्रष्टव्यम्। त्रिगुणेन चेति सत्त्वादिग्रहणम्। तेन सम्यक्कैस्तन्तुवेष्टनं लभ्यते। यथावदिति तिलयवमाषमात्रान्तरेणेत्यर्थः। यद्वास्य क्षालनमूलगन्धालेपनादि सूचितम्। लघुनेति गुग्गुलुग्रहणम्। अक्षतस्त्विति पदं + तारजापेति तेन पूजापि कार्या। शोषणाद्यनन्तरं चैतद्भवति ॥ २३ ॥ २४ ॥

न्यस्येति कुम्भस्योत्तानीकरणमर्थसिद्धम्। अक्षताद्याप्लुतमिति गन्धपुष्पाक्षतशुद्धधान्ययुतमित्यर्थः। सनवरत्नकमिति। नव रत्नानि प्राणाग्निहोत्रन्यासे वक्ष्यन्ते—मायास्ते सप्त वर्गा इत्यादि। सहकपादिकान्तगैरिति। क्षयेति चकारो विवक्षितः। क्ष इत्ययमन्ते गता येषां त आन्तगाः। कपादिकाश्च त आन्तगाश्चेति समासः। लिपिवर्णानां प्रतिलोमपठितानां ग्रहणमेतत्। तैः सह जलैः पूरयेदिति तेषां सकृदुच्चारणमुक्तम्। अभिप्रायान्तरमाह—त्रिय इति। कपादिकान्तगेन मातृकामन्त्रेण सह पूजयेत्। बहुवचनं तु तस्य त्रिरुच्चारणार्थमित्यभिप्रायः। पञ्चौषधिविपाचितैरिति। तदुक्तं व्याप्तिपटले—चन्दनकुचन्दनेत्यादि ॥ २५ ॥

दशमूलपुष्पदुग्धाङ्घ्रिपचर्मोत्क्वथितैरिति। दशमूलानि + + दुग्धाङ्घ्रिपचर्माणि क्षीरवृक्षाः अश्वत्थवटोदुम्बरप्लक्षाः तेषां त्वचः तत्क्वथनमग्नौ पचनम्। त्रयाणां मूलपुष्पत्वग्वर्गाणां पृथक् सह वा कषायजलमभिप्रेतम्। तेषां च यावत्तुरीयांशं क्वथनं भवति। स्तनजद्रुमचर्मसंसाधितैर्वेति। क्षीरवृक्षत्वग्भिरुषितं जलमभिप्रेतमिति ज्ञेयम्। अंशतधोरित्येतदाशयं दर्शयति—विनापीति।

कुम्भे कषायोदकपूरित इत्युपलक्षणम्। येन कषायपूरणं कृतं तदवशेषेण पूरित इति। विलोड्य सम्यगिति यथावद्विलोडनमुक्तम्। विधिना विलोड्येति गरुडपुराणोक्तप्रकाराभिप्रायम्। तदाह—समूलेन हृदयेनेत्यादिना। गरुडपादन्यासादिसूर्यमण्डलमर्शनान्तं गालिनीप्रदर्शनादिसोममण्डलाभिमर्शनान्तं च न कार्यम्। पश्चात् सर्वमानन्दरूपान्तं कार्यमित्यभिप्रायः। कषायोदकापूर्णमुख इति। कषाया-

युक्तजलानामन्यतमेनापूर्णमुखे द्वैपरपूर्णमुख इत्यर्थः ॥ २६ ॥ २७ ॥

त्रिविधमिति । वक्ष्यमाणमन्त्रदेवतानां शक्त्यादिविषयेऽन्तर्भावादिति भावः । मन्त्रिणा गन्धाष्टकेन कृते कलशेऽनन्ता तस्य शक्तिः स्यादिति । गन्धाष्टकेन करणं सम्पादनं तज्जलविनिक्षेपेण तन्मयीकरणम् । कपि कर्पूरीकाचूर्णम् । सान्निध्यकरमिति प्रतिमाद्यभिप्रायम् । लोकरञ्जनकृदिति साधकस्यानुलेपनाद्यभिप्रायम् । ह्रीबेरं बाला मस्तक् कुङ्कुमम् । अपरं वैष्णवम् । दलं + रुधिरं कुङ्कुमं कुशीतं रक्तचन्दनं रोगं जलम् । अपरं शैवम् । सान्निध्यकरं चेत्येतदिहापि समानमवबोद्धव्यम् ॥२८—३०॥

प्रागुदीरिता इति व्याप्तिपटल इति भावः । गुरूपदेशक्रमत इति न प्रागुदीरित इह क्रम इति भावः । तद्दर्शयति—आग्नेयसौरसौम्यक्रमेणेति । विद्यानित्यावाहनप्रतिपत्त्यभिप्रायमुक्तम् । अभिप्रायान्तरमाह—मण्डलमन्त्राणामिति । मूले विनियोजयेदिति । कषायोदकपूरित इत्युक्ते शङ्खोदक इति शेषः ॥ ३१ ॥

याः पञ्चाशत्कला इति ता अपि शङ्खोदके विद्वान् विनियोजयेदित्यभिप्रेयते । ताश्चापि प्रागुदीरिता एव । तारपञ्चभेदसमुत्थिता इति । तदुक्तं—वर्णेभ्य एव तारस्येति । अनेन तारांशैः शङ्खोदके कलात्मयतया पूजनमपि सूचितम् । अभिप्रायान्तरमाह—अकारादिकलान्यासानन्तरमिति । तत्त्ववेदिन इत्यनेन 'भूतेन्द्रियार्थैरहितस्तत्त्वपञ्चविंशतिक इत्येतत्पञ्चपञ्चकं लभ्यते । यथा ब्रह्मकलासु पृथिवीवाग्घ्राणवचनगन्धयोग इत्यादि । केचिद्वचनादि हित्वा मनोबुद्ध्यहंकारचित्तचेतनां योजयन्ति । मतान्तरमाह—लं पृथिव्यात्मन इत्यादिना ॥ ३२ ॥

मूले सत्तात्मकस्येत्यस्यायमर्थः । सत्तात्मकस्तावत्प्रणवस्तस्य यौ पञ्चभेदस्त उत्तरौ भेदौ शक्तिशान्ताख्यौ तौ यतः परावत्यन्तसूक्ष्मौ तत इतरैः स्थूलसूक्ष्मांशैः सह न सर्वत्र पठ्येते । इह तु तावपि विनियोजनीयाविति ।

अभिप्रायान्तरमाह—शक्तिशान्तकलावाहनमिति । यतः परौ ततः शक्तिशान्ताख्याविति यतोऽत्यन्तसूक्ष्मौ ततः शक्तिशान्ताख्यावेव । शक्तय इच्छाज्ञानक्रियाः शान्तौ चिदानन्दौ त एवानयोराख्याः । न लकारादीनामिव सृष्टिप्रकृतिरित्याद्या आख्या इति । तदेतद्दर्शयति—एवमिति । विनापि मन्त्रैरिति स्थूलैर्मन्त्रैरित्यर्थः । न पठ्येते परैः सहेत्यत्राप्यभिप्रायान्तरमाह—तत्रेति । प्रागुक्तकलानामपराणि पञ्चकान्यपि सन्ति शक्तिशान्तयोस्त्वपराणि न सन्तीति मूलाशयः ॥ ३३ ॥

मूले प्रथमप्रकृतेरिति । शक्तिशान्तयोः पञ्च मन्त्रा उक्ताः । प्रथमप्रकृतिरिति शक्तिग्रहणम् । प्रथम इति वा पदम् । हंस इति हंसः शुचिषदित्येव उक्तः । चतुर्थस्तत्पदादिक इति शान्तस्य मन्त्रद्वयमुक्तम् । तत्पदादिकस्तत्सवितुरित्येवः ।

इच्छादिकलाभ्युपगमे त्वकारादिपञ्चानामेवैते मन्त्राः स्युः। तत्र प्रथमप्रकृतिरकारः तारस्य प्रथमोंऽश इत्यववोद्धव्यम्।

चतुर्णवतीत्युपसंहारः। इत्थाष्टत्रिंशत्पञ्चाशच्च कला उक्ताः। पञ्च च मन्त्राः। तथा च त्रिणवतिरेव मन्त्राः सन्ति। अत्रापरापि कलार्थाद् ग्राह्या सा मातृकैव। यद्वा बिन्दुकलानामन्त्या चकारकलाऽनन्ता। अथवा सोमकलास्वमाकलान्त्येति।

अभिप्रायान्तरमाह—त्रिणवतिकलावाहनानन्तरमिति। अयमिह मूलार्थः। चतुर्णवतिशब्देन चतुर्णवतितमस्य ग्रहणम्। त्रिनवतिमन्त्रावाहनानन्तरं चतुर्णवतितमः। तेषामात्मा सती स्वयं देवतापि शङ्खे आवाह्य कलशे पूर्यतामिति। देवताग्रहणं च मूलाभिप्रायम्॥ ३४॥ ३५॥

मूले यत्र या इति हंसः शुचिषदित्याद्यृचां विनियोगकृतिरुक्ता तास्तारस्य पञ्चभिः कलाप्रभेदैः पृथक्युज्यन्त इति सम्बन्धनीयम्। एकैककलावाहनानन्तरमिति। पृथगित्यस्यार्थोऽयमुक्तः। अकारकलादिष्वित्यकारकलासु ब्रह्ममन्त्रे तदीयपञ्चकमन्त्रे चेत्यर्थः। यद्वैकैककलाशब्देनैकैककलावर्गो गृह्यते। अत्र पृथगिति पञ्चानां पृथगेव योगो न संभूयैकस्येत्यर्थः। अकारकलादिष्विति विकल्पाभिप्रायम्। अकारकलासु ब्रह्ममन्त्रे तदीयपञ्चकमन्त्रे वा योग इति॥३६॥

मूले कुर्यादिति। तत्र तत्र प्राणप्रतिष्ठामन्त्रेण प्राणप्रतिष्ठां च कुर्यादित्यन्वयः। समाहित इति + + ॥ ३७॥

प्रोच्चापूर्वमिति प्राणप्रतिष्ठामन्त्रोद्धारः। अत्रामुष्येति यस्य प्राणाः प्रतिष्ठाप्यास्तस्य तथा निर्देशार्थमुक्तम्। यथाऽकारकलानामित्यादि। एतच्च सकलीकरणेऽप्युक्तं भविष्यति। यथा तत्रैव व्यापककलानाममनेन प्राणप्रतिष्ठां कुर्यादित्यादि। प्राणका इति प्राणा इत्युक्तम्। यथा अकारकलानामित्यादि। अमुष्यशब्दं प्रोच्येत्यर्थः। स्थितेति स्थित इत्युक्तम्। तथेत्यमुष्यशब्दं प्रोच्येत्यर्थः। तद्वदित्यपि तथा। एवं चतुर्भागोऽयं मन्त्र उक्तः। अत्रार्थभेदं दर्शयति—प्रोच्चेत्यादिना। आपूर्वमित्याकारः पाशमन्त्रः तत्पूर्वकं भावमुक्तेत्यर्थः। तत्तत्पदद्योतनार्थं इति साध्यनामाभिप्रायम्। तथा सर्वेन्द्रियाणीत्यपि तथेति वाक्यम्। तथेत्यापूर्वं तत्तत्पदं चोक्तेत्यर्थः। वाङ्मनसग्रहणमिति। यथा वाङ्मनश्चक्षुःश्रोत्रघ्राणप्राणा इति॥३८

सुत्रामसप्तदीपकुण्डलानीति चन्द्रिकागतानां ग्रहणम्॥ ३९॥

मूले पुनस्तोयगतं देवमिति। चतुर्नवतिमन्त्रात्मा देवतावाह्य पूर्यताम् इत्युक्तस्य तथावाहितस्य ग्रहणम्। साध्यमन्त्रानुरूपत इति तोयगतमित्यधःसंबन्धः। यो मन्त्रस्तदा साधयितुमिष्यते तदानुरूप्येण कलश आवाहितमिति मन्त्रमाध्-

त्वाद्देवस्येत्थं निर्देशोपपत्तिः। सकलीकृत्येति सर्वमपि न्यासजातमुक्तम्। तत्र कलान्यासः सकलीकरणभाविरीत्या कर्तव्य इति ज्ञेयम्। अभिप्रायभेदमाह—सकलीकृत्येतीत्यादिना। आवाहनादिन्यासान्तमिति हृल्लेखापटलभाविप्रक्रिययेति भावः। कलान्यासस्त्विह कलावाहनानन्तरमिष्यते। तत्पूजानन्तरमेतदावाहनं भवति। इह मूर्तिकल्पना तु कलावाहनतोऽपि पूर्वं स्यात्। यदुक्तं—तत्तन्मूर्तिमन्त्रेण मूर्तिं सङ्कल्प्यावाहनेत्यादि। उपचारानित्यर्घ्यादिग्रहणम्। शङ्खपूरणवदिति। तदुक्तं—समूलेन हृदयेनापूर्येत्यादि। अर्घ्यादिपुरणक्रम इत्यनुष्ठानक्रम उक्तः। द्रव्यदेवतासम्बन्धयैकात्म्यलक्षण इति। द्रव्याणामर्घ्यादीनां देवतया तैरुपचर्यमाणाया यः संबन्धः स तया तेषामैकात्म्यभावात्मक इत्यर्थः। + + + ॥ ४० ॥

मूल आसनस्वागत इत्युपचाराभिधानम्। पूजितं पीठमासनतया प्रयोजयेत्। आचम आचमनीयमेव। वसनं + सुमनः पुष्पम्। वन्दनं नमस्कारः। यत्तु सपर्यासप्तकमुक्तम् तज्जलाद्युपहारविधानमिति तद्विकल्पाभिप्रायम्। तदा च स्वागतस्य न षोडशसु ग्रहणमिति ज्ञेयम्। तासामेकांशमाश्रयेदिति। देशकालाद्यनुसारेण पूज्यभेदानुसारेण चेति भावः। श्यामाकं [श्यामा]। अर्घं पत्रम्। पद्मशब्देन पिष्टमार्द्रभूतमुक्तम्। तुलस्याविति + + एतानि दश पुष्पाणीति + + तयेति रक्तानीलोत्पलाभ्यां सह द्वादशसंख्यार्थमुक्तम्। पार्थं +। स्वागमोक्तानि यानि चेति।

तथा चोक्तम्—श्वेतार्कं करवीरकं च कमलं धुत्तूरकारग्वधे
राजार्कं च सिताम्बुजं च तुलसीसाशोकसच्चम्पकैः।
कह्लारं बकपाटले बकुलकं द्वे मल्लिके मालती
पालाशस्थलपद्मदर्भदमनापामार्गदूर्वाङ्कुरैः॥
तद्वद्ग्रन्थिशमीबृहन्मरुवकैः पुन्नागनागाह्वनैर्नन्द्यावर्ततमालकुब्जविजयामन्दारकाश्मीरकैः।
शस्तान्युत्पलकर्णिकारकुसुमैः कादम्बबिल्वान्वयो
नीलं चोत्पलमित्यमूनि कुसुमान्युक्तानि शैवान्यलम्॥
अम्भोजोत्पलबन्धुजीवविजयापुन्नागनागान्वयो
जातीकुन्दकुरण्टचम्पकजपायूथीरसापाटलैः।
बिल्वाशोकहयारिकुब्जदमनैर्मन्दारदूर्वादलैर्नन्द्याह्वाप्यपराजितेति कुसुमान्युक्तानि शाक्तान्यलम्॥
शस्ते द्वे तुलसी सिताम्बुजमथो रक्ताब्जपाम्नायके
जातीकुब्जकमाधवीदमनकैः पुन्नागनागाह्वनैः।

नन्द्यावर्तशमीस्थलाब्जविजयासर्वाक्षिकाचम्पके-
र्बिल्वं चोत्पलकेतकानि च नवं कुन्दं तथा पाटलम् ॥
लक्ष्मीदेविसहासभृङ्गमुसलीभीतेन्द्रवल्लाः सदा-
भद्रा श्रीपतिलङ्घिता च दमनो दूर्वाथ जम्बुच्छदम् ।
कह्लारं करवीरमेकदलकं पद्मं कुशं कैरवं
रक्तं चेति विलोमतोऽधिकफलं पुष्पं भवेद्वैष्णवम् ॥
सूर्याग्न्योस्त्रिविधानि चापि कुसुमानीष्टानि विघ्नेशितुः
शाक्तान्यप्यथ शाम्भवानि च तथा स्कन्दार्यचण्डादिषु ।
शाक्तान्येव मनोज्ञवागिरिसुतादुर्गाष्टमातृप्रिया-
स्वम्भोजासनदेवराजकमलाः पूज्यास्तथा वैष्णवैः ॥ इति ।

तत्तन्मन्त्रैरेव सर्वत्र पूजा भवति ॥ ४१—५३ ॥

मन्त्री नीचैरित्यत्राभिप्रायमाह—धूप इति । अत्र ॐ नमः परायेत्यत्र मूले वा प्रयोक्तव्यम् । गन्धादिदान इत्यन्तं वाक्यम् । आसनाद्युपचारेषु तु सर्वत्र मूलमेव भवति । अभिप्रायान्तरमाह—अथवेत्यादिना । प्रतिष्ठु तु स्नानसंस्थामर्जा गृहाणेत्याद्यूह्यम् । अयमत्र स्नानक्रम इति । यदा मण्डले सा सा प्रतिमा कल्प्यते तदैवं प्रयोगोऽर्थाल्लभ्यते । यानेनेति । यानमप्यश्वादिकं प्रतिमाहँ तैजसं गृह्यते । सोपचारमिति । स्नानोपचारैर्वक्ष्यमाणैः सहेत्यर्थः । पीठं समर्प्येति । पूजितं स्नानपीठमित्यर्थः । अर्घ्यादिकमित्यर्घ्यादित्रयग्रहणम् । प्रागुपचाराणां यत्षोडशानां विधानं तत्प्रधानतयैवेत्यवबोद्धव्यम् । तेन तेषामन्याङ्गतया प्रयोगोऽन्येषामपि केशप्रसाधनादीनामवान्तराणां प्रयोगोऽपि स्यादेव । केशप्रसाधनादीनि लौकिकान्येव । तानि पञ्च दत्त्वा कषायोदकेन स्नापयेत् । तच्च कलशपूरणोक्तमेव । पञ्चगव्यपञ्चामृताभ्यां स्नानमित्युभयोः कलशतया पूजापि सूचिता + + गन्धशब्देन चन्दनग्रहणम् । यद्वा "चन्दनागुरुकर्पूरपङ्कं गन्धमिहोच्यते" इत्येतदभिप्रेतम् । अष्टगन्धशब्देन प्रागुक्तं स्वं स्वमष्टगन्धं गृह्यते । दिव्यगन्धशब्देन + + पुष्पादिशब्दैः पञ्चभिरुदकशब्दः सम्बन्धनीयः । पुष्पाणि पद्मानीति । फलानि कादलादीनि । मन्त्रोदकमष्टलिङ्गशुद्धवाक्याद्यभिमन्त्रितमुदकम् । अर्घ्यादिपूर्वकमिति । यथा केशप्रसाधनादिपञ्चकं दत्त्वार्घ्यादित्रयं दत्त्वा कषायोदकेन स्नापयित्वार्घ्यादित्रयं दत्त्वा पञ्चगव्येन स्नापयेदित्यादि । गन्धानुलेपनगन्धोदकस्नानादिषु सकृदेवार्घ्यादित्रयं भवति । मन्त्रोदकस्नानानन्तरमप्यर्घ्यादि देयम् । कलशपूजायान्तु तद्वैव भावनया स्नानप्रयोगः । स्नानानन्तरं यानमारोप्य स्वस्थानप्रापणमर्थसिद्धं भवति ।

इतिशब्दः स्नानप्रकरणसमाप्त्यर्थः। भूषणन्यासानन्तरमिति। यत्र तु भूषणानि न संभवन्ति तद्विषयमेतत्। यद्वा त्रिपुरोक्तक्रमेण भूषणन्यासमाचरेदित्येतद्विवक्षितम्। तेनैतदपि सूचितम्। यत्र भूषणानि समर्पयितुमुचितानि तत्रैव भूषणन्यासो न न्यासावसान इति। यद्वा अयमपर एव तत्तत्कल्पप्रसिद्धो भूषणन्यासः। तदुक्तम् + + +। मूले सुसिद्धेनेति प्रसङ्गादिह निवेदनमुक्तमित्यवबोद्धव्यम्। कृते निवेद्ये चेति वक्ष्यमाणत्वात् ॥ ५४ ॥ ५५ ॥ ५६ ॥

वर्णैर्मनुप्रपुटितैरिति। दीपमुच्चैः प्रदापयेदिति यद्वेति दीपेन मूलमन्त्रेण वा पूजनमुक्तं तदनन्तरं मूलपुटितैर्मातृकाक्षरैर्गन्धादिभिर्व्यस्तक्रमात् पूजयेदित्यर्थः।

सकलासु मनुदेवतास्विति। विष्णुशिवशक्त्यादिषु सर्वासु समानमेतदिति भावः। मन्त्रीति वर्णानां विन्दुमत्त्वं मूलपुटने प्रणवादित्वं प्रणवनमोन्तत्वं चोक्तम्। प्रथमत इति परिवारपूजायोऽपि पूर्वमित्यर्थः। अनेन परिवाराणामपि गन्धादिभिः स्वस्वमन्त्रेण पूजा सूचितेति ज्ञेयम्। अयं प्रयोगस्त्रैलोक्यमोहनमिति प्रथित इत्युपस्कारेण सम्बन्धनीयम्। सौम्यपूजास्वेतदुचितं न क्रूरास्वित्यनेन सूचितम्। यद्वा काम्यपूजास्वाक्षप्तिरपि सूचिता। अत्र मातृकायां केवलवर्णैरेव पूजनमर्थाद्भवति। अत्राभिप्रायान्तरं दर्शयति—पुनः पुष्पाञ्जलिमित्यादिना। पुष्पाञ्जलिरयं मूलेनावृत्त्या स्यात्। यद्वान्यैरपि स्वागमाम्नातमन्त्रैः स्ववाचकपारायणादिभिर्देवैरप्यभिप्रेयते। प्रसरपुष्पाञ्जलिमिति। स्वावयवशक्तीनां स्वान्तर्मूर्तिशक्तीनां स्वावरणशक्तीनामपि क्रमेण स्वात्मतः प्रसरकृतं तु पुष्पाञ्जलिमिति भावः।

एकाक्षरादिमन्त्रैरिति परादिमन्त्रोपलक्षणम्। यद्वा यद्यपि वर्णैर्मनुप्रपुटितैरित्युक्तम् तथाप्येकाक्षरादिमन्त्रैः पुष्पाञ्जलिरवश्यकार्यः। समष्टिमूर्तेर्निष्पन्नत्वाद् व्यष्टिमूर्तिनिष्पत्त्यर्थत्वाच्चास्य पुष्पाञ्जलेरिति। यद्वैकाक्षरेण परादिमन्त्राणामपि प्रणवप्रभृतीनां ग्रहणम्। परादिक्रम इति। पूर्वं परापुष्पाञ्जलिस्ततः पश्यन्तीपुष्पाञ्जलिरित्येवंविधः क्रम इत्यर्थः। परादिकलायोग इति। विश्वयोनिमहासत्त्याद्याः कलाः। अत्र प्रणवादीनां व्यापकबुद्ध्या हृदये पुष्पाञ्जलिः। महासत्तादीनां मूर्धादीन्येव स्थानानि। तदभिधानं तु प्राप्तस्थानानवसानार्थं तेन यत्प्रागुक्तं मूर्धस्तनद्वयमूलाधारेष्विति तत्रापि विकल्पेन परिग्रहो भवति। शक्तिषु वा स्तनद्वयनियम इति अं नम इति पूर्ववद्धृदये ईं नम इत्यप्येवमेव। तथेति मूर्धादिष्वेवेत्यर्थः। शून्यादीनां पुरोक्तान्येव स्थानानि। तानि च मूलाधारलिङ्गमूलनाभिहृत्कण्ठलम्बिकाभ्रूमध्यललाटेषु न्यस्तव्यानीति। मूर्धादिष्विति मूर्धभ्रूमध्यहृत्ताभिग्रहणम्। पुनः समस्तव्यस्तेति। अत्र तत्सवितुरित्येव ब्रह्मगायत्र्यर्थे।

वक्ष्यतीति। नरसिंहपटलेऽनुष्टुप्पटले चेति भावः। तत्रासामान्यमन्त्रैरित्यङ्गेभ्यो नमो लोकपालेभ्यो नम इत्यादिभिरित्यर्थः। प्रसरपुष्पाञ्जलिरिति। इह गन्धादिभिरभियजेदित्यभिधानात् पुनः पूजापि कार्येति ज्ञेयम् ॥ ५७ ॥

मूले हृदयं सशिर इत्याद्यावरणप्रकरणम्। दिशासस्त्रं चेत्यस्त्रस्य चतुरावृत्तिर्भवति। मन्त्रीत्यङ्गमन्त्राणामन्ते नतियोगोऽप्युक्तः ॥ ५८ ॥

हारो मौक्तिकम् कलापं + ललनाशब्दः स्त्रीवचनः। प्रधानतनवः प्रधानाभिमुखाः। यद्वा प्रधानदेवताकृतयः। तदाह—पश्चान्तरमिति। निशाचरो निरृतिः। अद्रिपतिरनन्तः। जात्यधिपेति सुरतेजःप्रभृतयो जातयः। अयमिह प्रयोगः। इन्द्राय सुराधिपतये वज्रायुधायैरावतवाहनाय सपरिवाराय नम इत्यादि ॥ ५९—६२ ॥

रथचरणं चक्रम्। अचिरप्रभा विद्युत्। कारविन्दं [नीलवर्णम्]। आवरणपूजानन्तरमिति। यद्यादिपूजामन्तर्मूर्तिपूजामपि कृत्वा पुनरावरणपूजेत्यपि सूचितम्। यद्वान्तर्मूर्तीनामपि स्यादावरणपूजा। प्रसरपुष्पाञ्जलिर्वैलोक्येनेति। यथा लोकपालेभ्योऽङ्गेभ्यो नमः। पुनर्य्यस्तसमस्तानुष्टुप्त्रयमित्यादि यावद्विष्णयोर्न्ये नमः। अष्टमम ॐ नमः। पुनर्मूलेन पुष्पाञ्जलिरिति। अर्घ्याद्यष्टकमित्यर्घ्यादित्रयं जलगन्धादिपञ्चकं चोक्तम्। निवेद्यपात्रमिति। देवतायतो निधानमर्थाल्लभ्यते। मूलमन्त्रतेजसीति। पात्रोदरे मूलाभिमर्शनमूलयन्त्रभावना चोक्ता। लिपियन्त्र कर्णिकायां वा मूलयन्त्रं भवति। अमृतीकरणमिति। पूर्वमस्त्रेण प्रोक्षणमपि कार्यम्। शङ्खपूरणवदमृतीकरणादि कार्यम्। कवचास्त्राभ्यामिति। कवचेनावकुण्ठनमस्त्रेण सतालत्रयदिग्बन्धनं चेति विभागः। परिषेकादिकमिति। परिषेकोपस्पर्शनाचमनग्रहणम्। सुरभिसंज्ञेरिति। तदुक्तम् + + ॥ ६३ ॥ ६४ ॥

मूले कृते निवेद्ये चेति परिषेकादिकं मायाहृतयेत्येतावदेव प्रसिद्धेर्लभ्यत इति। अङ्कुरार्पणगतक्रमेणेति। यदुक्तं—वह्न्यादिशर्वान्तिमिति। यद्वा येन क्रमेण तत्र न्यस्तानि तेनैव क्रमेणेहानीय प्रागादिपरितः स्थापनीयानीति। शिवादि नमः इत्यादिमन्त्रैरिति। यदुक्तं—चैत्यश्चण्डश्च पालिकाः। चेरिन्द्रसे चटिकाः शैवाः शरावाख्या इति ॥ ६५ ॥

मूले उपलिप्य कुण्डमिति होमप्रकरणमारभ्यते। प्रधानकुण्ड उपलेपनमात्रमेव संस्कार उक्तः। अत्राभिप्रायं दर्शयति—उपलिप्येत्यादिना। चकारेणेत्युपलिप्य चेति मूले पदान्वयोऽप्युक्तः। खननोद्धारादिति। वज्राकारेण कोष्ठेन कुण्डतले खननं तदुद्भूतमृद्दयोद्धरणमभिप्रेतम्। पूरणं हृदेति। शब्दमृदा खातपूरणमुक्तम्। समीकरणमस्त्रेणेति। पूरितमृदो हस्ताग्रेण समीकरणमेतत्। अस्त्रेण कुट्टनमिति।

दृढीकरणम् । वर्मणेत्यादि चेत्यन्तं वाक्यम् । कलाकल्पतत्त्वकल्पनमिति । शान्त्यतो-ताद्याः पुरोक्ताः पञ्च कलास्तद्रूपाणां तत्त्वानां कल्पनं तत्त्वयोजनमन्त्रैर्भवति । अस्त्रेण वज्रीकरणमिति + + हृदयेन चतुष्पथीकरणमिति + + कवचेनाक्षपाटनमिति + + कुण्डसंस्कारा इति । विस्तारोऽयमिति भावः । मूले त्वतिसंक्षेप उक्तः । मध्यमकल्पमाह—अथवेति । मूलेन वीक्षणमस्त्रेण प्रोक्षणमस्त्रेण कुट्टनं वर्मणा-भ्युक्षणमित्येषामिह ग्रहणम् । स्वचरणयोग्या इति । तदुक्तम्—उदगायतां पद्यादि-त्यादि । प्रकल्पयेद्योगविष्टरमिति दर्भनिर्मितविष्टरन्यासः । तत्र शाक्तपीठपूजा-प्युक्ता । योगग्रहणाच्छक्तिशब्दाचैतदवगमः । अभिप्रायान्तरमाह—योगविष्टरमित्या-दिना । पीठसमष्टिर्वायं मन्त्रो विवक्षितः । यदा तु शाक्तपीठे तेन पूजनं स्यात् ॥६६

मूलेऽथवेति । प्रकारान्तरेण रेखाविधानमुक्तम् । प्रकल्पयेद्योगविष्टरमित्य-नुषङ्गः । यद्वा समुच्चयोऽत्राभिप्रेतः । षट्कोणान्तवत्त्रिकोणके स्वचरणयोग्या रेखा विलिख्येति तदनुषङ्गेण संबन्धः । गुप्तोक्तविधिनेति । गुप्तं त्रैपुरम् । वक्ष्यति च—वह्नेः पुरद्वितयेत्यादि । महागणपतिपटलोक्तविधिना चेति । वक्ष्यति च—त्रिषट्को-णोल्लसित इति । त्रिकोणत्रयमिति । + + + मन्त्रविधिरीत्यानुसारेणेति + + + प्राणाग्निहोत्रविधिनापीत्ययमपि विकल्प एव । वक्ष्यति च—शक्तेः सत्त्वनिबन्धन-मित्यादि । अनलस्थाने योगविष्टरं कल्पयेदित्यनुषङ्गः । यद्वा स्वचरणयोग्या रेखा विलिख्येत्यनुषङ्गेण संबन्धः ।

अत्राभिप्रायान्तरमाह—मूलाधारेऽपीत्यादिना । अत्र त्वपिशब्दः समुच्चयार्थः । मूलाधारे हि तत्रानलस्थानमुक्तम् । ततश्चायमर्थः । न केवलं कुण्ड एव योगविष्टरं कल्पयेत् अपि तु मूलाधारे प्राणाग्निहोत्रव्यवसिद्धे आथर्वणीयकुण्डेऽपीति ॥ ६७ ॥

मूले तत्राथो तद्वतुमतीमिति । श्रुतलेखया शक्तेरावाहनसकलीकरणादि पूर्व-मुक्तम् । तद्वतुमतीमिति । विशिष्टफलयोग्यतुयुक्तामित्यर्थः । सौन्दर्यकान्त्यादति-शयेनातीन्द्रियाभा भवति । सकलजगन्मयीमिति । शक्तिपटलोक्तलक्षणामित्यर्थः । गुरुरेव वागीश्वर इत्यभिप्रेतः । अत्राभिप्रायान्तरमाह—उभयत्रापीति । अत्र वागी-श्वरीऽपि पृथक् तत्र विष्टरे मूलमन्त्रेणावाहनसकलीकरणपूर्वकं कल्प्यते । तद्वतुम-तीं वाह्या इति । सत्छन्देनैव तदीयाकारवेषायुक्ताविति भावः । मूले तयोनाविति । प्रणवेनैव देवभूतखेन्द्रियात्मकानुसन्धानमन्त्रेर्गम्यते । अत्राभिप्रायान्तरं गुरुजनो-पदेशेनेत्येवदनुषङ्गसिद्धं दर्शयति—सप्तादिजमित्यादिना । पात्रेणानीयेति यथा-वेषानीय नाभौ दर्भसंस्तरे निधायैतत्सर्वं क्रियते । क्रव्यादांशं परित्यज्येत्यङ्गारकं दर्भाग्रेर्वा क्रव्यादांशबुद्ध्या नैर्ऋतभागे त्यजादित्युक्तम् । वीक्षणादिमिति ।

वीक्षणप्रोक्षणताडनाभ्युक्षणग्रहणम् । शिवशक्त्यात्मककुण्डग्निन्येति । यदुक्तम्—उभयत्रापि वागीश्वरी कल्पयेदिति । तत्र प्रथमं वागीश्वरान्तर्नीत्वा ततो वागीश्वर्यां निपित्नं तत्तत्त्वं च विभावयेदित्यभिप्रायः । प्राणाग्निहोत्रविधिनेति । ॐ क्रों चं मूलमुक्त्वा परंज्योतिषि जुहोमि सोऽहं हंसः स्वाहेत्याद्युकारान्तं होम उक्तः । तमग्निमिति कुण्डलिन्यात्मकस्य ग्रहणम् । वैन्द्वाग्निनेति त्रिकोणान्तर्गतावस्थयोयाग्निरुक्तः । यद्वक्ष्यति—मूलाधारत्रिकोणशक्तिबिन्दुमध्येत्यादि । तदग्निमध्ये कुण्डग्निनीशक्तिरवस्थिता । सैव शिवः शक्तिश्च भवत्येषां भेदः । शिवग्रहणं तत्तच्छक्तिमदभिप्रायमेव । यदुक्तं—शक्तिमत्तत्सुचयार्थं इति । वागीश्वरीवागीश्वरासनाय नम इति च । अमृतमास्राव्येति । तारशक्त्युच्चारणेन द्वादशान्तादेतदित्यवबोद्धव्यम् । पात्रान्नाविति । इदानीं पात्रगतोऽग्निः कुण्डकल्पितवागीश्वरात्मस्तदिन्द्रियरूपेण कल्पनीयः । गुरुरेव वागीश्वरयेत् तदन्तरिन्द्रियरूपेण कल्पयेदिति ज्ञेयम् । परिभ्राम्येति । तदिन्द्रियमयनवुद्देशति प्रतिपत्तव्यम् । शिवबीजवुद्देशेति । शिवोऽसौ वागीश्वर एवेति । अत्र गुरूपदेशेनेत्यन्यो वाभिप्रायः । प्राणाग्निहोत्रविधिनेत्ये तच्छिष्ये गुरौ च विवचितम् । ततश्च तमग्निं शिष्यस्य नासिकाद्वारेण तदीयमूलाधारं नीत्वा तत्रोक्तप्रकारेणामृतस्रावणात्मं विधाय तमग्निं शिष्यस्य क्रियाशक्त्यभिमान्यात्मरूपं श्वासमार्गेणानीय स्वात्ममूलाधारं नीत्वैतत्समं कृत्वा वागीश्वरात्मर्नीत्वा तदिन्द्रियरूपेण विभाव्योक्तप्रकारेण देव्या योनौ चिपत्विति । यदुक्तं तत्साधकेन यत्नविशेषणयुक्तः सन्निति ॥ ६८ ॥ ६९ ॥ ७० ॥

ततः प्रविन्यसेदित्यादि ससर्वाङ्गेष्वित्यन्तं वाक्यम् । अत्र विभावसोर्जिह्वामन्त्रैर्देहे गुरोः स्वदेहे विन्यसेदित्येतदपि अभिप्रेतम् । तेनाधुना स्वात्मन्यग्नेः पीठन्यासमूर्तिकल्पनावाहनादिपूर्वकं जिह्वाङ्गमूर्तिन्यासं मानसपूजाद्यं कृत्वाग्न्यात्मा संस्थितेऽस्मिन्नग्नावपि सर्वं कुर्यादिति सिद्धं भवति । तदुक्तं—पूर्वमाध्यमन्त्रन्यस्तदेहोऽग्निमन्त्रजिह्वादिन्यासं च कृत्वारभतेति । कल्याणरेतस इत्यग्नेः ।

अनलेरार्घ्यादिपदं जिह्वानां विशेषणम् । अनलो रेफः । ईरो यकारः । अर्घो अर्घीश लकारः । यथा स्रूं हिरण्यायै । प्रयूं गगनायै इत्यादि । दिव्यपूजास्विति । तत्तन्मन्त्रदेवतैकात्म्यसिद्ध्यर्थासु पूजास्वित्यर्थः । यदुक्तम्—अस्य शक्तित्वमिष्यत इत्यादि । सर्गव्यापिन्यादिशक्तिं समारभ्येत्यादि च । चिपथितेति । तास्वप्यवान्तरभेदत्वमुक्तम् ॥ ७१ ॥ ७२ ॥ ७३ ॥ ७४ ॥ ७५ ॥ ७६ ॥ ७७ ॥

सुरा इति । जिह्वासु देवादीनां क्रमेण पूजनमप्युक्तम् । जिह्वास्विति काम्यक्रूरकर्मविषयमेतत् । दिव्यकर्मण्योश्वरस्यैव पूजा । तदा चाग्नेरासगतायां कृष्या-

स्थायामेव जिह्वायां होमः। कुतः। सकलीकरणादेर्वक्ष्यमाणत्वात्। काम्यादिष्वपीश्वरविषय एवमेव स्यात्। देवादिविषये तु तां तु जिह्वां कृष्णायाः स्थाने कृष्णां चेतरस्याः स्थाने कल्पयेत्। तदुक्तं—यद्देवतात्वेन विवक्षिता या जिह्वा तद्देवतार्चने तां मध्ये संस्थाप्येति। मध्ये च कोणषट्के चेत्यत्रापि समानमेतत् सर्वमित्यवगन्तव्यम्। मता इति तत्तन्मन्त्रजपपूर्वकत्वं सूचितम्। इहैतदपि सिद्धं भवति। यत् कल्पान्तरसिद्धं तत्तदभिप्रेतफलकरं देवपितृगन्धर्वादिवाचकं मन्त्रान्तरं तदपीहोपलक्षणीयम्। किन्तु सामान्यपटलोक्ता न्यासा न कार्याः। तेषामीश्वरात्मकत्वादिति। ततश्च यक्षरक्षमन्त्रादीनां प्रयोग एव वक्ष्यते तदप्युपपन्नं भवति इति। प्राय इति विश्वमूर्त्यादीनामनिर्वाच्यात्वमपि सूचितम् ॥७८॥७९॥८०॥

मन्त्री प्रविन्यसेदित्यङ्गन्यास उक्तः। मन्त्रीति वक्ष्यमाणाग्निमूलमन्त्राभिज्ञत्वमुक्तम्। यद्वा हृदयाय नम इत्यादीनां पटलारम्भ उक्तानां योग उक्तः। अभिप्रायान्तरमाह—सर्वज्ञादिप्रयोग इति। सहस्रार्चिषे सर्वज्ञाय हृदयाय नम इत्यादि। यद्वा मन्त्रीत्यग्निमूलमन्त्रस्य षण्णां खण्डानां योगोऽपि सूचितः। यथा ॐ वैश्वानरसहस्रार्चिषे सर्वज्ञाय हृदयाय नम इत्यादि। पीठमूर्तिपूजादिकं चाङ्गन्यासात् पूर्वमिति वाक्यम्। कर्तव्यमिति शेषः। आदिशब्देनाग्निमूलमन्त्रेणावाहनादिकमुक्तम्। सर्वं चैतदिह सकलीकरणविधिनैवार्थादवसेयमिति ज्ञेयम् ॥ ८० ॥ ८१ ॥

मूर्ते विन्यसेदित्यष्टमूर्तीरिति भावः। यथावदिति चतुर्थीयोग उक्तः। अभिप्रायान्तरमाह—यथावदित्यादिना। अग्न्यादिपदाष्टकम् 'अग्निं प्रज्वलितमित्येतन्मन्त्रगतसुबन्तपदाष्टकम्। यथा ॐ क्रीं अग्नये जातवेदसेऽग्नये नमः। क्रीं अग्नये सप्तजिह्वाय प्रज्वलिताय नम इत्यादि। यद्वा ॐ क्रीं अग्निं वन्दे अग्नये जातवेदसे नमः। ॐ क्रीं प्रज्वलितं वन्देऽग्नये सप्तजिह्वाय नम इत्यादि। विश्वदेवमुखाह्वयाविति। विश्वमुखो देवमुखश्चोक्तः ॥ ८२ ॥ ८३ ॥ ८४ ॥ ८५ ॥

पुनरित्यादि यजेदित्यन्तं वाक्यम्। सम्यगिति परिस्तृतौ परिसमूहनपर्युक्षणयोः पुनः परितो गन्धपुष्पाराधनमग्नेः समूलमन्त्रेण पूजा चोक्ता। अभिप्रायान्तरमाह—सम्यगितीत्यादिना। परिषेको दक्षिणादिदिक्त्रये जलेन सेचनपूर्वकमैशानादि परितः सेचनम्। तेष्विति पूर्वदिशि न परिधानम्। ततस्तत्र परिस्तरण एव पूजा स्यात्। सर्वेश्वर इह चतुर्थी भवति। मध्ये च कोणषट्के च जिह्वाभिरिति वाक्यम्। गन्धादिभिर्यजेदिति चानुषङ्गः। केसरेषु चाङ्गमन्त्रैरिति वाक्यम्। तेषां क्रमश्च 'हृदयं सशिर इत्यत्रोक्तः। ततो बाह्य इति दलाभिप्रायम्। इह षट्कोणाहतत्रिकोणक इत्यत्र षट्कोणाः सन्ति। तद्बहिरष्टौ दलानि

चिन्तनीयानि। यद्वा तान्यपि पूर्वमेव पट्कोणादिलेखनसमय एव लेखनीयानि। यदा तु स्वचरणयोग्याः प्राणाग्निहोत्रविधिनापीति वा तत्र सर्वाण्यपि भावनीयान्येवेति बोद्धव्यम्।

ततोऽग्निं मनुनानेनेति पुनरपि प्रधानपूजोक्ता। सा त्वर्वागेव कार्येति दर्शयति—पुनर्वैश्वानरमन्त्रेणेति। मातृभैरवात्ततिरपीति। वक्ष्यति च त्रिपुरापटले—संपूज्य योनिषु च मातृगणमित्यादि। शक्रादिर्लोकपाला इति सामान्यसिद्धमेतदिति भावः। मन्त्रीति प्रणवयोग उक्तः। अभिप्रायभेदमाह—मनुनेति। वैजाहलोसता इत्यादिवर्णैः षडङ्गानि कल्प्यानि ॥ ८५ ॥ ८६ ॥ ८७ ॥ ८८ ॥

मायाब्दो जटावचनः। नमतेति शार्ङ्गिपञ्चमूर्तीन् प्रति वचनमिति ज्ञेयम्।

जिह्वा ज्वालारुचः प्रोक्ता इति। नतु प्रागुक्तहारस्फटिकादिवर्णा इति भावः। वराभययुतानि चाङ्गानीति वाक्यम् ॥ ८९ ॥ ९० ॥

संस्कृतेन घृतेनेति स्वचरणोक्तसंस्काराभिप्रायम्। यत्र चरणेऽभिद्योतनाभावस्तत्राप्यभिद्योतनार्थमभिद्योतनोद्योतितेन चेत्युक्तम्। स्रुवादिसंस्कारोऽपि स्वचरणोक्त एव। अत्राभिप्रायभेदं दर्शयति—आवरणपूजानन्तरमित्यादिना। निरस्य वायव्येऽङ्गारानिति वाक्यम्। आज्ये चिन्त्येति तत्र संसर्गनमुक्तम्। सर्वत्राज्यसंस्क्रियायामेव मन्त्रोऽवबोद्धव्यः। एतदेवेति ताभ्यामेव कुशाभ्यामस्त्रेणैवेति ज्ञेयम्। आज्य इति आज्यस्य मध्य इत्यर्थः। इदा सहेति। + + सर्वे मन्त्रा इत्युक्तानां सोमादिमन्त्राणां ग्रहणम्। स्वाहेतीति + + संस्कृतेन घृतेनेत्याज्यस्य संस्कारपट्कमुक्तम्। अभिद्योत्यत इत्यभिद्योतनम्। नेत्रं वक्त्रं च तदुद्योतितं प्रकाशितमुद्घाटितं येन घृतेन तत्तथोक्तम्। तेन मनुनेति। पूर्वोक्तताग्निमन्त्र उक्तः। त्रिश इति नात्र नियमः। तेनाष्टादिसंख्यापि भवति।

वेदव्रतचतुष्टयेति। महान + + महाव्रतमौपनिषदं गोदानमिति तत्तच्चरणवशादूह्यम्। समुद्वाहावसानिका इति समुद्वाहोऽवसानिको यासामिति समासः। समुद्वाहेऽग्न्याधानमुपलक्षणीयमिति केचित्। अभिप्रायान्तरं दर्शयति—तत्तत्कर्मसमास्य इति। समुद्वाहस्यावसानिकाश्चेति समासः। समुद्वाहोऽपि कार्य एव। न समावर्तनमात्रमिति समुद्वाहग्रहणम्। आवसानिका गर्भाधानादीनामवसानभाविन्यः पूर्णाहुतयः। तदाह—तत्तत्कर्मसमास्य इति। कार्या इति च शेषः। क्रियाशब्देन तु पञ्चदशानामेव ग्रहणम्। पूर्णाहुतिस्तु मूलेन भवति। ततः पितराविन्यग्नेरिति च शेषः। वागीश्वरं वागीश्वरीं चेत्यर्थः। आत्महृदये स्थापयित्वेति। नाभ्युदामनमात्रमपि तु + + + ॥ ९१ ॥ ९२ ॥

मूले जिह्वाङ्गमूर्तिमनुभिरिति। पीठपूजा प्रागग्नेः कृता चेत्पीठमन्त्रैरपि पूर्वं सकृत्सकृज्जुहुयात्। पुनरग्नेः मूलेन हुत्वा जिह्वाङ्गमूर्तिमन्त्रैर्होमः। पुनर्लोकपालादिमन्त्रैरपि कार्यं इत्यवबोद्धव्यम्। जिह्वायामित्यादि दशाहुतीरित्यन्तं वाक्यम्। जिह्वायां मध्यसंस्थायामिति। मध्ये च कोणषट्के च जिह्वाभिरित्युक्तत्वाद्धिरण्या मध्यसंस्था भवति। तथा सजिह्वगुदमूर्धास्येत्याद्युक्तत्वात् कृष्णा च मध्यसंस्था भवति। ततश्चायमर्थः। हिरण्याया तत्रापि तन्मध्यस्थाग्निमूर्त्यास्यवर्तिन्यां कृष्णायामिति। यत उक्तम्—इदं नेत्रवक्त्रोद्घाटनमिति। ज्वालावलीतनाविति तस्या विशेषणम्। ज्वालावलय इतरा जिह्वाः। तास्तनुरेव यस्या मध्यसंस्थाया आस्यस्थानीयाया जिह्वायाः सा तथोक्ता। ज्वालाग्रहणेनेतरासां ज्वालात्वेनावस्थानम्। मध्यस्थायास्तु रसनात्वेनेत्यपि उक्तम्। अत एव जिह्वायां मध्यसंस्थायामिति जिह्वाग्रहणम्। ज्वालानामावलिग्रहणमनेकधाऽवस्थानप्रतिपत्त्यर्थम्। अयमिहाशयः। यदिदं त्र्यायतनस्थमग्निमण्डलं तत्तावदग्नेर्विग्रहस्तत्र मध्ये या ज्वालोर्ध्वा व्यवस्थिता हिरण्या सा तदात्मा तन्मध्यगता त्वग्निर्देवतात्मा तत्रापि मध्यस्था या जिह्वा तदास्यवर्तिनी कृष्णा सैवात्मा। इतरास्तद्विग्रह एव। तस्यां च होम इति। मन्त्रिशब्देन तन्मन्त्रेण तदानुसन्धानं सूचितम्। अभिप्रायान्तरमाह—समस्ताग्निमन्त्रैरिति। न केवलमिहैव प्रागुद्दिष्टतेन अपि तु तत्पटले वक्ष्यमाणैरपि सप्तदशादिमनुभिरन्यैरपि यथायोगमग्निमन्त्रैरित्यर्थः। यद्वा मन्त्री ज्वालावलितनाविति जिह्वामन्त्रैस्तदधिष्ठातृसुरपित्रादिमन्त्रैश्च हुत्वा तथा मध्योचितजिह्वयैकीकरणमिह प्रतिपादितम्। तदुक्तं—पुनरन्यजिह्वामध्यजिह्वायामायोज्येति। सर्वा जिह्वास्तनुः स्वाकृतिरेव यस्या इति समासः इति।

गणपत्येन मनुनैवंभूतेन दशाहुतीः जुहुयात्। कथंभूतेनेति। ताराद्यैर्दशभिर्भेदैः सतेति योज्यम्। पूर्वैः पूर्वैः संभवद्भिर्भेदैः समन्वितैरिति तेषां विशेषणम्। तत्र प्रणवादीनि षड्बीजानि षड्भेदाः स्पष्टा एव। शेषान् भेदानभिधत्ते—गणपतय इत्यन्त इत्यादिना। अयमिह प्रयोगः। ॐ स्वाहा। ॐ श्रीं स्वाहा। ॐ श्रीं ह्रीं स्वाहेत्यादि। अत्र वशमानय स्वाहेत्ययं दशमो भेदः। स च पूर्वैः समन्वितः सन् समस्त एव संपद्यत इति॥ ८३॥ ८४॥

सकृदेवद्रुद्रा हुत्वा पुनर्जुहुयाच्च चतुर्वारमित्येतत्कर्तव्यमिति ज्ञेयम्। पुनः साध्येन मनुनेत्येतन्मूलमन्त्रपूजां विधाय कर्तव्यम्। 'पूजायामप्यग्निकार्ये दिठान्त इत्यभिधानादिति। सर्वहोमेष्विति। + + अनन्तरमय इत्यन्याभकदेवस्य, तर्पणमेतदिति भावः। अत्र विशेषमाह—ततश्चर्वमित्यादिना। चरुर्नाम

वक्ष्यति च—सर्पिःसंयुतेन पयोऽन्धसेति। साध्यचषका वेति च। यद्वा चरुरन्य एवायमभिप्रेतः। वक्ष्यति च—तदर्थं स्थापितेऽग्नाविति। पीठपूजादिकमिति मूर्तिकल्पनमादिशब्देनोक्तम्। अग्निरूपान्तामिति। जिह्वाङ्गमूर्तिन्यासं मूलावरणादिन्यासं च कुर्यात्। जिह्वाङ्गाद्यावरणं मन्त्रदेवतावरणं चार्चयेदित्यप्युक्तम्। वह्न्यैकीकरणमित्यग्निमन्त्रदेवतयोरिति भावः।

सुधीशब्देनैतत्सर्वं लब्धव्यमित्यभिप्रेत्याह—सुधीरितीति। तस्यैवार्थान्तरमाह—आत्मवर्तिदेवतैक्यमिति। वह्निदेवतैक्यं तावत् पूर्वं कल्पितम्। तेनात्मनो नाडीद्वारैक्यमेतदिति भेदः। जिह्वाङ्गादिमन्त्रैरित्यग्नेर्देवस्य च परिवारमन्त्रैर्होम उक्तः। महाव्याहृतिपर्यायमित्यादिसमापनमिहापि समानमेव। तदुक्तं—परिवारमन्त्रहोमव्याहृतितारहोमानन्तरं पूर्णाहुतिं कृत्वाग्निजननसमाप्तिरिति। पुनः सावरणां देवता तेषु संपूज्येति विधानादिह प्रधानपूजादिक्रमेण प्रागारब्धपूजापरिसमाप्तिरपि कार्येत्यवबोद्धव्यम्। मूले सान्निकाणामिति + +।

पुनः साध्येन मनुनेति होमाङ्गतया प्रधानहोम उक्तः। तदर्थं पुनरपि विधिवत्पूजा कार्या। होमबहुत्वे तु तमग्निं विहृत्य पृथक् पूजयित्वायं होमो भवति। तदाह—कुण्डान्तरेष्वग्निमिति। कुण्डान्तराणि प्रागुक्तानि कुण्डानि। कारयत्तु सम्यगिति मूलेन। पञ्चविंशतिसंख्यं हुत्वेति पीठमन्त्रहोमानन्तरमेतत्। पुनर्जिह्वाङ्गादिहोम उक्तवत् पूर्णाहुत्यन्तं कर्तव्यः। यद्वा प्रधानद्रव्यहोमानन्तरमेव जिह्वाङ्गादिहोमः स्यात्। विवरण आज्येनेत्यादि जुहेदित्यन्तं वाक्यम्। प्रागुक्तस्याज्येन साध्यमनुनेत्याज्यस्यानुवर्तनात्तद्विकल्पोऽत्रोक्तः। इत्यादीति विधानप्रोक्तद्रव्यहोमविकल्पो महाव्याहृतिहोमादिकं चाभिप्रेयते। मूले सुधीरनलतस्य इति सुधीशब्दः साध्येन मनुना जुहेदित्यत्रापि सम्बन्धनीयः। तेनैतत् सूचितं भवति। हूयमानं द्रव्यं स्वात्मतरूपेण देवविग्रहे त्वगाद्यात्मान्तं समर्प्यमाणं तत्तत्फलामृतरूपेण त्वदादित्वगन्तं गिःसरत्तदिन्द्रियरोमकूपेभ्यो बहलसुधाधारारूपेण प्रवर्तमानं स्वरंध्रदाप्लाव्यमानविग्रहं देवपादाब्जगतमौलिं साध्यं च स्मरन् जुहुयादिति। यद्वा पूर्वोक्तनाडीसन्धानप्रक्रियया साध्यं देवेनैकीभूतं स्वरंस्तेन फलामृतेनाप्लुतं विभावयेदिति। द्रव्यमपि तदीयसामान्यरूपं वा तदीयान्तःकरणादिवर्गविशिष्टं वा प्रतिपत्तव्यम्। मूले लियतो शुद्धिः साधकस्यार्थादुक्ता। विवरणे तु ग्रन्थविस्तारेण शुद्धिकथनमित्यवगन्तव्यमिति ॥ ८५ ॥ ८६ ॥ ८७ ॥

द्रव्यैर्विधानप्रोक्तैर्वेति। सर्वास्वपि मन्त्रदीक्षासु सर्पिःसंयुतेन पयोऽन्धसेत्येतत् सामान्येनोक्तम्। तत्तन्त्रविधानप्रोक्तैर्द्रव्यैर्वेति विशेषेणेति भेदः। तत्र यत्र स्ववि-

धाने द्रव्यभावस्तत्र सामान्यद्रव्यमेवैतद्धोम्यं भवति । यथा मातृका + + ति । अथ तत्तद्विधानेषु विविधानि सन्ति द्रव्याणि । तेषां केन परिमाणेन होमः स्यादित्यपेक्षायामेतद्विवरणमारभ्यते—द्रव्यैर्विधानप्रोक्तैरित्यन्तेति । अथ यजमाननाशादिदोषसूचनसंभवे तद्दोषनिवृत्तिकरं नैमित्तिकं दर्शयति—एवंविधेष्विति । पञ्चविंशतिवारमित्युपलक्षणम् । दोषगरीयस्त्वे संख्यावृद्धिरिति ॥ ८७ ॥ ८८ ॥

मूले भूर्भुवःस्वरिति महाव्याहृतीनामुद्धारः । प्रथमं भूः भुवः स्वरिति पदानि त्रीणि पुनरेकमिति ज्ञेयम् । तेषामन्वये चेत्यादि चतुर्णामर्थानां च क्रमेण योजना । अयमिह मन्त्रप्रयोगः । भूरग्नये च पृथिव्यै च महते च स्वाहेत्यादि । सर्वतो देवतामया इति + + ॥ ८९ ॥ १०० ॥ १०१ ॥

पुनरष्टाविति । महाह(व्याहृ)तिहोमानन्तरमित्यर्थः । कर्मबन्धविमुक्तय इति + + । इतः पूर्वमिति ब्रह्मार्पणमन्त्रोद्धारः ॥ १०२ ॥ १०३ ॥ १०४ ॥ १०५ ॥

हुते त्विति । बलिकरणारम्भः । मण्डल इति । यत्र मण्डले कलशो वर्तते तत्रैव । वक्ष्यति च—बलिस्त्वेवं संप्रोक्तः कलशात्मक इति । तत्र नक्षत्राणामिति । बलिदेवताद्युक्तम् ॥ १०६ ॥ १०७ ॥

ताराणामिति । बलिमन्त्रोक्तिहोपयैकैकराश्यन्वयितया नक्षत्राणां प्रविभाग उक्तः । ताराणां पादाधिकं द्वयं राशिः स्यात् । द्वे कृत्स्ने नक्षत्रे तृतीयस्य चैकः पादः । अयमेतावानेको राशिरिति । परिमाणप्रदर्शनार्थं चैतत् । तेन पादत्रयमेकं कृत्स्नं तृतीयस्य चार्धमेको राशिरित्येवं सर्वमपि सिद्धं भवति । मेषादिमुक्तेति यावदन्तराल इति । विनियोगोऽयमुक्तः । अत्र व्यवहितमन्वयमाह—नक्षत्रसंज्ञामिति । नक्षत्रसंज्ञापूर्वमिति समासपदं वा । तदा नक्षत्रसंज्ञापूर्वं राशिमुक्त्वानन्तरं देवताभ्यः पदं प्रोच्येत्यन्वयः । सिद्धं मन्त्रमाचष्टे—अश्विनीति । इत्यादय इति । कृत्तिकात्रिपादरोहिणीमृगशीर्षपूर्वार्धवृषभराशिदेवताभ्यः मृगशीर्षोत्तरार्धार्द्रापुनर्वसुत्रिपादनक्षत्रमिथुनराशिदेवताभ्यः । पुनर्वसुपादपुष्याश्लेषानक्षत्रकर्कटकराशिदेवताभ्य इत्यादि । शेषमूह्यमिति भावः ।

केचिदन्यथा योजयन्ति । मेषादिमुक्त्वानन्तरं नक्षत्रसंज्ञापूर्वं देवताभ्यः पदं प्रोच्येति । तदेवं मन्त्रः । मेषाश्विनीभरणीकृत्तिकापाददेवताभ्यः । वृषभकृत्तिकात्रिपादरोहिणीमृगशीर्षार्धदेवताभ्य इत्यादि ॥ १०८ ॥ १०९ ॥

मूल एवं राशौ तु संपूर्णे तस्मिन्निति । राशिमण्डले संपूर्ण इत्यर्थः । तद्वदित्यादि तत्र तत्र त्वित्यन्तं वाक्यम् । बलिं प्रयोजयेदित्यध्याहारेण योजनीयम् । तद्वदिति गन्धपुष्पादिपूजोक्तम् । तथेति मन्त्रप्रकार उक्तः । तं दर्शयति—राश्यधिप-

मन्त्रेष्विति। अयमिह प्रयोगः। अश्विनीभरणीकृत्तिकापादमेषराश्यधिपत्यङ्गारकदेवताभ्य इत्यादि। तथा राश्यधिपानां चेत्यत्र च न राश्यादियोगः। अङ्गारकदेवताभ्यो दिवानक्तंचारिभ्यः शुक्रदेवताभ्य इत्यादि तत्तद्राशिष्वेव बलिः राश्यधिपलिङ्गाद्भवति। यद्वा मेषाधिपत्यङ्गारकदेवताभ्य इत्यादि। केचित्त्वाचक्षते। राशिचक्र एव चेन्नक्षत्रकल्पना। तदेवं तन्मन्त्राः स्युः। यदा तु पृथङ्नक्षत्रचक्रं भवति तदा पृथङ्मन्त्रा ऊह्याः। यथा मेषराशिदेवताभ्य इत्यादि। अश्विनीनक्षत्र इत्यादि तदा च पृथगेव तिथिमन्त्रैरपि भाव्यम्। वारमन्त्रा अप्येवं स्युरिति। नक्षत्राणां सराशीनामित्येतन्मूलं साधारणं भवति ॥ ११० ॥

मूले सप्तानामित्याद्यन्तराल इत्यन्तं वाक्यम्। सिंहकरणदेवताभ्य इत्यादि करणबलौ कृते तत्रैव वारबलिरित्येके हरदुर्गागुहविष्णुब्रह्मलक्ष्मीधनदवार + + देवताभ्य इत्यादिश्च मन्त्रो भवति। शब्दादेन चायं बलिरिति ज्ञेयम्। बलिस्त्वेवमित्युपसंहारः। कलशात्मक इति कलशगतदेवताप्रधानकं तच्छेषत्वेनैता देवताः प्रतिपत्तव्या इति भावः ॥ १११ ॥

पुनर्निवेद्यमुद्धृत्येति कलशकृतदेवतायामर्धशतपूजाशेष उच्यते। तत्रार्थक्रियं सर्वं दर्शयति—पानीयमित्यादिना। यथाविधानमिति स्वचरणविहितवदित्यर्थः। गण्डूषदन्तधावनादिकमिति पुनराचमनहस्तप्रक्षालनानुलेपमाल्यभूषाग्रहणम्। पूर्ववत् परिपूज्य चेत्येतदभिप्रायं दर्शयति—दर्पणादिकमिति। अत्र मुखवासकरवासताम्बूलादिदानं गण्डूषाद्यनन्तरं वैदैव वा स्यात्। दर्पणादिकं लिङ्गैर्वेति मूलाशयः। दर्पणादिसद्भावे तेषां तदा तदा प्रदानमपि कार्यम्। तदसंभवे तथा कल्पनमात्रमेव भवति। राजोपचारं दत्त्वेति दर्पणादीनामेव तथा प्रतिपत्त्यर्थमुक्तम्। तद्युक्तया स्तुत्वा पुनः स्तुत्वेति समुचितपुष्पाञ्जल्याद्युपलक्षणम्। तदाह—पुष्पाञ्जलिं विधायेति। यद्वा यथावत् स्तुत्वेति सम्बन्धनीयम्। तदभिप्रायश्चायमुक्तः। पूजायां प्रवरौ स्तिमाविति। यथायोगमनयोरन्यतरः कार्य इति भावः। किञ्च प्रवरशब्देन निवेद्यतोऽपि श्रेष्ठत्वमस्य नैवेद्यवन्दनानीति प्रागुद्दिष्टस्य चरमोपचारस्याभिहितमिति ॥ ११२॥११३॥११४॥११५ ॥

मूले गुर्वाद्या इत्यस्मिन् पूजाप्रकरणे पूजनीयतयोक्तानां मन्त्रप्रकार उक्तः। गुर्वाद्या लोकेशान्ताः सर्वे पूजामन्त्रास्ते ताराद्याश्चतुर्थीनमोऽन्ताः पूजायामपीतियोजना। दत्त्वावपीत्यपिशब्देनोक्तम्। यद्वाप्यग्निकार्ये द्विठान्ता इति सम्बध्यते। तदा निवेद्ये दत्त्वावपीत्युक्तम्। पूजा स्यादिभक्त्या वियुक्तैरिति वाक्यान्तां + + मूले तु तदेवाभिषेकारम्भ उक्तः। यद्वा यक्ष्यति 'अभिषिञ्चेद्यथावदिति' तत्राय-

माशय:। पूर्वेद्यु: स्नातमुपोषितं शिष्यं वाससी च पुनरित्यादिप्रकारेण दत्त-दक्षिणमात्मसमीपमानीय संहारक्रमेण संहृत्य दिव्यं देहं समुत्पाद्य सकलीकृत्याभ्यर्च्य भद्रासने संस्थाप्याभिषिञ्चेदिति।

अत्रैवाभिप्रायभेदं दर्शयति—देवतानुज्ञया त्वित्यादिना। उत्तरत इत्येतदेव ऐशानकोण इत्युक्तम्। तत्र स्वस्तिकलेखनसामान्यसिद्धम्। हैमवस्त्रादिसंयुक्तामिति। हेमरत्नादि तस्यां सकूर्चं निक्षेप्तव्यम्। वस्त्रं तु पीठार्थं परिवेष्टनार्थं च। अस्त्रदेवतामिति। तत्तन्मन्त्रास्त्रदेवतामिति भाव:। तत्र पीठपूजा निजैव। अस्त्रस्याङ्गानि + + अङ्गलोकपालादिरावरणपूजेत्यवबोद्धव्यम्। वसासनेनेति। प्रागावाहनसमये प्रतिपत्तिसिद्धमेतदिति ज्ञेयम्। प्रदक्षिणं नयन्निति। मण्डपात्स्विन्द्रपर्यन्तदेशे तां कर्करीं नयन्निति भाव:। लोकपालानामिति + + श्रावयित्वेति तत्तद्दिग्भावप्राप्तिसमय इति भाव:। तत्राभिचारमित्याद्यैनोपसरणमुक्तम्। मण्डल इति तदर्थं स्वस्तिकादिमण्डलं कार्यमिति गम्यते। सकलीकृत्येति प्रागुक्तरीत्येति भाव:। शिवाम्भोभिरचितं कृत्वेति + + नैमित्तिकीमपि मण्डलगतकालमे पूजोक्ता। शुद्धं शिष्यमिति कर्माङ्गतया स्नानादिकृतवन्तमित्यर्थ:। दिव्यदृष्ट्या विलोक्येति। + +। मूले तत: परात्मने तनुभूते गुरवे स्वं दत्त्वा निजतनुमर्पयेदित्यन्वय:। स्वमित्येतदिह सर्वस्वपदेन विवृतम्॥ ११६॥११७॥११८॥

संक्षेपतोऽध्वशुद्धिमभिधत्ते—मन्त्रपदेत्यादिना। संहारक्रमेणेष्टाध्वानस्तेषां + + न्यासस्थानान्यप्युक्तानि। सहृतैस्तैरेविति। पीठपूजादिसर्वमर्थात् कार्यम्। अमुकामिति। ॐ मन्त्राध्वानं शोधयामि स्वाहा। ॐ पदाध्वानं शोधयामि स्वाहेत्यादि। पूर्वं पदाध्वादिस्मरणेऽपि ॐ मन्त्राध्वने नम इत्यादि प्रयोगो द्रष्टव्य:। क्रमेण विलाप्येति मन्त्राध्वनि होमेन शुद्धे तं पदाध्वनि विलापयेदित्यादि ज्ञेयम्। तद्वेति शिष्यशरीर इति भाव:। देवतामिति कुण्डगतोक्ता। जिह्वाङ्गादीनामित्यग्निसंबन्धिनां पूर्वपूजितानामिति भाव:। पुष्पाञ्जलिमित्यमन्त्रकमिति ज्ञेयम्। मूले वाससी चेत्यादि यदुक्तं तदिदानीं भवेदित्याह—सर्वस्वादिक्रमेणेति। यथावदित्येतस्याभिप्रायतयैवावक्रमोक्तम्। पुनरपि तदभिप्रायतयैव कर्मशेषमाह—तं दर्भसंस्तर इति। आत्मयागक्रमेणेति। पुनरस्त्रमोचिते शुद्धे विष्टर इत्याद्युक्तं सर्वं गृह्यते। साध्यमन्त्राद्याणादिकमिति स्नानावधिसर्वमभिप्रेयते।

मूलेऽथ पट्टरवेत्यभिषेक उक्त:। मुख्यवाद्यान्यादौ व्याख्यातानि। द्विजहोमकृतोऽन्ये च दत्तादाना: + + सहार्थे च तृतीया। अत्राभिप्रायान्तरं दर्शयति—अभिषिञ्चतो गुरोरित्यादिना + + +॥ ११९—१२५॥ इति षष्ठ: पटल:।

अथ सप्तमः पटलः ।

अथ विशेषप्रकरणं विवक्षन्मन्त्रविशेषेषु मातृकायाः प्रथमतोऽभिधेयतामाह —सर्वमन्त्रजपादेरिति । पूजाहोमादीनामादिशब्देन ग्रहणम् । न्यासेऽपि लिपेरनु गमाज्जपस्यैवादितयाभिधानम् । लिपिन्यासादिपूर्वकत्वादिति । तदुक्तं—प्राणायामं सलिपिन्यासमिति । प्राणाग्निहोत्रादीनामादिशब्देन ग्रहणम् । सर्वमन्त्रमयज्ञान शक्तिरूपत्वेनेति । ज्ञानशक्तिस्तावदियं मातृका ज्ञानं च सकलशब्दवाच्यादिमय सर्वावभासकत्वात् । तथा च तत्सर्वमन्त्रमयमपि भवति । समस्तबोधस्थितिदीपि काया इति । मन्त्रग्रहणेनैतदुक्तम् । मन्त्रविशेषास्तावदिहाभिधेयास्तेषामियं मातृकासमष्टिरिति । प्राधान्याच्चेति स्वव्यष्टयपेक्षयेति भाव. । वक्तुमारभत इति । मूलगताथशब्दार्थोऽप्युक्तः । अर्थान्तरं वदन् प्रकरणसङ्गतिमप्याह—सर्वमन्त्र सामान्यदीक्षाकथनानन्तर्यमिति । सामान्यदीक्षायामुक्ताया हि तत्र विशेषस्तत् पूर्वको न्यासजपादिश्च वक्तुमुचित इति भावः। प्रदर्शनार्थं चैतत् । तेन सर्वमन्त्राणां स्वरूपव्याप्तिन्यासजपेषु दीक्षापूजाहोमेषु च सामान्यं तावदुक्तम् । विशेषस्त्विदानीं वक्तुमुचित इति । पञ्चाशदक्षराणामधिदेवता तदभिमानिनी शक्ति. । ननु यद्येवं कथं मातृकाविधानमित्युक्तमिति । नैष दोषः । ज्ञानशक्तेः स्वयं मूर्तभाव सामा न्यवैखरीरूपोऽक्षारः । यदुक्त—अवर्णविग्रहं देवमिति । तस्या एव सर्वमन्त्र विशेषलक्षणव्यष्टिव्याप्तिकाया तत्पर्यायावस्था स्यात् । तदवस्थायास्तस्य मूर्तभाव एव मातृकाव्यापिनी मूर्ध(र्त)दशा नार्थान्तरम् । तदुक्तम्—व्याप्तिमात्रं गुणोन्मेषो मूर्तिभाव इति त्रिधा । इति । अत एव वक्ष्यति—वर्णजाप्यकारजापो वेति ।

समस्तबोधस्थितिदीपिकाया इत्यधिकारफलमुक्तम् । त्रिविधं देवतातः फलं भवति । तत्र यदवश्यं स्यात् तदधिकारफलम् । साधकाधिकारानुरूपतया विभूत्य पवर्गसिद्धिर्नित्यफलम् प्रयोगजन्यं काम्यफलमिति । समस्ताना बोधाना विज्ञानानां स्थितयो वेदागमकाव्यप्रभृतयस्तेषां दीपिका साधकचित्ते प्रकाशिका तस्या इति सकलवेदागमकाव्याद्यभिज्ञत्वादिरूप फलमुक्तम् । अभिप्रायान्तरमाह—समस्त बोधेत्यादिना । कस्या एतदक्षराधिदेवतात्वमुपपाद्यत इति । तस्या अक्षराधि देवताया एव । का पुनः सा भवतीति तदिहोन्मनीशक्तिरित्युच्यते । ज्ञानशक्ति प्रसरात्मका इति । ज्ञानशक्तिरेव स्वान्तर्गत तत्तदर्थाकारं स्वाकारेणाभिव्यञ्जती । तत्तद्विमर्शशब्दाकारेण प्रसरतीति भाव. । स्थितय इति तन्मात्रसामान्यविशेषमूर्त तया क्रमेण व्यवस्थितानि पर्वाणि । तासां दीपिकेति । स्वान्तर्गताना तासां स्वेच्छया

बहिर्भावेन प्रकाशिकेत्यर्थः। उन्मनीशक्तिरिति। भवतीति शेषः। स्वेच्छयाक्षराणां तदीयावस्थाविभावनया प्रसारिका हि तदधिदेवता भवतीति भावः। समस्तानां बोधानामिति। पूर्ववज्ज्ञानशक्तिप्रसरात्मकानां शब्दानामित्यर्थः। तस्य प्रकाशिकाया इति। कथमित्याह—अस्ति हीति। वाक्यशब्देन तदनुगता वर्णपदात्मकज्ञानशक्तिप्रसरसमष्टिलक्षणा ज्ञानशक्तिर्विवक्ष्यते। समस्ता बोधा इति। ज्ञानव्यक्तीनामेव ग्रहणम्। तस्य सर्वस्य दीपिकाया इति। कथमित्याह—शब्दानुविद्धं हीति। शब्दनं च तस्याः स्वाभाविको व्यापार इति भावः। स्वेच्छयाक्षरैर्देवतातत्त्वं परं ब्रह्म सत्त्वं विश्वं चाभिधापयन्ती तदधिदेवता भवतीत्यभिप्रायः। विनियोगोक्तिरिति। मातृकालौकिकदुःखप्रशमने त्वात्मदुःखप्रशमने चापवर्गे विनियोगोऽयमुक्त इत्यर्थः। बिन्दुविसर्गाविति। षष्ठदशयोडशौ स्वरावित्यर्थः। हसाविति त्रयस्त्रिंशद्वात्रिंशयोर्व्यञ्जनयोर्ग्रहणम्। स्वसंप्रदायमाह—तत इति। मूले प्रवरमित्यन्यदप्यस्ति कर्मेति सूचितम्। तद्यथावसरं वक्ष्याम इति। यदिह नित्यफलमधिकारफलं चोक्तम् तदुचितमर्थान्तरमप्याह—अथवेत्यादिना। अत्र जपादेः समस्तबोधस्थितिदीपिकायायाधिदेवतायाश्च प्रसादावाप्त्यामिति योजनीयम्। जपादिशब्दश्चावर्तनोयः। प्रणवानन्तर्यमपीति। जपानामादिः प्रथमो ह्यसौ भवतीति भावः॥१॥

मूले सुमतिभिरीरित इत्यनुवादमात्रम्। अभिप्रायान्तरमाह—सुमतिभिरिति। मातृकासरस्वतीति। तन्त्रेष्वित्यस्याभिप्रायान्तरमेतदवबोद्धव्यम्। आद्यन्तेति। आदिस्वरषट्केऽन्त्यस्वरषट्के च यौ लब्धवर्णौ ह्रस्वदीर्घौ तयोरन्तर्मध्ये स्थितैरिति। यथा अकखगघङ अं हृदयाय नम इत्यादि सर्वज्ञादिपदयोगोऽपि स्यात्। तदुक्तं—मन्त्रिभिरिति सर्वज्ञादिपदयोगः सूचित इति। ह्रामादियोग इति। ह्रां ह्रीमित्यादिग्रहणम्। नचायं योगो मातृकाङ्गेषु नित्य इत्याह—भुवनेश्वर्यादियोगी चेति। ननु प्रणवादियोगी चेति वक्तव्यमिति। नैष दोषः। व्यस्तयोगस्यापीहाभिप्रेतत्वात्॥२॥

मूले भास्वत्कपर्देति दीप्तिमद्ग्रहणम्। चिन्ता व्याख्यानमुद्रा लिखितं परं पुस्तकमेव दक्षिणवामोर्ध्वयोरधःकरयोश्चैतच्चतुष्टयमवबोद्धव्यम्। अच्छाकल्पामिति। स्वच्छाभरणाम्। अतुच्छशब्दो महद्वचनः। भारतीमिति मातृकासरस्वती।

अर्थान्तरमाह—भारतीमितीति। भाषि नादनादान्तप्रभृतिसमनोपर्यन्तावस्थायां रमत इति भारतीति भावः। परमिति रूपमित्यनुषङ्गः। किं तदित्याह—चिन्तात्मकमिति। उन्मनीस्वरूपलक्षणमित्यर्थः। तामित्यव्यपदेश्यरूपाभिधानादिति भावः। भुवनेश्वर्यादियोगी विशेषं दर्शयति—भारतीं तामिति।

सच्छब्देन भुवनेश्वरी गृह्यत इति भुवनेश्वरीरूपिणीमित्युक्तम् ॥ २ ॥

मूले काननहस्तेति । कं शिरः । न इति नासिका । अपरगलो गलपृष्ठभागः । जठराननयोरित्यत्रापि हृदयादिपदानुषङ्गः । व्यापकसंज्ञानिति हृदयादिपदैरन्वयः ।

सन्दीक्षित इति दीक्षापटलादनुष्ठानक्रमः । पूजा त्विह वक्ष्यत इत्यवबोद्धव्यम् । विमलधीरिति शुद्धचित्तः । अभिप्रायान्तरमाह—विमलधीरितीति । चित्तस्याव्यक्षेपेण हि स्मृतिसंभव इति भावः । तत्पारायणव्याख्यवस्थानमिति पारायणमपि प्रथमपटलोक्तमन्त्राक्षराणां व्याप्तिरेव तदविस्मरणेन तत्प्रतिपत्तिर्यथावसरं तन्न्यासश्च लक्षितः । गुरुणानुशिष्ट इति । मन्त्रोपदेशानन्तरं तज्जपक्रमस्याप्युपदेशनीयमिति सूचितम् । करयोरङ्गन्यासस्तु प्रागुक्त एवाङ्गुलिषु क्रमादङ्गैरिति ।

अभिप्रायान्तरमाह—गुरुणेत्यादिना । तलादिष्विति । तलयोः पृष्ठयोः पार्श्वयोश्चेत्यर्थः । दक्षकनिष्ठाद्यङ्गुलिष्विति । व्यत्योहारेणेति ज्ञेयम् । दक्षज्येष्ठाद्यङ्गुलिषु वाऽयं न्यासः । अङ्गुलिपर्वस्वित्यग्रोपलक्षणम् । यद्वाङ्गुलिपर्वाग्रेष्विति पाठः । तासामेवाङ्गुलीनां पर्वाग्रेषूभयाङ्गुष्ठपर्वद्वयाग्रेषु चेति भावः । व्यत्योहारेण क्रमेणैव वाऽयं न्यासः । सृष्टिन्यासोऽयं भवति । क्षादिव्युत्क्रमेण संहारन्यासः । यादिकाद्यादिक्रमेण स्थितिन्यासः इति चावबोद्धव्यम् । एवं काननहस्तेत्यत्रापि स्यात् । भूतलिपिन्यासे तु विशेषः । अ इ उ ऋ ऌ ए इत्यादि पञ्चकं कादिपान्तं व ल क्षहेत्ययं वर्णक्रमः । तेषां स्वे स्वे स्थाने न्यासः । बिन्दोश्च विसर्गाभावादुभयत्र सह न्यासः । यवर्गकादिपञ्चवर्गैः षडङ्गविधिरिति ।

न्यासान्तरमाह—सामान्यपटलोक्ता इति । सर्वत्रेति सर्वेष्वपि मन्त्रेषु न केवलमिहैवेति भावः । तत्क्रमस्तु हृल्लेखानुगमौचित्यात्तदीयपटले वक्ष्यते । तेषु च न्यासेष्वकारो योजनीयः । तत्तन्मन्त्रयोगेन तद्विधानादकारस्य मातृकासंग्रहरूपत्वात् । यद्वक्ष्यति । गुरुणानुशिष्ट इति । ब्राह्मे मुहूर्ते उत्थायेत्यादि सर्वमपि सिद्धं भवति । गुरुसमष्टिमन्त्रेण शिरसि वन्दनं कृत्वा स्नानादावित्युक्तनयेनाकथादिवर्गत्रयेण मुखमध्यपादेषु व्यापय्याङ्गन्यासादि कृत्वा शक्तिमायारेफहकारैरकाराञ्चितैर्दोर्दगास्यादिषु चतुर्मूर्तीरपि विभाव्य मानसपूजां विधाय कर्मसमर्पणादि विदधीत । तथा स्नानादावपि द्रष्टव्यम् । नित्यलिपिन्यासे कृते प्राणाग्निहोत्रादिकं विधाय मन्त्रोदयादि सर्वं देहन्यासे मातृकान्यासं पञ्चविंशतितत्त्वन्यासं च कृत्वा शक्तिःश्रीःसन्ततिरित्यादिन्यासं कुर्यादित्यादि । श्रीकण्ठादिन्यासं केशवादिन्यासं च कुर्यात् । यद्वा ग्रहयापि सबिन्दुक इत्यादिन्यासाः कार्याः । ततो मातृकायाः सर्गादिन्यासं गायत्र्यक्षरन्यासं चेत्यादि प्रणवन्यासानन्तरं षड्भिर्वर्गैः शैवयदगीनक-

न्यासं सप्तमवर्गेण तत्र तत्र व्यापकान्वितं कृत्वाङ्गर्ष्यादिन्यासं विदध्यात्। पुनरावरणन्यासः। परादिन्यासमेकाचरादिन्यासं च कृत्वा चतुर्मूर्तयः स्वशक्त्या भावनीयाः। जपानन्तरं गुणितयोगादिसर्वमप्याचरेदिति। लक्षं न्यसेदिति सर्वन्यासजातं कृत्वा प्रागङ्गादिन्यासादयं न्यासः कार्य इत्यवबोद्धव्यम्। यावता कालेन चतुर्मासादिलक्षणेन संख्या सम्पादयितुं शक्यते। तावतः कालस्य यावद्दिनं सा संख्या विभज्य प्रतिदिनन्यासजपयोः संख्या सम्पादनीयेत्यवबोद्धव्यम्।

अभिप्रायान्तरमाह—सुनियत इतीति। स्थानासनयोर्जपे विकल्पः। आदिशब्देन मूलेऽन्तेऽयुतमिति जपसंख्यायां पूरितायां जपशेषतया होम उक्तः। अपि यजेदिति। न जपमेव केवलं कुर्यादिति भावः। अभिप्रायान्तरमाह—अपि यजेदितीति। पुष्पाञ्जलिनमस्कारादीनामादिशब्देन ग्रहणम्॥ ४१५॥६॥

मूले व्योमाविःसेति यजनार्थं पद्ममुच्यते। व्योम्नि हकारे आविर्भूतः सकारो व्योमाविःसः। तदाह—हकारसकारावुद्दृष्टताविति। हसौरिति बीजेन व्यक्ततया दीप्तकर्णिकमिति पदार्थः। किञ्जल्कालिखितस्वरमित्यष्टदलेष्वित्यर्थाल्लभ्यते। तेषु केसरस्थाने द्वन्द्वशः स्वरा लेखनीया इति भावः। प्रतिदलं प्रारब्धवर्गाष्टकमिति। प्रतिदलं प्रारब्धानां वर्गाष्टकं यत्रेति समासः। किञ्जल्कालिखितस्वरमित्येवं प्रारब्धाना वर्णानामष्टौ वर्गाः अष्टसु दलेषु लेखनीया इत्यर्थः। कचटतपयशादयः सप्तवर्गाः लक्षावष्टम इत्यवबोद्धव्यम्। प्रारब्धशब्दस्याभिप्रायान्तरं दर्शयति—प्रतिदलमिति। वर्गाष्टकमुक्तमेव। वर्गाष्टकस्यारम्भः क्रमेण तेन तद्व्याख्यादिरूपशेषवर्णसमावोऽपि गम्यत इति भावः। किञ्जल्कालिखितस्वरमित्यत्रापि समानमेतदर्थाद्भवति। यन्त्रान्तरेष्वपि समानमेतत्। यथा 'आख्यां मध्ये सतारे मनुमथ शतसंयुक्तविंशत्पुटेष्वित्यत्र प्रतिवर्णं परितः स्वाभ्यन्तवर्णानपि शक्तितो लिखेदिति। ऋग्वेदादिगतेत्यत्र लेखनं सूचितमिति चशब्दार्थः। यद्वा किञ्जल्कालिखितस्वरमिति किञ्जल्कशब्देन तत्स्थानीयदलानां ग्रहणम्। तेनैतदपि सूचितम्। केसरदलसन्धिदलतदग्रस्थानीयायतस्तोऽत्र दलपङ्क्तयः सन्ति। कर्णिकां परितो बहिर्बहिरिति स्वरशब्देन स्वराः सर्गो व्यापका लक्षाविति चत्वारोऽपि वर्णभेदा लक्ष्यन्ते। चतुर्षु दलेष्वमी चत्वारो वर्गा इति भावः। प्रतिदलमिति। तद्बहिरष्टसु दलेष्वकचटतपयशाद्यष्टवर्गलेखनमुक्तम्। किञ्च प्रतिदलं प्रकर्षेण आ आ इत्यारब्धवर्गाष्टकं यत्रेति समासः। प्रकर्षयाष्टानां द्वन्द्वानामपि पृथक्त्वम्। तेन तद्बहिः षोडशदलेष्वकारादिविसर्गान्तलेखनमुक्तम्। प्रकर्षेण प्रारब्धानां वर्गाष्टकं यत्रेति च समासः। वर्गाणामष्टकं वर्गाष्टकम्। वर्गायतुर्वर्गाः द्वात्रिंशद्वर्णाभिप्राय-

मेतत्। तेन तद्वहिर्द्वात्रिंशद्दले कादिमान्तलेखनमुक्तम्। तथाख्यानामेवं प्रक्रान्तानां वर्णानां वर्गाष्टकमित्थं लिखितमलिखितं च यत्रेति समासः। प्रकर्षेण वर्गवर्णानां पृथक्त्वम्। तेन तद्वहिश्चतुःषष्टिदले चतुःषष्टिवर्णलेखनमुक्तम्। तत्र षोडशसु स्वरेषु त्रयोदश युता अधिकाः व्यञ्जनेषु चत्वारो यमा जिह्वामूलीयोपध्मानीयौ चाधिकाविति चतुःषष्टिः ऌकारद्वयोर्वाभावे लकारो योग इति। अथाशासु च सप्तमार्णयुजा क्ष्माबिम्बेन संवेष्टितमित्यन्वयः। चतुर्वंश्रिषु सप्तमार्णः। कोऽसौ तदाह—ठकार इति। दिक्षु वकारः। वर्णाब्जमित्यन्तमेकं वाक्यम्। शेषं प्रासङ्गिकं वाक्यान्तरं वर्णाब्जमित्यनुवर्तते। सर्पदष्टस्य शिरसि स्मृतं विषध्वंसीत्यादि द्रष्टव्यम्। स्मरणं चैतत् स्रवदमृतधाराप्लुतसाध्यविग्रहमित्यवबोद्धव्यम्। यथार्थसिद्धं विशेषमाह—विषध्वंसे गारुडयोग इति। क्ष्मोमिति गरुडबीजाभिप्रायमेतत्। कुत्रास्य योग इति कर्णिकायामेव वा दलेषु प्रतिवर्णमपीति ज्ञेयम्। गदो व्याधिः। उपलक्षणं चैतत्। यथोच्चार्तस्यामृतबीजयोगः शिरोरुजार्तस्य चिन्तामणियोग इत्यादि। स्मृतमिति केवलं स्मृतिमात्रं वा वामकरतले यन्त्रमालिख्य तदभिमर्शने स्मरणं वा स्वर्णपट्टादिषु विलिख्य तद्धारणे स्मरणं वा जलतैलादिषु यन्त्रं विभाव्य तदा सेकादौ स्मरणं वा स्यादिति ॥ ७ ॥

प्रविधाय पद्ममिति तोल्येवमित्यर्थः। इत्यत्राष्टौ राशिचक्रमालिख्य तद्वहिर्भूपुरादि कल्पनीयम्। मण्डलानि च तत्त्वत्रौ राक्षसस्थानीति ज्ञातम्। कथितक्रमेणेति। प्रथमं निजसध्यतो यथावदित्याद्युक्तक्रमेणेत्यर्थः। विधिनेति। तत्रोक्तमनुष्ठानमुक्तम्। अभिप्रायान्तरमाह—इष्टियनन्तरमिति। विधिनेत्येतत् प्रविधायेत्यत्रापि संबन्धनीयम्। तदाभिप्रायमाह—प्रविधायेति। विधिनेत्यनुपद्यते। यन्त्रजीवादि सर्वं तृतीयपटलान्तेऽभिहितम्—ह्सौरिति यन्त्रजीवमित्यादि। अमुत्रेति पूजिते पीठ इत्यर्थः। पर्यायान्तरमाह—अमुत्रैवेति। नित्यपूजाविधिरयमुच्यते। यदुक्तं—यजेद्दिनशोऽखरौमिति। दीक्षापूजायां तु कलशं पूजयित्वा तत्र पूजेति भेदः। मूर्तिपूजेति सूचितेत्यनुषङ्गः। तनुशब्दस्य मूर्त्यर्थत्वादिति भावः। ॐ सरस्वतीमूर्तये नम इति मूर्तिमन्त्रः ॥ ८ ॥ ९ ॥

तदनु च कलायुग्मश इति कलाः स्वराः। यथा अं आं नमः। इं ईं नम इत्यादि। चकारः समुच्चयार्थः। अष्टवर्गांश्चेति वान्वयोऽभिमतः। तदाभिप्रायान्तरमाह—चाष्टवर्गानितीति। अष्टवर्गाश्च पूर्ववत्। कचटतपयशाद्या लक्षौ च। यथा कं खं गं घं ङं नम इति। अत्र स्वरदलशक्तीनां व्यञ्जनवर्गशक्तीनां च प्रधानवदाकारोऽभिमतः। ब्राह्म्याद्यादीरिति। मातृरित्यध्याहारः। तासामाकारं

दर्शयति—अत्तवलयेत्यादिना। शतमखमुखानप्यथो लोकपालानितीन्द्राद्या-नित्यर्थः। शतमखमुखाद्यानिति वा पाठः। तद्विवृणोति—शतमखमुखा इति। वर्णान् जापोति वर्णानामीदृशेन जपितुं शीलमस्येति तथोक्तः। सुनियतः प्रजपेच्च तावदित्यस्यैव अयमनुवादः। अर्थान्तरमाह—वर्णान् जापोति। कृत्स्नां मातृकां वा जपेत्। यद्वा तत्समष्ट्यात्मकमकारमेव जपेदित्यर्थः। लक्षं न्यसेदि-त्येतत् कृत्स्नाया एव। तथा होमोऽपीति ज्ञेयम् ॥ १० ॥ ११ ॥

वर्गस्वरेत्यादि प्रयोगप्रकरणम्। वर्गशब्देन स्पर्शग्रहणम्। स्पर्शस्वराद्यंशा इति वा पाठः। कलधौतं सुवर्णं स्वर्णवर्णाभानं सुवर्णमित्यादि द्रष्टव्यम्। इतीत्युक्तोभानानुवादः। रुचकमङ्गुलीयकम्। रुचकललाटेव बालानां ग्रीवाया-मितरेषामङ्गुलौ च धार्यमवसीयते। तस्य च शोधनपूजाजपसंपातयोगोऽर्थसिद्ध एव। साधकसर्वार्थदायीति।

तदुक्तं—इदं रक्षःक्षुद्ररोगविषज्वरविनाशिनी।
व्यालचोरमृगादिभ्यो रक्षां कुर्याद्विशेषतः।
युद्धे विजयमाप्नोति धारयन्मनुजेश्वरः॥ इति ॥ १२ ॥

त्रिवारमम्भ इत्यत्र हि तया विद्यया त्रिवारमपि परिजप्तमम्भ इत्यन्वयः। मातृकयेत्यर्थः। सुधीरिति। देव्याः पादपद्मगलदमृतमयध्यानमुक्तम्। विद्यये-त्यत्राभिप्रायान्तरमाह—कर्णिकाबीजयोग इति। व्योमाविःसेत्याद्युक्तेन बीजेन योग इत्यर्थः। सहार्थे तृतीयेत्यपि सूचितम्। योगश्चायं कृत्स्नायास्तद्वर्गाणां वर्णानामेव वोभयतो योजनम्। पुनरप्यभिप्रायान्तरं दर्शयति—अथवेति। दशाचरीयोग इति। वक्ष्यति च—मध्ये वयचरयोरित्यादि। नैपुराणामिति। शुद्धादिभेदभिन्नानामिति भावः। आधारेष्विति। मूलाधारादिग्रहणम्। स्वयं देवताविग्रहो भूत्वेत्यादि पूर्वोक्तेऽपि समानम्। परिजप्तमित्यत्र परैः सर्वतोऽर्थत्वात् विसर्गादियोगतस्त्रिर्जपेन सम्पात्यानं भवति। त्रिवारमित्यनेन चैवं त्रिवारं पानावृत्तिरपि भवतीति ज्ञेयम्। सप्त लोकवर्गैर्वेति। क्रमेण वा प्रत्येकं वा त्रिवार-जप इत्यनेन संबन्धः स्यात्। अनेडमूकोऽपीति। जात्या मूकः + + ॥ १३ ॥

मूले कमलोद्भवौषधिर्ब्राह्मी। सर्पिरपीति न केवलमुक्तारम्भः। पानेनेति भावः। अभिप्रायान्तरमाह—अप्ययुताभिजप्तमितीति। पूजाहोमादिकमितीति + + + दशाचर्यादियोगोऽत्रापि जपे यथार्थमुचित एव। इह वचा कल्कत्वेन विवक्षिता। ब्राह्मीरसं पयोयुक्तं वचापङ्कं वा पयोयुक्तं प्रतिदिनमयुतसंख्यं विभज्य जप्त्वा पिबेत्। यद्वा ब्राह्मीद्वृतान्तरोपलक्षणमेतत्।

यदुक्तम्— पलं श्वेतवचाचूर्णं कर्षं तुरगगन्धिनी ।
कृष्णा हरिद्रासिन्धूत्थं धात्री कृमिघ्नभेषजम् ॥
प्रतिनिष्कन्तु संयोज्य घृतप्रस्थे विनिक्षिपेत् ।
ब्राह्मीरसचतुष्प्रस्थे पचेन्मृद्वग्निना शनैः ॥ इति ।

सिद्धार्थसिन्धूत्थकणासयोग्रब्राह्मीसुगन्धोत्पलकल्कसिद्धम् ।
ब्राह्मीरसे सर्पिरिदं तु रक्षामेधाधृतिश्रीस्मृतिकान्तिदं स्यात् ॥ इति ।

लेहोपलक्षणं चैतत् । यदुक्तम्—
ब्राह्मी वचा हिरण्यं सरसिजकन्दं च सर्पिषा मधुना ।
पृथगथवाप्यावस्था मेधार्थे लेहयेदर्भं बालम् ॥ इति ।

कविर्भवतीति । कवित्वमेतीत्यर्थः ॥ १४ ॥

वर्णौषध्या शताभिरिति । वर्णौषधयो व्याप्तिपटल उक्ताः । शताभिः पक्वाभिः । अमलधीरिति सावधानत्वमुक्तम् । अभिप्रायान्तरमाह—कमलमित्यादिना । कामना इह मेधेन्द्रियायुरित्याद्युक्ता एव । दशशतपरिजप्तेनेत्यत्रैषां योगः स्यात् । पूजाभिषेकयोरपि तद्योगो भवति । आदिशब्देन बीजैर्मातृकया च पृथक्पूजादिकं गृह्यते । जूंस.योग इति मृत्युञ्जयोपादानम् । कामनान्तरेष्वपि तत्तदुचितबीजोऽभिप्रेयते । यथा अगदे नृसिंहबीजयोगः । + + इत्यादि । नानागुणगणनिलयमिति । मेधेन्द्रियप्रभृतय उक्ता अनुक्ता अप्यारोग्यादयो गुणा विवक्षिताः । सर्वयोग इति । कौं कलशेऽपि होमादिकार्यमिति ज्ञेयम् । नानागुणैत्यत्रैकामलधीपदयोजनायामभिप्रायान्तरं दर्शयति—अथवेत्यादिना । सर्वैर्बीजैरिति । मेधेन्द्रियादिसर्वगुणानुगुणतया सप्तभिस्तद्बीजैः दूंबीजेन चेत्यर्थः । प्रागुक्तवत् तद्युक्तमातृकया पृथग्वा पूजा भवति । शान्तिश्चा + + + इत्यष्टमी शक्तिरुक्ता । तस्या अनुक्तगुणानुगुणतया दूंबीजेन पूजा भवति । +++ नवरत्नमुद्रिकायामप्यस्य कलशस्य विनियोग इति तद्वदन् प्रागुक्तत्रिलोहमुद्रिकायामपि । तदाह—त्रिलोहमुद्रिकेति । मुद्रिकाङ्गुलीयकम् । नवरत्नानीदोक्तान्येव मुक्तामाणिक्यादीनि । तेषां क्रमोऽप्ययमेव भवति । अकल्पितमङ्गलेति + + + कलशजपपूजा होमसहिता चेति । स्यादिति शेषः । + + पटलारम्भे प्रवरं विधानमित्यन्यदपि विधानं सूचितम् ।

यदुक्तम्—शान्तिके तु पयःसर्पिस्तिलन्क्षीरद्रुमेध्मकाः ।
अमृताप्रकलां चैव पायसं तत्र कीर्तिताः ॥
गोक्षीरमधुसर्पिर्भिरष्टाष्टाहुतयः पृथक् ।
तैर्मिश्रितैस्तथाष्टौ च खादिरेध्मैश्च पौष्टिके ॥ इति ।

राज्यं बिल्वदलैः सजातिकुसुमैः कन्याश्च लाजैः श्रियं
दध्नाथो निधिमाज्यबिल्वसतिलैर्धान्यान्यथो स्वेन तु ।
सम्पत्तिं पयसा घृतेन मधुनाद्राक्षैश्च कीर्तिं लभे-
ताज्येन श्रियमम्बुजैरमृतया त्वायुर्लिपेर्होमतः ॥
वश्येज्जातीकुसुमैराकर्षेल्लवणकङ्गुभिर्हन्यात् ।
गरलाक्तोन्मत्तफलैर्बीजैर्विद्वेषयेच्च कार्पासैः ॥ इति
हुत्वा लक्षं तिलैः शुद्धैर्मुच्यते सर्वपातकैः ।
पायसान्नेन जुहुयान्मन्त्री सर्वसमृद्धये ॥ इति ॥ १५ ॥

मूल आधारोद्यदित्यादिश्लोकेन योग उक्तः । मूर्धेन्दुं प्रसरन्त्याः प्रभाया वक्त्रे पातयेदिति योजनीयम् । मूलाधारचतुर्दलकमलकर्णिकायां त्रिकोणे प्रादुर्भवन्ती शक्तिः भुवनेशीरूपा । तस्या मध्ये गताग्निन्दोः स्थिताऽतिसूक्ष्मरूपा या प्रभा । सा सुषुम्नामार्गेण मूर्धानं तत्रचितं द्वादशान्तं वा प्राप्ता सती तत्र स्थाधोमुखसहस्रदलकमलकर्णिकागतं सोमं वेधपूर्वकं व्याप्नोति । तदेव तस्य प्रसनम् । तस्या वक्त्रं च तदा तदधोभाग एव । तत्र तस्मात्सोमात्स्रावाक्ता प्रतिलोमानुस्वरम् क्षकाराद्यकारान्तवर्णान् पातयेत् । तेषां विशेषणं वह्निसोमप्रोतानित्येतत् । प्रोतत्वं व्याप्तत्वम् । तदाह—अग्नीषोमात्मकानिति । शिशिरबिन्दुतया वर्णानां पातनम् । यद्वैकैकबिन्दुतयैव तदा चार्धद्वयेनोभयात्मकत्वमिति ज्ञेयम् । मन्त्रीति । सकलक्रमेण लिपिप्रतिलोमस्य चोच्चारणमुक्तम् । अभिप्रायभेदमाह—मन्त्रीतीति । अत्र प्रतिवर्णमानुक्तो रेफवकारयोगश्चेति भेदः । मुच्यते रोगजातैरिति । जातमन्दः समूहवचनः । अत्र पतद्भिर्वर्णैः मूलाधारपर्यन्तं तस्याः प्रभाया दीप्तिरपि विभावनीया । ततश्चाशेषदेहव्याप्तिरपि । तत्राग्न्यंशेन दुरितरोगदाहः सोमांशेनाप्यायनमित्यवबोद्धव्यम् । लिपेः सकलीकरणं कृत्वायं प्रयोगः कर्तव्यः । किं च गुप्तितयोगापूर्वमपि नित्यवत्ययं योगः स्यादिति ॥ १६ ॥

मूले विन्यासैरपीति फलान्तराभिधानेनोपसंहारः । लक्षं न्यसेदित्युक्तत्वाद्विन्यासैरिति बहुवचनोपपत्तिः । ध्यानैश्चेति । पञ्चाशद्वर्णभेदैरिति परसूक्ष्मध्यानयोरप्युक्तत्वादाधारोद्यदित्युक्तेति च नित्ययापि योगस्याभिप्रेतत्वात् बहुवचनसंभवः । जरापमृत्युरोगैरिति विमुक्तो भवतीति शेषः । अभिप्रायान्तरं दर्शयति—विन्यासैरितीत्यादिना । अत्र विन्यासैरिति संबन्धनीयम् । वक्ष्यमाणन्यासभेदापेक्षया च बहुवचनम् । तदाह—शुद्धविसर्गेति । वक्ष्यति च—शुद्धयापि सबिन्दुक इत्यादि । कलाः कला इत्यादि च । अन्यैश्चेत्यात्माचारयोगः कामरत्यादियोग इत्यादिग्रह-

णम्। सजपैरित्येतद्विवृणोति—जपाश्चेति। केवलन्यासा एवेति चकारेणोक्तम्। न्यासजपयोः संख्यापि पूर्वोक्तैव भवति। हुतार्चनाद्यैरित्येतदाशयमाह—हुतार्चनाविधौ इति। आद्यशब्देन + + + ध्यानैश्चैतदभिप्रायं न्यासे विशेषञ्च दर्शयति—शुद्धन्यास इत्यादिना। सरस्वत्येवेति। न तु मातृकासरस्वतीति भावः। अथ-यिष्टाः शक्तय इति। देव्यै इत्येतस्य स्थाने पठनीया इति भावः। शक्तेः ऋष्यादिकमिति तद्धृल्लेखापटले—शक्तेः स्यादृषिरस्य त्वित्यादि। ह्रिकलैर्बीजैरिति। ह्रीं श्रीं क्लीं ह्रीं श्रीं क्लीमित्येभिः षड्भिः क्रमेणेत्यर्थः। इदानीं स श्रीमानित्यादिश्लोकस्याभिप्रायमाह—स श्रीमानितीत्यादिना। ज्वरापमृत्युरोगादिजय इति बहुवचनाशयोऽप्युक्तः। सर्वं सर्वत्र चेति। तत्तदुचितबीजयोगोऽपि चेष्यते ॥ १७ ॥

वर्णयोगक्रममिति। व्याप्तिपटलोक्तादयमिह भेद इति भावः। सर्वत्र संयोज्येत्युपस्कारः। कलाः संयोज्य नादभवाः कला वदन्तीत्येवं सर्वत्रान्वयः। कलाः संयोज्येति अकारादिस्वरान् संयोज्येत्यर्थः। कचादिवर्णान् संयोज्याजा इत्यकारजाः कला वदन्तीत्यर्थः। पादिकान् संयोज्यानन्तावधिका बिन्दुजाः कला वदन्तीत्यन्वयः। पीताश्वेतारुणाऽसिता अनन्तेतीमान् कला इति भावः। प्रसङ्गाद्यान्यदिति सान्निध्यकृदित्यादेर्मन्त्रोद्धारविधान इत्यादेश्चेह निबन्धनमुक्तम् ॥ १८ ॥

पाशाङ्कुशवराभयादियोग इत्यजपापरमात्मादिमन्त्राणां ग्रहणम्। मूले सान्निध्यकृत् स इति तच्छब्देन न्यासग्रहणम्। कस्य सान्निध्यकृदिति प्रकृतत्वात् कलाशक्तेरिति गम्यते। प्रतिमाग्रहणात्तु तत्तन्मन्त्रसंयोगतस्तत्तद्देवताया अपीत्यवगीयते। मर्त्यः साधकः। प्रतिमाग्निवविध्वादिबिम्बकलशो दीक्षायामभ्युदयार्थोऽपि ग्राह्यः। आदिशब्देन यन्त्राज्यादिग्रहणम्। सान्निध्यफलाभिधानाद्धासाहत्तिरपि खवपर्यन्ता लभ्यते ॥ १९ ॥

मन्त्रोद्धारविधान इति। तत्तन्मन्त्रस्य वर्णाज्ञादुद्धारानुष्ठान उद्धाराभिधाने चेत्यर्थः। आभिर्वर्णव्यत्यासक्लृप्तिविशेषश्चेहदृष्टेत्यन्वयः। आभिरिति कलाग्रहणम्। वर्णानां व्यत्यासो विनियमः। तत्तन्मन्त्रवर्णस्य स्थाने नामान्तरयोजनम्। यथा—घनवर्मकृष्यगतिशान्तिबिन्दुभिरिति। श्रीकण्ठादिप्रोक्तैर्नामभिर्वेति। वर्णव्यत्यासक्लृप्तिरित्यनुषङ्गः। यथा तारीमायामरेशोद्रिपीठ इति। मन्त्रोद्धारकथनं त्वन्यैरपि नामभिः स्यात्। यथा घनवर्मकृष्यगतिशान्तिबिन्दुभिरिति। कदाचित्तु न व्यत्यासः। यथा मध्ये वचचरयोरिति। मन्त्रोद्धारानुष्ठाने त्वयं नियमो भवति। यथा वर्णाज्ञादकारं निवृत्त्यै नम इति वा श्रीकण्ठाय नम इति चोच्चरन् सपुष्पमादानमुद्रयान्यत्र निपानमुद्रया न्यसेत्। तत्र लकारं च लिखेदिति। मलसंहार-

रूपत्वमिति मन्त्रवर्णानां छिन्ना रुद्धा इत्यादिरूपं मलं कलाशक्तिभिः श्रीकण्ठादि-मूर्तिभिर्वा तादात्म्यापत्तौ संहृतं प्रतिपत्तव्यमिति भावः ॥ २० ॥

केशवादिन्यासे विशेषमिति ध्याने विशेष इहोक्तः। मन्त्रितमो यथावदिति वर्णयोगो नाम्ना चतुर्थीनतियोगश्चोक्तः। अभिप्रायान्तरमाह—अष्टाक्षरपटल इति। अष्टाक्षरपटलयोगोऽपीति न केवलं ध्येयाकार एवेति भावः। त्रिपुटादियोग इति। त्रिपुटा वक्ष्यते—अथ रमाभुवनेशिमनोभवैरिति। आदिशब्देनाजपादिग्रहणम्। यथा ॐ श्रीं ह्रीं क्लीं हंसः सोऽहं अं नमो नारायणाय कीर्त्यै नम इत्यादि। ध्येयत्व-मिति सूचितमिति शेषः। मूले पुरेव चेति व्याप्तिपटलोक्तरीत्येत्यर्थः। कीर्त्यादि-शक्तिभिरपि युतैरित्यनेनोक्तं विशेषमाहेत्येतद्रुद्रादीनित्यत्रापि समानमेव ॥ २१ ॥

श्रीकण्ठादौ न्यासे रुद्रादीन् शक्तियुतान्न्यसेदिति सोपस्कारमन्वयः। रुद्र-शब्देन श्रीकण्ठग्रहणम्। पूर्णोदर्यादयश्च तेषां शक्तयः। विद्वानिति मन्त्रोचित-तयाऽर्धनारीश्वरं शक्तियुतमीश्वरं वा ध्येयं जानन्नित्यर्थः। वर्णानां योगस्तु प्रकरणा-दिभिर्भवति। वर्णान् प्राग्बीजसंयुतान् वापीति श्रीकण्ठादावित्यनुषङ्गः। बीज-मिह प्रासादः। अभिप्रायान्तरमाह—रुद्रादीनितीति। रुद्रादीन्वर्णानित्यन्वयः। सर्वन्यासेष्विति कलान्यासे केशवादिन्यासे च तथा शुद्धादिन्यासेष्वपि चेत्यर्थः। पञ्चाक्षरीविद्यायोग इति विद्याग्रहणं देवीमन्त्रस्यापीच्छया परिग्रहार्थम्। अज-पादियोग इति परमात्ममन्त्रादिपरिग्रहार्थम्। यथा ॐ ह्रीं हंसः सोऽहं अं नमः शिवाय शिवायै श्रीकण्ठाय पूर्णोदर्यै नम इत्यादि ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥

अथ मूल मातृकाष्टाक्षरन्यासः अथानयेत्यादिप्रकरणेनोच्यते। स च मन्त्रो द्विविधो ब्रह्मयागमन्त्रः प्राणाग्निहोत्रमन्त्रश्चेति। तत्र ब्रह्मयागमन्त्रस्य द्विधा प्रयोगः। प्रपञ्चयागो न्यासमात्रं च। तत्र प्रथमं प्रपञ्चयागः प्रस्तूयतेऽथानयेति। पञ्चविभेदभिन्नयेति पृथिव्यादिभूतलिपिविभेदेन बीजबिन्द्वाद्यंशविभेदेन च भिन्न-येत्यर्थः। कथं मातृकयैवानया प्रपञ्चेन योगोपपत्तिरिति तदर्थमेतदुक्तम्। तेन प्रपञ्चहोमे शास्त्रप्रतिपत्तिरपि सूचिता भवति। अभिप्रायान्तरमाह—पञ्चाश-दिति। पञ्चाशदादिपञ्चसंख्याभेदयुक्तयेत्यर्थः। प्रपञ्चयागस्येत्यनेन प्राणाग्निहोत्रे तु शुद्धादिसप्तविभेदभिन्नयेत्यपि सूचितम्। वक्ष्यति च—शुद्धसबिन्द्वादिमातृकाभेद-संयोगक्रमविदामिति। मूल इह कृत इति न जन्मान्तरापेक्षेत्युक्तम्। प्रपञ्चया-गादाविति द्विविधः प्रपञ्चयागो द्विविधश्च प्राणाग्निहोत्रं गृह्यते। तत्त्वसुहा-मिति। परदेवतात्मतत्त्वं परमपुरुषार्थतयाधिजिगमिषतामिति भावः ॥ २५ ॥

मूले पूर्वं महागणपतिमिति तदङ्गतया पुरस्ताद्गणपतिभावनोक्ता। द्विविधोऽयं

प्रपञ्चयागोऽभिप्रेयते। स्वतन्त्रोऽभिमतमन्त्रन्यासाङ्गभूतश्च। तत्र स्वतन्त्रतया प्रपञ्चयागेऽभिमतमन्त्रन्यासजपादौ कृत एतद्भवति। मन्त्रन्यासाङ्गभावे तु कालो वक्तव्य इति। तदर्थमभिप्रायमाह—पूर्वमितीति। ऋषिच्छन्दोदैवतमित्याद्युच्यमानाक्षिपिन्यासात्पूर्वमित्याद्युक्तावर्थादन्यस्याक्षिपिन्यासात्पश्चादित्यपि गम्यत इति भावः। मूले स्वविधानसिद्धरूपमिति। वक्ष्यति च—मन्दाराद्यैरित्यादि। निर्दिष्टविषय इति। यजनस्य वाचिकत्वात्तदङ्गतया गणपतिपूजापि वाचिकीति भावः। अवस्थितो यथावदिति प्राप्तानुवादः। अभिप्रायान्तरमाह—अवस्थित इतीति। सिद्धरूपमिति बीजस्य। साङ्गमिति ऋचः। साङ्गमित्यङ्गावरणपर्यन्तं विवक्षितम्। सावरणमिति मालामन्त्रस्य। स च महागणपतिमन्त्र एवेति ज्ञेयम्। अङ्गादिन्यासपूर्वकत्वमिति मिश्रोऽङ्गन्यास इत्यवबोद्धव्यम्। तत्र तु ऋचः पादैरर्धाभ्यां चाङ्गानि। आदिशब्देनर्ष्यादीनां संभवे सति वर्णन्यासादेरपि ग्रहणम् ॥ २६ ॥

मन्त्रितम इति सपटलभाविमन्त्र इत्यर्थः। अभिप्रायान्तरमाह—मन्त्रितम इतीति। सकृदस्य जपः स्यात् ॥ २७ ॥

मूले प्रागभिहितेनेति। यथा ब्रह्मा स्याद्दषिरस्येत्यादि। ध्यानमपि तदेव भवति। मूले तथेति। विन्यसेदिति भावः। नवग्रहन्यास इति। सप्त च न्यसेदित्युक्तौ तत्प्रतीतेरिति भावः। प्राणाग्निहोत्रार्थमित्यधःसंबन्धः ॥ २८ ॥

मूले वदन इत्यत्रैवं मन्त्रः स्यात्। ॐ स्वराधिपतये सूर्याय नम इत्यादि। अत्राभिप्रायान्तरं वदन् प्रथमं प्रयोगक्लृप्तिं दर्शयति—अयमत्रेत्यादिना। मङ्गलायेत्यादिषु चवर्गन्यासतश्चमादिमर्थं प्रकरणादवगम्यत एव। प्रणवशक्तिमूलमन्त्रादियोग इत्यजपादिग्रहणम्। स्वतन्त्रेऽपि प्रपञ्चयागेऽभिमतमन्त्रभाजा मूलयोगः स्यादेव। यथावदित्यस्यैवाभिप्रायान्तरमाह—स्वरानुक्तेत्यादिना। अत्रापि सप्त तथेत्यनेनैव प्राणाग्निहोत्रार्थं नवग्रहादिन्यासोऽपि सूचित इति मन्यमानो नवग्रहादिन्यासमपि दर्शयति—अथ नवग्रहन्यास इत्यादिना। प्रणवशक्तिमूलमन्त्रादियोगोऽत्रापि समानः। पूर्वोक्तवैपरीत्येनेति। यथा प्रणवशक्तिमूलाद्यनन्तरं चादियान्तमुक्त्वा अग्निमण्डलाय नम इति पादादिनाभ्यन्तं व्यापयेदित्यादि। हंसन्यासे तु भेदः। चाद्यकारान्तमुक्त्वा सोऽहं प्रकृत्यात्मने नम इति पादादिशिरोऽन्तं व्यापकत्वेन न्यसेत्। वैपरीत्याभिधानाद्वैतदपि लभ्यत इति प्राणाग्निहोत्रप्रपञ्चयागन्यासक्रममूलसिद्धमभिधत्ते—हुत्वेत्यादिना ॥ २९ ॥

मूले सप्तग्रहन्यासं कृत्वा प्रपञ्चयागं कुर्यादिति तात्पर्य शक्तिरित्यनेनोक्तम्। परमात्मनोऽर्जमिति सोऽहमित्येतदुक्तम्। क्षतीयन्निपिमिरिति। यथा ॐ ह्रीं अं

हंसः सोऽहं स्वाहा । ॐ ह्रीं श्रां हंसः सोऽहं स्वाहेत्यादि । सकलार्थदायीति गुणफलाभिधानम् । तत्त्वसूत्राणामधिकार इति ह्युक्तम् ॥ २० ॥

ब्रह्मा स्यादृषिरस्येत्येषां पञ्चमन्त्राणां योगस्य मन्त्रान्तरतामापन्नस्येत्यर्थः । सकलपदार्थसदर्थं इति परंज्योतिषो विशेषणम् । सकलः पदार्थोऽयमेव सुह्र-पितः प्रपञ्चः । तत्र यत्सन्मात्ररूपं वस्तु तत्साचितयाऽनुगतं तदित्यर्थः । अत्रास्ये-त्यभिप्रायान्तरमाह—अस्येति । परमान्विता चेत्यत्र चकारः समुच्चयार्थः । तदभि-प्रायमाह—स्वयमन्वितेति । प्रकरणसिद्धमभिप्रायं दर्शयति—स्वयं ज्योतिरिति । ब्रह्मा स्यादित्यत्राप्येतदुभयं प्रकरणसिद्धमभ्युपेयम् । वक्ष्यति च—परमपदेन प्रकाशितः प्रवर इति । यथा परंब्रह्मा ऋषिः परमगायत्री छन्दः परंज्योतिर्देवता । स्वयं ब्रह्मा ऋषिः स्वयं गायत्री छन्दः स्वयं ज्योतिर्देवतेति ॥ २१ ॥

मूले जायाग्नेरित्यात्माष्टाक्षरस्याङ्गकथनम् । स्वयं च वर्मेति शक्त्यभिप्रायम् । हरिहरवर्णमस्त्रं स्यादित्यन्वयः । इह मूल एकमेवाष्टाक्षरं विनियोगमात्रे तु भेदः । ततोऽङ्गर्ष्यादौ न विशेष इत्यर्थोऽवगम्यते । अङ्गमन्त्रेष्वप्यभिप्रायान्तरमाह—शिरसे-त्यादिना । सोऽहं च शिर इत्यन्वयः । चकारः समुच्चयार्थः । तदभिप्रायमाह—प्राणाग्निहोत्र इति । हंसात्मा स्वयं च शिखेत्यत्राप्येवमेव चकाराभिप्रायः । तदाह—अथ चेति । अयमिहाङ्गमन्त्रप्रयोगः । स्वाहा हृदयाय नमः । सोऽहं शिरसे स्वाहा । हंसः शिखायै वषट् । ह्रीं कवचाय हुम् । ॐ नेत्रत्रयाय वौषट् । हरिहर अस्त्राय फडिति । तथा स्वाहा हृदयाय नमः । हंसः शिरसे स्वाहा । सोऽहं शिखायै वषट् । ह्रीं कवचाय हुम् । ॐ नेत्रत्रयाय वौषट् । हरिहर अस्त्राय फडिति । शक्तेः ध्येयत्वमिति । तारस्य शक्तिरित्युक्तशक्तेरेव । जायाग्नेः हृदयमित्यादि व्युत्क्रमतो गम्यमानायाः स्वयमिति मन्त्रात्माभिधानादिति भावः । ततश्च 'उद्यद्भास्वत्समाभामित्येतदेव ध्यानमिति लभ्यते ॥ २२ ॥

मूलेऽथाकारहकाराद्यावित्याद्युक्तमन्त्रस्थाशिप्रकरणम् । अथाद्यौ अमू अकार-हकाराद्यौ शान्तान्तिकावित्यन्वयः । धात्वाविति । तारस्य शक्तिरित्युक्तयोः ग्रहणम् । व्याप्त्यर्थं तयैतन्मन्त्रसाम्यकथनम् । व्याप्तिश्च गुणितप्रकरण उक्तैव । यथाङ्गे-भ्योऽस्यास्तु सप्तभ्य इत्यादि । अत्राभिप्रायान्तरमाह—मन्त्राणामिति । ततश्चेह प्रणवस्य तन्मात्रमहदहङ्काराः शक्तेस्त्वगादिधातवश्च समुचिता ग्राह्याः । अयमत्र मन्त्रप्रयोगक्रमः । यं शब्दतन्मात्रात्मने नमः । छं स्पर्शतन्मात्रात्मने नमः । मं रूपतन्मात्रात्मने नमः । रं असृगात्मने नमः । ईं मांसात्मने नमः । ह्रीं मेद-सात्मने नमः । ह्रीं अस्थ्यात्मने नमः । ह्रीं मज्जात्मने नमः । ह्रीं शुक्रात्मने

नम इति तत्तत्स्थानेषु न्यासः। सर्गी च साचरः साकारश्चेति। अकारोऽकारो विसर्गश्चेत्यर्थः। आत्ममन्त्रो जीवमन्त्रोऽजपेति यावत्। षडिन्द्रियात्मक इति श्रोत्रादीनां मनसश्च ग्रहणम्। हं श्रोत्रात्मने नमः। यं त्वगात्मने नमः। रं चक्षुरात्मने नमः। सं जिह्वात्मने नमः। अं घ्राणात्मने नमः। थं मनआत्मने नम इति। हकारेति ह अ इत्यनयोर्ग्रहणम् ॥ २३ ॥ २४ ॥

कारणात्मसमायुक्त इति। सं मनआत्मने नमः। श्रौं बुद्धात्मने नमः। हं अहंकारात्मने नमः। थं चित्तात्मने नमः। मं धात्वात्मने नम इति। सवाकारैरिति स व आ इत्येषां ग्रहणम्। वागादीन्द्रियसंभिन्न इति। सं वागात्मने नमः। वं पाण्यात्मने नमः। आं पादात्मने नमः। हं पायवात्मने नमः। आं उपस्थात्मने नम इति। ते चेति। गुर्वादिशब्देन गणपत्यादिग्रहणम्। करशुद्ध्यादिकमिति तालत्रयादिग्रहणम्। प्राणायामादिकमिति। मन्त्रप्राणायामाभिप्रायम्। शोषणादीनामिहासंभवात्। आदिशब्देन कराङ्गुलिषु प्रणवमन्त्रादिन्यासोऽङ्गन्यासो देहे व्यापकमात्कामाष्टावरपुटितलिपिन्यास इत्येतत्सर्वमुक्तम्। प्रपञ्चयागमन्त्रानुसारेणेह न्यास उक्तः। तेनैव प्राणाग्निहोत्रेऽपि न्यासः कृतो भवति। यद्वा प्राणायामादि सर्वं यथाक्रमं पृथक् कर्तव्यम्। यद्वा पीठन्यासमूर्तिकल्पनावाहनाद्यपीष्यत एवेति ॥ २५ ॥ २६ ॥

मूले ब्रह्मा हृद्दतया स्यादित्यादि ऋष्यादिनिर्वचनप्रकरणम्। यत् पूर्वमृष्यादिपदनिर्वचनेन तेषां तत्त्वमुक्तमृषिवर्णादिकामिति तदन्वयोचितं ब्रह्मादिपदवाच्यमिहोच्यते। ततश्च गुरुणा प्राप्तस्वरूपः अतएव गुरुरूपः शिष्येण च प्राप्यमाणस्वरूपः सन् परमात्मा तावदृषिः स एव हृद्दतया ब्रह्मा स्यात्। तस्य च विशेषोत्कृष्टत्वात् परमत्वमिति। ब्रह्मा हृद्दतयेत्यत्र प्रतिपत्तव्योऽर्थः। एवं छन्दोदेवतयोरप्यवगन्तव्यम्। प्रवर इति। ब्रह्मणो विशेषणतया पुंलिङ्गनिर्देशः। गायत्रीविशेषणत्वेऽपि स एवार्थः। गायकसन्त्राणनत इति। यत् पूर्वमुक्तमिच्छां ददातीति छन्द इति तत्सामान्यम्। इदं त्वस्या विशेषफलमिति तयोरन्वयोपपत्तिः ॥ २७ ॥

परमन्यदतिशयं वेति। परशब्दो विकल्पेन निरुक्तः। अतिशेत इत्यतिशयः। कर्तरि प्रत्ययः। ज्योतिस्तेज इति ज्योतिःशब्दार्थ उक्तः। निरूपित इत्यादिना तयोर्वाक्यार्थ उक्तः। तेजःशब्दस्त्विह विशेष्यतयानुवर्तनीयः। यन्निरूपितेऽन्यत् नितरामतिशायि च निरूपिताद्भवति तदित्येवं परं ज्योतिर्देवता कथितेत्यन्वयः। निरूपित इति बुद्ध्येदमिदमित्येवं निरूप्ये विश्वस्मिंस्तेजसीत्यर्थः। तत्र हि तदनिरूप्यतयान्यदेव ज्योतिर्देवतात्वं भवति। तस्य तस्मादिश्वतस्तेजसोऽतिशयश्च

स्वतःसिद्धचित्प्रकाशयोगात् स्यात्। मन्त्रान्तरेष्वप्येवमृष्यादि निर्वक्तव्यमित्यपीह दर्शितमिति ॥ १८ ॥

अथाङ्गमन्त्राणां निर्वचनम्। स्वेति स्वर्ग इति स्वाहेत्यनेनेति शेषः। स्वर्गशब्देनेह स्वतो निरतिशयानन्दरूपं परमसिद्धानां तदानन्दानुभवस्थानं देवतातत्त्वं विवक्षितम्। स्वेति चात्मेति। स्वशब्दस्यात्मात्मीयादिवचनत्वादिति भावः। आत्मा चेह साधकस्य प्रत्यगात्मा भवति। तदेतदभिप्रयन् स्वशब्दं हाशब्देन योजयन् विवृणोति—हैत्याहुतिरितोति। स्वाहेति युगपत् क्रमेण वैतदुभयं क्रियत इति भावः। वाक्यार्थस्तावदेवं लब्ध एव। तात्पर्यार्थस्तूत्तरार्धेनोच्यत इति दर्शयति —हृदयमन्त्रेणेति। मूले धामशब्दश्चिन्मात्रवचनः। तस्य साधकगतव्यतिहारदृष्ट्या प्रत्यक्परागात्मपर्यन्ततया व्याप्तिः। सैव च तस्य धाम्नः शिखाभिप्रेयते। शाखाशब्द इह शिखावचनः। हृदयमन्त्रेणेत्यनेनैतत् सूचितम्। यत् प्रागुक्तं 'हृदयं बुद्धिगम्यत्वादिति तेन सहान्वयोऽप्यस्यैवमुपपन्नो भवतीति। सोऽहमित्यादिष्वप्येतत् प्रतिपत्तव्यम्। होमेष्वपि स्वाहाकारस्येयमेव प्रक्रिया। देवतायाः द्रव्यरस आहुतिः द्रव्यरसस्य देवतायां गतिरित्येवं व्यतिहारस्य तादात्म्यं सम्बन्धमिद्धत्वात्। उपपत्तिमिति। स्वाहाकारो हि होमादिकरणोद्देशपूर्वकं तत्र द्रव्यविनियोगार्थो होमेषु प्रसिद्धः। प्रत्यग्ब्रह्मणोर्व्यतीहारादेकत्वे सति तत्र तद्व्यवधानलक्षणं विश्वमपि जगद्धोमतया चपयितव्यं भवतीति देवतायामपि रसवती द्रव्यस्यैवं विनियोगसम्भव इति च ज्ञेयम् ॥ १९ ॥

त्वंपदार्थपर्यन्तस्तत्पदार्थत्वमिति। तत्त्वमसीति एतावन्महावाक्यं प्रसिद्धम्। तद्वाक्यार्थस्य शिष्यं प्रत्युपदेशरूपम्। तत्र त्वमिति शिष्ये प्रत्यगात्मा गृह्यते। तदिति च तदा प्राग्वर्णितः परमात्मा। तयोरेकमसीत्युपदिश्यते। ततश्च त्वंपदार्थः प्रत्यगात्मा प्रथितः। तत्पदार्थश्च परमात्मेति ज्ञेयम्। ननु ब्रह्मणः प्रत्यगात्मनैकत्वप्रत्यगात्मप्रतिपादिकत्वमिति हि वाच्यम्। यथा शक्तिपटलेऽजपापरमात्मप्रणवप्रकरण इति। नैष दोषः। तत्त्वमसीत्याद्युपनिषन्महावाक्यव्यापार एव। एवं तत्त्वस्वरूपामनुसन्धानानुगुणतया परिणत इति प्रतिपादयितुमेवमभिधानम्। मूले परिततमिति सर्वतो व्याप्तम्। परं तु तेजस्त्विति। तुशब्दो विशेषद्योतनार्थः। परिततत्वं परत्वं चेह विशेषः। तदुक्तं—परमन्यदतिशयं वेति। मन्युदितेऽस्य मनो यत्र सोऽहमित्युपस्कारेण संबन्धः। तदहमित्येव वा योजनीयम्। मयोति शार्ङ्गिणो वक्तुः स्वात्मपरामर्शः। एतद्दर्शयन् विवृणोति—देहेन्द्रियादिभ्य इति। प्रत्यग्ब्रह्मणोः शबलशुद्धान्वयैकत्वभेदेन चतस्रोऽवस्थाः। तत्र प्रत्यगात्मनो देहेन्द्रियादितादात्म्ये परब्रह्मणो विराडादितादात्म्यं च

शबलावस्थातः स्वोपाधित उद्गतिरितरा:। तत्रोपाधितः पृथग्भावे यद्यप्येकत्व-
मेवाखण्डचिद्रूपत्वं भवति किन्तु तदुपाधिद्वारेतरदवान्तरावस्थाद्वयं स्यात्। तत्र
स्वस्वोपाधिसाक्षितया स्थितिः शुद्धावस्था तदान्योन्यैकतान्वयावस्था तदन्योन्याकार-
विलयादेकत्वमिति भेदः। तत्र देहेन्द्रियादिशबलस्य ततः पृथग्भावे निष्पन्नैकत्वा-
वस्था मय्युदित इत्युक्ता। मनोऽस्य यत्रेति ततः पूर्वतरा शुद्धावस्थोक्तं परिततं परन्तु
तेज इत्यपि शुद्धावस्थैव तदर्थं परग्रहणम्। यद्यप्युपाधिपृथग्भाव एकमेव देवता-
तत्त्वमर्यादिनिष्पद्यते किन्तु तत्रापि यत्र मनो वर्तते सोऽहमर्थो यत्र माया वर्तते स
सोऽर्थ इति भावः। तयोः शुद्धयोरयत्नसिद्धमेकत्वमिति मय्युदित इत्युक्तम्। मूले
तदिति सकलचित्प्रकाशरूपमिति वाक्यार्थकथनम्। सकलचित्प्रकाशपदेन परि-
ततपरतेजोग्रहणम्। तस्य रूपमेव रूपं यस्येति समासः। ब्रह्मणो रूपमिवास्यापि
रूपम्। ब्रह्मैवोक्तप्रकारेण तदहंवस्त्विति मूलार्थः। कथितमित्याद्युपसंहारः।

प्रकारभेदेन विवृणोति—सकल इति। मूलयोजना त्वेवम्। इत्येवं तदिदं
सकलचित्प्रकाशरूपं शिरसोऽपि मन्त्रं कथितमिति। अत्र यः परिपूर्णचित्प्रकाशः
परिततं परं तु तेज इत्युक्तः तं रूपयति। साधकचिद्रूपतयाऽहमर्थतयाभिव्यक्तोऽत्यर्थो
विवक्षितः। सोऽयं एव च वाक्यार्थमाहेत्यभिप्रेत इति ज्ञेयम्। सोऽहमर्थस्य सकल-
चित्प्रकाशत्वात्तदर्थे स्याच्छिर इति शिरसे स्वाहेत्यनेनान्वयोपपत्तिरिति॥ ४०॥

अजपाया इति प्रत्यगात्मनः परमात्मपर्यन्ततामतिपादकत्वमित्यर्थः। अह-
मिति पूर्ववच्छ्वाहिंसः स्वात्मनिर्देशः। मनोऽस्य यत्रेत्येतदिहापि समानम्। सकल-
प्रकाशनिर्वाणमिति। सकलः परिततः प्रकाशः परं तेजस्तदेव च निर्वाणमुप-
शान्तरूपम्। अतुलमिति। तदतुलमनुपममशीतं यत्तदित्युपस्कारेण मूलान्वयः।
तच्छब्देनाहमर्थग्रहणम्। तस्यातुलादिरूपं परब्रह्मत्वमनेनोक्तम्। पूर्ववच्छिखायै
वषडित्यनेनान्वय इति॥ ४१॥

न केवलमनयोरर्थकथनमङ्गोपयोगि। किन्तु प्रपञ्चयागहुतेष्युपयुज्यत इति
दर्शयन्नाह—एवमिति। परदेवतात्मतत्त्वं तावदिहाग्निरिष्यते। स चाग्निः
स्वाहाहुतौ प्रतिपत्तव्यः। स एव च प्रपञ्चयागहुतेऽधिकरणं भवति। यत्र हूयते
तद्धोमाधिकरणम्। स चाग्निर्देवतातत्त्वस्य साधकात्मनश्च भेदेनावभासात्मलिनो
वर्तते। तस्य शोधनं चात्मैव देवतातत्त्वं न ततो भिन्नमन्यत्तदेव चात्मा न ततो
भिन्नोऽन्य इत्येवमवस्थापनम्। तत्र यद्भेदनिबन्धनं स्थूलसूक्ष्मादिलक्षणं प्रपञ्चस्य
तस्य होमद्रव्यं भवति। नन्वग्निशोधनमपि तावत् स्वाहाहुततावस्थ्येव। यदुक्तं—स्वेति
स्वर्गं इत्यादि। नैष दोषः। क्रमेणान्योन्यात्मतया संहितयोः युगपत्तयाशुभ्यान-

मखण्डैकत्वरूपमेवैतत्। अतएवोक्तं—स्वर्गान्नावष्यातता धामशाखेति। द्रव्यसंशोधनार्थस्येति। न केवलं कवच एवास्योपयोग इति भावः। होमद्रव्यं तावत्प्रपञ्चरूपम्। तस्यामृतभावे सत्येवाग्नौ होमः स्यात्। अवरप्रकृतितायामेव च ब्रह्मणि विलापनसंभव इति तदापादनमिह शोधनमभिप्रेतम्। मूले स्वगुणैः गुणत्रयानुबद्धं सकलं प्रतिमध्येत्यनेनैतदपि दर्शितम्। हरतीति शक्तिबीजं निर्वाच्यमिति। स्थावरजङ्गमाभिपूर्णमित्येतज्जगदित्युक्तम्। निजबिन्दुसत्त्वात्माखिललोकस्थितीति। निजबिन्दौ सत्त्वत आत्मा स्वरूपं यस्या इति समासः। तादृश्यखिललोकस्थितिर्यनेति पुनः समासः। बिन्दुग्रहणं संहारक्रमेण नादाद्युपलक्षणम्। अखिललोकस्य प्रतिमध्येत्युक्तस्य स्थितिस्तन्मात्रतयावस्थानं यत्र तदाश्रयत्वात्तत्तथोक्तम्। तदाह—सर्वलोकेति। प्रकरणादमृतत्वसिद्धिरित्यवबोद्धव्यम् ॥ ४२ ॥

प्रणवस्येति। न केवलं नेत्र एवास्योपयोग इति भावः। अमृतरूपद्रव्योत्पादकस्येति। प्रकृतिरेव तावदमृतं तत्कार्यं सत्तक्षिपिवर्णतदर्थजगद्रूपं द्रव्यमपि तत्स्थूलाकारत्वादमृतरूपमेव। तस्योत्पादकं प्रणवोऽनुग्राहकत्वात्। यद्वा अवतीति निर्वचनं स्यात्। अवनं चेह भावनं स्यात्। अनेकार्थत्वादवतेः। तथाच वक्ष्यति—अवरचरणगतिप्रीतीत्यादि। सर्वभावक इति च। ननु यद्यमृतरूपमेव द्रव्यमुत्पद्यते। तदा शक्तिमन्त्रेण तस्य शोधनासंभवः शुद्धोत्पन्नत्वादिति। नैष दोषः। सत्यप्यमृतत्वे स्थावरजङ्गमादिरूपेणान्यथाभिमानात् पुनः शोधनोपपत्तिः। ब्रह्मत्वेऽपि द्रव्यतयाभिमानाद्दोषोपपत्तिरात्मब्रह्मतया भेदाभिमानाच्च तस्यापि शोधनोपपत्तिरिति।

मूले आद्यैरित्यकारोकारमकारा उक्ताः। तथाग्निकैरित्यग्नीषोमसूर्याणां नेत्रत्रयप्रकाशात्मनां ग्रहणम्। गुणात्मान एते। तैरेव चास्य प्रपञ्चस्य भावः। स्थावरजङ्गमाद्यात्मकं स्वरूपं तत्कारणात्मा सृजति। सर्वथाप्यर्थानामुत्पत्तियोगादजस्रमित्युक्तम्। सन्ततमिति च तदर्थः। अभिप्रायमिदमाह—प्रतिहोममिति। मातृकान्यासवदिति पद्यायहारं होमविधानात् प्रतिहोमं चाष्टाचत्वारिंशतैरेतदुपपत्तिः ॥ ४३ ॥

मूले हृदारास्य इत्यस्यांशनिर्वचनम्। हृञ् हरण इति धातुरयमुक्तः। साधकस्यानभीष्टान्यनिष्टान्येव। हरिहरेति हृञावृत्तिरेव। सा च सर्वानिष्टसंहरणार्थेति चार्यादुक्तम्। तस्यास्ताय फडित्यनेन संबन्ध इति। तारच शक्तिरिति तावत्प्रणवादीनां पञ्चमन्त्रतया लिपिसंयोगेन प्रपञ्चयागार्थत्वमुक्तम्। तेषामेव स्वप्रधानतयैकमन्त्रत्वं यदा लिपिविहीनोऽयमित्युच्यते। सर्वप्रपञ्चस्य मूलमिदमस्य विनियोगसूचनार्थम्। सकलपुरुषार्थकरमेतदिति भावः। प्रपञ्चयागाख्यमुनेति पूर्वोक्तानुवाद एव। तस्य द्विधा प्रयोगो वर्येदेह इत्युक्तः। प्रपञ्चात्मकैरित्यर्थोऽस्यते ॥ ४४॥४५॥४६ ॥

मातृकान्यासवदित्याकाष्टाक्षरयोगेन लिपिन्यास उक्तः। यदुक्तं—शुद्धसविसर्गत्वान्तैरेवेति। पञ्चाशद्वारमुत्तममिति व्रिमप्रादिवारमधमादिकमित्यप्यर्थात् सूचितम्। शुद्धादिन्यासेऽपि समानमेतत्। अभिप्रायान्तरमाह—पञ्चाशन्मन्त्रैरिति। यद्यप्येक एवायं मन्त्रः किन्तु पञ्चाशल्लिपिवर्णसंयोगभेदतः पञ्चाशदेव मन्त्राः स्युरिति भावः। पञ्चाशद्वारमित्यस्यार्थोऽनेनोक्तः। यद्देहापि लिप्यपेक्षयैव पञ्चाशद्वारत्वं स्वप्रधाने प्रपञ्चयागे लेवं संभवतीति चाववोद्धव्यम्। प्रपञ्चयागस्वरूपं तावदेभिस्तृतीयलिपिभिरित्युक्तम्। तत्र मातृकान्यासवदित्यकारादिक्रमोऽत्रोच्यते। तदाह—प्रपञ्चयागक्रममिति। सत्यग्रहमण्डलत्रयादिहोममिति। तुशब्दस्य विशेषसूचनार्थत्वादिति भावः। प्राणाग्निहोत्रप्रपञ्चयागयोरिति तदीयमन्त्राभिप्रायम्। ऊर्ध्वादिकमिति। ब्रह्मा स्वाद्वैपिरस्येत्यत्र विहृतरीत्येति भावः। मूलाधारेति। मूलाधारे चतुर्दलपद्मे कर्णिकात्रिकोणं तन्मध्ये शक्तिः कुलेखा। तस्या मध्ये तदीयबिन्दुः वृत्ताकारस्तत्रापि मध्यभागे मध्यादिपञ्चदिक्षु कुण्डानि। वक्ष्यति च—शक्तेः सत्त्वनिविष्टमध्यमित्यादि। मध्येन्द्रवरुणेत्यादि च। अग्नीन् प्रज्वाल्येति। विद्वन्निस्वाहाकारगोचरतयोक्त एकोऽपि सन् होमद्रव्याणां पञ्चलात्तया विह्नतो दृश्यते। वक्ष्यति च—कल्पान्ताग्निशिखास्फुरत्कुहरकेष्वित्यादि। पादादिमस्तकान्तं व्याप्येति। तदावृतिमाह—स्वशरीरात्मकमिति। परमामृतेनेत्यवरमहात्यात्मनेति प्रागुक्तरूपेणेति भावः। एकोक्त्येति + + + ॐ ह्रीं चमिति। अत्रैवं प्रतिपत्तिः। प्रणवेन परामृतभूतात् स्वदेहादकारसदात्मरूपं वस्तूत्पाद्य प्रज्ञया तस्य प्रतीतिसिद्धार्थान्तरतावलापनेनामृतात्मकतामापद्य तदेव चमिति होम्यतया प्रतिपद्य परं ज्योतिषि जुहोमीति विनियुञ्जानः सोऽहं हंस इति तद्व्याप्यचिद्रूपे ततो विविक्तं प्रत्यग्ब्रह्मरूपं विभाव्य स्वाहेति तस्मिन्नेकवस्तुन्यग्नौ जुहुयादिति। मध्यादिकुण्डेष्विति। मध्यप्राग्वारुणसौम्यदक्षिणकुण्डेष्वित्यर्थः। आद्याक्षरान्तमिति। पञ्चपञ्चभिर्वर्णैरेकैकपर्यायेणेति भावः। अकारमिति। स ह्येकपञ्चाशो वर्णं इति भावः। प्रणवशक्तिबीजाभ्यामिति। प्रणवव्यापकेनोत्पादनं शक्तिव्यापकेन तस्यामृतोपादानमिति भेदः। शरीरशब्देनानभिव्यक्तावयवस्य ग्रहणम्। ताभ्यामेव वर्णाभ्याममृतपिण्डमिति। अग्नौ नैकोक्त्येति। कुण्डैकीकरणेनेति भावः। ॐ ह्रीं चमिति शतहोमद्वयेऽपि योऽयमर्पितोऽकारस्तस्यायं होमो विवक्षितः। इत्यादिनेति। सोऽहं हंसः स्वाहेत्ययमेव मन्त्रशेषोऽभिप्रेतः। नवपदन्यासमन्त्रैर्विधिवद्धुत्वेति। ॐ ह्रीं चं सं एं अरकालयणधिपतिं केतुं भगवन्तं परं ज्योतिषो-त्यादिरूपेण मन्त्रान्तरमुक्तम्। एवमन्यादिमण्डलत्रयन्यासमन्त्रैर्विधिवदित्य-

चापि द्रष्टव्यम् । अग्नीषोमन्यासमन्त्राभ्यां हंसन्यासमन्त्रेण चेत्यत्रापि समानमेतत् । मूलमन्त्रादियोगस्तु सर्वहोमेष्वपेक्षित एव । सप्तयह्न्यासवदित्यत्रापि विधिवदिति संबन्ध इष्यते । मण्डलत्रयादिष्वपि समानमेतत् । प्रणवेन स्वात्मस्थो भवेदिति सकृत् प्रणवमुच्चरन्निति भावः ॥ ४७ ॥

इह प्रपञ्चयागे प्रणवसत्त्यादिषु प्रतिपत्तिस्तावदुक्ता—आद्यैस्त्रिभेदैरिति । न तु तद्गतवर्णेषु प्रतिपत्तिरिति प्रतिपादनार्थं पञ्चज्ञानेन्द्रियावद्धा इत्याद्यारभ्यते । यद्यपि वर्णानां काननवृत्तसहस्रारेत्यत्र स्थानसम्बन्ध उक्तः किन्त्वयमेवेन्द्रियसम्बन्धोऽपि स्यात् । तत्र इई इत्यनयोश्चक्षुषा सम्बन्धः । उऊ इति श्रोत्रेण । ऋ ॠ इति घ्राणेन । विसर्गस्य रसेन । एतेषां सर्वेषां त्वगिन्द्रियेण सम्बन्धः । तस्य व्यापित्वात् बहुवर्णसम्बन्धसंभवः । वर्णानामेवेन्द्रियसम्बन्धात् तद्द्वारा सकलार्थसम्बन्धोऽपि स्यात् । ततश्च तथाविधैर्लिपिवर्णैः स्वसंबन्धात्तदिन्द्रियगोचरं सदूरे भवमितरदपि सर्वं वस्तु ब्रह्माग्नौ जुहुयादिति सम्बध्यते । प्रदर्शनार्थं चैतदुक्तम् । यत्तावदयानया पञ्चविभेदभिन्नयेति वर्णानां पञ्चभूतरूपत्वं तेषां प्रत्येकं स्थूलसूक्ष्मादिरूपत्वं चोक्तम् तदेव प्रतिपत्तव्यम् । यद्वाध्यात्मिकाधिदैवतविग्रहयोरैक्यतया काननवृत्तादिस्थानामेवापरिमितत्वं प्रतिपत्तव्यमिति सोऽग्निरपि व्याप्त एव । तस्य सुखसाध्यमेतद्धोमादिकरणत्वेनाभिप्रेतमित्यभिप्रायेण विशेषणमुक्तम् ।

अतर्क्येति । अतर्क्याशेषलोकशब्देन तत्तदिन्द्रियगोचरस्यैव ग्रहणम् । यावान् अतुं शक्योऽशेषो लोकस्तावानेवायं तत्तदिन्द्रियगोचरोऽर्थो भवतीति तदभिप्रायः । यदैश्वरं तेजस्तस्मिन् ब्रह्माग्नाविति सम्बन्धः । देवतैवेश्वरस्तदीयं चित्स्वरूपं स्वरूपमेव च तेजः । यदुक्तं—स्वर्गाकाशव्याप्तता धामगाश्चेति । सदा सर्वत्र वर्तिनीति कालदेशाभ्यां तस्यानवच्छिन्नत्वमुक्तम् । यदुक्तं—स इति परिततं परन्तु तेज इति ।

अभिप्रायान्तरं दर्शयति—एवं समन्त्रकमित्यादिना । विदुषामयत्नसाध्यमिति । मन्त्रन्यासजपयोगादिभिर्विदितदेवतात्मतत्त्वादिविदांशः । अनेन तैरप्येवमयत्नस्यैव यत्नेनानुसन्धेयमनुष्ठानावशिष्टकालेष्वित्यपि सूचितम् । मूले पञ्चज्ञानेन्द्रियावद्धा इत्यस्यायमर्थः । श्रोत्रादीन्द्रियगोचर एवायं विश्वः प्रपञ्चः स च वैखरीवाच्य इति सर्वेऽपि लिपिवर्णाः प्रपञ्चवदिन्द्रियसम्बद्धा इति । यद्वानाहतशिवादिविषयान्ततया वर्णसम्बन्धोऽत्र विवक्ष्यते । तदाह—वाचकवर्गस्येति । वाच्यवाचकभेदेन वर्गद्वयमिहाभिप्रेतम् । वाच्यस्यापीति । वर्गस्येत्यनुषङ्गः । स च तत्त्वगणरूप इति तत्त्वगणस्येत्युक्तम् । तदितीन्द्रियसम्बन्धमिति भावः । त्विति विशेषार्थः । समुच्चयार्थो वा । यत्र शब्दस्तया चैतत्सम्पत इति भावः । तत्तदिन्द्रियगोचरमिति

श्रूयमाणमस्पृश्यमानादिलक्षणम् । ततः प्रपञ्चमिति मूलार्थः । आरात्तनं सर्वमिति तद्विशेषणम् । तद्व्याचष्टे—दूरात्तनमिति । दूरभवमिति तदर्थः । दूरग्रहणमन्तिकोपलक्षणमाराच्छब्दस्योभयार्थत्वादिति दर्शयंस्तद्विभागमपि दर्शयति—दूरमन्तिकं चेति । दूरमधिदैवतमन्तिकमध्यात्ममिति च द्रष्टव्यम् । श्रोत्रादिभिरुभयथाऽप्यर्थग्रहणादेवमुक्तम् । घटादिविषयदर्शनसमय इति प्रचुरसंभवादेतदुपादानम् । श्रवणादिसमयेऽप्येतत् सर्वमिष्यत एव । तत्त्वगणस्येति वर्णविशिष्टस्येति च द्रष्टव्यम् । ननु कथं तस्मादुत्पत्तिः कथं वा लय इति । तत्राहतशिवतत्त्वमिति स्वयमवाच्यमवाचकं ब्रह्मेति यदुक्तं तदनाहतशिवतत्त्वमित्यवबोद्धव्यम् । तदुक्तमधस्तात्—अधिष्ठानसाक्षिलक्षणावनाहतशिवशक्ती अकारलक्षितार्थाविति । प्रमातेत्यनाहतदशायां न प्रमातृत्वमपीति भावः । तदप्युक्तं—विश्वं प्रमेयप्रमाणप्रमातृरूपात्मविद्याशिवतत्त्वरूपमिति । प्रमातृप्रमाणादिक्रमप्रतिपत्त्यर्थं च प्रमातृग्रहणम् । तद्विभागश्च तत्रैवोक्तः—तत्र मायान्तं मेयरूपमात्मतत्त्वं सदाशिवान्तं मानरूपं विद्यातत्त्वमाहतशिवान्तं प्रमातृरूपं शिवतत्त्वमिति । अकारवाच्यार्थ इति तत्त्वप्रसरक्रमेण सह तदविभक्ततद्वाचकवर्णप्रसरक्रमोऽपि सूचितः । तेन सदाशिवादीनामिकारादिवर्णयोगोऽपि लभ्यते । तदुक्तं—इह सवाचकानि सदाशिवेश्वरशुद्धविद्यातत्त्वानीत्यादि । ननु तत्रैव तावत्तत्त्वानां रूपं सिद्धान्ततः किमिह तदभिधानेनेति । नैष दोषः । + + + । परिणामिन्यपरशक्तिरिति धर्म्यभिप्रायः । परशक्तिरनाहतं वस्त्वित्यवरग्रहणम् । परिणामसामर्थ्यमिति धर्माभिप्रायम् । सकारतदर्थरूपिण्येति वाच्यवाचकाविभागाभिप्रायम् । विमर्शप्रकाशाभ्यां वेति + + + वेति । तत्तद्विक्षेप इति । मत्तः परिणममानार्थतया विक्षेप इत्यर्थः । अन्याच्छादन इत्यनुवर्तमानस्य चिद्रूपाच्छादन इत्यर्थः । विषयसमस्येषा । अवस्थितमिति चान्वयः । एतदुत्तरत्रापि समानम् । सर्वविषयेष्वित्यवस्थितं प्रसिद्धमेवेत्यनुपङ्गेण सम्बन्धनीयम् । तत्तदवस्थितिव्यपगमेन विलयक्रमोऽप्यूहनीय इति ॥ ४८ ॥ ४९ ॥

मूले सद्यात्मभिरिति प्रपञ्चयाग एव सूक्ष्मा प्रतिपत्तिरुक्ता । मन्त्रकर्वगिन्द्रियेषु ब्रह्मतया प्रतिपत्तिरियं भवति । मन्त्राणामर्थतोऽपि सद्यस्त्वात्सद्यामन्त्रैरित्युक्तम् । तदुक्तं—स्रेति स्वर्ग इत्यादि । ब्रह्मविद्भिरिति । देवतातत्त्वं ब्रह्म तदेवात्मानं विद्वद्भिरित्यर्थः । ब्रह्मार्पणमिति भाषादिवेति शेषः । अभिप्रायान्तरमाह—यमन्यत इति । सर्वेषां वस्तुतो ब्रह्मरूपत्वादिति भावः ॥ ५० ॥

मूले एवं सर्वमिदमित्यमिति प्रपञ्चयागोपसंहारेणाभिमतमन्त्रजपाद्यधिकारी

दर्शितः। वर्णविभेदभिन्नमिति। यदुक्तं—मातृकान्यासवत् प्राग्वै लिपिनेत्यादि। बाल्याद्यवस्थायोगाद्देहस्याष्टढत्वम्। मांसान्वमज्जाद्युतमिति जुगुप्सितत्वमुक्तम्। तत्तदिन्द्रियेभ्यो ज्ञानक्रियाप्रसरणात् चरत्वम्। अनेन होमद्वारा देहस्य तद्विपरीतं ब्रह्मात्मनि विलायनमुचितमित्युक्तम्। सुविशदत्वं निर्मलत्वम्। विमलधीरिति + + +। तेजःस्वरूपो स्वयं भूत्वेति। तद् ब्रह्मैवेह तेजः। सर्वमन्त्रं जपेदिति प्रपञ्चयागानन्तरं तदङ्गर्थ्यादि विन्यस्याभिमतमन्त्रोदयाद्यारभ्यव्यम्।

अभिप्रायभेदमाह—एवमित्यादिना। तेजःशब्देनेह कलानां ग्रहणम्। तदाह —सकलीकरणन्यासेनेति। परतेजसीति। तदुदरभाग इति भावः। ताभ्यामेव सुषुम्नामिति। सुषुम्नाकारेण न्यासोऽभिप्रेतः। कारणशक्तिकसकलीकृतजीवामिति। सुषुम्नान्तर्गतं मूलाधार एवैतद्भवति। ताभ्यामेव वर्णात्मकमिति। व्यापकेनेत्यवयोद्धव्यम्। तावद्दलानीति दशद्वादशषोडशदलानि। न्यासेनेयं चिन्ता स्यात्। व्यापककलाय धूम्रार्चिषे नम इत्याद्याः। पादयोर्न्यसिलेति। तथतुःसन्ध्यग्रेष्विति भावः। एवं हस्तयोरित्यत्रापि द्रष्टव्यम्। गलास्यनेत्रादिष्विति मूर्धग्रहणम्। विसर्गाद्यकारान्तस्थानेष्विति। मुखे कामनवृत्तेत्येतदैलोम्येनेत्यर्थः। शक्तियान्तकलान्यासस्तु विकल्प्यत इत्यर्थादवसीयते। मूलाधारे त्रिकोणकोणेषु शक्तिकलान्यासः। मूर्धनि द्विदलपद्मे शान्तकलान्यासः। प्राणप्रतिष्ठा चोभयविधा कार्येति। जीवकलानामिति जीवस्योपलक्षणम्। तासामिति परस्योपलक्षणम्। पाशाङ्कुशवरचरेति। न कलास्वेवैतद्योगोऽपि तु जलसमष्टिप्राणप्रतिष्ठासु वा कलास्वपीति ज्ञेयम्। मातृकां न्यसितेति। यदादावेव ह्रतं समुनिच्छन्दोदैवतमित्यादि तस्यैवानुसन्धानार्थमेतत्। तेन तदङ्गर्थ्यादिन्यासो गणपतेरङ्गर्थ्यादिन्यासोऽपि स्यात्॥ ५१॥

प्राणाग्निहोत्रप्रपञ्चयागयोस्तत्त्वेनेति स्वतन्त्रयोरभिमतमन्त्रप्रेष्यभूतयोरप्येतत् संभवति। नन्वभिधायेति तत्त्वे तदभिहितमिति। उच्यते। सशक्तिकमलामारन्यासादीनां तावदयानया पञ्चविभेदभिन्नयेत्यत्राभिधानम्। शक्तादीनां त्वत्र हितविधये विदुषामित्यत्र। यद्यप्येतद्भाष्येव किन्तु तस्यायोह गतत्वेनाभिमान इत्यभिधायेत्युक्तमिति बोद्धव्यम्। स्वातन्त्र्येणापीति। ननु स्वातन्त्र्येण फलसम्बन्धोऽपि तावदुक्त एव। यथा—विन्यासैरथ सञ्जपैरित्यादि। केशवादियोगे श्रीबीजयोगे च श्रीरेव फलमित्यादीति। नैष दोषः। तत्र तत्तदर्थिनां तत्तद्ध्यानजपादिकमभिप्रेतमिह तु फलविशेषार्थिनां दशविधन्यास इति भेदः। केशवाद्य इति केशवादियुतः। शक्तिकमलामारैरेति युतशब्दोऽनुवर्तते। कमला श्रीबीजम्। मारः कामबीजम्। एकैकश इति तेषां पृथगपि योग उक्तः। वाकारो विकल्पार्थः। सविसर्गः सबिन्दु-

सर्गो मारकमलाशक्तियुतयेत्येषां योगः। तेषां पृथग्योगो न ग्राह्य इत्येवं वा दशधा न्यास इति भावः। पृथङ्निगदिता इति। न प्राणाग्निहोत्रप्रपञ्चसहितता किन्तु स्वतन्त्रतयेति भावः। न्यास एवैवं स्यात्। प्रबन्धेन चैषामावृत्तिरिति ज्ञेयम् ॥५२॥

मूले तेजःस्वरूपो स्वयं भूत्वेति प्रपञ्चयागस्याभिमतमन्त्रविशेषतया प्रयोग उक्तः। स्वतन्त्रतया प्रयोगः प्रपञ्चयागस्त्विल्युच्यते। तदाह—समन्त्रकप्रपञ्चयागस्येति। विशेषत इति शुद्धादिन्यासादितोऽभिमतमन्त्रतोऽप्यतिशय उक्तः। मूलेऽपि यत् प्रपञ्चस्य यापको विनाशकः संसारविशेषस्य सम्पद्रूपस्य यापको नेता परस्य चार्थस्य परो निवेदक इति योजनीयम्। परोऽर्थो मोक्ष एव। प्रकारान्तरेण विवृणोति—विपत्प्रपञ्चयापनमिति। मोक्षापेक्षया विपत्प्रपञ्चो बन्धक + + + तत्कार्यप्रपञ्चः। परस्येत्यर्थः। अमन्त्रकप्रपञ्चयागपरतया विवृणोति—अमन्त्रकप्रपञ्चयागस्येति। वर्णैः प्रपञ्चयागस्तावदेवमुक्तः। अथ द्रव्यैः प्रपञ्चयाग उच्यते—द्रव्यैर्वेति। तानीति द्रव्याणि। तथैवेति तत्प्रकारः॥ ५३॥५४॥

पञ्चपटलोक्तक्रमेणेति। ताराद्यैर्दशभिर्मन्त्रैरित्याद्युक्तक्रमेणेत्यर्थः। मातृकाविधानेनाग्निजननं पूजा च। तदुक्तं—हुताशनाविधौ मातृकोक्ताविति। तत्र कलायुग्मयथाष्टवर्गानित्यावरणद्वये प्रतिवर्णसाक्षाट्टाक्षरयोगो विशेषः। मन्त्रितम इत्येभिस्तृतीयलिपिभिरित्येतद्विहानित्यर्थः। अभिप्रायान्तरमाह—बीजेनेति। जुहुयाच्च चतुर्वारमित्यतोऽर्वागेतदर्थादवसीयते। संख्या तु सचतुश्चत्वारिंशद्वारमित्युक्तैव। यद्वा विद्यान्तिकमिति साध्यमन्त्रस्य पीठपूजादिकं कृत्वेत्यादि मूलेन पञ्चविंशतिसंख्यं हुत्वेत्यतो यदुक्तं तत् सर्वं कृत्वा ततो गणपतिमन्त्रेण चतुर्वारं होमोऽयमभिप्रेतः। ततः पूर्वमयं बीजेन कृत्वा च होमो भवति। पयाविभूतिमन्त्रेणापि सद्धोमः स्यादिति। मूल एकाहस्येति मातृकाहस्यभिप्रायम्॥ ५५॥ ५६॥

नियुताधिकलक्षसंख्यमिति। नियुतं विंशतिसहस्रम्। लक्षसंख्यमित्येव वा पाठः। मन्त्रीत्यनुवादः। अभिप्रायान्तरमाह—सिद्धिकामस्येति। स त्वैहिकीं सकलसिद्धिमवाप्येत्येतदभिप्रायमेतत्। वाञ्छायोग्यामिति। पुत्राद्यभिमतविशेषप्रधानामिति भावः। मुक्तिकामस्येति। परतरं च परत्र यातीत्येतदभिप्रायम्। सिद्धिपदमनुपश्यते। प्रणवादित्वं सर्वमन्त्रेषु नित्यमिति तत्पुटनमुक्तम्। मातृकावृत्तिभिरिह सर्वत्र लक्षादिसंख्या भवतीत्यवबोद्धव्यम्॥ ५७॥

एकादिकेति पक्षगतादपि ग्राह्यमेव। अभिवृत्तिरावृत्तिः। विकृतिमिति क्षुद्रग्रहादिकारितामिति शेषः। प्रकोप इति शरीरेन्द्रियादिविक्रियावेगः॥ ५८॥

द्वादशसहस्रमथवेति पूर्वोक्तशेषः एव। तदाह—होमविधिमिति॥ ५९॥

अथयाप्रतिपत्ति प्रजपादिति। तत्तद्विहिता प्रतिपत्तिर्यथाप्रतिपत्तिः। न तथेत्ययथाप्रतिपत्तीति क्रियाविशेषणं चैतत्। सहस्रत्रव्येति सहस्राढ्व्येत्यर्थः। वसुशब्दो द्रव्यवचनः। रात्रौ तिलहोमयेति + + + नृसिंहयोगयेति सूचित इत्यनुवर्तते। सविस्मृतीयेति दुर्दैवतादिकारिता इति शेषः। सापस्मृतिरित्यपस्मृतिरपस्मारः। शापभवानिति गुर्वादिकोपकृताः शापाः। मूले यो मन्त्रीत्यनुवादः। अभिप्रायान्तरमाह—मन्त्रीति। सूचित इत्यनुवर्तत एव। मूले महद्दवेरिति। महत्या ऋद्धेरित्यर्थः। लक्षं तदर्धकं वेत्यत्र + + + ॥ ६०—६३॥

सद्रव्यैरिति सद्भिर्द्रव्यैरित्ययमनुवादः। अभिप्रायान्तरमाह—सद्रव्यैरितीति। समुचितद्रव्यविशेषसहितैरेभिरित्यर्थः। तत्तत्कर्मयोग्येति। यथा + + + कार्येत्यत्र व्यञ्जनशिथिलोच्चारणेन मात्रापूरणमित्यवबोद्धव्यम्। योग्यपरिमाणमिति संख्याभिप्रायम्। जुहुयादिति च संबन्धः॥ ६४॥६५॥

मूले मितधीरिति महद्दवधानमुक्तम्। न्यासीत्क्रमत इति तत्तत्स्थाने भङ्गाभङ्गेति भावः। मंक्षिति चिप्रमित्यर्थः। विधिना तेनैव लोपेन वेति। समरात्रं त्रिमधुरात्तया लवणयुक्तया वेत्यर्थः॥ ६६॥

पञ्चाग्रदोषधिविपाचितेति। जनिते कुण्डाग्नौ घटे पञ्चगव्यं योजयित्वा तत्र वर्णौषधीर्निक्षिप्य यावत्तच्चिरमग्निरुत्पद्यते तावत्तत् पाचयेत्। तस्मिन्नग्नौ होमः। तदापि पूजादिसर्वं कर्तव्यमेव। तथावहन्न संपद्यते तावत्तूष्णीमवस्थाय तस्मिन् भस्मनि विधिनाभिसमर्चनं जपश्च भवति। जपोऽप्यस्यैव मन्त्रस्येति ज्ञेयम्। विधिनेत्येतत् सूचितम्। वर्णौषधीनां तत्तद्वर्णेन संपूज्य जपः कार्यः। फलविशेषापेक्षायान्तु तस्मिन् भस्मनि तदनुरूपमन्त्रस्य यन्त्रविलेखनं पूजा तस्यैवायुतजपोऽपि कार्यं इति॥ ६७॥

मूल एकादशार्धकर्षिकेत्येकं पदम्। सार्धैकादशकर्षिकामित्यर्थः। अभिप्रायान्तरमाह—एकेति। दशार्धशब्देन सार्धदशग्रहणम्। दशार्धकर्षिकां दद्यात्। सैका दक्षिणेत्येवं योजनीयम्। अर्धेऽर्धपञ्चकर्षिकेति। सार्धपञ्चग्रहणम्। द्विकर्षा च सार्धेति। सार्धद्विकर्षिकेत्यर्थः। निर्जितमिति द्रव्यप्रपञ्चयागोपसंहारः। तथा प्रपञ्चयागादपि करप्रचेया इति सम्बन्धः। प्रचयनमुपार्जनम्। यथा करेण उद्यानगतात् फलान्युपार्ज्यन्ते तद्दितोऽपीति भावः। प्रभूतलभयमनल्पत्वं धनेनोक्तम्॥ ६८॥ ७०॥

इति प्रयोगक्रमदीपिकायां सप्तमः पटलः।

अथ अष्टमः पटलः ।

लिपिरेव पटलद्वयेऽपि प्रतिपाद्या। अत इह प्रकरणसंगतिरेव वक्तव्ये-त्यभिप्रायेणाह—प्रपञ्चयागादिति। क्रमगोपनार्थमिति। परमरहस्यत्वादनयो-रिति भावः। मूलगतायशब्दार्थोऽप्यनन्तरमित्युक्तम्। मूले विदुषां हितविधय इति। स्वेति स्वर्गं इत्याद्युक्तविदामित्यर्थः। अभिप्रायान्तरमाह—एवेति। मूले बद्ध्वा पद्मासनमिति तदुचिततया विशेषत आसनमुक्तम्। यद्वा स्वतन्त्रप्राणाग्नि-होत्रापेक्षमेतत्। स्वासनपूजनमिति + + + ॥ १ ॥

मूले शक्तेः सत्त्वनिबद्धमध्यमित्यग्निहोत्रानुसन्धानमुक्तम्। शक्तिः हृल्लेखा। तस्याः सत्त्वं हकारः। तेन निबद्धं संबद्धं मध्यं यस्य तत्तथोक्तम्। मूलाधारमित्यनेन सम्बन्धः। तस्या एव माया ईकारः स तमोरूपः रजो रेफरूपं ताभ्यां परितो वेष्टितम्। प्राग्वदोनिलदिक्षु गतास्त्रिकोणस्याग्रयो यत्र तत्तथोक्तम्। त्रिकोणमध्ये हकारः। त्रिकोणवह्निर्मायारजोवेष्टनं तदन्तरेव वा। जठरं मध्य इति जठरस्य मध्य इत्यर्थः। तदभिप्रायमाह—अशनकाल इति। वक्ष्यति च—प्रतिदिनममुना भजतामित्यादि। योगकाल इति प्राणाग्निहोत्रहुताभिप्रायम्। नाभेरित्यत्र निष्कर्ष-माह नाभिलिङ्गमिति। लक्षणयेति भावः। त्रिकोणान्तर्भागे शक्तेर्बिन्दुस्तदन्तरेव कुण्डानीति ज्ञेयम्। तदुक्तं—मूलाधारत्रिकोणाग्निबिन्दुमध्येत्यादि। कुण्डैरित्युप-लक्षितमिति शेषः। अनारतमित्याहोमान्तमित्यर्थः। अभिप्रायान्तरमाह—मने-नेति। क्रियादिशक्त्यात्मनेति पञ्चतत्त्वात्मनो ग्रहणार्थमेतत्। क्रियाभेदा एव हि पञ्च वृत्तयः। आदिशब्देन ज्ञानेच्छादिग्रहणम्। तदुक्तमधस्तात्—ज्ञानक्रियात्मा-त्मकः प्राण इति। प्राणानामेवात्राग्निभावः। तेषां समष्टिरेकोऽग्निरिति चाव-बोद्धव्यम्। समतत्त्वमनुतत्त्वमित्यर्थः। अभिप्रायान्तरमाह—समो जीवस्येति। मं च इत्याभ्यामुभयोर्ग्रहणमित्यर्थः। तदुक्तं—स्वेति स्वर्गः स्वेति चात्मा समुत्र इति। तयोरेकतत्त्वमेव प्राणरूपेणान्यात्मनावस्थितमित्यर्थादवधीयते। प्रपञ्चयागे हि समयोर्द्वे व्याप्ततयावस्थानमत एव लभ्यते। तयोरेकतत्त्वे हि स योगो भवति। तदुक्तं—सर्वं यतिर्न्यस्य हुत्वा ब्रह्म हुताशन इति। मूले योगीति प्राणाग्निहोत्रा-धिकार्यभिप्रायम्। मितह इति। ते रत्नैरित्यादिसकलफलाभिप्रायम् ॥ २ ॥

मूले मध्येन्द्वित्याद्यभिधानं वैदिकपक्षाग्नित्रयाणां प्रतिपत्त्यर्थम्। कुण्डनाम-कथनमित्यभिप्रायान्तरमुक्तम् ॥ ३ ॥

मूले भकलप्रमाप्रभवकादिति। मक्रनानामर्केन्द्वादिप्रमाणामुत्पत्तिस्थानभूता-दित्यर्थः। कम्पाकादिति। प्रनयकाचीनादित्यादृद्वादशान्तस्थादित्यर्थः। पाद्या-

षितां जुहुयादिति च सम्बन्धः। अमृतमयीमित्यानन्द एवामृतं भवति। चिदिवार्कोऽग्निरिति। तदाह—आनन्दमयीमिति। मूलेऽच्छामिति। निर्मलामित्यर्थः। त्विति प्रतिकुण्डं क्रमतो हुतावकाशोऽवशिष्यत इति सूचितम्। तदभिप्रायमाह—त्वितीति। कल्पान्ताग्निशिखास्फुरत्कुहरकेष्विति। मूलाधारे तावच्चिदग्निर्वर्तते। तदुक्तं—तस्याधस्तात् त्रिकोणाभमित्यादि। तस्य पञ्च शिखा एव पञ्चकुण्डोदरेषु स्फुरन्तीति भावः॥ ४॥

आद्यास्त इति वर्णहोमानन्तरं ग्रहहोम उक्तः। पञ्चानामग्नीनामेकीकरणमर्थसिद्धम्। अत्राभिप्रायान्तरमाह—नवग्रहहोममिति। अन्त्यशवर्गेति द्वितीयहोमः। त्विति तृतीयहोमः। मन्त्रीति चतुर्थहोमः। अयं पञ्चम इति ज्ञेयम्। आद्यग्रहणं प्रतिलोमप्रयोगाभिप्रायम्। पशुमेदो गोमेदः। व्यापकसमर्थसंज्ञा इति आद्यानां विशेषणम्। अभिप्रायान्तरमाह—व्यापकेत्यादिपदैरिति। स्वराख्या इत्येतदादिशब्देनोक्तम्। सुमतिरिति मन्त्रप्रयोगाभिज्ञत्वमुक्तम्। अभिप्रायान्तरमाह—परमानन्दतत्त्वविज्ञिरिति॥ ५॥६॥

मूल इत्येवमित्युपसंहारः। दिनादाविति। प्रातरित्यर्थः। शतार्धमिति। पञ्चाशद्वारमित्यर्थः। वर्णसंयोगतोऽष्टाक्षरावृत्तिरियमुक्ता। तदुक्तं—पञ्चाशन्मन्त्रैरिति। यद्वा मातृकावृत्तिरियमभिप्रेयते। स्वतन्त्रे प्राणाग्निहोत्र एव संभवतीत्यवसेयव्यम्। गुणफलमिति। प्रधानफलं तु वक्ष्यति—नित्यानन्दमयस्त्वनादिनिधन इति॥ ७॥

मूलेऽन्त्यशेति कुण्डेषु तेषु क्रमादित्युक्तस्यैव विशदीकरणम्। अभिप्रायान्तरमाह—दशभिर्दशभिरिति। अन्त्यः षकारः। वर्गान्त्या ङञणनमाः। अस्तिति विसर्गः। वामश्रवणमूकारः। अधिता लकारः। अं इत्यनुस्वारः। हलयुतेति हकारलयुतेत्यर्थः। औ इत्यौकारः। परा + + कारः। फादिपञ्चकं फयठछखाः। वर्गादिकाः पतटचकाः॥ ८॥९॥१०॥

व्योम्ना मध्यस्थितेऽग्नाविति तस्मिन्नेव वर्णहोमे प्रतिपत्तिरुच्यते। व्योम्ना शब्दमध्यस्थितेऽग्नौ हुनेदिति सम्बन्धः। तन्मात्राणां स्थूलभूतैरेव होम उच्यते। सकलजगद्धोमसिद्धिरेवं स्यादिति। प्रपञ्चयागेऽप्येवमुक्तम्—पञ्चज्ञानेन्द्रियाद्या इत्यादि। स्वेनैव रूपमित्यग्नाविति प्रकृतापेक्षम्। अग्निना सह रूपमित्यर्थः। अभिप्रायान्तरमाह—व्योम्नेत्यादिनेति। भूतमन्त्रोद्धार इति। भूतमन्त्रैर्होममित्युक्तानामित्यर्थः। कथमविरतशब्देन सामान्यमुक्तमित्याद्यविरतमिति। स्पर्शादिष्वपि समानमेतद्द्रष्टव्यम्। इह व्योम्ना शब्दमिति प्रदर्शनार्थम्। तेन तत्तद्गर्भाजामिन्द्रियादीनामपि ग्रहणं भवति। तदुक्तम्—आकाशशब्दश्रोत्रेत्यादि।

उभयरुचिरुचिरैर्ष्विति कुण्डेष्वित्यर्थाद्भवति। वह्नितुर्योति—चिदानन्दात्मकेति। चिदात्मकः कल्पाग्निः मूलाधारगतः आनन्दात्मकः कल्पार्को द्वादशान्तगतः। ननु तस्यापि चिदात्मकत्वमुक्तम्—चिद्रूपात्मकलप्रभांप्रभवकादिति। नैष दोषः। ज्योतीरुचा स्पृष्टामृतमयीमात्मनावितामित्यभिहितत्वादिति। उभयौ रुचिभौ रुचिरैर्ष्विति विग्रहः। कल्पान्ताग्नियोगेऽपि कुण्डानां कल्पार्कप्रकाशयोगादतीव परिदीप्तत्वमनेनोक्तम्। पुनरप्यभिप्रायान्तरमाह—उभयरुचिरुचिरैर्ष्विति। चिदानन्दात्मकाग्नीषोमदीप्तेष्वित्यग्नीषोममन्त्राभ्यां समस्तहोमः सूचितः। अचरौघैरिति। समस्तया मातृकयाष्टमो होम इति भावः। मूले च स्यादित्युपस्कार उत्तरपदेन चान्वयः। सर्वेषां वेदानामर्थानां प्रतिमयनं होमतो विलापनं तेन समुद्भावितोऽपरोक्षतया प्रकाशितो ब्रह्मलक्षणः प्रत्यगात्मा यस्येति समासः॥ ११॥

ससारगत्यादीति प्राणाग्निहोत्रमन्त्रोच्चारस्तदनन्तरं प्रपञ्चयागयोक्तः। प्रणवमन्त्राद्यनन्तरमित्येभिः तृतीयलिपिभिरित्युक्तमातृकाग्रहणम्। मूलमन्त्रादियोग उक्त इत्येतद्ग्रहणं च। सूक्ष्मभावाकृतिरिति। यद्वेदार्थेषु सूक्ष्मतमुगतवस्तुमात्रं चिन्मात्रं तदाकारः। नित्यतनुरिति तस्यैव विग्रहत्वान्नित्यतनुत्वं वेद्यं ह्यनित्य + तनुरिति। तदुक्तं—मांसान्नमन्त्राहृतं देहं तत् चरमिति। अनयोरभिप्रायान्तरमाह—सूक्ष्मभावाकृतिरिति + + पूर्वमेवोक्तमिति। कथमित्याह—स्वयं च घर्मेतीति। तदुक्तं—गतेर्ध्येयत्वं सूचितमिति। ध्यातस्यैव फलत्वादिति नित्यफल एव नियमादिति भावः। घर्मेनेति सूक्ष्मभावाकृतिर्नित्यतनुश्च भूयादित्येतदभिप्रायं मकलापत्तिरपि फलमेवेष्यते। अस्य शक्तित्वमिष्यत इति तत्वग्रगत्यापत्तेरभिहितत्वात्। अत एवोक्तं—परमां विभूतिकाष्ठां प्राप्त इति॥ १२॥

समुचितेति तथानुसन्धानस्य कार्यत्वादिति भावः। मूले कल्पादित्यमुख इति पदं मुग्धशब्दोऽग्रवचनः। चन्द्रार्कयोर्ग्रहतया मण्डलतया चान्तःस्फुरणं भूततत्कार्यसकलजगत्तदन्तर्गतब्रह्मादिमूर्तीनां द्वितीयहोमभाजामप्यन्तःस्फुरणं भवति। संहारोन्मुखतया संक्रियमाणया वेतद्विवक्ष्यते। कल्पादित्यमुखादिरूपत्वेऽपि तस्य कल्पितत्वादमुखमु तदभावादव्यक्तत्वं लिपिसमष्टित्वादनश्वरत्वाचाधारत्वम्। तेजोदयोद्यत्प्रभ इति + + + नित्यानन्दमयस्त्विति तत्राप्यन्तररूपमुक्तम्। यः स्यात् स हंसात्मक इति। हंसशब्देन हंसः सोऽहमर्थरूपं देवतातत्त्वं मुख्योच्यते। य एवमनुसन्धानदृढतया स्यात् स हंसस्वरूपो भवतीत्यर्थः। अथ स्नानादं दर्शयति—विप्रादिक इत्यन्तेनेति॥ १३॥

मूले प्रतुदिनमिति। प्राणाग्निहोत्रान्तरारम्भः। तत्राभिप्रायभेदमप्याह—

उन्नेति। अस्ति ह्यशनकालेऽपि प्राणाग्निहोत्रम् तन्नोक्तप्राणाग्निहोत्रयोगिनामेवाधिकारोऽप्यनेनोक्त इत्यर्थः। अनुदिनममुना विधिना देवतां भजतामिति सोपस्कारमन्वयः। प्राणाद्याः स्रुगिति। प्राणापानादय एव गार्हपत्याद्यग्नयो भावनीया इत्यर्थः। केचन मन्त्रा इति। यथाग्नं प्राणमग्नमपानमाहुरित्यादि। यद्यपि मूलविवरणपूर्वकं प्रयोगक्रमो वक्तव्यः किन्तु प्रयोगक्रमे प्रतिपाद्यमाने मूलोऽर्थोऽपि स्फुटो भवेत्। न विवरणापेक्षेत्यभिप्रयन्नाह—अयमत्रेति। स्वेष्टदेवतेत्युपस्थितेऽग्रने पादप्रक्षालनमन्त्राचमनपूर्वकमेतद्भवति। लिपिन्यासस्तु प्रागुक्त एव—भोजनकाले समस्तस्येत्यादि। इत्यारभ्येति। यथा—श्रद्धायामपाने निविष्टोऽमृतं जुहोमीत्यादि। दक्षिणोत्तरेति पद्ममध्येणापि मध्यकुण्ड उज्ज्वलनम्। सप्रणव इति स्वाभीष्टमन्त्रस्यापि यन्त्रलिपिपद्मकर्णिकायां कल्पनीयम्। परिषिच्योपस्पृश्येति स्वकल्पोक्तरीत्येति भावः। ओमन्तर्मश्चेत्यारभ्याचमनमन्त्रः। ॐ गार्हपत्ये प्राण इति। मूले तु गच्छत्वित्यन्ते यदन्ते स्वाहाकारोऽभिहितः। मन्त्रविदामित्यनेन तु मन्त्रशेषोऽपि सूचितः। नारायणेत्यत्र स्वाभीष्टदेवताख्या चतुर्थ्यन्ता प्रयोक्तव्या।

मूले पञ्चाग्नीनित्यादिना पञ्चाग्नीनामेकीभाव उक्तः। ततः पञ्चाग्नीन् संयुक्तदीधितः स्मरेदित्यन्वयः। तदर्थोऽग्नीनेकीकृत्योक्तः। मूले गार्हपत्यादिकमिति पञ्चानामग्नीनां प्राणानां च समासेनोच्चारणम्। ततो ह्विरण्यादिसमासपूर्वं वर्णमन्त्रोच्चारणम्। शुचयः पावका अग्नीनित्याद्युपचर्येत्यन्तमुच्चारणं चोक्तम्।

मन्त्रं सर्वमनुक्रम्येति ऊर्ध्वादिसा[स्वाहा ?]न्तोच्चारणमुक्तम्। जिह्वाः संस्मृत्येति तासामनुसन्धानमुक्तम्। बहुरूपां तु सहस्त्येति पञ्चप्रधानजिह्वानुसन्धेयोक्ता इत्येवंविधानेन हुत्वापूर्णं तूर्ष्णीं हुत्वेति योजनीयम्। मूले पद्माद्यन्ते स्वाहाकारः प्रकरणसिद्ध एवेति ज्ञेयम्। आपूर्णमिति पूर्णान्तमीषत् पूर्णमिति वार्थः।

उपस्पृश्य विधानत इत्येतदर्थमाह—गण्डूषादिकमिति। हृष्टिरसीत्यादि सर्वं मन्त्रविदामिति सूचितमेव। उद्वयं चित्रमित्यादिनेति। उद्वयं तमसस्परीत्यादिना चित्रं देवानामुदगादित्यादिना च ऋङ्मन्त्रेणेत्यर्थः। मूल आरभ्येत्यस्यायमर्थः। तमग्निमात्मानं स्वमूलाधारगतमपि तत आरभ्यामस्तकमाद्वादशान्तं सूक्ष्मसुवाकारेणानुस्मरेदिति। अत्राभिप्रायभेदमाह—अथ प्रणवेनेति। मूलादारभ्येति द्वादशान्तस्थेन्दुमण्डलान्तर्मूलाधाराग्नेः सूक्ष्मशिखारूपेणोद्गमनमुक्तम् ॥१४—२१

चैतन्यसर्वक्रममित्यनेन तस्य व्याप्ततयानुसन्धानमुक्तम्। चैतन्यसंश्लिमममुना मस्तकमुद्गतमपि व्याप्तदिशाग्नभुवनात्मकमुक्तहोमतर्पितमनुस्मरेदित्यर्थः। प्रकृतिस्थमिति प्रकृतावस्थानाद्धि प्राणादिभावोपपत्तिरिति भावः। आद्यमिति साक्षात्

देवतातत्त्वमेवेति भावः। अनन्यमित्यनारोपितरूपम्। पञ्चाननेति पञ्चाननानि कुण्डानि। तेष्वग्नय एव रसना जिह्वास्तासु दत्तेन प्रकृतमयतया शुद्धेन सात्वाख्येन तदुचितहविषा तथा भुक्तेन स्वरूपानन्दपर्यन्तं व्याप्तिमुपगतेन तर्पितमिति व्याख्येयम्। केन तर्पितमिति। साधकेनेत्यर्थाद्गम्यते। अतर्कितमिति। तर्कयितुमशक्यम्। युक्तिभिरपरिच्छेद्यमित्यर्थः। आत्मरूपं चेत्त्वमिति। हंसः सोऽहमर्थभूतमित्यर्थप्रतिपत्तिमात्रमत्रोक्तम्। प्रकृतिस्थमिति। तत्र सोमेऽग्रेणावेशनम्। पञ्चाननाग्नीति पदेन तस्याग्नेः तच्छिखाद्वारतां प्रकृत्यवस्थामुपगतस्यामृततयास्त्रावणं तेन तस्याग्नेः सन्तर्पणं चोक्तम्। व्याप्तहिमसेति पदेन तस्य तदमृतसंपर्कतो वर्धमानस्य व्याप्तिरप्युक्ता। प्रणवो मन्त्रस्तु मन्त्रविदामित्येव सिध्येदिति चैतन्मसंसक्तमसुमिति श्लोकेन सह सम्बन्ध इत्यारभ्येत्यादिनेत्येवमुक्तम् ॥ २२ ॥

सञ्चिन्त्येति पदस्यार्थं दर्शयति—मातृकयापीति। यस्तद्वविस्तस्मिन् चैतन्ये हुतं तमेवं तर्पयद्भवेत् तत् पुनरमृतरूपायामचरायां मतार्धमयेनाप्यमावर्जितं सिध्येदिति व्याख्येयम्। मूलादारभ्येत्याद्युक्तावस्थयैव द्वादशान्तां मातृकया तद्वर्णरूपेणामृतास्त्रावणमेतदभिप्रेतमिति विवरणाशयः। तैर्जहवित्यक्षरैरपि वक्तः। प्रयोगान्तरमाह—तत इति। मूले जुहवेत्यत्रोपसंहरेदित्यध्याहार्यम्। अकुटिलान्ताराधिः भोज्यानि नित्यं भजन्नित्यनेन संबन्धः। सव्यशरीरमन्तराधिरित्युच्यते। सोऽकुटिल ऋजुर्यस्येति समासः। भोजनोचिततयासनमनेनोक्तम्। सन्दीप्तपञ्चानल इत्यग्नीनां मुख्यया लौकिकी सन्दीप्तिरुक्ता भोजनोचिततयावस्थानेनोक्ता। सायं प्रातरिति। नक्तं दिवा चेत्यर्थः। प्राणी न प्रमदोदरं प्रविशतीति। य एवमुभयविधं प्राणाग्निहोत्रं नियमेनानुतिष्ठति स पुनः प्राणी सन् स्त्रिया उदरं गर्भतया न प्रविशति। पुनरावृत्तिहीनां विविमेव प्रपद्यत इति मूलार्थः ॥ २३ ॥

मूल इति तथेति मातृकोपसंहारः। विरिञ्चेत्यामन्त्रणम्। तदाह—शार्ङ्गी ब्रह्माणं प्रत्याहेति। मूले शास्त्रादीत्यागमकाव्यादिग्रहणम्। तैरुपहिताः सर्वे विकारास्तदाचार्यास्तेषां सङ्घः समूहो वाचकवाच्यप्रपञ्चः। तस्य माता जननी मूलप्रकृतिः। विश्वस्थितिलयसर्गकरोति + + + ॥ २४ ॥

मूल इति जगदनुपत्नामित्युक्तानुष्ठानोपसंहारः। तामिमां वर्णमालामित्युक्तप्रकारेण न्यसेदिति योजनीयम्। बहुवचनं त्रिमूर्त्यभिप्रायम्। तदाह—सर्वान् प्रत्याहेति। शार्ङ्गीत्यनुषङ्गः। जगदनुषङ्गो व्याप्तिः। यदुक्तं—सषडङ्गवेदशास्त्राद्युपहितेति। अथोमयात्मका वर्णाः स्युरित्यादि च ॥ २५ ॥

वर्णमालाग्रहणाशय इतीरितेत्युक्तम्। इतीरितार्णमालिका क्रमोत्क्रमक्रम-

गुणिता मनुप्रतिपुटिता मन्त्रिणामभीष्टसाधनविषयेऽक्षमालिका भवेदिति योजना। क्रमोत्क्रमाभ्यां क्रमेण गुणितेति। गुणनमिह द्विरावर्तनम्। तत् प्रथमं क्रमात् पुनरुत्क्रमाच्च क्रमेण भवेदिति भावः। मनुप्रतिपुटितेति प्रत्यक्षरं मन्त्रेणाभिमतेन प्रतिपुटनञ्च कर्तव्यम्। प्रतिपुटनं चैतद्वर्णद्वयापेक्षया सकृत्प्रयोगरूपमेव न प्रतिवर्णापेक्षया द्विःप्रयोगरूपमिति ज्ञेयम्। यथा मन्त्राकारो मन्त्र इकार इत्यादि।

अत्र विशेषमुपदिशति—अक्षमालाया इति। मेरुत्वेनेत्यक्षरमालानां मह्दक्षं मध्ये न्यस्यते। स मेरुरित्युच्यते। मन्त्रसंयोग इति। तत्प्रतिपुटनाभिप्रायेणेति भावः। मन्त्रिणामित्यभिमन्त्रजापिनामित्यर्थः। अभीष्टसाधनविषय इति। शीघ्रसिद्धय इति भावः। इह लिपिवर्णाः शतं संपद्यन्ते। तदन्वयेन मन्त्रस्यैकशतमावृत्तिः स्यादेवमक्षरमालाया मन्त्रावृत्तिः कार्येति ॥ २६ ॥

मध्ये वयक्षरयोरिति। ननु मातृकाप्रकरणमुपसंहृतम्। ततः कथं तत्पटलशेषतयाऽयमारम्भ इत्याशङ्क्याह—सरस्वतीदेवत्यामिति। अवश्यं क्वचिद्वक्तव्यमेतत्। तथा चायमेव तदवसर उचित इति भावः। सदवदवाम्वाक्षराणीति दव इत्याभ्यां सहितानि दवाम्वा इत्यक्षराणीत्यर्थः। चन्द्रयुगमिति। चन्द्रहकारः तद्द्वयं स्वाहाकार इति यावत्। ऋषिमुखा इति ऋषिच्छन्दोदेवताः ॥ २७ ॥

श्रोत्रेति। श्रोत्रनयननासानां द्वयं द्वयं ग्राह्यम्। अन्धुः गुह्यम्। प्राक् सुप्तं उत्थाय देवतां ध्यात्वेत्यादि सर्वमिह योजनीयम्। चतुर्मूर्तिषु चरमायासमस्तयोगे वदेत्यादिपदयोगः स्यात्। करन्यासे प्रणवपुटितैर्दशभिर्वर्णैर्दक्षिणाङ्गुष्ठादिवामाङ्गुष्ठान्तमङ्गुलिषु न्यासः। पञ्चपदान्युभयाङ्गुष्ठादिकनिष्ठान्तन्यासः। देहन्यासे मन्त्रन्यासावसरेऽयं न्यासो भवति। सृष्टिन्यासोऽयमुक्तः। विपर्ययेण संहारः। नासादिनयनान्ता स्थितिः। ईश्वरपुरुषाष्टप्रकृतयोऽक्षरतत्त्वानि। यदाद्यष्टवर्णैर्दशाङ्गन्यासः स्वाहाकारेण तत्र तत्र व्यापकं चेति विशेषः। भूषणावरणन्यासानन्तरं संपूज्य जपः पुनर्गणितयोगादि सर्वं कर्तव्यम्। सामान्यपटलोक्ता न्यासाः सर्वत्र कार्या इति ह्युक्तम्। सर्वत्र दवाक्षरयोगो विशेष इति। स्वरपुटितैरथ हलभिरिति मातृकाङ्गान्येव अस्या अप्यङ्गानि इत्युक्तम्। मन्त्रीति सर्वज्ञादियोगः। अभिप्रायान्तरं दर्शयति—अङ्गानीति। अङ्गेषु मन्त्रयोगः सूचित इत्युपरि संबन्धः। यथा अंआखगघङ आं वदवदहृदयाय नम इत्यादि ॥ २८ ॥

मूले भवभयानां भञ्जिनीति विनियोगोऽपि सूचितः ॥ २९ ॥

अक्षरलक्षमिति। पुरश्चरणमुक्तम् ॥ ३० ॥

मातृकोक्तविधिनेति। पीठं विनियुज्येति संबन्धः। अक्षराम्बुज इति + +

+ शक्तिभिरिति मेधादि नव शक्तय उक्ताः। पीठमूर्तिमन्त्राविति। वर्णाब्जासनाय नम इति पीठमन्त्रः + + + मूर्तिमन्त्रः। मूले मनोजद्रू इति कामविवर्जितः। वनितां गौरवेण वागधिपेत्यवगच्छन्नित्यन्वयः॥ ३१॥ ३२॥ ३३॥

न्यासान्वितमिति। न्यासेऽपि सहस्रवारमिष्यते। तथान्विता अप इति तथेति सहस्रपदानुकरणार्थः। तथाशब्देन ध्यानं चोक्तम्। बालया सहेति बालायोगोऽनुलोमविलोमबालापुटितत्वं चोक्तम्। मूले हृदयद्वयस इति हृदयमात्रे। चतुरङ्गुलं को + + कमलोद्भवो ब्रह्मा॥ ३४॥ ३५॥ ३६॥ ३७॥ ३८॥

आद्यन्तप्रणवगेति मन्त्रान्तरमुक्तम्। आदिप्रणवगाया अन्तप्रणवगायाश्च शक्तेर्मध्यसंस्थिता वाग्भव ऐकारः तारशक्तिवाग्भवशक्तितारा इत्यर्थः। भुवि भजमानपारिजात इति। भूमावयं तावद्भजतामभिमतफलदतया पारिजातइत्यर्थः॥ ३९॥

नवक इति दृक्श्रुतिनासाद्वयवदनगुह्यपायूनां ग्रहणम्। दक्षिणाङ्गुष्ठादिवामाङ्गुष्ठान्ताङ्गुलिषु तलद्वये युगपच्च करन्यासः। सुषुम्नाप्रादिषु सृष्टिः पायवादिषु संहारः नासादिष्वुत्पन्ना स्थितिः। परमात्मेश्वरपुरुषाष्टप्रकृतयोऽचरतत्त्वानि पूर्ववत्पदैर्दशावृत्तिन्यासः। अङ्गानि षट्कमाद्वाचेति वाग्भवेनेत्यर्थः। अभिप्रायभेदमाह—ऐं क्रामिति। तदा च तद्युक्तेन तेनाङ्गानीत्यवगन्तव्यम्॥ ४०॥

भवितं भव्य। हरहासः शिवस्य हसितम्। सर्वेषामवदातेत्यनेन सम्बन्धः। विद्यावीणेति। दक्षिणयामाधः करयोरेतदुभयम्। विद्या ज्ञानमुद्रा वा। भव्यतमयघटाक्षस्रगिति दक्षिणयामोपरि करयोः। भवदभिमतप्राप्तय इति सकलभोगकैवल्यलक्षणं नित्यफलमुक्तम्॥ ४१॥

संयतेन्द्रियो मन्त्रीति मन्त्रश्रवणमुक्तम्। गूढमर्थमाह—बालायोग इति। वाग्भवानन्तरमितरयोर्बीजयोरपि योग इति भावः। तदा च त्रयोदशाक्षरोऽयं मन्त्रो भवति। तदा च न्यासे भ्रूयुगमध्य इति स्थानत्रयं प्रत्येतव्यम्। सितसरसिजनाभचम्पकैरिति विकल्पाभिप्रायम्॥ ४२॥

पूजायामिति पीठमन्त्रास्तु + + + ष्टिमूर्तिमन्त्रश्च मातृकोक्ता एव च लिपिपद्म एव च पूजा भवति। संस्कृता प्राकृता शक्ती भवतः।

तदुक्तम्—दक्षिणे संस्कृता पूज्या योगमुद्राकरद्वया।
मन्त्रतं नि.सरच्छब्दवदनाऽन्या च वाग्गतः॥ इति

केवलवाङ्मयरूप इति तयोर्विशेषणम्। प्रधानदेवतारूप इत्यर्थः। लिपिपद्माभिप्रायं चेतत्॥ ४३॥ ४४॥

इह वागीश्वर्या मन्त्रद्वयमुक्तम्। तयोरिति निगदित इति सदोपसंहारः। तेन

न्यासान्वितं निशितधीरित्यादि यद्दशाचार्यैः प्रयोगजातमुक्तम् तदिहापि योजनीयं भवति। सकलदुरितैः परिमुच्यत इति सम्बन्धनीयम्। परमपरमां भक्तिमित्यत्यन्त-परमामित्यर्थः। मन्त्रीति मन्त्रद्वयग्रहणार्थमुक्तम्। अभिप्रायान्तरमाह—दुरित-मोक्ष इति। प्रणवशक्तिवाग्भवानामन्यतमानन्तरं योग इष्यते। लक्ष्म्यास्तद्बीज-स्येति लक्ष्म्या लाभे श्रीबीजस्य योग इत्यर्थः। प्रदर्शनार्थं चैतत्। फलान्तरविषये तत्तदुचितबीजयोगः स्यादिति ॥ ४५ ॥

मातृकाविभेदानिति। केवला शुद्धसबिन्द्वादिभेदा भूतलिपिरित्येतत् सर्वं गृह्यते। मन्त्रद्वयं चेति वागीश्वरीमन्त्रद्वयम्। चकारस्याभिप्रायान्तरं दर्शयति—मन्त्रान्तरेष्वपीति।

तदुक्तम्—हृदयान्ते भगवति वदयुग्मं ततः।

वाग्देविषड्विजायान्तं वाग्भवाद्यं समुद्धरेत्॥ इति

षड्भिः पदैरङ्गानि।

शुभ्रां स्वच्छविलेपमाल्यवसनां शीतांशुखण्डोज्ज्वलां

व्याख्यामक्षगुणं सुधाढ्यकलशं विद्यां च हस्ताम्बुजैः।

बिभ्राणां कमलासनां कुचनतां वाग्देवतां सुस्मितां

वन्दे वाग्विभवप्रदां त्रिनयनां सौभाग्यसम्पत्करीम्॥

मनुलक्षं जपस्तद्दशांशमाज्याक्ततिलैर्होमः। मातृकापद्मे दशाक्षरीवत् पूजाक्रमः। तत्प्रयोगास्तज्जप्तजलपानादभिषेकात् वर्षेणास्य मेधा भवति। तज्जप्तगन्ध-पुष्पादिधारी सभायां पूज्यते वादे विजयी जायते चेति।

वाचस्पतेऽमृते भूयः भुवः भुरिति कीर्तयेत्।

वागाद्यो रुद्रसंख्यार्णो वागाद्येस्त्वङ्गपञ्चकम्॥ इति।

आसीना कमलोदरे जपवटीं पद्मद्वयं पुस्तकं

बिभ्राणा तरुणेन्दुबद्धमकुटा शुभ्रेन्दुकुन्दप्रभा।

भावोन्मीलितलोचना कुचभराक्रान्ता भवद्भूतये

भूयाद्वागधिदेवता मुनिगणैरासेव्यमानाऽनिशम्॥

रुद्रलक्षं जपस्तद्दशांशं घृतेन च होमः। एकादशाक्षरीवत्पूजाक्रमः। पलाश-पुष्पैर्होमे परावाक्सिद्धिः। कदम्बपुष्पैर्बिल्वफलैर्वा होमे वाचः श्रीर्भवति। कुन्दनन्द्यावर्तपुष्पैर्होमे वाग्विभवो भवति।

माघोरमे स्वकल्वाद्ये कपिलाज्यं पचेत्पयः।

पिबेद्दिनादौ तन्नित्यं सर्वशास्त्रार्थविद्भवेत्॥ इति।

बिन्दुर्घोषयुतौ वह्निबिन्दुसद्योस्तुमान् स्मृतुरिति त्रयचरौ द्विरक्तैर्बीजैरङ्गानि ।

मुक्ताहारावदातां शिरसि शशिकलालङ्कृतां बाहुभिः स्वैः
व्याख्यावर्णाक्षमालामणिमयकलशं पुस्तकं चोद्वहन्तीम् ।
आपीनोत्तुङ्गवक्षोरुहभरविनमन्मध्यदेशामधीशां
वाचामीडे चिराय त्रिभुवनविनतां पुण्डरीके निषण्णाम् ॥

त्रिलक्षं जपः तद्दशांशं पायसेन च होमः । प्राग्वत्पूजाक्रमः । जातिपद्मनन्द्यावर्तकुन्दपुष्पैश्चन्दनार्द्रैर्होमेन वाक्सिद्धिर्भवति इति । एवमन्यदपि ग्राह्यमिति । प्रतिश्लोकं वाग्भवयोग इत्यादावाद्यन्तयोरादिमध्यान्तेषु वेति बोद्धव्यम् । वाक्सूक्तादिजपो वेति । चत्वारि वाक् सपर्यरी द्वे । यद्वाग्वदन्ती द्वे । बृहस्पते प्रथममहं वद्वे + + दिति वाक्सूक्तानि । नमो वाचे या चोदितेति । वाग्यजुःसारस्वतद्क्तानामादिशब्देन ग्रहणम् । पावका नः सरस्वतीति । यस्ते स्तनः सरस्वति त्वमियमददादिति सूक्तम् । प्रचोदयेति सूक्तद्वयम् । सरस्वतीन्देवयन्तस्त्रिस्त्र इति । ध्यानमिति तत्तत्सारस्वतमन्त्रोचितसूक्तम् ॥ ४६ ॥

मूले अचलात्मजा पार्वती । कमला श्रीः । श्रोतुं वक्तुमशिक्षितोऽनेडमूकः । मूलाधारमुखं तद्गतशक्तिमुखम् । प्रभावशब्दो व्याप्तिवचनः । व्रातशब्दः समूहवचनः । योगीन्द्रैरपीति सम्बन्धः ॥ ४७—५४ ॥

अविद्यानाशनीतिच्छेदः । त्रिमुखो त + + + त्रयीस्वरूप इति । त्रयी वेदः । षडङ्गानीन्द्रियाणि चेति ज्ञेयम् । तदुक्तं—छन्दःपादौचित्यादिति । भर्ति प्रचोदेति सम्बन्धः । सकर्मकोऽयमिहेष्यते । जपार्चनाहवनवृत्तिष्विति ध्यानाद्युपलक्षणम् । देहापदीति । स्वदेहत्यजसमये नित्यशुद्धं पदं स्थानमिति । यस्मान्मजपादिशेषतयायं स्तोत्रजपस्तस्य सकलसिद्धिसाधनत्वादेवसूक्तम् ॥ ५४—६० ॥

इति प्रयोगक्रमदीपिकायामष्टमः पटलः ।

अथ नवमः पटलः ।

एवं ज्ञानशक्तिप्रधानानिति । ज्ञानशक्तिस्तावत् सरस्वती । तदुक्तम्—समस्तबोधस्थितिदीपिकाया इति सर्वमन्त्रमयज्ञानशक्तिरूपत्वेनेति च । तस्याः स्वरूपभूता सा शक्तिः परादिक्रमेण स्थूलार्थविषयतया कार्यदशापन्नेह ज्ञानशक्तिर्विवक्षिता । तत्प्रधानानिति । यद्यप्येवं ज्ञानशक्तिरूपा एवामी मन्त्राः । यत उक्तं—ज्ञानशक्तिप्रसरात्मकानां शब्दानामिति । किञ्चिच्छाक्रियाशक्त्योरपि तेषु गुणतया सहाय इति प्रधानग्रहणम् । तेन ज्ञानशक्तावपि सरस्वत्यां तयोर्गुणतया सद्भावोऽ-

वसीयते। मातृका भूतलिपिः सबिन्द्वादिविकारा: कालादियोगिन्यः शक्त्यादियुक्ता वागीश्वर्यादय इति सर्वापेक्षं बहुवचनम्। वागीश्वर्या वदवदादियोगेऽप्यर्थाभिधानप्रधानतया ज्ञानशक्तिप्रधानत्वमिति ज्ञेयम्। मन्त्रानिति। सारस्वतानिति शेषः। यद्यप्येवं ज्ञानशक्तिप्रधानां सरस्वतीमित्येव वाच्यम्। किन्त्वेवमक्षराणामधिदेवताया इति प्रक्रमात्केवलमातृकैव स्वप्रधाना स्यादिति सर्वेषामप्यमीषां समं सामान्यमिति प्रतिपादनार्थमित्यमभिधानम्। क्रियाशक्तिप्रधानानिति सर्वं पूर्ववदेव। क्रियाशक्तिस्तावत् त्रिपुरा। वक्ष्यति च—त्रिमूर्तिसर्गाच्चेत्यादि। प्रधानग्रहणात् तस्यामिच्छाज्ञानशक्त्योः गुणतया सद्भावोऽवसीयते। हृल्लेखायामपि समानमेतत्। यतो वक्ष्यति—इच्छाशक्तिप्रधानां भुवनेशीमिति।

ततश्चैतदपि लभ्यते। एकैवोन्मनीशक्तिरिच्छाशक्तिप्रधाना भुवनेशी ज्ञानशक्तिप्रधाना सरस्वती क्रियाशक्तिप्रधाना च त्रिपुरेति। क्रियाशक्तिप्रधानानां शरादीनां सद्भावात् त्रैपुरग्रहणम्। मध्यमपञ्चकूटः शुद्धा बालेत्यादिसर्वापेक्षं बहुवचनम्। यद्यप्येवं क्रियाशक्तिप्रधानां त्रिपुरामित्येव वाच्यम्। किन्त्वेवं त्रिपुराभिधानां विद्यामिति प्रक्रमान्मध्यमपञ्चकूट एव स्वप्रधानः स्यादिति सर्वेषामपि त्रैपुराणां समं प्राधान्यमिति प्रतिपादनार्थमित्यमभिधानम्। ननु यद्येवं किं मध्यमपञ्चकूटस्य विधानं परिगृहीतमिति। उच्यते। शुद्धा मिश्रा द्विकूटेत्येवमाद्यास्त्रिपुरास्तासां मध्येवर्तिनीयं विद्या। किं च ताः समकूटा विषमकूटाश्च भवन्ति। तथा च मध्यमपञ्चकूटपरिग्रहे सर्वासामप्यासां त्रिपुराणां विधानमुपसंगृहीतं भवतीति ज्ञेयम्। ननु त्रिपुरायाः स्थितास्ति क्रियाशक्तित्वम्। तत्र कुतस्त्रिपुरायां विशेष इति। उच्यते। यत्तावदुक्तं—समस्तबोधस्थितिदीपिकाया इति। तत्र या क्रियाशक्तिः सेयं त्रिपुरा भवति। सा च विमर्शलक्षणा। तदुक्तं—संविदाख्या विमर्शशक्तिरिति। मूलार्णमर्णविज्ञातिरित्यत्र चोक्तम्—ज्ञानक्रियाशक्तिरूपेण प्रकाशविमर्शरूपेणेति। ततश्च त्रिपुरायाः सर्वमन्त्रमयविमर्शशक्तिरूपत्वेन प्राधान्याच्छ्रीत्रिपुटादिभ्यो पूर्वमभिधानं ज्ञानान्तर्गतत्वाच्च विमर्शस्य सरस्वत्याः पश्चादित्यवसेयम्। सर्वमन्त्रमयत्वाच्चेवं त्रिपुरायाः सामान्यविशेषमन्त्रत्वमपि मातृकादिवद्भवति। सर्वमन्त्रेषु हृल्लेखायाः शक्तिमात्रतया प्रवृत्तिः। तदुक्तम्—यस्य शक्तित्वमिश्वत इति चराचरस्य जगत इत्यादि च। मातृकायास्तु स्वाविभक्तार्थवाचकतया सर्वमन्त्रेषु प्रवृत्तिः। तदप्युक्तम्—त्वगादिपरमात्मान्तस्येत्यादि। स च मातृकायाः स्वार्थवचनव्यापारो विमर्शमयज्ञानलक्षण एवेति गतपटलेषु प्रस्तुतैवार्थादियं त्रिपुरा भवति। किन्तु सरस्वत्याः स्वरस्पर्शादिक्रमनियमो नैवं त्रिपुरायाः कूटाकूटादीनामेव विधाना-

दिति। किञ्च त्रिपुराशक्तिरेव शब्दब्रह्म भवति। प्रस्तुतं—स एवः स्तुतिसम्बन्धै-रित्यादि शब्दोच्चारणकाले तत्माचिन्तयेत्यादि चेति। तथा सर्वमन्त्रेषु सामान्य-तया प्रवृत्तानां हृल्लेखादीनां स्वस्वप्रधानतायां विशेषमन्त्रेति सर्वमुपपन्नमिति।

प्रस्तौतीति मूलगतायशब्दार्थोऽप्युक्तः। मूले विद्यामिति मन्त्रविशेषा-भिप्रायम्। यदुक्तं—उभार्थभाजः पिण्डबीजात्मानः पुंवाच्याध्यासिताश्च मन्त्राः संवेद्यमानस्फुटार्थरूपा मालामन्त्राः स्त्रीरूपवाच्याध्यासिताश्च विद्या इति। या त्रिभेदा इति तां विद्यामित्यधः सम्बन्धः। त्रिबीजतया त्रिप्रभेदत्वम्। तदुक्तम्—यदा त्रिधोऽय गुणयेदित्यादि। तदव्यास्यपेक्षया त्रिंशत्प्रकारत्वम्। तदप्युक्तम्—त्रिगुणा सा त्रिदोषा चेत्यादि। तथा—देवाः सस्तुतय इत्यादि। इह त्रिंशत्सङ्ख्या तु यथेच्छं सम्पादनीया। त्रिप्रधानत्वात्तु त्रिपुरायास्त्रिंशत्प्रकारत्वभिधानम्। व्याप्त-जगदात्मकत्वाज्जगत्यवासेति विशेषणम्। अभिप्रायान्तरमाह—बीजत्रयरूपेणे-त्यादिना। तद्गतबीजबिन्द्वादिभिरिति बीजबिन्दुकलानिरोधिकानादनादान्त-शक्तिव्यापिनीसमन्युन्मनीनां ग्रहणम्। तथाणां दशभिर्विभागे त्रिंशत्सङ्ख्या-सम्पत्तिः। बीजबिन्द्वादीनां जगद्व्यापित्वाज्जगत्यवासेत्येतदुपपत्तिः। यदुक्तम्—जगति सततं रुद्रसंस्थितेरिति। त्रिपुरेह मध्यमपञ्चकूटैव। तस्या बीजरूपेण बिन्दुकलाद्यवसानतया पृथगुच्चारणसंभवात् प्रकारनानात्वोपपत्तिः। यत उक्तं—योगोचित्येन बिन्द्वादियोगः सूचित इति। सर्वास्वपि त्रिपुरास्वेतत्संभवति। सर्वे-ष्वपि मन्त्रान्तरेष्वेवमुपपद्यत इति चावबोद्धव्यम्। मूले सुदुर्लभामिमिति। सुतरां दुर्लभा यस्या उपदेशसिद्धिः गूढमूर्तित्वादिति समासः।

अभिप्रायान्तरमाह—अथवेति। त्रिंशत्प्रकारविषयतयैवायं विकल्पो भवति। त्रिप्रभेदत्वं प्राग्वदेव। वक्ष्यति च—सर्वेषां त्रिबीजात्मकत्वेनेत्यादि। व्याप्तिरुच्चा-रणमिति। वाचा व्यापनमस्य विवक्षितत्वादिति भावः। केवलेति मध्यमपञ्च-कूटाया विवक्षितत्वात् सैव लक्ष्यते। स्वरान्ततयावस्थानात् केवला सा भवति। कूटस्थपृथग्गतो चेति। द्विवादिव्यञ्जनमुपर्यधोभावेन संपिण्डितं कूटो व्यपदिश्यते। कूटे मसदुच्चार्यतया वर्णानां स्थितौ स मन्त्रः कूटस्थो भवति। यथा ह्म्र्रे इति। कूट एव पृथगुच्चार्यतया वर्णानां स्थितौ स मन्त्रः पृथग्गतो भवति। यथा ह्म्रे इति। कूटस्थो दुर्वाचः पृथग्गतः सुवाच्य इत्यर्थाद्भवति। कूटाकूटपक्षयोरपीति कूटस्थ-पक्षे पृथग्गतपक्षे चेत्यर्थः। पञ्चानां षड्भिः संभेदे त्रिंशत्सङ्ख्यासम्पत्तिरिति मन्य-मान आह—पुनर्येति। आदिमादिमनादिं चेति त्रिपुरायामादिं वर्णं वाग्भवमादिं प्रथममनादिं च मध्यमोत्तमयोरन्यतरं च कुर्यादित्यर्थः। कामराजशक्तिवर्णयोश्च

तदितरस्थानयोः वृत्तिरर्थात् सिद्धा भवति। एवमितरपादद्वयमपि व्याख्येयम्। तथा च प्रतिपादं मिथो मिश्रौ द्वौ द्वौ मन्त्रौ सिध्यतः। संभूय च षट्प्रकारभेदा भवन्ति। यथा आदिमादिमनादिं चेत्यत्र तावद्वाग्भवकामराजशाक्तानि शाक्त-वाग्भवकामराजानि च। मध्यं मध्यममध्यममित्यत्र शाक्तकामराजवाग्भवानि वाग्भवशाक्तकामराजानि। अन्त्यमन्त्यमनन्त्यं चेत्यत्रापि कामराजवाग्भवशाक्तानि कामराजशाक्तवाग्भवानीति। त्रिपुरा शीघ्रसिद्धिदेति सर्वाप्येवं क्रमभेदभिन्ना त्रिपुरा शीघ्रसिद्धिदैव। न त्वेकैकोद्धारक्रमेतिन्यायेनेति केवलस्वबिन्द्वादिपञ्चसु व्यापित्वादुक्तम्। कूटपक्ष इति कूटस्थपक्षे। अकूटपक्ष इति पृथग्गतपक्षे। सर्वेषा-मिति द्विविधानामप्येषां त्रिंशन्मन्त्राणामित्यर्थः। सिद्धमिति। सुदुर्लभामिति या त्रिभेदापीति संबन्धादिति भावः। जगत्यन्नासेति तु तथा मन्त्रवित्सु प्रथित-त्वमभिप्रेतम्। मूले विशिष्टामिति प्रशंसार्थमुक्तम्।

अभिप्रायान्तरमाह—विशिष्टामितीत्यादिना। भेदपदेन विशिष्टामित्यत्र विशेषांशो विवृतः। चकारोऽध्याक्रियते। न केवलं त्रिपुराभिधानां प्रधानभूतां त्रिपु-राम् किन्तु विशिष्टां च विद्यामभिवक्ष्यामीति। विशिष्टामित्येतदुपलक्षणमिति मन्यमान इष्टाभिप्रेतामप्याहाह—अविशिष्टेति। केनापि व्यञ्जनेनासंवृत्ता त्रिष्वपि स्थानेषु केवलस्वररूपेत्यर्थः। व्योमेन्दुवक्त्राधरबिन्दुभिरित्यत्राधरादिस्वरैरियं भवति। शुद्धा बालेत्यस्यापि बालास्तीति सूचितम्। सा च गतपटले त्रैपुराणामन्यतमयोग इत्यत्रोपदिष्टा। अतएवास्याः प्राधान्यमपि गम्यते। शुद्धा षड्गेसविद्या। अन्या तु कुलसुन्दरीति भेदः। हकारादिव्यञ्जनविशिष्टेति। सैव बालेति शेषः। हका-रादिग्रहणेनैतदुक्तम्। रक्ताङ्कुकेन्द्रशिखिभिरित्यमीभिर्हसकलरैकेरैकारादिक्रमेण संयोगो विवक्षितः। स चायं व्यञ्जनसंयोगस्त्रिधा भवति। त्रिष्वपि स्वरेषु संयोगो द्वयोरपि संयोगेनैकस्मिन् प्रथमे मध्यम उत्तमे वा एकस्मिन्नेव संयोगः न द्वयोरा-द्यन्तयोराद्ययोरन्त्ययोर्वेति। तथा च सप्तधा विशिष्टा एका च शुद्धेत्यष्टौ भेदा भवन्ति। तत्र हिवरादिव्यञ्जनसंपिण्डितरूपं कूटाक्षरं व्यपदिश्यते। ततश्च शुद्धा सैकव्यञ्जना कूटस्था पृथग्गतेति चतुर्भेदसंभव इति। सभेदानामेतेषामिति भेदपदेन विशिष्टानां ग्रहणम्। ते चाविशिष्टा च संभूय बहवो मन्त्रा इति बहुवचनम्। यद्वा भेदशब्देनैकस्मिन् द्वयोस्त्रिषु वा स्वरेषु व्यञ्जनसंयोगसंभावि-नामवान्तरभेदानां ग्रहणम्। कूटाकूटत्वमिति हिवरादिसंयोगे कूटत्वमसंयोग एकसंयोगे चाकूटत्वं सिद्धमिति शेषः। विशिष्टामित्यत्र एवैतत्सिद्धिरिति बोद्ध-व्यम्। यद्वा समानमित्यनेन संबन्धनीयम्। यथोक्तम्—कूटस्थपृथग्गतौ या

सुदुर्वाचौ मन्त्राविति । यथायोगमिह कूटस्थपृथग्गतविवचेति ज्ञेयम् । सुदुर्वचत्व-मिति । यदुक्तं—सुलभा दुर्लभा चाम्निरित्यादि । सर्वेषामिति विशिष्टामित्यभि-प्रेतानामित्यर्थः । सिद्धमिति या त्रिभेदापीत्याद्यन्वयादिति भावः ।

पारायणभेदेन चेति शुद्धादीनामेषामवान्तरसकलभेदोपसंग्रहार्थमेतत् । लिपि-पारायणवच्चैतदूहनीयम् । तत्राकूटद्विकूटादिष्वेव पारायणसंभवो न शुद्धायाम् केवलस्वरूपत्वात् । तत्राकूटे तावत् ऐकारं कादित्रयस्त्रिंशद्व्यञ्जनयुतमुच्चरेत् । एवमौकारमिति । शुद्धादिभेदोऽत्रापीष्यत एव । द्विकूटे तु कैं इत्येतत् कादि-त्रयस्त्रिंशद्व्यञ्जनपिण्डितमुच्चरेत् । एवं खें गें प्रभृति सें हैं पर्यन्तम् । एवमुत्त-रबीजयोरपीति । त्रिकूटे तु तेषामेकैकस्यापि त्रयस्त्रिंशद्व्यञ्जनपिण्डनमित्यायू-हनीयम् । पारायणन्यासो वेदाभिप्रेतः । मूलाधारहृदयमूर्धसु दशद्वादशषोडश-दलकमलकर्णिकासु त्रिकोणानि विभाव्य तेषां रेखासु तिसृषु बहिरेकादशैकादश त्रिकोणानि स्मृत्वा मध्ये शुद्धायास्त्रीन् वर्णान् क्रमेण विन्यस्य परितस्त्रिकोणेषु तत्त-दनुबद्धानि कठवाद्येकादश व्यञ्जनानि न्यसेत् । एवमकूटपारायणन्यासः । द्विकूट-पारायणन्यासे तु बाह्यत्रिकोणरेखात्रयेषु बाह्यतस्त्रयस्त्रिंशत्त्रिकोणानि विभाव्य तत्तदकूटानुबद्धानि त्रयस्त्रिंशद्व्यञ्जनानि तेषु न्यसेत् । यथा खकैं खखैमित्यादि । एवमुत्तरेष्वप्यूह्यम् । ललितायां पञ्चदशवर्णात्मकस्य कूटस्य विधानाद्विवर्णादि-पञ्चदशान्तं कूटसंभव इत्यवबोद्धव्यम् । व्यञ्जनमध्ये स्वरोऽपि कूटतया गृह्यते कामराजविद्यायां तथा दर्शनादिति । अनन्तप्रकारत्वमिति । लिपिपारायणे तावत्स्वरब्रह्मपारायणपर्यन्तत्वात् कथंचित्पर्यन्तो दृष्ट एव । तथा सुभुघादि-पारायणेऽपि । त्रिपुरापारायणे तु नैवम् । प्रतिकूटं तत्तन्मन्त्राणां त्रयस्त्रिंशद्-व्यञ्जनानुबन्धयोगादिति भावः । जपो ध्यानमप्येवं भवति । तदुक्तं—न्यसेच्च न्यासप्रिय इत्यादि । त्रिपुरायोगतस्तु यल्लिपिपारायणं यदुक्तमुक्तपारायणमन्त्रास्ते तांस्तान्मन्त्रानुद्दार्यं न्यासादिकं कर्तव्यमिति तदन्यदेवेति । त्रिपुराभिधानामित्य-त्राप्यभिप्रायान्तरमाह—पुनरपीत्यादिना । मत्स्यादिपदेन त्रिगुणगत्यादिग्रहणम् । विष्ण्वादिपदेन च त्रिमूर्तीनां लक्ष्म्यादीनामपि ग्रहणम् । तत्तन्मन्त्रपदेन बीज-मन्त्राणामेकाक्षरदशाक्षरादीनां सर्वेषामपि ग्रहणम् । त्रिप्रभेदादिषु तदनुगत-त्रिपुरात्वमेव । न तु मन्त्राश्रयसंभवादिति प्रतिपत्तव्यम् । संयोगेनैव भिन्नामित्युपस्कारः । भेदमाहेति प्रक्रमादेतलभ्यते । किंचेह सर्गादिमादि-मनादिं चेति क्रमभेदे फलभेदो भवति । तत्र वाग्भवकामराजशाक्तक्रमः सर्गक्रमो विपरीतः संहारक्रम इतरः सर्वस्थितिक्रमः । तेषु फलभेद उक्तः—

धर्मवाक्सिद्धिकामानां जपे सृष्टिक्रमो भवेत् ।
अर्थकामार्थिनां गीतो जपे सद्भिः स्थितिक्रमः ॥
मुमुक्षूणान्तु सर्वेषां संहारक्रम ईरितः ।
मन्त्राचरन्यासविधावपि न्यायमिमं विदुः ॥ इति ।

केवलादिष्वपि फलभेदः । यदोक्तफलं प्रतिबन्धप्रचुरं तदा बिन्द्वन्ता मकारान्ता च स्यात् । यदा तत्फलं मन्दं तदापि सर्गान्ता । उभयसंभवे बिन्दुविसर्गान्ता । सामान्येन न तु केवलेति शुद्धा कूटद्विविकूटादिषु च यथोत्तरं फलवृद्धिर्भवति । किञ्च सङ्केतविद्यादिषु विजयादिषु च फलभेदः । पारायणसिद्धेष्वपि च समान मेतत् । पारायणन्यासे तु वीर्यप्रकर्षो भवति । त्रिमूर्त्यादिमन्त्रयोगे तु तत्तत्फलयोग इति ॥ १ ॥

त्रिमूर्तिमन्त्रेष्विति । ननु विद्यायां त्रिमूर्तिमन्त्रयोग इति वाच्यम् । विद्याशेषतयैवासुक्तत्वादिति । नैष दोषः । विद्यायां त्रिमूर्त्यादिशेषत्वमपि स्यादितीह सूच्यते । तेन त्रिपुरान्यासे त्रिमूर्त्यादिमन्त्रयोगः तन्न्यासेषु त्रिपुरायोगश्च यथासंभवं सिद्धो भवति । यद्वा स्वतन्त्रतया मन्त्रभेदोऽयं विद्यात्रिमूर्त्यादिसंयोगरूपो विवक्षितः तदा चोभयथापि वचने नास्ति विरोध इति । त्रिमूर्तिसर्गाच्चेति । तदुक्तम्—यथाभवन् ब्रह्महरीश्वराख्या इत्यादि । त्रिमूर्तयो विश्वसृष्ट्यादिशक्तिविशिष्टात्मानः तेषां सर्गादपि पुरा सती ज्ञेया । अतोऽस्यास्त्रिपुरेति नाम प्रायो भवति । त्रिमूर्तिभ्यः पुराभवत्वात्तन्मन्त्रेभ्यः प्रागस्याः प्रयोगः स्यात् । यद्वा त्रिमूर्तिषु कारणत्वेनानुगमात्तन्मन्त्रेष्वस्या अनुगमः स्यादिति विवरणाभिप्रायः । प्रायोग्रहणेनैतद्गम्यते । तेनैतावता नामनिर्बन्धनं परिपूर्णमिति । तेनैतदवसीयते । न केवलं वाच्यैस्त्रिभिरेव संबन्ध एव त्रिपुरात्वे निबन्धनम् किन्तु तदर्थगम्यं स्वात्मरूपं त्रित्वमपीति । तेनायमिहार्थः । त्रिभ्यः पुराभवाः स्वयं च त्रयः सती त्रिपुरेति । त्रिमूर्तिसर्गात् पुरा सती तदीयसृष्ट्यादिशक्तिः । समष्टिशक्तिः तच्छक्तीनामाश्रयत्वात्तद्योगिनी स्वयमपि त्रयी भवति । तदुक्तं—यदा त्रियोऽथ गुणयेदित्यादि । त्रयीमयत्वाच्चेति । देवताकर्माद्यभिधायिन ऋग्यजुःसामलक्षणा वेदास्त्रयी । सा च स्वार्थाभिधानक्रियायोगिनी क्रियाशक्त्यात्मिका भवति । पुरैव त्रयीमयी ज्ञेया । शेषं पूर्ववत् । तत्समष्टिशक्त्यावस्थां तदाद्यवस्थासद्भावात् त्रयीयोगः । लय इति । भूर्भुवः स्वरिति लोकाः त्रिलोकी । सा च महत्यपि प्रत्येकं देशकालादिपरिच्छिन्नैव । तस्याः प्रलयदशायां पूरणी ज्ञेया । शेषं पूर्ववदेव । प्राक् स्वस्वरूपतया परिपूर्णत्वेनावस्थितस्यार्थस्य देशकालादिविशिष्टतया परिच्छिन्नत्वेन व्यवहार-

योग्यतापादनमेव सर्गः । तदुक्तम्—एष सर्गः समुत्पन्न इत्यादि । तस्य पुनस्तद्विपर्ययेण प्रागिव परिपूर्णतापादनमेव संहारः । वक्ष्यति च—एवमुच्चारणात् पूर्वं पूर्णसंविदात्मना स्थितस्य प्रणवस्येत्यादि । तत्समष्टिशक्तौ तदाद्यवस्थासद्भावात् तस्याः वंशयोगः तदाद्यवस्थापादनमेव हि त्रयीति भावः । परशक्तिविवक्षायां सच्चिदानन्दरूपत्वम् । तदुक्तम्—स्वसंवेद्यस्वरूपा सेति । स्वापरप्रकृतियोगविवक्षायां गुणसाम्यात्मकत्वम् । तदप्युक्तं—पुरा प्रधानादिति । यद्वा त्रिमूर्तिसर्गाच्चेति वामाशक्तिरुक्ता । विश्ववमनयोगात् तस्या विश्वस्रष्ट्रादिसर्गशक्तियोगतः वंशयोगः । त्रयीमयत्वाच्चेति ज्येष्ठा शक्तिः । सा हि कर्माद्युपचयती विश्वं पुष्णती तदुचितदेवताकर्मादिसर्वमनुष्ठानपर्यन्ततयोपदिशन्ती त्रयीशक्तिर्भवति । सा च पुरुषाणां नियोगकारिणी ज्येष्ठाभिधीयते । लये त्रिलोक्या अपीति रौद्री शक्तिः । विश्वनिरोधयोगात् पूर्ववत् वंशयोगः । तस्यां समष्टिरम्बिका । सा च वामादित्रयशयोगतस्त्रिपुरेति । अथवा त्रिमूर्तिसर्गाच्चेति त्रिमूर्तिशब्देन वागर्थज्ञानप्रपञ्चानां ग्रहणम् । तेषां परशक्तौ व्याप्ततया स्थितानां मूर्तावस्था हि सा भवति । तत्र वाचः स्वार्थं प्रतिवचनं व्यापारस्तत्र ज्ञानं तद्विमर्शमयमेव वाक्प्रधानाश्चैते भवन्ति । तेषां सर्गः परशक्तेः परादिक्रमेण स्वस्वारनिरूप्यतयोत्पत्तिः । ततोऽपि पुरा सती ज्ञेया । शेषं प्रागुक्तवत् । वागादिसमष्टिशक्तेश्च तदादिदशायोगितया वंशयोगः । वाक्प्रधानानामर्थानां प्रभवस्थानत्वादस्या वाग्भवत्वं चार्थादुक्तम् । वाग्भवत्वे चार्थात् स्वयं वाग्रूपत्वं स्वरूपप्रकाशविमर्शस्वभावत्वम् । अतएव चिद्रूपत्वमपि सिद्धं भवति । तदुक्तम्—प्रकाशविमर्शरूपेण चिदानन्दरूपेण चेति । त्रिपुरायाः परविमर्शशरीरिण्या इति च । त्रयीमयत्वाच्चेति स्वरूपरसविषयानन्दात्मत्रयी पुरेवानन्दत्रयीमयी ज्ञेया । शेषं प्राग्वत् । सर्वानन्दकरत्वाच्चास्याः कामराजत्वमप्यर्थादुक्तम् । कामराजत्वे चार्थं स्वयमानन्दत्वं च सिद्धं भवति । विमर्शश्चिदेव स्वात्मविश्रान्तावानन्दः सम्पद्यत इति वाग्भवात्परं कामराजोपपत्तिः । लय इति । त्रिलोक्या वागर्थज्ञानप्रपञ्चत्वेऽप्यर्थप्रधानत्वे भेदः । प्रलये त्रिलोक्या अपि पूरणी ज्ञेया । शेषं प्राग्वदेव । तदादिदशायोगतयास्याः वंशयोगः । स्वयं पूर्णैव सती व्याप्त्या त्रिलोकीमपि पूर्णां विदध्यादिति तस्याः पूर्णत्वम् । त्रिलोक्या अपीत्युक्तविधार्थप्रपञ्चनिदानतया शक्तित्वमप्यर्थादुक्तं भवति । विमर्शचिदानन्दता प्राप्तः परा एव तत्रैव पर्यवसितः पूर्णा भवतीति कामराजात्परं शक्त्युपपत्तिः । वागानन्दपूर्णतायोगाद्वाग्भवकामराजशक्तियोगाच्च त्रिपुरात्वम् । वागादयः शक्ते रूपाणि । तेषु च विमर्शनस्य शिवस्य चिदानन्दरूपाण्यविशिष्टानि । तेषां स्वैरावस्था या

वाचास्पदत्वाद्वागादिरूपाणां पुरत्वम् त्रिमूर्त्यादीनामावासास्पदत्वाद्वाग्भवादीना-
मपि पुरत्वम् । ननु वाग्भवादीनां प्रत्येकं त्रिपुरात्वमिष्टोक्तमिति । नैष दोषः ।
शक्तेस्त्रिपुरात्वे तदंशानामपि तथात्वं संभवदुचितमेव हि भवतीति । प्रायोग्रहणे-
नान्यान्यपि सन्ति त्रिपुराभिधाननिबन्धनानीति सूचितम् ।

तदुक्तम्—शिवशक्त्यात्मसंज्ञेयं तत्त्वत्रितयपूरणात् ।
त्रिलोकजननी याथ तेन सा त्रिपुरा स्मृता ॥ इत्यादि ॥ २ ॥

मूले व्योमेन्दुवक्राधरबिन्दुभिरिति प्रस्तुतमध्यमपञ्चकूटविद्योद्धारः । व्योमेन्दु-
वक्रयोऽधरबिन्दू चेति समासः । इन्दुः सकारः । एकमिति प्रकरणाद्बीजमिति
लभ्यते । एवमन्यदित्यपि । रक्तो हकारः । अच्छः सकारः । क इति स्वरूपग्रहणम् ।
इन्द्रो लकारः । रमा ईकारः । अन्यदित्यपि बीजम् । द्युशीतकरौ मनुमन्तौ चेति
समासः । द्यौरीकारः । शीतकरः सकारः । मनुरौकारः । अमन्तो विसर्जनीयः ।
बीजैरमीभिरिति कूटस्थतया पृथग्गततया वा योजितैरिति भावः । अत्रैकमन्यद-
पीत्येवं निर्देशेनैतदपि सूचितम् । यद्यपीह वाग्भवकामराजशक्तिक्रमः परिगृहीतः
तथापि नैवं नियम इति तेनैषां बीजानां व्युत्क्रमोपक्रमश्च सिद्धो भवति । तदुक्तम्
—आदिमादिमनादिं चेत्यादि । अत्रामन्तेति बिन्दुविसर्गयोर्वा ग्रहणम् । विकल्पा-
भिप्रायं चैतत् । तेन तृतीयबीजान्तभेदेन विद्यान्तरमप्युक्तं भवति । इन्द्राधरबिन्दो-
रमार्धचन्द्रयोर्मन्वमन्तयोश्च पृथक्करणात् षड्बीजारोपिता (पपस्तिः ?) सेयं सङ्केत-
विद्येत्युच्यते । इह सन्मात्रं परशिवः स एवापरशक्तिप्रवृत्तिद्वारा निरूप्यमाणः परशक्ति-
र्भवति । तदपरशक्तिमात्रं शब्दार्थपरसमष्टिः स एव स्वाधिष्ठानपरशिवशक्तिविमर्श-
लक्षणः सकारः । तदुक्तम्—अनाहतशिवशक्ती अकारलक्षितावितीति । [illegible] चेयं
परशिवशक्तिविमर्शमात्रतयान्तर्मुखोऽपि संस्तदा ह । अनेनैव त्रिमूर्तिसर्गाचेति उक्त-
विधवाक्प्रपञ्चप्रसवस्थानतया तदुचितयोन्या ऐकारपरिग्रहोऽपि सन् वाग्भव ऐकारो
भवति । विमर्शयोगितया च तद्रूपः परशिवः प्रकाशलक्षणोऽपि भवति । स च
प्रकाशविमर्शस्य स्वरूपविश्रान्ततयानन्दो भवति । तदीयो विमर्श एवानन्दनम्
तदुचिततया सोऽकारो वाङ्मात्ररूपोऽवस्थान्तरं प्राप्नुवन्निकारः । स चैवमन्त-
र्मुखोऽपि संस्तयीमयत्वाचेत्युक्तस्वरूपरसविषयानन्दतया विष्टत्वाच्छक्त्यात्मकत्वाच्च
तदुचितमोकारं परिगृह्णन् कामराज ईकारो भवति । स चानन्दरूपः प्रकाश-
स्तदीयानन्दनरूपविमर्शस्य तत्रैव पर्यवसितत्वात्पूर्णो भवति । तदीयश्च विमर्श
इकाररूपोऽवस्थान्तरं प्राप्नुवन्नुकारः स चैवमन्तर्मुखोऽपि सन् लये त्रिलोय्या
अपीत्युक्तरूपसकलार्थनिदानशक्तिस्वरस्वभावभूतोन्मेषोन्नतारूपत्वाच्छक्तित्वाच्च तदु-

चितमूकारं तथानुहत्तस्वप्रकाशरूपा + + रोधिन्नयादितीकारं वाङ्मावरूपं च परिगृह्णन्नीकारः शक्तिर्भवति। सेयं शुद्धा सकलवर्णेषु स्वस्वार्थप्रत्ययपरेषु नित्यत्वादेकद्वित्रादिवर्णयोगिनी स्यात्। सर्वन्यासेषु च वर्णपदादिवाचकाना-मियान् त्रिरूपो विमर्शव्यापारोऽभिप्रेत एव।

तदुक्तम्—कृतकृत्यस्य जगति सततं रूढसंस्थितेः॥ इति।

वागीश्वर्योनिशयदतयेत्यत्र बालासिद्धिः वाग्भवं बीजमित्युक्तविधे वाग्भवं प्रतीयते। कामराजमुक्तमिति चाजकलाप्रथमावशान्तिभिरिति वक्ष्यमाणं कामबीजमपि प्रतीयते। शाक्तमिति च शक्तिसमूहस्य सकारौकारविसर्गरूपस्य प्रतीतिरिति। यदुक्तं—सकाररूपिणी शक्तिरिति। विसर्गः प्रकृतिर्मतेति च। सेयं कुलसुन्दरीत्युच्यते।

बालायास्त्रिषु बीजेषु विजयोपरि हौ यदि।
जीवविद्या सकारश्चेत्कुबविद्या ह्रसौ यदि॥
सह्रौ चेच्छक्तिविद्या कामाख्या त्रिष्वपि युक्।
मायाद्या मोहनी बाला तन्मध्या चोभणी मता॥
तदन्ता क्लेदनी सैव ग्रोकषष्ठाद्या महोदया।
शोधनीत्वं प्रतिष्ठाद्या पलिमन्ता मोहनी तु चेत्॥
मालिनी पञ्चकूटं चेत् सिद्धा बीजेष्वपि त्रिषु।
शुद्धा त्रिष्वपि बीजेषु निष्कला वाग्भवे तु वाक्॥
सिद्धैर्वाध्वं त्रिरेफेभ्यो उकारे त्वम्बिका भवेत्।
सिद्धा याष्टककारोर्ध्वं भूमिरेवोनलात्मकत्॥
त्रिषु बीजेष्वपि स्याच्चेत् + + + +।
बालैव कामवाक्छक्तिष्वमन्तानुत्तराक्षणाः॥
प्राक्कान्तियोनिशक्लेभ्यो यदि सम्पत्करी भवेत्॥
[अवादर्शपुस्तके श्लोकैकः पतितः]

सरसार्धचन्द्रेरित्यत्राभिप्रायान्तरं दर्शयति—सकाररूपिणीत्यादिना। सो रमते-ऽस्मिन्निति सरो हकारः। कथमियता हकारसिद्धिरिति। तत्प्रकारोऽपीहोच्यते। मस्तावच्छक्तिः। तदुक्तम्—म इति प्रकृतिर्मतेति। शक्तिश्च शिवे रमते। हकारश्च शिवः। तदप्युक्तम्—हकारः शिव इत्युक्त इति। तथा च सरो हकारो भवतीत्यर्थः। निष्कीलविद्योद्धारप्रकार इति। कीलमाविलम्। तदुक्तम्—वाग्भवः सविराविल इति। तद्रहिता निष्कीलविद्या सा च प्रकृतविद्यैव। सा च मध्यमपञ्चकूटा मिश्रविद्योच्यते। लिङ्गप्रकारापोत्युक्तनयेन सर्वपञ्चकूटा सिद्धा विद्यापि

निष्कीला संभवति। तस्यामुत्पत्तिसिद्धायामपि कीलयोगः अत एव गम्यते। तदुद्धारे तद्विपरीतवर्णयोगे च कृते सैव निष्कीला भवति। यथा वनदुर्गायां वक्ष्यति—वातस्य इत्यचरणेत्यादि। अन्यशक्तीनां नित्यावदाततया कीलासंभवेऽपि कार्यविशेषापर्याप्तिर्वर्णविशेषतः स्यात्। तत्र तत्कार्यकरवर्णयोगोऽपि कार्य एवेति कीलोद्धारोपपत्तिः। इह सरहयस्य तमन्वेषोपादानमित्यवबोद्धव्यम्। सरः सर इति रेफान्वितः सन् हकार इति च तदर्थः। तस्य चेकारबिन्दुयोगः। तथा चेयं भुवनेशी भवति। तदवयवेन क्रमेण केवलरेफस्य कीलतयोद्धार इह विवक्षितः। वक्ष्यति च मन्त्राभिधाने—हसकलह्रामित्यादि। यद्वा निष्कीलविद्याग्रहणं ललिताभिप्रायम्। त्रिपुरसुन्दरीविद्यायामिह कीलोद्धारः। ललिताया वाग्भवमात्रमेतदुद्धृतम्। शेषं समानमेवेति।

तदुक्तम्—द्वावन्यौ कामशक्त्याख्यौ वर्णौ निष्कीलकौ मतौ॥ इति। यद्वा कामराजशाक्तयोरपीहोद्धारोऽभिप्रेत एव। रक्ताङ्कचन्द्रशिखिभिरित्येतदावर्तनीयम्। क्वचिद्रक्ताङ्कचन्द्रशिखिभिः सक्तौ रक्ताङ्कचन्द्रशिखिभिरिति च योजना। क्वचिदिति चास्यामेव मध्यमबीजाभिप्रायम्। रक्तः सकारः। तेन शक्तिस्तृतीयबीजं लभ्यते। शक्तिबीजे यो हकारो रक्ताङ्कचन्द्रशिखिभिरिति सामान्यविधानप्राप्तः सोऽपरेक्तो रक्ताङ्कः स के शिरस्युपरि यस्य स रक्ताङ्कः। इन्द्रशिखी चेन्द्रशिखिरक्ताङ्कक इन्द्रशिखी येष्विति विशेषणपदस्य समासः। तेनैतदुक्तं भवति। ललितायां शाक्तबीजे नास्त्यादिमो हकारः। कामराजबीजे तु स लकारात्पूर्वमधिकृतोऽस्तीति। ततश्च क्रमशः ललितेह सिद्धा भवति। तदेतदधस्ताद्गुणितप्रकरणे सूचितम्—शक्तिः कामाग्निनादात्मा गूढमूर्तिः प्रतीयते। इति। किन्तु तत्र सकलजगदधीशा शाश्वता विश्वयोनिरित्यत्र कामराजमिश्रोद्धारोऽपि सूचितः। तत्र सकलजगदधीशेति शाक्तमुक्तम्। सकारादिवर्णत्रयं भुवनेशी चेति। शाश्वतेति विशेषणयोगे कामराजमप्युक्तम्। सकौ लजगदधीशेति समासः। शाश्वतेत्यावृत्त्या विशेषणद्वयं भवति। शाश्वतं शिवो हकारस्तद्योगादियं शाश्वता भवति। तद्योगश्च सति पृथक्करणात् तदुपरीत्यवसीयते। पुनः शाश्वत + यस्याः सा शाश्वतेति समासनीयम्। अ इति तदरस्थानस्य शिरसो ग्रहणम्। तेनादावपि हकारयोगः सिद्धो भवति। वाग्भवोद्धारे तु शाश्वता विश्वयोनिरेकारो यस्यामिति समासः। तद्योगश्चानेनो + क्रति च + कारोपरि भवति। सका वकारसहिता लजगदधीशेति समासः। अत्र कारस्य पृथक्करणात्तदुपरि तद्योगोऽवसीयत इति॥ २॥

मूले वागैश्वर्यातिशयदतयेति त्रिबीजानां वाग्भवादितया प्रसिद्धिस्तत्रिबन्धनं चोच्यते। त्रैलोक्यक्षोभणेत्यादिपदमपि हेतुगर्भं विशेषणम्। त्रैलोक्यपदं वगला-क्षटीत्यत्रापि सम्बध्यते। क्ष्वेलापहरकविताकारकमित्येतदपि हेतुगर्भमेव। क्ष्वेलग्रहणं दुष्प्रतिहरसकलदुरितरोगभयाद्युपलक्षणम्। तथा चात्राप्यतिशय उक्तो भवति। अत्राभिप्रायान्तरमाह—व्यस्तविनियोगोक्तिर्वागैश्वर्येतीति। त्रिपुराबीजानां त्रयाणां व्यस्तानामपि साधनमस्तीत्यध्यनेनोक्तम्। विश्वविद्यायां बालायां शुद्धा-यामन्या + अपि त्रैपुरविद्यानां वाग्भवबीजं केवलमेव वागैश्वर्यातिशयार्थिभिः साधनीयम्। तासामेव कामराजं विश्वक्षोभणार्थिभिरित्यभिप्रायः। त्रिपुर-सुन्दर्यामपि समानमेतत्। किन्तु कामराजप्रधाना सा भवति। तदुक्तमियं मध्यमबीजप्रधाना विद्या बीजत्रयेऽपि कामराजसंयोगादिति। तत्र वाग्भवशक्त्यो-रपि जगत्क्षोभणादिसमुच्चयो द्रष्टव्यः। मन्त्रमित्यादिशेषस्याभिप्रायमाह—धर्मेति समस्तविनियोगोक्तिरिति। त्रिपुरसुन्दरी तु + + समस्ता द्विधा भवति। तत्र त्रिबीजोक्ताया भुवनेश्वर्याः सकृदस्य एव योग एकबीजा भवति। तत्र सरमार्धचन्द्रैरिति एकबीजतायां सिद्धं भवति। तदुक्तं + + ॥ ४ ॥

मूले नाभेरथाचरणमित्यादिन्यासप्रकरणम्। तत्र यत्सामान्यकर्तव्यं तद्दीपा-पटल उक्तम्—अथ पुनराचम्य गुरुवित्यादि। तत्र लिपिन्यासानन्तरमङ्गुलीषु क्रमादङ्गैरित्यादिन्यासानन्तरं नाभेरथाचरणमित्यादि सर्वं कार्यम्। पुनरङ्गर्यादि-न्यासः। तदाह—अङ्गषट्कममुना विधायेति। मूले रत्यादिन्यासो नावश्यक इति तदकथनम्। किं पुनस्तदिति सदाशादिनायेति। त्रिपुराभैरवी सर्वेषां त्रैपुराणां देवता। यद्वा मध्यमपञ्चकूटस्यैव + + बालादीनां तु सा सा देवता ग्राह्या। यथा बालायाः कुलसुन्दरी शवाया अपि सैव। विजयायास्त्रिपुरविजया मोहिन्यास्त्रिपुरमालिनी सिद्धायास्त्रिपुरसिद्धा कामराजनिष्कीलविद्ययोस्त्रिपुर-सुन्दरीत्याद्यूह्यमिति। तथा ब्रह्मादिमन्त्रयोगेऽपि ब्रह्मरूपिणी त्रिपुरभैरवीत्या-द्यूह्यम्। वक्ष्यति च त्रयोपटले। वाग्भवकामराजाविति। ह्स्रैं बीजम्। [मध्यमस्थं या] शक्तिरिति भावः। तत्तमन्त्रेषु तत्तद्वाग्भवकामराजयोरेवं भवति। नाभेरथा-चरणमित्ययशब्दो न्यासप्रकरणारम्भार्थः। अभिप्रायान्तरमाह—पीठमूर्तिं न्यावे-त्यादिना। ब्राह्मे मुहूर्त उत्थाय देवतां ध्यात्वेत्यादि सर्वमिह समानम्। तत्र प्रबोधसमये स्वनाममहावाक्यमूलमन्त्राजपापरमात्ममन्त्रत्रयैरात्मानुसन्धानं छत्वोत्थानं कार्यम्। पुनर्स्तदिनकर्मसमर्पणविधौ च गुरुसमष्टिमन्त्रेण शिरस्यञ्जलिं छत्वा अध्यादिन्यासं विधाय देवतां ध्यात्वा मानसपूजां छत्वा गतदिनछतकर्म-

समर्पणं कृत्वा योगं विधायोपसंहरेत्। पुनस्तथा शिरस्यञ्जलिं कृत्वा गुरुगणपतिमन्त्रं स्वाङ्गेषु तालत्रयादि च कृत्वा प्रणवप्राणायामं सकृन्मातृकान्यासं मूलप्राणायामं तदङ्गैरुभयाङ्गुष्ठादिकलान्तन्यासं मूलेन देहव्यापकं च कृत्वा मूलं समस्तव्यस्तसमस्तसमस्तं मूलाधारादिषु न्यस्याङ्गर्ष्यादिन्यासं विधाय मानसपूजापूर्वकं मूलं त्रिवारं परिजप्य प्रागुक्तवैलोम्येन षोडशान्तादिष्वानन्दार्णवादीन् विभावयेत्। सर्वेश्वरादयः सर्वत्र स्वशक्तिभिर्मूलप्रकृत्युमालक्ष्मीसरस्वतीभिर्युक्ताः स्युरिति विशेषः। मानसपूजां कृत्वा त्रिवारं मूलं परिजप्य तद्दिनकरिष्यमाणकर्मसमर्पणमपि विधाय योगं विधायाजपापरमात्मप्रणवयोगानपि कृत्वाङ्गर्ष्यादि कुर्यात्। स्नानेऽप्येवं सर्वं योजनीयम्। जपस्थानं कृत्वा लिपिपञ्चकर्णिकागतत्रैपुरमध्ये तत्त्वीवतश्रीवत्सयोपविश्य गुरुवन्दनमाचरेत्। तत्र ॐ क्लीं परमकामानन्दनाथश्रीपादुकारम्भं क्रमेण स्वगुरुपादाम्बुजं यावत्तावत् प्रणमामीति गुरुसमष्टिमन्त्रेण शिरस्यञ्जलिं कृत्वा ॐ क्लीं परगुरुपादुकाभ्यो नमः। ॐ क्लीं परापरगुरुपादुकाभ्यो नमः। ॐ क्लीं अपरगुरुपादुकाभ्यो नमः। इति त्रिगुरुमन्त्रैरपि। ॐ क्लीं परमकामानन्दनाथश्रीपादुकां पूजयामीत्यादि वक्ष्यमाणगुरुव्यष्टिमन्त्रैरपि शिरस्यञ्जलिं विधाय गुं अस्मद्गुरुभ्यो नमः। गं गणपतये नमः। दुं दुर्गायै नमः। सां सरस्वत्यै नमः। क्षं क्षेत्रपालाय नमः इत्यंसोर्वंक्षेषु। क्लीं पराशक्त्यै नम इति हृदये च नत्वाङ्गेषु कराङ्गुलिशोधनतालत्रयादिकर्म कृत्वा करादिमन्त्रैः पादादिमस्तकान्तं व्यापकं विधाय जीवरक्षां विभाव्य + + प्राणायामं सलिपिन्यासमित्यत्र विहितप्रकारेण वा वक्ष्यमाणवैधकप्राणायामैर्वा भुवनेश्वर्यादिपटलसाक्षिरीत्या वा देहशुद्धिं विधाय नित्यलिपिन्यास + + प्राणाग्निहोत्रप्रपञ्चयागसकलीकरणान्यपि कुर्यात्। तत्र च मूलमनुवर्तनीयम्। तदुक्तं—प्रणवशक्तिमूलमन्त्रादियोग इत्यादि। ततो मन्त्रोदयमन्त्रप्राणायामाङ्गष्यादिन्यासबीजादिप्रतिपत्तिमन्त्रव्याप्त्युच्चारणानि च कृत्वा पीठन्यासमारभेतेति दीक्षापटलेऽतः सिद्धमिति। पीठन्यासादिषु विशेषमभिधत्ते—पीठन्यासमित्यादिना। यद्दीक्षापटल सक्रमाधारशक्तिमूलप्रकृतीत्यादि तत्सर्वमिह प्राप्तम्। रत्नामृतार्णवादिविशेषोऽयमभिधीयते। यद्वा सर्वविधानेषु विकल्पाभिप्रायमेतत्। धर्मादिकं वरदान्तमिति धर्मादिचतुष्कं वरदं चेत्यर्थः। पीठमध्ये पादौ वरद इति ज्ञेयम्। अधर्मादिकमित्यवरदान्तमित्यर्थादवसेयम्। पीठमध्यफलकमवरद इति ज्ञेयम्। मूले तु वरदावरदौ नोक्ताविति पुनरनन्तपद्ममण्डलगुणात्मत्रयन्यासं कृत्वा नवशक्तीर्न्यसेत्। तदाहेच्छाज्ञानेति। वक्ष्यति च—वामादि-

मन्त्रिसहितं परिपूज्य पीठमित्यादि। मूलबीजैरिति यस्या विद्याया मन्त्रोदयादि क्रुतं तस्या वाग्भवादिबीजैस्त्रिभिरित्यर्थः। तेषां व्युत्क्रमे प्रक्रमे च तदुपपत्त्या न्यासो द्रष्टव्यः। हृदीति। हृदि हि पीठपद्मकर्णिका भवति। तत्र च नवयोनिचक्रं तन्मध्ये च त्रिकोणमित्येवमुक्तम्। त्रिकोणरेखात्रय इति। प्रागादिरेखासु प्रादक्षिण्येनेति भावः। कोणबाह्येष्विति। अग्न्यादिकोणानां बाह्यप्रदेशेष्विति भावः। कोणत्रितय इति। अग्न्यादिकोणप्रदेशेष्वन्तरिति भावः। वामादीनामष्टानामध्ययोगिस्थानपक्षे तु तथा न्यासः स्यात्। पुनश्चतुष्पीठन्यास इति। समस्तयोगाद्येश्वरपीठस्य प्राधान्यमवसीयते। इह धर्मादीनां नवयोनीनां चतुष्पीठानां च यद्यप्यन्यथा स्थितिर्भवति किन्तु तेषामेषु स्थानेषु सन्निधानमित्येव न्यासोपपत्तिः। पूजितानां योगो युक्तानां पूजेति विशेषसंभवः। पीठसमष्टिमन्त्रमाह—ऐं परायै इति। एवं पीठन्यास उक्तः। अथान्तरा पादुकान्यासमाह—पादुकाः समेत्यादिना। न्यसेदित्यस्य कुत्रेत्यपेक्षायां मन्त्राम्नानानन्तरमाह—गिरसीति। संप + ते। अथ मूर्तिन्यासमाह—ऐं क्लीं सौः इति।

तत आवाहनादिकमिति। तदुक्तमावाहनस्थापनेत्यादि। ततः करन्यासाङ्गुलिन्यासाविति। करयोस्तलपृष्ठपार्श्वेषु मूलेन व्यापय्य बीजैस्त्रिभिर्न्यसेदित्यमुं न्यासं च कुर्यात्। अयं करन्यासः। तत्राङ्गुलिन्यास इति। मध्यमादिकनिष्ठान्तमङ्गुष्ठतर्जनीतलेषु च त्रिबीजानां न्यासः पूर्वं कार्यः। त्रिपुरसुन्दर्यां तु विशेषः।

न्यसेद्बीजानि विद्यायाः पञ्च शङ्खतलद्वये।
पृष्ठयोर्मूलमध्याग्रस्थानेषु तलयोरपि॥ इति।

मध्यबीजस्थहकारेणेति। निष्कीलपञ्चकूटाभिप्रायमेतत्। अन्यत्र तु हकारो गृह्यते। यद्वा सर्वासामपि भुवनेशात्मकतया हकार एव ग्राह्यः। त्रिनपुंसकान्त्ययुतेनेति ऋ ॠ ऌ ॡ इत्येषां ग्रहणम्। मन्त्रानव्यप्रतिपत्त्यर्थं पठति क्लौं ईशानेति। ननु यद्येवं किमेषा लक्षणकथनेनेति चेत्। उच्यते। देव्यन्तरे मन्त्रसिद्ध्यर्थमेतदित्यवगन्तव्यम्। वक्ष्यति च—मूर्तय ईशानमनोभवाद्या इत्यादि। पुनः षडङ्गेनेति। तत्प्रकारमपि दर्शयति—सवाग्भवमध्यदीर्घेणेति। मध्यबीजगतः आ ई इत्यादिदीर्घैः षडङ्गानि। ते दीर्घा वाग्भवान्ताः स्युरित्यर्थः। यद्वक्ष्यति—मूलबीजमध्यबीजदीर्घानन्तरमिति। तेन सहार्थं विकल्प इत्यवशोद्धव्यम्। यथा ह्मकलह्रां ह्रैं हृदयाय नम इत्यादि। शुद्धादिषु स्थानि स्थान्यङ्गानीति ज्ञेयम्। मूलपुटितमातृकां न्यसित्वेति। तदुक्तं—बीजत्रयानुलोमप्रतिलोमसम्पुटितां मातृकामिति। प्रत्येकं बीजैः पुटिता त्रिधा यस्मात् मातृका न्यस्यते। श्रीकण्ठादि

न्यासं कुर्यादिति। पञ्चश्रीकण्ठादिन्यासानन्तरमित्युक्तं तदिति भावः। ननु श्रीलेखापटले वक्ष्यति—शैवतत्त्वन्यासमतिशोभनतिरित्यादिन्यासचतुष्टयादिन्यास-श्रीकण्ठादिन्यासेति। तच्च सर्वमन्त्रसामान्यतया विवक्षितम्। तेनेह कथं भाव्य-मिति। उच्यते। नेह तदुपेक्ष्यते। किन्तु यदिहावश्यकं तदुच्यत इति। इदं-मदपि गम्यते। शैवतत्त्वादीनां सर्वमन्त्रेष्वपि यावदिच्छान्यास इति। मूले नाभेरथाचरणमिति मूलबीजन्यास उक्तः। बीजैस्त्रिभिर्न्यसत्विति संबध्यते। सव्ये दक्षाङ्घ्रये च हस्ततले त्रितयमपीति संबन्धः। बीजद्वयन्यासोऽयमुक्तः। तृतीयं बीजमुभयोर्हस्ततलयोः सह न्यसत्विति योजनीयम्। त्रिखण्डन्यासोऽयमुक्तः।

मूर्धनि गुह्यहृदोरपीति पञ्चावृत्तिन्यासः ॥ ५ ॥ ६ ॥

वाग्भवेन पुनरित्यङ्गन्यास उक्तः। पुनर्वाग्भवेनाङ्गुलिषु न्यसेत्। षष्ठो पुनरुक्तमार्गेण इत्यन्वयः। पुनरिति पृथक् पदम्। तालत्रितयादि कुर्यादिति च शेषः। तदुक्तमधस्तात्—अङ्गुलीषु क्रमादङ्गेष्वित्यादि। इह यत्प्रागुक्तं हस्त-तले च सव्य इत्यादि यच्चेदमङ्गुलिष्वङ्गन्यासादिकमुक्तं तद्यथोक्तकालं कार्यम्। यद्वा प्रागेवाङ्गुलिन्यासविधाविति ज्ञेयम्। वाग्भवेन पुनरिति प्रथमबीजेनैव षडङ्गमुक्तम्। अभिप्रायान्तरमाह—वाग्भवेन पुनरितीति। पुनर्वाग्भवेनेति संबध्यते। मूलबीजानि त्रिरुक्त्या षड्बीजानि संपादनीयानि। तैरेव षड्भिरङ्गान्येके वदन्ति। मध्यमबीजस्य दीर्घा आ ई इत्यादयः षड्वदन्त्यन्ये। तान्येव सुमति-पक्षार्थं पठति—ह्स्त्रैमित्यादिना। निष्कीलविद्याविषयेऽयमङ्गपाठः। बालादि-ष्वप्यनेन न्यायेनाङ्गानि कल्प्यानि। पुनरुक्तमार्गेण इत्येकं पदमभिप्रयन् विवृणोति—पुनरुक्तं पुनर्वचनमिति। वाग्भवेन विन्यसेदित्यत्र विशेषणमेतत्। वाग्भवस्य पुनःपुनरावृत्तिरेव षडङ्गेषु स्यात्। न त्वाकारादि तदुचितदीर्घयोग इति तदाशयः। षडन्त्येनेति। विन्यसेदित्यनुनेति भावः। प्रा(बा)णादिन्यासा इति मूर्तिन्यासो गृह्यते। बहुवचनं तु बीजन्यासाद्यभिप्रायमित्यवबोद्धव्यम्। मूले तद्देवतां बिभ्रदधीरिति। सच्छक्तिः समाहितः सन्नन्यत्सामान्यदेवतां ध्यायेदित्यर्थः।

अभिप्रायान्तरमाह—धीवैशद्यहेतुभूतेत्यादिना। न्यासविशेषणमेतत्। न्यासे हि नानाविधे क्रियमाणे दैवतायामास्तिक्यबुद्धौ तदनुसन्धानयोग्यता धियः स्यादिति न्यासानां धीवैशद्यहेतुत्वमुक्तम्। न्यासान्तरोपलक्षणं चैतत्। तेन श्रीकण्ठन्यासानन्तरं कामरत्यादिन्यासः—

कामश्च कामदः कान्तः कान्तिः कामाङ्ग एव च।
कामचारः कामकन्दः कामुकः कामवन्धकः॥

भ्रमणो रामरमणी रतिनाथो रतिप्रियः ।
रात्रिनाथो रमाकान्तो रममाणो निशाचरः ॥
नन्दको नन्दनश्चैव नन्दी नन्दयिता ततः ।
पञ्चबाणो रतिसखः पुष्पधन्वा महाधनुः ॥
भ्रमणो भ्रामणश्चैव भ्रममाणो भ्रमस्तथा ।
भ्रान्तश्च भ्रामकश्चाथ भ्रान्ताचारो भ्रमावहः ॥
मोहनो मोहको मोहो मोही मोहविवर्धनः ।
मन्मथो मदनश्चैव मातङ्गो भृङ्गनायकः ॥
स्याद्गायको गीतिकरो नर्तकः खे(खे)लकस्तथा ।
उन्मत्तो नृत्तजश्चैव विलासो कामवर्धनः ॥
रतिः प्रीतिः कामिनी च मोहिनी कमलप्रिया ।
विलासिनी कल्पलता श्यामवर्णा शुचिस्मिता ॥
विस्मिताविस्मिता चैव लेलिहाना दिगम्बरा ।
वामा कुला परा नित्या कल्याणी मोहनीत्तमा ॥
सुरोत्तमा सुलावण्या मालिनी कलहप्रिया ।
एकाक्षी चैव जटिलाजटिला नीलिमालिकै ॥
शिखा दम्भा रमा पश्चाद्भ्रामिणी चारुलोचना ।
रतिप्रिया पलाशाक्षी रञ्जिनी विकटापि च ॥
महारूपधरा माला ह्लादिनी विश्वतोमुखी ।
नन्दिनी चरमा काली का(क)लकण्ठा च कन्दरा ॥
मेघश्यामा मदोन्मत्ता लिपिवर्णैः सह न्यसेत् ॥ इति ।

गणपतिविधानवद्दिग्न्यासादिन्यासः । पुनर्ग्रहन्यासः ।

सूर्यः सोमोऽङ्गारकश्च बुध. शुक्रो बृहस्पतिः ।
शनैश्चरश्च राहुश्च केतुश्चैवा तु ग्रहाः ॥
रेणुका च सुधा धात्री ज्ञानरूपा यशस्विनी ।
शाङ्करी चैव शक्तिश्च धूम्रा छाया नव क्रमात् ॥
स्वरास्तथाः पञ्च वर्गा यशाणो लक्ष एव च ।
हृदयश्च शिरोनेत्रहृदये हृदुपरि न्यसेत् ।
ग्रीवानाभिमुखेष्वेव क्रमात्पादद्वयेऽपि च ॥ इति ।

पुनर्नक्षत्रन्यासः । द्विशो वर्णा योज्या स्वरघात्स्वेकश एव ।

भाले नयनयोः कर्णद्वये नासापुटद्वये ।
कण्ठे स्कन्धद्वये पश्चात्क[रयो]र्मणिबन्धयोः ।
स्तनयोर्नाभिकट्यूरुजानुजङ्घापदद्वये ॥ इति ।

ततो योगिनीन्यासः ।

कामरूपं वाराणसी नेपालं पौण्ड्रवर्धनम् ।
चरस्थिरं कान्यकुब्जं पूर्णशैलमथार्बुदम् ॥
आम्रातकेश्वरैकाम्रे त्रिस्रोतं कामकोट्टकम् ।
कैलासं भृगुकेदारं पीठं चन्द्रपुरं पुनः ॥
श्रीपीठमेकवीरं च जालन्धरमथ मालवम् ।
कुलान्तं देवीकोट्टं च गोकर्णं मारुतेश्वरम् ॥
अट्टहासं च विरजं राजगेहं महापथम् ।
कोल्लागिरिरेलापुरमोंकारं च जयन्तिका ॥
उज्जयिनी चित्राख्या च क्षीरकं हस्तिनापुरम् ।
ओड्डीशपुरं प्रयागं षष्ठीशं मायापुरं तथा ॥
गौरशैलं च मलयं श्रीशैलं मेरुसंज्ञकम् ।
गिरिवरं महेन्द्रं च वामनं हिरण्यपुरं पुनः ।
महालक्ष्मीपुरोड्याणं छायाछत्रमिति क्रमात् ॥ इति ।

ततो नाभेराचरणमित्युक्तम् । त्रिखण्डन्यासः । स च संहारक्रमेणोक्तः । तत्र मूर्ध्नस्तथा हृदयमित्यादिक्रमेण सर्गः । नाभेराचरणं मूर्ध्न आहृदयं हृदयाद्वानाभि च स्थितिरित्यवबोद्धव्यम् । मूलन्यासान्तरमप्याह—तत्रेति । स्थितिन्यासोऽयम् । सर्गसंहारावपोह्येते । ततः मात्रान्तरन्यासः । तदाह—हस्त्रेमित्यादिना । निष्कीलविद्याविषयमेतत् । गुह्यादिषु तु स्वबीजानि ग्राह्याणि । स्वविलोमेनाप्येषां न्यास इष्यते । पुनरष्टोत्तरशतलिङ्गजपावसानमात्मप्रणवन्यासानन्तरमावृत्तिन्यासः । स इह त्रिविधः । तदाह—पादजानुगुह्येत्यादिना । नाभिहृत्कण्ठेषु आस्यभ्रूमस्तकेषु च विभागः । मूर्धगुह्यहृत्स्वित्यादिन्यासस्तु मूलोक्त एव । नवावृत्तिन्यासो नवयोनिवदिति । तदुक्तम्—मूलबीजैः श्रोत्रद्वयचिबुकेष्वित्यादि । ततश्चतुर्दशावृत्तिन्यासः । तदुक्तम्—शिरोऽपरभागे दशोत्तरब्रह्मरन्ध्रेषु मूलबीजानि व्यस्तानि विन्यसेत् । एवं तैरेव दक्षादिभ्रूद्वयभ्रूमध्येषु नेत्रद्वयघ्राणेषु श्रोत्रद्वयास्येष्वंसद्वयहृत्सु स्तनद्वयनाभिषु पदद्वयाधारेषु जानुद्वयस्वाधिष्ठानेषु कटिद्वयजठरेषु पार्श्वद्वयहृत्सु स्तनद्वयकण्ठेषु अंसद्वयास्येषु श्रोत्रद्वयमस्तकेषु नेत्रद्वय-

भ्रूमध्येषु विन्यसेदिति। पुनः शृङ्खलान्यासः।

केशान्ते चिबुके वक्त्रे वक्त्रे कण्ठे च चैबुके।

चिबुके हृदये कण्ठे कण्ठे नाभौ तथा हृदि॥

हृदि गुह्ये तथा नाभौ नाभौ गुह्ये च मूलके।

मूलबीजत्रयं न्यसेदिति। अमृतेश्वर्यादिन्यासमाह—ह्सौमिति। रत्यादिन्यासमाह—ह्स्रैमिति। मूर्तिन्यासमाह—मूर्तय इति। सुप्रतिपत्त्यर्थं मन्त्रप्रयोगं दर्शयति—ह्स्रौमिति। पुनरङ्गानि विन्यसेत्यावरणभूतान्यभिप्रेतानि। वक्ष्यति च—तैरेव चाङ्गानि विदिग्दिशास्वित्यादि। मूर्तिन्यासवदिति। मूर्धाद्यान्येव स्थानानि। सुभगादिन्यास इति। ललाटभ्रूमध्यलम्बिकागलहृदयनाभिलिङ्गमूलमूलाधाराण्यष्टाधाराणि विन्यसेत्यनेन संबन्धः। बीजपञ्चकं च प्रत्येकं संयोजनीयम्। यथा ऐं क्लीं ब्लूं स्त्रीं सः सुभगायै नम इत्यादि। आवरणान्तरसङ्गावे केशामध्यनया दिशा न्यासः स्यात्। तदुक्तम्—या + +। मूलाधाराद्यष्टाधारेष्वित्युक्ताधाराणामेव वैलोम्येन ग्रहणम्। भूषणन्यासं विधायेति। यत्तु ब्रह्मेखाविधाने वक्ष्यति—त्रिपुरोक्तक्रमेण भूषणन्यासमाचरेत् यथावरणन्यास इति। ततयोभयत्रापि क्रमविकल्पोऽवसीयते। ननु किमिहैव भूषणन्यासोऽभिधीयत इति। उच्यते। इहैव भूषणन्यास आवश्यको मन्त्रान्तरेषु तु प्रकारान्तरेण भूषणन्यासोऽपि स्यादित्येतत्प्रतिपादनार्थमेतत्। विमदधीर्ध्यायेदिति। मूलगतविमदधीपदाभिप्राय इयानुक्त इति भावः। अतएवेत्यर्थे इत्युक्तमिति। भूषणन्यासं दर्शयति—शिरोललाटेत्यादिना। तत्स्थेति। पाणिपृष्ठद्वयमेकमेव गृह्यते। कटकद्वयमप्येकमेव। भूषणन्यासानन्तरमायुधन्यासोऽपि कार्यः। तदुक्तं विधूतजपवटीत्यादि॥ ७॥

मूल आताम्रार्कायुताभामित्यातान्नं रक्तम्। शाशब्दो जटापर्यायः। अपवटी माणिक्याक्षमाला दक्षिणोपरिहस्त एतत् पुस्तकं वामोर्ध्वहस्ते। अभीतिरभीष्टं चेतरयोः। वलिलसितविलग्नामिति वलित्रयशोभितमध्यप्रदेशाम्। अस्रक्पङ्कराजन्मुण्डस्रङ्मालिसाङ्गीमिति। मुण्डानामेवास्रग्युक्तं सान्द्रमस्रक् पङ्कः। तेन राजतां मुण्डानां स्रग्भिरलङ्कृतशरीरामिति। यद्वा अस्रक् कुङ्कुमं तस्य पङ्को द्रवः तद्वद्राजतां मुण्डानां स्रग्भिरिति। अत्राभिप्रायान्तरमाह—अस्रक्पङ्केत्यादिना। मुण्डपदेनोत्तमाङ्गं लक्ष्यते। तदाह—उत्तमाङ्गरूपाभिरिति। तेन च सर्वाध्ववर्तिनीनां शक्तीनां ग्रहणम्। तदाह—शक्तिव्यापिनीसमनीभिरिति। बिन्द्वाद्युपलक्षणमेतत्। बिन्द्वादिसमन्यन्तस्य सूक्ष्मतया विवक्षितत्वात्। अतएव त्रिपिटम उक्तम्—भारतीमिति नादाद्यात्मकं सूक्ष्मरूपं कथितमिति। त्रिधा त्रिभागी

हि वैराजं स्थूलमितरद्वयं त्रयं वा सूक्ष्मं तदुत्तरं परं च रूपं स्यादिति। ननु तर्हि शक्त्यादिग्रहणं किमर्थमिति यावदित्युक्तं बिन्द्वादीनां संख्यापरिग्रहः शेषाणां च तदन्तर्भाव इति प्रतिपादनार्थमेतत्। परापरापरध्यानकथनमेतदिति परं परापरं च ध्यानं समुच्चयेनोक्तमित्यर्थः। परं देवतावत्स्वमुन्मनीशक्तिरेव परं रूपम्। तदुक्तं —तामिति परं चिदात्मकमिति। तदेव त्रिपुरायाः स्वरूपम्। तस्या रूपमिह शरीरं विवक्षितम्। तत्र सम्यङ्मूर्धादिपादान्तमविच्छिन्नतया वर्तमानाः शक्तिव्यापिनोश्चन्द्रस्यावयवाः कारय कुङ्कुमसान्द्रीभाव इत्येतदिह सिद्धं भवति। तत्र परं रूपं स्थूलरूपवत्त्वात्मतोऽतिसूक्ष्मतमत्वाभं चिन्तनीयम्। शरीरग्रहणादिति। प्रकारान्तरं दर्शयति—पद्यवेति। पङ्क्तिरिति पङ्क्तजतीति कदम्बमेतत्। तदा ध्याकारः स्रष्टेति। परावागकार इष्यते। तदुक्तम्—अनुत्तराकारयुक्तस्येति। तस्य सर्गस्तु चिन्मात्रापेक्षया संभवति। तदुक्तम्—वैखरीमध्यमापश्यन्तीपरालक्षणास्तासां शोषिकोन्मनीशक्तिरिति। पर इति परमात्मेत्यर्थः। परग्रहणमेतदेव चिन्मात्रात्मकं परं रूपमिति प्रतिपादनार्थम्। सान्द्रीभाव इति। चिन्मात्रपरावाक्दर्पणगतविश्वांशावलनतः सान्द्रीभावः स्यादिति भावः। आभास इति। चैतन्याभासाभिप्रायम्। तदुक्तं—मूर्तिर्माया आभासस्तदभिव्यक्तचैतन्याभास इति। तेन राजन्तीति तद्योगः। सापि चिन्मयी परिदीप्ता स्यादिति भावः। कुण्डकुण्डलिनीति। कुण्डलसुसमाकृरूपत्वात् परापश्यन्त्याद्भिका हि शक्तिरध्यात्मवर्तिनी कुण्डलिनी। सा च स्थूलप्रपञ्चशिरःस्थानीया भवति। अत्रमित्यकारोऽपि सैव भवति। तस्यामिति मूलाधारान्तर्वर्तिन्यामिति भावः। सम्यगविच्छिन्नतयेति। समन्यादीनां मन्त्रजपवेलायामविच्छिन्नतया प्रसरोपरमयोः सद्भावादिति भावः। तदुक्तम्—अव्यक्तं प्रलपतीत्यादि। शक्तिभेदा इति। सामान्यशक्तिः कुण्डलिनी तस्या विशेषांशा बिन्द्वादिसमन्यन्ताः शक्तय इत्येवमुक्तम्। मुण्डस्रज इति। मुण्डानां स्रजो मुण्डस्रज इति समासः। तेरलङ्कृतशरीरामिति कुण्डलिन्यन्तर्वितिसूक्ष्मतया व्यवस्थितोऽस्मत्यभिप्रायमेतत्। पूर्वस्मिन् विवरणे सूक्ष्मशरीरमत्युन्मनी। तस्याः सम्यक्सामान्यादयः। इह तु विवरणे सूक्ष्मतेजोरूपोन्मनी। तस्याः समन्तादविच्छेदेन प्रसरोपरमभाजस्तेजोमात्राः समन्यादय इति भेदः।

पुनरपि प्रकारान्तरं दर्शयितुमारभते—यथा स्तुतो वार्थं इति। स्थूलरूपविषयमेव ह्येतत्। परादिरूपन्तु यदान्तरगम्यमिति भावः। घातान्मेत्यनेनैवेति। एकमेवैतत्परं रूपद्वयपरमित्येवमकारेणोक्तम्। घाताक्षाभामकार्युतानां चेत्येवं विवरणीयमेतत्। तत्पाकार्युतानामिति स्थूलविषयम्। निरतिशयपरता तदपेक्षयेति न्यूनतया

च रक्ता आभा ज्योतिर्यस्याः सैवमासाम्नामेत्युक्ता। तत्र निरतिशयरक्तं स्थूलरूपं हृदन्तर्वर्तिज्योतिरूपमनो चिन्मात्रं परं रूपम्। तदुक्तं—तदन्तःस्फुरिते तेजसि बोधमात्ररूप इति। तत ईषन्न्यूनस्थूलरूपापेक्षया च प्रकर्षाख्यं रक्तं परस्वरूपप्रभास्थानीयं परापरं रूपम्। तदप्युक्तम्—भगवत्यनलात्मके विदध्यादित्यादि। तदेतत् सर्वं भारतीं सामस्विकां तामित्यत्रापि समानमेव ध्यानमित्यवबोद्धव्यम्। निष्कीलपञ्चकूट इति। पञ्चकूटविद्या द्विविधा मध्यमपञ्चकूटं सर्वपञ्चकूटं चेति। तयोर्द्वयोः सहैदं ग्रहणम्। ललिता तु पञ्चकूटग्रहणात् स्फुरे। सा तु पाशाङ्कुशेक्षुधनुःपुष्पशरधरा भवति। पाशाङ्कुशशूलकपालधरा चेति + इदं ग्रहणम्। ललिता तु पञ्च। सर्वासामपि रूपभेदविकल्पोपलक्षणमेतत्। शुद्धायास्तावत्—

शुभ्राक्षस्त्रां त्रिणेत्रामभयवरकरां कुन्दमन्दारगौरां
पद्मासीमङ्गदाढ्यामतिरुचिरविचि त्राकल्पवस्त्रभूषाम्।
वन्दे देवीं कुमारीं शशिशकलसमोपेतमौलिं वहन्तो-
मज्ञानोच्छेदिनीं तां प्रवरधनधान्यप्रदां कान्तिदां च॥ इति।

बालायास्तु मूलोक्त एव धवलत्वं विशेषः। यद्वा—

पीयूषकुम्भवरदाभयपुस्तकोद्यद्दोर्दामयुग्मनयनामसलाम्बुजस्थाम्।
पञ्चाङ्गरागवसनापघनां नमामि बालेन्दुमौलिमनिशं वचसामधीशाम्॥ इति।

व्यस्तविधाने तु वाग्भवे।

धवलनलिनराजचन्द्रसंस्थां प्रसन्नां धवलवसनभूषामाल्यदेहां त्रिनेत्राम्।
कमलयुगवराभीत्युल्लसद्बाहुपद्मां कुमुदरमणचूडां भारतीं भावयामि॥ इति।

कामराजे च + + शक्ते च ब्रह्मादिमन्त्रयोगे तु तत्तदायुधादियोगो विशेषः। मिश्रणयोगे तु ब्रह्मादीनां रक्ताभानां वामाङ्के सरस्वत्याद्याकाद्विकरा देवी ध्येया। त्रिपुरसुन्दरीयोगेष्वपि समानमेतत् सर्वमिति॥ ८॥

मूले दीक्षां प्राप्येति पुरश्चरणमुक्तम्। विशिष्टलक्षणगुरु (अ) इति + + सत्संप्रदायाद्गुरोरिति। द्विविधः त्रैपुरः संप्रदायः साधुरसाधुश्च। तत्र देव्याः स्थितो प्रेतासनपञ्चबन्धः पूजायामासवादिसंयोगः मस्यां त्रैपुरशाम्भवीप्रवृत्तिरिति मर्यमस्ति सोऽसाधुः। श्रुतिस्मृतिविरोधात् प्रत्यवायकरत्वाच्च। यत्र सरस्वत्यादिदेवतान्तरोचितमेव सर्वं स साधुः वैदिकपरिग्रहात्। स संप्रदायो यस्य स सत्संप्रदायो गुरुः। अभिप्रायान्तरमाह—वैदिकादितीत्यादिना। वेदसंप्रदायेनैव सार्धं प्रवृत्तः संप्रदायोऽयमभिमतः। तद्दर्शयति—परप्रकाशानन्दनाथेत्यादिना। त्वरितादिनित्यास्वप्ययमेव गुरुक्रमः। नित्यानां विद्यानामविशेषात्। यद्वा

यास्तु प्रागुक्त एव सर्वसामान्यभूतः क्रमो भवति। ननु कथमिह गुरुसमष्टिमन्त्रः स्यादिति। ॐ ह्रीं परप्रकाशानन्दनाथाद्यशेषगुरुपारम्पर्यक्रमेणेत्येवमूह्यम्। परगुरुश्रीपादुकां पूजयामीत्यादि च प्रतिपत्तव्यमिति। मूले सुनियत इति सकलनियमजातयुक्तम्। अभिप्रायभेदमाह—ब्रह्मचर्यादिमानिति। कामराजबीजादियोगतो मन्त्रमहिम्नैव कामस्योदयसंभवात् तत्परिहारायावश्यविधानार्थमेतदुक्तम्। तस्यार्धलक्षावधीति द्वादशलक्षग्रहणम्। अभिप्रायान्तरमाह—तस्यामीति। तत्त्वशब्देन चतुर्विंशतिसंख्याग्रहणम्। तस्यार्धलक्षावधीति द्वादशलक्षग्रहणम्। व्यस्तवाध[मे]ऽपि समस्तोक्तैव संख्या त्रिमूर्त्यादिमन्त्रयोगे तु सर्वेषां द्वादशलक्षमेव स्यादिति ज्ञेयम्। मूले स्वाद्वन्नैरिति। त्रिमधुराद्रैरित्यर्थः। सम्यक्सुसमिद्ध इति जननाद्यभिप्रायम्। अश्वारि करवीरम्। अपिशब्दो विकल्पार्थः। अभिप्रायान्तरमाह—अपिशब्देनेति। भानुसहस्रक्रमयोरिति योजनीयम्। द्वादशलक्षजपापेक्षत्वे सहस्रानुसहस्राभिधानमिति भावः। काम्यहोमेष्विति। पुरश्चरणाङ्गहोमे मन्त्रविशेषमित्यस्यानुपयोगादिति भावः। तत्तत्कामकोचितबीजयोग इति। पलाशपुष्पैर्कुरवयाज्ञैरित्यादिवक्ष्यमाणहोमविषयमेतत्। तत्र सौभाग्ये + + लक्ष्म्यां श्रीबीजयोग इत्यादि। यद्वा स्वाद्वन्नैरित्यादिनैवेरितीहोममेव होमद्वयं तत्तत्कामनयापि कार्यम्। तत्र तत्तदनुगुणबीजयोगोऽयमभिमतः। तत्र लक्ष्म्यां श्रीबीजयोगो मृत्युञ्जये तद्योग इत्यादि ॥ ८ ॥

मूले प्राणायामैरित्यन्तर्यागाभिधानम्। दीक्षितमात्रस्य योनिमुद्रादिबन्धासमर्थत्वाद्यागान्तरमेतदभिधानमिति ज्ञेयम्। प्राणायामैरिति। प्रणवपटलभाविभिरन्यत्र सिद्धैश्च शोषणादिरूपैरित्यर्थः। अभिप्रायान्तरमाह—वेधकप्राणायामद्युचनमिति। वर्णवेधः कलावेधो योगिनीवेध इत्येतदपेक्षं मूले बहुवचनम्। वर्णादीनां वेधो नाम शक्तिविशेषेण तद्व्याप्तिः। तत्र वर्णभेदमाह—मूलेनेति। प्रागुक्तरीत्या जीवन्यासं विधायैतदारभ्यम्। कुम्भकोऽपि प्रतिलोमवर्णपूर्वकेण मूलेन स्यात्। वर्णांश्च कामगजतादिव्यापिनः। तेषां स्वावाच्यार्थैः सह संहारः। पर इति प्रकाशमात्रे शिव इत्यर्थः। कलावेधचिकीर्षया सर्गमाह—पुनरिति। बीजानि तु 'नादकलादिभूता इत्यशोक्ताः। भूतस्थानेष्विति शिरोमुखहृदयगुह्यपादेषु। सर्वं स्वदेश तत्तथासे तयानुसन्धानयुक्तम्। इदानीं कलावेधमाह—पञ्चोक्तापञ्चीकृतबीजानीति। इतरा चपोति। रसतन्मात्राबीजं जान्वादिनाभ्यन्तं विन्यसेत्। रूपतन्मात्राबीजं नाभ्यादिकण्ठान्तं स्पर्शतन्मात्राबीजं कण्ठादिकर्णान्तं शब्दतन्मात्राबीजं कर्णादिमूर्धान्तम्।

प्रतिन्यासं मूलेनैव प्राणायामेन संहारः। परे सर्वं संहरेदित्येतस्मिन्नेव च सर्वं संहार्यमिति। योगिनीवेधविकोर्णं यापि पुनस्तन्मात्रा पश्चोक्तत्वात्युक्तरीत्या सर्वं स्रष्टव्यम्। योगिनीवेधमाह—पूर्वोक्तेति। पूर्वशब्देन 'प्रकृतिः पुरुषश्चैवेत्यत्र भूतयोगो गृह्यते। तत्र चैवमुक्तम्—ह्रत्कण्ठतालुभ्रूमध्यब्रह्मरन्ध्रद्वादशान्तेषु मण्डलबीजाधिष्ठातृसहितान् पृथिव्यादिकारणान्तान् कुण्डलिनीप्रभावैनेकवर्णां ध्यात्वेति। तेष्वधिष्ठातारो निवृत्त्यादिशक्तयः। तदुक्तम्—भूताभिमानिनीरिति। कारणे तु शक्तिरेवाधिष्ठात्री। तासामेव च योगिनीवेध इति योगिनीपदेन ग्रहणम्। मूलयुक्तैर्लम्बिवृत्त्यै नम इत्यादिमन्त्रैस्तन्न्यासेन तासां तेषु यथोक्तं कल्पनं षडाधारेषु योगो हृदमनुसन्धानम्। मूलयुतैः स्वैर्मन्त्रैः प्राणायामः संहारश्च षोडशान्तस्थिताधोमुखकमलकर्णिकागतेन्दुमण्डलानन्दसंविद्रूपे परे शिवतत्त्वे। यदुक्तम्—षकारलक्ष्ये पर इति। प्रागपि समानमेतत्। तत्रतु द्वादशान्त एवैवं कल्पनीयम्। यद्वा पूर्वशब्देन 'त्रिवारमष्टः परिजप्तमेतयेत्येतद्गृह्यते। तत्र चैवमुक्तं—मूलाधाराद्याधारेषु चतुःषड्दशद्वादशषोडशद्विदलपद्मेषु वर्णानां वादिबादिडादिकाद्यादिहादीनां दीपशिखावद्ध्यानमुक्तमिति। योगिनीवेधग्रहणाच्च तत्कर्णिकास्वधिष्ठात्रो योगिन्योऽपि भावनीयाः। तास्च सकलरडहाद्या [योगि]न्यो हसकलरडाद्या [योगि]न्यो वा प्रथिताः। ब्रह्मरन्ध्रे तु प्राग्वदानन्दसंविन्मात्रं कल्पनीयम्। योगिनीनां षट्कोणान्तस्त्रिकोणे स्थितिश्चेत् षट्स्वपि कोणेषु स्वादिवर्णाः षड्दीर्घयुता आवरणशक्तयः स्युः। नवयोनिमध्ययोनौ स्थितिश्चेदौकारबिन्दुयुग्मसंरञ्जिताः स्वादिवर्णा नवस्वपि योनिषु स्युरिति चावगन्तव्यम्। सं कं सं रं डं हं मूलं च न्यस्तानां समानामपि कल्पनं कृत्वा तन्मन्त्रैः प्राणायामेनानन्दसंविच्छक्तिलक्षणे परशिवे संहरेत्। सं यं गं वं बां सीं सूं सूं स्लृं सें सैं सों सः मूलं साकिन्यै नम इत्येवं मन्त्रप्रयोग इति। डलकसहाद्या [योगि]न्यो वा योगिन्यः स्युरिति। प्राणायामत्रयमिति वेधकप्राणायामत्रयाभिप्रायम्। प्राणायाममन्त्रैरेवेति। योगिनीवेधप्राणायाममन्त्रैरित्यर्थः। व्युत्क्रमेणेति मन्त्रावयवानामाधाराणां व्युत्क्रमो विवक्षितः। न्यासश्चेहार्थाद्भवति। अयमिह प्रयोगः। मूलं ब्रह्मरन्ध्रे विन्यस्य मूलं हाकिन्यै हां हीं हूं हैं हौं हौं हं हं हं नम इत्याज्ञायां न्यसेत्। यद्वा मूलं हाकिन्यै नम इति मध्ययोनौ हां हीमित्यादि वर्णांश्च योनिषु हं क्षमिति दलद्वये च न्यसेदित्यादि। यद्वा पुनस्तत्वात्पश्चोक्तभूतबीजन्यासं मन्त्रन्यासमपि विदध्यात्। वेधकप्राणायामद्वयमेकमेव वा कार्यम्। तदा तु तत्तन्मन्त्रैरेव सर्वन्यासेन सृष्टिरिति ज्ञेयम्। यद्वा निवृत्त्यादिमन्त्र-

व्यापकैरेव सृष्टिः स्यादिति। मूले निजाधारराजद्योनिस्थामिति मूलाधारे नवयोनिमध्ययोनौ स्थितां विभाव्येत्युक्तम्। परादिमन्त्रन्यासमेकाद्यादिमन्त्रन्यासं च कृत्वा पुनस्तामेव मूलाधारे सावरणां कल्पयित्वा जलादिभिरन्तर्यागः कार्य इति। दिव्यरूपामिति निरतिशयसौन्दर्यादियोग उक्तः। अभिप्रायान्तरमाह—व्याप्य व्यादिप्रभाभिरिति। सर्वमन्त्रेष्वपि समानमेतत्। न चैतत्परापरध्यानम्। अपि तु सकलरूपस्यैव व्याप्तिरित्यवबोद्धव्यम्। प्रभाग्रहणं चात एवेति। मूले प्रमुदितमनसेति हर्षादियोग उक्तः। जलगन्धादय इहोपचाराः। यद्वावरणन्यासानन्तरमेव परादिन्यासमेकाद्यादिन्यासं च कृत्वा मूलाधारे विभाव्यावगलागताद्यर्घ्याद्युपचारान्दद्यादिति। पुनः प्राग्वदेव ध्यात्वा योनिमुद्रामाबध्य जपं कुर्यात्। योनिमुद्रा च द्विविधेत्याह—बाह्येऽभ्यन्तरे चेति। तत्र मूले निजगुदलिङ्गान्तरस्थामित्याभ्यन्तरलक्षणम्।

तदुक्तम्—गुदमेढ्रान्तरे योनिस्तामाकुञ्च्य प्रपञ्चयेत्॥ इति।

बाह्ये च—मध्यमे कुटिलाकारतर्जन्युपरि संस्थिते।
अनामिकामध्यगते तथैव हि कनिष्ठिके॥
सर्वा एकत्र संयोज्या अङ्गुष्ठपरिपीडिताः।
एषा तु प्रथमा मुद्रा योनिमुद्रेति सा स्मृता॥ इति।

सौख्यायजालन्धरखेचरीमभ्यार्थ्य इति। बाह्ये खेचरी।

सव्यं दक्षिणदेशे तु दक्षिणं सव्यदेशतः।
बाहुं कृत्वा महेशानि हस्तौ संपरिवर्त्य च॥
कनिष्ठानामिके देवि युक्ता तेन क्रमेण तु।
तर्जनीभ्यां समाक्रान्ते सर्वोर्ध्वमपि मध्यमे॥
अङ्गुष्ठौ तु महेशानि कारयेत् सरलावपि।
इयं सा खेचरी नाम्ना मुद्रा सर्वोत्तमा प्रिये॥ इति।

आभ्यन्तरे तु—चिबुकं योजयित्वा तु षोडशस्वरमण्डले।
चन्द्रसूर्यनिरोधेन मूलशक्त्यभिकुञ्चनात्॥
रसनामन्तरा कृत्वा अ[व्यक्ते] धारयेन्मनः।
एषा सा खेचरी ख्याता उन्मनात्वं प्रयच्छति॥ इति।

मानसयोगान्तेऽनुष्टुबादिन्यासं वैखर्यादिन्यासं च कृत्वा हृल्लेखामाविरीत्या योगान् विदधीत। तत्र प्रथमं सौम्या योगाः स्युः। वक्ष्यति च—जप्त्वाऽर्चयित्वेत्यादि। सर्वयोगान्तेऽष्टयोगेन जपान्तर्यागं समापयेदिति। इदानीं बहिर्यागं वक्तुमार-

भते—भूयो द्रव्यैरिति। वक्ष्यमाणप्रकारेणेति नवयोनिविरचनपीठसपर्यादिसर्वं देवतायागार्थं हि भवतीति तस्यारम्भकत्वमुक्तम् ॥ १० ॥

मूले वामादिशक्तिसहितमिति विशेषणं संपद्यते। तदाह—वामादिशक्तिसाहित्यमिति। पीठमित्यत्र नवयोनिचक्रान्तमेव पीठमभिप्रेतम्। पुनस्तद्गतनवयोनेरप्रथितत्वात्तन्मध्ययोनौ कलशनिधानस्य च वाच्यत्वादत्र प्रकल्प्येत्यादिवचनसम्भव इति। वामाद्या द्वादश शक्तयो वक्ष्यन्ते। तास्वष्टावष्टदलेषु तिस्रो मध्ययोनिकोणेष्वन्त्या मध्यत इति ज्ञेयम्। अभिप्रायान्तरमाह—वामादिशक्तिसाहित्यमिति। तत्प्रकारस्तु प्रागुक्तः—द्वादशशक्तिन्यासं कुर्यादित्यादि। यद्वा वामाद्यष्टौ प्रागाद्यष्टयोनिषु तिस्रो मध्ययोनिकोणेष्वन्त्या मध्यत इति। नवशक्तयस्त्विच्छाद्या एव स्युः। तदुक्तं प्राक्—इच्छाज्ञानाक्रियेत्यादि। ननु पीठं परिपूज्यात्र नवयोनिचक्रं प्रकल्प्येत्येवमभिधानं कथं संभवतीति। नैष दोषः। नवयोनिचक्रान्तमेवैतत् पीठमभिप्रेतम्। तस्य चक्रस्य त्वप्रथितत्वादत्र प्रकल्प्येत्याद्यभिधानं स्यात्। नवयोनिकथनानन्तरमेव वामादिकथनं चैवमुपपद्यत इति। विधिवदिति वह्नेः पुरश्चयेत्याद्यभिप्रेतम्। अभिप्रायान्तरमाह—विधिवदित्यादिना। मातृभैरवबीजानामिति श्रीं श्रामित्यादीनां ग्रहणम्। राशिचक्रविरचनन्तु सामान्यसिद्धमेव। चतुरस्र इति तस्याष्टदिक्षु लेखनमिति। यन्त्रान्तरम्—

मध्याद्यत्र्यस्रयोनिषु प्रविलिखेद्बीजानि वर्णांस्त्रिशो
गायत्र्याः पुनरष्टपत्रविवरेष्वालिख्य लिप्यावृतम्।
भूबिम्बद्वितयेन मन्मथयुजा कोणेषु संवेष्टितं
यन्त्रं त्रैपुरमीरितं त्रिभुवनप्रक्षोभकं श्रीप्रदम् ॥
युद्धे वादे च जयं कवितामायुर्विवृद्धिमारोग्यम्।
पुत्रसुहृद्धनवृद्धिं कुर्यादेतद्धृतं यन्त्रम् ॥ इति।

कामं षट्कोणमध्ये लिखतु पुनरिमं षट्सु कोणेषु पश्चात्
पत्रेष्वप्यष्टसंख्येष्वसुमथ परतो व्योमबीजेन वीतम्।
क्षौणीबिम्बान्तरस्थं भुजदललिखितं रोचनाकुङ्कुमाभ्यां
प्रोक्तं सौभाग्यसम्पन्निरुपमकविताकीर्तिदं यन्त्रमेतत् ॥ इति।

शक्त्या षोडशभिः स्वरैः सुमिलिता तावद्द्विधा स्यान्मिथत्
तास्तः शक्तयुदरे बुधो लिखतु तान्त्राद्यां द्वितीये ततः।
हस्ते भूतनिपिर्दिशाभिमतकार्या[त]स्तृतीये पुनः
मिथ्या सेव्यतु प्रकार इतराणामप्यमाविप्णताम् ॥

सा मिश्रा यदि षोडशस्वरयुतं स्यात् तत्स्वरव्यञ्जनं
प्राग्वत् षोडश तान्यथ प्रथम आलेख्यः स्वरः पूर्ववत् ।
कृत्वा वृत्तमथाधिकं स्वरपुरोभागे लिखेद्व्यञ्जनं
द्वे चेत्ते दलयोर्द्वयोर्यदि पुनस्त्रीणि त्रिकोणाश्रिषु ॥
चत्वार्यब्धिदलेषु पञ्च शरपत्रेष्वेव षट् चेत्पुनः
षट्कोणेष्वथ सप्त सप्तदलेष्वष्टावथाष्टाश्रिषु ।
शेषाणामियमेव रीतिरुदिता नाहृत्तवर्णः पुनः
गण्यः स्यादिह भूपुरालि तु बहिः स्याद्वा फलीविस्तृतः ॥
सौदर्योऽथ शिरोऽक्षिकर्णकरजाः पादान्तराध्युद्भवा
धीकर्मेन्द्रियजाश्च वातजनिताः पित्तोद्भवाः श्लेष्मजाः ।
नाभ्यां वाप्यथ सन्निपातजनिता रोगाः पिशाचादयो
यन्त्रैः षोडशभिर्धृतैरथ महारोगा अकाले मृतिः ॥ इति ।
यन्त्राणां धारणं वा स्याद्यन्त्रेष्वर्चनमेव वा ।
अभिषेकोऽथ वा तेषां स्थापनं वा विधीयते ॥ इति ॥ ११ ॥

मूले वह्नेरित्यस्यायमाशयः । अष्टदलपद्मकर्णिकायां पूर्वापरं सूत्रमास्फाल्य तत्षोडशधा सम्यं भङ्क्त्वा प्रागारभ्य चतुःसप्तद्वादशभागान्तसीमासु दक्षिणोत्तराणि सूत्राण्यास्फालयेत् । तत्र द्वितीयसूत्राग्रद्वयात् पूर्वापरसूत्रपश्चिमाग्रावधि सूत्रद्वयं तृतीयसूत्राग्रद्वयात् तत्पूर्वाग्रावधि च सूत्रद्वयमास्फालयेत् । तदा पुटितं वह्निपुरद्वितयं संपद्यते । यत्तु प्रथमं सूत्रं तत्पूर्वदिग्गतत्रिकोणमध्यगतमेव भवति । तदाद्ययोर्निसंबद्धेत्युक्तम् । पुनस्तदग्रद्वयात् पूर्वापरसूत्रे यत्र तृतीयसूत्रं संलग्नं तदवधि सूत्रद्वयमप्यास्फालयेत् । पूर्वनिष्पन्नदक्षिणोत्तरगतत्रिकोणपुरोभागे परं त्रिकोणद्वयं मध्यभागे पश्चिमाग्रं योन्याकारं नवमं त्रिकोणं च संपद्यते । तद्वह्नि-पुरद्वयसमाश्रिताश्चेत्युक्तम् । मुनिभिः पुरैव विहितमिति वैदिकपरिग्राह्यत्वमुक्तम् । लोकेऽतिदुर्लभमिदमिति गोप्यत्वमुक्तम् ॥ १२ ॥

मूले वामा ज्येष्ठेति वामादिशक्त्यभिधानम् । तासां न्यासस्तु प्रागुक्तः 'द्वादशशक्तिन्यासं कुर्यादित्यादि । यद्वा वामाद्यष्टौ पूर्वाद्यष्टयोनिषु । त्रि[पञ्चगा]दि तिस्रो मध्ययोनिकोणेषु सर्वानन्दा मध्य इति ॥ १३ ॥

प्राङ्मध्ययोन्योरित्यन्तरा पादुकापूजोक्ता । वाग्भवादिमिति सर्वासां वामादीनामपि च विशेषणम् । तदुक्तम्—ऐं वामायै नम इत्यादि । यद्वा पराभिधानामित्यत्रैवैतत्संबध्यते । तदाह—वाग्भवादिकमिति । परावरादिषड्क्योरिति

क्रमोऽप्यर्थसिद्ध उक्तः। मूले परावराख्यामपीत्यपिशब्देनाण्डजा[दि] चतुष्टयं वा सूचितम्। तदुक्तमधस्तात्—पादुकासप्तकं न्यसेदित्यादि। चतुष्पीठपूजा च प्रागिष्यते। ततो दीक्षायां योनौ निधायेत्यादि कार्यम्। नित्यपूजायां त्वावाह्य तामित्याद्येव कार्यम्। तत् सर्वं प्रागभिहितम्। त्रिपुरभैरवीमूर्तये नम इत्यादि। कामेश्वर्यादौ रत्नादौ च सति देव्या वामदक्षिणाग्रकोणेष्वन्तर्बाह्यक्रमेण तदर्चनमिति ज्ञेयम्। तदुक्तं—वामकोणे यजेद्देव्या इत्यादि॥ १४॥

ततोऽङ्गावरणमाह—तेनैव चेति। वाग्भवग्रहणमेतत्। तच्च वाग्भवेन पुनरङ्गुलिष्वित्युक्तम्। यथोक्तक्रमत इति। तदुक्तम्—हृदयं सशिरस्तथा शिखेत्यादि। मूलयोग इति षट्स्वप्यङ्गेषु समस्तमूलयोगोऽभिप्रेतः। यत्तु प्रागुक्तं 'मूलबीजमध्यमबीजदीर्घानन्तरमिति। तत्र व्यस्तयोग इति भेदः। तन्मध्ययोनेरिति बाणावरणमुक्तम्। अभित इति बहिः परितः प्रागादिदिक्ष्विति यावत्। भगाभगसर्पिणिभगमालिनीरित्येकं समासपदम्। तत्पूर्वंस्त्वनानङ्गकुसुमा अनङ्गमेखला अनङ्गमदना चोक्ता। प्रागादि योनिषु चेत्यधः संबध्यते। त्रिपुराम्बिकायां त्रिपुरसुन्दर्यां चावरणान्तरौचित्यसंभवे तत्पूजापि कार्या। तत्र त्रिपुरसुन्दर्यामष्टयोनिषु वशिन्याद्यष्टौ स्युरिति ज्ञेयम्। दलेषु मातृगणं सचण्डिकान्तमसिताङ्गकाद्यैः सहाभियजेदिति संबन्धः। दलेषु ब्रह्माण्यादिचण्डिकान्ता मातरः। दलाग्रेष्वसिताङ्गभैरवादयः। सह चैषां द्वन्द्वशः पूजा स्यात्। तदुक्तम्—ब्राह्मीं चामादिदीर्घयुता इत्यादि। तैरङ्गनाद्यादिभिर्भैरवैश्च सह भगवतीमभियजेदित्यपि योजनीयम्। क्वचित्ताऽपि पूजा सामान्यसिद्धेति ज्ञेयमिति॥१५-१८

मूले क्रमाप्त्वेति। वह्नेति शेषः। गुरुसकाशादेव जपपूजादिक्रमस्य प्राप्तिरभिषेकसमये कार्येति। तदाह गुरोरिति। मूल उक्ततयेति जपार्चाहुतिषु संबध्यते। ततश्चैतदपि लभ्यते। योगेषु फलाभिधानेऽपि नित्यतयापि ते कार्या इति। व्यस्तसाधनेऽपि समानमेतदवबोध्यम्॥ २०॥

वाग्भवसाधनक्रममिति जपहोमादिसद्भावात् क्रमग्रहणम्। मूलेऽच्छाभ इति देहनिर्मलतोक्ता। धरणिमयगृह इति गुहापवरकाद्यभिप्रायम्। वाग्भवमिति केवलवाग्भवाभिप्रायम्। यदा तत्प्रधानस्य छात्रस्य ग्रहणम्। तदाह तदादिकमिति। गुह्यादिसर्वसाधारणमेतत्। केवलवाग्भवजपे तु ध्यानविकल्पः—

नवकुन्दनिभां देवीं मुक्ताजालविभूषणाम्।
मुद्राकपालविद्याक्षमालाराजच्चतुर्भुजाम्॥ इति।

मन्मथाप्तनादिविति तिलककुसुमपङ्कजादिग्रहणम्॥ २१॥

मूले रक्ताकस्य इति कामराजसाधनक्रम उक्तः। भूधग्नि पूर्ववद्गुह्यादि-ग्रहणम्। रतिपतिमयं बीजं यो जपतीति संबन्धनीयम्। केवलकामराजाभिप्राय-मेतत्। मन्त्रिपदस्याभिप्रायान्तरमाह मन्वस्येति। केवलकामराजे ध्यानविकल्पः—

रक्तां सुरतरोर्मूलमिलपत्राणिपीठगाम्।

सृणिपाशकपालेक्षुमातुलङ्गधनुष्कराम्॥ इति।

शुद्धकामराजस्य तु प्रतिपत्त्यन्तरम्—

ऊर्ध्वबिन्द्वात्मकं वक्त्रमधोबिन्दुद्वयात्मकम्।

कुचद्वयं च तच्छेषैः शेषाङ्गानि च भावयेत्॥ इति॥ २२

मूले ससुरासुरेत्यादि प्रकृतफलप्रकरणमेव। तदाह—मध्यमबीजस्येति। मूले सहसुरासुरादीनां प्रमदा एवमवस्थाः सत्यः तद्दृष्टिपातमपि सहमस्तीत्येवं योजनीयम्। मदवेगत इति कामजमदग्रहणम्। प्रचिताम्बरित्यग्राम्बर्थोऽस्य-सुलभम्। घनेति भूमाभिप्रायम्। घर्मजतोयेति खेदजलग्रहणम्। औत्सुक्यभाराद्यः पृथुवेपथुः ततो यः खेदस्तेन भिन्नस्य + + निभृत(हरिण)शावलोचना इति + + ॥ २३॥२४॥२५॥२६॥२७॥

मूले धरापवरक इति शाक्तसाधनक्रम उक्तः। श्मर्त्यं मनुमिति केवलशाक्तबीज-ग्रहणम्। तत्प्रधानग्रहणं वा। तदाह—अन्यबीजादिकमिति। केवलशाक्तजपे ध्यानविकल्पः—अक्षमालासुधा[कुम्भमुद्रा]पुस्तकधारिणीम्।

नवकुन्देन्दुसङ्काशां राजमौक्तिकभूषणाम्॥ इति।

सकारयुतं शाक्तं पराभिधीयते। तत्र निष्कामविषये ध्यानमिदः—

अकलङ्कशशाङ्काभां त्र्यक्षां चन्द्रकलावतीम्।

मुद्रापुस्तलसद्बाहां मुक्तामणिविभूषिताम्॥ इति।

मूले वशीति जितेन्द्रियत्वमुक्तम्। विविक्तपदपङ्क्तिर्भारतीत्यन्वयः॥ २८॥

मूले पलाशपुष्पैरिति समस्तस्य प्रयोगप्रकरणारम्भः। अयुतावधिमित्ययुतम्। सौभाग्यलक्ष्मीश्चेति मन्दिरपदं संबन्धनीयम्। मन्त्रजापीति मूलमन्त्रं नित्यं जपत एव सर्वत्र प्रयोगाधिकार उक्तः। यद्वा तत्तदुचितप्रतिपत्त्या जपोऽपि कार्यं इति सूचितम्। तदुक्तम्—

पाशाङ्कुशोद्यतकरामरुणां त्रिनेत्रां माणिक्यवज्रहरितैरपि भूषिताङ्गीम्।

मूर्तिं विचिन्त्य विदधीत पुरोक्तमार्गाद्वश्यक्रियानयनसं[वन]नादि मन्त्री॥

मातुलङ्गनिधिपद्मजैः श्रियां शोभमानकरपद्मजामिह।

संविचिन्त्य खलु पौष्टिकीं क्रियां कुर्वतो भवति भूतिरुत्तमा॥ इति।

अभिप्रायान्तरमाह—स मन्त्रजापीवेति। सर्वदा + जप इति योजनीयम्। सर्वदेति। सर्वमन्त्रविधानेष्वपि होमानन्तरमिति भावः ॥ २९ ॥

करञ्ज + अभि वह्नि। बिल्वदलप्रसूनैरिति बिल्वस्य पत्रैः पुष्पैश्चेत्यर्थः ॥३०॥

दलद्दलैरित्येतद्विवृणोति—विकसद्दलैरिति। कुसुमकैरिति संबध्यते ॥ ३१ ॥

अनुलोमविलोमेत्यत्र वाचकमित्युपस्कारः। साध्याह्वग्रहणं कर्मणोऽप्युपलक्षणम्। यथा अनुलोममुक्त्वा देवदत्तं वश्यं कुर्विति पुनः प्रतिलोमं ब्रूयादिति। कर्मसाधकयोरपीत्यत्राभिप्रायान्तरम्। देवदत्तस्य यज्ञदत्तं वश्यं कुर्विति। पटुसंयुतयेति। पटुचन्दनम्। विकल्पोऽत्र विवक्षितः। नरपो राजा। जनता जनसमूहः। कमलाकरो श्रीकरी ॥ ३२ ॥ ३३ ॥

सुधालता अमृता। मन्त्रितम इत्यभिप्रायमाह—अन्यबीजादित्वमिति। व्यस्तैरपि बीजैः स्यात् तत्तदुचितफलकृते होम इत्यप्यनेन गम्यते। यथा पलाशपुष्पैरित्यत्र वाग्भवेनेत्यादि। यदुक्तं—वागैश्वर्यातिशयदतयेत्यादि ॥ ३४ ॥

मूले फुल्लैर्बिल्वप्रसूनैरितीन्दिरायै जुहुतेत्युपरि संबन्धः। त्रिमूर्तीः प्रति वचनमेतत्। + + + सर्पिषा पायसेनेति च बिल्वप्रसूनादिविकल्पः। सर्वत्रायुताधिकमिति संख्या ज्ञेया इति ॥ ३५ ॥

पूर्वसूचितानिति। 'युञ्जीत योगांश्च गुरूपदिष्टा'नित्यमूनित्यर्थः। मूलाधारादिति समस्तयोग उच्यते। मूलाधाराद्या + + स्फुरन्तीमित्यन्वयः। मूलाधारादुत्थाय द्वादशान्तस्थसूर्यमण्डलं प्राप्नुवन्तीं स्फुरद्रूपामित्यर्थः। त्रिखिपुरपुटगोतामिति पट्कोणमध्यगतामित्यर्थः। तन्मध्यगेन्दोरित्यर्कमध्यगतात्सोमादित्यर्थः। वक्ष्यति च—सार्धसोमादिति। स्रवदमृतमुचा धारयेति + + +। मन्त्रमयेति तदा मन्त्रजपोऽपि सूचितः। तत्सङ्ख्या चायुताधिकं तस्यार्धलक्षावधीत्येतदेव वा भवति। सद्यः संपूर्यमाणामिति क्रमेणेति शेयम्। पूर्वं तस्यां प्रभायामाप्लावयं पुनः समस्तसिराभिर्देहपूरणमित्यादिक्रमेणेति भावः। तन्मयत्वेनेति तदमृतमयत्वमुक्तम्। मन्त्रीति समस्तमन्त्रविदित्यर्थः। अभिप्रायान्तरमाह—त्रिखिपुरपुटेष्वित्यादिना। मन्त्रन्यासमिति चाह मन्त्री ध्यायन्नित्युपरि संबन्धः। नित्यतया योगी यैश्वर्यादिसहीचन्यासानन्तरमितान्यासं विधाय योगं कुर्यात्। वैरूप्यादिप्रयार्थतया योगी तु सकलीकरणपूर्वकमिति ज्ञेयम्। अयमिह प्रयोगः। मूलाधारेऽष्टदलं कमलं तत्कर्णिकायां पट्कोणम्। तदन्तस्त्रिकोणं परिचिन्त्य त्रिकोणोदरे गुह्यादीनामन्यतमं मन्त्रं विन्यस्य पट्सु कोणेषु तं मन्त्रं द्विरावृत्त्या विन्यसेत्। त्रिपुराम्बिकायां तु पट् स्वर्णा एव विन्यसनीयाः। भूपुरे मध्यबीजयोगमिति

वह्निचतुरस्रसाष्टदिक्ष्विति भावः। बीजविशेषयोगं चेति वक्ष्यमाणाः परिवारवर्णा इत्युक्तानां ग्रहणम् + + + वैरूप्यादित्ययार्थवया यन्त्रधारणमप्येवं कर्तव्यमिति चेह विवरणाशयोऽवबोद्धव्यः ॥ २६ ॥

वह्नेर्विम्बेत्यादि व्यस्तयोगाभिधानम्। तदाह—वाग्भवयोगमिति। स्वरगणसमावेष्टितमिति षोडशदलं पद्ममध्यर्थादवगीयते। वह्निबिम्बमध्यर्थाद्दलगतं भवति। स्तोत्रादिति साधकसंबन्धिन इति भावः। मूलाधारगताया वाग्भवशक्तेः परावाग्लक्षणायाः पश्यन्त्यादिक्रमेण वैखर्यापत्तावेवं तस्या निःसृतिरित्यर्थादवसेयम्। प्रततकिरणप्राहतमिति। प्रततिस्त्रिभुवनव्याप्तिः। तस्या वाण्याः प्रततैः किरणैः समन्तात्परिवृतं वाग्भवाख्यमिति संबन्धः। मन्त्री ध्यायेदित्यत्राभिप्रायमाह—षट्कोणेष्विति। भूपुरे इत्यादिबीजविशेषयोगः सर्वत्र समान एव। दुःखशान्त्या इत्यत्रार्थात् कवितासिद्ध्यै चेति लभ्यते। यन्त्रधारणेऽप्येतत् फलमभिप्रेतम् ॥ २७ ॥

मूले कल्पयेति द्वादशदलपद्माभिप्रायम्। तत्र दलगतं भानुबिम्बम्। योनिरिह न त्रिकोणमात्रम्। तदाह—योनिः षट्कोणमिति। यद्वा षट्कोणं प्रकरणसिद्धम्। तन्मध्यगतं त्रिकोणमिह योनिपदार्थः। तत्र मध्ययोनौ षट्कोणेषु च कामराजं न्यसनीयम्। तदाह—मध्य षट्कोणेष्विति। एवकारो यथाश्रुतार्थबाधनार्थः। योनिष्वन्तराले मध्यमबीजं यत्र तयोरन्यन्तराले तत्रोदितम्। तथापि क्ल + त्रिषु-देश उदितमिति योनीनामन्तरालेऽभ्यन्तरभाग उदितमित्येवं योजना। कभाद्यन्तकैरिति कादिभान्तैरित्यर्थः। कभादि + + + मत्र सूर्यमण्डलवर्णत्वादेव भवति। तदुक्तमधस्तात्—कभाद्या वसुदाः सौरा इति। भूपुरादिसर्वमिहापि समानमेव। यन्त्रधारणमप्येवमभिप्रेतम् ॥ १८ ॥

मूले मूर्ध्नि इति। तत्र उपरीति भावः। शशधरबिम्बे दशदलपद्मे दलगतं भवति। प्राग्वद्योनिशब्दः। तदाह—योनिः षट्कोणमेवेति। नवयोनिर्मेति। पूर्वेष्वपि समानो यो विकल्पः। स्फुरन्तमिति बीजविशेषणम्। संवीतं व्यापकार्णैरिति। दलगतैरिति शेषम्। मकारस्थितमिति स्वर्णान्त्यस्य कभादिसमष्टिभूतस्य सूर्यमण्डलतया शशधरबिम्बान्तर्दलेन चिन्तनमुक्तम्। वक्ष्यति च—धार्ष्टसोमादिति। धारस्रवत्सुधामृतजलप्लुतमिति त्रिभुवनस्य तत्प्रवाहेण पूरणमपीष्यते। तदुक्तम्—सद्यःसंपूर्यमाणा त्रिभुवनमखिलमिति। यन्त्रधारणमप्येवमभिप्रेतम्। योगस्तत्तद्बीजजपेन कार्यः। जपसंख्या तु पूर्वोक्तैव। अथ समस्तस्य त्रिस्थानं योगान्तरम्।

मूलाधारस्य मध्याज्ज्वलदनलनिभं वाग्भवं ज्योतिरुद्य-
हृत्पद्मं प्राप्य दीव्यद्द्युमणिनिभमतोऽप्युद्गतं कामराजम् ।
प्राप्तं भ्रूमध्यपद्मोदरममृतकराकारमस्त्रामृताद्भिः
शाक्तं संपूर्णमायां खलु तनु भुवनं चिन्तयेद्भू + + + ॥

किं च 'त्रिमूर्तिसर्गाच्चेत्यत्रापि प्रतिबीजं योगद्वयं सूचितम् । त्रिमूर्तिसर्गात्पुराभवत्वाच्चेति चकारेण त्रिमूर्तिविसर्गात् पश्चाद्भवत्वमप्युक्तम् । सर्गविसर्गौ च प्रतिपत्त्या साचाच्च संभवतः । तत्र सर्गप्रतिपत्त्यैहिको योगः । विसर्गप्रतिपत्त्या चामुष्मिकः । तयोः साचाद्भावे त्वामुष्मिक एवेति विभागः । त्रिमूर्तिरिह शब्दप्रधानो वागर्थज्ञानप्रपञ्चः । तदुत्पत्तेरपि पुराभवा शक्तिरिति मूलाधारगताया वाग्भवशक्तेः स्वरूपविमर्शस्थूलीभाववशात् पश्यन्त्यादिक्रमेण वैखरीरूपेण सकलवेदागमकाव्यव्यवहारादेः शब्दप्रधानस्य प्रपञ्चस्य प्रतिपत्तिरभिप्रेता ।

तदुक्तम्— ध्यायेद्वागीश्वरीं पराम् ।
बीजरूपामुल्लसन्तीं ततोऽनङ्गपदावधि ।
ब्रह्मग्रन्थिं विनिर्भिद्य जिह्वाग्रे दीपरूपिणीम् ॥ इति ।

त्रिमूर्तिविसर्गात्पश्चाद्भवामिति शब्दप्रधानस्य प्रपञ्चस्य संहारानन्तरभाविनी शक्तिरिति । तत्र वाग्भवे व्यञ्जनं शब्दप्रधानं प्रपञ्च ऐकारस्तद्विमर्शः । विन्दुस्तन्मूलभूतो वि + + ष्टा ततो वाग्भवोच्चारणे वाक्प्रधानस्य जगतो विमर्शे तस्य तत्रान्तर्संहारः । तदन्ते च तदीयं साक्षिचिद्रूपमवतिष्ठत इति । साचात्त्वे तु विशेषः । वेदागमादिप्रसरसमये स्वसाक्षिचिद्रूपतो विमर्शस्थूलीभाववशात् पश्यन्त्यादिक्रमेण तदभिव्यक्तिः तदवसाने च तद्विपर्ययेण साक्षिचिद्रूपावस्थितिरपि भावनीयेति । तथा च प्राणाग्निहोत्रप्रकरण उक्तम्—सर्वसाक्षित्वेन स्वयमवाच्यमवाचकं ब्रह्म भूत्वेत्यादि । पुरैव त्रयीमयत्वाच्चेति । चकारेण पश्चादपि त्रयीमयत्वादित्युक्तम् । पूर्ववच्च सर्वं योजनीयम् । स्वरूपरसविषयानन्दाख्यस्त्रयी तदवस्थातः प्रागपि तत्तद्भावमयी स्वरूपमहानन्दलक्षणेति । त्रयी चेह भोगप्रधानः प्रपञ्च एव । हृदयगतायाः कामराजशक्तेः स्वरूपानन्दस्थूलीभाववशात् परसूक्ष्मस्थूलक्रमेण सकलविषयरसाख्यानन्दस्य सोपकरणस्य प्रतिपत्तिरियमभिप्रेता । पश्चादपि त्रयीमयत्वादिति सकलभोगप्रधानप्रपञ्चो व्यञ्जनम् तदुपभोग ईकारः । तदानन्दिता च बिन्दुः ततश्च कामराजोच्चारणे सकलभोग्यप्रपञ्चस्योपभोगे तस्य तदानन्दितरि संहारः । तदन्ते तदीयसाक्ष्यानन्दरूपमवतिष्ठत इति । साचात्त्वे तु विशेषः । विषयोपभोगसमये स्वसाक्ष्यानन्दरूपत उपभोगशक्तिस्थूली-

भाववशात् परसूक्ष्मस्थूलक्रमेण तद्विपर्ययप्रपञ्चाभिव्यक्तिस्तदवसाने तद्विपर्ययेण साध्यानन्दरूपावस्थितिरिति । तयेऽपि त्रिलोक्याः पूरयत्वादित्यपिशब्देन सर्गेऽप्यो- त्युक्तम् । त्रिलोकी चार्थप्रधानः प्रपञ्चः । तस्य सर्गे पूरणं स्वस्वाकारतयावस्थापनम् । भ्रूमध्यगतायाः तृतीयबीजशक्तेः ज्ञानशक्तिस्थूलीभाववशात् कारणसूक्ष्मक्रमेण स्थूलजगद्रूपतया प्रतिपत्तिरिहोक्ता । तयै त्रिलोक्या अपि पूरयत्वादिति शाक्तबीजे व्यञ्जनमर्थप्रपञ्चः । औकारस्तदुचितं ज्ञानम् । विसर्गो ज्ञाता । ततश्च तदुच्चारणे तत्त्वस्यार्थप्रधानप्रपञ्चतदयच्छेदलक्षणे ज्ञाने तस्य च ज्ञातरि संहारः । तदन्ते साक्षिपूर्णरूपमवतिष्ठत इति । साधात्वे तु विशेषः । तत्तदर्थप्रतीतिसमये साक्षि- स्वरूपात् पूर्णादयच्छेदज्ञानशक्तिवशात् कारणसूक्ष्मादिक्रमेण तदर्थप्रत्ययः तदव साने च तद्विपर्ययेण साक्षिपूर्णरूपावस्थितिरिति ॥ ३९ ॥

पुनर्मध्यप्रधानमिति सक्कद्दाम्भययोगस्योक्तत्वात् पुनःशब्दः । योनेरिति मूला- धारगतनवयोनिग्रहणम् । मध्य इति च शेषः । यद्वा योनेर्वर्तमानमित्युपस्कारः । परिभ्रमितकुण्डलिरूपिणीमिति । नवयोनिमध्ययोनिमध्ये परिभ्रमणशीलां कुण्ड- लिनीरूपामित्यर्थः । तदुक्तं—कुण्डलिनी सदा मूलाधारे विसरतीत्यादि । कुण्ड- लिग्रहणेनेत्यादेव बाह्मययोगोऽयमित्यवगमः । रक्तामृतद्रवसुचेति । तेजसा रक्तत्वात् स्वरूपं वर्णं लभ्यते । तदुक्तम्—रक्तवर्णध्यानयुक्तामिति । व्योमस्थल- मिति । त्रैलोक्यान्तर्भागाभिप्रायम् । + + तस्मिन्नावेश्येति स्त्रियं पुरुषं वा साध्यमानेन मद्दुत्तु द्रुतं नयेत् । तस्मिन् बाह्यस्यावेशन + + ॥ ४० ॥

+ कामबीजस्य स्थानभेदेनेति पूर्वं कृतयो तद्योगस्योक्तत्वादेवमभिधानम् । मूले गुह्यस्थितमिति गुह्यपदेन लिङ्गमुच्यते । तथा च कामपटले—ध्यवच्छाला- सतुमिति । यद्वा गुह्यशब्देन त्रिपुराभूतस्य साधकस्य योनिग्रहणम् ।

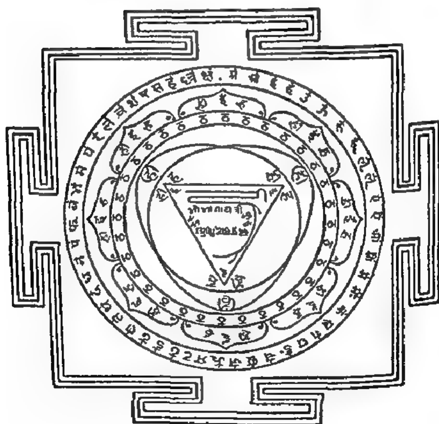
तथा चोक्तम्—तथा कामकलारूपां मदनाङ्कुरगोचर इति ।
मदनस्य बीजमिति कामराजग्रहणम् । निजतेजसैव व्योमस्थलं सकलमप्यभिपूर्य तस्मिन्नित्येतदिहापि समानम् । तस्मिन्निति + + विदग्धलोक इति + ॥ ४१ ॥

[सकल]योगमिति । निष्कलानां योगानामुक्तत्वादेवमभिधानम् । इतरयोरीत्य- पीति विकल्पेन सकलदेवताध्यानमुक्तम् । तेनेह सकलयोगेऽपि विकल्पेन निष्कल- ध्यानमपि सिद्धं भवति । चित्ताम्बुज इति हृदयपद्माभिप्रायम् । तद्गतामिति बीजात्मिकामित्यर्थः । नानारसस्रोतसा निर्यान्तमिति + + + निरन्त- रसंततिमय इति सामान्यफलमुक्तम् । सर्वत्रापि समानमेतदवबोद्धव्यम् । ननु सक्कतया युञ्जीत योगानिति तामदुक्तम् । ततः क इह भेद इति । उच्यते ।

तत्र निष्कामस्यानुष्ठानम् इह तु सकामस्यापि मुमुक्षोरिति। वक्ष्यति च— विद्येशोमित्यादि ॥ ४२ ॥

मूले संक्षेपतो निगदितेत्युपसंहारः। विद्येशोमिति च ज्ञानफलेनोपसंहारः। प्रतिभजन्निति भक्तिमान् नियमवानिति वार्थः। तस्यैवंभूतेन्दिरा भवेदिति च योजनीयम्। ततयशःपूरेति व्याप्तयशःसमूहेत्यर्थः। सर्वमुनिभिः संप्रार्थनीयं पदमिति त्रैपुरं चिदानन्दपूर्णस्वरूपमुत्तमम् ॥ ४३ ॥ ४४ ॥

इति प्रयोगक्रमदीपिकायां नवमः पटलः।

श्रीश्रीगणेशाय नमः ।

श्रीश्रीशारदायै नमः ।

शिवपञ्चाक्षरीभाष्यम् ।

श्रीगणेशाय नमः ।

नमः शिवाय इति मन्त्रः । तस्य व्याख्यानम् ।
त्यागो हि नमसो वाच्य आनन्दः प्रकृतेस्तथा ।
फलं प्रत्ययवाच्यं स्यात् त्याज्यं पत्रफलादिकम् ॥ १
त्यजामीदमिदं सर्वं चतुर्वर्गमिह शिवये । (१म व्याख्यानम्)
नमः शिवाय ।
अथवा नमसो वाच्यः प्रणामो दैन्यलक्षणे ॥ २
दैन्यं सेवा तथा भक्तिः सिद्धिः सर्वस्य वस्तुनः ।
नमामि देवदेवेशं सकामोऽकाम एव वा ॥ ३ (२य व्याख्यानम्)
नमः शिवाय ।
नञा निषिध्यते भावमित्युक्तिर्महात्मनः ।
ममत्वं देवदेवेश नेह नानास्ति शब्दतः ॥ ४
मशेति गमयेत्यर्थे तस्मात्कुतोऽस्ति निश्चयः ।
प्रणामो देहगेहादेरभिमानस्य नाशनम् ॥ ५
शिवो ब्रह्मादिरूपः स्याच्छक्तिभिस्तिसृभिः सह ।
अथवा तूर्यमेव स्यान्निर्गुणं ब्रह्म तत्परम् ॥ ६
नमसो नमनं शक्तिर्नमनं ध्यानमेव च ।
चतुर्थ्या तादात्म्यसम्बन्धः कथ्यते प्रत्यगात्मनोः ॥ ७
अहं शिवः शिवोऽहं च मन्ये वेदान्तनिष्ठया ।
इत्येवं नम इत्युक्तं वेदैः शास्त्रैश्च सर्वशः ॥ ८
अथवा दास एवाहमहं दास इतीरणम् ।
इत्येव नम इत्युक्तं वेदैः शास्त्रैश्च सर्वशः ॥ ९
अथवेदमिदं सर्वं त्यजामि परमात्मने ।
अर्थं धर्मं च कामं च वाञ्छंश्च जगदीश्वरम् ॥ १०
एतन्मन्त्रार्थतत्त्वज्ञैर्वेदवेदान्ततत्परैः ।
निर्णीतं तत्त्वगर्भं यद्विदित्वा मुक्तिमश्नुते ॥ ११

अथवा भुक्तिलाभाय ध्येयं तत्त्वविवेकतः ।
भिन्नं बुद्ध्वा हृदा देवं सर्वेशं जगद्गुरुम् ॥ १२ (३य व्याख्यानम्)
नमः शिवाय ।
मर्मैरपि नमः प्रोक्तो जन्तास्त्वाज्जगदीश्वरे ।
तस्माद् दासोऽहमित्येवं मत्वा मां प्रापयात्मनि ॥ १३
अस्मिञ्छेते जगत् सर्वं तन्मयं शब्दगामि यत् ।
तद्ध्यानाच्छिव इत्युक्तं कारणं ब्रह्मतत्परैः ॥ १४
न मा यस्यास्ति लक्ष्मीश सोऽहं देवो न संशयः ।
तस्मान्मे प्रापयेत्यैव लक्ष्मीं विद्यां सनातनीम् ॥ १५
यस्मादानन्दरूपस्त्वं देवैर्वेदैर्निगद्यसे ।
तस्मान्मे देहि योगीश भद्रं ज्ञानं सुभावनम् ॥ १६ (४र्थं व्याख्यानम्)
नमः शिवाय ।
यस्मात् त्वं नेति नेतीति नत्वर्थं भासि वेदजम् ।
तस्मान्नमोसि भद्रं मे यतो जातोऽनमो नमः ॥ १७
शिवं शिवमथाप्राप्तः शिवायेति निगद्यसे ।
शिवाय मे तथा मातरा शिवायं कुरु सर्वदा ॥ १८ (५म व्याख्यानम्)
नमः शिवाय ।
शिवां यातो महाभद्र नमोऽहं मायया ध्रुवम् ।
ततो नमाय मह्यं मः शिवायं कुरु सर्वथा ॥ १९ (६ष्ठ व्याख्यानम्)
नमः शिवाय ।
शिव सेवियतो यस्मात् शिवायस्त्वं प्रपठ्यसे ।
नते माया यतो यस्मात् नमो वेदैः प्रपठ्यते ॥ २०
नमोऽहं च शिवायोऽहं नमो मह्यं नमो नमः ।
नमो नमाय शुद्धाय महन्नाय नमो नमः ॥ २१
नमो नमनं शम्भो निराकाराय ते नमः ।
निर्गुणं निष्क्रियं शान्तमित्याद्याः श्रुतयो जगुः ॥ २२
नमो ब्रह्म निराकारं शिवायं शिव सर्वदा ।
यतोऽहं च नमा भद्र शिवायोऽहं न संशयः ॥ २३ (७म व्याख्यानम्)
इति पद्मपादाचार्यविरचितं शिवपञ्चाक्षरीभाष्यं सम्पूर्णम् ।

श्लोकानुक्रमणिका

अ

ष

स